

Giới thiệu Nhược Xuân Và Cảnh Minh

Thực chất, tác phẩm Nhược Xuân Và Cảnh Minh của tác giả Cửu Nguyệt HI là một câu chuyện nói về kiều ngạo và định kiến, thiên nga trắng và vịt con xấu xí, hoàng tử và lọ lem.

Văn án 1: Em thật tốt, tốt đến mức khiến tôi thường tiếc nuối, nếu ban đầu tôi không trẻ trâu như thế thì hay biết mấy.

Văn án 2: Nếu có một ngày, xuân thấm tươi cảnh rạng ngời, trời trong vạn dặm, nguyện cùng anh kẻ vai gánh cảnh.

Tinh tiết ngôn tình sủng là do tác giả tưởng tượng ra, truyện hay chưa được nghiệm chứng.

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Sau ba mươi ba tiếng hành xác trên chiếc ghế cứng, lúc xuống tàu hai chân Đỗ Nhược đã sưng vù hết chiếc bánh bao bị nỡ, đi bước nào vừa đau vừa tê bước đấy.

Ga Tây Bắc Kinh đầu đầu cũng toàn người là người, hết như bầy vịt cả nghìn con nhón nháo ở quê ngoại cô. Giữa đàn vịt này, thân hình còi cọc của Đỗ Nhược chẳng khác nào cọng giá đỗ, bị cuốn theo dòng người rời khỏi sân ga, rồi cứ thế trôi dạt đến tận sảnh ga tàu.

Điện thoại trong túi đồ chuông inh ỏi. Lúc Đỗ Nhược lấy chiếc máy ra, bên cạnh có người quay đầu lại nhìn với vẻ mặt "Gì thế kia, thời buổi này còn dùng Nokia á!".

Đỗ Nhược nhỏ giọng: "Alo?"

"Đầu rồi?" Cậu trai bên kia điện thoại hơi cau gắt.

"Xuống tàu rồi."

"Hỏi cô đang ở đâu."

Cô nhìn xung quanh tìm dấu hiệu: "Đại sảnh, đại sảnh phía Bắc."

"Số 0209 khu A, bãi đỗ xe Bắc Tam." Mới hết câu bên kia đã dập máy, làm như cuộc gọi này làm cạn nguồn sức lực của cậu ta vậy.

Đỗ Nhược từng gặp Cảnh Minh. Bốn năm trước, vợ chồng chú Cảnh đến biên giới Tây Nam làm từ thiện cho học sinh nghèo hiếu học, dẫn con trai họ là Cảnh Minh đi theo. Cậu con trai mười bốn tuổi trắng trẻo cao dong dỏng, khiến cả đám Đỗ Nhược đến nhem ồm tong teo nhìn trở mặt không dám đến gần.

Cậu thiếu niên đẹp như thiên sứ ấy chỉ ngồi trong xe chơi iPad. Khi bị mẹ lôi xuống xe, mặt mày cậu quạu quọ thể hiện rõ vẻ chán ghét, ánh mắt như thể những gì cậu nhìn thấy đều là rác rưởi.

Kế hoạch ban đầu là dùng bữa cơm đạm bạc ở nhà Đỗ Nhược, nhưng Cảnh Minh khăng khăng không chịu, ngay cả cốc nước nhà cô cũng không đụng đến. Chú di Cảnh đành thôi, nhanh chóng lên đường trở về.

Thời điểm Cảnh Minh lên xe, phóng viên đài truyền hình nhét cho Đỗ Nhược một bó hoa, bảo cô mang đến tặng. Thế nhưng cậu thiếu niên ngồi trong xe trừng mắt cảnh cáo làm cô không có can đảm tiến lên, cửa xe lập tức bị cậu đóng sầm lại.

Đỗ Nhược lôi chiếc vali to dùng hỏi thăm suốt quãng đường, tốn sức chín trâu hai hổ mới tìm được bãi đỗ xe Bắc Tam, thấy một chiếc xe màu trắng hoành tráng như chiếc xe tăng đỗ ngay vị trí 0208 khu A.

Chiếc áo sơ mi trắng và quần jeans bao lấy thân hình gầy gò của Cảnh Minh. Cậu đứng tựa đầu xe chơi điện tử, mắt đeo kính, tai lủng lỗ tai nghe, miệng nhai kẹo cao su nhóp nhép, thỉnh thoảng bật thốt: "Đậu xanh!", "Ngu bỏ mẹ!", "Định mệnh mày có biết chơi không vậy!"

Đầu Đỗ Nhược mướt mát mồ hôi, lòng bàn tay ướt nhem kéo vali đi về phía cậu.

Hai tay Cảnh Minh lướt cấp tốc trên màn hình điện thoại, khỏe mắt nhác thấy có người đến gần, liền thoáng nghiêng mặt qua. Do cặp kính râm đã che khuất nên không thấy rõ ánh mắt, khuôn mặt gần như không cảm xúc.

Cậu không có bất cứ phản ứng nào mãi cho đến khi cô đến trước mặt mình, hàng mày cao như dáng núi trên cặp kính mới thoáng nhíu lại. Sau lớp kính

đen, cậu thiếu niên nhìn cô từ trên xuống dưới với ánh mắt đề phòng.

Tóc cô ướt đầm mồ hôi, áo sơ mi nhăn nhúm, sắc mặt xanh xao, người ngòm nhếch nhác. Đôi mắt đen lầy nơi cô nhìn lại cậu, hết như chú vịt con bị lạc bầy vừa tìm được đường về nhà. Cuối cùng cậu cũng nhớ ra mình đến đây làm gì. Ván game đã xuống thể hạ phong, cậu bức bối nói: "Không chơi nữa, thoát đây."

Cảnh Minh giật tay nghe xuống, nhét vào túi quần jeans: "Đỗ Nhược Xuân?"

Đỗ Nhược nhẹ giọng: "Tôi đổi tên rồi."

"Ồ?" Máy cậu nhướng lên.

"Đỗ Nhược thôi."

Cậu nhếch khóe môi bên phải, nghĩ thầm: Ồ, Đỗ Nhược cơ à? Bộ dạng thế này còn Đỗ với chả Nhược Đỗ nhược là giống hoa diên vĩ được trồng và mọc hoang ở Nhật Bản. Loài hoa này sinh trưởng ở nơi ẩm ướt, chủ yếu có màu xanh dương, tím, ngoài ra còn có trường hợp đặc biệt mang màu trắng đốm xanh.

Lấy chìa khóa trong túi ra ấn một cái, nắp cốp xe sau bật lên, cậu hất cảm ý bảo cô bỏ vali vào.

Đỗ Nhược không nói không rằng, chỉ cúi đầu đi đến sau xe. Thế nhưng cô không nhắc nổi vali, cổ sức đến mức mồ hôi trên trán chảy ròng ròng, khuôn mặt cũng đỏ bừng cả lên.

Cảnh Minh thoáng nhìn cô, hàng mày cau chặt nổi lên thành gò, cả người từ trên xuống dưới hiện rõ hai chữ "BÀI XÍCH" to đùng. Cuối cùng cậu không nhịn được nữa, đi đến giật lấy vali của cô định ném vào xe. Nào ngờ chiếc vali kia nặng trĩu khiến cậu suýt trượt tay nện vào chân mình, gây ra chuyện cười lớn.

Cảnh Minh mặt mày đỏ gay ném vali vào cốp xe, hằm hè mắng: "Đậu, nặng quá vậy."

Đỗ Nhược khề khàng giải thích: "Mang theo chút quà tặng cho chú và dì."

Cảnh Minh vụt bốc hỏa: "Quà gì? Đá ở quê cô hả?"

Đỗ Nhược nín thinh, không biết phải nói sao.

Cậu đến gần cô, đóng sầm cốp xe lại, tướng người cao ngất phút chốc che đi ánh đèn trong bãi. Cậu ngửi thấy mùi tàu xe trên người cô, chán ghét nhăn mũi.

Đỗ Nhược không hề hay biết, áp úng nịnh nọt: "Cậu... cao hơn trước nhiều."

Cảnh Minh trầm chế giễu cách lấy lòng dờ tệ của cô, khinh thường đáp: "Chúng ta từng gặp nhau à?"

"Từng gặp rồi, bốn năm trước, chú và dì từng dẫn cậu đến nhà tôi."

"Tôi không nhớ, khỏi phải làm thân."

Đỗ Nhược im lặng.

Xe chạy vòng qua tầng hầm, âm thanh cảnh báo trong xe vang lên không ngừng. Cảnh Minh nghe đến bức mình, gắt giọng: "Dây an toàn."

"Hả?"

"Đeo dây an toàn vào."

Cô vội vàng kéo dây bên cạnh ghế ngồi cài vào khóa, nhận ra người này tính tình thật khó chịu và chán ghét cô hơn gì hết. Đỗ Nhược không biết phải làm sao, cục diện khó xử và lúng túng chẳng khác gì hồi trúng tuyển đại học danh giả bị phóng viên đài truyền hình xã thi nhau đến nhà oanh tạc phỏng vấn, ép cô phát biểu nỗi niềm cảm kích vậy.

May mà vì mới đến thủ đô nên tâm trạng cô khá vui vẻ, nhanh chóng bị phong cảnh ngoài cửa sổ thu hút. Mùa hè còn chưa qua, cây bạch dương và ngô đồng hai bên đường vẫn mon môn lá. Dưới vòm trời xanh là những tòa nhà cao tầng san sát, cầu vượt đan xen giữa trời không, con gió khô rang lượn qua dãy nhà bê tông cốt thép len lỏi vào cửa sổ xe.

Kể từ ngày mai, sau khi đến trường điểm danh, cô sẽ chính thức bắt đầu cuộc sống hoàn toàn mới tại thành phố lớn hiện đại hóa quốc tế hóa này. Thủ đô tuyệt vời, đại học tuyệt vời! Tâm trạng cô kích động khó thể kiềm chế.

Song trước đó, cô phải đến nhà chú dì Cảnh thăm hỏi. Ba cô mất sớm, gia cảnh lại nghèo khó, nếu không nhờ chú dì Cảnh giúp đỡ, cô đã phải bỏ cơ hội lên thành phố học hành, chôn mình nơi thôn nhỏ buồn bán kiếm sống rồi. Tuy tháng trước lúc nhận phỏng vấn, cô đã ngại ngần cảm ơn hết lần này đến lần khác, nhưng cô luôn khắc ghi ân tình ấy.

Hai người không ai nói gì với ai, nửa giờ sau chiếc xe dừng lại trong một khu dân cư với những căn nhà ngói cùng tường đỏ cũ kỹ. Ngoài khu là một loạt hàng quán nhỏ như cháo Quế Lâm, cơm gà om vàng, mì Trùng Khánh... Đỗ Nhược xuống xe, lòng cảm thán nhà chú đi điều kiện sống cũng bình thường thế mà lại chia tay giúp đỡ cô.

Cảnh Minh khóa xe, đi đến một ngôi nhà lầu ven đường. Cô vội theo sau nhắc nhở: "Hành lý của tôi còn trong xe."

Cậu không hề ngoảnh lại, sải bước qua ba bậc thềm: "Không phải mang."

Đỗ Nhược đi theo Cảnh Minh lên nhà mới phát hiện đây là tiệm net. Cậu ta tìm một chiếc máy ngồi xuống, đeo tai nghe vui đùa chơi game. Hai mắt cậu sáng rực nhìn chăm chăm vào màn hình, ngón tay thon dài bay múa trên bàn phím, miệng liên tục văng mấy câu thơ tục.

Nhân vật bé xíu lặn xả chém giết trên màn hình, để lại từng luồng ánh sáng chói lóa. Đỗ Nhược xem không hiểu cũng không có hứng thú, đành ngồi thừ chờ đợi.

Đánh thắng một ván, tâm trạng cậu rất tốt, cười đùa với đồng bọn bên kia màn ảnh một phen, quay đầu lại thấy Đỗ Nhược ngồi đờ đẫn bên cạnh. Cậu không nói câu nào, đưa tay đến bật máy vi tính trước mặt cho cô.

Lúc này Đỗ Nhược mới chú ý trên ống tay áo sơ mi trắng của cậu có hoa văn rồng màu vàng nhạt, quần từ bờ vai xuống đến măng sét, rườm rà đẹp đẽ nhưng không mấy khoa trương, không nhìn kỹ sẽ không phát hiện.

Lại thấy một vài hình vuông hoa văn nổi màu xám bạc nhàn nhạt bên trong măng sét, trông rất nổi bật. Mỗi chiếc nút được làm bằng gỗ bách khắc mỏng, từng chi tiết đều đậm nét thần tiên. Chất vải áo sơ mi rất mềm, khoác lên người cậu đẹp tựa tạp chí thời trang. Thoạt nhìn giống với áo sơ mi trắng bình thường, để ý kỹ lại thấy nét tinh xảo. Đúng là hàng hiệu hiếm có.

Cô cúi đầu giấu đi mấy sợi chỉ bị tưa nơi tay áo sơ mi của mình.

Cảnh Minh tiếp tục chơi game. Đỗ Nhược bật máy tính nhưng không làm gì hết, cả ngày bôn ba mệt mỏi, cô ngáp vài cái, không kiềm được gục xuống bàn ngủ thiếp. Giữa chừng Cảnh Minh nhìn sang, thấy gương mặt cô nhợt nhạt ngủ yên, hàng mi vừa đen vừa dài buông rủ như chiếc bàn chải nhỏ. Trên màn ảnh là trang web trường đại học.

Cậu thần nhiên dời mắt, tiếp tục chìm vào màn chém giết hỗn loạn trong thế giới ảo, nào có tâm tư quan tâm đến ánh dương bên ngoài đã dần tắt.

Đỗ Nhược không biết ngủ bao lâu thì chợt có người đẩy vai mình. Cô choàng mở mắt, nhìn thấy Cảnh Minh gỡ tai nghe ra, bèn hỏi: "Đánh xong rồi sao?"

Cậu đưa cô một trăm tệ sai bảo: "Đi mua bát mì ăn liền." Rồi lại đeo tai nghe vào.

Đỗ Nhược liếc nhìn màn hình máy tính, đã bảy giờ tối, cô ngoan ngoãn nghe lời cầm tiền đứng dậy rời đi.

Ngoài cửa sỗ sặc trời tối đen, trong tiệm net chật kín đám thanh niên đeo tai nghe, ngồi thành hàng chiến đấu trước máy tính. Ở quầy lễ tân có mấy cô gái đang mua đồ, Đỗ Nhược đứng cuối hàng. Trong lúc chờ đợi cô vô tình nhìn thoáng qua chiếc gương bên cạnh, bỗng giật mình sợ hãi.

Trong gương, đầu tóc cô rối tung như ổ gà mới ấp, gương mặt tiêu tụy vàng vọt, thân hình ốm nhom ốm nhách, mặc bộ áo sơ mi trắng và quần jeans rộng thùng thình, dù có giặt sạch cũng không giấu được kiểu dáng lồi thõm và chất lượng rẻ mạt.

Giờ Đỗ Nhược đã hiểu cảm xúc cứ canh cánh trong lòng không xua đi được kể từ lúc gặp được Cảnh Minh là gì rồi, chính là thấp hèn. Đầu là áo sơ mi trắng, đầu là quần jeans nhưng lại khác nhau một trời một vực. Một cái đẹp đẽ, một cái xấu xí, rõ ràng không thuộc đẳng cấp. Cả người cậu từ trên xuống dưới đều bánh bao ngồi ngồi, còn cô thì...

Cô nhớ đến suốt quãng đường đi đến đây cậu liên tục cau mày, nhất thời xấu hổ không biết trốn vào đâu.

.....

Đỗ Nhược bê hai tô mì quay lại, đưa cho Cảnh Minh cái bát lót chín mươi lăm tệ bên dưới. Cảnh Minh bung bát mì ăn, thờ ơ liếc sang số tiền còn dư, thuận miệng hỏi: "Hai bát mì chỉ có năm đồng à?"

"Phần tôi, tôi tự trả tiền."

Cảnh Minh thoáng sùng sốt, chốc lát sau cậu nhếch môi, cười khẩy quái gở, không nói gì nữa, tiếp tục chơi game.

Mặt Đỗ Nhược bắt chợt nóng ran, cô hiểu nụ cười của cậu có ý gì. Tiền của cô là chính từ nhà cậu mà ra.

Điện thoại Cảnh Minh cứ vang suốt nhưng cậu mặc kệ, chỉ mãi chơi game. Cho đến khi cậu chơi đã đời, đi đến quầy tính tiền, ra khỏi tiệm net, xuống cầu thang, điện thoại lại vang lên lần nữa, cậu mới bắt máy với giọng gắt gỏng: "Đón được người rồi... Gì mà đã mấy giờ, tàu đến muộn con có cách nào?... Được rồi, trở về ngay đây." Rồi quay đầu lại nhìn Đỗ Nhược, "Về nhà ba mẹ tôi hỏi biết trả lời thế nào rồi chứ?"

Đỗ Nhược gật gù: "Biết, chuyến tàu tôi đến muộn."

Chương 2

Nhà họ Cảnh tọa lạc tại khu biệt thự sang trọng mướt mắt với hòn non bộ, suối nhân tạo và hàng cây tươi tốt. Xe hơi chạy qua từng ngọn đèn hoa ngọc lan sáng rực, đổ trước căn nhà ba tầng kiểu Âu. Cả ngôi nhà rực rỡ ánh đèn, hết như một hộp châu báu lấp lánh.

Cảnh Minh tắt máy, Đỗ Nhược đẩy cửa xe ra định leo xuống thì bị dây an toàn rịt lại. Cô bèn lúng túng quay lại cởi dây.

Một người đàn ông hơn ba mươi tuổi bước vội từ nhà ra: "Có hành lý không?"

Đỗ Nhược không nhận ra chú ấy, còn chưa nghĩ ra chào hỏi thế nào thì Cảnh Minh đã sòng sọc đi đến: "Chú Trần, xách vali ở cốp xe sau vào đi."

"Ồ được."

Chú Trần cười với Đỗ Nhược, cô bẽn lẽn cười đáp lại, rào bước theo chú ấy đến cạnh xe, áy náy nói: "Vali hơi nặng ạ, để cháu giúp chú."

"Không cần, không cần đâu."

"Nặng thật đấy ạ." Đỗ Nhược ngại ngần giúp chú Trần khiên vali xuống.

Cảnh Minh đứng cách đó vài mét quay đầu lại nhìn, không buồn phản ứng, cứ thế đi thẳng vào nhà. Đến khi Đỗ Nhược vào cửa mới phát hiện ra nơi đây thật sự là một hộp châu báu.

Căn phòng khách còn lớn hơn cả phòng học được thiết kế theo kết cấu gác lửng, bày biện theo phong cách châu Âu cùng sofa dài, bàn trà gỗ lam và cầu thang xoay tròn khắc hoa văn hình xoắn ốc. Đèn chùm thủy tinh tỏa ánh sáng long lanh khiến khung cảnh trở nên mộng ảo, bức màn cửa sổ khổng lồ treo từ trần nhà như thác nước kéo thẳng đến mặt đất, bên ngoài cửa sổ là bãi cỏ vườn hoa bát ngát. Thậm chí còn có vài bóng cây cao ngất trời. Tất cả đều mỹ lệ và xa cách.

Song, nụ cười của chú Cảnh Viễn Sơn và dì Minh Y vẫn rất đời thường và quen thuộc.

"Sao tàu hỏa giờ này mới đến thế con?" Dì Minh Y cười hỏi.

"Con cũng không biết ạ, hình như để nhường đường cho tàu đệm từ (1) ạ." Đỗ Nhược vừa đáp vừa lén nhìn Cảnh Minh.

(1) Tàu đệm từ là một phương tiện chuyên chở được nâng lên, dẫn lái và đẩy tới bởi lực từ hoặc lực điện từ, nhanh và tiện nghi hơn các loại phương tiện công cộng sử dụng bánh xe, do giảm ma sát và loại bỏ các cấu trúc cơ khí, tốc độ khoảng 500 đến 580 km/h.

Cậu thiếu niên nằm ngả ngón trên chiếc sofa đơn nhấn tin với bạn, chân gác lên tay vịn ghế, hết như đồng giẻ lau vậy.

"Có phải Nhược Xuân cao hơn rồi không?" Chú Cảnh Viễn Sơn nói, "Cao hơn hồi năm ngoái chú đến thăm ấy."

"Nhưng vẫn gầy như vậy." Dì Minh Y xen lời, "Con phải chịu khó ăn thêm đi, béo lên một chút mới được."

Chú dì Cảnh quá nhiệt tình, Đỗ Nhược không có cơ hội chen lời, chỉ biết khép nép ngồi trên sofa.

"Buổi tối đã ăn gì chưa? Đói bụng không? Vú Trần nấu rất nhiều món lắm, không ngờ tàu đến muộn, bây giờ phải hâm lại."

"Con... ăn mì gói trên tàu rồi ạ." Đỗ Nhược có phần áy náy, không kiềm được lại liếc sang Cảnh Minh. Đối phương vẫn co cuộn trên ghế mà không biết ngượng.

"Cũng được, nếu lát nữa đói bụng thì ăn khuya nhé." Minh Y nói.

Cảnh Viễn Sơn thở dài: "Nhược Xuân rất hiểu chuyện, lại cố gắng, thi đậu đại học có tiếng nữa."

Cảnh Minh vẫn nghịch điện thoại, vờ như không nghe thấy.

Đỗ Nhược thấy chú dì Cảnh chỉ chăm chăm chú ý đến mình, sợ khinh thường Cảnh Minh bèn dụi giọng đáp: "Cảnh Minh cũng rất giỏi ạ, thi đậu cùng trường với con."

Thế nhưng Cảnh Minh không buồn để ý đến cô.

Hiện nhiên Cảnh Viễn Sơn không hài lòng, cau mày than thở: "Cái thằng hư hỏng này, bắt nó học chẳng khác nào đề đầu trâu uống nước, mới biết bao nhiêu gia sư, đều là thầy giỏi không đấy. Đã vậy chủ còn phải thuê người kèm cặp nó học hành, nó trốn học còn phải cử người lùng cả thành phố để bắt nó về. May sao cũng đậu được đại học. Cái thằng không đỡ lo này làm sao so được với con chứ, điều kiện khó khăn vẫn tự giác học hành."

Đỗ Nhược như ngồi trên bàn chông, ngại ngần cười trừ không dám nhìn Cảnh Minh. Bên tai vang lên âm thanh cậu gõ phím trên màn hình liên hồi.

Cảnh Viễn Sơn vẫn chưa bằng lòng, quay sang trừng mắt nhìn Cảnh Minh: "Mày không có xương à? Ngồi đằng hoàng lại."

Cảnh Minh bỏ chân xuống, ngồi dậy, dựa vào lưng sô pha.

"Sau này mày học Nhược Xuân nhiều một chút đi."

Cảnh Minh phì cười: "Đừng có gọi Nhược Xuân, Nhược Xuân nữa, người ta đổi tên rồi, gọi Đỗ Nhược. Đỗ Nhược trong câu Thái Phương Châu Hề Đỗ Nhược (2) á, vần thơ lắm."

(2) Đây là một câu trong đoạn cuối bài thơ Tương Quân thuộc nhóm thơ Cửu Ca của Khuất Nguyên cải biên từ mười một bài dân ca nước Sở. "Thái phương châu hề đỗ nhược, Tương đi dĩ hề hạ nữ" có nghĩa là "Mái thơm ta đứng thần thờ, hoa thơm ta hái, sẽ đưa con hầu" (Theo nguồn Văn học Trung Quốc, Tài liệu tham khảo, tập 1, NXB Giáo dục, năm 1963)

Hai gò má Đỗ Nhược nóng rần, cúi đầu xoắn ngón tay vào nhau.

Chú dì Cảnh đều sừng sốt, vội nói: "Đôi cũng tốt, tên này nghe hay."

"Tiểu Nhược." Minh Y đọc lầm nhảm rồi cười rộ, "Ngồi tàu hỏa chắc mệt rồi, hay là lên lầu nghỉ ngơi sớm đi."

Đỗ Nhược luống cuống đứng dậy: "Chú dì, con có mang theo một ít đặc sản ạ."

Cô kéo vali đến, lấy ra một cái chân giò hun khói thật to và một đồng lạ xường phơi khô: "Đều là mẹ con làm, không đến nỗi nào đâu ạ."

Minh Y cười nói: "Thật tốt quá, mấy hôm trước dì tự chưng thêm ăn chân giò hun khói, hôm nay con lại mang đặc sản đến."

Vú Trần nhận đồ mang vào bếp cất.

Cảnh Viễn Sơn hỏi thăm: "Mang mấy món này nặng lắm, cực khổ cho Tiểu Nhược rồi. Trên đường vất vả lắm phải không?"

Đỗ Nhược cười xòa: "Không có đâu ạ."

Cảnh Minh ngồi thu lu trên sô pha nghịch điện thoại, hờ hững liếc nhìn cô rồi hừ một tiếng: "Quần áo dính mùi thịt xông khói suốt cả đường mà vẫn còn mặc được á?"

Cậu ghét bỏ đứng dậy, nhét di động vào túi, chuẩn bị tránh xa.

Minh Y nói thêm vào: "Cũng đúng, Cảnh Minh, mai con và Tiểu Nhược cùng đến trường, thuận tiện dẫn con bé mua mấy bộ đồ đi."

Cảnh Minh lập tức nổi quạu, vẽ mặt in câu "tại sao lại là con?" rõ mồn một, vốn định lên tiếng nhưng thấy nét mặt của ba mình thì lười phản bác, phụng phịu đi lên tầng.

Đêm đó Đỗ Nhược được ngủ trong căn phòng dành cho khách rộng rãi nhưng xa lạ. Quả nhiên quần áo cô có mùi thịt xông khói, ngửi một hồi chiếc bụng chỉ mới ăn một bát mì của cô lại sôi ùng ục. Cô không dám xuống lầu ăn khuya, sợ gây thêm phiền phức cho nhà họ. Nửa đêm nghe tiếng Cảnh Minh xuống lầu tìm đồ ăn, cô cũng không dám đi theo.

Ngày hôm sau Đỗ Nhược nhận được một chiếc iPhone 6s, là điện thoại cũ của Cảnh Minh nhưng nhìn không khác gì cái mới, còn gắn sẵn sim của vùng này nữa.

Cảnh Minh lái xe đến đối diện cổng trường thì phanh lại, ý thức được một vấn đề nghiêm trọng. Hôm nay cậu lái chiếc xe thể thao màu đỏ rất phô trương. Chuyện này vốn dĩ không thành vấn đề, nhưng trong xe còn có Đỗ Nhược mới đau đầu.

Đỗ Nhược hết sức nhạy cảm, đoán ra điều bất ổn trong lòng cậu: "Hay là, nói ba mẹ chúng ta là bạn đi?"

Cảnh Minh quay đầu nhìn cô, gương mặt tuần tú đeo kính không chút biểu cảm: "Trông giống sao?"

Đỗ Nhược ghen lời chốc lát mới bảo: "Vậy nói bà con xa cũng được mà."

Cậu nhếch môi: "Bà con của tôi xa đến ra khỏi hệ thái dương luôn cũng không có ai..."

Cậu chưa nói xong, cô đã tự giác gật đầu: "Ừ, không có ai nghèo như tôi."

Cậu không may may áy náy, chỉ ngại phiền phức, móc từ trong túi ra một tấm thẻ đưa cô: "Mẹ tôi nói phí sinh hoạt của cô trong thẻ này, mặt mã là sinh

nhật cô. Tiền mua quần áo cho cô tôi đã gửi vào thẻ cô rồi." Cậu thoáng ngừng lại, quay đầu nhìn Đỗ Nhược cười khinh thường. "Có cần tôi đi cùng cô không?"

Cô lắc đầu: "Không cần đâu." Rồi định đẩy cửa xuống xe.

"Dừng lại."

Cô quay đầu, khe khẽ hỏi: "Còn việc gì sao?"

"Gặp ở trường phải coi như không biết tôi đây." Cậu nói bằng giọng ra lệnh, "Có nghe thấy không?"

Ngón tay Đỗ Nhược nhẹ nhàng bấu vào cửa xe, gật đầu: "Nghe rồi."

Cô lấy hành lý xuống xe. Chiếc xe đỏ chót của Cảnh Minh nghênh ngang chạy đi.

"Cậu tưởng tôi muốn biết cậu chắc." Đỗ Nhược lẩm bẩm, coi như là phản kháng vô ích.

Tâm trạng Đỗ Nhược không hề bị ảnh hưởng bởi cậu, nhìn công trường to lớn đối diện con phố, cô hít sâu một hơi, nhắc hành lý lên cầu vượt dành cho người đi bộ, trùng hợp nhìn thấy chiếc xe màu đỏ của cậu chạy vèo qua dưới cầu, lái vào sân trường, thu hút không ít ánh nhìn.

Cô xuống cầu, đi vào sân trường, lòng thoáng chốc vui mừng rộn rã.

Con đường thẳng tắp kéo dài ngập bóng râm, hai hàng cây cao ngất che trời, ánh nắng rắc vàng khắp lối đi. Đây chính là khung cảnh đại học nên có. Trên ngọn cây giăng biểu ngữ "Chào đón tân sinh viên."

Tiếp tục đi vào trong, những câu lạc bộ tuyển thành viên với nói tiếp nhau từng đợt, nhóm đàn anh đàn chị cười nói rôm rả phát tờ rơi cho tân sinh viên.

Đỗ Nhược ôm một đồng hồ đeo tay đi đến ký túc xá trước. Trường kỹ thuật vốn dương thịnh âm suy, chuyên ngành khoa học kỹ thuật gái càng ít đến thăm thương. Bốn nữ sinh chung phòng ký túc xá thì đã có ba chuyên ngành khác nhau rồi.

Đỗ Nhược học ngành điều khiển cảm biến, Khuru Vũ Thần và Hạ Nam đều là người Bắc Kinh học cùng lớp kỹ thuật thông tin, cô bạn Hà Hoan Hoan người Trùng Khánh học ngành cơ khí tự động hóa. Bốn người mới đến đều vô cùng hưng phấn, nhanh chóng kết bạn với nhau.

Khuru Vũ Thần lợi hại nhất, với tính tình hoạt bát không câu nệ, cô gõ cửa hết các phòng, chẳng bao lâu đã tỏ tường tình hình ký túc xá kẻ bên. Lúc này cô trở về kể lại cho đám chị em nghe: "Ký túc xá phía Tây là ngành xã hội nhân văn, toàn thị mệ, cùng một lớp hết. Ký túc xá phía Đông là hai lớp cơ khí tự động, hai lớp kỹ thuật điện tử và thông tin."

Cô ấy nói xong liền cười với Đỗ Nhược: "Chúc mừng cậu, cậu chính là bông hoa duy nhất trong lớp đấy."

Đỗ Nhược vẫn ù ù cạc cạc: "Tại sao?"

"Đàn quá mừng ời." Hà Hoan Hoan xô luôn địa phương, cười nói, "Ký túc xá xếp theo chuyên ngành, phía bên kia không có ai chung chuyên ngành với cậu, thì không phải cậu là đứa con gái duy nhất trong lớp à?"

"...À!" Đỗ Nhược đau đầu như óc, vẻ mặt xấu hổ.

Hạ Nam đang soi gương vẽ chân mày, chậm rãi cất lời: "Lớp chỉ có cậu là con gái cũng tốt mà, đám con trai đều phải bao bọc cậu hết."

Đỗ Nhược thất vọng: "Mình vẫn muốn có bạn nữ." Rồi trông mong nhìn Hoan Hoan, "Nếu Hoan Hoan học chung ngành với mình là tốt rồi. Sớm biết chỉ có một mình, tớ đã học điều khiển tự động hóa cho rồi."

Hà Hoan Hoan ôm cô: "Đừng sợ, đừng sợ, sau giờ học chúng ta hú hí được mà."

Hạ Nam vừa sẫm soi dáng chân mày của mình trong gương vừa nói: "Thời khóa biểu khác nhau đấy." Tiếp theo xoay gương qua soi vào Đỗ Nhược, "Mình thấy cậu có phúc mà không biết hưởng."

"Ai biết có phải phúc hay không chứ?" Khuru Vũ Thần ngồi trên ghế, gác cặp chân voi lên bàn học, "Hôm nay mình chạy một vòng trong trường chẳng thấy đàn anh đẹp trai nào cả. Chẳng biết trốn đâu hết rồi, ngày tựu trường mà không chịu đi ra đón mà mới."

Hà Hoan Hoan góp lời: "Trong đám tân sinh viên cũng không thấy soái ca nào cả, toàn đám cù lần."

Đỗ Nhược bất chợt nghĩ đến Cảnh Minh, nhưng cô không lên tiếng. Một giây sau, Khuru Vũ Thần bỗng bỏ chân xuống, quay người gục trên ghế dựa: "Mà có một người đấy chứ!"

Hà Hoan Hoan chỉ cô ấy, đồng thanh thốt lên: "Lái Ferrari màu đỏ... Ờ, chính thật." Nửa câu sau là Khuru Vũ Thần nói.

Đỗ Nhược ngồi im. Ờ, thì ra ai cũng thấy.

Hạ Nam: "Ai vậy?"

"Không biết, chắc con nhà giàu rồi." Khuru Vũ Thần cười đùa, "Ghét nhất là loại vừa có tài vừa tiền còn lại đẹp trai thế này."

Hạ Nam không có hứng thú, dù sao cũng chưa thấy người thật, có gì để bàn tán đâu.

Thế mà tối hôm đó, khi bốn cô bạn cùng nhau đi ăn cơm, Đỗ Nhược lại nhìn thấy Cảnh Minh. Khi đó bốn cô nàng ngồi xúm xít cùng bàn, mỗi người gọi một món rồi chia sẻ với nhau. Bàn bên cạnh có nữ sinh thì thầm: "Ê, kia không phải là cậu ta sao?"

"Cái cậu lái xe Ferrari đấy."

"Eo ôi cậu nói xem cậu ta đỗ xe ở đâu nhĩ?"

"Có trời mới biết."

"Trường bọn mình đúng là nơi ngọa hổ tàng long mà."

Đỗ Nhược ngẩng đầu, nhìn Cảnh Minh và mấy nam sinh cùng ký túc bưng khay cơm đi đến. Cảnh Minh thấy cô nhưng chẳng thèm đoái hoài, hệt như không biết cô vậy.

Cô tiếp tục cúi đầu ăn cơm.

Hạ Nam gọi: "Này, Cảnh Minh."

Cậu đứng lại, Đỗ Nhược cúi thấp đầu, nhìn vạt áo sơ mi trắng của cậu bên gò má mình. Hôm nay cậu đã thay áo sơ mi khác, vạt áo trước bên phải thêu hoa văn mây trời màu đen trải dài.

Cảnh Minh thờ ơ cắt lời, âm thanh vang vọng trên đỉnh đầu cô: "Ồ, cậu thi đậu rồi à?"

"Cậu đi chết đi." Hạ Nam cười mắng, giọng điệu nghe khá thân, "Còn cậu, đến trường sớm vậy sao? Minh nghĩ cậu sẽ rề rà đến ngày cuối ấy chứ."

"Ồ nhà chán chết." Cậu không có hứng ở lại, "Đi đây."

Chiếc bóng phủ trên đầu Đỗ Nhược rồi đi, bả vai cô thả lỏng, hệt như đã di dời được ngọn núi lớn.

Hà Hoan Hoan thấy Cảnh Minh đi xa mới nói: "Đây chính là người mà mình và Vũ Thần nhìn thấy ấy. Hạ Nam, cậu biết cậu ta à?"

"Bạn học hồi cấp ba, chung lớp, là hot boy trường mình á. Hồi lớp Mười còn có đàn chị lớp Mười hai chạy đến lớp mình tìm tía cậu ta nữa."

Khuru Vũ Thần nhướn mày, gấp đầu hà lan trong đĩa Đỗ Nhược: "Vậy sao cậu không cưa cậu ta, gần quan được lộc mà."

Hạ Nam gấp miếng cà trong đĩa Khuru Vũ Thần, trả lời: "Cưa được chết liền, cậu ta và hoa khôi trường mình là một cặp đấy."

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Buổi chiều trước khi vào học một ngày, trường tổ chức buổi lễ chào mừng tân sinh viên. Nữ sinh ngồi ở hai dãy đầu, phía sau lúc nhúc con trai. Buổi lễ còn chưa bắt đầu, hội trường đã xôn xao tiếng nói chuyện.

Đỗ Nhược lắng tai nghe, mấy cô sinh viên mới ngồi cạnh đang hỏi nhau vài câu đơn giản, đại loại như là "Cậu học ngành nào?", "Quê cậu ở đâu?", "Lớp cậu có mấy mong nữ?"...

Cô chú ý đến cách ăn mặc của mấy cô nàng không khác gì hồi cấp Ba, tóc ngắn, tóc buộc đuôi ngựa, áo sơ mi, áo thun, quần jeans, quần kaki. Họ không trang điểm cầu kỳ mà vẫn khoác trên mình vẻ học sinh chân chất.

Nhóm nữ sinh ngành công nghệ thông tin có vẻ không để ý đến bề ngoài, ít nhất là vừa vào học không hề biểu hiện nổi trội. Trong mắt Cảnh Minh, chắc hẳn họ chính là một đám quê mùa. Cô dễ dàng tưởng tượng ra được vẻ mặt của cậu vào lúc này: Không một úc, khoe môi khê nhếch, dường như thấy họ hệt như mấy chú hề nực cười, ánh mắt cũng ẩn chứa nét khinh khinh, coi thường kẻ khác như bụi bặm.

Cô thật sự hơi sợ cậu, không, là có lẽ là ghét thì đúng hơn. Ghét cái thái độ ác cảm ra mặt với cô như thế.

Đỗ Nhược nhìn những nữ sinh xung quanh rồi lại nhìn bản thân. Chiếc áo thun trắng kết hợp với quần jeans được giặt sạch sẽ, ngồi giữa nhóm bạn học cũng không tính là khác thường.

Cô thờ ơ, lại lơ đãng quay đầu nhìn một vòng đám con trai. Khuôn mặt họ vẫn ngây ngô non nớt, ăn mặc cũng lồi thối lếch thếch như hồi trung học. Không ai khác biệt, đều là những sinh viên bình thường không chăm chút về bề ngoài. Nhưng một giây sau, ánh mắt cô vô thức bị thu hút, thật sự là vì đối phương quá bắt mắt thôi.

Cảnh Minh đi vào từ cửa sau hội trường. Dáng vóc cậu cao ráo, da thịt trắng trẻo, cùng là áo sơ mi trắng nhưng chiếc áo của cậu lại trắng hơn mấy sinh viên khác nhiều.

Lúc này Đỗ Nhược mới thấy rõ, hóa ra áo trắng của mọi người cũng được chia thành đủ loại trắng như trắng xám, trắng kem, trắng ngà, trắng vàng và trắng ngả màu...

Lần này cô gái ngồi bên cạnh cô cũng bất giác quay đầu lại nhìn theo, dần dần tạo thành hiệu ứng bầy đàn, cả phòng ào ào lần lượt đổi mắt về hướng đó.

Chưa cần bàn đến khuôn mặt đẹp trai của Cảnh Minh, chỉ riêng cử chỉ đã vô tình toát lên phong thái nhân nhũ tự tại không sao tả xiết, vừa ơ hờ vừa kiêu căng, không hề có chút thấp thòm và câu nệ của bất cứ sinh viên năm nhất nào.

Một tay cậu bỏ trong túi quần, một tay bấm điện thoại di động, bước lên bậc thềm thì thoáng ngừng lại, tranh thủ rút tay ra gửi một tin nhắn. Về mặt cậu hơi khó chịu, mày nhũ lại, miệng bật ra câu chửi "con mẹ nó" bằng khẩu hình. Gửi tin xong, cậu quẹo ngược mắt, thấy cả phòng đang yên lặng nhìn mình. Cậu đứng trên bậc cao nhìn lại nhóm bạn học như thể nhìn đồng khoai tây dính bùn, đôi mắt đen láy lướt nhanh một vòng trong phòng, tìm đến chỗ bà người cùng phòng, họ đã giữ chỗ sẵn cho cậu. Cậu lại dứt tay vào túi quần, bực bội bước xuống bậc thềm hội trường.

Đỗ Nhược lập tức quay người lại, chỗ trống kia ở ngay phía sau cô. Sự bài xích của cô dành cho Cảnh Minh sâu sắc hơn cô nghĩ nhiều.

Lần này đến thủ đô đi học vốn là mang theo hân hoan và hi vọng, kết quả buổi chiều đầu tiên đến Bắc Kinh đã bị Cảnh Minh ra đòn cảnh cáo, cho cô nhận rõ mình chỉ là người bà con nghèo khổ ở nông thôn đến đây ăn ké mà thôi. Tuy nhiên trong đôi mắt khát khe của cậu, cô chẳng được xem là người bà con nghèo, mà chính là đứa ăn xin mới đúng.

Cảm giác ưu việt khi thi đậu vào trường danh giá của cô bay biến mất sạch, bởi vì "thằng con nhà giàu" Cảnh Minh này học cùng trường với cô, còn là "học sinh được đặc cách" nữa chứ. Chẳng phải là đi đường ngang ngõ tắt sao?

So sánh với cậu, mấy năm gian khổ học hành của cô vừa qua chỉ là một trò hề. Có lẽ cậu thích đối xử với cô như vậy, nếu không cũng sẽ chẳng 'chảnh chọe' đến thế.

Dáng hình người đó đổ xuống từ phía sau, cùng đó là tiếng kéo ghế, Cảnh Minh ngồi xuống.

"Màn gì mà trễ thế?"

"Không phải năm giờ mới bắt đầu sao? Tao đâu có trễ." Cảnh Minh cất giọng hờ hững như lẽ đương nhiên.

"Cũng có lý đấy nhì." Bạn cùng phòng với cậu không phát hiện gì khác thường, cười nói, "4 giờ 59 phút 30 giây, không đến trễ."

"Ngồi trong lớp chán bỏ bà, đến khi vào học còn sợ không có thời gian ngồi hay sao?"

Cậu ngồi sau lưng cô tán gẫu vu vơ, còn cô thì toàn thân căng thẳng, đến hô hấp cũng khó khăn.

Bấy giờ hội trường im ắng, các thầy giáo mặc áo Polo và quần tây - trang phục điển hình của đàn ông công nghệ thông tin - lần lượt bước vào. Trông họ đều kiêu hãnh và hiền hòa, thậm chí còn có chút rụt rè, không chủ động trao đổi ánh mắt với sinh viên cho lắm. Có mấy thầy tướng tá béo tốt, tư thế bước đi khá chậm chạp chất phác, toát lên vẻ thân thiện.

Đám sinh viên hai mắt sáng rỡ nhìn họ, hết gà con chờ gà mẹ về tổ, đoán xem ai là thầy chủ nhiệm của mình.

Các thầy ngồi xuống chỗ trống hàng đầu tiên, đưa lưng cho đám sinh viên kiểm duyệt.

Hà Hoan Hoan huých cánh tay Đỗ Nhược, nhỏ giọng hỏi dò: "Cậu đoán xem ai là thầy chủ nhiệm lớp cậu?"

Đỗ Nhược lắc đầu: "Làm sao mình biết được?"

Hà Hoan Hoan cười trộm: "Mình cũng vậy."

Đỗ Nhược phát hiện thầy giáo ngồi ở vị trí trong cùng hàng đầu tiên rất trẻ, trông giống sinh viên hơn. Góc mặt thanh tú, dăm chiêu nhìn lên bực giảng.

Khuru Vũ Thần thăm thò: "Thầy giáo kia trẻ quá, mình không muốn theo học thầy ấy đâu."

Đỗ Nhược kinh ngạc: "Tại sao?"

Khuru Vũ Thần: "Lớn tuổi có kinh nghiệm hơn, theo thầy ấy sợ không học tập được kiến thức gì."

Đỗ Nhược nghe thấy có lý bèn gật đầu: "Mình cũng không muốn theo thầy ấy."

Nói xong khỏe mắt nhác thấy Cảnh Minh đang ngồi nghiêng ở phía sau, tuy cậu không nhìn cô, nhưng cô vẫn giật cả mình, lập tức quay mặt nhìn chăm chăm về phía trước.

Cô quyết định không quay đầu lại nữa, dù là chỉ mười độ cũng không.

Lễ chào mừng tân sinh viên do Phó hiệu trưởng chủ trì. Đầu tiên thầy hiệu trưởng lên phát biểu, giới thiệu sơ qua về hoàn cảnh học tập cùng lịch sử, hiện trạng và phương hướng phát triển tương lai của trường đại học. Tiếp theo là mấy lời khuôn mẫu như sinh viên không được lãnh quên trách nhiệm, phải hăng say học tập, mạnh dạn sáng tạo, rèn luyện sức khỏe, lập kế hoạch bốn năm đại học hợp lý, phát triển toàn diện, cống hiến cho nước nhà.

Những sinh viên mới vừa trải qua cuộc tẩy lể tốt nghiệp trung học, ai ai cũng mang trong mình niềm mong chờ vô hạn vào tương lai, được những lời này cổ vũ, hùng tâm tráng chí bừng bừng đầy cõi lòng. Từng gương mặt trẻ trung trở nên sáng rõ hơn bao giờ hết.

Song Cảnh Minh chẳng buồn nghe, cậu vẫn vùi đầu vào chiếc điện thoại dưới bàn, dần dần sinh lòng phiền não, cuối cùng kéo ảnh đại diện của một người trên Wechat vào danh sách chặn, còn chưa hết giận lại tìm trong danh bạ, kéo luôn cái tên Mẫn Ân Trúc vào sổ đen. Xong xuôi cậu lắc lư điện thoại, ngước mí mắt lên.

Hết bài phát biểu của hiệu trưởng lại đến đại biểu sinh viên trường, đó là đàn anh năm hai Lê Thanh Hòa, cũng chính là người ngồi vị trí trong cùng dãy đầu tiên, bị Đỗ Nhược và bạn cô ngộ nhận là thầy giáo kia.

"Hóa ra là đàn anh."

So với những sinh viên mới dưới bậc, Lê Thanh Hòa đã coi bỏ vẻ ngây ngô, ra dáng đàn anh chín chắn. Từ cách nói chuyện đến nụ cười đều đúng mực, bình tĩnh chia sẻ với nhóm đàn em những điều tâm đắc và kinh nghiệm trong lúc học tập. Bên dưới thỉnh thoảng vang lên từng trận cười thích thú.

Nhưng Cảnh Minh không hề cảm thấy Lê Thanh Hòa có gì thú vị, chỉ gọi tỏ vẻ từng trải lừa gạt mấy đứa học sinh tiểu học. Cậu không thèm bỏ vào tai, lại rù mắt nhìn điện thoại di động, người đã bị chặn, tin nhắn điện thoại cuối cùng cũng chịu yên tĩnh.

Cậu bực dọc ngước mí mắt lên, trong lúc vô tình lướt qua nữ sinh phía trước. Sao... nhìn... quen quen nhỉ? Ánh mắt vừa thoáng qua liền dừng lại, hơi nghiêng về phía sau một chút. À, đây không phải là con nhóc Đỗ Nhược Xuân sao? Lại trùng hợp chạy đến ngồi trước mặt cậu rồi.

Hôm đó đưa Đỗ Nhược đến trường, suốt quãng đường Cảnh Minh chẳng buồn liếc mắt nhìn cô, ấn tượng về cô chỉ vền vẹn dừng ở hình ảnh hôm đón cô ở ga tàu hỏa, tóc tai bết dính, da dẻ vàng vọt, quần áo rách nát, đáng người còm nhom cùng mùi mồ hôi hòa lẫn với mùi tàu hỏa nồng nặc.

Bây giờ đầu cô đã gội sạch sẽ, mái tóc ngắn ngang tai buông xõa mềm mượt. Có lẽ vì thiếu dinh dưỡng nên hơi ngả vàng.

Cái biệt danh "nhóc con"(1) này cực kỳ hợp với cô, cậu không khỏi chế nhạo.

(1) "Nhóc con" ở đây có nguyên bản tiếng Trung là 黄毛丫头 - nhóc con tóc vàng, chỉ những cô gái trẻ ngây thơ chưa biết sự đời.

Mái tóc ngắn cong cong bên sườn mặt hướng về phía cậu được vén ra sau tai, dưới đuôi tóc bằng chần chần là cần cổ thon dài. Ánh đèn huỳnh quang đánh lừa mắt người khác trong phòng khiến làn da cô trở nên bóng loáng và trắng trẻo hơn, có thể xem như một hiệu ứng làm đẹp. Cô mặc chiếc áo T-shirt thoải mái, trông khác hẳn con bé ở sân ga bữa nọ.

Cảnh Minh không hứng thú lắm, lướt mắt nhìn từ trên xuống dưới một lượt, bắt gặp trên áo cô có chỗ bực chi to khoảng một đầu ngón tay. Cậu lại lần nữa nhếch môi buồn cười. Vịt con xấu xí dù có tắm sạch lông thì vẫn là vịt con xấu xí thôi.

Cậu lười nhìn tiếp, dời mắt đi. Đàn anh trên bậc vẫn còn chia sẻ kinh nghiệm của mình, ôi, trên đời này không có gì tệ nhạt hơn mấy kiểu lể lợc này. Cậu lại đưa mắt nhìn điện thoại, nhưng không thể chơi game được.

Giây lát sau, một suy nghĩ bỗng lóe lên trong đầu cậu, hàng mày cau chặt nh bị chọc giận, ngón tay lướt thoăn thoắt gõ tin nhắn gửi đi.

Phía trước, điện thoại Đỗ Nhược vang lên tít toong, âm thanh không lớn nhưng đủ hút ánh mắt của người khác. Bạn học xung quanh cũng thôi đi, ngay cả giáo viên ngồi phía trước cũng có người quay đầu lại nhìn. Lê Thanh Hòa trên sân khấu thoáng khựng lại rồi nói tiếp.

Đỗ Nhược xấu hổ đến đỏ mặt tía tai, cuống quýt chỉnh điện thoại im lặng, liền thấy tin nhắn Cảnh Minh gửi đến: "Tiền mua quần áo cho cô đâu? Sung làm của riêng rồi à?"

Đỗ Nhược thắc mắc quá đỗi nhưng không có ý định hỏi âm, vừa định cất điện thoại đi thì màn hình lại sáng lên: "Áo cô rách rồi kia."

Đầu óc cô nổ tung, quay đầu kinh hoàng nhìn cậu. Hai mắt Cảnh Minh vô hồn nhìn lên bậc giảng, không ngó ngang đến cô, giống như người ngoài cuộc vậy.

Cô sợ bị người khác chú ý vội vã quay đầu lại, mặt đã sạm ngượng chín, không hiểu vì sao lại cảm thấy ánh mắt mọi người như thể đều đổ về mình, xuyên thủng vô số lỗ nhỏ trên người cô. Tay cô ướt nhẹp mồ hôi, vội gửi tin hỏi lại: "Ồ đâu?"

Nhưng đôi phương không tốt bụng mách cho cô biết.

Lê Thành Hòa phát biểu xong, cả phòng vang lên tiếng vỗ tay rần rần. Rồi lại đến đại biểu tân sinh viên lên phát biểu.

Đỗ Nhược dè dặt quay đầu kiểm tra hai bên bà vai mình, không có vấn đề, lại nhìn hai bên sườn. Bên phải bị bọc chỉ, dài chừng một centimet, ngồi yên không sao, nhưng vừa cử động thì sẽ thấy ngay một khe hở nhỏ. Nếu bị ai vô tình thấy cô sẽ mắc cỡ lắm nhưng không đến nỗi xấu hổ tị.

Ấy thế mà "cái lỗ rách nghèo túng đáng thương" này lại bị Cảnh Minh thấy được, Đỗ Nhược nhất thời cảm thấy, trong hai người họ chỉ một được sống mới phải đạo.

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Tâm trạng Đỗ Nhược như bao phủ trong mây mù, ngay cả phần giới thiệu giáo viên chủ nhiệm cũng không khơi nổi tinh thần của cô. Đến tận khi lễ chào mừng tân sinh viên kết thúc, tất cả chia thành nhóm theo chuyên ngành, đi tham quan phòng thí nghiệm và quan sát nhóm sinh viên khóa trên thao tác các loại máy móc tinh vi trước bàn thí nghiệm, tâm trạng âm u của cô mới tươi sáng trở lại, lần nữa ôm đầy nhiệt huyết và mong đợi với cuộc sống đại học.

Kết thúc buổi tham quan, các sinh viên ở lại họp với chủ nhiệm. Chuyên ngành điều khiển cảm biến chỉ có một lớp, gồm hai mươi hai sinh viên, trong đó có hai mươi một trai và một gái. Đúng vậy, cô gái ấy chính là Đỗ Nhược.

Một mình cô ngồi hàng thứ nhất tổ giữa, ngay chính giữa lớp. Mấy bạn nam hoặc là ngồi phía sau, hoặc là ngồi vào hai tổ bên cạnh, như thế tạo thành bức kết giới vô hình xung quanh cô.

Thầy chủ nhiệm họ Dương, tên Trường Thanh, là một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi, mặt luôn tươi cười, hơi rụt rè, mang đậm phong thái của nhà nghiên cứu.

Là sinh viên nữ duy nhất trong lớp, Đỗ Nhược đã sớm chuẩn bị tâm tư. Quả nhiên câu nói đầu tiên của thầy Dương chính là: "Ồ, lớp chúng ta có một con gấu trúc này."

Mấy bạn nam đều nở nụ cười thân thiện, cô cũng khẽ cười theo.

Thầy Dương Trường Thanh hiền lành bảo mọi người tự giới thiệu bản thân. Tuy nói nhóm sinh viên đến từ khắp mọi miền tổ quốc, nhưng gần một nửa là người bản địa.

Đỗ Nhược chú ý đến một người tên là Lý Duy, trong lễ chào mừng tân sinh viên cậu ta ngồi sau lưng cô, ở cùng phòng với Cảnh Minh. Lý Duy tự giới thiệu mình là người Bắc Kinh, tên rất dễ nhớ, là sự kết hợp của họ của Lý Bạch và tên của Vương Duy, hai nhà thơ nổi tiếng Trung Quốc.

Đương nhiên sau màn giới thiệu ngắn ngủi, không ai có thể tỏ tường ngọn nguồn gốc rễ của từng người, chỉ có thể tìm hiểu thêm trong quá trình học tập sau này. Nhưng bản thân là "động vật quý hiếm", ai cũng biết cái tên Đỗ Nhược và xuất xứ từ vùng biên giới Tây Nam của cô.

Kể đó, thầy Dương hỏi mọi người lý do lựa chọn chuyên ngành này và hiểu biết sơ qua về nó. Cả lớp im phăng phắc, chỉ có mấy gương mặt trầm mặc e dè. Đỗ Nhược cũng là một trong số đó, cô hoàn toàn không có khái niệm gì cả.

Cô nghĩ: Đi học xét cho cùng không phải vì luyện được một hoặc nhiều tài nghệ, để đi làm kiếm tiền, nuôi sống bản thân và người nhà sao?

Hỏi cấp Ba, cô chỉ biết cắm đầu vào bài vở, trường cũng cắt giảm tất cả hoạt động ngoại khóa, cô nào biết thứ gì ngoài sách giáo khoa đâu? Những bạn học khác chắc cũng là ngẫu nhiên chọn vào ngành này thôi.

Nhưng Lý Duy lại gơ tay, đồng dạng thưa: "Từ bé em đã thích xe hơi, rất hứng thú với quá trình sản xuất, dập ép và lắp ráp tự động hóa. Không chỉ vậy, các hoạt động ở khu vực kiểm tra đo lường thuộc dây chuyền sản xuất đều cần có điều khiển cảm biến, cho nên em chọn chuyên ngành này, hi hi."

Đỗ Nhược nghe hiểu từng từ cậu ta nói, nhưng nói lại thành một câu thì lại mù tịt. Cô bỗng chốc hoang mang, mặt nóng bừng.

Thầy Dương cười ôn hòa, gật đầu: "Rất tốt, còn ai nữa không?"

Một bạn nam tên là Vạn Tử Ngang phát biểu: "Nhà em mở công xưởng, từ nhỏ em đã làm bạn với máy móc rồi. Nhưng thiết bị ở công xưởng nhà vận hành không nhàn nhuỷ, độ chính xác không cao, chất thải tồn đọng gây hại cho máy. Vì thế em nghĩ đến việc tìm hiểu cách thức hoạt động của nó, biết đâu có đột phá gì thì sao? He he".

Thầy Dương vui vẻ ca ngợi: "Có chí hướng. Trong lĩnh vực kỹ thuật công nghiệp dù chỉ là một đột phá bé nhỏ..." Ông đưa ngón cái và ngón trỏ áp vào nhau tạo ra khe hở bé xíu, "... cũng có thể mang đến giải phóng lớn cho lực lượng sản xuất. Thậm chí một chút đột phá trong kỹ thuật then chốt cũng có

thể tạo nên cách mạng cho cả ngành. Phạm vi ứng dụng của chuyên ngành chúng ta rất lớn, nào là năng lượng, y học, hóa chất, thực phẩm, robot, vận chuyển, thang máy, xe hơi... Có hàng tá lĩnh vực cho các em phát huy.

Các em còn trẻ thật tốt. Tuổi trẻ liên mặc sức tưởng tượng, xông xáo thỏa thích. Còn trách nhiệm của người thầy như tôi, trách nhiệm của tất cả giảng viên trong trường chính là mang những gì học được từ lúc chúng tôi sinh ra đến nay, giúp các em rút ngắn con đường tương lai. Các bạn trẻ không phải kiêng sợ gì cả, cứ tiến tới thôi!"

Ngoài mặt mọi người đều im lặng, nhưng đáy lòng lại dấy lên sóng cả. Hai mươi hai đôi mắt khát khao học hỏi đổ dồn vào người đàn ông trung niên trên bục giảng ấy.

Đỗ Nhượng bỗng thấy hốc mắt ươn ướt là lạ, không biết là xấu hổ hay mặc cảm nữa.

Thời gian họp lớp không lâu, tạm thời chọn lớp trưởng là Lý Duy. Cậu ấy đi xin số điện thoại của cả lớp, nói sẽ photo phân phát cho từng bạn một.

Lúc Đỗ Nhượng trở về ký túc xá, ba cô nàng kia cũng vừa trở về. Hà Hoan Hoan đã chạy sang phòng kế bên chơi với hai nữ sinh cùng lớp, Đỗ Nhượng vào phòng liền hỏi hai người còn lại: "Lớp các cậu nói gì thế?"

Khuru Vũ Thần: "Còn nói gì nữa, tự giới thiệu bản thân rồi tán dóc thôi."

Đỗ Nhượng mở tủ quần áo, cởi chiếc áo phong bực chỉ ra, trước khi mặc chiếc khác vào còn kiểm tra kỹ lại đường may, hỏi tiếp: "Sao bọn cậu lại chọn chuyên ngành hiện tại?"

Hạ Nam nhún vai, cầm điện thoại lướt web mua đồ: "Mình có hứng với máy tính, thế thôi."

Đỗ Nhượng nhìn Khuru Vũ Thần: "Còn cậu?"

"Giống vậy." Vũ Thần mở máy tính lên, định xem phim.

Đỗ Nhượng đóng tủ lại, lẳng lặng ngồi xuống trước bàn mình.

Khuru Vũ Thần thấy cô bạn là lạ, bèn kể đến gần: "Sao vậy?"

Đỗ Nhượng xoắn ngón tay vào nhau, kể sơ về buổi họp lớp khi này: "Mấy bạn kia đều có hiểu biết về chuyên ngành, mỗi mình là như người trên trời rơi xuống í. Hơn nữa... mình không chọn ngành này vì sở thích, nên cảm thấy bị tụt hậu một khoảng.."

"Thế đâu phải là vấn đề, sau này học thì sẽ vào đâu thôi. Lúc cậu sinh ra có biết gì đâu, bây giờ không phải đã thông thạo văn, toán, ngoại ngữ, lý, hóa, sinh sao? Làm gì có ai vừa rời khỏi bụng mẹ đã biết suốt. Muốn ngài mai kiến thức đầy mình thì bây giờ bắt đầu học đi." Hạ Nam cúi đầu lướt điện thoại, "Vũ Thần, cậu nói cái App kia có đáng tin không vậy, mặt nạ còn rẻ hơn giả thị trường nữa, không phải hàng giả chứ."

"Mình nghe người khác nói thôi, nếu cậu không yên tâm thì ra cửa hàng chính hãng mua đi."

Khuru Vũ Thần châu đầu với Hạ Nam xem quần áo, chốc chốc nói cái này đẹp, lát lát lại bảo cái kia không miễn phí vận chuyển. Đỗ Nhượng nhìn hai cô nàng, nháy mắt được an ủi phần nào, lại nghĩ đến mình cũng nên mua quần áo mới, thế là gia nhập với họ.

Ba người đang chọn lựa thì Hà Hoan Hoan đẩy cửa đi vào, mang theo một tin tức chẳng lớn lao: "Hai cô nàng còn lại phòng kế bên học chung lớp với Cảnh Minh đấy."

Đỗ Nhượng im thít. Có một định luật gọi là ghét của nào trời trao của đấy. Lớp trưởng của cô là Lý Duy - bạn cùng phòng với Cảnh Minh, hàng xóm phòng cô lại là bạn học cùng lớp với Cảnh Minh. Hay lắm, sau này cái tên đó sẽ thường quanh quẩn bên tai rồi. Tuyệt thật!

Khuru Vũ Thần góp lời: "Con trai trường mình có vài tên cũng được, nhưng cậu ta thì chuẩn hot boy rồi. Đây, Hạ Nam, bạn gái của cậu ta thì sao, cũng học cùng trường với bọn mình hả?"

"Không, học ở trường nghề nào đó, cô ta học hành lẹt đẹt lắm. Không cùng lớp, mình không rõ."

"Xinh lắm à?"

"Xinh vốn luôn."

Khuru Vũ Thần không có nhiều tâm tư hóng hớt, chăm chú vào điện thoại chuyển đề tài: "Hoan Hoan, cậu có muốn mua quần áo không, bọn mình đang trả giá với chủ shop, cậu mua chung đi, miễn phí vận chuyển đấy."

"Sao cậu không rủ mình sớm? Con ba ngơ này!"

Bốn người dạo shop trên mạng đến bảy giờ tối rồi kéo nhau đến căng-tin ăn cơm, sau đó lê bước về ký túc xá. Giữa chừng điện thoại di động của Đỗ Nhượng vang lên, là một dãy số xa lạ.

"Alo?"

"Alo, Đỗ Nhược hả?" Giọng nam khàn khàn nghe rất quen.

"Xin hỏi là..."

"Nhanh vậy đã quên mất rồi à, mình là..."

"A, lớp trưởng." Cô nhanh chóng nhận ra, lặp lại, "Lớp trưởng."

Lý Duy cười sang sảng bên kia điện thoại: "Trường phát sách rồi, bọn mình vừa mang về ký túc xá, con trai đều ở cùng một tòa nhà, dễ phân phát. Cậu ở ký túc xá nào? Mình mang qua cho cậu."

"Thôi để mình đi lấy." Cô ngại phiền cậu ta, "Bây giờ mình không ở ký túc xá, mình sang tìm cậu vậy."

"Cũng được."

Đỗ Nhược đi đến ký túc xá nam, thấy không ít người ôm sách ra ra vào vào. Cô nhắn tin cho Lý Duy: "Mình đến rồi."

Vừa gửi đi thì phía sau đã vang lên tiếng chạy bộ. Đỗ Nhược quay đầu lại thấy bóng dáng cao ráo của Cảnh Minh xăm xăm lại gần, trùm đầu lao vút qua cô như một con gió. Tim cô còn chưa kịp giật thót đến cổ họng thì bóng dáng đối phương đã lướt qua, chạy hai ba bước lên bậc thềm, khuất dạng trong cầu thang ký túc xá, mùi hoóc-môn nam còn dư lại tan dần trong bóng đêm.

Đỗ Nhược biết, trong mắt cậu hoàn toàn không có cô, đoán chừng xem cô không khác gì một chúm ngại vật, hay một thân cây nào đó thôi. Mọi quan hệ không bình đẳng này khiến cô khá khó chịu.

Cảnh Minh chạy lên cầu thang, giữa chừng gặp được Lý Duy ôm chồng sách xuống lầu, thắc mắc: "Đi đâu vậy?"

Lý Duy cười: "Đưa sách cho hoa khôi lớp tao."

Cảnh Minh nhú mày, kinh ngạc nghĩ danh hiệu "hoa khôi" này bình chọn nhanh quá, lại nghĩ đến lớp cậu ta chỉ có một nữ sinh, nên gọi "hoa khôi lớp" cũng phải. Cậu nhếch môi cười xòa đi lên tầng.

Đêm cuối hè, từng cơn gió hây hây thổi qua hàng cây nghe xào xạc, luồn vào tà áo Đỗ Nhược man mát. Cô ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm bao phủ trên ngọn cây, đây chính là vườn trường đại học mà người ta vẫn nói.

Cô đứng bên cạnh bồn hoa ở cổng ký túc xá không bao lâu liền gặp một nữ sinh xinh đẹp đi đến từ phía đối diện, tóc dài buông xõa, mặc chiếc váy sơ mi màu xanh, bên eo thắt một sợi dây lưng mảnh, dưới váy là đôi chân dài nõn nà.

Đám nam sinh ra vào ký túc xá kéo nhau ngắm nghía, ngay cả Đỗ Nhược cũng không kiềm được nhìn cô ta vài lần, rồi lui về phía sau vài bước, vô thức kéo ra khoảng cách với cô ta.

Cô gái ôm cánh tay gọi điện thoại: "Tôi mặc kệ, cậu bảo anh ấy xuống đây... Bây giờ tôi đang ở dưới lầu này!... Ai bảo anh ấy chặn tôi?... Vậy cậu bảo anh ấy nghe điện thoại đi... Cậu bảo anh ấy xuống đây ngay cho tôi... Nói với anh ấy, nếu không xuống thì tôi xông vào ký túc xá nam đấy!"

Đỗ Nhược rút cổ nhìn trời: Cuộc sống sinh viên đặc sắc thật, ăn xong đi nhận sách cũng có thể xem được phim tình cảm, trở về còn có thể mang ra tán gẫu với nhóm Vũ Thần.

Đang định hóng hớt thì Lý Duy đã đến, đề nghị: "Sách nặng lắm, mình ôm về giúp cậu cho."

"Không cần đâu, tự mình ôm được mà." Đỗ Nhược vội xua tay, không muốn thêm phiền phức cho cậu ta, "Trước kia mình ở nhà cũng làm ruộng, số sách này chỉ nhỏ như con muỗi ấy mà."

Lý Duy thẳng thốt, không giấu được nụ cười, đang định lên tiếng thì giọng nói lãnh đạm, sắc mùi phản cảm của Cảnh Minh truyền đến bên cạnh: "Cô đến đây làm gì?"

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Đầu Đỗ Nhược gióng lên từng hồi chuông cảnh báo, tưởng cậu nói mình nên quay phát đầu lại theo phản xạ.

Đèn ở cổng ký túc xá soi hắt ra ngoài, Cảnh Minh bỏ tay vào túi, đứng ngược sáng đối mặt với cô gái kia. Về mặt cậu lạnh lùng đến gần như vô cảm, chỉ

có hàng mây nhẹ chau lại khiến tim người ta đập kịch liệt.

Đỗ Nhược đã tỉnh giấc rồi, Cảnh Minh thể hiện cảm xúc qua từng nét mặt rất tài tình, đúng chất khó ưa khó gần. Khóe mắt đuôi mày đều hiện rõ vẻ mỉa mai, đây là vũ khí có tính sát thương mạnh, còn đả thương người khác hơn cả miệng lưỡi cay nghiệt và thượng cẳng tay hạ cẳng chân nhiều.

May là cậu không nhìn thấy cô, Đỗ Nhược thở phào nhẹ nhõm.

Lý Duy vội vàng vòng ra sau thân cây lánh nạn, nhỏ giọng nói với Đỗ Nhược: "Bạn cùng phòng với mình, cũng là bạn hồi cấp Ba."

Đỗ Nhược làm như không biết Cảnh Minh, ra về điềm nhiên: "Ừ hử."

Mẫn Ân Trúc phớt lờ vẻ mặt lạnh tanh của Cảnh Minh, tươi cười kéo tay cậu: "Anh ăn tối chưa, em còn chưa..."

Cảnh Minh dứt khoát tránh ra, lùi về sau một bước: "Có chuyện gì thì mau nói, nói xong rồi phàn đi."

"Sao anh chặn em?" Mẫn Ân Trúc không hề tức giận, nghiêng đầu cười nói, "Em mới nói mấy câu anh đã giận rồi, sao tính tình nóng nảy quá vậy?"

Cô ta bước đến chọc chọc ngón tay vào bụng cậu, ra chiều thân mật. Thế nhưng cậu vẫn cúi kính hất tay cô ta ra, "Tính tôi vậy đó, rồi sao?"

Đúng là cậu chủ phách lối không dễ dễ ngọt.

Mẫn Ân Trúc kẻ đến một bước, ngừng đầu nhỏ giọng nói gì đó chỉ có mình Cảnh Minh nghe được.

Bên này, Đỗ Nhược nhận lấy chồng sách từ tay Lý Duy, thấy quyển sách thứ nhất kẹp một tờ giấy liền hỏi: "Đây là gì?"

"À, sách nhận được là tài liệu bắt buộc. Còn chỗ đó là tài liệu giảng viên đề cử." Lý Duy mở tờ giấy ra cho cô xem, một danh sách dài thượt, giả tiền không rõ chút nào.

"Phải mua hết chỗ này à?"

"Đương nhiên rồi, chỉ có chút tài liệu giảng dạy này làm sao đủ học?" Lý Duy lại gấp tờ giấy, kẹp vào sách giúp cô.

Đỗ Nhược thầm toát mồ hôi, may mà chú dì Cảnh cho cô thêm một khoản mua quần áo, nếu không sinh hoạt phí kia chỉ như muối bỏ bể. Cảnh đêm mờ tối đã hoàn hảo che đi cảm xúc thất thường trên mặt cô, đang nghĩ ngợi thì bên kia xảy ra động tĩnh lớn.

Cảnh Minh đứng được một lúc thì bực bội quay người trở về ký túc xá. Mẫn Ân Trúc đuổi theo, ôm lấy cậu từ phía sau.

Hiện tại là giờ tắm, bạn học mang theo đồ ra ra vào vào khá đông. Cảnh Minh sững sốt lập tức giật tay cô ra.

Mẫn Ân Trúc bị cậu vùng vẫy khiến người lão đảo, nhưng không chịu buông, còn lớn giọng phân trần: "Là em nói sai rồi được không? Là lỗi của em được không?"

Gương mặt trắng ngần của Cảnh Minh ửng đỏ, thẹn quá thành giận: "Mẫn Ân Trúc, cô làm trò gì vậy?"

"Ăn vạ đấy!"

"Buông tay ra!"

"Không buông."

"Cô là chó hả?"

"Gâu!"

Cảnh Minh bạnh cằm nhìn lên trời, gương mặt tuần tú không biết đang nín cười hay nén giận. Mẫn Ân Trúc ôm eo cậu, cười khanh khách.

Lý Duy xem hết toàn cảnh, cũng không nhịn được bật cười đi đến: "Được rồi, hai cậu đừng mùi mẫn nữa."

Mặt Cảnh Minh xanh mét: "Ai mùi mẫn?"

Mẫn Ân Trúc thả tay ra.

Lý Duy nói: "Hai cậu từ lúc cấp Ba đã cãi nhau mãi miết, lên đại học vẫn như vậy."

Mẫn Ân Trúc ra hiệu bằng ánh mắt với Lý Duy, xin cậu ta thương tình đừng chọc Cảnh Minh nữa. Lý Duy nháy mắt tỏ vẻ đã biết. Mẫn Ân Trúc cười duyên chuyển đề tài: "Nãy mình thấy ai giống cậu, nhưng không có gọi."

"Mình xuống làm chút chuyện." Lý Duy quay đầu lại, "Đây là bạn cùng lớp với mình..."

Cây cối hai bên đường rậm rạp che trời, in lại bóng đèn loang lổ dưới nền đất.

"Ồ người đâu rồi?"

Đỗ Nhược đã sớm ôm chồng sách, tranh thủ trời tối lẫn vào nhóm người trốn biệt rồi.

"Chạy nhanh thật đấy." Lý Duy gãi đầu, "Còn định giới thiệu với hai cậu hoa khôi lớp mình nữa."

Cảnh Minh cười khẩy, không hề có hứng thú với hoa khôi lớp cậu ta, cứ thế bước xuống bậc thềm.

Lý Duy: "Đi đâu vậy?"

"Ăn cơm, đi chung không?"

"Ăn lúc này rồi."

Cảnh Minh không buồn ngoảnh lại, chỉ vẫy tay chào bỏ đi. Mẫn Ân Trúc kéo tay cậu, quay đầu cười với Lý Duy: "Lần sau đi chung nhé!"

...

Đỗ Nhược ôm chồng sách về ký túc xá, tim đập loạn nhịp, cả người đầm mồ hôi.

Nóng chết đi được! Cô nắm lấy cổ áo phồng quạt gió, ba cô nàng còn lại trong phòng không biết đi đâu rồi. Cũng tốt, cô không có tâm tư tám chuyện của Cảnh Minh với họ.

Còn chưa kịp lật sách ra xem sơ qua thì tiền giá chỗ sách tham khảo cần mua đã đập thẳng vào mặt: 436 tệ.

Mỗi tháng Đỗ Nhược nhận một nghìn tệ tiền tài trợ, may là trước khi nhập học chú di Cảnh đã cho cô thêm sáu trăm mua quần áo, có thể ứng phó với tiền mua sách đợt này.

Nhưng về lâu về dài thì sao? Thẻ nào cũng có lúc cần tiền gấp mà. Trơ mặt ra xin tiền chú di Cảnh ư? Cô không làm được, nhất là khi nghĩ đến gương mặt khinh khỉnh của Cảnh Minh.

Cô chống cằm ngồi trước chiếc đèn bàn le lói trong phòng, đắm chiêu tính toán.

Bỗng nhiên cánh cửa bị xô "ầm" ra, Hà Hoan Hoan xách giỏ đựng đồ tắm rửa chạy ào vào phòng: "Ngốc xít ơi, nhà tắm miền Bắc to chết người á."

Đỗ Nhược nhanh chóng tắt ứng dụng máy tính trong điện thoại đi: "Sao thế?"

Hà Hoan Hoan bật đèn phòng lên, đặt chiếc giỏ lên bàn mình, vừa thở hổn hển vừa nói: "Dân Bắc đúng là phóng khoáng á, nhà tắm không ngăn phòng cũng thôi đi, ngay cả rèm che cũng không có ợ."

Đỗ Nhược tròn mắt: "Hả?"

"Ai cũng trần truồng đứng tắm trước mặt nhau. Cô nhìn tôi, tôi nhìn cô, mạnh ai người nấy kỳ cọ... Vừa vào cửa đã thấy toàn là thịt thà, trắng nõn mon mon, dọa chết mình!" Hà Hoan Hoan phát huy khả năng miêu tả bằng ngôn ngữ của mình đến cực hạn, xem ra sự khác biệt giữa lối sống Nam - Bắc khiến cô ấy kinh hoàng không ít.

"Hạ Nam và Khuru Vũ Thần thì sao?"

"Họ nói nhà tắm trong trường đều thế cả. Mẹ ôi, mình còn chưa bao giờ ở chuồng trước mặt mẹ mình đâu! Tiểu Nhược, cậu hiểu mình nói không?"

"Hiểu... thật sự không có màn ngăn hả?"

"Không có! Không tin giờ cậu đi xem đi!"

Đỗ Nhược lác đầu như trống bỏi: "Không, nghe cậu miêu tả mình đã khó thể chấp nhận rồi."

Hai người yên lặng chốc lát, ù ì đối diện nhau, không biết đang nghĩ gì. Một lúc lâu sau, Đỗ Nhược mới hỏi: "Vậy bọn mình phải đi đâu tắm đây?"

"..."

"Sau phòng tắm tập thể hình như có phòng tắm vòi sen riêng."

"Nhưng ở đây không có nước nóng."

"Ồi..."

"Ồi..."

Hai cô nàng đồng thanh than thở. Cuộc sống đại học còn chưa bắt đầu thì đã có cả đồng sầu lo, cả đồng vấn đề rồi.

Đêm đó trước khi ngủ, Đỗ Nhược ngồi bên bàn học, nghĩ lại những việc đã xảy ra từ khi đến Bắc Kinh đến giờ, nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng viết lên tờ ghi chú một câu quan trọng nhất: "Siêng năng học hành." Rồi dán lên tường ngay bàn học.

Siêng năng học hành, đây là con đường duy nhất mà cô có thể bước đi.

Hai tuần sau, kỳ học quân sự mà bất cứ sinh viên mới nào cũng phải trải qua trước khi nhập học đã bắt đầu. Bắc Kinh tháng chín thời tiết vẫn nóng bức, bầu trời xanh trong không có một áng mây. Ba giờ chiều mặt trời như thiêu đốt cả vùng đất, ánh nắng chói chang hệt như mặt gương bị vỡ vụn đâm xộc vào mắt người khác.

Trên thao trường, nhóm sinh viên năm nhất mặc quân phục rằn ri, chia đội hình theo từng lớp, đứng nghiêm thành hàng thẳng lối. Nhóm Đỗ Nhược đã đứng hơn nửa giờ rồi.

Cuối cùng thầy huấn luyện cũng giải phóng cho họ: "Nghỉ!"

"Ngồi tại chỗ nghỉ ngơi mười lăm phút."

Cả đội thở phào, tiếng sột soạt vang lên, người người ướt đầm mồ hôi rồi rít ngồi sụp xuống. Trong trường có quá ít nữ sinh, nhóm con gái đứng hàng đầu tiên, đằng sau toàn là đực rựa.

Đỗ Nhược ngồi xếp bằng, cời mũ ra quạt gió, một nửa tóc cô ướt nhem, mặt và cổ mồ hôi đầm đìa. Hà Hoan Hoan ăn vụng kẹo, đưa cho Đỗ Nhược một viên, thấy bộ dạng mặt phờ của cô bèn kinh ngạc: "Cô Nhỏ, sao cậu chảy nhiều mồ hôi vậy? Vũ Thần, cậu nhìn nè."

Khuru Vũ Thần rút khăn giấy đưa cho Đỗ Nhược: "Sợ nóng như vậy hả?"

"Không phải." Đỗ Nhược lau ướt cả tấm khăn giấy, rầu rĩ nói, "Người mình rất dễ đổ mồ hôi." Nói xong lại vòng qua Khuru Vũ Thần bò đến lấy ấm nước.

Khuru Vũ Thần vỗ mông cô một cái, Đỗ Nhược cũng bó tay với cô nàng. Cô ngồi bên đường chạy ngựa đầu uống nước, lúc uống hơn nửa bình vừa vô tình quay đầu lại thì suýt sặc.

Cảnh Minh đang đứng ở vị trí đầu hàng thứ hai, ánh mắt hồ hững liếc nhìn đáng về nhếch nhác của cô, rồi quay sang tiếp tục chém gió với bạn bè.

Đỗ Nhược như ngừng thở một cách khó hiểu. Giờ phút này trông cô lòi thoi lếch thếch, vậy mà cậu mặc bộ đồ rằn ri kia vẫn đẹp trai đến lạ, đứng nghiêm nửa giờ mà chẳng thấm thía là bao. Một tuần học quân sự, cô đã đen hơn vài phần mà cậu vẫn trắng trẻo đến thế. Ngay cả tia từ ngoại cũng bắt công mà.

Cạn kiệt sức lực sau màn tự ngược toi tả, cô ỉu xiu trở về đội ngồi xuống, cam chịu để đường chạy bao quanh thao trường hun nóng cái mông.

Hạ Nam lấy chai xịt khoáng ra xịt lên mặt. Vài giọt nước man mát bay đến mặt Đỗ Nhược, cô vô thức né tránh.

Hạ Nam cầm chai xịt khoáng nhắm ngay mặt cô: "Tránh cái gì, cậu cũng phải bổ sung nước."

Đỗ Nhược nhắm chặt mắt quay đầu đi: "Đừng, càng xịt càng khô ấy."

"Làm gì có? Bổ sung nước á."

"Nóng như vậy, lại ở dưới nắng gắt nháy mắt sẽ bốc hơi. Bốc hơi rồi nhân tiện hút cả nước trên da luôn." Đỗ Nhược giải thích.

Hạ Nam sa sầm mặt, yên lặng cất chai xịt khoáng đi.

Khắp thao trường đều là nhóm sinh viên phờ phạc sau trận hành hạ. Đỗ Nhược rũ rượi như cây hoa héo, quay tránh ánh nắng soi thẳng vào mặt. Cô thì thoảng cảm mũ quạt gió, bất chợt nhác thấy thẳng góc với đội ngũ của cô, mỗi hàng nam sinh cân phía trước đều trùng hợp di chuyển cùng một lúc. Phạm vi nhìn trở nên thông thoáng, cùng đó thấy được Cảnh Minh đang ngồi ở cuối hàng.

Gần như theo phản xạ, Đỗ Nhược cấp tốc ụp chiếc mũ lên mái đầu mướt mát mồ hôi, hồng cứu vãn lại hình tượng lấm lem của mình. Cảnh Minh đang cười nói với người khác, không biết có phải là nhận thấy gì không, ánh mắt lại lướt sang bên này.

Đỗ Nhược kinh hãi, cuống quýt quay đầu né tránh, ánh mắt Cảnh Minh khựng lại nửa chừng, cuối cùng không nhìn sang nữa. Cậu nhú mày, cúi đầu lấy điện thoại ra xem rồi lại quay đầu nhìn lên khán đài.

Mẫn Ân Trúc đang chống cằm ngồi trên đó, đeo cặp kính đen, tôn lên gương mặt bé cỡ một bàn tay. Cảnh Minh cười hất cằm với bạn gái mình, Mẫn Ân Trúc cười tươi rồi vẫy tay với cậu. Đám nam sinh bên dưới ồ lên.

"Im môm!" Cậu lắc các cười mắg họ.

Đỗ Nhược dời mắg đi, nhớ đến cảnh Mắn Ắn Trúć ôi rựt Cắnh Mắnh làm nứg ắn vạ tởi tuần trướć. Cắnh tượg khiến người ta rắt đởi cảm đợg, làm đắy lòng thiếu nữ xỏn xang mắg đến cảm xúć xa lạ. Cô lỏn tởg tuổi này cỏn chưa yêu đượg lần nào, thậm chí chưa tởg thắ mắn ắi cả.

Cuợc đời cô trướć đắy chỉ làm bạn với sắch vở. Hỏa ra, cỏn gắi có thể là như vậy. Yêu là cảm gắc ra sao nhỉ?

Cô không biếť và cũg có chứť tò mò. Nhưng tâm trắg đố chỉ thoắg qua, tặ như cỏn gắi mắt thỏi nhẹ qua mắť hồ, không đắg kể cũg không đượg ghi kắć.

Bạn đắg đợc trượg *Nhược Xuần Và Cắnh Mắnh* được tắ miễn phí tá WwW.EbookFull.Net.

Tắ miễn phí nhiều trượg hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Kếť thúc buổi quần sự, tất cả đượg gắi tắn tá chỗ. Mắn Ắn Trúć chạy thoắ thoát xướg kắnh đắi như chú chim chuyền cắnh, kỏoắ tay Cắnh Mắnh rỏi đi.

Hà Hoan Hoan tắn thườg: "Đứg là xớnh thật, ngay cả bóng lựg cũg đẹp."

Hạ Nam: "Nhắm, nếu không sao gỏi là hoa kỏi trườg?"

Hôm nay Mắn Ắn Trúć mắć áo chiffon trắg và vắy bút chì xanh đặm, đời chần vớ nắg trắng nuốť cỏn mắg đời gắy như cà kờu, không hề thắp hơn Cắnh Mắnh là bao. Đỗ Nhược chặť nhớ đến mắnh thắp hơn Cắnh Mắnh cả cái đầu. Lúc cậu nhìn cô bắg về mắť kờnh kỏi cũg gỏc độ nhìn xướg trời sớnh, cảm gắc kớa thật là chết người.

"Cô ắy cao lắm đắy." Khuru Vũ Thần bớnh phắm, "Phắi mắť bắy mắy đứg không?"

"Ừ, cỏn cao hơn mắnh." Hạ Nam cao mắť bắy, Đỗ Nhược và Khuru Vũ Thần thua cô ắy hai ba centimet, nhưng cái kỏoắ chiều cao này, dù là hai ba centimet thỏi, phong thắi đắ kắć mắť trời mắť vựć rỏi.

"Ắn cỏm chưa?" Hà Hoan Hoan thắ ắn lậť tứć chuyền đề tá.

"Mắnh đi tắ m trướć đắ, người bắ chặť đượć."

"Mắnh cũg vậy. Hai cậu không đến nhà tắ m thì tắ m ở đầu?"

"Bờn cắnh nhà tắ m có phỏng tắ m nhỏ."

"Không phắi chỗ đố không có nước nỏg sao?"

"Đến nhà tắ m tắp thể đi."

"Khỏ quá làm gì." Khuru Vũ Thần nỏi.

"Bắy giờ chưa ắn cỏm... vậy đi mua hoa quả đi." Hà Hoan Hoan chỉ mắť lòng nhớ đến thức ắn.

Bỏn người vừ tá gắu vừ đi đến tiệ m hoa quả. Hườg tráć cây trỏng tiệ m thỏm nứć mắi, mớ gỏi không ít tắn sớnh viền vừ kếť thúc buổi học quần sự. Đỗ Nhược đi dặ mắť vỏng, bị gắ tiền dặ đến xựť xoa. Kiwi mười tặ mắť quả, bắg gắ tiền hai phầ cỏm ở cắn tắn của cô. Cherry thì hai trắ m tặ nửa ký, bắg tiền sớnh hoạt phí sáu ngày của cô. Cỏn sắu riềng, xoài, nỏ đố, nhắn thì gắ phắi chắg, nhưng vẫn kớa xa xỉ vớ cô. Nghĩ ngỏi cả buổi, cuối cũg cô chỏn bốn quả chười và hai quả cam, mười tặ chắn.

Khuru Vũ Thần mua nửa ký cherry, buổi tởi rửa sắch mớ mọi người ắn. Đỗ Nhược chỉ ắn mắť quả rỏi thỏi, cô biếť mắy quả chười mắnh chia cho bạn bè không hề đắg gắ.

"Lắy thêm ắn đi."

"Đủ rỏi, chỗ mắnh cỏn nhắ Hoan Hoan cho chưa ắn hết này."

"Lắy thêm hai quả đi." Khuru Vũ Thần gặc.

Đỗ Nhược không sao lay chuyển được cô nàng, đành lấy thêm một quả. Quả cherry tròn trĩnh dễ thương, hương vị ngọt lành, thảo nào đất đến thế.

Cô suy nghĩ, phải đi tìm việc làm thêm thôi. Song không thể quá nôn nóng kiếm tiền, ít nhất phải đợi nhập học được hai ba tháng đã, xem thời gian có dư dả hay không. Dù sao học hành vẫn quan trọng hơn, nhất là trong ngôi trường danh tiếng xưa nay không thiếu sinh viên xuất sắc này.

Mấy ngày trước, Đỗ Nhược ngồi trước bàn học, nghe Khuru Vũ Thần vừa hát một bài tiếng Anh vừa đi vào phòng, cô kinh ngạc phát hiện tiếng Anh của cô ấy lưu loát và phát âm chuẩn như là người nước ngoài vậy. Ở quê Đỗ Nhược chỉ dạy tiếng Anh theo sách vở, tạm không bàn đến khó khăn trong việc trình bày, phát âm thôi đã là vấn đề.

Cô chịu tổn thương sâu sắc, tức khắc mua sách và đĩa dạy nghe nói tiếng Anh, mỗi sáng còn vừa tập thể dục vừa luyện đọc. Ngày đầu tiên đến sân thể dục đã phát hiện ra có khá nhiều sinh viên học bài buổi sáng, thậm chí còn sớm hơn cô nữa.

Đây chính là đại học, bao giờ cũng có người giỏi giang hơn bạn, cần mẫn hơn bạn.

***

Kết thúc kỳ học quân sự, cuộc sống đại học chính thức mở màn, tân sinh viên bắt đầu tay xách nách mang từng chông kiến thức bốn ba qua từng tòa nhà giảng dạy và phòng thí nghiệm.

Thời khóa biểu của Đỗ Nhược khác với ba người bạn cùng phòng, thời gian gặp nhau ít đến đáng thương. Cơ hội cùng nhau ra vào ký túc xá và đến căn tin cũng giảm hẳn. Năm nhất lịch học khá nặng, môn chuyên ngành đặc biệt là lý thuyết hết sức dày đặc, tâm tư mọi người đều dồn cả vào học tập, chỉ buổi tối mới hẹn nhau đến thư viện.

Từ bé Đỗ Nhược đã là kiểu học sinh chăm chỉ, bất kể là môn chuyên ngành hay là môn đại cương, môn bắt buộc hoặc là môn tự chọn, buổi học theo lớp hay theo khoa, chỉ cần cô chăm chú nghe giảng là có thể nhanh chóng bắt kịp nội dung. Tan học còn ôn tập gào bài, nghiền ngẫm mấy đề khó thì sẽ không cảm thấy mệt mỏi.

Nhưng dù như vậy, cô vẫn thường thấy mình thua kém. Trong lớp có nhiều bạn nam học rộng hiểu nhiều. Không chỉ mấy lời tán gẫu băng quơ, kể cả khi trả lời câu hỏi của giảng viên hay vận hành máy móc, họ luôn vô thức thể hiện một vài kiến thức khiến Đỗ Nhược xấu hổ. Mỗi lần đều như tiên nữ rải hoa ụp cho cô cả đồng điều xa lạ, đến khi tan học cô lại phải lục cả biên sách tìm hiểu.

Đây là một áp lực vô hình, đè ép cô cầm đầu cảm cố ngụp lặn trong thư viện, lật từ Arthur Schopenhauer đến Ludwig Wittgenstein, từ Max Planck đến Louis de Broglie (1). Nhưng vẫn còn sự chênh lệch vô hình rất khó bỏ sung, chính là tư duy phát triển quá sớm và trí tưởng tượng trên cả bầu trời của họ.

(1) - Arthur Schopenhauer là một nhà triết học người Đức nổi tiếng nhất với tác phẩm "Thế giới như là ý chí và biểu tượng".

- Ludwig Wittgenstein là một nhà triết học người Áo, người đã có công đóng góp quan trọng trong logic, triết học về toán, triết học tinh thần và triết học ngôn ngữ. - Max Planck hay còn gọi Max Karl Ernst Ludwig Planck, là một nhà vật lý người Đức, được xem là người sáng lập cơ học lượng tử.

- Louis de Broglie hay còn gọi Louis-Victor-Pierre-Raymond, là một nhà Vật lý người Pháp có những đóng góp đột phá trong lĩnh vực cơ học lượng tử.

Cô hệt như phần tử vậy xem thần phục, một mặt nhận lợi ích từ họ, mở ra thế giới mới, một mặt rơi vào biển u sầu "Sao họ có thể nghĩ ra mà mình thì không?".

Đỗ Nhược vẫn còn nhớ như in lúc trúng tuyển, chủ nhiệm lớp nói với cô: Sau này lên đại học, em sẽ gặp rất nhiều người tài giỏi hơn em. Đừng hoảng sợ, đừng tức giận và cũng đừng ỷ ề, hãy siêng năng học tập, sống vui vẻ, đi từng bước vững chắc trên con đường của mình.

Cô nhớ lời này, cô không nôn nóng. Tự đáy lòng cô bội phục và hâm mộ mấy bạn nam lớp mình, họ luôn tràn ngập sự tò mò và lòng nhiệt thành với thứ mình chưa biết, họ yêu sâu sắc từng thứ mình học được. Dù là cậu chàng thường ngày trông có vẻ hướng nội, cũng có lĩnh vực khiến họ miệng mồm lưu loát, hai mắt sáng rực mỗi khi nhắc đến.

Họ rất thân thiện với Đỗ Nhược, thậm chí là quan tâm. Bất kể là trên phương diện học tập hay cuộc sống, cô hỏi là họ sẽ đáp, có việc là họ sẽ giúp. Có lần Đỗ Nhược gặp phải vấn đề khó hiểu, đang hỏi Vạn Từ Ngang thì mấy bạn nam xung quanh nghe thấy, cả đám lập tức xúm lại mỗi người một câu giảng giải cho cô. Nói trắng ra, tiện thể phổ cập một đồng khoa học thường thức cho cô luôn mới đúng.

Như thế cô có hai mươi một người anh trai trong lớp và trong phòng thí nghiệm. Chiếc ghế đầu tiên trong lớp cũng trở thành chỗ ngồi dành riêng cho cô, không ai giành với cô cả. Trong phòng thí nghiệm, họ cũng nhường lại vị trí gần giảng viên nhất cho cô. Thậm chí khi học cùng với khoa, họ cũng sẽ giữ chỗ cho cô.

Hôm đó học tiếng Anh toàn khoa, Hà Hoan Hoan kéo cô ngồi vào vị trí tốt, không nhận được cảm khái: "Đãi ngộ của hoa khôi lớp đúng là khác biệt." Đỗ Nhược im lìm lườm cô nàng.

Môn tiếng Anh học ở giảng đường, người ngồi chỉ chít hết các dãy bậc thang. Chuông vào còn chưa vang, Đỗ Nhược đã mở sách thăm dò từ đơn, sau lưng truyền đến giọng nói ồ ồ: "Chỗ bên cạnh không có ai chứ?"

Đỗ Nhược lập tức sờn hết gai óc toàn thân. Tại sao lại là Cảnh Minh? Không ngồi hàng cuối cùng chạy lên đây chen lấn làm gì? Cô biết cậu đang hỏi Vạn Từ Ngang ngồi chệch phía sau cô, họ ở cạnh phòng nhau, tự trường lâu như vậy đương nhiên quen biết nhau rồi.

Vạn Từ Ngang đáp: "Không có."

Cảnh Minh ném sách xuống bàn, lục đục ngồi xuống: "Đệt, đến muộn, mấy hàng cuối bị chiếm hết rồi."

Đỗ Nhược cạ lờ.

Vạn Từ Ngang: "Không muốn lên lớp thì lần sau tôi điểm danh hộ cậu là được chứ gì."

Cảnh Minh than thở: "Bà cô này là bạn học của mẹ tôi, biết mặt tôi."

Đỗ Nhược bó tay, vừa mới tựu trường đã muốn trốn học, uổng phí cho nỗi khổ tâm của ba cậu mà. Cô không nhận ra, càng ngày cảm giác ghét ngăm cho cậu càng khắc sâu, hết như nỗi niềm phản kháng của AQ, chống đối với sự hợm hĩnh bất lịch sự của cậu dành cho cô.

Đang thăm khinh thường thì bỗng ghé vang "bụp" một tiếng, chân cậu đá phải lưng ghế cô. Tim Đỗ Nhược giật thót.

"Ồ, xin lỗi." Cảnh Minh khẽ nghiêng người về phía trước, giọng nói khàn khàn vang gần sau tai cô, khiến Đỗ Nhược ròn rợn.

Giăng đường kiểu bậc thang, ghế phía trước thấp hơn, chân cậu lại quá dài, lúc vươn ra không cẩn thận đá phải hàng trước, vội vàng rút chân lại sửa tư thế ngồi.

"Hàng cuối vẫn rộng hơn." Cảnh Minh càu nhàu.

Đỗ Nhược cúi đầu đọc sách, không dám quay lại.

Thấy cô mãi không quay đầu, Cảnh Minh mới chú ý, giọng cậu không nhỏ đến mức người ta không nghe được, vậy mà người phía trước lại không buồn phản ứng. Tình tình cũng hẹp hòi quá nhỉ? Cậu neho mắt nhìn sau gáy cô hồi lâu, thấy ngờ ngợ liền nghiêng người qua một bên nhìn cô. Thảo nào trông quen vậy, thì ra là Đỗ Nhược. Con nhóc này hiện tại tại tai đồ bưng. Cậu nhếch môi cười khẩy, không thêm để ý nữa.

Chuông vào học vang lên, cả giảng đường chìm vào tĩnh lặng.

Đỗ Nhược không bị Cảnh Minh làm ảnh hưởng, chân cậu không nhích tới nhích lui nữa, người phía sau cũng im lìm, như thể không tồn tại. Cô nghiêm túc nghe giảng, chép bài, thi thoảng đọc nhẩm từ đơn và câu cú.

Dạy đến giữa chừng thì giảng viên tìm người đứng dậy đọc bài. Đỗ Nhược im thít cúi đầu, không dám nhìn lên.

Chắc hẳn giờ khắc này ai ai cũng như vậy, cả giảng đường kín người bao trùm trong không khí trầm mặc. Thế nhưng Đỗ Nhược không kiềm chế được, xuất phát từ tò mò, bèn len lén ngược mắt lên nhìn cô giáo.

Hay lắm, đã bị bắt được!

"Em kia đứng lên đọc bài đi."

Cô vùng vẩy giấy chết, yếu ớt chỉ ra phía sau: Là cậu ta hả?

"Không phải cậu ấy, là em đây."

Lòng Đỗ Nhược vừa run rẩy vừa nể mếu. Song lại nhanh chóng trào dâng ý chí mạnh mẽ khẳng khái chịu chết. Tuy luyện đọc tiếng Anh buổi sáng chưa tới một tháng, nhưng cô đã cải thiện được phát âm cơ bản, không đến nỗi mất thể diện. Coi như kiểm tra trước kỳ đi!

Cô miết phẳng trang sách, bắt đầu đọc: "A letter or telephone call comes from someone you have not met, and you find yourself imaging what the person looks like, putting a face to the hidden voice. Are you any good at this? Sometimes it is easy to get it wrong..."

Tốc độ đọc rất chậm, nhấn từng từ đơn đúng chuẩn, phát âm hoàn hảo, có điều cả câu cứ đều đều không hề lên xuống. Đọc được một lúc, giảng viên nói: "Được rồi."

Đỗ Nhược lập tức dừng lại.

"Em phát âm không có vấn đề gì, nhưng căng thẳng quá, lần sau bình tĩnh hơn nhé!"

Cô gật đầu, vô cùng hài lòng với biểu hiện của mình. Gần một tháng gian khổ luyện cuối cùng cũng được hồi báo. Cần cù bù thông minh, cố gắng sẽ có tiến bộ.

Trong khi cô hân hoan kích động, tự khích lệ mình thì giảng viên lại bảo: "Bạn phía sau đọc tiếp đi."

Khoảnh khắc Cảnh Minh cất giọng, Đỗ Nhược tròn tròn mắt. Ngồi phía sau cô là người nước ngoài ư?

"John Blanchard stood up from the bench, straightened his Army uniform, and studied the crowd of people ma King their way through Grand Central Station..."

Cậu đọc khá nhanh, nhấn rõ từng chữ lưu loát, thậm chí còn thần nhiên và tùy ý, âm điệu trầm bổng thoải mái, tự nhiên như tiếng mẹ đẻ, thậm chí còn là giọng Anh chuẩn nữa.

Dù Đỗ Nhược không muốn thừa nhận cũng phải khen rằng giọng cậu rất hay và cuốn hút. Đến mức Hà Hoan Hoan cũng kinh ngạc quay lại tròn xoe mắt nhìn cậu trong chốc lát.

Cánh Minh đọc một đoạn dài mà giảng viên không hề bảo ngừng. Cậu nhú mày không muốn đọc tiếp, dừng lại nhìn cô giáo.

Cô ấy mỉm cười: "Khẩu ngữ rất tốt, bạn phía sau đọc tiếp."

Đầu Đỗ Nhược như bị giáng một gậy dữ dội. Cảm giác bồi hồi dần lan tràn, dường như mặt trận AQ cười khẩy khinh thường cậu trong đáy lòng sắp sửa thất thủ mất rồi.

Điều khiến người ta hoang mang chính là sự thật tàn khốc và mong lung khác: Có những kẻ liều sức phấn đấu, nhưng cũng chỉ là xông pha bán sống bán chết trên đường chạy, nhìn theo bóng lưng người khác mà thôi.

Không đến nỗi vậy đâu! Cô tự nói với mình, chắc chắn không đến nỗi vậy đâu!

May mà sau hôm đó, Cánh Minh lại trở về hàng cuối cùng, hai người cách xa nhau tựa thể một trăm tám nghìn dặm. Hơn nữa lớp học rất đông, phiên đọc tiếp theo của cô chắc hẳn sẽ nằm ở học kỳ sau rồi, coi như được sống yên ổn một thời gian.

Đến cuối tháng, các câu lạc bộ tuyển thành viên mới. Bốn cô gái trong ký túc xá đều đi, gặp đàn anh Lê Thanh Hòa - chủ tịch hội sinh viên - người phát biểu trong lễ chào mừng đợt trước.

Quá trình tuyển người mới rất đơn giản, mọi người lên sân khấu giới thiệu bản thân và sở trường sở đoản. Khuru Vũ Thần và Hà Hoan Hoan biểu hiện cực nổi trội. Hạ Nam thì lười nhác không lên sân khấu, cô ấy chỉ đến hóng hớt thôi. Về phần Đỗ Nhược không ôm bao nhiêu hi vọng, chỉ cho đây là cơ hội làm quen bạn mới.

Màn giới thiệu của mọi người không có gì đặc biệt, Hạ Nam hờ hững xem, thỉnh thoảng chêm vài lời, phớt lờ kiến thức cho nhóm bạn: Người nào là thủ khoa tỉnh, người nào là quán quân cuộc thi lý toàn quốc. Đỗ Nhược nghe, cảm giác mình như là chú chuột bị gõ đầu trong máy trò chơi.

Trên đường trở về ký túc xá, cây cối tuy rậm rạp nhưng vẫn không che được tòa nhà giảng dạy và thư viện đèn đuốc sáng rực. Sau mỗi khung cửa sáng trưng đều là những sinh viên vui đùa khổ học.

Đỗ Nhược xuyết xoa: "Trường bọn mình đúng là ngọc hỏ tàng long."

"Chính xác." Hà Hoan Hoan vừa mút que kem vừa nói, "Đại thần lớp bọn mình thi nhau xuất hiện, sợ đến mức mỗi ngày mình đều phải ăn vặt để an ủi bản thân đấy."

"Có ngày nào cậu không ăn đâu?" Khuru Vũ Thần xia xói, "Ồi giỏi, cậu mua kem khi nào, sao mình không biết?"

"Hồi này, ăn không?"

Khuru Vũ Thần cắn một miếng.

"Tiểu Nhược?"

Đỗ Nhược lắc đầu.

"Hạ Nam?"

Hạ Nam cũng lắc đầu: "Ồ đúng rồi, Cánh Minh cũng được tuyển á."

Đỗ Nhược hỏi: "Đội thể thao hả?"

Hạ Nam nhìn cô như thể người sao Hỏa: "Cậu ấy lợi hại lắm, giành được giải nhất cuộc thi chế tạo robot dành cho thanh thiếu niên thế giới ba lần liên tiếp đấy."

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cánh Minh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Đền trong thư viện sáng chói, thế mà Đỗ Nhượng lại gục xuống bàn ngủ thiếp. Cô mơ thấy mình lạc trôi đến nơi núi rừng heo lánh, trèo đèo lội suối, vượt mọi chông gai, vất vả lắm mới chạy ra đường cái, nhưng nhóm bạn của cô đã lên tàu hỏa đi xa từ lâu rồi. Trên đường chẳng có chiếc xe nào, cô gấp đến độ quay như chong chóng, lúc suýt khóc thì giọng Hà Hoàn Hoàn truyền đến từ trời cao: "Tiểu Nhượng, Tiểu Nhượng."

Đỗ Nhượng choàng tỉnh, dụi mắt ngẩng đầu, mấy sinh viên đang thu dọn sách vở.

"Thư viện sắp đóng cửa rồi, về phòng thôi."

"Sao không đánh thức mình sớm một chút?" Đỗ Nhượng chán nản, cô còn đọc sách xong nữa.

"Cậu mới ngủ mười phút thôi." Hoàn Hoàn quan tâm, "Mình thấy cậu mệt phờ rồi."

Hai người ôm sách đi về ký túc xá. Hạ Nam và Khuru Vũ Thần không ở trong phòng, kỳ nghỉ Quốc khánh bắt đầu từ ngày mai, họ đều về nhà cả rồi.

Hà Hoàn Hoàn hỏi: "Lễ Quốc khánh cậu có muốn đi chơi với mình không? Mình và mấy bạn học cấp Ba đi Thiên Tân."

Đỗ Nhượng đang cháy túi liền từ chối: "Mình lười đi lắm, muốn ở lại ký túc xá ngủ thôi."

Hà Hoàn Hoàn không ép buộc: "Cũng được, nếu chán thì xem phim, dùng máy tính của mình này, mật khẩu là sáu số 0."

"Ừ."

Sáng sớm hôm sau Hà Hoàn Hoàn đã lên đường. Lúc Đỗ Nhượng thức dậy, căn phòng chỉ còn lại mình cô. Cô đi ra sân thể dục luyện đọc tiếng Anh, sinh viên học bài buổi sáng cũng chỉ còn vài mống. Đỗ Nhượng cắt hứng kết thúc buổi ôn bài sớm.

Trên sân trường lác đác kẻ qua người lại. Có lẽ sinh viên đều về nhà nhân dịp nghỉ lễ hết rồi, còn lại con đường trường sạch sẽ thẳng tắp ropy bóng cây, gió thổi lay cành lá xào xạc. Thư viện và phòng học trống hoác, cửa sổ căng-tin đóng quá nửa, hành lang ký túc xá cũng tĩnh lặng như tờ.

Đỗ Nhượng lẻ loi đi lang thang trong trường, cô vẫn học tập nhưng không mấy nhiệt tình. Tâm trạng cô ủ rũ một cách khó hiểu, vùng vẫy muốn thoát khỏi, kết quả chỉ phí công.

Có ngày sợi dây cót căng chặt cuối cùng cũng đứt lìa, cô bất ngờ ngủ thẳng đến mười một giờ mới dậy, ngồi trên ban công ký túc xá, nhìn tán cây xanh mướt lay động trong cơn gió cả. Ngồi phía bên này cửa kính, cô lặng yên nghe tiếng gió, ngắm ánh nắng nhảy múa trên ngọn cây ngoài kia, có cảm giác bất lực như thời gian đã bị niềm hoang vu cuốn mất.

Trước khi lên đại học, dù nhà có nghèo cỡ nào đi nữa, cô cũng chưa từng cảm thấy mình hèn mọn, thậm chí cô còn đạt được thành tích tự hào nữa. Mà hôm nay...

Cô dốc hết sức học hành, đeo đuổi bước chân bạn bè cùng thế hệ. Tuy nhiên trông thì ở cùng vạch xuất phát đấy, nhưng thật ra họ đã nhẹ nhàng vượt qua cô vài vòng rồi.

Thế mà cô vẫn hi vọng xa vời về cuộc sống trong mơ, muốn được trang điểm xinh đẹp như Hạ Nam, muốn được nhân nhả giải trí như Khuru Vũ Thần, muốn được thưởng thức món ăn ngon như Hà Hoàn Hoàn. Và cả ước mong được trải nghiệm tình yêu kỳ diệu như Mặc Ân Trúc. Vừa nghĩ đến ngực lại nghèn nghẹn nổi chua xót.

Đỗ Nhượng đứng phắt dậy đi đến cửa phòng. Hôm tự trường Hạ Nam đã mua một chiếc gương to treo sau cánh cửa.

Cô gái trong gương để tóc ngắn ngang tai, da dẻ vàng vọt, gò má gầy hóp, chân mày nhợt nhạt, môi tái mét, trông chẳng có gì thu hút. Thân thể còn gầy đến hết như cộng giả sinh trưởng không tốt.

Đỗ Nhượng nhìn mình chốc lát, giống như thấy được hàng mày Cảnh Minh chau lại hồi lần đầu gặp cô, nhất thời xấu hổ không chịu được, lập tức quay đầu đi.

Đến chiều ngày nghỉ lễ thứ ba, di Minh Y gọi điện thoại đến bảo cô đến nhà đi chơi. Đỗ Nhượng đang do dự thì nghe di ấy nói trong nhà không có ai, than vắng lạnh quá, thế là cô liền đáp ứng.

Cô ăn mặc kín chu đi tàu điện ngầm mất năm mươi phút. Đây là lần đầu tiên trong đời cô đi tàu điện ngầm, ban đầu còn thấy thú vị, đến sau thì hoảng sợ, vào lúc chuyển tàu vào trạm nào đấy, cô suýt nữa bị dòng người chen xẹp lẹp.

Cô lại đến căn biệt thự như hộp châu báu trên bãi cỏ vào giờ ăn tối, trong phòng ăn đèn sáng rực rỡ, không có chú Cảnh và Cảnh Minh.

"Chú không ở nhà à?"

"Chú đi Thâm Quyển công tác rồi."

"Lễ Quốc khánh mà không được nghỉ à?"

Di Minh Y cười lắc đầu. Đỗ Nhượng không hỏi đến Cảnh Minh, vậy mà di vẫn nói: "Cảnh Minh đấy, nó đã sớm dẫn đám em trai em gái chạy đến"

Seychelles chơi rồi."

Đỗ Nhược không biết Seychelles là chỗ nào, thành phố hay là quốc gia, thế nên không tiếp lời.

"Ở trường con có gặp Cảnh Minh không?"

Đỗ Nhược cố ý nói giảm nói tránh: "Có gặp một hai lần ạ."

"Có gặp bạn gái nó không?"

Câu hỏi này lạ quá, Đỗ Nhược suy nghĩ chốc lát, cho rằng nói thật cũng không sao: "Từng gặp ạ."

"Thấy thế nào?" Di Minh Y mỉm cười.

"Xinh lắm ạ."

Di vẫn cười: "Ừ, xinh thì có xinh."

Đỗ Nhược thoáng phát hiện, di ấy không thích Mẫn Ân Trúc thì phải.

Đúng là Minh Y không thích cô bé đó, thế nhưng thẳng trời đánh Cảnh Minh này thời đi học trẻ trâu quá, lúc nào cũng chỉ mong nổi loạn. Vốn tính tình hai đứa nó đều không tốt, theo lý thuyết không hợp nhau, nhưng càng phân đối thì chúng càng bám chặt, kết quả đến bây giờ vẫn còn quen nhau. Ôi nhắc đến là đau đầu!

Di Minh Y cần nhàn: "Con mới gặp nó một hai lần đã gặp bạn gái nó rồi, xem ra con bé đó thường xuyên đến tìm nó đây."

Đỗ Nhược á khẩu. Toi rồi, không phải mình gây họa rồi chứ? Di ơi, tuyệt đối đừng nói chuyện này với Cảnh Minh đấy. Cô thật sự không muốn chọc phải cậu đâu.

Minh Y không nói sâu vào vấn đề này nữa: "Con ở trường nếu gặp phải chuyện gì khó khăn thì cứ tìm Cảnh Minh giúp đỡ nhé."

"... Dạ."

"Ăn nhiều một chút, nào, gặp thêm miếng cá đi."

"Con đang ăn ạ."

"Còn món thịt bò này cũng ngon lắm. Đùng rồi con có gọi điện cho mẹ con không?"

"Mỗi tuần con đều gọi hai lần."

"Con bé hiếu thảo, mẹ con khỏe không?"

"Khỏe ạ, mẹ còn gửi lời hỏi thăm di đấy."

"Di cảm ơn. Cuộc sống ở trường thế nào, đã quen chưa?"

Bữa cơm kết thúc trong cuộc trò chuyện chan hòa của hai di cháu. Đêm đó Đỗ Nhược ở lại nhà họ Cảnh. Minh Y nói trong nhà không có ai, bảo Đỗ Nhược ở lại đây với bà vài ngày. Kết quả ngày hôm sau công ty có việc gấp, bà phải đi xử lý, cả ngày không thấy bóng dáng đâu.

Đỗ Nhược ở trong nhà giúp thím Trần quét dọn nấu cơm, giúp chú Trần tưới hoa cắt cỏ, không hề rảnh rỗi. Trở về trường sẽ khiến cô ngột ngạt không thở nổi, thư giãn vài ngày cũng tốt.

Minh Y về nhà thấy áy náy, nên hôm sau đưa cô đi chơi. Họ dạo phố, ăn uống, mua quần áo giày dép, thân thiết như hai mẹ con. Trái lại nhân viên bán hàng trong trung tâm thương mại không ai nhận nhầm họ là mẹ con cả. Di Minh Y rất đẹp, cử chỉ tao nhã, ăn mặc sang trọng. Đỗ Nhược thì mộc mạc đơn giản, vẻ hiếu kỳ và mới lạ với cảnh vật xung quanh hiện rõ trên mặt. Xem thế nào cũng không giống người một nhà, không chừng là bà con xa ở nông thôn lên.

May mà Đỗ Nhược ở bên cạnh di Minh Y không hề câu nệ nhút nhát, còn di Minh Y tuy thường ngày chỉ tiếp xúc với cấp dưới, đối tác hoặc bạn bè cùng tuổi, ấy thế mà nói chuyện lại dí dỏm hết thanh niên, không khí vô cùng thư thái.

Hai người ngồi ăn kem trong trung tâm thương mại, ngắm người qua kẻ lại.

Đỗ Nhược tâm sự: "Từ lúc con đến Bắc Kinh, đến bây giờ mới ra khỏi trường đấy ạ. Cuối tuần cũng phải học tập, bận tới mất."

"Di cũng lâu lắm rồi chưa đi dạo phố."

"Công việc di rất bận sao?"

"Không có ai đi cùng. Chú con bận thì cũng thôi, còn Cảnh Minh, con trai dù sao cũng không chu đáo bằng con gái." Minh Y than thở, "Khi còn bé còn bám lấy mẹ, trưởng thành rồi liền chê mẹ phiền. Thằng nhóc đó, lúc bé còn dụ được nó đi dạo phố cùng, bây giờ có mười con trâu kéo nó cũng không đi. Hồi bé vẫn đáng yêu hơn, lớn lên không chịu nghe lời, tính tình khó ưa, hễ tí là cáu gắt. Di sợ nó luôn... Biết vậy hồi đó sinh con gái nhỉ?"

Đỗ Nhược bị bà chọc cười.

Minh Y nghĩ lại: "Mà thôi, như nhau cả, trẻ con bây giờ được nuông chiều từ bé, chẳng đứa nào ngoan hiền gì."

Khi đi qua cửa hàng đồ lót, Minh Y dẫn Đỗ Nhược vào mua, cô ngưng ngưng xấu hổ, hơn nữa giá tiền quá đắt.

"Áo lót là vật theo sát bên người, không thể ẩu tả đâu, có thể giúp con gái phơi bày vẻ đẹp đấy. Áo ngoài đắt thế nào đi nữa, áo lót không tốt thì cũng như chiếc hộp nhựa rẻ tiền trong vỏ bọc tinh xảo mà thôi. Chọn áo lót đi con, đúng vậy, đây chính là món quà dành cho con gái." Bà vừa dạy bảo vừa đẩy Đỗ Nhược vào phòng thử đồ.

Lúc Đỗ Nhược coi đồ ra, nhớ đến lời di Minh Y nói, đây cũng là một kiểu "cuộc sống tốt đẹp" đúng không!

Thời điểm xách đồ đặc linh kinh trở về, Minh Y còn mua cho Đỗ Nhược mấy lọ mỹ phẩm dưỡng da: "Tiểu Nhược, con gái nhất định phải chăm sóc da biết không? Theo đuổi cái đẹp không nhất thiết là cho người ta ngắm, mà là khiến bản thân vui vẻ."

Đỗ Nhược lơ mơ gật đầu.

Về đến nhà, tính toán lại đồ đặc mua hôm nay, tổng thiệt hại không nhỏ chút nào. Đối với Minh Y chỉ là hạt cát trong sa mạc, nhưng Đỗ Nhược vẫn trầm lặng ghi vào sổ, lại viết thêm một câu: "Hãy sống thật vui vẻ."

Mấy ngày nghỉ sau, hai người vẫn trôi qua trong êm ấm, có khi trò chuyện với nhau, có khi cùng nhau làm việc. Xế chiều hôm nay, Minh Y đang ngồi co cuộn trên sofa uống trà đọc sách, Đỗ Nhược nhìn thấy bên cạnh kệ sách có thùng sách mới mua, còn chưa đặt lên giá, định giúp bà lấy ra sửa sang.

Minh Y thấy vậy liền bảo: "Tiểu Nhược, tìm một quyển sách giúp đi đi. Tên là Chúng sinh yên giấc (1), ở trong thùng đấy."

(1) Chúng sinh yên giấc có tên tiếng Anh là While Mortals Sleep do nhà văn kiêm nghệ sĩ hài của Mỹ là Kurt Vonnegut sáng tác.

Đỗ Nhược lục tìm: "Không có ạ."

Minh Y nhớ lại: "Vậy chắc ở trong phòng sách của Cảnh Minh rồi, phòng ở trên tầng, con đi tìm xem."

"...Vâng."

"À đúng rồi." Di Minh Y ngẩng đầu khỏi quyển sách, "Chỉ lấy sách thôi, đừng chạm vào đồ trong phòng sách của nó, dù chỉ là một trang nhé con." Bà nhún vai, nở nụ cười cung chiêu, "Thằng nhóc đó sẽ tức giận đấy."

Đỗ Nhược gật đầu như gà mổ thóc, cảm giác căng thẳng ngập tràn.

Cô lên tầng ba, đẩy ra cánh cửa phòng đầu tiên. Sàn nhà gỗ với hoa văn xám, chiếc bàn dài và hẹp màu trắng, bức tường thuần một màu xanh lam. Trên tường dán rất nhiều giấy vẽ, có bản thiết kế về robot, có bản vẽ mạch điện tử hợp.

Trên bàn bày la liệt các điều khiển robot, động cơ điện servo (1), và một xấp giấy rải rác, đa phần là bản vẽ nháp và vài dòng viết lách.

(1) Servo là thiết bị truyền động quay hoặc truyền động tuyến tính, cung cấp lực cần thiết để di chuyển thiết bị theo yêu cầu của ứng dụng, được ví như "cơ bắp" của hệ thống điều khiển chuyển động. Động cơ Servo được dùng trong các ứng dụng như robot, sản xuất tự động, máy móc hoạt động bằng lập trình trên máy tính.

Có mấy cục giấy nằm trên sàn, tập trung bên cạnh giỏ rác, chắc hẳn người ngồi trên ghế vo tròn tờ giấy ném vào giỏ rác rồi, có cái trúng có cái văng ra ngoài.

Đỗ Nhược ngần ngại chốc lát mới nhớ ra mình đến đây là để tìm sách. Cô quay đầu lại nhìn về phía kệ sách màu đen dựng kín cả bức vách, trên đó bày đầy sách và mô hình tự chế.

Căn phòng đậm chất học thuật khiến cô ngây dại chết lặng. Đầu bên kia kệ sách, vị trí gần ban công xếp bảy tám robot với kích cỡ và hình dáng khác nhau, trông siêu lóa mắt, thậm chí còn có robot mang hình người nữa.

Cô rất muốn đi qua đó xem thử, nhưng lại không cất chân. Rõ ràng là trong phòng không có ai, vậy mà cô lại không dám đi lộn xộn dù chỉ một bước.

Giờ khắc này cô bỗng như trở về điểm xuất phát, trở lại giây phút ban đầu nhìn thấy Cảnh Minh ở ga tàu hỏa. Cậu cao sang quyền quý không thể với tới, cô nhếch nhác gương gao, nghèo xác nghèo xơ.

Cạnh chân cô đặt một thùng giấy, bên trong có một đồng sách mới. Cô vừa liếc mắt đã thấy được quyển Chúng sinh yên giấc di Minh Y cần tìm.

Ngoài hành lang đột ngột vang lên tiếng bước chân của con trai hướng thẳng về phía này. Đỗ Nhược sợ khiếp vía cầm lấy sách liền đi ra, đụng ngay phải Cảnh Minh mở cửa đi vào.

Cảnh Minh không ngờ cô lại ở đây, sững sốt giây lát, mày cau chặt: "Ai cho cô vào đây?"

Đỗ Nhược không kiềm được run run: "Mẹ cậu bảo tôi vào đây lấy sách." Cô vội vàng đưa quyển sách lên chứng minh trong sạch.

Ánh mắt Cảnh Minh lạnh lùng lướt qua đỉnh đầu cô, nhìn lướt một vòng trong phòng, rồi đẩy cửa ra, nghiêng người: "Ra ngoài đi!"

Mãi cho đến giờ cơm tối, Cảnh Minh mới xuống lầu.

Chú Cảnh cũng trở về, lập lại màn hỏi thăm tình hình cuộc sống và học hành của Đỗ Nhược: "Gặp vấn đề gì trong trường thì cứ tìm Cảnh Minh giúp đỡ nhé con."

Đỗ Nhược chỉ đành gật đầu. Cảnh Minh ung dung ăn cơm, như không hề nghe thấy.

Cảnh Viễn Sơn nhăn mày: "Cảnh Minh."

Cậu thờ ơ đáp: "Gi ạ?"

"Ba nói mày có nghe không?"

"Con trai ba bận tối mắt tối mũi, cô ta đâu phải học sinh tiểu học, lớn ngần này còn cần người khác chăm sóc cho à? Con cũng cần người chăm sóc đấy."

Cảnh Viễn Sơn trừng mắt nhìn cậu, nhưng không có trách móc: "Mày thi bận cái gì? Bảo mày về nhà cũng không về. Mới tựu trường làm gì bận đến thế? Đừng để ba phát hiện mày gây chuyện bên ngoài." Rồi quay sang nhìn Đỗ Nhược.

Đỗ Nhược đành kiên trì nói: "Chú, chương trình học của bọn con nặng lắm, nội dung lại phức tạp, thật sự... rất bận ạ."

Cảnh Minh không hề cảm kích.

Cảnh Viễn Sơn lặng im một hồi mới lên tiếng: "Nếu học hành thì còn được, chỉ sợ nó thấy không có ba mẹ quản thúc liền chơi bời suốt ngày thôi. Ôi, nếu nó học được một nửa tính tự giác của con thì tốt biết mấy."

Đỗ Nhược cực kỳ lúng túng, liếc sang Cảnh Minh. Vậy mà cậu vẫn điềm nhiên, không hề đoái hoài. Lát sau cậu mới hỏi: "Ba đã mua chiếc xe con thích chưa?"

"Đang vận chuyển bằng đường biển từ nước ngoài về đây. Ba mày tốn bao nhiêu công sức mới mua được, mày không được phá hư đâu đấy."

"Phá hư rồi sẽ báo cho ba biết." Cảnh Minh đáp.

Cậu ăn xong liền buông đũa, đứng dậy đi ra ngoài, ngồi thu lu trên sofa bấm điện thoại di động, không biết đang trò chuyện với ai, trên mặt dần có nét cười. Không lâu sau cậu lại nói: "Con đi ra ngoài một chút."

Di Minh Y: "Đi đâu?"

"Đi chơi với bạn."

"Vừa hay, dẫn Tiểu Nhược đi chung đi."

Cảnh Minh trở mặt.

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Cảnh Minh sững sờ hồi lâu, cho rằng mình nghe lầm: "Gi cơ?"

Minh Y: "Không phải con muốn đi chơi với bạn sao? Tiểu Nhược không có bạn bè gì ở đây, đưa con bé đi cùng đi."

Cảnh Minh nhú mày, định lên tiếng thì Đỗ Nhược đã xua tay: "Dì, không cần đâu ạ, lát nữa con trở về trường..."

"Ngày mai còn một ngày nghỉ, về sớm như vậy làm gì?" Minh Y nhìn con trai, nói với giọng kiên quyết không cho phép cự tuyệt, "Cả kỳ nghỉ con và ba con đều không ở nhà, chỉ có mỗi Tiểu Nhược ở với mẹ lâu như vậy, con cũng nên đưa con bé đi ra ngoài chơi chứ."

Cảnh Minh liếc sang Đỗ Nhược, không nói lời nào như thể không buồn cự cãi, ngồi phịch xuống sofa, lướt điện thoại lần nữa.

Minh Y hài lòng, cười với Đỗ Nhược: "Con đi thay đồ đi."

Cô không muốn đi mà! Nhưng tình thế bây giờ, thoát thân nửa thì kỳ cục quá, chỉ có thể kiên trì đi lên phòng, chọn bừa một bộ mua mấy hôm trước. Rồi cô quay trở về phòng khách, nói với người đang ngồi thu lu trên sofa: "Xong rồi."

Cảnh Minh vừa chơi game vừa ngược lên, ánh mắt khựng lại một giây. Đỗ Nhược mặc áo ngắn tay màu trắng phối với chiếc váy yếm jeans xanh đậm, vừa nhìn đã biết bộ đồ này hẳn là mẹ cậu mua cho rồi. Đúng là người đẹp vì lụa, nom thật sự có chút thay đổi.

Cậu bỏ điện thoại vào túi, cầm lấy chìa khóa xe trên bàn trà, đi ra ngoài.

Đỗ Nhược: "Chú dì, con đi đây."

"Đi đi, chơi vui nhé."

Cô rào bước chạy đi, với tính tình của Cảnh Minh thì chắc chắn sẽ không kiên nhẫn đợi cô đâu.

Cảnh Minh ngồi vào chiếc xe mui trần màu xanh, Đỗ Nhược cũng chuôi vào theo, cài dây an toàn lại, hoang mang nghĩ rốt cuộc nhà cậu có bao nhiêu chiếc xe nhỉ? Tuy ngoài miệng chú dì Cảnh la rầy con trai đủ chuyện, song thực tế lại cưng chiều tới tận mây xanh.

Đi được nửa đường, chuông điện thoại cậu vang lên, Cảnh Minh đeo tai nghe bluetooth: "Ra khỏi nhà rồi, chờ một chút."

Không biết đối phương nói câu gì, sắc mặt cậu tức tốc thay đổi, bực tức gắt: "Cô mịa mai à?... Mẹ tôi không nói gì cả, mấy lời chua ngoa kia của cô là ý gì?"

Bên kia lập tức yếu thế, sắc mặt cậu mới hòa hoãn lại, nói với giọng bình thường: "Đi lặn mấy ngày, đen hơn một chút." Cậu lại soi mói màu da mình, "Nhưng chỉ đen hơn một chút thôi, hừ."

"Tôi ngồi máy bay mười bốn giờ, về đến nhà chưa đến hai giờ đã ra gặp em, vậy em còn bảo không quan tâm em hả?... Nghỉ Tết sẽ dẫn em đi Paula chơi, lần này hứa với mấy đứa em rồi."

Lúc này Đỗ Nhược mới biết hóa ra đầu kia là Mẫn Ân Trúc.

Cậu vừa đánh vô-lăng rẽ qua khúc cua, vừa cười gian: "Vậy sao? Vậy phải xem kỹ mới được. Được rồi, cúp máy đây."

Những tòa nhà cao tầng hai bên đường sáng đèn rực rỡ, dòng xe trên phố như mắc cửi, hết dòng sông sao nhẹ lướt dưới đèn giao thông.

Cảnh Minh cất giọng: "Về nhà mẹ tôi có hỏi thì đừng bảo gặp Mẫn Ân Trúc, nghe không?"

Đỗ Nhược đang ngắm cảnh thành phố về đêm, giây lát mới ý thức được cậu nói chuyện với mình, bèn quay đầu lại: "Gì cơ?"

Cảnh Minh tưởng cô không biết Mẫn Ân Trúc là ai, liền giải thích: "Mẫn Ân Trúc, bạn gái tôi."

"Ồ, biết rồi." Đỗ Nhược gật đầu.

"Nếu mẹ tôi hỏi, cô đừng nói từng gặp cô ấy ở trường."

Cô lại chột dạ gật đầu.

Cảnh Minh dẫn Đỗ Nhược đến quán karaoke, trang trí sang trọng hết cung vàng điện ngọc. Nhân viên phục vụ bảnh bao khom người dẫn đường cho họ vào phòng riêng. Trong phòng không có ai cả, không thấy bạn của Cảnh Minh lẫn Mẫn Ân Trúc đâu hết.

Cảnh Minh gọi phục vụ hờ hững chọn vài thứ rồi đưa thẻ tín dụng, quay đầu lại nhìn Đỗ Nhược: "Ngồi đi."

Đỗ Nhược ngồi xuống, chiếc váy jeans rút lên khỏi đầu gối, khiến cô có chút ngại ngùng. Lòng cô bồn chồn, suy đoán Cảnh Minh đưa cô một mình đến đây có dụng ý gì.

Hai người họ hát hò ở đây sao? Không thể nào.

Lát nữa Mẫn Ân Trúc đến, để cô làm bóng đèn ư? Càng không có khả năng.

Phục vụ rời đi, ánh sáng trong phòng mờ ảo, loáng thoáng có thể nghe thấy tiếng hát truyền đến từ phòng kế bên.

Cảnh Minh đi đến trước máy chọn bài hát, bấm hai ba cái rồi hỏi: "Từng đi hát Karaoke chưa?"

"Hồi tốt nghiệp từng đi với bạn học."

Cảnh Minh nghe thế quay người lại, cho rằng không cần thiết hướng dẫn cô nữa.

Đỗ Nhược rất đổi nhạy cảm, chú ý đến chi tiết này, khá cảm động vì sự quan tâm của cậu. Một giây sau lại nghe cậu nói: "Cô ở đây chơi đi, tôi đi trước."

Cô như từ trên mây ngã xuống vùng bùn, nhìn chăm chăm cậu không chớp mắt.

Cảnh Minh né tránh ánh mắt cô: "Tôi có việc, gọi bạn học của cô đến đây chơi đi, đến mười hai giờ thì ra bãi đỗ xe chờ tôi, đừng quên đấy." Cậu dặn dò xong thì phục vụ cũng mang thẻ trở lại, cậu nhận lấy thẻ rồi bỏ đi.

Cả căn phòng rộng lớn chỉ còn lại mình cô. Trên màn hình, mấy cô gái mặc váy ngắn đang hân hoan ca múa. Trong căn phòng ngập gió điều hòa, khí lạnh dần lan từ bắp chân.

Đỗ Nhược ngơ ngác ngồi trên sofa hồi lâu mới hiểu được cảm giác như bị kim châm trong lòng kia là gì, có lẽ thứ đó gọi là buồn bã. Rõ ràng hôm nay cậu không hề tỏ vẻ khinh khỉnh, ngược lại còn khá lịch sự, cô đâu thể trách cậu. Có trách thì trách cô đi theo làm kỳ đà cản mũi trong buổi hẹn hò của người ta. Cô có phải là ai đâu, tại sao người ta phải để ý đến cô cơ chứ? Cho dù cậu luôn khinh thường cô, nhưng rõ ràng cô không làm gì sai, sao lại phải cảm thấy nhục nhã?

Cô chờ đến khi cánh cửa được đẩy ra lần nữa, nhân viên phục vụ bưng mấy đĩa hoa quả và thức ăn to ụ vào, gần như bày đầy cả bàn.

Đỗ Nhược hoàn hồn trở lại, nói với anh phục vụ: "Cảm ơn."

"Không có chi, mời chị dùng." Anh ta mỉm cười đi ra.

Hoa quả muôn sắc, gà chiên vàng óng, khoai tây và hành tây chiên giòn tỏa hương thơm ngát an ủi lòng người. Đỗ Nhược nghĩ, nếu Hà Hoan Hoan ở đây chắc chắn sướng ron ngay. Thôi đi, mình đa sầu đa cảm, ừ dột quá rồi, đến đâu hay đến đó vậy. Không phải đã nói phải hưởng thụ cuộc sống sao?

Cô đưa tay đến lấy một miếng kiwi cho và miệng, ngon đấy; lại ăn thêm miếng thanh long, khoai tây chiên, cánh gà chiên... Tất cả đều ngon đến phát khóc. Thôi, tha thứ cho cậu đi. Tối thiểu còn gọi nhiều món ăn cho cô như vậy, xem như cậu có lương tâm.

Nhưng trong lòng cô vẫn rất buồn. Cô bị cậu lợi dụng ư? Vì cậu lười cãi cọ với mẹ cậu, không muốn trễ hẹn cũng không muốn bị rầy la, nên lá mặt lá trái đưa cô đến quán karaoke. Cậu coi cô là gì, là bia đỡ đạn à? Trước khi đi gọi một đồng hồ ăn xem như hồi lộ cô hả?

!

Đỗ Nhược vừa ăn ngấu nghiến, vừa tức giận rút tờ hóa đơn dưới đĩa lên xem. Vừa nhìn giá tiền, mắt đã tròn trũng.

Phòng VIP (lớn): 1008 tệ.

Hoa quả (lớn): 588 tệ.

Khoai tây, hành tây chiên giòn (lớn): 388 tệ

Cô vội vàng nhét quả mơ vào miệng, tự chủ trương như thấy được một chút á náy của người nào đó từ đồng tiền này vậy. Đỗ Nhược rất giỏi an ủi bản thân theo kiểu AQ, để mình dễ chịu đôi chút, tiếp tục ăn ngon ngấu việt quất, anh đào, rồi gọi bạn cùng phòng đến đây.

Mở điện thoại lên, cô gửi tin trong trò chuyện nhóm: "Các cậu đang làm gì vậy?"

Hà Hoan Hoan gửi lại một tấm ảnh chụp đồng bánh xoắn ở quầy bán ven đường, ý là cô ấy vẫn còn ở Thiên Tân.

Khuru Vũ Thần: "Đang ở ngoại ô với ba mẹ mình, toàn là người với người, chen lấn gần chết."

Hạ Nam không trả lời, đoán chừng không xem tin rồi.

Đỗ Nhược biết không ai đến được, hực hăng chốc lát mới lấy lại tinh thần: "Nào, mình hát cho các cậu nghe."

Khuru Vũ Thần: "Phản đi, không nghe."

Cô cười khanh khách, chọn một loạt bài, vừa hát vừa thu âm gửi đi, oanh tạc nhóm bạn. Bất kể họ có nghe hay không cô cứ làm bộ như bên kia có người lắng nghe, dù sao cũng hiếm khi can rờ một lần.

Hát hết mấy bài, Khuru Vũ Thần gửi tin đến: Chối ơi, cậu hát hay vậy hả? Đi thi đi cô gái, mình sẽ đi cổ vũ cho cậu."

Hà Hoan Hoan: Mình sẽ làm quản lý cho cậu! Lượn tiền a!

Khuru Vũ Thần: Quán quáo!

Đỗ Nhược cười nghiêng ngả trên sô pha. Bên ngoài có người đi ngang, tò mò nhìn cô gái tự chơi tự vui trong khung cảnh mờ tối bên trong qua tấm kính nhỏ.

Đỗ Nhược hát nhạc thiếu nhi, trò chuyện qua điện thoại, ăn ăn uống uống thế nên thời gian trôi qua rất nhanh. Qua mười giờ, bạn bè cô trong nhóm đều giải tán, bận chuyện của mình. Cô cũng mệt mỏi, chơi đùa là việc hao tổn sức lực nhất.

Không hát nổi nữa, Đỗ Nhược bật nhạc gốc lên, nhồi trên bàn nghe hát. Huyền não cả đêm, giờ phút này yên tĩnh lại, cả người bao trùm trong trạng thái mệt lử sau cơn hoan lạc. Cô không muốn hát cũng không muốn ăn gì nữa, chỉ nằm ườn ra đó tròn tròn mắt nhìn hư không.

Bên loa vang lên bài hát u sầu: "Em nói em quá cô đơn, cuộc sống trôi qua nhiều vất vả, đã sớm quên mất phải tìm kiếm hạnh phúc thế nào. Quá nhiều gánh nặng đè ép đôi vai thêm bất lực, mỗi khi nhạc tắt chỉ muốn khiêu vũ một mình..." (1)

(1) Bài hát Gặp Gỡ của Lương Vịnh Kỳ.

Bất giác một giọt lệ từ khóe mi chảy xuống, Đỗ Nhược vội vàng lau đi, nhưng càng lau nước mắt lại càng chảy nhiều, hệt như chuỗi ngọc đứt lìa thi nhau rơi xuống.

Nỗi mệt mỏi, căng thẳng và khổ cực đã đè nén trong lòng suốt tháng qua nháy mắt như nước lũ tràn đê. Cô mặc kệ, dứt khoát gục xuống bàn cho chúng tuôn trào.

***

Đỗ Nhược được nhân viên phục vụ đánh thức, hỏi han: "Chị hát tiếp không ạ?"

Đầu óc cô mờ mịt, mắt cay xè lấy điện thoại ra xem, đã mười hai giờ rồi.

"Không hát nữa." Cô ngủ gục nên cổ cứng đờ, đứng dậy định đi. Thế mà nhìn lại hoa quả và đồ ăn còn dư lại trên bàn, đau lòng hỏi, "Có thể gói lại mang về không?"

Nhân viên phục vụ nhìn cô kỳ quặc, cuối cùng lẳng lặng đi lấy hộp đóng gói.

Đỗ Nhược xách túi thức ăn đi xuống tầng hầm đỗ xe của trung tâm thương mại, tìm lòng vòng một lát mới thấy được chiếc xe màu xanh của Cảnh Minh.

Cậu ngồi trên ghế lái, cánh tay nhàn nhã gác qua cửa xe, ngón tay gõ nhẹ vào cửa. Đỗ Nhược lập tức chạy đến, thế nhưng lại phát hiện Mẫn Ân Trúc đang ngồi trên ghế lái phụ, kê sát vào người Cảnh Minh, hai tay vòng qua cổ cậu, chu đôi môi đỏ thắm đòi hôn.

Cảnh Minh mỉm cười cúi đầu hôn phớt lên môi cô ấy. Mẫn Ân Trúc không chịu buông ra, càng dán chặt người cậu hơn, đuổi theo hôn lại cậu.

Đỗ Nhược giật mình, thấy Cảnh Minh bị cô nàng hôn dần dần say mê, quán quýt không rời. Mặt Đỗ Nhược nóng bừng như bị lửa đốt, lập tức trốn ra sau cây cột, tim đập thình thịch liên hồi.

Cô còn chưa ổn định lại nhịp tim thì bên kia chiếc xe đã đề máy. Đỗ Nhược luống cuống, muốn chạy ra theo bản năng nhưng lại không dám.

Mãi cho đến khi xe đã chạy xa, cô mới lặng lẽ ló đầu ra, đèn đuôi xe màu đỏ lóe lên cuối con đường, rẽ ngoặt rồi mất hút. Cậu đã quên cô mất rồi.

Còn bảo cô mười hai giờ xuống bãi đỗ xe chờ cậu, đồ dối trá!

***

Ra khỏi trung tâm thương mại, gió khuya ập tới, thổi thốc váy áo và túi xách trong tay cô. Gió phương Bắc quá lớn, cô vẫn chưa quen được, đi vài bước đã bị thổi đến nản lòng thoái chí.

Đỗ Nhược mắt hôn lác vĩa đi đến trạm tàu điện ngầm, nhưng tàu xe đã sớm nghỉ. Bắt taxi ư? Đắt lắm. Cô đành mở bản đồ trên điện thoại ra xem, đi men theo con phố đêm khuya vắng lặng trở về.

Ánh đèn của những văn phòng công ty và căn hộ trên tòa nhà cao tầng đều tắt ngóm. Đường phố quanh quẽ, chỉ có đèn đường soi tỏ, thi thoảng có vài chiếc xe lướt qua dưới cầu vượt. Thành phố này rộng lớn đến mức không có ngõ ngách nào mà cô quen thuộc, đi một lát lệ đã rơi đầy mặt.

Điện thoại trong túi rung lên, qua màn nước mắt nhạt nhòa, cô thấy được hai chữ Cảnh Minh nhấp nháy trên màn hình. Trong cơn tức giận, cô ấn mạnh vào nút đỏ cúp máy.

"Cút!"

Nhưng tiếng gào phẫn nộ này có ai nghe đâu, nước mắt ào ạt rơi xuống, cô ngồi thụp ven đường, òa khóc nức nở.

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 9

Đỗ Nhược vừa khóc vừa sợ, cô không muốn đi bộ về nhà vào lúc khuya lơ khuya lác này đâu, lỡ gặp nguy hiểm thì sao? Đều tại tên khốn Cảnh Minh kia!

Một phút sau, lại có điện thoại gọi đến. Lần này cô nhanh chóng lau nước mắt, hậm hực nhấn nút nghe máy.

Giọng nói lạnh lùng và câu hỏi của Cảnh Minh vang lên: "Cô điên à, dám cúp điện thoại của tôi!"

Cô phớt lờ không thèm tiếp lời. Bên kia đợi hồi lâu, có vẻ cậu cũng nghĩ đến vấn đề an toàn của cô bèn hạ giọng xác nhận: "Đỗ Nhược Xuân?"

Đỗ Nhược đoán được tâm tư của cậu, tức tối ngẫm nghĩ: Tôi mà có mệnh hệ gì thì cậu ở đó mà ân hận đến chết đi!

Rồi cô bỗng nhận thấy kiểu uy hiếp trong im lặng này chẳng có tác dụng gì cả, vì cô đâu phải là gì của Cảnh Minh!

Cô tức giận gắt: "Có chuyện gì?"

Ở đầu kia, Cảnh Minh dụ giọng hỏi: "Cô ở đâu?"

"Trên đường."

"Đường nào?"

"Đường về nhà."

Cậu cũng đến cạn lời mất thôi, không biết cô đang giả ngốc hay là ngốc thật: "Cô bật bản đồ lên xem hiện giờ cô đang ở đoạn nào đi."

"Tôi là dân nhà quê, không biết dùng."

Cảnh Minh ghen hòng, vừa nghe giọng điệu kia đã biết cô cố ý chọc giận cậu đây mà. Mà cậu đâu phải dạng hiền lành, quát ầm lên: "Nửa đêm còn lên con thần kinh à?"

"Tôi phải đi rồi, cúp máy đây."

"Này, tôi..."

Cậu còn chưa kịp nói hết câu thì đầu kia đã kêu "tút tut". Sau một giây yên lặng, bãi đỗ xe dưới tầng hầm vang lên tiếng chửi bậy của cậu.

Dọc đường về nhà, cậu mặt mày cau có, vừa lái xe chậm chậm vừa chú ý quan sát từng người đi bộ lẻ đường. Đáng thương cho chiếc xe đua sanh điệu của cậu phải chạy với tốc độ bốn mươi km/giờ, có lẽ mấy tài xế xe khác chạy qua còn tưởng đầu óc cậu có vấn đề.

Cứ thế băng qua hết hai con phố, cuối cùng cậu đã tìm thấy Đỗ Nhược. Cậu thầm rủa: Cô ta có biết chỗ này cách nhà xa lắm không? Cô ta định đi bộ đến mất kiếp chắc?

Cảnh Minh tạt xe vào làn trong, dừng bên cạnh cô, đợi vài giây vẫn thấy cô không có hành động gì bèn giục giã: "Này, lên xe đi."

Đỗ Nhược vùng vằng đáp lại: "Tôi không lên."

Cậu nhìn cô như người tâm thần: "Đầu óc cô bị chập mạch rồi hả? Khuya rồi còn kiếm chuyện."

Tự biết mình không cãi nổi cậu nên cô đành tăng tốc bỏ đi. Cảnh Minh nghiêng răng, thở phì phò, cố gắng kiềm chế cảm xúc, lái xe theo sát cô.

"Cô lên xe đi."

"Lên xe đi được không?"

"Có việc gì lên xe rồi nói."

"Này, đừng đi nữa."

Cuối cùng cậu không nhịn được nữa: "Đỗ Nhược Xuân, khu này phức tạp lắm, nếu tôi đi mất, nhờ cô gặp phải chuyện gì thì cô thiệt hay tôi thiệt đây

hả?"

Đỗ Nhược đột ngột dừng bước, đứng yên tại chỗ giây lát. Trong đầu cô lóe lên suy nghĩ: Dù giận cậu ta đi nữa cũng không đáng đem tính mạng của bản thân ra đùa. Cuối cùng cô quyết định lên xe.

Cảnh Minh nguôi giận được đôi chút nhưng vẫn cau: "Tôi dặn cô chờ ở bãi đỗ xe kia mà, khuya rồi cô chạy lung tung làm gì?"

Đỗ Nhược vờ điếc, chẳng buồn liếc mắt nhìn cậu ta. Cậu lại định mắng thêm vài câu thì bỗng thấy hàng mi cô uрон ướt, đôi môi cũng mím chặt lại.

Cô khóc đấy à? Cậu ta sùng sốt rồi ngậm chặt miệng, lẳng lặng khởi động chiếc xe đua chạy ra làn đường chính.

Sau khi chạy qua hai con phố, cậu mới bình thân cất lời: "Rõ ràng tôi dặn cô chờ ở bãi đỗ xe..."

"Tôi có ở đấy." Đỗ Nhược ngất ngang, "Chính cậu quên mất tôi."

Cảnh Minh giật mình thẳng thốt, mãi mới hiểu ra. Thật sự không phải cậu quên cô, mà khi đó cậu nhìn nhầm giờ, tưởng vẫn sớm nên đưa Mẫn Ân Trúc về nhà trước. Có điều mười lăm phút sau quay lại đã không thấy người đâu, cậu còn tưởng rằng cô cứ thế im im bỏ về trước.

"Tôi... không quên." Cậu giơ một tay lên, chột dạ vuốt mày, "Xem nhầm giờ, tôi tưởng mới mười một giờ thôi."

Đỗ Nhược phớt lờ cậu, còn Cảnh Minh đuối lý cũng im thin thít. Hai người về đến nhà, cứ thế đâm thẳng vào phòng mình trong bầu không khí ngột ngạt.

Buổi sáng ngày hôm sau, Minh Y hỏi Đỗ Nhược và Cảnh Minh tối qua đi chơi thế nào. Cảnh Minh lẳng lặng cắn miếng sandwich, Đỗ Nhược đáp thay cả hai: "Mọi người đi hát karaoke ạ."

"Vui không?"

"Vui ạ."

Minh Y vừa cười vừa hỏi Cảnh Minh: "Tiểu Nhược hát hay không con?"

Cảnh Minh cau mày, ậm ừ trả lời: "Cũng tạm được."

Minh Y lại quay sang hỏi Đỗ Nhược: "Sao Tiểu Nhược không ở lại ăn trưa xong rồi hăng đi?"

"Ăn sáng xong rồi đi thôi ạ, con muốn về trường sớm một chút."

Minh Y không giữ cô lại nữa, nhìn sang Cảnh Minh: "Con cũng về trường sớm đi, đưa Tiểu Nhược về luôn thể."

Thái độ của Cảnh Minh bỗng trở nên khác thường nhưng không hề phản đối.

Ăn sáng xong xuôi, cậu lái xe chở Đỗ Nhược về trường, tuy nhiên vẫn dừng xe thả cô ở con đường bên ngoài. Đỗ Nhược lấy đồ xuống xe, mặc cậu nghênh ngang rời đi. Hai người vẫn chẳng hề nói với nhau một câu, không ai thèm đề ý đến ai.

Đỗ Nhược đứng bên đường nhìn xe cậu đi xa, không nhin được lườm cho một cái.

***

Hơn một tuần sau, Đỗ Nhược thử tìm việc gia sư, tiếc rằng không có việc nào thích hợp.

Một là nhà quá xa, phải mất ba bốn giờ đi lại, trừ tiền tàu xe thì lương thấp đến đáng thương, mà bài vở của cô lại quá nặng. Hai là trường cô có quá nhiều hoạt động, đại hội thể dục thể thao đang kề cận, lớp cô còn lên lịch đi chơi mùa thu nữa, đến khi mấy hoạt động này kết thúc thì kỳ thi học kỳ đúng hện lại đến.

Đỗ Nhược nhìn thời khóa biểu trên tường, cảm khái: "Tại sao một tháng chỉ có ba mươi mốt ngày vậy chứ!"

"Tiểu Nhược, bây giờ mới năm nhất thôi, đừng khẩn trương như vậy, thư thả một chút, hưởng thụ cuộc sống đại học đi." Hạ Nam vừa soi gương kẹp mi vừa nói.

Đỗ Nhược tò mò đến gần: "Cậu đang làm gì vậy?"

"Kẹp lông mi."

"Kẹp rồi có tác dụng gì?"

"Làm mi cong chứ sao." Hạ Nam bỏ chiếc kẹp xuống, chớp chớp mắt với cô, "Cậu xem, có phải đã cong vút lên không?"

"Ồ... Đúng thật."

"Đến đây, mình kẹp cho cậu. Nào, ngồi xuống." Hạ Nam đứng dậy, đưa ghế cho Đỗ Nhược, khom lưng xuống. "Mất cứ mở tự nhiên thôi."

Khuru Vũ Thần xách thùng quần áo vừa mới giặt bước vào, đi thẳng ra ban công, lúc đi bàn Đỗ Nhược thì ngó nghiêng một chút, bỗng nói: "Cỏ Nhỏ, sau tiết hai cậu có lớp á."

Đỗ Nhược bật dậy khỏi ghế rồi hét lên thảm thiết, che mắt lại, bất chấp bị kẹp đứt mi.

"Quên bégm mắt rồi!" Cô vội vàng với lấy tập sách, chạy ra khỏi phòng với một con mắt rung rung.

Hạ Nam nhìn mấy sợi mi vương trên chiếc kẹp, run run: "Đau lắm đây... Ồ, lông mi Tiểu Nhược dài quá."

***

Chuông vào học vừa reo dứt, Đỗ Nhược đã xông vào phòng thí nghiệm, may là không coi là trễ. Vị trí tốt nhất ở hàng đầu tiên vẫn được giữ lại cho cô.

Tiết này là tiết thí nghiệm, dạy tiếp về chuỗi mạch điện RC (1). Thầy không hề để ý đến sự việc con con này, đợi cô ngồi xuống liền bắt đầu giảng:

(1) Mạch điện RC là mạch điện của một điện trở R và một tụ điện C mắc nối tiếp, song song, hay thành hai cổng nhập xuất.

"Mấy tiết lý thuyết trước đã nói, tuy nội dung rất cơ bản nhưng các em đừng xem thường. Thực chất mọi mạch điện phức tạp đều được cấu thành từ những yếu tố đơn giản. Ví dụ như mạch điện RC này, với giá trị khác nhau, cách lắp khác nhau đều tạo nên công dụng khác nhau. Giống như chiết áp của mạch điện ổn áp, thông thấp thông cao của mạch lọc tần số, trễ pha và sớm pha trong mạch dao động dịch pha, tích phân vi phân của mạch khuếch đại thuật toán... tất cả đều là cơ bản. Sao hà, đơn giản đúng không?"

Mấy bạn học đều cười khề. Chỉ mỗi Đỗ Nhược nhủ mảy suy nghĩ, như có điều tình ngộ.

Thầy nói: "Các em hãy nhớ, lên đại học rồi thì phải học một biết mười. Nắm chắc cơ bản, rồi xây đắp từng tầng, hóa đơn giản thành phức tạp, biến phức tạp thành đơn giản."

Nội dung bài học không hề phức tạp, mỗi người tự thiết kế một sơ đồ mạch điện, rồi nối dây điện làm thí nghiệm. Học xong tiết thí nghiệm, tuy Đỗ Nhược có thể nói là bắt kịp nhịp điệu, nhưng cũng bắt đầu xuất hiện trạng thái bất mãn.

Một tháng qua cô đã đề ra yêu cầu với bản thân là, phải theo kịp giảng viên. Nhưng bây giờ cô cho rằng, nội dung trên lớp chỉ là nền tảng. Thứ khiến người ta xuất sắc hơn người chính là "học một biết mười" sau giờ học kia.

Thời gian cô trầm mình ở phòng máy và phòng thí nghiệm không đủ, thời gian tự học cũng không đủ. Hơn nữa, cô cần một chiếc máy vi tính, máy vi tính ở phòng máy trường chậm quá. Nhưng tạm thời cô không mua nổi, đành đợi nghỉ Tết đi làm thêm, mong sao sang học kỳ mới có thể mua được chiếc máy tính để bàn.

Đỗ Nhược nghỉ ngơi, thu dọn tập sách đi ra phòng thí nghiệm. Mấy bạn nam trong lớp chạy vượt qua cô, tràn vào hành lang như ong vỡ tổ, có mấy người quay đầu lại vẫy tay với cô, ý bảo cô đi cùng.

Cô đi theo họ đến phòng thí nghiệm mạch điện, thấy một đám con trai vây quanh một bàn lắp ráp, trông người nào người nấy đều hăng hái, trong tiếng đùa giỡn ẩn chứa vài phần nghiêm túc.

"Đù, thằng nhóc mày đừng làm cản."

"Cháy đấy, nhất định cháy cho xem."

Cảnh Minh đứng nghiêng vai trước bàn thí nghiệm, nhìn một nùi dây điện đen đen đỏ đỏ cùng những mẩu nối phức tạp trên bàn lắp ráp. Cậu cảm từng sợi dây nối liền mạch điện, bên cạnh là bản sơ đồ rắc rối.

Lý Duy và mấy nam sinh cơ khí điện tử đứng trước bàn, ngón tay chạm rãi gõ trên bản mạch, cau mày lẳng lặng tính toán phương trình mạch điện.

Có người cất lời: "Cậu đã thử trong ứng dụng chưa, cho thầy xem chưa? Đừng làm nổ đấy."

Cảnh Minh cười khẩy, không buồn để ý.

Đỗ Nhược liếc nhìn dáng vẻ tự tin phơi phới của cậu, nghi ngờ rướn cổ ngó nghiêng sơ đồ mạch điện. Cảm giác đầu tiên là hoang mang vô bờ.

Điện trở, điện dung, đèn đi-ốt, máy lọc tần số, máy cảm ứng... Ngoài trừ những ký hiệu, mạch nối tiếp, mạch song song, và những đường nét như bản đồ kho báu cô có thể hiểu trên đó, còn lại cô không biết cái gì là cái gì cả.

Nhóm Lý Duy còn chưa tính xong thì Cảnh Minh đã cắm dây hoàn tất, khởi động nguồn điện, chuyển động tay cầm máy điều áp tăng điện áp lên.

Người xung quanh đồng loạt né tránh, rút lui ra sau như thể cậu đang kích hoạt bom. Đỗ Nhược cũng co rụt lại, cho rằng sẽ nghe được tiếng chuông báo động. Thế nhưng không có.

Trong không gian tĩnh lặng, chỉ có âm thanh xì xoẹt rất nhỏ của dòng điện truyền đến, đèn xanh cháy sáng.

"Quào!" Đám bạn học kẻ đến, tò mò quan sát theo đường dây điện trên máy.

Cảnh Minh nhếch môi đắc ý, thoáng chốc nhìn thấy Đỗ Nhược đứng một bên. Cô đang chú tâm nghiên cứu sơ đồ kia, rồi rầm suy nghĩ, đau buồn thần thờ ngẩn đầu, kết quả bắt gặp ngay ánh mắt cậu.

Bị cậu nhướn mày khinh khỉnh, ngực Đỗ Nhược như bị đè nặng, lập tức quay đầu đi. Ôi trời, lại bị khinh thường rồi.

Đồ chết giả, chánh cái gì? Biết thiết kế mạch điện phức tạp và thí nghiệm thành công không bị cháy máy đã cho rằng mình ngon lắm, có thể vênh váo với tôi à?

Nhưng mà...

Đỗ Nhược ỉu xiu như quả cà héo, phồng má lên. Phải thừa nhận rằng, cô rất hâm mộ Cảnh Minh. Cậu biết mọi thứ, nghe nói còn tổ chức một đội chế tạo robot, tên là Prime nữa. Những thủ khoa tỉnh anh trong nhóm sinh viên mới đều là lính gác của cậu.

Nhân vật nhỏ bé trong nội tâm cô nằm vật ra đất gầy đành dạch ăn vạ: Òa, ồa, mị cũng muốn! Hu hu, mị cũng muốn có khả năng phi phàm, vênh mặt lại với nó.

Thôi đi! Cô khề vồ đầu, bắt mình ngừng ngay ý nghĩ vô vị này. Có hơi sức đi tự kỷ chi bằng suy nghĩ đến trọng điểm của bài học thi hơn.

Cô đi ra khỏi phòng thí nghiệm, xuống cầu thang, bắt gặp Trần Tư và Vương Hoài Ngọc ở phòng ký túc xá kế bên - cũng là bạn cùng lớp của Cảnh Minh. Họ rủ rê cô: "Đỗ Nhược, cùng đi ăn không?"

Cô cười cảm ơn hai cô nàng, thoái thác: "Bây giờ căng-tin đông lắm, lát nữa mình mới đi."

"Bây giờ đến thư viện à?"

"Phòng máy..."

Còn chưa dứt lời thì đã nghe thấy tiếng cười của Lý Duy vang lên phía sau: "Chăm chỉ quá vậy."

Đỗ Nhược quay lại cười giỡn: "Đi phòng máy chơi game."

"Cái máy rôm của trường mà chơi game được á? Luyện đánh máy là cùng." Phía sau Lý Duy còn ba người Chương Lỗi, Chu Thao và... Cảnh Minh.

Nụ cười Đỗ Nhược tắt ngúm. Cảnh Minh cúi đầu bấm điện thoại, Chương Lỗi và Chu Thao thì rướn cổ nhìn vào màn hình kia, như trong đó có gì quan trọng lắm vậy.

Lý Duy bảo: "Ồ đúng rồi, Đỗ Nhược, bây giờ tới đến sân thể dục tập hợp nhé."

"Để làm gì?"

"Cuối tuần này đại hội thể dục thể thao, thương lượng cách chào sân."

"À được."

Trần Tư nghe thấy bèn hỏi: "Lớp cậu định chào sân thế nào?"

"Vẫn chưa nghĩ ra, mấy thằng bọn tôi đều thống nhất ý kiến là tôn vinh hoa khôi lớp."

Đỗ Nhược á khẩu, tên con trai sau lưng cô cười khẩy, tiếng cười vừa châm chọc vừa khinh thường.

Cô đang nghiêng răng nghiêng lợi thì Trần Tư và Vương Hoài Ngọc cười khanh khách: "Mỏi mắt mong chờ đấy."

Ôi thôi, vò mề lại sứt!

***

Đỗ Nhược ra khỏi tòa nhà thí nghiệm thì đi đến phòng máy, nhóm Cảnh Minh đi ngược lại.

Lý Duy lăm bằm: "Èo, làm sao mới khiến hoa khôi lớp tao nổi bật đây?"

Cảnh Minh thần nhiên nhướn mày, thuận miệng đá đêu: "Mày muốn tạo ra hiệu ứng gì? Cho Cô Bé Lọ Lem cầm đuă phép, biến bọn mày thành xe bí ngô, ngựa trắng và giày thủy tinh được không?"

Lý Duy vỗ đầu: "Ý kiến hay!"

Cảnh Minh hần hán lời. Cái thằng này ngã cây rồi chắc?

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Sáu giờ năm mươi phút, trời chưa tối hẳn, không ít sinh viên chạy bộ trên sân thể dục. Góc sân bên kia dựng hàng rào lưới xanh lục, ngăn cách sân bóng rổ. Tiếng bóng nện vào rổ, tiếng giày chơi bóng ma sát trên nền đất ẩm ướt giữa tiếng kêu gào đầy khí thế của đám nam sinh.

Mùa hè đã qua, mùa thu mới chớm, không khí ban đêm man mát thư thái. Đỗ Nhược chạy một vòng theo đường chạy, đến chỗ cây dương thụ tập trung với bạn học. Có mấy nam sinh mặc đồ chơi bóng rổ, da thịt đỏ ửng, đầu ướt mồ hôi, vừa nhìn đã biết vừa đánh bóng xong.

Mọi người tập trung bàn bạc cách chào sân trong đại hội thể dục thể thao. Đỗ Nhược đưa ra ý kiến, lớp có hai mươi hai người, cô và một bạn nam sẽ đi đầu hàng giờ biểu lớp, hai mươi người còn lại thì xếp thành bốn hàng dọc năm hàng ngang, vừa tiết kiệm thời gian vừa đỡ tốn sức.

Không ngờ một bạn nam lắc đầu, bảo đây không phải là cấp Ba, giờ biểu lớp không thể hiện được tinh thần hăm hở chào sân khẩu của tập thể. Ngụ ý của họ là muốn tôn lên đóa hoa duy nhất trong lớp nhiều hơn.

Đỗ Nhược tò mò: "Các cậu đã nghĩ ra cách nào chưa?"

Lý Duy nói ra ý tưởng sơ bộ của mọi người: Một nam sinh sẽ giờ biểu lớp đi trước mở đường. Tiếp theo đến Đỗ Nhược, phía sau là bốn nam sinh đi theo hộ tống, phía sau nữa là đội ngũ bốn hàng dọc bốn hàng ngang vuông vức.

Đỗ Nhược: "Các cậu đặt mình ở vị trí kia định cho mình cảm thấy gì?"

"Đúng rồi, cậu có xem phim *Mối tình đầu* của Thái chưa?"

"Chưa."

"Không sao, bọn mình sẽ cho cậu cảm một cây gậy lấp lánh. Giống như thanh đũa phép của mấy bà tiên ấy, nhưng to hơn một chút." Vạn Từ Ngang giải thích, "Bọn mình sẽ làm nó lung linh hơn cả trong phim."

Đỗ Nhược trở nên cảnh giác: "Không phải bắt mình mặc váy công chúa bông bồng, cầm gậy phép múa may ở đó chứ?"

Cách cô miêu tả quá sống động, cả đám nam sinh cùng lớp ngây dại chốc lát rồi cười phá lên.

"Sao cậu lại đáng yêu thế?"

Hà Nghị: "Không phải đâu, một mình cậu múa rất lúng túng. Chúng ta học điều khiển cảm biến mà, phải có chút liên quan với ngành nghề."

Tăng Khả Phàm: "Cậu cầm cây gậy ra những lệnh khác nhau, sau đó bọn mình sẽ phối hợp làm ra những động tác phản ứng bất đồng."

Đỗ Nhược đã hiểu, mắt sáng long lanh: "Nghe hay đấy, đây là ý tưởng của ai..."

Chưa dứt câu thì một trái bóng rổ bay vút tới, ném vào lưới sắt phía sau cô. Tiếng nổ vang ầm sau gáy, cô ôm đầu thét lên thảm thiết, khiếp vía nhảy ra.

Đỗ Nhược sợ đến mức tim như muốn nổ, vừa quay đầu lại thấy quả bóng bật tung trên đất, Cảnh Minh mặc đồ bóng rổ chạy đến từ phía đối diện, vươn cánh tay ra ôm lấy quả bóng lạc hướng. Cậu xoay cổ tay, đập bóng hai ba cái, nháy mắt không chế nó ngoan ngoãn.

Đầu cậu đầm mồ hôi, tóc ướt bết lại thành từng lọn, bay múa theo thân thể tung tẩy của cậu.

Đây gọi là oan gia ngõ hẹp sao?

Cảnh Minh mặt đỏ bừng, thờ hồn hèn quay sang bên này, hắt càm với đám nam sinh lớp Đỗ Nhược, coi như chào hỏi. Ánh mắt lướt qua Đỗ Nhược thì thoáng ngừng lại, như thể định tỏ vẻ gì đó nhưng cuối cùng lại thôi.

Cậu không hề hỏi cô có sao không, quay người vỗ bóng chạy đi. Chạy được ba bước cậu ném quả bóng rơi thẳng vào rổ với tư thế oai phong, làm mấy em gái vây xem vỗ tay reo hò không ngớt.

Đỗ Nhược vẫn chưa bình ổn lại nhịp tim đập điên cuồng từ nỗi sợ khiếp hồn khi nãy, liếc nhìn Cảnh Minh trên sân bóng, thầm rủa: Vái trời ngã chết cậu

đi!

Lý Duy hô gọi bạn học tập hợp. Đội ngũ hai mươi hai người xếp hàng từ thấp đến cao, trước tiên đi một vòng trên đường chạy.

"Một hai một, một hai một!"

Đỗ Nhược đứng một mình một hàng, không cần quan tâm đến số hàng trái phải, đi một lát lại vô thức liếc nhìn về phía lưới sắt bên kia. Trên sân bóng rổ, Cảnh Minh chơi bóng nhuần nhuyễn, phối hợp những động tác chuyển bóng nhận bóng, làm động tác giả, quay người bật cao... Thậm chí cô có thể nghe thấy tiếng giày ma sát mặt sân ken két sắc bén và mạnh mẽ khi cậu đột ngột xoay người.

Cậu tránh được hàng phòng ngự của đối thủ, lao đến dưới rổ, nhảy bật lên trong thế ngăn trở của đối phương. Thế nhưng đây chỉ là trò che mắt, cậu đột ngột hạ người xuống, quay sang nhảy cao về phía lỗ hồng của hàng phòng ngự đối thủ. Người đưa lưng về phía khung bóng rổ, quả bóng trong tay được tung ra phía sau, bay tọt vào rổ. Cậu nhẹ nhàng rơi xuống đất trong tư thế nổi bật và ngầu hết sức. Đám con trai xem bóng vỗ tay rầm rộ.

Trong khoảnh khắc đó Đỗ Nhược cũng sùng sốt, tim cũng lỡ nhịp.

Môn bóng rổ này đặc sắc thật. Nhưng tên kia chảnh chọe quá, nếu thành lĩnh bị ngã thì vẫn hay hơn!

Nghĩ đến đây chân cô bất chợt giẫm phải dây giày mình, ngã bịch xuống đất.

Đỗ Nhược đau đến nước mắt rung rung, lại thấy Cảnh Minh trùng hợp đi về phía bên này uống nước, tận mắt chứng kiến cảnh cô ngã chổng vó.

Nam sinh cả lớp chạy ủa đến, đỡ hai tay cô dậy: "Đi thế nào mà ngã vậy?"

Đỗ Nhược meo máo: "Dây giày bị tuột."

Một bạn nam lập tức ngồi xuống buộc lại giúp cô.

"Không cần." Cô sợ hãi, dẫn con đau nơi đầu gối định ngồi xỏm xuống cần lại. Thế nhưng đối phương đã nhanh chóng buộc xong. Cô cảm động vô vàn, luôn miệng cảm ơn cậu ấy.

"Còn đi được không?"

"Được, không sao."

Nhưng họ nghĩ "chân cô bị thương" rồi nên buộc cô phải ngồi bên sân nghỉ ngơi. Đội ngũ còn lại tiếp tục luyện tập.

Đỗ Nhược ngồi bên cạnh quan sát, thỉnh thoảng bắt gặp quay đầu lại nhìn sân bóng, chẳng mấy chốc trời đã tối đen, nhóm Cảnh Minh cũng giải tán.

Đèn cao áp bên kia sân thể dục bật lên, từng ánh đèn trắng lóa đồng loạt sáng lên, soi tỏ cả sân như ban ngày. Bóng dáng Cảnh Minh nổi bật dưới ánh đèn, đồ bóng rổ đen xen hai sắc tím vàng, mái tóc đen ngắn ngắn bết lại dựng lên lia chĩa như lưới kiếm sắc. Trong bóng người giao thoa, cậu đi đến dưới khung bóng rổ, nhấc áo khoác của mình, lấy điện thoại di động trong túi ra, vắt áo qua vai, vừa xem điện thoại vừa đi khỏi sân.

Mấy nam sinh ở sân khác vẫn đang chơi bóng, đám người mới lục tục kéo đến sân cậu vừa chơi ban nãy.

Đỗ Nhược nghiêng đầu dõi theo bóng dáng cậu dần khuất sau hai lớp lưới sắt và bóng người trùng điệp. Cô quay đầu đi, nhìn sân thể thao dưới ánh đèn trắng sáng.

Không khí ban đêm đã nhuộm lạnh, cô muốn trở về ký túc xá thay quần áo. Lớp cô đi vài vòng cho quen hàng rồi cũng giải tán.

Đỗ Nhược chạy như bay về ký túc xá, trên đường không gặp người quen nào. Trở về phòng, bên trong đèn kịt, chỉ có Khuru Vũ Thần bật chiếc đèn bàn đang ngồi xem phim Mỹ, Hà Hoan Hoan và Hạ Nam đã đến thư viện.

Khuru Vũ Thần thấy cô về phòng liền bấm nút tạm dừng: "Không phải cậu bảo Hoan Hoan mang tập sách đến thư viện giúp cậu sao, nói tập dượt xong đến thẳng đó mà?"

"À, đúng rồi, đi đây." Cô lại tức tốc chạy đi.

"Hòn vía lạc trôi đi đâu ấy nhỉ?" Khuru Vũ Thần lăm lăm, gõ bàn phím, xem phim tiếp.

Đỗ Nhược đi đến thư viện tự học, đọc sách một lát bắt đầu lấy giấy ra vẽ sơ đồ mạch điện, nhanh chóng thiết kế ra mấy mạch phức tạp, trong lòng vô cùng cao hứng. Thấy vẫn còn sớm, cô lại tiếp tục đọc sách, xem trước mấy nội dung thầy chưa dạy. Đến chín giờ thì điện thoại di động trong túi rung lên.

Kỳ lạ, hôm qua mới gọi cho mẹ, bạn học trong lớp cũng vừa gặp, là ai gọi cho mình nhỉ?

Lấy ra xem, bất ngờ thấy hai chữ Cảnh Minh nhấp nháy trên màn hình, bèn đặt ngay sách và bút xuống, chạy ra hành lang nghe điện thoại: "Alo?"

Đầu bên kia đợi lâu quá nên bức dọc: "Cô đang ở đâu?"

Cô lấm lét đảo mắt: "Thư viện, sao thế?"

"Cô ra đây một chút." Cậu ra lệnh.

"Ồ!" Cô dấy lên cảnh giác, "Để làm gì?"

"Ba mẹ tôi mua máy vi tính cho cô, gửi đến chỗ tôi, mau ra lấy đi."

Cô vừa kinh ngạc vừa vội vàng cảm ơn: "Cảm ơn chú dì... và cậu." Tuy cảm ơn nhưng vẫn có chút xấu hổ và ngượng ngùng.

Cánh Minh khựng lại một giây rồi thúc giục: "Nhanh ra lấy đi."

"À, tôi đến ngay."

"Đừng đến ký túc xá tôi. Ra sau tòa nhà hành chính ấy." Rồi cúp ngay điện thoại.

Đỗ Nhược hiểu, cậu không muốn để ai nhìn thấy nên tìm nơi vắng vẻ đây mà.

Cậu có thể tranh thủ đến đưa máy tính cho cô là đã phước đức lắm rồi, làm sao cô dám để cậu chờ nữa cơ chứ! Thế là chạy một mạch đến chỗ hẹn.

Rời xa khu dạy học, trên đường bóng người thưa dần, chỉ có ánh đèn nhàn nhạt và bóng cây loang lổ. Không khí vào thời điểm này rất thư thái, không lạnh cũng không nóng. Song cô quá sốt ruột, chạy nhanh đến nỗi lưng mướt mồ hôi.

Tòa nhà hành chính tắt đèn tối om, cổng khép kín, con đường trước cổng thênh thang, không có một bóng người. Cây hòe ven đường rậm rạp, vài bụi cây bé chèn chúc trong bồn hoa. Hai bên sân là dãy nhà thấp mang phong cách kiến trúc thời dân quốc, không biết dùng để làm gì, chỉ thấy im ỉm và sâu thẳm.

Đèn đường leo lét, cộng thêm tối nay trăng rất sáng, như phủ lên một lớp sương mờ ảo cho vạn vật. Cô kiễng chân trên bậc thềm nhìn ngóng, thờ hồn hèn cổ bình ổn nhịp tim, đi qua đi lại với cõi lòng mong chờ.

.Không biết có phải mồ hôi trên người đã bốc hơi hay không, con lạnh chợt ủa đến, Đỗ Nhược ngồi xuống ôm chân mình.

Chỉ chốc lát trong không gian yên tĩnh truyền đến tiếng bước chân, cô vội đứng bật dậy.

Cánh Minh đi đến, một tay bỏ vào túi quần, một tay xách túi giấy sang trọng. Cậu lạnh tanh đưa chiếc túi cho cô.

Đỗ Nhược càng ngạc nhiên hơn: "Là laptop sao?"

Giấy lát sau Cánh Minh mới hiểu được ý của cô, cười phá lên: "Thời đại gì rồi mà con gái còn dùng máy bàn?"

Lần này Đỗ Nhược không để ý đến lời chế giễu của cậu. Cũng đúng thôi, con gái thì phải dùng laptop xinh xắn, ai còn mua máy bàn công kênh cơ chứ. Cô hiếm khi vui vẻ tiếp lời cậu: "Ký túc xá nam thì dùng gì?"

"Máy cấu hình cao để chơi game." Cậu thân nhiên trả lời.

"Cảm ơn cậu nhé." Đỗ Nhược cười thật tươi.

Đây là lần đầu tiên cô cười tươi tắn với Cánh Minh như vậy. Ánh trăng soi lên làn da cô trắng trẻo hơn ban ngày, cười lên mắt cong cong, khóe môi có lúm đồng tiền nhàn nhạt. Cậu lẳng lặng nhìn một giây rồi bình thản đánh giá cô từ trên xuống dưới một lượt. Cô mặc áo thun và khoác áo sơ mi bên ngoài, gió lạnh vừa thổi qua đã run lấy bầy.

Cánh Minh hỏi khẽ: "Hết tiền rồi hả?"

Đỗ Nhược không hiểu ra sao: "Gì cơ?"

"Không có tiền mua quần áo hả?"

Nỗi vui sướng lâng lâng phút chốc bị đánh vỡ tan tành, lòng cảm kích vì cậu đến đưa máy vi tính cũng bay biến chẳng còn lại chút gì. Tên này sao ăn nói gọi đồn thế kia? Nhưng Đỗ Nhược nhận ân huệ của người khác nên không thể nói lời khó nghe, sầm mặt xách túi đồ quay người bỏ đi.

"Đứng lại." Cậu gọi với phía sau cô.

Đỗ Nhược nghe lệnh dừng lại theo phản xạ, lòng phiền muộn quay đầu trừng mắt: "Làm gì?"

Cậu nhướn mày hỏi: "Mặc ít vậy không lạnh à?"

Cô thoáng giật mình, lòng bỗng dưng dâng lên niềm ấm áp, ngại ngùng nhìn cậu, hóa ra ý cậu là vậy. Lúc cô đang áy náy vì hiểu lầm, đang không biết nên

trả lời thế nào thì cậu đã bước lên, móc ví tiền trong túi ra, lấy một xấp tiền mặt đưa cho cô: "Cầm lấy đi."

Tức khắc máu như dồn hết lên não, tay cô siết chặt túi giấy, lắc đầu: "Không cần đâu, tiền tôi đủ dùng rồi."

Tiền đã đưa ra sao có chuyện thu hồi, không có tâm trạng kì kèo với cô, cậu dứt khoát khom lưng nhét tiền vào túi giấy rồi bỏ đi.

Mắt Đỗ Nhược cay cay, lập tức lấy tiền từ túi giấy ra.

"Thật sự không cần đâu."

Cô lao đến nhét tiền lại vào tay cậu, rồi chạy như bay về tòa nhà ký túc xá, lưng ướt đầm mồ hôi, miệng đắng lưỡi khô, thờ hòng học.

Đỗ Nhược tựa vào vách cầu thang, ngẩn tò te. Đèn cảm ứng tắt ngóm, xung quanh tối đen như mực.

Một nỗi khổ sở chẳng hiểu tại sao trào dâng trong lòng. Nếu cô và cậu vẫn như lúc đầu đã giao kèo thì tốt biết mấy, không hề gặp nhau trong trường lần nào thì hay quá rồi. Ít nhất cô có thể giả vờ giữ lại chút tôn nghiêm trước mặt cậu.

Đỗ Nhược chán chường cụp đầu, đưa tay bóp vàng trán lạnh toát, lại phát hiện ra trong túi giấy còn sót lại tờ một trăm tệ.

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Lúc Đỗ Nhược đi vào ký túc xá nam, cô quản lý không hề ngăn cản. Trong hành lang râm mát nồng nặc mùi hormone nam tính hanh hao khiến cô hơi bất an. Cô thờ hắt, đi thẳng lên tầng ba trong ánh mắt lạ lùng của nhóm nam sinh đi đến.

Băng qua hành lang, nhìn thấy trong ký túc xá còn có bóng dáng nữ sinh khác nữa, họ đang cầm lấy đủ mọi tài liệu khoa tay múa chân, chuẩn bị đạo cụ cho đại hội thể dục thể thao sắp tới.

Cửa phòng 308 mở rộng, Lý Duy và mấy nam sinh cùng lớp ngồi dưới nền đất làm thủ công. Trên bàn bừa bộn thuốc màu, giấy vẽ, gậy, dây ruy-băng và giấy kim tuyến. Mấy nam sinh còn đang chê bai lẫn nhau:

"Hong mà đi với xanh lá, xấu chết được."

"Cậu phối màu xấu bỏ mẹ. Hồng, cam, xanh lá, xanh lam, tím, cậu tưởng đây là gây cầu vòng à."

Đỗ Nhược khề gõ cửa phòng: "Mọi người đang cãi nhau gì thế?"

"Đến đúng lúc lắm, đây là gây phép, cậu muốn hình dáng nó thế nào? Mẫu đều ở đây, cậu nói đi, bọn mình làm cho cậu."

"Chỉ sợ bọn mình thiết kế cậu không thích thôi."

"Thằng này muốn dán một đồng miếng vàng trên đầu gậy, sến súa quá trời."

"Ông mới sến đấy, đấy gọi là tỏa sáng lấp lánh, thu hút mọi ánh nhìn."

Đám con trai lại nhao nhao. Đỗ Nhược lắng nghe ý kiến từng người, phát hiện mấy bạn nam thân yêu lớp cô bình thường đều thuộc dạng tay chân nhanh nhẹn, làm thiết kế thí nghiệm cũng rất cố chấp, trên phương diện thẩm mỹ gây phép lại có chút mê muội, không phải là Thủy Thủ Mặt Trăng thì cũng là Ma Tiên Balala.

Nghĩ đến việc cuối cùng chính cô là người cầm cây gây phép ấy điều hành trên sân thể dục, người mất mặt cũng là mình, thế là lên tiếng: "Thôi để tự mình làm, các cậu làm việc khác đi."

"Cũng được." Còn phải vẽ biển lớp, thiết kế áo thun nữa.

Đỗ Nhược ngồi xuống chọn kiểu mẫu. Mấy nam sinh vừa làm thủ công vừa tán dóc:

"Cảnh Minh, trận đấu hôm qua thế nào?"

"Vào chung kết rồi."

"Xàm, bọn này cũng đoán được mà. Hỏi tình hình chiến đấu kia."

"Hạ gục robot đối thủ trong vòng hai mươi giây."

"Đù."

Cô tò mò hỏi Lý Duy: "Gần đây Prime của các cậu tham gia thi đấu à?"

"Không, là cá nhân Cảnh Minh thôi."

"Ồ." Không có gì để hỏi nữa.

Trong phòng đông người chật chội, không có chỗ ngồi, Lý Duy bảo: "Đỗ Nhược, cậu qua phòng mình đi, thanh tịnh hơn."

Trong đầu cô gióng lên hồi chuông cảnh giác: Lý Duy ở cùng với ba nam sinh khác đấy.

Như nghe được tiếng nói cảnh giác trong đầu cô, Lý Duy giải thích: "Bạn cùng phòng mình đều ra ngoài rồi, không ai quấy rầy cậu đâu. Bàn của mình nằm bên tay phải gần cửa."

Cô do dự giây lát rồi ôm tài liệu qua phòng 307. Đèn phòng sáng trưng, không một bóng người.

Giường đa năng, khăn bông, chậu nước, lọ nhựa chất đầy tàn thuốc, áo mặc trên ghế... Trông không bữa bãi lắm. Trong phòng có mùi thuốc lá thoang thoảng pha lẫn với mùi nước giặt quần áo, không biết là của ai. Nhưng mùi thuốc chắc chắn không phải của Cảnh Minh, trong ấn tượng của Đỗ Nhược, hình như cậu không có thói quen hút thuốc lá, mùi hương trên người rất trong lành, đến gần là có thể ngửi được.

Cô đặt đồ đạc lên bàn bên phải gần cửa. Bàn Lý Duy khá bề bộn, sách tập và giấy nháp chất đống, cô dọn ra một chút khoảng trống, rồi nhìn lướt qua ba chiếc giường đa năng khác, nhận ra ngay vị trí của Cảnh Minh, cũng là bên tay phải gần cửa sổ, sát bên chỗ Lý Duy.

Đáy tủ cậu đặt mấy kiểu giày vừa nhìn đã biết đắt đỏ, trên bàn đặt chiếc iMac, phía trên treo tay nghe, trên kệ đặt sách và mấy mô hình máy móc, dưới gầm bàn là đồng robot. Chiếc quần jeans rách và chiếc áo hoodie màu đen vứt trên giường.

Cô vừa định ngồi xuống đã thấy mấy vi tính của Cảnh Minh sáng lấp lóe, biểu hiện đang mở, xem ra cậu sẽ về bất cứ lúc nào đây. Nghĩ ngợi giây lát, để tránh lúng túng, Đỗ Nhược quyết định ôm đồ đi sang phòng kế bên.

Thế nhưng ngoài cửa đã truyền đến giọng của Cảnh Minh: "Cô rảnh quá phải không?"

Đỗ Nhược giật thót tim, còn chưa kịp phản ứng thì cửa đã bị đẩy ra. Cảnh Minh cúp máy, sầm mặt đi vào, thoáng chốc cũng khựng bước, ngạc nhiên nhìn cô chằm chằm chốc lát, mới ra vẻ phách lối: "Cô đến đây làm gì?"

Bị cậu truy vấn, Đỗ Nhược nói ngay: "Lý Duy bảo tôi đến đây." Xong rồi liền đặt đồ đạc xuống bàn Lý Duy.

Cảnh Minh nhìn cô hồi lâu mới nhếch môi cười: "Cô ội đó."

Cậu đi đến bên cạnh bàn mình, bỏ quần áo trên giường vào tủ, sau đó nghiêng người dựa vào cầu thang giường bên cạnh, không biết đang làm gì. Lát sau Đỗ Nhược nghe thấy tiếng máy móc chuyển động, vừa quay đầu lại đã thấy một con robot trông như xe tăng vung vẩy hai móng vuốt, oai vệ hiện ngang chạy về phía cô.

Đỗ Nhược đang ù ù cạc cạc thì robot kia chạy đến bên chân cô, hai con mắt vừa to vừa sáng gườm gườm nhìn cô, sau đó gơ móng vuốt lên, "bụp" một tiếng đánh vào mặt cả chân cô. Đánh xong lập tức quay người bỏ chạy nhanh như chớp, núp phía sau chân Cảnh Minh.

Đỗ Nhược trở mặt chết lặng.

Cảnh Minh điềm nhiên hỏi: "Đau không?"

"Đau."

Khó thể tin được sức lực của con robot này không nhỏ chút nào.

"Vậy thì tốt."

Đỗ Nhược càng không hiểu ra sao. Cậu không thèm giải thích, dường như tâm trạng không tốt, ngồi xuống cầm tai nghe định đeo lên.

Ánh mắt cô bị con robot kia thu hút, thật sự quá hiếu kỳ bèn ngại ngần hỏi: "Đó là robot cậu làm ra hả?"

"Ừ." Cậu không hề ngoảnh đầu, đáp lời thờ ơ.

Nổi lúng túng không đề ép được lòng hiếu kỳ, cô khề khàng: "Nó đi rất vững, có điều bánh xích thì đi vững là đúng rồi. Robot này cậu đã lắp con quay hồi chuyển (1) à?"

(1) Con quay hồi chuyển là một thiết bị dùng để đo đạc hoặc duy trì phương hướng, là một bánh xe hay đĩa quay với các trục quay tự do theo mọi hướng.

Cậu gờ chiếc tai nghe lên, liếc sang cô lạnh nhạt trả lời: "Sách giáo khoa của các cô chắc không có gì để học hả?"

"À, tôi học ngoại khóa." Cô vẫn chú ý vào con robot, "Gần đây có cuộc thi robot hả?"

"Ừ." Cậu đeo tai nghe vào, một tay vuốt lại tóc ngay ngắn, một tay hoạt động trên màn hình cảm ứng.

Đỗ Nhượng đắm chiêu gạt đầu, định lát nữa về sẽ tìm hiểu về ngày và nơi thi đấu. Cơ hội tốt như vậy nhất định phải đi mở mang kiến thức mới được.

Đang nghĩ miên man thì cậu quay sang nhìn cô: "Cô muốn đi xem à?"

"Ừ." Cô gạt đầu.

Cậu cời tai nghe ra khỏi cổ, đứng dậy đi đến trước bàn học của bạn, rút ra một tấm vé từ giá sách, đưa cho cô.

Cô thẳng thốt nhận lấy: "Cảm ơn."

Cuộc thi diễn ra sau ngày đại hội thể dục thể thao, vé VIP, không có số ghế.

"Có mặt trước hai mươi phút, đến đó thì gọi điện thoại cho tôi."

"Ừ."

Cảnh Minh ngồi lại bàn mình, đeo tai nghe lên lần nữa, không quan tâm người bên cạnh, như thể sợ cô làm ồn đến cậu vậy.

Cô liếc nhìn cậu, cậu tập trung gõ bàn phím, ánh sáng màn hình phản chiếu lên gương mặt, đôi mắt nhấp nháy lúc sáng lúc tối. Cô bỗng có cảm giác như quay trở lại ngày ngồi trong tiệm net kia.

Đỗ Nhượng hít sâu, cất vé rồi ngồi xuống, yên lặng làm thủ công. Thình thoảng lại nhìn lên con robot kia, nó ngoan ngoãn im lặng ở bên chân Cảnh Minh. Vật nhỏ này đáng yêu thật! Cô nghĩ thầm, mình cũng muốn học chế tạo robot, ừ, lát về tìm tài liệu xem sao.

Hai người im lặng ai làm việc nấy, bên cậu bàn phím vang lóc cóc, bên cô giấy thủ công kêu sột soạt. Thình lình di động cậu để trên giường vang lên bài nhạc tiếng Anh, giọng hát cất cao pha lẫn chút lười nhác, Đỗ Nhượng không nghe rõ lời ca.

Điện thoại di động vẫn vang suốt, hình như Cảnh Minh không hề nghe thấy, còn Đỗ Nhượng chỉ nghe rõ được câu cuối: I'm listening to you.

Tiếng chuông ngừng lại, mười mấy giây sau lại vang lên, cậu vẫn chẳng mấy may phản ứng.

Ôi, chơi game còn bật âm thanh tai nghe lớn như vậy á! Đỗ Nhượng gọi cậu: "Này!"

Cảnh Minh vẫn không buồn đoái hoài.

Cô cầm lấy cây gậy phép, gõ lên cầu thang kế bên bàn học cậu. Cậu liếc sang nhìn cô, vẻ mặt lãnh đạm. Cô chỉ lên chiếc giường phía trên đỉnh đầu.

Cảnh Minh cời tai nghe ra, đứng dậy cầm lấy điện thoại. Thời điểm bất may còn nhìn Đỗ Nhượng với vẻ phòng bị. Vì có mặt cô ở đây nên cậu tuy bất may nhưng không nói lời nào.

Ngược lại cô gái đầu kia điện thoại như bắn liên thanh. Bấy giờ cậu mới cất giọng khá bình tĩnh: "Cô có phiền không?"

Vài giây sau lại nói: "Ồ ký túc xá, làm sao?"

"Anh thà ở trong phòng chơi game cũng không đi ra gặp em! Đừng viện cớ nói anh đang bận làm máy móc gì." Lần này Đỗ Nhượng nghe rõ giọng lên án bên kia.

Sắc mặt Cảnh Minh xanh mét, trở nên khó coi. Cậu đi đến kéo cửa ban công, cách xa Đỗ Nhượng, dường như đối phương vẫn đang tiếp tục lên án không ngừng.

Cây bút chì màu trên bàn lăn xuống đất, Đỗ Nhượng đứng dậy đi nhặt, thấy được máy tính Cảnh Minh mở chương trình Protel, đang vẽ đồ bản đồ, không hề chơi game.

Cô chột dạ ngồi về ghế, bên kia ban công cuộc chiến đã đến giai đoạn này rồi.

Cảnh Minh cất lời với giọng tức tối: "Đủ rồi. Cả ngày cô cứ la lối suốt, mẹ nó tôi mệt đến phát sợ ấy."

Không biết Mẫn Ân Trúc nói gì, Cảnh Minh lại điên tiết: "Mẹ kiếp, cô bệnh hả?"

"Chia tay đi. Mẫn Ân Trúc, lần này chia tay hẳn đi, có gan đừng chạy đến đây năn nỉ tôi."

"Ai xuống nước thì làm chó!"

Đỗ Nhược kinh hồn bạt vía, mình đã trở thành nhân chứng cho cuộc chia tay này sao? Cô không dám ngồi ở nơi nồng nặc thuốc súng này nữa, vội vàng thu dọn đồ đạc. Vừa đứng dậy, Cảnh Minh đã sa sầm mặt đi vào từ ban công, vứt điện thoại lên bàn, không hề đếm xỉa đến cô, ngồi xuống máy tính tiếp tục làm việc.

Đỗ Nhược sờn tóc gáy chuồn bèn đến phòng ký túc xá kể bên.

Nửa giờ sau, cô làm xong đạo cụ, lúc ra về đi ngang phòng 307, cô lại nghe thấy tiếng điện thoại. Vô tình ngó nghiêng vào trong, đèn bàn và máy tính đều đang mở, nhưng chẳng thấy Cảnh Minh đâu.

Vừa ra khỏi ký túc xá đã bắt gặp Mẫn Ân Trúc đang lo lắng đứng dưới lầu gọi điện thoại. Thấy Đỗ Nhược đi ra, cô ấy lộ vẻ kinh ngạc, ngại ngần đến gần bắt chuyện: "Bạn ơi..."

"Hử?"

"Con gái có thể vào ký túc xá nam hả?"

"Bình thường không được, nhưng một tuần trước đại hội thể dục thể thao thì được. Là mấy ngày này đấy."

"À, cảm ơn nhé." Mẫn Ân Trúc cười như trút được gánh nặng, chạy ùa vào lầu.

Cô nàng cười xinh thật! Đỗ Nhược thầm cảm khái, dáng vóc cao ráo, quần áo cũng đẹp. Nghĩ đến đây lại không khỏi tò mò, kỳ này hai người họ chia tay thật sao?

Song, chuyện này đã nhanh chóng có kết quả.

Hôm đại hội thể dục thể thao, thời tiết rất đẹp. Bầu trời mùa thu cao xanh vời vợi, cây cối xung quanh sân thể dục rực rỡ sắc xanh sắc vàng. Cách chào sân mỗi lớp có thể nói giống như cuộc thi sinh viên thanh lịch. Có lớp thì mặc đồng phục sinh viên thời dân quốc, có lớp mặc trang phục cổ đại, có lớp mặc đồ cung đình phương Tây, có lớp thì mặc quân trang hòa tể, còn có lớp làm tàu hỏa hơi nước nữa.

Lớp Đỗ Nhược là lớp ra sân cuối cùng. Sáng đó, Hạ Nam trang điểm cho cô, ban đầu cô giấy nầy không chịu nhưng lại bị Hạ Nam khích tướng: "Dù sao cậu cũng là hoa khôi lớp, đừng kéo lớp cậu xuống chứ."

Thế là Đỗ Nhược nghe theo khuôn khổ, sau nửa giờ giầy vò, ba cô gái còn lại trong phòng đều kinh ngạc: "Cỏ Nhỏ, hôm nay mới phát hiện ngũ quan của cậu rất đẹp đấy, chỉ là bình thường da tối màu quá thôi."

"Nhà mình ở gần vùng nhiệt đới, mặt trời chói chang quanh năm mà."

"Bác Kinh cơ bản hiếm khi có nắng, nên trắng... Ồi chao, cậu nhìn kỹ xương quai xanh của cậu đi."

Đỗ Nhược bị đẩy đến trước gương, cũng ngần ngại, cô gái trong gương trông khá xinh đấy chứ.

Cô được trang điểm tỉ mỉ, tết tóc thành đuôi sam, bên tai cài một đóa hoa trà trắng, lại mặc bộ váy hai dây trắng tinh để lộ xương quai xanh, chân đi giày cao gót, cầm cây gậy phép tinh xảo sáng lấp lánh chỉ huy, dẫn theo đội ngũ đến trước bàn chủ tịch.

Chiếc gậy phép của cô lần lượt vung vẩy ra lệnh, giờ ngang, giờ cao, đưa qua đỉnh đầu, xoay tròn, hoặc giờ cả hai tay lên múa may. Đám con trai trong lớp lần lượt nghe theo mệnh lệnh của cô, thay đổi đội hình theo từng kiểu phức tạp hết lần này đến lần khác.

Tiết mục sáng tạo và vui nhộn, tính thẩm mỹ cũng cao nên được bàn chủ tịch vỗ tay rần rần, sinh viên trên sân cổ vũ nhiệt liệt, nhất là nhóm Hà Hoan Hoan.

Đỗ Nhược biểu diễn xong thu hồi gậy phép, từ ánh mắt của khán giả, cô biết màn chào sân của lớp mình đã xuất sắc đến cỡ nào. Cô cười thật tự tin với ba cô bạn của mình, trong lúc vô tình ánh mắt bắt gặp bóng dáng Cảnh Minh lẫn trong đám người, lớp cậu cũng ở bên đấy.

Ánh mắt hai người chỉ giao nhau ngắn ngủi rồi dời đi ngay.

Khi lễ khai mạc kết thúc, Đỗ Nhược vui vẻ chạy lên khán đài, trùng hợp gặp được Cảnh Minh đi xuống bậc thềm. Cô ổn định lại hơi thở né người nhường lối. Hình như tâm trạng cậu rất tốt, lúc đi ngang qua cô còn khen ngợi: "Khá lắm."

Trong lúc Đỗ Nhược còn chưa kịp hoàn hồn thì cậu đã bước nhanh xuống khán đài, bỏ đi xa rồi.

Từng cơn gió hây hây thổi qua ngọn cây, lòng cô như nở hoa, bước chân nhẹ tênh đi lên tầng khán đài cao nhất ngồi xuống. Ánh nắng mùa thu soi xuyên qua kẽ lá, lốm đốm in lên người cô.

Cô dè dặt giữ váy mình lại, không kiềm được sờ lên xương quai xanh, nhớ đến bạn cùng phòng cô sáng nay khen nó ưa nhìn, khen cô hôm nay rất đẹp.

Cô ngồi một chốc thì Khuru Vũ Thần đã đến, đưa áo khoác cho cô: "Mau mặc vào đi, đừng để cảm lạnh."

"Không lạnh đâu." Đỗ Nhược vừa nói vừa ôm áo khoác vào lòng.

"Được thôi, cho cậu làm điệu lát nữa." Khuru Vũ Thần véo mặt Đỗ Nhược, "Em yêu hôm nay đẹp chết người. Nhưng lát nữa nhớ mặc áo đấy, đừng để bị cảm biết không?"

"Biết rồi."

Đỗ Nhược ngồi trên cao, phạm vi nhìn thoáng đãng, quan sát cuộc thi ở giữa sân, vô thức lướt mắt qua vị trí lớp kế bên, ai đó không ở đây.

Tuy nhiên cô lại mau chóng thấy được Cảnh Minh. Cậu đi đến từ chỗ bàn chủ tịch, đã thay chiếc áo phong đồng phục lớp thành đồ thể thao Adidas, tôn lên làn da trắng trẻo, thân cao chân dài, đứng trong ánh nắng sáng chói, thu hút không ít ánh nhìn.

Đi chưa được vài bước thì có một nữ sinh chạy đến bên cạnh cậu, hai người cùng nhau sánh bước lên khán đài. Họ mặc đồ thể thao đôi, dáng vóc Mẫn Ân Trúc cũng khá cao nên trông rất đẹp mắt, vô cùng xứng với Cảnh Minh.

Đỗ Nhược thoáng lặng đi, mặc áo khoác vào. Gió thu vi vu thổi đến, đôi chân lộ ra ngoài se lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Hà Hoan Hoan ôm gói khoai tây chiên lớn, vừa nhai rôm rốp vừa đưa cho Đỗ Nhược. Cô lấy một miếng cho vào miệng, chẳng có mùi vị gì cả.

Trên sân hiện đang thi hạng mục nhảy xa, nhảy cao. Hà Hoan Hoan cắn nửa miếng khoai tây, thờ dãi: "Mợ nó, thêm có gấu quá."

Đỗ Nhược lơ đãng nghe thấy, nhìn cô nàng với vẻ quái gở: "Mới mùa thu mà cậu động dục gì thế?" Lại nhìn theo ánh mắt Hoan Hoan về phía khán đài nào đó.

Cảnh Minh ngồi ở bậc chót, chân dài gác lên lan can, cúi đầu chơi điện thoại di động. Mẫn Ân Trúc ngồi bên cạnh, khẽ tựa vào người cậu, chốc chốc vuốt cổ áo cậu, chốc chốc lại nghịch tóc cậu, rất đổi thân mật. Cậu mãi chơi game, không thèm để ý, cô ta liền kề đến, tiện thể ôm cổ cậu, nhìn vào màn hình lại cười phá lên. Cười xong lại tự nhiên hôn chụt vào má cậu, hành động mau chóng và tự nhiên.

Cảnh Minh vẫn chăm chú vào điện thoại, không hề có phản ứng gì với nụ hôn này.

Đỗ Nhược nhìn họ đắm đuối.

"Không lẽ cậu không muốn yêu đương sao?" Hà Hoan Hoan dòi mắt đi, thành thật tâm sự, "Thình thoảng mình nghĩ vậy đấy, thấy người ta yêu đương lại hâm mộ, nhưng chỉ thình thoảng nghĩ vậy thôi hi hi."

"Trong trường con trai nhiều, con gái ít, nếu cậu muốn thì sẽ dễ dàng tìm được bạn trai thôi."

"Vậy hả? Thế sao mấy đàn chị cùng ngành với mình đều không có bạn trai?"

Đỗ Nhược cầm nín lườm cô nàng: "Mình đang an ủi cậu mà, cậu không thể dễ thương nhận lấy ý tốt này, đừng có bới móc được không?"

Hà Hoan Hoan cười khanh khách, Đỗ Nhược cũng không kiềm được cười theo.

Dưới khán đài, Cảnh Minh đứng dậy, đi đến chỗ con gái lớp họ thi trò "Hai người ba chân". Mẫn Ân Trúc không có hứng thú nên ngồi tại chỗ lướt điện thoại.

Hà Hoan Hoan thu hồi gói khoai tây chiên: "Cuộc thi Hai người ba chân bắt đầu rồi, hai bạn nữ lớp mình cũng thi trò này, cùng đi xem đi."

Đỗ Nhược đồng ý, lớp cô chỉ có mình cô là nữ nên không tham gia hạng mục này được.

Đến vạch xuất phát, Hà Hoan Hoan đi cổ vũ bạn học của mình. Đỗ Nhược thì chú ý Trần Tư và Vương Hoài Ngọc, một chân của mỗi người bị cột vào nhau tập đi qua đi lại. Đám nam sinh Cảnh Minh, Chu Thao lớp họ đều vây quanh chỉ điểm.

Chu Thao: "Hai cậu khoác tay nhau đi."

Chương Lỗi: "Hô nhịp, một hai một."

Cảnh Minh không nói gì, chỉ cúi mắt nhìn "ba chân" của hai cô gái, bỗng bật cười: "Sắp ngã rồi."

Vừa dứt câu thì quả nhiên Trần Tư và Vương Hoài Ngọc bị vấp ngã, nhóm Chương Lỗi vội vàng chạy đến đỡ dậy. Còn Cảnh Minh khoanh tay đứng bàng quan.

Trần Tư trách Cảnh Minh: "Đồ mờ mịt."

Cậu buồn cười: "Bản thân phối hợp không tốt lại trách tôi á?"

"Cậu đứng ngoài xem dĩ nhiên đơn giản rồi."

"Có thể động não hay không?" Cảnh Minh trêu chọc, "Bước chân các cậu nhỏ, khoảng cách sai bước quá ngắn, tần số nhịp bước sẽ cao, đương nhiên không dễ phối hợp, không ngã mới lạ đấy. Sai bước lớn một chút, giảm bớt tần số bước đi xuống."

Vương Hoài Ngọc nghĩ ngợi: "Đúng nhè!"

Hạ Nam bên cạnh nghe thấy: "Có bí kíp rồi, cảm ơn nhá."

Cảnh Minh hồ hững hờ nhìn Hạ Nam, lại nhún vai với Trần Tư và Vương Hoài Ngọc: "Bị đối thủ nghe thấy chiếc lược rồi, tự cầu nhiều phúc đi."

Trần Tư: "Chúng ta chưa chắc đã thua, lỡ như huề nhau thì sao."

Cảnh Minh: "Chân Hạ Nam dài hơn cậu."

Trần Tư cười gằn, vươn tay chỉ chỉ Cảnh Minh, đám con gái cười phá lên. Đỗ Nhược không hề bị không khí vui vẻ này lây nhiễm, trời sinh cô và Cảnh Minh không thể qua lại như những bạn học bình thường khác được.

Tiếng còi của trọng tài thổi toét lên, nhóm người vây xem rồi rít tán ra. Theo tiếng hô hiệu lệnh, mấy cặp nữ sinh cột chân vào nhau chạy về phía đích đến, nhóm nam sinh thì cười đuổi theo cổ động.

Quả như Cảnh Minh tiên đoán, Hạ Nam và Khuru Vũ Thần đoạt hạng nhất, Trần Tư và Vương Hoài Ngọc hạng nhì, Đỗ Nhược đến chúc mừng họ.

Khuru Vũ Thần còi sợi dây chốt trên chân mình, thấy Đỗ Nhược liền thắc mắc: "Cỏ Nhỏ, không phải cậu sắp chạy bốn trăm mét sao? Sao bây giờ còn mặc váy?"

"... Chối ối, quên rồi!" Đỗ Nhược sợ toát mồ hôi lạnh, "Mình lập tức về thay quần áo đây."

Hà Hoan Hoan kéo phất cô lại: "Thay con khi, hạng mục chạy bốn trăm mét sắp bắt đầu rồi. Nam sinh dự thi lớp mình đều đi tập hợp rồi kìa."

Quả nhiên xung quanh nam sinh đã ít đi, lúc bắt đầu cuộc thi Hai người ba chân thì họ đã di chuyển sang sân bên kia rồi. Nhóm sinh viên tình nguyện đang đi đến dẹp thoáng đường chạy.

Bốn cô gái vừa lùi vào trong thì súng lệnh vang lên, cuộc thi dành cho nam đã bắt đầu.

Đỗ Nhược hoang mang: "Giờ làm sao đây?"

Hà Hoan Hoan: "Cậu mặc bộ này chạy đi. Không sao đâu, đâu ai bắt buộc phải giành giải nhất, quan trọng là có tham gia thôi. Đại hội thể dục thể thao vui là chính ý mà."

"Nhưng mình đâu thể mang giày cao gót chạy được."

Hạ Nam vốn là chủ nhân đôi giày cao gót ấy lập tức cởi giày thể thao của mình ra: "Bọn mình đổi lại nào."

"..."

"Lo lắng gì nữa? Mau cởi ra đi."

Đỗ Nhược thay giày thể thao của Hạ Nam, nhìn lại chiếc váy xòe của bản thân, ôm mặt: "Trông có dờ ờ thờ thờ quá không?"

Khuru Vũ Thần cười khúc khích: "Bây giờ mà cậu còn quan tâm đến ông hay thằng á?"

Hà Hoan Hoan nhìn rất lạ mắt, vô cùng hưng phấn: "Bây giờ đang mốt mặc váy xòe phối với giày thể thao mà."

Đỗ Nhược ủ ê: "Toi rồi, mình mặc như vậy thi chạy sẽ hấp dẫn toàn trường vậy xem, mặt mũi mất sạch mất."

Hạ Nam thoáng nhìn cô: "Yên tâm đi, mình sẽ quay lại cảnh cậu mặc váy ren thì chạy giúp cho."

Đỗ Nhược hồn hèn la lớn: "Không được quay."

Khuru Vũ Thần nhún vai: "Đến lúc đó khẳng định không chỉ có bọn mình quay đâu."

Hà Hoan Hoan hí hửng: "Đúng vậy, hơ hơ, khẳng định là vui lắm đây!"

"Hai đứa này..." Đỗ Nhược bất lực bóp trán, không có thời gian tán gẫu nữa, việc khẩn cấp trước mắt là chạy đến chỗ tập hợp.

Ba cô bạn cùng phòng đi theo khích lệ cho cô. Bốn cô gái chạy băng băng qua sân cỏ. Đỗ Nhược lao ra sân trước, chạy đến nơi xuất phát, đang nhìn xung quanh tìm người báo danh thì có người hô to: "Cẩn thận!"

Cô giật cả mình, người bên cạnh đều né sang hai bên, như thể có thứ gì đó nguy hiểm lao đến. Tiếng bước chân phía sau cấp tốc đến gần, Đỗ Nhược quay đầu lại, Cảnh Minh chạy như gió xông qua dây về đích bốn trăm mét, bay thẳng về phía cô.

Về mặt cậu sững sờ, không thể nào dừng lại hay tránh né, theo bản năng đưa tay ra ôm lấy Đỗ Nhược, hai người đụng thẳng vào nhau ngã xuống đất. Cầm cậu đập vào huyết thái dương cô, cô đau đến nhe răng trợn mắt.

Xác tên này nặng quá, cô bị đè dẹp lép rồi!

Cả người đau đớn không nói, thân thể cậu còn nóng rực, mồ hôi ướt ướt, như núi đè xuống người cô, bao vây cô trong mùi hương quen thuộc. Ép đến mức cô không thở nổi, tim đập cuồng liệt, ruột gan đều xoắn lại.

Cảnh Minh giật mình vội đưa tay chống xuống đất, đứng lên rồi kéo cô dậy, nhìn cô từ trên xuống dưới hỏi thăm: "Không sao chứ?"

Tim Đỗ Nhược đập rộn rã, hoàn toàn không nghe theo khống chế, mặt thoát đỏ thoát trắng, toàn thân đau nhức, không nói ra được một câu, chỉ máy móc lắc đầu.

Mẫn Ân Trúc chạy đến kéo Cảnh Minh ra trước, lo lắng: "Anh ngã có bị thương không?"

"Không."

Mẫn Ân Trúc nhìn về phía Đỗ Nhược, về mặt nghi ngờ ẩn chứa chút bất mãn. Không một cô bạn gái nào thích thú trước cảnh vừa rồi. Cô ấy hỏi Đỗ Nhược: "Sao cậu lại đứng chặn ngay đích đến thế kia?"

Cảnh Minh không thích so đo: "Đi thôi."

Tuy Đỗ Nhược mới vừa bị cú va chạm khi nãy làm sợ chết khiếp, nhưng cũng không rảnh chú ý đến nhịp tim kịch liệt của mình. Cô mau chóng đi đến nơi xuất phát, sau tiếng súng hiệu lệnh, ào ngay ra đường đua.

Cô chạy như một con gió, giống như muốn thoát khỏi con quái vật nào đó đang ráo riết đuổi theo mình. Vừa chạy cuống cuống vừa giữ chiếc váy trắng bồng, dáng vẻ gầy còm nhưng lại chạy một mạch dẫn đầu.

"Xem cô bạn kia mặc váy chạy kia!"

Đám sinh viên trên khán đài ò lên nhìn chăm chú, cười thích thú vây lại, vừa cổ vũ vừa cầm điện thoại quay phim.

Hoạt bát, tự do, tùy hứng, đáng yêu, đây mới chính là dáng vẻ của đại hội thể dục thể thao trường đại học nên có.

Họ không hề biết nữ sinh đang giữ váy chạy kia đang bối rối cỡ nào. Đây quả thật là một hiểu lầm xinh đẹp.

Cảnh Minh đi đến giữa sân, từ từ bình ổn lại nhịp tim đập mãnh liệt sau khi chạy bốn trăm mét. Mẫn Ân Trúc bước đến khoác vào tay cậu: "Sau này anh không được ôm con nhỏ khác, có nghe không?"

Cảnh Minh chẳng hiểu gì cả: "Ôm ai?"

"Vừa rồi đấy." Cô nàng bĩu môi, "Anh không sợ người ta động lòng với anh à."

"Khùng."

Cậu đi về phía khán đài, đứng lúc thấy Đỗ Nhược giữ váy chạy qua, trông đáng vóc tong teo yếu xìu mà lại chạy nhanh như thỏ.

Đỗ Nhược chạy xong bốn trăm mét, chiếc váy xinh xắn đã ướt nhẹp mồ hôi và nhả nhúm, hết chú cá thoi thóp bị vớt lại trên bờ cát, mạch máu như sắp nổ tung. Tất cả bạn học cùng lớp đều chạy đến chúc mừng cô giành được hạng nhất, nhưng ngoại trừ khom lưng thở hổn hển ra, cô không nói được câu nào.

Cô vừa uống nước vừa chậm chậm đi vòng quanh thao trường, trạng thái mới dần chuyển tốt lại. Trở về khán đài ngồi thật lâu, lại không biết mình ngồi đây làm gì. Dần dà, con nóng rút và nổi rối loạn trong cơ thể mới biến mất, mồ hôi bốc lên, người từ từ thấy lạnh. Tất cả nỗi khác thường đều mất hút, hết như thủy triều ngấm xuống bờ cát, tựa thể không hề có gì xảy ra.

Sắp đến chạng vạng, cuộc thi đã sắp đến hồi kết, chỉ còn lác đác vài người trên khán đài. Đỗ Nhược vô thức nhìn về phía kia, lớp Trần Tư đã sớm giải tán rồi.

Khuru Vũ Thần đi đến, bảo mọi người được ra về, hỏi Đỗ Nhược có muốn về phòng nghỉ ngơi trước rồi mới đi ăn tối không. Cô lập tức đồng ý.

Những giấy kim tuyến sáng sớm khai mạc đều rơi rải rác trên sân thể dục, giờ khắc này ánh chiều ngã về Tây, để lại mảnh sân vắng lặng ngôn ngang. Đỗ Nhược và bạn cùng phòng đi bộ về ký túc xá, suốt quãng đường gió thu nhẹ nhàng lay cành lá trên đầu nghe xào xạc. Một ngày sôi động, tiệc tàn người tan. Không khí hoang vu cuốn sạch tia cuồng hoang cuối cùng, giống như chút âm áp của nước biển còn sót lại khi màn đêm buông xuống.

Hình bóng bốn cô gái uể oải lê bước, mệt mỏi cả ngày không còn sức lực nói chuyện nữa, chỉ cùng yên lặng đi trong sân trường. Đỗ Nhược đi một hồi liền ngừng đầu hít sâu, ngấm trời hoàng hôn qua màn cây cối, rồi nhìn sang ký túc xá nam.

Trên ban công tầng ba nào đó đang phơi một chiếc áo sơ mi trắng, lưng áo thêu băng gấm màu đen. Cô nhận ra đó là áo của Cảnh Minh, có lần cậu đã mặc nó đến lớp tiếng Anh toàn khoa.

Gió đêm thổi qua, cô thấy hơi lạnh, liền kéo kín áo khoác, nhịp bước nhanh hơn: "Mau về ký túc xá đi, sắp chết cóng rồi."

"Ai bảo cậu mặc phong phanh." Hà Hoan Hoan khen, "Nhưng mà đẹp thật, Cỏ Nhỏ hôm nay quả thật như tiên nữ ấy."

Đỗ Nhược bật cười: "Bốn tiên nữ sắp hạ phàm rồi, trở về ký túc xá thay đồ ăn cơm rồi đến thư viện đây."

Khuru Vũ Thần ỉu xiu than thở: "Hôm nay còn đến thư viện á, mình đuối quá rồi."

Hạ Nam: "Minh cũng không đi đâu, mệt chết được."

Hoan Hoan: "Minh thì phải đi, bài tập nhóm còn chưa nộp nữa."

Đỗ Nhược cười: "Vậy cùng nhau đi thôi."

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Nếu nhắc đến thành phần nhạy cảm nhất với sự thay đổi của thời tiết trong trường thì chắc hẳn không nằm ngoài những sinh viên ôn bài buổi sáng. Mỗi sớm Đỗ Nhược thức dậy đều đi đến sân thể dục luyện tiếng Anh, cũng đó cảm thấy rõ ràng rằng trời đã chuyển lạnh rồi.

Tầng mây xám dày đặc dần bao phủ trời không. Mặt trời cũng lười biếng núp sau đám mây ngũ nường, chậm chạp không chịu lộ dạng. Bầu trời phương Đông chỉ hé ra vài tia đỏ phớt. Không khí từ từ thấm lạnh.

Thế nhưng, dù tiết trời đã se lạnh nhưng nhóm học sinh ôn bài và chạy bộ buổi sáng vẫn không vui. Đỗ Nhược ôm sách vừa đi vừa học trên sân thể dục, thi thoảng có vài cọng cỏ vàng úa cạ vào cổ chân cô, vừa nhắc chân lên gãi thì đã thấy Cảnh Minh mặc đồ thể thao, đeo tai nghe chạy lướt qua.

Cô thoáng sững sờ, quyển sách trong tay bị uốn cong lại. Vừa khéo cô đã học xong một bài, bèn vội vàng thu sách rồi khỏi sân thể dục.

Đỗ Nhược định đến phòng học sớm một chút nên không đến căng-tin ăn sáng, thay vào đó ra quầy tạp hóa mua một ổ bánh mì ăn tạm. Cô đưa năm tệ, bà chủ quầy thối lại cô hai tệ rưỡi.

Đỗ Nhược thắc mắc: "Không phải bánh mì giá hai tệ à?"

"Tăng giá rồi, hai tệ rưỡi."

"Sao lại tăng thế à?" Khi cô hỏi câu này, có người đi vào cửa, bóng dáng thoáng chốc che đi sắc trời bên ngoài, rồi nhanh chóng trả lại ánh sáng.

Nắng thu nghiêng nghiêng soi lên tay Đỗ Nhược. Mặt trời đã lên tự lúc nào. Người đó đứng sau lưng cô chọn đồ, không gian quầy bán khá chật nên khẽ nói: "Bạn học, cảm phiền nhường một chút."

Sao đi đến đâu cũng đụng mặt thế nhỉ!

Bà chủ trả lời: "Bên bỏ hàng tăng giá, chỗ cô cũng phải tăng theo thôi."

Đỗ Nhược ngượng chín mặt: "À."

Cô cầm lấy tiền lễ hoảng sợ định bỏ trốn. Song vừa dậm bước thì Lý Duy mặc đồ thể thao chạy vào, ánh mắt vốn đang tìm kiếm bóng dáng Cảnh Minh, thấy Đỗ Nhược liền cười nói: "Chào buổi sáng, Đỗ Nhược."

"Chào buổi sáng."

"Buổi sáng chỉ ăn cái này thôi à? Có no không?" Lý Duy quan tâm hỏi han.

"No chứ, mình ăn ít lắm." Đỗ Nhược đáp.

Một bàn tay xương xương trắng ngần đưa đến từ sau lưng cô, quét qua mã QR trên quầy. Hai người rất gần nhau, Đỗ Nhược ngửi thấy mùi mồ hôi, hương xà bông và cả không khí tinh mơ trên người đối phương.

Cô đứng bất động, liếc nhìn Cảnh Minh đang cầm lấy hai lon nước tăng lực bằng một tay ngay sát cạnh cô. Quét mã xong, cậu không nói lời nào rời khỏi quầy bán hàng. Bóng lưng cao dong dỏng chột lóe qua ánh mặt trời rồi biến mất.

Mặt trời đã rời mây, từng tia nắng nhẹ nhàng trải khắp sân trường. Cây bạch quả bắt đầu ngả vàng, nếu muốn thấy một màu vàng kim óng ánh thì phải đợi thêm tầm mười ngày nữa tháng nữa.

Lát nữa mới đến giờ đi học, Đỗ Nhược ngồi bên cạnh bồn hoa gần bánh mì, nhìn người qua kẻ lại trên đường. Một nam sinh đeo balo đi ngang qua cô, miệng lầm bầm gì đó. Hai ba nữ sinh ôm sách, bước chân thong thả, trò chuyện cười đùa với nhau như tiếng chuông ngân nga. Đứa trẻ nháy mắt choắt được ông bà nắm tay, hàng loạt câu hỏi tại sao luôn treo bên miệng.

Mỗi con người ấy đã trải qua cuộc sống thế nào? Nhẹ nhàng hay áp lực? Hạnh phúc hay đau khổ? Ít nhất vào thời khắc này, trông họ đều không có tâm sự nặng nề, dù cho có phải đương đầu với bài vở khó nhằn đi chăng nữa.

Cách đó không xa truyền đến tiếng chim bồ câu cúc cu, tiếng vỗ cánh phành phạch kéo dài phá vỡ vòm không, cô ngẩng đầu nhìn theo chúng. Liệu chim bồ câu có phiên muộn hay không? Hay chúng chỉ cần bay lượn theo gió là vui vẻ rồi.

Hết chiếc bánh mì, Đỗ Nhược vứt túi gói vào thùng rác, phần khởi hít sâu không khí buổi sáng, đi về phía tòa nhà giảng dạy. Điện thoại trong túi chột vang lên tí tí, có tin nhắn trong trò chuyện nhóm.

Hà Hoan Hoan: "Cỏ Nhỏ! Cậu nổi tiếng rồi, ha ha ha."

Phía sau là một đường link, Đỗ Nhược mở ra, là một bài viết trên diễn đàn học tập với tiêu đề: "Cô gái mặc váy mạng giày thể thao chạy bốn trăm mét này dễ thương quá, cho xin thông tin để làm quen!"

Tấm ảnh đầu tiên là cô để tóc ngắn mặc chiếc váy trắng bông xòe, tay giữ vạt váy chạy băng băng trên đường đua, bả vai và xương quai xanh gầy gầy, bắp chân cũng thon thả. Ở đúng rồi, trên đầu còn cài hoa son trà trắng nữa. Lướt xem chủ đề đã sắp chạm mốc mười nghìn.

Đỗ Nhược trở mặt, lướt nhanh trên màn hình, vài tấm hình lần lượt hiện ra.

Tài khoản Vẽ Đẹp: Tui cũng chụp nè, vô tư chia sẻ cho mấy thím đấy!"

An Đít Bự: Đại hội thể dục thể thao trường nào vậy, lý thú thật. Đây mới là khung cảnh đại học nên có chứ.

Anh Là Số Hai: Cô bạn này là sinh viên mới, chuyên ngành điều khiển cảm biến. Nghe nói là nữ sinh duy nhất trong lớp, tôi không tiết lộ tên tuổi đâu, tự mình đi hỏi thăm đi."

Lam Mập Ham Ăn: Òa, đáng yêu quá, muốn véo má cô nàng ghê.

Đỗ Nhược chết lặng, may mà đều là những bình luận thiện ý. Cô tắt trang web đi, trả lời Hà Hoan Hoan bằng một chuỗi dấu chấm "..."

Hiển nhiên giờ này nhóm bạn cùng phòng của cô đều rảnh rồi.

Hạ Nam: "Bạn học Đỗ à, cậu hót hòn họt rồi."

Khuru Vũ Thần: "Bạn học Đỗ ơi, cậu hót hòn họt rồi."

Hà Hoan Hoan: "Mình có góp công sức cho công cuộc nổi tiếng của cậu đấy, tự hào quá!"

Đỗ Nhược: "Cậu cũng có bình luận trong đó à?"

Hà Hoan Hoan: "Dĩ nhiên, đoán thử xem mình là ai?"

Đỗ Nhược: "Lam Mập Ham Ăn."

Khuru Vũ Thần: "Ha ha ha ha."

Hà Hoan Hoan: "Mợ nó, bà là Anh Là Số Hai đấy."

Đỗ Nhược: "..."

Hà Hoan Hoan: "Cậu đợi mấy anh lớn đến xếp hàng theo đuôi cậu đi." đính kèm nhãn dán thỏ múa cột.

Đỗ Nhược trả lời bằng nhãn dán mặt bê bết máu.

Cô mở đường link ra nhìn lại mình trong từng tấm ảnh. Ặc, vẻ mặt giống đang khóc vậy. Đỗ Nhược rùng mình, chuẩn bị đóng trang thì lại bị một chủ đề được đánh dấu ngọn lửa "hot" thu hút: Mọi người cả xem ai sẽ thắng trong trận chung kết Robot Đại Chiến, Dịch Khôn hay Cảnh Minh?

Đỗ Nhược giật mình, chợt nhớ đến chiều hôm nay có cuộc thi, Cảnh Minh đã cho cô một tấm vé. May nhờ cơ duyên xảo hợp thấy được bài viết này cô mới nhớ ra.

Cô bấm vào đường link kia, xem sơ qua nội dung giới thiệu vắn tắt: Cuộc thi Robot Đại Chiến được tổ chức toàn quốc đã bước vào giai đoạn cuối, trường họ có hai tuyển thủ trụ được đến chung kết. Hai tuyển thủ theo thứ tự là sinh viên năm nhất Cảnh Minh và nghiên cứu sinh Dịch Khôn. Topic đặt ra câu hỏi ai là người sẽ thắng cuộc thi lần này, bên dưới bình luận ào ạt.

Thanh Nhiên: Không cần nói nhiều, chắc chắn là Cảnh Minh.

Không Phải Người: Dĩ nhiên là Dịch Khôn của tôi rồi, thực lực của anh Khôn không phải dạng vừa đâu. Tên Cảnh Minh kia là thá gì, chỉ thắng nhóc năm nhất thôi mà. Hãy xem anh Khôn của tôi giết nó trong vòng mười giây.

PYCJ: Chú phía trên đáng yêu quá, cho chú đường link để tìm hiểu Cảnh Minh là ai nè. Lúc chú còn vắt mũi chưa sạch hồi cấp Hai thì robot của người ta đã đi đến nước ngoài rồi đấy!

Dưới Trời Xanh Chỉ Anh Và Em: Đúng vậy, like cho bạn phía trên, éo hiểu được cái loại đã ngu còn bày đặt đánh đu này. Cảnh thiếu gia của mị cân tất nhé!

SRYin: Cả hai đều lợi hại, kỳ này no mắt rồi. Nhưng tui tin tưởng thực lực của Dịch Khôn hơn.

Tô Kỵ Lương Thủy: Cảnh Minh! Cảnh Minh, cậu ấy đẹp trai lắm, nhìn thôi đã muốn chữa rồi.

Đá Ở Nơi Nào: Thím phía trên làm trò gì vậy?... Đồ mờ mờ... Minh ủng hộ Cảnh Minh.

Đỗ Nhược lướt màn hình cấp tốc, thống kê sơ lược, số lượng người ủng hộ Cảnh Minh và Dịch Khôn là 5/5, thế lực ngang nhau, cuộc thi nhất định sẽ rất đặc sắc.

.....

Buổi chiều Đỗ Nhược không có lớp, vừa kết thúc giờ học buổi sáng đã vội vã ăn trưa, rồi đi đến nơi thi đấu.

Đó là một sân vận động rất rộng, người xếp hàng dài trước quầy bán vé, đa số đều là học sinh sinh viên. Thịnh thoảng có người đi ngang tò mò nhìn vài lần. Còn có mấy ông cụ đi tản bộ gần đó đến hỏi thăm người xếp hàng: "Trong này đang biểu diễn gì vậy?"

Một sinh viên trả lời là thi robot.

Ông cụ hỏi: "Robot à, kiểu xe hơi máy bay được điều khiển từ xa đấy hả?"

Nhóm sinh viên cười rộ: "Vâng ạ."

Đỗ Nhược đi qua chỗ bán vé, nhìn giá vé được chia ra theo chỗ ngồi, rẻ nhất là năm mươi, đắt nhất là hai trăm. Cô cầm lấy tấm vé VIP không ghi số ghế đi qua chỗ soát vé.

Vào đại sảnh chỉ thấy nam sinh ngành kỹ thuật đi qua đi lại, đa phần đều ăn mặc lôi thôi. Là cô gái duy nhất xuất hiện tại đây, Đỗ Nhược hoàn toàn nổi bật, dẫn đến không ít ánh mắt hiếu kỳ.

Cô vừa đi vừa xem thời gian, còn hai mươi lăm phút nữa mới thi đấu, bèn cất điện thoại, kiên nhẫn chờ đợi. Cô ngó nghiêng bốn phía, khắp tường treo poster quảng cáo và biểu ngữ, khiến người ta xem hoa cả mắt. Trên tấm poster buồm dài từ trần nhà xuống vẽ hình robot oai phong hùng dũng, có cái thì vẽ cảnh robot đánh nhau kịch liệt như sao hỏa đụng địa cầu.

Khán giả nói cười nhau đi vào, không ít người đi đến lấy tài liệu ở nơi phát. Đỗ Nhược thấy thế cũng đi đến, thấy sách in sơ đồ khoa học hay giới thiệu vắn tắt đều cầm lên xem, nội dung khá hay ho.

Cô như phát hiện được bảo bối, vừa định xem kỹ thì bỗng nhớ đã đến giờ, vội vàng lấy điện thoại ra, nín thở bấm số điện thoại của Cảnh Minh.

"Tút, tut..." Sau hai hồi chuông, bên kia bắt máy, "Alo?"

"Tôi đến rồi."

"Đi vào từ cửa chính hả?"

"Ừ."

"Đến lối đi 101 bên tay phải, hành lang dành cho VIP." Giọng nói bình thản len lõi qua điện thoại nghe rất trầm ấm, "Trên tường có đánh dấu, đi theo dấu hiệu đến phòng nghỉ số 1."

"À, biết rồi." Cô gật gù.

"Lát nữa gặp." Nói xong liền cúp máy.

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuyên Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

Đỗ Nhược đẩy cửa phòng nghỉ số 1 ra liền thấy Cảnh Minh đeo tai nghe chụp đầu màu đỏ, mặc áo hoodie màu đen, quần jeans rách, ngồi thu lu trên sofa chơi game, miệng nhai kẹo cao su nhóp nhép. Cả căn phòng nghỉ yên tĩnh rộng lớn chỉ có mỗi mình cậu.

Cô khẽ khàng đóng cửa lại rồi đứng vào một góc, do dự có nên quấy rầy cậu chơi game không. Cậu thoáng thấy được liền ngược mắt nhìn cô bảo: "Ngồi đi."

"Ồ." Cô ngồi xuống đầu bên này sofa, cậu tiếp tục chơi game.

Bấy giờ cô mới nhìn thấy con robot nhỏ mở to đôi mắt sáng rực, nằm lặng im cạnh chân cậu. Cô rảnh rồi không có việc gì làm bèn lật quyển sách ảnh khi nãy ra xem, đang nghiền ngẫm thì Cảnh Minh nhẹ nhàng cất lời: "Xem trang cuối."

"Hả?" Cô ngơ ngác ngẩng đầu.

"Trang cuối." Cậu đã chơi xong, cời tai nghe ra, ném điện thoại di động vào túi giấy.

"À." Đỗ Nhược lật đến trang cuối, thấy khá nhiều trích dẫn thông tin tài liệu lịch sử và các lĩnh vực tiên phong, về nhà có thể dựa theo đó lên mạng tìm tòi thêm, thậm chí có quyền còn cho sẵn đường dẫn chương trình học nữa. Thế này khác gì kho báu đâu cơ chứ!

Cảnh Minh đứng dậy, cầm lấy điều khiển trên bàn trà: "Đi thôi."

"Ừ." Đỗ Nhược vội bỏ sách vào cặp, đứng dậy nói bước theo sau, chợt nghe tiếng máy móc chạy ro ro, thì ra con robot cũng ngoan ngoãn đi theo chân Cảnh Minh.

Thấy cậu nhìn mình với vẻ lạ lùng, cô mới vỡ lẽ, khi nãy cậu nói chuyện với con robot kia cơ.

Từ lúc ra khỏi phòng nghỉ ngơi, Đỗ Nhược luôn đi chếch phía sau cậu. Đến trước cánh cửa đang đóng ở cuối hành lang, Cảnh Minh dừng lại, cô loáng thoáng nghe được bên kia có tiếng reo hò, đây nhất định là khu vực thi đấu.

Cậu chợt quay đầu lại hỏi cô: "Trước kia đã từng xem thi đấu robot chưa?" Giọng cậu rất khẽ nhưng vẫn có tiếng vọng trong hành lang chật hẹp.

"Chưa." Cô lắc đầu.

Cậu người đi: "Vậy cô nên xem những trận đấu thực thụ trước đã."

"Trận đấu thực thụ là sao?"

"Mấy cuộc thi robot múa hát hay đá bóng gì đó, chú trọng đến yếu tố nghiên cứu nhiều hơn. Không giống buổi hôm nay, chủ yếu vui là chính, lại còn khá bạo lực máu me."

Bạo lực máu me á? Cô hơi khó hiểu: "Cuộc thi này không phải là robot và robot đánh nhau sao?"

Cậu chẳng nói đúng sai, chỉ cười khê: "Lát nữa đừng sợ xanh mặt đấy."

Đỗ Nhược hoang mang, cô từng xem những đoạn phim ngắn robot chính thống đánh nhau, anh robot xinh xắn từ từ đưa tay lên đâm em robot ngáo ngơ một phát, em robot rùa bò liêu xiêu lắc lư giờ chân lên đạp anh robot đáng yêu một cú. Giống như hôm đó trong phòng ký túc xá của cậu, con robot nhỏ này đã chạy đến đánh vào mắt cá chân của cô, rồi vui vẻ bỏ chạy vậy.

Đang nghĩ ngợi thì cửa được kéo ra, nhân viên khom người mời Cảnh Minh vào sân. Ánh đèn rực sáng, cậu thong dong đi vào trong tiếng reo hò cuồng nhiệt đến mức muốn bật tung cả trần nhà.

Đỗ Nhược được nhân viên đưa đến một chỗ ngồi ngay sát sân khấu, sau lưng là khán đài sôi động, được lấp kín bởi phần lớn sinh viên học ở gần đây, hàng trước là những người trí thức có hứng thú với robot hoặc thuộc ngành nghề liên quan. Tất cả đều là nam.

Nhà thi đấu không lớn, có phần tương đồng với nơi diễn ra cuộc thi thể thao với khoanh sân vuông vức, bao quanh bởi tường sắt thép cỡ bậc thềm, phía trên là lưới sắt bảo vệ.

Ánh đèn rọi về phía khán đài đồng loạt tắt ngóm, không gian mờ tối, rồi "bụp" một tiếng, mọi tia sáng đều tập trung vào sân thi đấu. Bảng điện tử hai bên sáng lên, hiện lên thông tin của hai thí sinh.

Hàng đầu tiên của bảng điện tử bên trái nổi bật hai từ: M JING (CẢNH MINH)

Tiếp theo là thông tin cơ bản về cậu:

Age: 18 (Tuổi: 18)

Robot: Eva (Robot: Eva)

Matches: 6 (Số trận đấu: 6)

Average Kill Time: 47s (Thời gian chiến thắng trung bình: 47 giây)

Bảng bên kia hiện lên thông tin của Dịch Khôn: K YI

Age: 22

Robot: Sonny

Matches: 6

Average Kill Time: 49s.

Có thể thấy thực lực đôi bên kẻ tám lạng người nửa cân.

Ánh mắt Đỗ Nhược từ bảng điện tử chuyển đến phía Cảnh Minh đứng trong khu vực khép kín bên trái, đeo tai nghe nhét tai. Eva đi lòng vòng bên chân cậu, mắt xoay tròn.

Màn hình lớn ở sân thi đấu chiếu cận cảnh robot Eva thấp bé bầu bĩnh, chân làm bằng bánh xích như chiếc xe tăng, được gắn tay hai bên, đỉnh đầu là đôi mắt to tròn đáng yêu, khán giả nhìn thấy đều cười thích thú.

Còn phong thái của Dịch Khôn lại khác hẳn ba trăm sáu mươi độ, vẻ mặt hình sự, lạnh lùng không cảm xúc, mặc bộ đồ Tây nghiêm túc. Con robot Sonny của anh ta cao hơn hẳn Eva, vẻ ngoài chắc chắn như một lỗ cốt, kín mít không một khe hở.

Đáng sợ nhất là Sonny có hai cánh tay dài như bộ ngựa, quả đấm to như cây búa, trông hung tợn vô cùng.

Trước khi bắt đầu cuộc thi, MC làm nóng không khí, đưa micro về phía khán giả, bảo mọi người hô tên tuyển thủ vô địch trong lòng họ, cả khán phòng phút chốc vang lên tiếng hét rền trời:

"Cảnh Minh! Cảnh Minh!"

"Dịch Khôn! Dịch Khôn!"

Đỗ Nhược cũng đắm mình vào bầu không khí ấy, kích động đến độ run người. Cô nhìn Cảnh Minh, cậu hơi cúi đầu, mái tóc che mắt đôi mắt, không thấy rõ vẻ mặt thế nào, chỉ thấy sống mũi dọc dừa và xương quai hàm lộ rõ vô cùng nổi bật, chốc chốc cầm lại cử động khi cậu liếm môi. Sợi dây tai nghe nhẹ đung đưa trên gò má. Lúc này Eva không còn chạy vòng quanh nữa mà đứng nép vào chân cậu.

MC ra hiệu cho hai tuyển thủ đưa robot vào sân, Cảnh Minh cúi tai nghe ra nhét vào túi quần jeans, cúi người xuống vỗ đầu Eva thật trù mến, giống như người cha vậy.

Eva lập tức vui vẻ vào sân, chạy quanh chân MC rồi tiến vào nơi thi đấu với lưới sắt vây quanh. Sonny cũng vững bước ra trận.

Khi hai bên đều vào vị trí, MC tuyên bố: "Cuộc thi bắt đầu!"

Vừa dứt lời, "soẹt" một tiếng, cửa chớp bật lên, toàn bộ khoảnh sân bùng sáng trong tích tắc, nhưng tuyệt đối không phải là hiệu ứng đèn. Hai mặt tường bùng lên ngọn lửa hùng hực sắc xanh sắc đỏ, hai mặt khác lại là lưỡi dao sắt xoay tròn cực nhanh. Nếu robot đâm vào vách tường chắc chắn bị tổn hại nghiêm trọng.

Sonny nhanh chóng phát động tấn công, lao đến đâm một cú trời giáng vào Eva làm mất nó bị lệch đi.

Đỗ Nhược kinh sợ giật thót. Nơi này không có robot dễ thương hành động ngáo ngơ, cũng không tồn tại khái niệm “chậm chạp” vì nó đồng nghĩa với chờ chết.

Eva phút chốc không còn đáng yêu nữa, cấp tốc trượt tới húc vào Sonny, lưỡi dao xoay vòng trước ngực ngay tức thì khoét thẳng vào lớp vỏ kim loại của nó. Sonny lập tức đổi phương hướng, đâm một cú chính diện, hưng Eva quá nhanh quá nguy hiểm, lập tức di chuyển sang bên sườn, hai tay chọc thẳng vào khe hở vừa đâm Sonny, kéo toạc một phát. Sonny cao lớn ngã chổng vó, lớp vỏ sắt va xuống nền đất kêu vang.

Tất cả khán giả đều căng mắt nín thở, chăm chú theo dõi.

Sonny gãy giữa yếu ớt, tuy công kênh như thế nhưng rất linh hoạt, quay phát người đứng dậy. Nó thay đổi sách lược, tận dụng lợi thế to con, thể tích lớn cộng thêm tốc độ cực nhanh, đột ngột xông tới đẩy thẳng Eva vào bức tường có lưỡi dao xoay tròn. Lưỡi dao cửa lên thân thể Eva, vụn sắt bắn tung tóe. Cùng lúc đôi tay búa của Sonny kịch liệt nện lên đầu Eva.

Hung tàn quá đi mất! Đỗ Nhược không thể khống chế nhịp đập tim mình, căng thẳng đến mức không dám xem nữa, sột ruột nhìn về phía Cảnh Minh. Cậu đứng ở khu vực bên ngoài sân, ngón tay thon dài thao tác thân tốc trên bảng điều khiển trong khi mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Eva đang bị Sonny vây khốn nơi góc tường. Eva ra sức cử động, ống cuộn trước người phát ra ánh điện, một lưỡi dao xuất hiện đâm rách lớp vỏ của Sonny. Ánh điện màu xanh len lỏi qua khe hở vọt thẳng vào bên trong cơ thể Sonny, buộc nó phải lùi về sau né tránh. Eva liền nhân cơ hội thoát thân khỏi góc chết, mang theo thương tích ở bánh xích do lưỡi dao trên tường cửa vào. Giữa lúc Sonny chưa kịp phản đòn, Eva tiến thẳng đến trước mặt nó, cho hấn một cú đâm ngược từ dưới lên làm nó lộn nhào đầu và lặn lông lốc vào bức tường lửa.

Ngọn lửa liếm lên thân thể Sonny, tuy vỏ kim loại vẫn bình an vô sự trước, nhưng các mạch điện và động cơ bên trong không chịu được nhiệt độ cao. Sonny gục ngã bên cạnh đồng lửa, vùng vẫy muốn trở mình. Eva dừng lại, đứng chờ ở giữa sân đấu.

Trên khán đài, người xem sôi trào: "Tấn công, tấn công, dứt điểm đi!"

Đồng hồ tính giờ giữa sân hiển thị 43 giây.

Nhưng kỳ lạ là Eva không hề tiến lên tấn công, mà đứng yên chờ Sonny thoát khỏi cảnh khốn khó. Đợi đến mức mất kiên nhẫn, nó ngoẹo đầu tạo dáng đáng yêu, khiến tất cả người xem đều cười rộ lên.

Đỗ Nhược nhìn về phía Cảnh Minh, người đang kiểm soát toàn cục, ngón tay cậu gõ nhịp trên bảng điều khiển, hoàn toàn phớt lờ tiếng reo hò ủng hộ và cười thích thú xung quanh, chỉ nhìn chăm chăm vào con robot đối thủ của mình.

Cuối cùng, Sonny đã lật người đứng dậy, tránh xa bức tường lửa. Chủ nhân Dịch Khôn không hề cho nó có thời gian nghỉ ngơi hồi phục, dùng tốc độ nhanh nhất và mạnh nhất lao đến Eva.

Cảnh Minh nheo mắt, cho Eva cũng xông về phía Sonny với tốc độ tối đa.

Một tiếng "ầm" vang rền, khán giả đều trở mắt lú lờ, hai con robot giống như hai chiếc xe hơi đâm sầm vào nhau. Chúng đối đầu gắt gao, Sonny giơ búa giáng từng cú mạnh mẽ vào Eva. Mặt của Eva đã bị nứt, bả vai cũng sứt xệ nhưng không lùi về phía sau dù chỉ nửa bước. Lưỡi dao xoay tròn xoáy mạnh vào người Sonny phát ra tia lửa điện xèn xẹt.

Khán đài tĩnh lặng như tờ, Đỗ Nhược cắn ngón tay, chăm chú quan sát.

Sau vài cú nện, Sonny phát hiện chỉ có thể làm hư hại lớp vỏ của Eva, không tài nào phá được vào bên trong, thế là gia tăng mã lực, đẩy Eva về phía bức tường dao, lợi dụng nó xoắn gãy bánh xích của Eva.

Sonny liên tiếp đẩy lùi Eva về sau, nhưng Eva vẫn kiên trì công kích bằng điện và lưỡi dao để phá hỏng vỏ ngoài của Sonny. Chính ngay khoảnh khắc bị ép vào góc tường, Eva nhanh nhẹn quay người tránh khỏi, còn Sonny không kịp trở tay nên tự mình lao thẳng vào tường dao, nằm bất động. Một giây, hai giây rồi ba giây trôi qua, cứ thế mà chết lặng.

MC tuyên bố: "Trận đấu kết thúc!"

Toàn bộ con trai ở khán đài đứng thoát dậy, hú hét như sói tru.

Nhịp tim điên cuồng và cơn kích thích mà trận đấu mang lại còn chưa kịp lắng đọng, Đỗ Nhược thở hổn hển, vỗ tay theo mọi người.

Cảnh Minh nhếch môi cười, bấm bảng điều khiển, Eva trong sân lắc lư đầu, đứng bằng một chân, chân còn lại lơ lửng không trung, giống hệt hộp giày bị đặt nghiêng, còn chạy một vòng ăn mừng chiến thắng, vô cùng đáng yêu.

Đúng lúc này, từ khe hở lớp vỏ của Sonny tóe lên một tia sáng màu đỏ, tia sáng càng lúc càng lớn, càng lúc càng phóng đại. Tiếng vỗ tay của khán giả biến thành tiếng xì xào, ai ai cũng chỉ về phía đó. Trong ánh mắt thảng thốt của mọi người, bỗng một đám lửa vụt lên, thiêu đốt Sonny. Trong cuộc chiến khi này, Eva đã không ngừng cố gắng cắt đứt mạch điện của Sonny, thế nhưng chủ nhân Dịch Khôn của nó không chịu đợi cho nó hồi phục sau khi bị biến lửa vùi dập mà lập tức bắt nó chiến đấu tiếp, nên mới đẩy nhanh tốc độ hủy diệt của nó.

Sonny bị nhấn chìm trong ngọn lửa bốc cao, nó là robot đầu tiên bị thiêu hủy trong tất cả những trận đấu đã diễn ra. Người trên khán đài xuýt xoa tiếc nuối, không ít người còn lấy điện thoại quay lại.

Về phần Eva mang theo thương tích hân hoan chạy đến cửa ra, ngoan ngoãn chờ nhân viên mở cửa. Nó nghịch ngợm chui qua chân của các nhân viên, lạch bạch chạy về bên cạnh Cảnh Minh.

Cảnh Minh đi tới ngồi xổm xuống vuốt đầu Eva, chào đón con robot khải hoàn trở về, còn ôm nó vào lòng, kiểm tra sơ vết thương trên người nó. Chút đau xót thoáng qua trên mặt, cậu lại vuốt đầu Eva, rồi cúi xuống hôn lên mắt nó.

Khoảnh khắc ấy, chàng trai kia rất đổi tình khôi, dịu dàng và thuần khiết.

Tim Đỗ Nhược bất chợt lỡ nhịp, không biết tại sao bản thân lại cảm động trước cảnh tượng ấy.

Phút giây ấy tựa hồ như là nét vẽ chân thật nhất giữa cậu và cô. Trên sân đấu đèn đuốc rực rỡ, cậu không hề ngó ngang đến ánh mắt và tiếng vỗ tay của mọi người, chỉ quan tâm Eva của cậu. Đèn trên khán đài dần tối đen, ánh mắt cô vẫn đắm đắm dõi theo, không hề dời đi dù chỉ một giây.

Bởi vì sẽ có một ngày, cô cũng đứng trên sân đấu này.

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Trong phòng ký túc xá, Đỗ Nhược đeo tai nghe học qua mạng theo chương trình giảng dạy của Viện công nghệ California. Bàn bên cạnh, nhóm con gái phòng kế bên chen chúc trước máy tính Hà Hoan Hoan xem đoạn phim thi đấu, ngay cả sinh viên khoa Xã hội nhân văn cũng đến. Bài viết về cuộc thi Robot Đại Chiến trên diễn đàn đã đề cập tất cả chủ đề khác, mức độ quan tâm cao kỷ lục.

Trước đây, chỉ một số người chú ý tới cuộc thi Robot này, nhưng lần này nhờ có Cảnh Minh nên thu hút cả đám fan qua đường. Bọn con gái ríu rít:

"Đẹp trai quá! Có thể bình chọn cậu ấy là hot boy trường mình rồi."

"Ăn mặc cũng sành điệu, nghe nói là cậu ấm á."

Hà Hoan Hoan: "Eo ôi, mấy đứa đến xem thi đấu hay là ngắm "giải" hả?"

"Ồ... robot của cậu ta đáng yêu quá!"

"Ừ, robot lợi hại thật."

"Còn có chiến thuật nữa, thông minh ghê!"

Hà Hoan Hoan cầm nín. Đỗ Nhược không tham gia với họ, thu dọn sách vở chuẩn bị tới lớp.

"Hình như cậu ta có bạn gái rồi thì phải." Giang Tiểu Vận – hoa khôi của lớp Truyền thông ở ký túc xá đối diện, thất vọng nói.

"Mình thấy trên diễn đàn có người bảo là mới chia tay mà."

"Nghe Trần Tư nói là cô ta đá con robot của cậu ấy, điên thật."

Đỗ Nhược sững sốt, chằm chằm kéo khóa túi.

Mọi người xem xong clip hiển nhiên còn chưa đã nghiện: "Có mấy clip thi đấu trước đây của cậu ta không? Đào ra xem đi."

Đỗ Nhược đeo túi lên, lúc đi ngang qua ghé mắt nhìn vào màn hình máy tính qua mấy cái đầu lúc nhúc, nhìn thấy Cảnh Minh mấy năm trước. Cậu thiếu niên gầy gò mặc áo sơ mi trắng, mái tóc dài che đi một phần mắt, mặt lạnh tanh, khóe môi nhếch cong, nhìn robot của mình tiếp nhận thử thách trên sân đấu.

Quả nhiên những cuộc thi này đều rất "thực thụ", độ chuyên nghiệp cao, không hề "máu me bạo lực".

Cô nhìn cậu thiếu niên trong clip lần nữa rồi rời khỏi ký túc xá trong khi vẫn cố gắng nhớ lại nội dung bài học vừa rồi. Đi học là một quá trình khổ hạnh, chỉ có thành thạo rồi mới cảm thấy vui vẻ. Cô sẽ mau chóng vượt qua giai đoạn này thôi.

Cô lẳng lặng suy nghĩ suốt cả quãng đường, lúc sắp đến tòa nhà giảng dạy thì bị phân tâm, bước chân chậm dần. Nắng thu len qua kẽ lá rọi xuống đường, cô nheo mắt chặn chừ giấy lát, lấy điện thoại di động ra, lên diễn đàn lục tìm từ trên xuống dưới, cuối cùng cũng tìm được bình luận kia ở trang bảy mươi chín.

"Cậu ta chia tay với bạn gái rồi, mới hôm qua thôi."

Cô lật xem tiếp nhưng không còn tin nào khác tương tự. Cúi đầu bước lên bậc thềm, nhất thời không chú ý đụng phải một anh chàng bên cạnh: "Xin lỗi!"

"Không sao." Lê Thanh Hòa mỉm cười quay sang, thấy rất quen mặt, "Ồ, em là..."

"Anh Lê Thanh Hòa đúng không, chúng ta cùng khoa ạ." Cô mỉm cười, cất điện thoại đi.

Lê Thanh Hòa nghĩ ngợi: "Em là cô gái mặc váy ren chạy bốn trăm mét."

"Ặc..." Đỗ Nhược gãi đầu, "Xấu hổ quá."

"Không đâu, dễ thương mà. Chuyện xấu hổ hơn hẳn là..." Anh ta cố ý kéo dài câu nói, trêu đùa cô, "... trong lễ chào mừng tân sinh viên, đàn anh đang phát biểu mà có người dám đề chuông điện thoại đấy."

"Sặc, muốn độn thổ quá đi mất."

Lê Thanh Hòa cười cợt: "Trêu em thôi." Anh ta đi theo cô vào tòa nhà, "Sáng nay học gì?"

"Lý thuyết ma trận, cơ sở vật lý cận đại."

"Có khó không?"

"Không ạ."

"Xem ra em thích ứng nhanh phết nhỉ."

"Cảm ơn anh quan tâm." Tuy nói vậy, nhưng thời gian trước cô mệt mỏi chết được, lo âu ngày đêm. May mà tất cả đã qua rồi, những việc này không cần nói với người ngoài.

Lê Thanh Hòa chợt hỏi: "Em không tham gia câu lạc bộ à? Anh nhớ đợt trước em có tham gia tuyển người mới của Hội sinh viên, nhưng đến vòng phỏng vấn thứ hai lại không có mặt."

"Dạ." Đỗ Nhược lúng túng cười, "Bạn học quá nên không tham gia tiếp."

"Không tham gia cũng không sao, Hội sinh viên cũng không có chuyện gì cần kíp. Nhưng mà em có hứng thú với hùng biện không?"

"Hùng biện?" Cô khá ngạc nhiên, xua tay cười, "Em không giỏi *"võ mồm"* đâu."

"Đừng sợ, hùng biện không phải cãi nhau, dùng lý luận và kỹ xảo thôi." Anh ta lấy ra một tờ rơi đưa cho cô, "Hiệp hội hùng biện tổ chức hoạt động hai tuần một lần, có hứng thú thì đi xem thử, không ép buộc."

"Dạ, em cảm ơn."

Đến góc ngoặt ở cuối cầu thang, hai người tạm biệt nhau.

Đỗ Nhược vừa đi vừa xem tờ rơi kia, trên đó là ảnh đàn anh đàn chị ăn mặc chỉnh tề, khí thế hiên ngang. Ai ai cũng mỉm cười, vẻ mặt tự tin, tinh thần phấn chấn.

Mặt bên kia thì liệt kê thành tích và giải thưởng mà Hiệp hội hùng biện đạt được: Quán quân cuộc thi biện luận lần thứ X toàn quốc, Á quân cuộc thi biện luận các trường đại học toàn thể giới lần thứ X'...

Ờo! Thứ này không liên quan gì đến cô cả.

Hai nam sinh ở hướng đối diện đến vừa đi vừa tám với nhau, nội dung trò chuyện loáng thoáng lọt vào tai cô:

"Thằng nhóc Cảnh Minh kia hợm hĩnh quá, không ngờ lại chơi ác đốt robot người ta, chẳng nề tình gì cả!"

Cô ngược mắt, nhìn thấy một nam sinh xa lạ và Dịch Khôn.

Dịch Khôn lướt ngang qua cô mà không mấy chú ý, giọng nói lạnh nhạt: "Cậu ta vốn định cắt đứt mạch điện, cũng cho Sonny có thời gian hạ nhiệt độ, nhưng tôi không cần. Tôi cũng có trách nhiệm trong vụ việc này... Con người của tôi không cần đối thủ thương hại."

"Tôi nghiệp Sonny..." Giọng người kia ừ ừ, "... cứ vậy chết mất rồi."

Hai người họ dần đi xa. Đỗ Nhược nhớ đến cảnh tượng Sonny bị cháy, đúng là rất đáng tiếc, chắc hẳn chủ nhân của nó còn đau lòng hơn.

Điện thoại di động bỗng vang tít tít, là tin nhắn báo có từ ngân hàng. Tháng này tài khoản cô nhận được hai nghìn tệ. Đỗ Nhược kinh ngạc quá đỗi, phí sinh hoạt mỗi tháng của cô chỉ có một nghìn tệ thôi mà.

Cô vội vàng chạy đến cuối hành lang, bấm số gọi di Minh Y, nói rõ tình huống: "Di à, có phải gửi nhầm tiền rồi không? Con chuyển trả lại một nửa ạ, hoặc là tháng sau di khỏi gửi cho con."

"Không nhầm, chính là con số kia." Giọng Minh Y nhẹ tênh, cảm thấy thương cho cô, "Con bé này, bây giờ giá cả leo thang, không đủ tiền dùng sao không nói với di. Ăn sáng có ổ bánh mì sao mà no? Nếu không phải Cảnh Minh nói, di cũng không biết con ăn uống tiết kiệm như vậy."

Đỗ Nhược hết sức ngạc nhiên, mặt nóng rẫy: "Di ơi, cảm ơn di, nhưng không cần đâu ạ, con đủ tiền dùng rồi. Lần đó là hiểu lầm thôi, con vội đến lớp..."

"Con đừng nói nữa, tính di con biết rồi đấy. Chuyện này cứ quyết định vậy. Với lại trời rét rồi, con mua thêm vài bộ đồ mặc giữ ấm đi."

Mắt Đỗ Nhược cay cay, lòng chua xót, một lúc lâu mới khẽ "vâng" một tiếng.

Minh Y chuyển đề tài: "Ở trường thế nào, theo kịp không?"

"Dạ theo kịp ạ." Cô khẽ cất cao giọng, nhiệt tình khoe thành tích, "Con học nhanh lắm. Bây giờ đang tự học nội dung ngoài giáo trình, còn tắt tường lửa (1) để tìm đọc kho luận văn và các giáo trình nghiên cứu nước ngoài nữa. Mỗi ngày đều có thể học được những thứ mới mẻ, thích lắm."

(1) Tường lửa (Firewall) là một bức rào chắn giữa mạng nội bộ (local network) với một mạng khác (chẳng hạn như Internet), điều khiển lưu lượng ra vào giữa hai mạng này

"Bắt đầu tự học rồi à, di nghe thấy vui lắm."

"Cũng nhờ di tặng máy tính cho con đấy ạ."

"Tiểu Nhược à, con khách sáo quá, chỉ có một chiếc máy tính mà con nói cảm ơn di không biết bao nhiêu lần rồi, lần nào gọi điện cũng nói, lần sau không được nhắc nữa nhé."

Cô đỏ mặt le lưỡi: "Dạ vâng."

"Nói đến chuyện này, lúc trước là chú và di không chú ý, không sớm mua cho con. Vẫn là do Cảnh Minh nhắc, di và ba nó mới nghĩ đến đấy chứ."

Đỗ Nhược thẳng thốt lần nữa, đứng ngây ra như phỗng. Đến tận khi buông điện thoại xuống, cảm giác nóng hừng hực trên mặt vẫn chưa giảm, ngay cả hơi thở cũng hỗn loạn.

Cô mang đầy tâm sự đi về lớp, ngang cầu thang nghe được tiếng bước chân rảo riết lên lầu và tiếng trò chuyện của đám nam sinh. Họ đang rời rít thảo luận vấn đề, trong đó có một người là Vạn Tử Ngang học chung lớp với cô:

"Đù, cậu bánh thật, xe đắt như vậy mà cũng nỡ lòng rã ra làm linh kiện."

"Hiến thân vì khoa học thôi." Cảnh Minh đùa cợt.

Đỗ Nhược rụt chân lại, chần chừ chốc lát, cuối cùng vẫn kiên trì đi về phía trước, trùng hợp đụng độ với mấy người họ ngay đầu cầu thang.

Cảnh Minh mặc chiếc áo jacket kiểu phi công màu đỏ đen, hai tay bỏ vào túi, chân bước lên bậc thang, ánh mắt vừa ngược lên đã giao với ánh nhìn của cô rồi lập tức dời sang hướng khác. Đỗ Nhược hít thật sâu, nín thở. Lúc đi ngang qua nhau, cô không dám ngược mắt nhìn cậu, chỉ thoáng thấy huy hiệu U.S. ARMY màu trắng nho nhỏ ở trước ngực áo jacket.

Lý Duy và Vạn Tử Ngang cười với Đỗ Nhược, Chu Thao và Chương Lỗi học lớp kế bên không quen cô nên không chào hỏi. Lớp họ ở tầng trên, đi đến đây liền chào nhóm Lý Duy: "Đi đây", "Bye bye".

Cảnh Minh không lên tiếng cũng không quay lại, một tay nhàn nhã rút ra khỏi túi quần, khẩy nhẹ rồi đi thẳng lên tầng. Đỗ Nhược từ từ thở ra, đi về phía lớp học.

Vạn Tử Ngang vỗ đầu: "Ồi chào, lo nói chuyện xe hơi, quên hỏi cậu ta Eva thế nào rồi."

Lý Duy: "Yên tâm đi, sửa chữa lành lặn từ lâu rồi, đang chạy ro ro trong ký túc xá kia." Nói đến đây dường như cậu ta nghĩ đến gì đó, thờ dãi lẩm bầm, "Lần này mình không làm người giảng hòa được rồi."

Vạn Từ Ngang không thèm để ý, chớp mắt nhìn thấy truyền đơn trong tay Đỗ Nhược: "Cậu muốn tham gia đội hùng biện hả?"

"Không, mình đâu biết hùng biện." Cô gấp tờ giấy lại.

Lý Duy: "Đỗ Nhược tuy hơi hướng nội, nhưng vẫn có thể tôi luyện thử xem sao."

Đỗ Nhược: "Thôi đi, e rằng "vòng gửi xe" cũng không qua nổi."

Cảnh Minh và mấy bạn học đã đi lên tầng. Chu Thao chợt cất lời: "Cô nàng vừa rồi nổi rần rần trên diễn đàn á. Trước khi bị Eva của Cảnh Minh soán ngôi, có nhiều người chú ý lắm."

Chuong Lỗi: "À?... À, cô nàng mặc váy ren chạy bốn trăm mét ấy hả. Hôm đại hội mình có thấy, thật thú vị."

"Đúng, cô nàng đó đấy, lớp của Lý Duy, dễ thương hen. Cảnh Minh chạy còn đứng phải người ta nữa, ha ha..." Chu Thao giơ tay lên bả vai Cảnh Minh, cậu chỉ lo lướt điện thoại, không buồn phản ứng, Chu Thao bèn lay vai cậu, "Cậu thấy sao?"

Cảnh Minh nhét điện thoại vào túi: "Chẳng thấy sao cả."

...

Buổi sáng có bốn tiết chuyên ngành liền, học một hồi đám con trai đều uể oải, chỉ mỗi Đỗ Nhược phấn chấn đến lạ. Đến tiết cuối cùng, chuông tan học vừa reo lên, cô liền thu dọn sách vở chạy đến cầu thang.

Tất cả sinh viên đều tan học, từ tầng trên ào xuống như thác đổ. Đỗ Nhược đi qua đi lại ở cửa cầu thang những mấy lần nhưng không chạm mặt người kia, cũng không gặp được bạn học của người ta.

Cô đi lên tầng trên, men theo hành lang ngó nghiêng vào các lớp học, lớp nào cũng ra về cả rồi, phòng học trống hươ trống hoác. Bấy giờ cô mới chợt nghĩ ra, có lẽ sáng nay họ chỉ có hai tiết thôi, hoặc là đổi phòng khác rồi.

Nói cảm ơn vốn phải nói ngay mặt mới tốt, cô xuống lầu chạy đến ký túc xá nam.

...

Trước cổng ký túc xá nam có một con đường thẳng tắp không rộng cho lắm, hai bên đường có trồng cây bạch quả, mỗi khi gió thổi qua sẽ có vài ba chiếc lá rơi xuống. Một hai chú chim vỗ cánh đậu xuống cành cây, lên vào tán lá rồi khuất dạng.

Đỗ Nhược ngồi cạnh bồn hoa ở đầu đường bên kia, thỉnh thoảng nhìn về phía cổng ký túc xá cách đó mười mấy mét. Hiện đang là giờ cơm trưa, có mấy nam sinh hoặc một mình hoặc đi với bạn bè ra khỏi ký túc xá, có bạn cầm mỗi hộp cơm chạy vào cổng, nhưng cũng có người tay xách ba bốn túi nilon mua cơm cho cả phòng.

Chiếc quần lính OG-107 của Cảnh Minh treo trên cây phơi đồ ở ban công tầng ba, chốc chốc lại lay động trong gió. Nắng không gắt nhưng vẫn chói mắt. Thỉnh thoảng có bóng người thoáng qua trên ban công là cô tức khắc rướn cổ nhìn, nhưng nhanh chóng nhận ra không phải cậu.

Cô vẫn ngồi dưới ánh mặt trời ấm áp, tâm trạng phức tạp xen lẫn ngượng ngùng, mãi cho đến một thời điểm nào đó, cô cảm thấy không nên tiếp tục ngồi đợi nữa, chẳng nào cũng sẽ công cốc thôi. Vừa định rời đi, cô liền thấy Cảnh Minh rào bước đi ra khỏi ký túc xá.

Cô tiến thoái lưỡng nan, nghĩ ngợi trong tích tắc rồi cũng vẫn đi theo.

Tán cây đại thụ xào xạc trong gió, đám sinh viên xách cơm trưa, đeo ba lô bước vội vã. Bóng cây và bóng người không ngừng giao thoa giữa khoảng cách của hai người họ. Bóng lưng cậu cao gầy, trông khô khốc chừng chạc hơn những ngày hạ, hoặc đã là do hôm nay cậu mặc chiếc áo jacket phi công và quần áo mùa thu hơi dày một chút.

Cậu trước sau không hề quay đầu lại, cô theo đuôi cậu đi qua ký túc xá nam, nhà hoạt động, hội trường, đường chính, vườn hoa, hồ nước... Phong cảnh xung quanh thay đổi, người cũng thưa dần.

Đến tận khi tới phía sau tòa nhà có lối kiến trúc dân quốc nào đó thì lạc mất. Đó là một tòa nhà cao hai tầng, ngói và tường màu xám, cửa gỗ màu đỏ, trên tầng phủ đầy dây leo thường xuân xanh biếc. Con đường rợp bóng cây nhưng không hề có chút hơi thở con người, chỉ có lá vàng lá xanh che đi bầu trời, bốn bề yên tĩnh như thể cả thế giới đều đang say giấc.

Đỗ Nhược tìm khắp nơi, lúc rẽ qua khúc ngoặt ở căn nhà nhỏ thì một cái chân đưa ra ngăn bước chân cô.

"Aaaa!" Cô lao đảo suýt ngã, tiếng thét làm kinh động chú chim bay vút lên cây.

Cảnh Minh nhú mày: "Cô theo dõi tôi á?"

"Không phải, tôi tìm cậu có việc."

Cánh Minh liếc nhìn cô từ trên xuống dưới, cuối cùng ánh mắt nhìn thẳng vào hình bóng in trong mắt cô với vẻ mặt "Xem thử cô muốn nói gì". Giờ phút này cậu đã quay trở lại kiểu cách trước kia, không còn thân thiện như hôm đi thi đầu nữa.

Nắng thu xuyên qua kẽ lá rơi vào cổ Đỗ Nhược, chớp mắt cô nóng nóng, không nhìn thẳng vào mắt cậu, mà cup mi xuống nhìn vào huy hiệu U.S. ARMY trên ngực áo kia.

Cô hé miệng định nói: Cảm ơn cậu đã đưa máy tính cho tôi và chuyện sinh hoạt phí. Thế nhưng lời này nghẹn mãi bên môi, không thốt ra được. Cô bỗng hối hận vì đã theo cậu đến đây.

Người trước mặt vốn không chút hòa nhã, cậu bắt đầu cau mày bực bội, đầu óc cô xoay chuyển thật nhanh: "Tôi đang tự học giáo trình dạy về robot, cậu có thể giới thiệu sách cho tôi không?"

Con gió thổi qua khe môn trón cành lá thường xuân. Hàng mây cậu thoáng giãn ra, lấy điện thoại gõ nhanh mấy chữ, ngón cái ấn vào màn hình rồi cất điện thoại đi. Một giây sau điện thoại Đỗ Nhược vang lên âm báo, cô lập tức lấy ra, là tin nhắn chỉ chút chữ mà Cánh Minh gửi đến với tên mười mấy quyển sách.

"Cảm ơn nhé." Cô ngẩng đầu.

Vậy mà cậu chẳng chào câu nào đã đi sượt qua vai cô, ra đường chính, tức khắc biến mất trên con đường rợp bóng lá xanh vàng đan xen.

Đỗ Nhược ngẩng lên nhìn lá cây lay động trên đỉnh đầu, hít sâu một hơi rồi sai bước đến thư viện.

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cánh Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Suốt mấy ngày sau đó, Đỗ Nhược không hề gặp lại Cánh Minh.

Thứ nhất là vì sắp đến kỳ thi giữa kỳ, cô vừa phải ôn tập, vừa phải học thêm nội dung ngoài bài giảng, không rảnh chú ý đến chuyện khác. Cả ngôi trường rộng lớn như vậy mà cô chỉ loay quanh bốn địa điểm ký túc xá, thư viện, căng-tin, và lớp học; hiếm có cơ hội gặp được người quen. Thứ hai là cô đang tự cô lập bản thân, cô ghét bản thân mình lúc này, không những phân tâm mà còn lạc mất phương hướng, hết như một con ruồi mất đầu bay chệch khỏi quỹ đạo ban đầu của nó. Cô nhớ biết bao cô bé có mục tiêu rõ ràng, một mục phấn đấu của ngày trước. Cô vùng vẫy trong những suy nghĩ miên man, cô hết sức muốn thoát khỏi vòng luẩn quẩn này.

Mãi lo trầm tư, chiếc bút trong tay cô bất giác ấn mạnh hơn, vẽ sột soạt trên giấy từng đường vụng về và không theo một quy tắc nào.

Hà Hoan Hoan đang nhai khô bò cay xé sọng, nhồi lên bàn chép bài, nghe thấy tiếng bút sần sật trên giấy bèn quay đầu lại: "Bạn học Cỏ Nhỏ, cậu đang làm gì thế?"

Hạ Nam cảm sách, không hề ngẩng đầu lên: "Cứ như đang róc xương lóc thịt người ta ý."

Đỗ Nhược hoàn hồn, thấy tờ giấy vô tội đã bị cô quệt bút loạn xạ, vội vàng xé đi hai tờ, vò thành một cục rồi ném vào sọt rác: "Không có gì, mất tập trung thôi."

"Ồ." Hà Hoan Hoan chẳng buồn để tâm, thế mà Hạ Nam lại nhìn cô lạ lẫm, làm cô chột dạ né tránh.

Hôm nay tuy là thứ Bảy, nhưng tuần sau có bài thi trắc nghiệm giữa kỳ nên Hạ Nam và Khuru Vũ Thần đều không về nhà, ở lại ký túc xá ôn bài.

Khuru Vũ Thần đọc đến mỏi nhừ cả mắt, tức mình ném quyển sách đi, mở máy tính lên đeo tai nghe vào định xem phim Mỹ: "Hoan, cho mình một gói khô bò cay xé sọng đặc sản quê cậu coi."

Hà Hoan Hoan ném cho Khuru Vũ Thần một gói, quay sang nhìn Hạ Nam.

Hạ Nam: "Cay quá mình không ăn đâu. Lỡ mọc mụn thì phí công mình dưỡng da à."

"Siêu." Hà Hoan Hoan giơ ngón cái lên, "Quý trước khả năng tự chủ của cậu rồi. Cỏ Nhỏ?"

"Mình đến ngày, đau bụng." Đỗ Nhược thở mệt mỏi.

Hà Hoan Hoan: "Đúng rồi, không phải tuần này lớp các cậu đi dã ngoại mùa thu sao, cậu xin phép không đi à?"

"Ừ, nhưng vừa xin thì bọn con trai lớp mình đều không đi nữa, bảo muốn chờ đi chung với mình nên dời sang tuần sau."

Khuru Vũ Thần ăn thịt bò cay đến độ chớp mũi ri mồ hôi: "Đúng là hoa khôi lớp, đãi ngộ tốt thật. Tuần trước lớp mình cũng đi, có một nam sinh xin phép không đi, nhưng nào có chuyện cả lớp hủy bỏ."

Đỗ Nhược xoa bụng cho bớt đau, cười yếu ớt.

Sau vài lời tán gẫu vu vơ, căn phòng lại chìm vào tĩnh lặng. Từng người đọc sách, thỉnh thoảng nghe tiếng Hà Hoan Hoan xé gói thức ăn loạt soạt, hoặc âm thanh lọt ra từ tai nghe của Khuru Vũ Thần. Lát sau lại vang lên tiếng đầu bút đề nghiêng trang giấy, Hà Hoan Hoan và Hạ Nam cùng nhìn sang thấy Đỗ Nhược mím chặt môi, cầm bút giày xéo tờ giấy.

Hà Hoan Hoan: "Đỗ Nhược?"

Đỗ Nhược dừng lại, lòng bàn tay đầm mồ hôi lạnh.

"Cậu sao thế?"

Đỗ Nhược vò tờ giấy, nói dối: "Có thể do sắp thi nên căng thẳng."

Hà Hoan Hoan thở phào: "Còn tưởng chuyện gì lớn. Cậu đấy, từ lúc mới vào học cậu đã căng như dây đàn rồi, ngày nào cũng như chuẩn bị thi tốt nghiệp vậy, thả lỏng một chút đi."

"Biết rồi, đừng lo."

Hạ Nam châm chọc chốc lát mới hỏi: "Cò Nhỏ, gần đây cậu có tâm sự hả?"

"Đúng đấy." Khuru Vũ Thần tạm dừng máy tính, quan tâm, "Gặp phải phiền phức gì cứ nói, xem bọn mình có giúp được gì không?"

Đỗ Nhược cúi đầu xoắn ngón tay, chần chừ một lát mới cất lời: "Không biết làm sao mà mình cứ thấy chán chường thế nào ý, cũng không tự giác như trước nữa cơ. Giống như là vẽ sơ đồ vậy, lúc vẽ cứ mất tập trung, khi hoàn hồn thì đã ra một nùi như vậy rồi. Đã thế mình còn hay buồn bực nữa."

Khuru Vũ Thần: "Chắc là thời kỳ tâm trạng sa sút thôi. Ai cũng có lúc như vậy, qua vài ngày sẽ ổn thôi. Khoảng thời gian trước tâm trạng mình cũng vô cơ sa sút đấy."

Hà Hoan Hoan phụ họa: "Đúng, mình cũng có lúc như vậy."

Đỗ Nhược cảm thấy được an ủi phần nào.

Hạ Nam gấp sách lại, đề nghị: "Có muốn đi tản bộ không? Coi như hoạt động thắt chặt tình đoàn kết của chúng ta."

"Tuyệt!" Hà Hoan Hoan vút phăng bút đi, "Mình đã sớm học không vô nữa rồi."

Khuru Vũ Thần tắt máy tính: "Mình thay đồ đã."

Đỗ Nhược cũng hưởng ứng, dù sao cô cũng ôn xong cả rồi, ra ngoài hít thở khí trời cho bớt ngột ngạt cũng tốt.

...

Chỉ có cây cối hoa lá mới nhận ra, mỗi ngày qua đi, mùa thu lại đượm nồng thêm một chút. Mỗi một thời gian không ghé qua những con đường tĩnh lặng dẫn đến khoa Vật lý, mà giờ đã cây cối hai bên đã khoác lên người sắc màu vàng óng rồi.

Trên đường trải một lớp lá mỏng, chân giẫm lên phát ra tiếng sột soạt vỡ vụn. Âm thanh êm tai ấy len lỏi vào từng ngóc ngách trong lòng, như thể đang tâm tình: Đại học không chỉ có thư viện và giảng đường, mà vẫn còn sự hiện diện của những con đường yên ả rợp bóng cây và cả sân thể dục nữa.

Ban đầu bốn cô gái chỉ yên lặng bước đi trong làn gió thu se lạnh, không ai nói với ai câu nào, không hỏi việc thi cử, cũng không hỏi chuyện tâm sự. Hôm nay, toàn bộ cây cối đã ngả vàng, ánh nắng sáng choang trên mái đầu. Lúc đi qua tòa nhà hành chính, Đỗ Nhược chợt nhớ đến cái đêm cô đứng trên bậc thềm chờ Cảnh Minh dưới ánh trăng bàng bạc.

Đỗ Nhược chợt hỏi: "Nếu cứ vì chuyện nào đó mà phân tâm, gây ảnh hưởng không tốt đến mình, phải làm sao mới có thể xua tan nó đây?"

Hà Hoan Hoan bối rối: "O, không phải người ta chỉ chú tâm tới thứ mình thích thôi sao? Giống như Vũ Thần thích xem phim, mình thích đồ ăn vặt, Hạ Nam thích trang điểm vậy."

"Có một số thứ cậu tẩy chay hay kiêng kỵ thì cũng sẽ đặc biệt chú ý mà."

"Kiêng kỵ? Giống như người dị ứng phấn hoa sẽ cảm nhận được phấn hoa trước tiên sao?"

Đỗ Nhược phì cười.

Hạ Nam: "Bất kể là có mục đích gì, nếu như quan tâm quá mức thì đều nguy hiểm, sẽ làm người ta chệch khỏi quỹ đạo. Giống như có khi mình xem phim, rõ ràng chê bai đủ kiểu nhưng càng xía xối lại càng muốn xem, đến cuối cùng đột nhiên thấy thích thú nữa ấy chứ. Có điều, cách giải quyết rất đơn giản, tránh xa ngọn nguồn vấn đề đi. Chỉ cần tránh xa thì không gì là không giải quyết được."

Đỗ Nhược đâm chiêu.

Khuru Vũ Thần chuyển đề tài: "Đỗ Nhược là Cỏ Nhỏ, ba người chúng ta cũng nên có biệt danh nhỉ?"

Đỗ Nhược: "Hạ Nam là Nhất Mộc, Vũ Thần là Tứ Thủy."

Khuru Vũ Thần: "Hà Hoan Hoan thì sao?"

Hạ Nam: "Song Hoan."

Hà Hoan Hoan kháng nghị: "Nghe dờ tẹ."

Đỗ Nhược: "Cậu ấy lơ ngơ như vậy, gọi là Hoan Ngơ đi."

Hà Hoan Hoan tiếp tục phản đối: "Cậu mới ngơ á."

Khuru Vũ Thần: "Biệt danh này chuẩn nè."

Hà Hoan Hoan: "Đừng mà!"

Hạ Nam: "Hoan Ngơ."

Hà Hoan Hoan: "Mấy đứa mới ngơ ý, ba người bọn cậu ngơ hết phần thiên hạ luôn."

Hạ Nam: "Xem đi, vừa mới nói xong đã đàn ra nữa rồi."

Bốn cô nàng cười đùa khúc khích, càng đi càng xa, giọng nói dần hòa tan vào cơn gió thu. Chút lẩn tẩn trong lòng Đỗ Nhược cũng bị cuốn theo chiều gió và những chiếc lá vàng rơi.

Cảnh Minh biệt tâm suốt một quãng thời gian dài, cô cũng không còn dồn hết tâm tư vào cậu như hồi đầu. Giờ đây hẳn có thời gian rồi, cô lại vui đầu tìm hiểu các cách trang trải học phí, cuối cùng quyết định nộp đơn xin học bổng, hoặc đã có thể cân nhắc chương trình vay vốn học tập dành cho sinh viên.

...Mà trong khoảng thời gian này, Cảnh Minh cũng không đi học mà ngày ngày đắm mình trong xưởng công nghiệp. Thi giữa kỳ chẳng là gì với cậu, không chỉ như thế, mấy thành viên của Prime cũng theo cậu đóng đồ trong xưởng.

Chiếc xe không người lái mà ba của Cảnh Minh sắp xếp vận chuyển đường biển từ nước ngoài đã về đến rồi. Bởi vì là xe hơi không người lái nên xem như cũng thuộc phạm trù robot, tất cả họ đều thống nhất gọi nó là robot xe hơi.

Ngày robot xe hơi vừa về đến, cả đám con trai vây quanh trầm trồ, ngắm nhìn sò mó. Con trai vốn thích xe cộ, đương nhiên sẽ quyến luyến không rời. Đến khi nó tự động chạy thử thành công trong xưởng thì người nào người nấy cũng như thấy được bảo vật.

Tuy nhiên, sau khi nghiên cứu tờ tường phân hệ thống, cả đám thiếu niên bắt tay tháo dỡ chiếc xe đang lành lặn trong nỗi đau lòng vô hạn.

Cảnh Minh ở suốt trong xưởng bất kể ngày đêm, để đảm bảo tuyệt đối không có sơ sót gì trong từng trình tự và mỗi linh kiện sử dụng.

Lý Duy thường tranh thủ khen ngợi trong lúc hí hoáy: "Mẹ nó, đúng là tác phẩm nghệ thuật, trên dưới, trái phải, trước sau đều là máy cảm biến."

"Quào, cậu xem máy dò laser của người ta này."

"Đù, nhìn con quay hồi chuyển của người ta tinh tế chưa này."

Hà Vọng là thiên tài máy tính trong đội cũng xuýt xoa: "Còn chưa biết mấy máy chủ bên trong được lập trình đường chạy và né tránh chướng ngại vật bằng thuật toán nào nữa."

Chu Thao thì thoải mái hơn một chút: "Hệ thống vô-lăng, chân ga và thắng là đơn giản nhất, chúng ta muốn đạt đến trình độ này thì cần phải cố gắng hơn nữa, nhưng cam đoan không có vấn đề gì lớn lao."

Cảnh Minh khi tập trung làm việc không hay nói cho lắm, chỉ ti mi lên kế hoạch, ghi chép, lập bảng chú dẫn, còn phải tiến hành nghiên cứu phân tích từ tổng thể cho đến từng chi tiết nhỏ. Có một buổi tối, lúc mọi người rời khỏi xưởng, Vạn Tử Ngang hỏi Cảnh Minh: "Ba cậu biết cậu mua xe này là để ra xem không?"

"Biết chứ."

Mọi người đồng loạt "òà" lên.

Cảnh Minh: "Sao vậy?"

Vạn Từ Ngang: "Ba cậu cung cậu quá."

"Xàm."

...

Một tuần trôi qua, kỳ thi đến hẹn lại lên.

Đỗ Nhược không phải kiểu người nước đến chân mới nhảy, mà thuộc tuýp tinh anh trong thi cử.. Với lại vì chuyện xét học bổng nên cô rất cố gắng, nghiêm túc học hành để đạt thành tích tốt.

Học bổng của trường sẽ được xét theo tiêu chí giữa kỳ 40%, chuyên cần 20% và cuối kỳ 40%. Cuộc tranh đoạt học bổng bắt đầu ngay từ khi mới tựu trường.

Ngoại trừ môn tự chọn chỉ cần nộp bài luận, môn chuyên ngành bắt buộc và môn đại cương bắt buộc đều phải thi cử mới qua cửa. Đỗ Nhược từng gặp Cảnh Minh trong ngày thi mấy môn đại cương bắt buộc, môn chính trị và Anh văn cậu đều nộp bài sớm. Không biết là cậu quá tự tin hay là căn bản thi cử không là cái đỉnh gì đối với cậu nữa.

Thời gian còn lại, cô ru rú trong thư viện học đến tối mịt nên không có gặp cậu nữa. Mãi cho đến chiều thứ Năm, sau khi kết thúc môn thi Nguyên lý mạch điện, Đỗ Nhược định đến thư viện ôn Toán cao cấp thì nhận được tin nhắn của Lý Duy, nói giáo viên phụ trách lớp Trương Như Hàm tìm cô.

Trường họ theo cơ chế hai giáo viên chủ nhiệm, nên mỗi lớp đều có một giáo viên chủ nhiệm quản thúc việc học tập như hồi phổ thông trung học, và người còn lại phụ trách chăm lo sinh hoạt chung cho toàn bộ sinh viên trong một khóa. Nói trắng ra là thường xuyên tâm sự với sinh viên, giúp họ giải quyết những khó khăn ngoài việc học.

Văn phòng rất lớn, không có phòng riêng, trên mỗi bàn đều chất đống giấy tờ cao như núi, hệt như phòng học lớp mười hai. Trong góc có vài chậu thiết mộc lan tươi tốt, tô điểm cho căn phòng.

Những giáo viên khác đều đi coi thi cả rồi, chỉ có mình cô Trương ở đây.

"Đỗ Nhược, mau đến đây ngồi đi."

Đỗ Nhược ngồi đối diện cô Trương, nhìn lướt qua hoàn cảnh xung quanh.

Bàn cô Trương kê gần cửa sổ, cửa chớp để mở, khung cảnh bầu trời và cây cối bên ngoài bị chia cắt thành từng mảng, ánh nắng cũng phân tán thành những tia sáng ghé xuống làm quen với chậu hoa tươi tốt trên bệ cửa sổ, khẽ lướt qua lớp lông tơ mềm mượt trên những chiếc lá.

Hai bên đều kê bàn làm việc, phía trái thì trống trải, nhưng bàn làm việc thứ hai bên phải lại chất tài liệu cao ngất, gây cản trở tầm nhìn.

"Cô tìm em à?"

"Tựu trường được nửa học kỳ rồi mà cô chưa tìm được cơ hội trò chuyện với em. Hôm nay gọi em đến tâm sự cô trò thôi." Trương Như Hàm là một người phụ nữ trẻ, nụ cười rất dịu dàng, giọng nói thủ thỉ êm tai, "Thích ứng cuộc sống trong trường chưa? Có gì khó khăn không?"

Đỗ Nhược thấy cô giáo cười thân thiết, người cũng thả lỏng hơn: "Tháng đầu tiên khá căng thẳng ạ. Ai cũng bảo lên đại học sẽ thoải mái hơn nhưng thật ra trong trường có quá nhiều bạn xuất sắc và cố gắng hơn cả mình. Ngày nào em cũng cố học hành, sợ không theo kịp các bạn. May mà sau này cũng tìm ra được chút quy luật nên đã thích ứng, không còn hốt ha hốt hải nữa."

Hơn nữa, cô bắt đầu tự học các kiến thức ngoài phạm vi bài giảng rồi, song việc này không cần thiết phải khoe khoang.

Trương Như Hàm cười khen ngợi: "Em thấy thích ứng là do năng lực bản thân đã nâng cao nhưng em lại không nhận ra thôi."

Đỗ Nhược mỉm cười.

"Nhưng cũng phải chú ý kết hợp học hành và vui chơi thư giãn."

"Em biết ạ."

"Có tham gia câu lạc bộ không?"

"Không ạ." Đỗ Nhược nghiêm túc trả lời, "Nhưng em định qua học kỳ sau sẽ thử."

"Vậy thì tốt. Quen nhiều bạn học hơn. Nếu sau này cảm thấy áp lực, hay cuộc sống có khó khăn thì cứ nói với cô."

"Dạ."

Đỗ Nhược cảm kích vô cùng, đúng lúc này, Trương Như Hàm lấy ra một tờ đơn từ trong ngăn kéo: "Em muốn xin học bổng quốc gia à?"

"Dạ."

"Nhưng theo quy định, học bổng này chỉ dành cho sinh viên nghèo thôi."

Bầu không khí thoáng chốc thay đổi. Nhất thời Đỗ Nhược không tiếp lời, có người đi qua hành lang, đến tận khi bước chân kia đi xa cô mới đáp: "Em là sinh viên nghèo ạ."

Trương Như Hàm gạt đầu, trầm ngâm chốc lát: "Theo cô được biết, điện thoại di động của em là iPhone 6s."

Đỗ Nhược ngạc nhiên tròn to mắt, nhìn Trương Như Hàm giãy lát: "Đây là điện thoại cũ của người khác cho, không phải em mua. Em không cần thiết phải nói dối vì số tiền kia."

Trương Như Hàm cười xòa: "Cô chỉ thuận miệng hỏi thôi, không phải nghi ngờ em, đừng nghĩ nhiều."

"Không sao ạ, em không để bụng. Thưa cô, xin học bổng cần chứng thực của chính quyền, em đã cung cấp rồi, kẹp ở sau đơn ạ."

"Cô đã thấy, nhưng không phải chỉ có mình em xin học bổng, có thành công không còn phải xem xét duyệt thế nào."

Ngụ ý là xem ai nghèo hơn. May mà trong văn phòng không có ai khác, nên dù lòng tự tôn có bị người ta ném xuống đất, cô cũng có thể nhặt lên phải sạch bụi bặm, rồi một lần nữa ngẩng cao đầu bước ra ngoài.

Trương Như Hàm nói tiếp: "À, em nói hoàn cảnh gia đình nghèo khó, vậy sao lúc nhập học không xin vay học phí?"

"Có người định kỳ trợ cấp cho em, nên lúc mới vào học em không tìm hiểu, nhưng bây giờ em cũng đang làm đơn xin vay ạ."

"Ồ, là giúp đỡ quá ít sao? Có tiện nói ra số tiền cho cô nghe không?"

Đỗ Nhược sùng sốt, lập tức lắc đầu: "Không phải. Thưa cô, em xin học bổng là vì em đã mang ơn người ta quá nhiều, không muốn làm phiền và tiếp tục nhận tiền của họ thêm nữa."

Nói đến đây thì có một giáo viên nam bước vào văn phòng, đi thẳng về phía Đỗ Nhược, đứng bên chiếc bàn chất đống giấy tờ lộn xộn. Cô vội lúng túng quay đầu đi.

Ông cuộn xấp giấy trong tay lại, giơ lên đập bộp vào đầu ai đó. Trương Như Hàm không hề bắt ngờ, trái lại Đỗ Nhược toát mồ hôi lạnh, có người ngồi sau đồng giấy tờ kia ư?

Thầy khiển trách: "Môn chính trị sao em thi được có chín điểm vậy hả?"

Đỗ Nhược nhìn chằm chằm đồng giấy tờ kia, thấy người phía sau ngồi thẳng dậy, một mái tóc đen ẩn khuất phía sau. Đối phương đưa tay cào tóc.

"Em có thể thi được chín điểm là đã giỏi lắm rồi." Cảnh Minh quạu quọ đáp.

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Mặt Đỗ Nhược phứt chốc đỏ gay, vừa đau vừa rát, như thể có vô số gai nhỏ sắc nhọn đang chen chúc cựa quậy dưới da. Trương Như Hàm lại không mấy để tâm, biết rõ trong văn phòng có người khác, nhưng không nghĩ việc này có gì to tát.

"Em nói hay quá nhỉ! Thi được 9 điểm thì ra cái gì."

Thầy Lương Văn Bang không rõ tình hình bên này, tiếp tục la mắng đũa học trò lười biếng của mình. Ngoài mặt thì như đang rầy la, nhưng thật ra chỉ là trách cứ một đứa bé nghịch ngợm phá phách thôi, vì thầy ra vẻ tức giận như thế mà giọng nói lại không hề gay gắt.

Cảnh Minh vẫn ngồi ườn trên ghế, thờ ơ trả lời: "Em là sinh viên ngành Kỹ thuật, chế tạo robot, học mấy cái Tư Tưởng Mao Trạch Đông, Đặng Tiểu Bình kia có ích gì?"

"Đây là môn bắt buộc, nên phải thi đủ điểm qua môn."

Cảnh Minh nheo mắt lại, liếc sang màn sáo: "Em cũng muốn qua môn lắm chứ, nhưng thầy cô không cho em 60 điểm, em đâu có cách nào."

"Thế là lỗi của thầy cô à? Nếu em thi được năm mươi mấy điểm, thầy cô cũng có thể mất nhắm mắt mở, miễn cưỡng làm tròn cho em. Nhưng đằng này chỉ có 9 điểm thì chằm chước kiểu gì đây?"

Cảnh Minh hất nhẹ cằm, xoay cổ: "Em không thuyết phục được, hay là thầy thuyết phục đi?"

"Cần rồi!" Lương Văn Bang la rầy, "Em về học bài cho tốt, thi lại kiểu gì cũng phải đủ điểm cho thầy."

Cảnh Minh im lặng thờ dài, tựa đầu vào lưng ghế: "Em không đảm bảo đâu nhé."

"Thi lại vẫn là đề cũ, ưu ái đến vậy mà em còn thi rớt được hả?"

Cảnh Minh cau mày: "Vậy mà gọi là ưu ái á? Em còn chả nhớ được đề thi ra sao nữa."

"Thầy thấy em ngay cả đề thi cũng không xem thì có!" Giáo sư Lương đứng phắt dậy, cầm bút gõ đầu cậu. Cảnh Minh lùi sau né tránh.

Đỗ Nhược thoáng thấy gò má cậu rồi lại nhanh chóng khuất mắt sau chõng giấy tờ. Cô ngồi bên này, trong lòng chết lặng.

Bên này, Trương Như Hàm tiếp tục hỏi: "Không tiện tiết lộ sao?" Chờ thật lâu không thấy Đỗ Nhược trả lời, sắc mặt và dáng vẻ cũng dần trở nên khác lạ, nên cô Trương chỉ mỉm cười, "Nếu em không muốn thì không cần nói, vậy nhé?" Đỗ Nhược vẫn im lặng.

Bên kia, Lương Văn Bang bỏ qua chuyện thi lại, ngồi xuống bàn đến việc khác: "Mấy đề tài lần trước cho em xem, có cảm nghĩ gì không?"

"Chán phèo, không có gì để nói."

"Điều chỉnh trọng lực khớp nối của robot cũng không có hứng thú hả?"

"Không hề."

"Được. Nếu em không muốn làm chung với đàn anh khóa trên, thì tự mình làm cũng được."

Cảnh Minh nhóm dậy, nhòai người qua bàn làm việc, rút ra một cây bút từ ống đựng bút của thầy, xoay xoay: "Vậy dự án là thuộc về em hay là thuộc về trường?"

Thầy Lương cười nói: "Có một phần là của trường."

"Bao nhiêu?"

Thầy giơ ngón tay lên thay cho câu trả lời, cây bút đang xoay dừng phắt lại: "Tại sao?"

"Sân bãi, nhân tài, tài nguyên, thiết bị, và kêu gọi đầu tư sau này không phải đều là từ trường mà ra sao?"

Cảnh Minh tiếp tục xoay bút: "Công ty ba em cũng có thể cung cấp được, không nhất thiết phải nhờ vả vào trường."

Thầy Lương dờ khóc dờ cười: "Em muốn ra điều kiện với tôi đấy hả?"

Cảnh Minh: "Mích lòng trước đặng lòng sau."

"Nói đi, em và nhóm bạn em bây giờ đang lén lút nghiên cứu cái gì?"

"Kỹ thuật không người lái."

"Chắc, kỹ thuật này ngưỡng cao ngất đấy."

Cảnh Minh cười khẩy: "Ngưỡng cao để cho em giẫm qua mà."

Cậu thật quá tự cao rồi. Thầy ngó người vài giây rồi cười khà khà: "Đã nghiên cứu đến bước nào rồi?"

"Bí mật thương mại." Thật ra cậu chỉ là lười nói vào chi tiết.

Lương Văn Bang đương nhiên nhận ra điều đó, nhưng cũng đành bó tay với cậu học trò này của mình, thầy cười xòa: "Được rồi, bữa khác thầy trò mình sẽ bàn chi tiết hơn. Nhưng đối với lĩnh vực robot này tuyệt đối không được hơi hợt. Cuộc thi nào nên tham gia đều phải đăng ký, đó sẽ là niềm vinh quang cho trường đấy."

Cảnh Minh cầm bút gãi cằm, chê thầy dong dài: "Biết rồi ạ."

"Được, được, được, không nói nữa. Em cứ thi cho tốt trước đã, thi xong rồi tính tiếp... Thầy nói nghiêm túc đấy, thi lại phải làm bài cho ra hồn, đề nợ

môn còn ra thể thống gì?"

Cảnh Minh ném trả bút vào ống, lại ngồi ngả ngón trên ghế: "Chuyện này phải nghe theo mệnh trời rồi."

"Thằng nhóc này!"

Bầu không khí tương phản rõ rệt trong cùng một căn phòng, một bên vui vẻ ấm áp, còn bên kia lại căng thẳng bí bách.

Trương Như Hàm thấy Đỗ Nhược cứ cảm như hén, bèn gọi: "Đỗ Nhược?" Đỗ Nhược ngược mắt: "Vâng ạ?" Cô khẽ quay mặt đi, tránh ánh nắng mặt trời đang rọi vào hàng mi mình.

Trương Như Hàm uống một hớp nước, nhìn tờ đơn trong tay: "Ba em mất sớm, mẹ sức khỏe không tốt, không có khả năng làm việc phải không?"

"Không phải trong đơn đã viết rồi sao? Mẹ em mù chữ, sống nhờ tiền trợ cấp. Do chữ em viết xấu quá không đọc được hay sao ạ?"

Cô biểu hiện rõ sự bức xúc, Trương Như Hàm mỉm cười giải thích: "Cô chỉ muốn xác nhận lại thôi."

Đỗ Nhược bỗng thấy chán ghét nụ cười của cô Trương, đang định phản bác lại thì phía sau truyền đến một giọng nói lạnh nhạt chế giễu: "Cô như vậy mà cũng xin học bổng sao? Tiền của quốc gia muốn xin là xin được sao!"

Đỗ Nhược quay đầu lại, nhìn cậu không chớp mắt, cô thật không thể tin vào mắt mình. Cảnh Minh hờ hững lườm cô, rồi chuyển tầm mắt sang Trương Như Hàm, cậu nhún môi cười trông có phần lễ phép nhưng lại có một sự khinh thường ẩn sâu bên trong.

"Người như cô ấy cũng có thể xin học bổng, vậy em cũng muốn nộp đơn."

Trương Như Hàm lập tức xoa dịu cơn bốc đồng của cậu: "Bạn học này, em khoan hãy nóng vội. Yên tâm đi, thầy cô sẽ sàng lọc một cách nghiêm ngặt, chọn ra người có đủ tư cách để xin học bổng."

"Dĩ nhiên phải sàng lọc nghiêm ngặt rồi." Cảnh Minh cao giọng, "Cô ấy dùng iPhone, sao có thể là học sinh nghèo chứ? Nói gì cũng phải là dùng Nokia mười năm trước mới đúng. Còn nữa..." Cậu nắm lấy góc áo của Đỗ Nhược bằng ngón cái và ngón trỏ, giữ giữ vài cái, "Em thấy trên quần áo của cô ấy chẳng có lấy miếng vá nào, sinh viên nghèo không phải nên mặc áo vá lỗ chỗ sao?"

Lần này Trương Như Hàm đã hiểu ra cậu đang châm chọc mình, vẻ mặt khó chịu như nuốt phải ruồi nặng. Đỗ Nhược hoảng hốt, nhất thời không tin được cậu lại ra tay giúp cô.

"Sinh viên nghèo nên có dáng vẻ của sinh viên nghèo, không thể mặc quần áo lành lặn, dùng đồ tốt, không được ăn vặt. Mấy món ngon trong căn tin cũng không được ăn, mỗi bữa phải ăn dưa muối với bánh bao. Sàng lọc sinh viên nghèo như vậy thì phải mở đại hội toàn trường, cho nhóm sinh viên nghèo đứng trên thi thố, coi ai thể lương hơn, ai khóc thảm thiết hơn thì các sinh viên ngồi bên dưới sẽ bỏ phiếu cho người đó. Cách chọn lọc như vậy mới công bằng, cô nói vậy có đúng không?"

Mặt Trương Như Hàm lúc đỏ gay lúc trắng toát.

"Sinh viên nghèo ở trường chúng ta vốn chẳng được mấy người, ngay cả chứng nhận hộ nghèo đính kèm trong tay cô cũng đều là giả. Cô quả 'nghiêm ngặt' thật đấy." Cảnh Minh nói xong, kiểm chế cơn giận, nhìn sang Đỗ Nhược, "Đã nói cô không đủ tư cách làm sinh viên nghèo của cô Trương đây rồi, còn ngồi đồng ở đây làm gì?"

Đỗ Nhược vẫn còn ngỡ ngàng, chưa kịp phản ứng thì Cảnh Minh đập một cú vào ghế cô: "Nói cô đấy!"

Cô vội vàng đứng dậy, Cảnh Minh đã đi ra đến cửa. Trước khi đi Đỗ Nhược còn nhìn Trương Như Hàm: "Thưa cô, bắt kể em xin học bổng hay đi học cũng là vì muốn thoát khỏi số phận nghèo khổ đang đeo bám lấy em, để có thể sống cuộc đời tốt đẹp hơn. Cho nên em không cách nào so mức độ nghèo với người khác, không thể bày ra bộ dạng khốn cùng cho cô xem. Em không làm như vậy, và cũng sẽ không lùi bước."

Cô gật đầu chào rồi quay người đi, không quan tâm Trương Như Hàm sẽ đáp lại thế nào. Lúc này, lòng cô thật sự sáng khoái vô cùng.

Đỗ Nhược chạy nhanh ra khỏi văn phòng, tìm kiếm Cảnh Minh. Bóng dáng cậu vụt qua ở ngã rẽ hành lang rồi biến mất trong thang máy. Cô xông tới với tốc độ chạy nước rút trăm mét: "Chờ đã!"

Cửa thang máy từ từ đóng lại, Cảnh Minh đặt tay trong túi quần, đứng tựa vào vách, cảm hơi ngẩng lên, không hề có ý định ấn nút giữ cửa cho cô. Ánh mắt lạnh lùng của cậu nhìn phớt qua cô khi cửa đang chậm chậm khép lại.

Vào đúng khoảnh khắc cửa gần như khép kín, Đỗ Nhược đã kịp thời dùng chân của mình chặn lại, một tiếng "bịch" vang lên.

Trong vẻ mặt Cảnh Minh lạnh như núi băng nghìn năm, Đỗ Nhược vội vàng đi vào, cửa thang đóng lại lần nữa. Trong thang máy không một tiếng động, cô hồi hộp liếm môi, ngẩng đầu vừa định nói cảm ơn nhưng không ngờ cậu đã lên tiếng trước với giọng điệu khá căm tức, còn cười khẩy nữa: "Ba mẹ tôi bực đời cô à? Ra về 'bố đời' thiên hạ, khiến cô ảm ức hả?"

Đỗ Nhược một giây sững sờ, vội giải thích: "Tôi không có ý đó, chỉ là nếu có thể xin được học bổng thì không phải dùng nhiều tiền của di thêm nữa."

"Cô cho rằng mẹ tôi quan tâm đến số tiền ít ỏi kia sao?"

"Nhưng tôi quan tâm." Cô nhấn mạnh.

"Ờ." Cậu cười châm chọc, không thèm nói chuyện nữa, ấn khóa thang máy, thàng ngừng lại ở tầng kế tiếp, cậu sai bước đi ra ngoài. Cô ở lại bên trong nhìn cửa thang máy dần dần đóng lại và bóng lưng cậu càng lúc càng xa, muốn nói thêm gì đó nhưng lại không thốt nên lời, mãi cho đến khi cửa thang khép chặt, cô mới nhớ ra mình đã quên nói với cậu một tiếng cảm ơn.

...

Bốn giờ chiều, ánh nắng đã dịu bớt, bầu trời xanh cũng nhạt đi đôi phần. Dường như những tán lá trên cây lại có chút sậm màu hơn trước, không khí hơi se lạnh, song trong lòng Đỗ Nhược thì ấm áp đến lạ. Những lời cậu nói trong văn phòng, bóng lưng cậu vừa bỏ đi vẫn rõ mồn một, mặc cho chút hoang mang mơ hồ đang xâm chiếm lòng cô. Đôi mắt cô khẽ nhắm lại, thong dong rảo bước đi về trên con đường nhỏ phủ đầy lá rơi.

Mùa thu Bắc Kinh thật nên thơ, bầu trời xanh ngắt, không khí trong lành. Cô hít sâu một hơi, tâm hồn phiêu diêu dạo bước chậm rãi trên đường cho đến khi về tới dưới lầu ký túc xá thì mới khựng lại. Bây giờ cô đã hoàn hồn, chực nhớ ra mình vốn định đến thư viện ôn toán cao cấp kia mà.

Đỗ Nhược thở hắt, ôm cặp sách đi về hướng thư viện, vừa dậm bước lại nghĩ đến gì đó, quay đầu nhìn ký túc xá nữ. Giờ này không có ai ở trong ký túc xá cả.

...

Màn cửa ký túc xá kéo kín, ánh sáng mờ mờ, chỉ có đèn bàn của Đỗ Nhược bật sáng, soi tỏ một khoảng nhỏ, bóng người cô gầy gò ngồi bên bàn, trước mặt là quyển sách Tư Tưởng Mao Trạch Đông đang đọc dở, và mấy tờ giấy nháp chỉ chít chữ.

Cô vừa cắn viết vừa vắt não cố gắng nhớ lại đề thi chính trị, nghĩ ra được đề nào là lật sách tìm đáp án rồi hí hoáy chép hết ra giấy. Thình thoảng tóc mái rơi xuống, cô cũng mặc kệ, chỉ tập trung nắn nót từng nét chữ thật ngay ngắn.

Màn đêm ngoài ô cửa dần buông xuống, rốt cuộc cô đã viết xong, đặt bút xuống, thở phào nhẹ nhõm, xoay xoay cổ tay đã mỏi nhừ.

Cửa phòng ký túc xá vang lên âm thanh tí tí của khóa cảm ứng. Cô lập tức dẹp sách Chính trị sang một bên, lấy vở Toán cao cấp đẩy lên xấp giấy vừa viết.

Hà Hoan Hoan ôm một chồng sách to dùng đi vào: "Ồ, cậu không đến thư viện à?"

"Ừ, đến muộn quá nên không còn chỗ nữa." Đỗ Nhược nói dối không chớp mắt.

"Mai thi toán cao cấp phải không?"

"Ừ."

Sáng hôm sau Đỗ Nhược dậy thật sớm, còn chưa ăn sáng đã chạy đến lớp của Cảnh Minh, giả bộ đi tự học, tìm được balo của cậu do bạn cùng phòng đặt đây giữ chỗ giúp. Cô cẩn thận tiếp cận mục tiêu, mở khóa kéo ra, nhét xấp giấy nháp vào túi, trả balo lại nguyên trạng rồi nhanh chóng chuẩn bị.

Ra khỏi phòng còn quay đầu lại nhìn cho chắc, rồi mới yên tâm rời đi, chính trong lúc ấy, cô mới nhận ra một điều: Thôi toi rồi!

Con hoảng sợ tựa như núi lửa phun trào, sục sôi ở lòng bàn chân rồi bắn thẳng lên tận đầu. "Xong phim" rồi! Hình như cô thích cậu mất rồi. Có phải nhận mấy cũng không làm được gì, cái gì mà hâm mộ, chú ý, cảm kích, chán ghét, tẩy chay, kiêng kỵ đều là cái có thôi. Thật sự "đổ" người ta rồi!

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Mười một giờ ký túc xá tắt đèn, Đỗ Nhược nằm trong bóng tối, mắt mở thao láo, trần trọc không sao ngủ được. Đêm đen khiến người ta trở nên nhạy cảm. Cô kim nén cảm xúc đến mức khó thở, không tài nào giải tỏa, bầu tâm sự quay cuồng như quả khí cầu trong lồng ngực chỉ cần một hơi nữa sẽ lập tức nổ tung. Lòng trĩu nặng không trút được vào đâu, không biết nói với ai. Thế rồi tất cả u sầu trong lòng phút chốc chuyển hóa thành phủ định để cô tự trấn an bản thân.

Cô không thích cậu, sao cô lại thích cậu cơ chứ? Cậu chẳng xem ai ra gì, tính tình lông bông khó ưa, còn ghét bỏ cô nữa.

Cứ nôn nóng bất an đến khi trở mình lần thứ N trên giường, Hà Hoan Hoan nằm giường kế bên mới nhỏ giọng hỏi: "Cỏ Nhỏ, không ngủ được hả?"

"Ừ, bữa tối ăn no quá, bị tức bụng." Cô chột dạ đáp lời. May mà xung quanh tối đen, biểu cảm nói dối sẽ không bị phát hiện.

"Minh cũng vậy, bụng căng cứng, khó chịu quá." Hà Hoan Hoan xoa bụng mình, thăm cầu nhau, "Khi này không nên ăn chum nhỏ kia."

Còn chưa dứt lời thì giọng cần nhàn khe khẽ của Khuru Vũ Thần vang lên: "Sắp ngủ rồi còn ăn, cậu có no chết cũng đáng đời."

"Cậu cũng chưa ngủ à?"

"Còn mình nữa đây." Hạ Nam thờ dãi trở mình.

"Hôm nay mọi người đều bị sao thế?" Hà Hoan Hoan vui vẻ cười khanh khách, "Tâm sự đêm khuya, tâm sự đêm khuya đi!"

"Nói gì giờ?" Đỗ Nhược hỏi. Giờ phút này cô cũng rất muốn buồn chuyện, nói gì cũng được, chỉ cần không phải một mình gặm nhấm bầu tâm sự trong đêm là được.

"Hạ Nam, nói về lịch sử yêu đương của cậu đi." Hà Hoan Hoan đề nghị.

"Minh cũng tò mò." Đỗ Nhược tán thành.

Hạ Nam cười giễu: "Có gì đáng kể đâu, mỗi nào cũng như mỗi đó. Thích thì quen, không thích thì chia tay."

"Cậu từng trải qua bao nhiêu mối tình?"

"Một ở cấp Hai, một thời cấp Ba."

"Vũ Thần thì sao?"

"Cấp Ba một lần, à còn một lần trồng cây si mà không thành công."

"Có lãng mạn không? Mỗi ngày đều thăm thiết, ngọt ngào như kẹo vậy á." Hà Hoan Hoan mơ mộng.

Hạ Nam thản nhiên: "Cậu xem nhiều tiểu thuyết quá rồi hả? Đời không như là mơ đâu cưng nhé."

Đỗ Nhược xen lời: "Vậy là thế nào?"

"Anh tốt với tôi, thì tôi cũng tốt với anh. Nhưng mà, anh nổi giận với tôi thì tôi cũng sẽ cãi nhau với anh. Nào có lãng mạn được như phim thần tượng chứ? Bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra hàng tá mâu thuẫn, xung đột và cãi vã."

"Đúng rồi." Khuru Vũ Thần tán thành.

Đỗ Nhược khó hiểu: "Nếu phiền phức như vậy, sao ai cũng đắm đầu vào yêu?"

"À, vấn đề này... là do rung động nhất thời, hoặc là bản năng, mình không rõ nữa." Khuru Vũ Thần gọi, "Hạ Nam, cậu phát biểu ý kiến đi."

Hạ Nam ngáp dài: "Bởi vì có những lúc tình yêu chính là liều thuốc ngọt ngào chữa lành mọi thương tổn, vị ngọt của nó khiến người ta quên đi tất cả những điều không vui, dễ dàng tha thứ mọi việc."

Cả bốn người đồng thời im lặng, xung quanh trở nên yên tĩnh.

Vị ngọt tình yêu có thể khiến người ta quên đi mùi vị khổ cực trong cuộc sống sao? Đỗ Nhược cảm thấy nghi ngờ, vì lúc này đây cô chỉ có thể cảm nhận được khổ sở, đắng chát. Dĩ nhiên đây không phải là yêu, bởi đối với cô thì tình yêu là thứ gì đó rất sâu sắc, chứ không phải như một màn sương mù khiến người ta mất phương hướng.

Thoạt đầu, thứ mà cô tự cho là sự "chú ý" kia khoác lên mình chiếc áo choàng "chán ghét" nên có thể thản nhiên đối mặt với cậu không chút kiêng dè, nhưng khi lớp vỏ bọc ấy bị bóc đi thì sự chán ghét trá hình ấy không biết từ lúc nào đã biến đổi mất rồi.

Cô không muốn nghĩ tiếp, nên ra sức áp chế dòng cảm xúc đang cuộn cuộn trong lòng, nhắm nghiền hai mắt lại.

...

Thứ sáu bận rộn qua đi, kỳ thi giữa kỳ cuối cùng đã kết thúc, Đỗ Nhược và cả lớp đi dã ngoại.

Ngày thứ bảy cuối tuần ở công viên Hương Sơn nằm dưới chân núi, du khách qua lại như mắc cửi trên những con đường rợp tán cây lá đỏ. Giữa một rừng toàn đầu người là người, cả đám học sinh về mặt ngây ngô trong sáng nhí nhố xen lẫn giữa các ông cụ bà cụ, vợ chồng trung niên và những cặp đôi trẻ tuổi. Tất cả chậm chạp tiến bước về phía đỉnh núi theo dòng người tấp nập.

Hạ Nghị cảm khái: "Đúng là không nên đi chơi ở Bắc Kinh vào cuối tuần mà, đi đâu cũng đông nghịt người. Đấy, thay vì lên Hương Sơn ngắm lá thì phải nói là ngắm người đúng hơn."

Lý Duy trấn an: "Coi như leo núi, vận động gân cốt một chút cũng tốt."

Trái lại Đỗ Nhược không một lời oán than. Phần vì cuộc thi vừa kết thúc, bài vở cũng nhẹ nhàng, nữa là trong lòng có phiền muộn nên lên núi ngắm cảnh trong tình cảnh này thật hợp với ý cô. Đưa mắt nhìn ra phía núi xa xa, một rừng lá đỏ rực như lửa, trông thật hùng vĩ làm sao, tự nhiên lòng người cũng thư thái đến lạ, những gì nên nghĩ và không nên nghĩ đều vút sang một bên.

Khi đi ngang qua một cây phong, nhánh cây sa xuống thật thấp tạo thành một vệt màu đỏ rực bất ngờ ngang đường. Cô ngẩng đầu nhìn tán lá, trong lúc vô tình bỗng thấy được một chiếc lá có hình thù kỳ lạ, chỉ nhỏ cỡ lòng bàn tay lại nhưng ba màu đỏ, vàng và xanh, còn chia thành ba phần đều nhau nữa.

Đẹp quá đi mất! Nếu cậu ấy có thể thấy được nó thì tốt quá.

Nghĩ như thế, cô kiễng chân lên hái chiếc lá ấy xuống, sợ sợ ý làm hỏng nên cẩn thận gói lại trong giấy rồi ép vào quyển sổ. Giây phút cô nhẹ nhàng khép quyển sổ lại, cô cảm nhận được một điều rõ hơn bao giờ hết: Cô thật sự đã thích cậu rồi.

Suốt hành trình còn lại cô cũng không còn tâm trạng ngắm cảnh nữa, vì phong cảnh đẹp nhất đang trong túi cô đây. Ấy thế mà cô không biết nên xử lý thế nào, tâm trạng cũng xám xịt mờ mịt.

Hạ Nam và Khuru Vũ Thần đều về nhà, Hà Hoan Hoan đi đến đại học Kinh tế đối ngoại tìm bạn cấp Ba của mình và qua đêm ở ngoài. Cả căn phòng ký túc xá tối thứ bảy chỉ còn mỗi Đỗ Nhược ngồi thu lu một góc. Cô ngắm nghía chiếc lá phong ba màu được đặt dưới ánh đèn bàn, ngồi được chốc lát cô lại bật máy tính lên, xem đoạn phim tài liệu nghiên cứu của các trường đại học nước ngoài. Chẳng biết tại sao chốc chốc lại liếc nhìn chiếc lá phong kia. Cô rầu rĩ đóng máy tính, cúi người xuống, hai tay ôm lấy đầu mình, đọc thầm bài học chuỗi mạch điện song song và chuỗi mạch điện nối tiếp.

Một lúc sau, cô tiếp tục xem đoạn phim kia, lấy bút ghi chép kiến thức vào sổ. Cô mãi cặm cụi viết, đột nhiên vô ý thoáng nhìn đồng hồ trên máy tính, đã bảy giờ tối rồi.

Bây giờ cậu đang làm gì nhỉ? Ở ký túc xá hay đang ở nhà?

Cô bỗng bực bội giật tai nghe ra, ném bút xuống bàn, không ngồi yên được nữa, bèn đứng bật dậy, đá mạnh vào ghế. Chiếc ghế vô tội vang "rầm" một tiếng. Hai tay cô bóp trán, đi qua đi lại trước bàn học, lớn tiếng đọc: "Nếu máy khuếch đại dòng điện xoay chiều phát ra tiếng ồn lớn, thì có thể cân nhắc đổi thanh điều chỉnh không cảm biến khi tăng giảm chiết áp..."

Rồi bước chân cô dần chậm lại, bình tĩnh ngồi xuống, sửa lại ghế ngồi, song vừa nghiêng đầu đã nhìn thấy trong tấm gương lớn sau cửa, hình ảnh một cô gái ngồi lẻ bóng ở khoảnh không gian duy nhất vẫn sáng đèn trong căn phòng tối, mặc chiếc áo len màu hồng mà mẹ đan vô cùng bình thường, tuần trước cô phải mất nửa giờ xử lý những sợi len lông lồi ra ngoài. Tóc cô đã dài hơn, phủ đến cằm. Cũng không rõ có phải do hiệu ứng ánh đèn hay không, da cô không còn vàng vọt như hồi mới nhập học, môi không còn tái mét như hồi trước, còn đôi mắt cũng trở nên long lanh.

Hình như không phải là vịt con xấu xí nữa, nhưng cũng chẳng đẹp hơn là bao, nếu đứng lẫn vào đám thì cũng không có gì nổi bật.

Cô chợt thấy lòng buồn rười rượi. Nhìn lại chiếc lá trên bàn, cô vốn định mang theo bên người, nếu có ngày tình cờ được gặp riêng cậu thì sẽ giả vờ vô ý bảo: "Cậu xem này." Có lẽ khi đó ánh mắt cậu sẽ dừng lại giây lát ở tay cô, cảm thấy có chút lý thú, nhưng cũng có thể cậu thấy nhàm chán mà quay đi, phút chốc quên sạch mọi thứ.

Cô ép chiếc lá vào quyển sổ lần nữa, đẩy sang một bên, gục đầu xuống bàn, nước nờ khe khẽ. Thầm mèn ai đó không phải là chuyện tốt, nó khiến lòng tự ái mỏng manh của người ta vỡ vụn thành từng hạt bụi, đau khổ khôn cùng. Ước gì chỉ cần ngẩng đầu lên sẽ không còn thích cậu nữa, như vậy thì hay biết mấy.

Điện thoại di động trên bàn vang lên, Đỗ Nhược ngóc đầu dậy, là Lý Duy gọi đến.

"A lô?"

"Đỗ Nhược, còn chưa ăn tối đúng không? Bọn mình từ Hương Sơn về muộn quá, cần tin hết cơm rồi nên ra ngoài ăn, xem như liên hoan lớp, cậu cũng đến đi." "Cô làm gì có tâm tình, chỉ muốn một mình ru rú trong bóng tối, không muốn ra khỏi cửa: "Mình..."

Vừa định từ chối, lại nghe thấy đầu dây bên kia vang lên giọng của Cảnh Minh, tuy không lớn nhưng cô vẫn nghe rõ mồn một, cậu đang nói chuyện với ai đó: "Không đông lắm, nhưng cũng chả có gì chơi."

Đỗ Nhược vô thức ngồi thẳng người: "Các cậu ở đâu?"

...

Sân trường lúc bảy tám giờ tối thật im ắng, thế nhưng bên ngoài lại hết sức náo nhiệt, xe cộ qua lại trên đường như bầy cá bơi lội ở dòng sông. Đỗ Nhược chạy một mạch qua các cửa hàng đèn đuốc sáng rực, vòng vào một con phố bán thức ăn, mùi hương xông vào mũi thơm ngào ngạt, tìm đến tiệm cơm Lý Duy đã hẹn.

Cô vuốt lại tóc cho ngay ngắn, khẽ liếm đôi môi khô khốc do vừa chạy cả một quãng đường dài. Đẩy cửa phòng riêng ra, hai mươi mấy nam sinh đang ngồi quây quần bên chiếc bàn lớn. Cô vừa nhìn đã thấy ngay Cảnh Minh, cậu hơi cúi đầu, không biết đang suy nghĩ điều gì mà im lặng đến lạ. Và trong khoảnh khắc ấy, bao cảm xúc trong ngày cuộn trào như dòng sông lấp biển cũng đột nhiên lắng xuống.

"Đỗ Nhược... cậu đến rồi." Vạn Tử Ngang phát hiện ra cô trước, vẫy tay gọi, "Mình giữ chỗ cho cậu rồi này."

Phòng riêng vốn không huyền ảo, mọi người cũng không nói chuyện lớn, Vạn Tử Ngang vừa cao giọng gọi, tất cả đều im bật, đồng loạt quay sang nhìn cô, ngoại trừ Cảnh Minh đang trầm tư gì đó.

Đỗ Nhược ngồi giữa Vạn Tử Ngang và Lý Duy.

Vạn Tử Ngang hỏi: "Cậu muốn uống gì?"

Đỗ Nhược: "Không cần đâu, uống giống mọi người là được, nước bình thường thôi."

"Ai bảo bọn mình uống nước, lát nữa uống rượu đấy."

Đỗ Nhược: "... Hà?"

Tăng Khả Phàm ngồi đối diện trên đũa: "Vậy cậu đừng gọi nước uống, cứ uống rượu với bọn mình là được."

Đỗ Nhược lập tức xua tay: "Mình không biết uống rượu."

"Thật không biết sao?"

"Không biết thật, mình chưa bao giờ uống qua, lừa các cậu làm gì?"

"Chưa bao giờ uống ả?"

"Ừ."

"Vậy lát nữa ném thử đi, xem thử mùi vị thế nào."

Đỗ Nhược đưa tay lên che mắt, biết họ đang trêu chọc mình nên phối hợp làm ra vẻ cầu khẩn: "Làm ơn tha cho mình đi."

Lần này, mấy nam sinh khác lập tức nói giúp cho cô: "Cậu đừng để ý đến cậu ta, lát nữa bọn này sẽ chuốc cho cậu ta quắc cần câu luôn."

Tăng Khả Phàm ôm ngực giữa đũa kêu rên: "Mình chỉ đùa thôi mà, sao lại thành kẻ thù chung của mọi người thế này?"

Đỗ Nhược cười lên, nhưng khóe mắt lại liếc vội sang Cảnh Minh đang ngồi cạnh Lý Duy. Từ lúc cô đi vào đến giờ, cậu vẫn yên lặng, không nói chuyện cũng không nhìn cô. Cậu rất thân với lớp cô, nhưng không hiểu sao từ đầu đến cuối lại im thin thít.

Bên này cả đám nói cười ầm ĩ, bên kia có một bạn nam ngồi bên Cảnh Minh nói khể câu gì đó, cậu nghiêng đầu lắng nghe rồi nhếch môi cười, nhưng chỉ được vài giây thì nụ cười tắt ngấm.

Cậu làm sao thế? Có tâm sự ư? Đỗ Nhược bắt an.

Dường như Cảnh Minh cảm nhận được có ánh mắt đang nhìn mình, bèn liếc sang. Ánh đèn rọi xuống bàn xoay thủy tinh, phản chiếu vào mắt cậu, sáng long lanh tựa những vì sao. Đỗ Nhược kinh hoàng, lập tức ngồi dịch ra sau, mượn cơ thể của Lý Duy chắn ngang tầm mắt của hai người.

Chỉ chốc lát thức ăn được mang lên, Lý Duy hỏi cô có muốn uống rượu không.

Đỗ Nhược đáp: "Mình ném thử xem."

Cậu ta thật sự rót chút rượu vào cốc cô, cô nhấp một miếng rồi le lưỡi: "Khó uống quá."

Mọi người cười rộ, cũng không làm khó cô nữa.

"Vậy thì đừng uống." Vạn Tử Ngang cầm cốc rượu trước mặt cô đi.

Cảnh Minh cũng không uống rượu, vừa trò chuyện vu vơ vừa gấp thức ăn cho vào miệng nhai vài miếng, không hề có hứng thú ăn cơm. Trong phòng có nam sinh hút thuốc, đưa điều thuốc mời cậu, nhưng cậu xua tay từ chối: "Tôi không hút thuốc."

Đỗ Nhược cũng có chút mất hứng. Lát sau Cảnh Minh thỉnh thoảng quay sang nói nhỏ với Lý Duy: "Tao nghĩ ra rồi, quy cách hiện tại không ổn, phải tăng tốc tổng thể, phải làm lại bằng tiêu chuẩn mới được."

Lý Duy: "Vậy cũng phải ăn xong rồi mới về chứ."

"Ừ." Cậu như đã nghĩ thông suốt, lúc này mới có tâm trạng ăn uống, bắt đầu hàn huyên với mấy người ngồi cùng bàn.

Thì ra là vậy, Đỗ Nhược thở phào, ăn ngấu ngiến. Giữa chừng không cẩn thận làm dính nước tương vào tay áo, bèn đứng dậy đi vào phòng vệ sinh.

Cô vừa làm ướt tay áo, thoa xà phòng vào vết bẩn thì nghe thấy giọng Cảnh Minh bên ngoài: "Chuyện gì?"

Tiếp theo là giọng Lý Duy đè nén: "Mẫn Ân Trúc khóc với tao quá trời, tao đoán ý cô ấy muốn nhờ tao hỏi mày... Lần này thật sự không thể làm lành nữa hay sao?"

Cảnh Minh: "Không thể."

Đỗ Nhược ngó người.

Lý Duy cũng thờ dài: "Nghĩ kỹ rồi hả?"

"Ờ." Cảnh Minh thấy buồn cười, "Có bao giờ tao làm việc không nghĩ kỹ đâu?"

"Mày nói xem, hai đứa mày quen nhau lâu như vậy, lần nào cãi nhau cũng..."

"Mày có thôi đi không?" Cảnh Minh gắt gỏng ngắt ngang.

Lý Duy không lên tiếng nữa. Lát sau, giọng Cảnh Minh dịu đi một chút: "Tao biết rõ con đường sau này mình sẽ đi, cô ấy không thích hợp làm bạn đồng hành của tao, ngay cả chuyện đơn giản là ủng hộ tao còn làm không được mà."

Lần này Lý Duy tiếp lời: "Hiểu rồi, tao không khuyên nữa."

Tiếng bước chân rời đi, vết bẩn trên tay áo Đỗ Nhược cũng được rửa sạch. Cô mở vòi nước xả xà phòng, đột nhiên mỉm cười.

Vô

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

Sau đó không lâu, điểm thi giữa kỳ được công bố trên web trường, Đỗ Nhược vào xem thấy môn nào cũng trên tám mươi tám điểm, thậm chí có môn còn hơn chín mươi điểm, xếp hạng nhất trong lớp. Thành tích này khiến mấy cô bạn cùng phòng không khỏi xuyt xoa.

Hà Hoan Hoan há hốc đến muốn rớt cả cằm: "Chù đội, cậu là thánh rồi! Cỏ Nhỏ là đứa biến thái cặp kè yêu đương với sách vở. Mềng ơi, bà đây điên mất thôi!"

Khuru Vũ Thần cũng không dám tin: "Cỏ Nhỏ, cậu đúng là siêu phẩm trong cực phẩm mà."

Hạ Nam thờ ơ: "Không uống công sức cậu ngày ngày cố gắng rồi."

Đỗ Nhược cười xòa, vừa khiêm tốn: "Cũng tạm, cũng tạm thôi. Không có cách nào, chỉ số thông minh cao mà."

Bị ba cô nàng "hành hung" một trận.

"Ê, mà thi tốt như vậy, có phải nên ăn một bữa không?" Hà Hoan Hoan chớp ngay cơ hội để được ra quán đánh chén.

Tất cả đều ghét thức ăn ở căn tin, ai cũng biểu quyết đồng ý, quyết định ra ngoài ăn lẩu.

"Bên ngoài sương mù ô nhiễm dày đặc ấy, các cậu mang khẩu trang đi." Hạ Nam kéo rèm cửa sổ ban công lại, đi vào nói.

Quê Đỗ Nhược bốn mùa non xanh nước biếc, không khí trong lành, nên không hề có khái niệm về "sương mù ô nhiễm". Sau khi đến thủ đô Bắc Kinh, lần đầu tiên cô được đích thân thể nghiệm thứ gọi là sương mù ô nhiễm này, kết quả cô ho sù sụ mấy ngày liền.

Khuru Vũ Thần: "Không sao đâu, sau này sẽ quen thôi. Bây giờ mới là mùa thu, đến mùa đông mới gọi là che kín bầu trời, không thấy ánh sáng."

Đỗ Nhược nghe thấy, phản ứng đầu tiên là hưng phấn: "Ánh sáng mặt trời không gay gắt nữa, vậy mình sẽ trắng hơn đúng không?"

Ba cô nàng trong phòng đồng loạt lườm cô.

Tháng mười một trời mau tối, bốn người ra khỏi ký túc xá thì bên ngoài đã một màu đen bao trùm, lại thêm sương mù giăng kín, cảnh vật mang vẻ tiêu điều hệt như ngày tận thế. Đứng ở khoảng cách khá gần mà vẫn không nhìn rõ đường nét tòa nhà ký túc xá, chỉ có ánh đèn từ cửa sổ hắt sáng vào màn

sương, trông như lỗ thủng nhỏ trên bức rèm sân khấu vậy.

Đỗ Nhược nhấn mũi đầu môi, cẩn thận hít thở, bầu không khí vô cùng gay mũi khiến cô vẫn chưa thể nào quen được.

Xé bỏ túi nylon vứt vào thùng rác, vừa định đeo khẩu trang vào thì từ trong màn sương đằng trước bất ngờ xuất hiện một hình bóng cao dong dong đi về phía này, chỉ với những đường nét mờ ảo mà cô đã nhận ra đó là ai rồi.

Đỗ Nhược đứng ngây như phỗng, quên đeo cả khẩu trang, vội cất vào túi, chỉnh lại tóc tai, bày ra vẻ điềm tĩnh và ôn hòa.

Bóng người kia dần trở nên rõ ràng hơn, bên cạnh cậu có một cô gái đi theo, khoảng cách giữa hai người khá xa. Cậu bỏ hai tay vào túi, đeo chiếc khẩu trang màu đen gần như che kín cả khuôn mặt, chỉ còn để lộ đôi mắt sắc sảo và lạnh lùng hơn xưa.

Cậu đến gần rồi, đến gần rồi! Đỗ Nhược thẳng lưng, ưỡn ngực, đầu ngẩng cao, tim đập rộn ràng.

Thế mà khi hai chiếc bóng của họ giao thoa với nhau, Cảnh Minh lại không hề chú ý đến cô, chỉ hờ hững lướt qua, ngay cả một ánh mắt cũng không ngoài nhìn. Lòng Đỗ Nhược chao đảo như muốn sụp đổ. Khóe mắt của cô bắt được hình ảnh cô gái kia đang nhìn Cảnh Minh với đôi mắt sáng quắc, giọng nói sùng bái: "Ồ hóa ra là như vậy. Nghe cậu giải thích đã giúp mình thông suốt rồi."

Khóe môi cô trĩu xuống, vừa chua xót vừa chán nản, nhưng vẫn không kiềm được quay đầu lại ngóng theo bóng lưng của người kia. Người cao chân dài như cậu hiển nhiên tốc độ bước đi cũng rất nhanh, cơ mà cô gái kia vẫn cố rảo bước theo sát bên cạnh.

Đỗ Nhược lặng lẽ đeo khẩu trang vào, Hà Hoan Hoan cũng quay đầu lại xem, dù sao cũng là nhân vật làm mưa làm gió trong trường mà: "Bồ mới hả ta?"

"Trông không giống." Khuru Vũ Thần phân tích, "Có điều, cô gái kia chắc là muốn theo đuổi cậu ta."

Hạ Nam đồng ý: "Cùng là con gái với nhau, nhìn phát là biết ngay, mắt sáng như đèn pha thế kia mà."

"Cua được không?"

"Rót chắc."

Lần này Đỗ Nhược lên tiếng: "Tại sao?"

"Ngoại hình ấy. Có lý nào cậu mới chia tay với Ngô Ngạn Tô, lại để mắt đến Quách Đức Cường chứ?"

Đỗ Nhược lặng thinh, nhìn lại bản thân còn không tra nhìn bằng Quách Đức Cường nữa là. May mà sương mù đặc quánh, khẩu trang che kín, không ai thấy được vẻ mặt ủ ê của cô.

Hà Hoan Hoan bên cạnh vẫn còn nổi máu hóng hót: "Eo ôi, Hạ Nam, cậu và cậu ta học chung cấp Ba, con người cậu ta thế nào? Quen bạn gái rất chú trọng bề ngoài hả?"

"Hơi hơi thôi." Hạ Nam đáp, "Lúc trước mình đã biết thế nào cậu ta và Mẫn Ân Trúc cũng chia tay, quả nhiên bà đây phán như thần. Hai người họ vốn không cùng một thế giới. Nếu lần sau cậu ta quen bạn gái, người đó chắc chắn rất xuất chúng, mọi phương diện đều phải thuộc hàng đỉnh của đỉnh ấy."

Khuru Vũ Thần: "Tại sao?"

Hạ Nam nói như lẽ đương nhiên: "Xứng đôi vừa lứa chứ sao."

Đỗ Nhược không nói một lời, khẽ thở dài. Trong mắt cậu, cô vẫn chỉ như cảnh vật, cây cối ven đường mà thôi. Tuy rằng đang từ từ trưởng thành đấy, nhưng khó tránh khỏi trong lòng nôn nóng, thân cây như cô khi nào mới có thể đơm hoa kết quả đây.

Cô rất hiếm khi gặp được Cảnh Minh. Ở lớp học tập trung, cậu luôn đến muộn về sớm, tần suất cúp học ngày một tăng lên, nhiều khi thầy cô điểm danh đến tên cậu, thì người đáp lại là một người khác.

Khoảng thời gian này, Cảnh Minh thật sự rất bận, gần như là ăn dầm nằm dề ở trong phòng thí nghiệm, phải làm đề án thiết kế và vẽ sơ đồ phác thảo cho dự án Không người lái của nhóm Prime.

Ngay cả cơ hội nhìn thấy người thật cũng không có, thì nói chi đến việc chọn thời điểm thích hợp để tặng chiếc lá phong mà cô đã cắt công mang từ Hương Sơn về và ép khô, lại còn cẩn thận gìn giữ nó giống như đang bảo quản một bức tranh sơn dầu quý giá vậy.

Vào một buổi sáng sớm, Cảnh Minh nhận được điện thoại của thầy Lương Văn Bang, bảo cậu buổi sáng tranh thủ thời gian đến văn phòng một chuyến. Thế nhưng Cảnh Minh bận bịu trong phòng thí nghiệm, không chỉ trốn cả hai tiết chính trị và Anh văn hôm đó mà đến gần giờ trưa cậu mới vào trường.

Thầy Lương Văn Bang đang xem sách, thấy cậu bước vào văn phòng liền bỏ sách xuống cười nói: "Đến rồi à?"

Cảnh Minh đi đến kéo ghế ra, thông thả ngồi xuống: "Có chuyện gì vậy thầy?"

"Quan tâm theo thông lệ thôi, hỏi thăm tình hình dự án của các em tiến triển đến đâu rồi."

"Chỉ vậy thôi á? Chẳng phải đã có Lý Duy báo cáo định kỳ với thầy rồi sao?"

"Thầy biết." Lương Văn Bang trả lời, "Thầy đã xem rồi, cả bản kế hoạch và thiết kế tổng thể của em đều làm rất tốt, giáo sư Chân Đạo Minh cũng khen em không ngót."

Chân Đạo Minh là bạn thân của ông ba hào phóng Cảnh Viễn Sơn của cậu, cũng là người có công đóng góp rất lớn trong quá trình trưởng thành của Cảnh Minh. Sau khi vào đại học, hai người lại có cơ hội trao đổi nhiều hơn, ông ấy cũng là giáo sư hướng dẫn của nhóm Prime giống như Lương Văn Bang.

Cảnh Minh ngoáy tai: "Chỉ có khen ngợi, không có gì khác à thầy?"

Lương Văn Bang nhìn cậu không nhịn được cười: "Đúng, chỉ khen thôi. Phương án của em rất hoàn hảo, thầy và thầy Chân đều không có ý kiến gì to tát, chỉ có vài chi tiết bé bé không đáng kể thì hai thầy đã đánh dấu cho em rồi. Em cứ cân nhắc thêm xem nên giữ lại hay lược bỏ."

Thầy Lương đưa cho cậu một xấp tài liệu. Cảnh Minh nhận lấy, lật vài trang ra xem, quả thật là đã nghiêm túc xem qua và ghi chú vào, kể cả những chi tiết nhỏ nhặt: "Cảm ơn thầy Lương."

Lương Văn Bang cười một tràng sang sảng: "Nhưng hôm nay bảo em đến còn có một chuyện khác."

"Thầy nói đi. Cậu đã sớm đoán được, chuyện nhỏ nhặt này không cần thiết gọi cậu đến văn phòng làm gì."

"Em biết bên nhóm Dịch Khôn gần đây làm dự án gì không?"

"Phanh tự động." Cảnh Minh cũng có nghe nói đến, "Sao hả thầy?"

Lương Văn Bang chán chừ giây lát, lựa lời để nói. Vốn là giỏi việc giải quyết, dàn xếp vấn đề mà lại bảo đi đàm phán thì quả là làm khó cho ông rồi, nhưng cấp trên đã mở lời thì...

"Dự án họ nghiên cứu có phần trùng lặp với các em, lãnh đạo của trường cho rằng để tránh lãng phí nhân lực, thời gian, tài nguyên về mọi mặt, nên muốn em và Dịch Khôn..."

Cảnh Minh lập tức cắt ngang bằng giọng cười chế giễu: "Bảo em phụ giúp anh ta, chuyện này có thể không?"

"Không phải là phụ giúp, mà là hợp tác..."

Cậu phản bác lại ngay: "Chỉ kẻ yếu mới cần tìm người hợp tác, kẻ mạnh chỉ có đầu tóm và áp chế thôi."

Lương Văn Bang ngẩn tò te.

"Hợp tác ư? Hừ..." Cậu cười khẩy, "Khi ra quyết định, phải nghe anh ta hay là nghe em? Là lãnh đạo nào yêu cầu như thế? Thầy cứ đi nói với người đó, em không làm công cho bất cứ ai, cũng không để bất kỳ ai ra lệnh cho mình. Sao hả? Muốn hợp tác chứ gì, vậy thầy bảo Dịch Khôn đến làm lính cho em đi, nếu không thì miễn bàn." Dứt lời, cậu tựa vào lưng ghế, nghiêng đầu nhìn thầy Lương.

"Ôi thằng nhóc này, chỉ có vậy đã cáu tiết lên rồi, đây chỉ là lời đề nghị thôi." Lương Văn Bang lắc đầu nhìn cậu trách cứ, thở dài bất lực rồi cười xòa, "Thầy rõ tính em quá mà, chỉ hỏi thử vậy thôi. Được rồi, em muốn làm gì thì làm, thầy sẽ tự nói chuyện với lãnh đạo."

Cảnh Minh không lên tiếng, cau mày khó chịu: "Trong trường có lãnh đạo làm khó thầy à, có phải là ông Viên – Phó khoa không?"

"Không, em đừng cả nghĩ. Nhà trường tính toán như vậy cũng là hợp tình hợp lý thôi. Nhưng em đã không muốn hợp tác với người khác thì thôi, chẳng phải chuyện lớn lao gì." Lương Văn Bang nhẹ nhàng kết thúc cuộc đàm phán.

Phó khoa Viên được phân công quản lý nhóm sinh viên lập nghiệp, ông không đồng ý cho nhóm Cảnh Minh tự làm dự án, cho rằng họ chỉ là tân sinh viên, xét theo thâm niên thì vẫn là nên trợ giúp cho nhóm nghiên cứu sinh của trường trong việc lập nghiệp, như vậy tương đối ổn thỏa mà hiệu quả mang lại cũng cao, hơn nữa còn có thể nhanh chóng tạo nên bước đột phá.

Nếu thầy Lương nói lời này ra, chắc hẳn cậu học trò đang ngồi đối diện sẽ sừng cò lên cho xem. Song dù ông không nói, Cảnh Minh vẫn hiểu được một cách tỏ tường, cậu không chút khách sáo tiếp lời: "Ông ta muốn chỉ đạo gì thì tự vác xác tới tìm em." Cuối cùng còn bổ sung một câu, "Thầy đừng đứng giữa như thế, tự làm mình khó xử thôi."

Lương Văn Bang bật cười: "Ồ, bây giờ cũng biết quan tâm tới chủ nhiệm lớp là tôi cơ đấy."

"Hết chuyện rồi thì em đi đây."

Cảnh Minh vừa định đứng dậy đi thì Lương Văn Bang đã đưa tay lên ngăn lại: "Chờ đã."

"Lại chuyện gì nữa vậy thầy?"

"Thì lại môn chính trị nhất định phải nghiêm túc đấy. Có nghe không?"

"Nghe rồi ạ." Giọng cậu bắt đầu mất kiên nhẫn.

Lương Văn Bang nhìn bóng dáng cậu thiếu niên đi xa dần, hồi lâu sau mới lắc đầu cười và lẩm bẫm: "Ôi, thanh niên bây giờ."

Cảnh Minh hoàn toàn không đốai hoài đến chuyện hợp nhất hai dự án lại, vừa đi khỏi văn phòng đã quên phứt. Nhưng nghĩ đến buổi chiều phải thi lại môn chính trị phiền phức kia, cảm thấy có chút ngột ngạt. Cậu về đến ký túc xá đã sau mười hai giờ, mấy bạn cùng phòng đều đủ mặt bá quan văn võ.

"Cậu đi đâu vậy?" Chu Thao vừa hỏi vừa chỉ vào bát bảo quản thực phẩm tươi sống trên bàn, "Sợ cậu chưa ăn trưa nên mang bát mì về cho cậu đấy."

"Cảm ơn nha, nãy bị thầy Lương gọi lên văn phòng nói chuyện thi lại môn Chính trị."

Cảnh Minh cởi áo khoác vút lên giường, mở cặp sách lấy xấp giấy nháp trong ngăn túi ra, không biết là ai bỏ vào cặp của cậu, chữ viết rất đẹp nhưng nội dung thì chán như con gián. Cậu xắn tay áo thun lên, ngồi thu lu trên ghế, đang xem chăm chú thì...

"Thư tình hả?" Chu Thao đến cướp, xem sơ qua rồi cười hô hô, đọc diễn cảm, "Thực hiện giấc mơ Trung Quốc thì phải kiên trì với con đường mà Tổ quốc đã chọn, phát huy tinh thần dân tộc, tập hợp sức mạnh toàn dân... Eo ôi, chuyện tình cảm thời cách mạng hả?"

"Gì vậy?" Lý Duy tò mò định đến xem, nhưng chưa kịp thấy gì đã bị Cảnh Minh giật lại từ tay Chu Thao, "Bệnh sao, không thấy tôi đang học bài à!"

"Cậu mà cũng có ngày học bài á." Chu Thao cười như điên, "Xấp giấy đề ôn này từ đâu có?"

"Làm sao tôi biết?" Cảnh Minh dán mắt vào mấy tờ giấy, tập trung ghi nhớ nội dung, hoàn toàn phớt lờ cậu ta, cũng chả buồn quan tâm đến mấy chuyện tám nhảm.

"Viết nhiều tờ như vậy mà còn tí mĩ vô cùng, chắc là cô nào trong khoa trồng cây si với cậu rồi."

"Ê, có phải cô em Tư Xuyên bên lớp Kỹ thuật điện không? Hay là em Giang Tô bên lớp Cơ khí tự động hóa?"

Chuyện cậu thi chỉ được chín điểm cả trường đều biết, mặc dù con gái chẳng được mấy mống nhưng cũng không dễ xác định mục tiêu. Cảnh Minh tuyệt nhiên không hứng thú với việc này: "Nửa giờ nữa tôi phải thi lại rồi, cậu có thể im miệng được không?"

"Được, được, được." Chu Thao vỗ vai cậu, không quấy rối nữa.

Cảnh Minh tiếp tục cố gắng đưa những nội dung trên giấy vào não bộ. Thực sự cầu thị, "thực sự" là tất cả những sự vật tồn tại khách quan; "cầu" ý chỉ chúng ta phải đi nghiên cứu; "thị" là mối liên hệ nội bộ giữa các sự vật khách quan, nói dễ hiểu hơn chính là tính quy luật Vĩ nổi, câu cú gì mà rắc rối như mớ bòng bong vậy, thiệt là hại não con người ta mà.

Cô nàng Đỗ Nhược tốt bụng cẩn thận ghi chép những thứ này nào có ngờ rằng, lúc nhận được xấp tài liệu ôn tập, chàng trai ấy trong khi cố nhồi nhét nội dung vào đầu, vẫn luôn miệng xia xói người đã tốn công sức viết ra chúng cơ chứ.

Mấy ngày nay Đỗ Nhược có nhiều thời gian hơn để tìm hiểu cách sử dụng hệ thống máy móc, không lâu sau đã xin phép giảng viên cho vào phòng thí nghiệm để thực hành ngoại khóa. Sau khi ăn trưa xong, đầu giờ chiều không có lớp, cô mang theo nguyên liệu đi đến phòng thí nghiệm máy tiện, bên trong không có một bóng người.

Chọn đến giờ này thật quá chuẩn. Đỗ Nhược đi vào tìm được một chiếc máy tiện phù hợp, nghiêm túc nhìn bảng thông số trên máy rồi lấy nguyên liệu chuẩn bị ra như vòng nhôm, khúc đồng và thép dạng tròn, ống đồng và ống thép loại nhỏ, chất kết dính, dầu bôi trơn...

Tiếp theo là mở laptop lên, vừa xem vừa làm theo từng bước, trông khá vụng về. Cô cố định miếng nhôm tròn vào đầu kẹp, điều chỉnh thông số, ấn vào chốt mở, miếng nhôm lập tức xoay tròn nhanh như cắt, đồng thời tiến gần đến lưỡi dao, sự ma sát với tốc độ cao làm các tia lửa màu vàng bắn ra xung quanh.

Trên máy tiện, kim loại cứng rắn đến mấy cũng chỉ như khúc gỗ, dễ dàng bị đục khoét, miếng nhôm vốn bằng phẳng trơn tru bắt đầu xuất hiện vết lõm giống như trong bản vẽ.

Cứ như thế, Đỗ Nhược hoàn thành bước này rồi lại thực hiện đến bước kế tiếp. Ánh nắng ban trưa ngoài cửa sổ dần chênh chếch, trong phòng thí nghiệm im ắng, một mình cô chú tâm mần mò bên máy tiện, nghe âm thanh xoèn xoẹt nho nhỏ khi kim loại bị ma sát bỗng cảm thấy thật thú vị.

Cô bình tĩnh, kiên nhẫn và cẩn thận lựa chọn công cụ, thay đổi thông số, mài mòn, bôi keo, nung khô, khoan lỗ từng thứ một. Gần cả tiếng đồng hồ trôi qua, rốt cuộc cô đã làm ra được một con quay hồi chuyển có ba trục.

Con quay hồi chuyển nho nhỏ ánh lên màu vàng bạc, giống như mô hình quả địa cầu thu nhỏ, vừa chạm nhẹ là lập tức xoay vòng, rất đối tình xảo và dễ thương.

Đỗ Nhược thấy hài lòng, cẩn thận đặt con quay hồi chuyển sang một bên, thu gom mấy mảnh kim loại vụn trên máy đem vớt, rồi ngồi xỏm dưới gầm máy quét dọn. Thình thoảng ngẩng đầu lên nhìn ngắm bảo bối thân yêu mà cô mới "khai sinh" ra. Nó vẫn ngoan ngoãn đứng yên trên bàn, vậy mà một giây

sau, có một bàn tay nào đó xuất hiện cầm nó lên.

"Ồi, đó là của..." Cô đứng vụt dậy, sững sờ khi thấy đó là Cảnh Minh, lời vừa đến môi đã tức khắc nuốt ngược vào trong.

Cảnh Minh đang băng quơ quan sát con quay hồi chuyển, thấy cô đột ngột chui ra từ gầm bàn cũng bị làm cho giật mình một chút. Cậu nhìn cô rồi nhìn sang con quay trong tay, đặt lại chỗ cũ. Hai người cùng lúc chuyển ánh mắt đi chỗ khác, bầu không khí yên lặng bao trùm lấy họ như những người xa lạ.

Cậu mặc chiếc áo khoác ni lông mũ màu tím, có nút cài hình sừng trâu, lúc đi ngang qua cô lại nhỏ giọng khen: "Khá lắm."

Tìm Đỗ Nhược đập thình thịch, mím nhẹ môi và quay đầu lại nhìn, nhưng cậu đã đến trước một máy tiện cỡ lớn gần đó, hơi cúi đầu, bóng lưng khẽ lắc lư, thao tác vô cùng nhuần nhuyễn, trong phòng thí nghiệm yên ắng bỗng chốc vang lên tiếng kim loại ma sát nghe xoèn xoẹt.

Cô vừa mím môi vừa thu dọn đồ đạc rồi rón rén rời khỏi phòng thí nghiệm, nhẹ nhàng đóng cửa lại, không hề quấy rầy đến cậu. Giây phút cánh cửa khép lại, Đỗ Nhược chột nhoeo miệng cười.

Cậu vừa khen cô "khá lắm", giọng cũng rất dịu dàng.

Cô rảo bước một mạch qua hành lang, tọt vào thang máy. Thang máy chạy xuống được giữa chừng thì chực nhớ ra chiếc lá vẫn còn kẹp trong sổ, chưa đưa cho cậu xem.

Thôi để lần sau vậy!

Cửa thang máy mở ra, cô chạy ra khỏi tòa nhà thí nghiệm nhanh như một làn khói, nhìn sân trường vắng uôm dưới ánh nắng thu, hít vào một hơi thật sâu, lồng phoi phổi như vừa mọc ra đôi cánh.

"à!" Cô khẽ thét lên vui sướng, nụ cười tươi rói.

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Thời tiết dần chuyển lạnh, nhưng Đỗ Nhược vẫn kiên trì việc ôn bài buổi sáng, trước kia là luyện đọc tiếng Anh, giờ thì bắt đầu đọc những bài luận văn, tài liệu tiếng Anh liên quan đến chuyên ngành.

Nhóm sinh viên kiên trì ôn bài và chạy bộ buổi sáng trên sân cũng hiếm có ai vì trời lạnh mà bỏ dở. Cô gặp được Cảnh Minh vài lần, vẫn dửng dưng tràn trề sinh lực, đeo tai nghe, mặc đồ thể thao, chạy năm sáu vòng sân rồi mới về.

Một hôm khi cô đang ngồi đọc sách thì nghe mấy bạn nam trong lớp ngồi dãy bàn phía sau thảo luận, bảo rằng Cảnh Minh đã qua được môn Chính trị, vừa đúng sáu mươi điểm. Ngoài mặt thì cô có vẻ thản nhiên nhưng nội tâm lại đang mừng thầm.

Mấy bạn nam còn rất tò mò: "Không biết ai đã viết giấy cho cậu ta ôn bài nữa."

"Chắc là nữ sinh nào khác ngành thương thầm cậu ta rồi."

Cô đúng là đang thương thầm người ta đấy! Bình thường rất ít khi gặp được, chỉ có lúc ôn bài buổi sáng sớm, may mắn mới thấy người ta thôi. Muốn nói chuyện với cậu nhưng lại không dám, được lảng vảng trước mặt cậu là tốt lắm rồi. Có những khi chỉ còn vài giây là cậu chạy tới chỗ cô, thế mà cô lại giả bộ như không biết gì, mắt nhìn thẳng về đoạn đường mà cậu chạy qua, ưỡn ngực, thót bụng đi mãi cho đến khi cậu chạy thật xa, rồi mới quay đầu lại nhìn.

Mỗi lần lảng lẽ rời khỏi sân thể dục, cô lại có một chút phiền muộn khó tả. Chiếc lá phong vẫn ngoan ngoãn nằm yên trong quyển sổ, mà cô thì lúc nào cũng mang theo bên người, nhưng trước sau vẫn không có cơ hội lấy ra khoe với người ta.

Một tuần sau, khi kết thúc tiết chuyên ngành, Đỗ Nhược ra về khá muộn, nên vô tình nghe được Lý Duy và thầy thảo luận vấn đề, nhắc đến dự án robot trí tuệ nhân tạo do Prime phụ trách. Lần trước trong văn phòng, Đỗ Nhược nghe không rõ, thế là rề rà ở lại trong lớp, thầy vừa đi bèn đến hỏi Lý Duy: "Các cậu đang làm dự án AI (1) à?"

(1) AI là gọi tắt của *Artificial Intelligence* hay *Machine Intelligence*, là một ngành thuộc lĩnh vực khoa học máy tính, cũng là trí tuệ do con người lập trình tạo nên với mục tiêu giúp máy tính có thể tự động hóa các hành vi thông minh như con người.

"Không người lái."

"À." Đỗ Nhược gật gù.

Lý Duy trông về mặt của cô khá buồn cười: "Tò mò lắm hả?"

"Dĩ nhiên rồi."

"Vậy đi thôi, mình dẫn cậu đi xem."

"Mình có thể đi xem ư?"

"Có gì mà không thể xem? Lẽ nào sợ cậu tiết lộ bí mật sao?"

Đỗ Nhượng đi theo Lý Duy đến phòng thí nghiệm. Vừa vào cửa đã thấy bản vẽ, sơ đồ mạch điện, bản thiết kế, tư liệu luận văn, tài liệu tham khảo treo khắp tường, có đủ các thứ ngôn ngữ: Tiếng Anh, tiếng Đức, và tiếng Trung. Trên sàn rải đầy các mô-tơ điện, tay máy, ổ trục, dây cáp, linh kiện điện tử, bộ cảm biến, bộ điều khiển PLC.

Đám con trai chia thành tốp năm tốp ba để làm việc, có nhóm tụ tập trước máy tính gõ phím, có nhóm vây quanh bàn thí nghiệm để lắp bộ điều khiển, tất cả họ đều là những sinh viên ưu tú trong trường.

Đỗ Nhượng dè dặt bước qua đồng linh kiện nằm rải rác trên đất, Lý Duy cười: "Cứ bước bình thường, mấy thứ trên đất đều là đồ vứt đi rồi."

"Hả?"

"Thằng kia yêu cầu quá cao." Lý Duy hất cằm, chỉ tay vào vị trí cách đó không xa.

Cánh Minh mặc áo sơ mi trắng và quần jeans, ngồi khom lưng cúi đầu trước một chiếc bàn, cầm bút vẽ hí hoáy trên giấy, bên cạnh đặt một bộ hệ thống máy thị giác hoàn chỉnh.

Lý Duy bảo Đỗ Nhượng cứ tự nhiên xem, còn cậu ta thì đi đến chỗ Cánh Minh, lấy giấy bút trong túi ra: "Khi này đã hỏi giáo sư hướng dẫn của chúng ta rồi, chỗ này của bộ điều khiển có thể cải tiến thêm."

Cánh Minh thoáng nhìn rồi quay lại tiếp tục công việc của mình: "Ừ." Tay vừa vẽ một nét trên giấy, bỗng nhận ra điều gì đó, ngược mắt nhìn sang thì thấy sự xuất hiện của người không phận sự - Đỗ Nhượng.

Đỗ Nhượng vừa cầm lấy luận văn trên tường xem, thấy Cánh Minh nhìn sang nên giật mình, lập tức trả về chỗ cũ.

Cánh Minh bình thần nhìn cô, không biết đang nghĩ gì trong đầu, ánh mắt như xuyên thấu qua người cô, nhìn về nơi khác. Một giây sau lại cúi đầu, tiếp tục vẽ hí hoáy.

Cô suy đoán chốc lát, nhận ra cậu không phải nhìn cô, thờ phào nhẹ nhõm, lật xem xấp luận văn lúc nãy. Hôm nay không còn tiết học nào nữa nên cô ở phòng thí nghiệm, tập trung nghiên cứu mấy bài luận văn và bản thiết kế, lấy sổ ra ghi ghi chép chép, thu hoạch không ít. Cô có chút hứng khởi, vui mừng trước sự tiến bộ của mình. Cô xem hiểu tất cả các tư liệu ở đây, không hề thấy lạ lẫm, âu cũng là nhờ vào những tháng ngày tự học, tích lũy kiến thức.

Thế nhưng từ tận đáy lòng mình, cô vẫn vô cùng sùng bái Cánh Minh, cậu thật sự lợi hại quá đi mất!

Một chiếc xe hơi không người lái bao gồm hệ thống cảm ứng, hệ thống điều khiển, hệ thống thi hành... Mỗi bộ phận đều có cả bộ thiết bị đầy đủ và hoàn chỉnh, ứng dụng, lập trình, thiết kế chi tiết, bố cục tổng thể... Mọi thứ đều được cậu ghi ra tường tận đến từng chi tiết nhỏ nhất, cứ như một quyển bí kíp hướng dẫn ấy. Những vấn đề còn khúc mắc cũng được đánh dấu lại, tìm được tài liệu kỹ thuật hoặc trường hợp điển hình tương tự thì dính vào bên cạnh để tham khảo thêm, tất cả đều sẵn sàng, chỉ còn đợi thời cơ đến để công phá thôi.

Cô soi từng câu chữ, từng tấm bản vẽ, tài liệu mạch điện trên tường, thỉnh thoảng lại thấy sờn gai ốc.

Người đầu mà siêu thế!

Những nhân vật thiên tài trong căn phòng thí nghiệm này cơ hồ chỉ dùng các chuỗi mật mã mà chỉ họ mới hiểu để giao lưu với nhau và gây ấn tượng lẫn nhau. Và ngày hôm nay, cô không ngờ bản thân lại có thể nhận thức, đánh giá và thông hiểu được những thứ cao siêu này,, cứ như đang trao đổi thông tin bằng mật ngữ với bọn họ vậy. Đây quả thực là một sự tiến bộ cực lớn, sau bao tháng ngày gian khổ "dùi mài kinh sử", rốt cuộc cô cũng có thể cảm thấy tự hào với bản thân mình. Cô tắm mình trong dòng cảm xúc vui sướng và tràn trề hy vọng trong suốt buổi chiều hôm ấy, đương nhiên cũng không quên liếc nhìn Cánh Minh đôi lần.

Cậu vẫn ngồi trước chiếc bàn ấy, hoặc là nhìn vào máy tính, hoặc viết viết vẽ vẽ, hàng mày cau lại theo thói quen, ánh mắt sáng tỏ và sắc bén. Đáng vẽ cậu lúc nghiêm chỉnh và bộ dạng cậu ấm lộng bông thường ngày quả thực khác biệt nhau như hai thái cực.

Có mấy lần cô thấy cậu nghiêm túc nhìn máy tính, một tay gõ phím, một tay vô thức cầm lấy chai nước suối đã cạn khô bên cạnh, nhưng cậu không hề hay biết, vẫn dán mắt vào bản vẽ, vịn nắp mở ra, ngửa đầu rót vào miệng. Lúc ấy mới phát hiện chai đã hết nước nên vịn nắp lại rồi bỏ qua một bên. Hành động cầm chai rồi lên uống trong vô thức này cứ chốc chốc là lặp lại.

Đỗ Nhượng nhìn lướt một vòng trong phòng, đếm số người, rồi cất giấy bút, lặng lẽ chạy ra ngoài. Cô chạy thật nhanh vào thang máy, xuống đến tầng trệt bèn đi ra khỏi tòa nhà thí nghiệm, vèo một phát đến quầy tạp hóa nhỏ gần đó, mua mười chai nước.

Thương thay cho cô, loại nước Cảnh Minh uống là loại đắt nhất trong quầy, ba tệ một bình. Nhưng cô cũng không thể mua một chai giá ba tệ, và chín chai còn lại giá một tệ, như thế thì lỗ lếu quá. Vậy nên đành cắn răng mua mười chai ba tệ. Mua xong lại ôm nước chạy xồng xộc về tòa nhà thí nghiệm, đi lên tầng và lao thẳng vào phòng, chia nước cho mọi người uống.

Mấy bạn nam nhận lấy nước, hơi kinh ngạc vì có cảm giác "vô công bất thụ lộc".

Đỗ Nhược cười nói: "Minh đến đây thăm quan, mời uống nước xem như cảm ơn."

Lúc này mọi người mới cười rộ: "Cậu khách sáo quá rồi."

Cô hoàn tất mọi việc hậu cần một cách rất tự nhiên, sau đó quay đầu đi về phía góc kia thì chợt sững người, Cảnh Minh không thấy đâu cả, chiếc ghế cậu ngồi lúc nãy trống hoác. Trong lòng cô bỗng nguội lạnh hết như bình nước mà cô đang cầm trong tay.

Khi cô đang buồn bã, sắp sửa sụp đổ, không biết phải làm gì tiếp theo thì đằng sau vang đến giọng nói mát kiên nhẫn của cậu: "Này, né chỗ khác đi."

Cô tức khắc quay người lại, nhất thời khó giấu được nụ cười vui vẻ.

Cảnh Minh lấy làm lạ nhìn cô, hạ thấp giọng, chỉ đủ mình cô nghe thấy: "Cô uống nhầm thuốc rồi hả?"

Đỗ Nhược lập tức đưa chai nước cho cậu: "Cho cậu nè."

Thấy cậu có vẻ nghi hoặc, cô vội vàng thanh minh thanh nga: "Một bạn nam bên kia mua, ai cũng có, bảo tôi mang một chai cho cậu."

Cậu dẹp tan mọi hoài nghi, nhận lấy chai nước trong tay cô, không thèm nói một câu cảm ơn, bởi do "*người khác*" mua mà. Trái lại Đỗ Nhược không mấy may để tâm, không cần cậu khách sáo, cũng chẳng cần cậu cảm ơn cảm tạ làm chi.

Cô nhìn cậu đi ngang qua người mình, bàn tay trắng ngần vịn nắp chai, ngửa đầu uống nước, yểu hậu cử động lên xuống, thoát cái đã tu hết nửa chai. Lòng bỗng chốc rạo rức mừng vui.

Đỗ Nhược trở về ghế của mình, thầm cười trộm. Mọi người bận bịu đến tám giờ tối, cô cũng nán lại cùng với họ. Cảnh Minh mời mọi người đi ăn, cả đám liền lục đục thu dọn đồ đạc và ra khỏi phòng, xuống dưới lầu.

Cô ra khỏi cửa mới phát hiện không thấy Cảnh Minh đâu, cậu vẫn còn ở lại thu dọn đồ đạc trong phòng thí nghiệm. Vậy nên cô cũng len lén chậm bước chân, dần dần tụt lại phía sau. Các bạn nam đi phía trước mãi mê thảo luận vấn đề, cứ thế bước vào thang máy. Cô vội chuồn đến khúc cua hành lang, lè mề bên bồn rửa tay. Thang máy lên đến "Ting" một tiếng, bọn họ đi xuống lầu trước.

Tòa nhà thí nghiệm về đêm trông hươ trông hoác, yên lặng như tờ, ánh đèn dịu dịu soi khắp hành lang. Rót cuộc cô đã nghe thấy âm thanh Cảnh Minh khóa cửa ở đầu bên kia, lập tức mở vòi nước hăng hái rửa tay, lại vội vàng cầm khăn giấy lau khô.

Tiếng bước chân của cậu đang đến gần hơn. Cô tỉnh linh bước ra, vờ như mới vào nhà vệ sinh, dè dặt nhìn cậu. Cậu đưa tay mặc chiếc áo khoác màu xanh đen rộng phom dài vào, cài nút phía trước lại, chỉnh sửa cổ áo, liếc sang nhìn cô vài giây ngăn ngừi rồi đi về phía thang máy.

Cô nín thở đi theo sau cậu, hai người đứng dưới ánh đèn chờ thang máy, không ai nhìn ai, cũng chẳng nói với nhau câu nào.

Đỗ Nhược cẩn thận lấy quyển sổ có kẹp chiếc lá phong ba màu từ trong túi ra, nâng niu giống như vật báu, hơi thở có chút gấp gáp.

Thang máy vừa đến, cậu phất tay vào trong trước, cô cũng nối gót theo sau. Cửa thang máy đóng lại và di chuyển xuống tầng. Trong không gian chật hẹp, cô như nghe được nhịp đập mãnh liệt của trái tim mình, bắt giác siết chặt quyển sổ trong tay.

Bên này Cảnh Minh bỏ tay vào túi, nghiêng người tựa vào vách thang máy, dáng vẻ lười nhác, mắt nhìn vu vơ, thỉnh thoảng liếc nhìn sổ không ngừng giảm xuống trên bảng điện tử.

"Ting", đã đến tầng một, cửa thang máy mở toang, cậu sải bước đi ra ngoài, không hề có khái niệm "Lady first", và cô thì vẫn cứ lết đệt đuổi theo sát nút.

Gió thu se lạnh, nhưng không đến nỗi khiến người ta rét buốt, không khí thoảng hương cây cỏ rất thư thái. Sân trường ban đêm rất đẹp, ánh đèn len lỏi qua những tán lá bạch quả vàng óng, hắt xuống con đường rợp bóng cây, tạo nên khung cảnh thật lung linh, cả thế giới như được phết lên một màu vàng nhạt.

Giờ này đã muộn, trên đường không có ai qua lại, chốc chốc có tiếng đôi tình nhân nào đó nhỏ to tâm sự trên bãi cỏ, hoặc kẻ môi hôn nhau. Những con đường rợp cây thế này luôn là nơi xảy ra những chuyện mờ ám vào ban đêm.

Đỗ Nhược và Cảnh Minh sóng vai đi bên cạnh nhau, thỉnh thoảng cô lại ngẩng lên nhìn vào nửa gương mặt của cậu. Cảnh đêm càng khiến làn da cậu trông trắng trẻo hơn, ánh đèn rọi xuống để lại những bóng râm loang lổ trên khuôn mặt không chút biểu cảm của cậu, trông lạnh lùng như một bức tượng thạch cao di động..

Tuy cậu không nói lời nào, nhưng lòng cô lại thấy vui sướng lạ kỳ, như thể vừa được uống một cốc sữa ấm áp ngọt ngào. Nếu có thể đi mãi như vậy thì

tốt biết mấy, dù chỉ im lặng không nói gì hết cũng được.

Họ đi qua con đường đầy lá phong, đèn đường soi xuống những rừng lá đỏ, cảnh đêm lại nhuộm lên một lớp màu đỏ au. Thật là đẹp!

Đỗ Nhược vẫn nắm chặt quyển sổ trong tay, bất chợt ngẩng đầu lên: "Cậu nhìn xem, đẹp quá này."

Cảnh Minh ngẩng đầu nhìn, ánh mắt dừng lại giây lát rồi trở về trạng thái cũ. Cô lấy hết can đảm lấy chiếc lá trong quyển sổ ra: "À này, đây là..."

Lần này Cảnh Minh cất lời: "Là cái gì?"

"Lá phong đấy. Thần kỳ không? Đây chính là màu sắc vốn có của nó, đỏ, vàng và xanh, đẹp nhỉ?"

"Đẹp." Cậu nói với giọng điệu không biết là khen thật hay nói cho có lệ.

Cô đưa tay ra: "Nè, tặng cậu đấy."

Cậu chợt khựng bước ngay tại ngã tư vắng lặng, nhận lấy chiếc lá từ tay cô, trầm ngâm trong chốc lát. Cậu nhìn chiếc lá kia rồi lại nhìn cô từ trên xuống dưới một lượt, hỏi: "Sao lại tặng tôi cái này?"

Đỗ Nhược bỗng chốc căng thẳng, thế nhưng ngoài mặt vẫn cười nhẹ nhàng: "Đẹp thôi, cũng không đáng tiền gì."

Hiển nhiên cậu khá nghi ngờ, mày chau lại, ngón trỏ gõ nhẹ lên chiếc lá. Cô cảm nhận được hơi thở mình trở nên dồn dập.

"Tại sao cho tôi cái này?" Cậu vẫn hỏi câu cũ, chiếc lá lay động theo nhịp ngón tay.

Lòng cô cũng thắt chặt lại. Cô ngẩng đầu lên nhìn gương mặt sáng sủa của cậu trong đêm, đôi mắt đen láy không tài nào nhìn thấu được tâm tư.

"Chỉ là... tình cờ nhặt được thôi..."

Cậu nhìn thẳng vào mắt cô, khóe môi bỗng chốc nhẹ cong: "Chắc không phải cô thích tôi rồi đấy chứ?"

Tất cả mạch máu ngay tức khắc dồn thẳng về não, cô phản ứng mạnh: "Không có!" Sợ cậu không tin bèn nói thêm, "Cậu đang tưởng bở à?"

"Vậy thì tốt." Cậu nhếch miệng cười.

Tất cả nhiệt huyết trong lòng cô thoáng chốc nguội lạnh.

"Đừng thích tôi." Cậu nói, "Tôi sẽ không thích cô đâu."

Cậu trả lại chiếc lá kia cho cô. Toàn thân Đỗ Nhược như đóng băng, cảm giác trái tim vỡ nát trong giây phút đó, lại không biết làm sao để gắng gượng, cô mỉm cười: "Cậu nghĩ nhiều rồi, chẳng qua tôi thấy chiếc lá này hay hay, muốn tặng cậu xem như cảm ơn thôi."

"Cảm ơn tôi cái gì?"

"Laptop..." Dù sao lòng đã chết lặng, "Cảm ơn cậu đã nhắc với dì."

Lần này cậu đã tin, nhướn mày bảo: "Chỉ là thuận miệng nói ra thôi." Dứt lời liền bỏ đi.

Cậu vẫn tiếp tục đi về phía trước, nhịp bước nhanh hơn, còn bước chân cô thì lại chậm dần. Cứ như thế khoảng cách giữa hai người từ từ kéo dài ra, trong đầu cậu chỉ nghĩ đến dự án, không hề phát hiện ra cô đã rút lại phía sau một đoạn khá xa.

Đến một ngã rẽ, bỗng đâu một cơn gió lạnh thổi đến, chiếc lá ba màu trong tay cô bị thổi thốc lên cao, phút chốc biến mất trong màn đêm. Cô cúi đầu thật lâu, không đi tìm chiếc lá kia, cũng không ngược lên nhìn về phía cậu, đúng hơn là không còn mặt mũi ngẩng đầu lên nữa. Cô nhìn chằm chằm vào đôi giày thể thao, quần jeans và vạt áo khoác sờn lông cũ rách vừa mới cắt tỉa của mình. Cả thế giới chập chờn trong ánh nước.

Cô rất cố gắng gượng cười với bản thân, nhưng dường như chỉ vô ích, thật sự không đi nổi nữa. Trong giờ khắc ấy, tất cả can đảm, sức lực, tình cảm, yêu thương và oán giận đều lũ lượt rời khỏi thân xác của cô. Cô vịn vào thân cây, khom người xuống, hít sâu từng hơi một, muốn đè nén lại nỗi đau xé ruột gan trong lồng ngực. Nhưng một giây sau, một giọt nước mắt đã nhỏ xuống vỡ tan.

Cô quệt bờ mi mắt, cố gắng đứng thẳng dậy, từ từ đi về phía ký túc xá, nhưng khi băng qua sân thể dục không một bóng người, cô không thể nào kiềm nén được nữa, cảm xúc vỡ òa, cả thế giới trong cô như sụp đổ hoàn toàn. Cô trốn trên góc tối khán đài òa khóc nức nở. Tại sao mày lại hèn yếu như vậy? Tại sao lại đi thích kẻ hợm hình như cậu ta chứ?

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Nếu nói điều gì có thể dễ dàng hủy diệt sự tự tin của một người, không gì hơn là thích một ai đó mà đối phương chẳng những không thích bạn, mà còn xem thường bạn nữa. Ai cũng bảo, tình yêu là điều tốt đẹp, người có được thì vui mừng hát ca, duy chỉ người đánh mất mới hiểu được: tình yêu khiến con người ta trở nên nhỏ bé, thấp kém, và thậm chí là bị hủy diệt.

Hóa ra là vậy...

Gió thu càn quét từng con, Đỗ Nhược trốn trên một góc khán đài vắng vẻ khóc một trận thảm thiết.

Khóc cho mối tình đơn phương đã vỡ nát, khóc cho lòng tự tôn bị chà đạp, khóc cho nỗi căng thẳng đau khổ, nơm nớp lo sợ, những bằng hoàng giày vò đã đè nén từ lúc nhập học đến nay. Nước mắt dần khô cạn, giọng nói khàn đặc.

Cô ngồi thừ trong bóng tối thật lâu, trời đất bao la như thế mà chỉ mình cô đơn độc. Không ai biết giờ phút này cõi lòng cô tan nát, vậy mà cô cũng không tài nào tâm sự được với bất cứ ai, bởi có những tổn thương chỉ có thể giữ lại cho riêng mình.

Tối hôm ấy, Đỗ Nhược ổn định lại tâm trạng, trở về ký túc xá cũng không để bạn cùng phòng phát hiện. Một thời gian sau, ngoại trừ ít nói hơn trước một chút thì không nhận ra được cô có gì khác thường.

Lần đầu tiên ném trái mìn vị thâm oán ai đó đã chấm dứt như thế đấy, một sự kết thúc vô cùng chóng vánh và tàn nhẫn, thậm chí không ai biết nó từng tồn tại. Giống như không ai biết cô đã khóc hết nước mắt ở sân thể dục tối đen vào đêm hôm ấy.

Sau này nghĩ lại, cô cũng không bản thân đã vượt qua khoảng thời gian buồn bã ấy như thế nào.

Mà nói thật thì chuyện cũng có gì lớn lao đâu, bé tí ti như một lỗ rách trên áo T-shirt, một câu từ chối thôi mà. Chỉ là khi ấy tâm hồn thiếu nữ còn non trẻ, lòng tự ái ngất trời, nên đâu biết rằng, đến khi trưởng thành chín chắn rồi thì lỗ rách kia, câu nói ấy cũng chỉ như gió thoảng mây bay.

Song lúc ấy cô không hiểu, không cách nào dễ dàng quên đi. Từ sau chuyện ấy, cô không ôn bài buổi sáng ở sân thể dục nữa, ngay cả việc đi đứng lúc bình thường cũng không dám ngẩng đầu, lo sợ gặp phải Cảnh Minh, dù cô biết rõ không dễ gì đụng mặt cậu như vậy.

Suốt một quãng thời gian nói dài không dài nhưng cũng không quá ngắn, cô không ngừng phủ định chính mình: Cô nghèo xơ nghèo xác, cái gì cũng tệ, không xinh đẹp, ăn mặc quê mùa, không có khí chất, không có biệt tài, thế nhưng cô vẫn sống vô tư lự những bao nhiêu năm đấy thôi. Tuy nhiên lần này cô đã thực sự được lãnh giáo triệt để cái gì gọi là "tự ti".

Cô chán ghét bộ dạng ấy của mình, cô muốn tự cứu bản thân, vì vậy mà bắt đầu trở nên cay nghiệt với chính mình, thu người vào chiếc vỏ ốc mà cô tự cho là "căn phòng VIP". Cô buộc bản thân tham gia câu lạc bộ hùng biện, bắt đầu luyện tập diễn thuyết và kỹ năng biện luận, đi theo học hỏi các thành viên khác. Có điều, do nền tảng không vững, nên tài ăn nói của cô muốn được xếp vào hàng hùng biện thì vẫn còn xa lắm, mới vừa vào câu lạc bộ có chút xấu hổ, không tài nào mở miệng phát biểu ý kiến nữa là.

Có lần câu lạc bộ liên hoan, mấy thành viên đều cao hứng uống chút rượu, đàn chị năm tư Dịch Miêu từng nhận giải xuất sắc nhất toàn quốc, hỏi cô: "Đỗ Nhược, sao trông em cứ rụt rè, không dám thử tham gia gì cả vậy?"

Khi ấy Đỗ Nhược nhoi nhói lòng, nhẹ đáp: "Em sợ mất mặt, sợ bị cười nhạo ạ."

"Lúc còn trẻ không tranh thủ mất mặt nhiều một chút để tích lũy kinh nghiệm, sau này lớn hơn nữa thì biết làm sao?"

Mất cô uơn ước: "Em không biết nên làm thế nào. Em cũng muốn được giới giang như anh chị vậy, nhưng em..."

"Em đã rất giỏi rồi." Chị ấy vuốt tóc cô, "Đừng lo trước lo sau, đừng sợ sệt, cứ đi từng bước chậm rãi, phải ném trái mìn vào. Trong đầu nghĩ một trăm lần không bằng mở miệng nói một lần, bắt tay vào làm một lần. Lý luận suông không dùng được, hiểu không?"

"Dạ."

"Còn nữa, tại sao em không tự tin? Em giỏi hơn bọn chị cơ mà. Hoàn cảnh em thi đại học khó hơn bọn chị nhiều ấy. Em từ miền quê xa xôi lên đây, thật sự rất hiếm có. Trước kia đi học lẽ nào em cũng vậy sao? Chắc chắn không phải rồi. Vậy sao khi đến một nơi tốt hơn, em không tận hưởng cuộc sống hết mình mà trái lại còn hoang mang như thế chứ?"

Một câu nói chí lý đánh thức người trong mộng. Khoảnh khắc đó, Đỗ Nhược hoàn toàn tỉnh ngộ. Đứng rồi, tại sao cô lại quên mất cơ chứ? Ở quê, cô là xuất sắc nhất. Từ bé đến lớn, xung quanh xóm không ai lợi hại bằng cô. Cô có thể dễ dàng hiểu được môn học, nhanh chóng ghi nhớ nội dung bài học, dù có vào đại học thì cô vẫn giữ được phong độ ấy.

Nhập học lâu như vậy mới nhớ ra rằng, bản thân cô vốn vui vẻ, tự tin, tỏa sáng, nhưng sao lúc này đây cô lại quên mất chứ? Tại sao chỉ biết hâm mộ người khác mà quên đi chính mình?

Không lâu sau, chị Dịch Miêu giới thiệu cô tham gia câu lạc bộ dã ngoại. Lần này Đỗ Nhược không chần chừ, lập tức nhận lời. Cô muốn đi xem thế giới

ngoài kia, mà thật ra cô nên bước ra khỏi chiếc vỏ của mình để đi mở mang tầm mắt từ lâu rồi ấy chứ.

Cô tham gia câu lạc bộ dã ngoại, thường xuyên cùng với các thành viên đạp xe quanh khu vành đai ba, vành đai bốn, leo Vạn Lý Trường Thành. Dần dà, cô đã đặt dấu chân mình trên khắp phố lớn ngõ nhỏ ở Bắc Kinh, được nhìn thấy cuộc sống giản dị của những con người trong hẻm, quan sát tầng lớp nhân viên văn phòng bận rộn tại khu trung tâm, nhìn những công nhân mồ hôi ra đầm đìa ở công trường, xem người bán hàng rong thoăn thoắt tay chân ven các con phố...

Không chỉ vậy, cô còn trèo lên đỉnh núi cao, ngắm núi non trùng điệp, trời đất bao la. Thế giới này mỗi ngày đều thay đổi và cô cũng thế.

Cô chia đều quỹ thời gian của mình cho nhiều việc khác nhau, tham gia hoạt động ngoại khóa nhưng đảm bảo không làm trễ nãi việc học, thời gian dư dả lại trầm mình trong thư viện, học nội dung trong sách, học giáo trình kỹ thuật công nghệ cao cấp của nước ngoài.

Trước đây, cô loay hoay đến sứt đầu mẻ trán, phiền muộn nôn nóng, còn hiện tại, cô vẫn bận rộn nhưng đã có trật tự và khoa học hơn, thời gian cũng dư dả hơn, chưa kể cô may mắn tìm được công việc gia sư ở khu cư xá gần trường, tiền lương cũng kha khá.

Thỉnh thoảng một mình yên tĩnh, cô lại trầm tư, mình cố gắng như vậy là vì chứng minh điều gì chẳng? Cô không biết. Cô của thời điểm hiện tại vẫn chưa nghĩ ra đáp án, nhưng cũng không sốt ruột tìm kiếm cho ra câu trả lời. Mọi khúc mắc hãy cứ để thời gian trả lời vậy.

Cô chờ đợi thời gian trôi qua từng ngày, từ từ quên đi nỗi xấu hổ nhục nhã kia. Không thích cậu nữa, cô cảm giác như được giải thoát, bước ra khỏi mặc cảm tự ti, tảng đá lớn đè nặng bấy lâu cuối cùng đã có thể dời đi, cô non xanh mơn bắt đầu đâm chồi.

Thật ra những việc cô làm chẳng vì để chứng minh điều gì, chỉ là cuộc sống của cô vốn dĩ nên như thế, và phải là như thế từ lâu rồi. Quanh đi quẩn lại một vòng lớn, cuối cùng đã thoát ra khỏi sương mù, trở về đúng quỹ đạo.

Dòng suy nghĩ cứ thế nảy ra trong đầu giữa lúc cô đang khóa lại cửa phòng thí nghiệm, tay xách chiếc túi đựng chiếc máy cảm biến độ nghiêng vừa làm ra, lòng đầy thỏa mãn và yên bình, vì đây là thành phẩm cô tự học và mài mò làm ra chứ không phải nhờ thầy chỉ dạy. Khoảng thời gian trước cô đi tìm giáo sư Dương Trường Thành, muốn xin làm trợ lý cho dự án thí nghiệm mà thầy đang phụ trách, nhân tiện học hỏi thêm, nhưng thầy bảo sinh viên mới không thích hợp. Cô cũng không vội, tự mình từ từ trau dồi kiến thức, đến khi có được thành quả thì mang cho thầy xem, tin rằng sẽ làm thầy ngạc nhiên.

Ba cô bạn cùng phòng của Đỗ Nhược đều đang thực hành ở tòa nhà thí nghiệm. Đến giờ tan học, bốn người cùng nhau trở về ký túc xá.

Thu đi đông đến, sân trường cảnh sắc tiêu điều. Đi trong gió bắc, ai nấy đều co rúm người, run bần bật.

Hà Hoan Hoan bỗng đề nghị: "Rét quá, phải đổi quần áo rồi. Cuối tuần cùng nhau đi dạo phố mua sắm đi. Mình thấy mua trên mạng không đủ kích thích cho lắm."

Đỗ Nhược đồng ý: "Được."

Cô đã tích góp được một số tiền khá khảm từ công việc gia sư, nên sớm đã hạ quyết tâm không muốn mua hàng giá rẻ nữa. Mua mấy món hàng chợ chỉ bằng cần kiếm một chút rồi mua hẳn một món đồ tốt.

Khuru Vũ Thần: "Mình cũng đang có ý đó."

Vừa vào ký túc xá liền gặp một cô gái trang điểm xinh đẹp, mang giày cao gót, là Giang Tiểu Vận ở đối diện phòng họ. Mọi người đều quen biết nhau nên cười chào hỏi.

Giang Tiểu Vận là hoa khôi của lớp truyền thông, con gái chuyên ngành đầy biết ăn mặc trang điểm hơn mấy cô bên ngành Công nghệ thông tin. Nhưng hôm nay cô nàng trang điểm quá thật có đầu tư.

Đợi cô ấy đi xa, Hà Hoan Hoan mới quay đầu lại: "Òa, đẹp quạ, đi gặp bạn trai hả?"

Hạ Nam: "Hình như cô ấy đang cưa Cảnh Minh."

Tìm Đỗ Nhược bắt chợt lơ nhịp, hơi khó chịu chau mày. Cái đêm đau khổ định mệnh kia đã qua đi gần hai tháng, thời tiết cũng đã chuyển mùa, lá vàng cũng chẳng sót chiếc nào, trong sân trường chỉ còn lại nhành cây trơ trụi. Cô vẫn luôn tránh tiếp xúc với cậu, thậm chí tin tức về cậu cũng không muốn nghe. Nếu học gần lớp cậu, cô nhất định sẽ đi đường vòng, dù là môn học tập trung, cô cũng ra vào vội vàng, tuyệt đối không đụng mặt cậu. Vậy mà một giây vừa rồi, cảm giác như bị chích điện.

Hà Hoan Hoan nổi máu hóng hót: "Người theo đuổi cậu ta nhiều quá chừng, cô này trông rất xứng đáng không?"

Đỗ Nhược hùa theo: "Ừ, rất xứng."

...

Cô cũng không đến phòng thí nghiệm dự án của nhóm Cảnh Minh nữa. Có lần Lý Duy hỏi cô có muốn đi thăm quan nữa không, cô lấy cớ phải đến thư viện từ chối, sau đó Lý Duy không hỏi nữa.

Có một đêm Đỗ Nhược một mình đến phòng thí nghiệm làm bộ cảm biến. Trước khi lên tầng mới phát hiện phòng thí nghiệm mình cần đến ở cùng tầng

với phòng của Cảnh Minh, vậy là cô cắt công vòng qua thang máy đầu kia, để không đi ngang qua phòng của cậu.

Loay hoay trong phòng thí nghiệm làm vật liệu cảm ứng với âm thanh, cuộn dây, điện trở, bảng mạch, đinh ốc, vỏ ngoài... mất hơn một giờ mới hoàn thành bộ cảm biến. Đỗ Nhược hết sức hài lòng, trịnh trọng đặt bộ cảm biến lên bàn, vỗ tay “bốp” một cái thật to trước mặt nó, nhưng chiếc bóng đèn nhỏ trên bộ cảm biến không chút động tĩnh.

Đỗ Nhược lại vỗ thêm vài cái nữa, vẫn không chút phản ứng. Cô bối rối mở bộ cảm biến ra, mạch điện gì đó đều đúng cả, cô lắp lại lần nữa, đèn hiển thị vẫn im im.

Âm thanh nhỏ quá sao? Cô nghĩ ngợi liền khom người kê sát vào bộ cảm biến, quát lên với nó: "Này!"

Bóng đèn vẫn trơ trơ.

"Gào!"

"Ghù!"

"Aaaa!"

Bộ cảm biến chẳng buồn nhấp nháy như thể bị điếc.

Đỗ Nhược vẫn chưa chịu bỏ cuộc: "Ha ha ha!"

Bóng người lóe lên ở cửa, cô cuống cuống quay đầu lại, nhất thời ngây ra như phỗng. Cảnh Minh đứng ở cửa phòng thí nghiệm, cau có nhìn cô: "Tôi rồi cô còn la lối om sòm gì thế?"

Đỗ Nhược im thinh. Gần hai tháng không gặp, nhìn mặt cậu cảm giác có chút xa lạ, hình như tóc đã cắt ngắn đi một chút, áo khoác cũng dày hơn và trông cũng sang chảnh hơn.

"Cô đang làm gì?" Cảnh Minh cau mày, nghiêng đầu nhìn.

"Không... không làm gì cả." Cô khẽ chuyển người che đi bộ cảm biến.

Nhưng làm sao thoát được cặp mắt tinh tường của Cảnh Minh, cậu đi thẳng về phía cô, hất cằm nói: "Xê ra một chút đi."

Đỗ Nhược không muốn nghe lời cậu: "Tôi..."

Cậu trực tiếp gạt cô sang một bên, cầm bộ cảm biến trên bàn lên xem: "Cảm biến âm thanh à?"

"...Ừm."

Cậu xòe một bàn tay ra với cô, nhưng cô không có phản ứng, cậu liền quay đầu nhìn cô với ánh mắt không chút thân thiện. Đỗ Nhược ngập ngừng đưa tua vít cho cậu.

Cảnh Minh cầm tua vít xoay xoay vài ba cái đã mở bộ cảm biến ra, nhìn sơ qua rồi lắc đầu cười mỉa. Dáng vẻ kia khinh khỉnh khỏi phải bàn, cậu không nói gì, lắp lại chiếc máy như cũ rồi đặt trước mặt cô. Đưa tay đến búng một cái, tiếng "tách" vang lên lanh lảnh, đèn bật sáng.

Đỗ Nhược á khẩu. Một khắc trước trong lòng còn đang chửi rủa dáng vẻ vênh vảo của cậu, thì một khắc sau đã nghẹn họng trân trối. Cô vội ngược nhìn cậu đầy thắc mắc: "Tôi sai ở đâu?"

"Cuộn dây cảm ứng và cuộn dây thứ cấp lắp ngược. Lỗi cơ bản như vậy cũng phạm phải, tôi thấy cô hết thuốc chữa rồi." Cậu cất cao giọng chế nhạo.

"Ồ." Cô lí nhí lí nhí, không còn nói gì nữa.

Phòng thí nghiệm bỗng chốc tĩnh lặng như tờ, đèn huỳnh quang sáng rực, chiếc bóng đèn nho nhỏ trên bộ cảm biến cũng tỏa sáng, bên ngoài cửa sổ là màn đêm sâu thẳm thẳm.

Cảnh Minh vốn chỉ thuận miệng nói thôi, cậu biết rõ nội dung cô đang làm thí nghiệm đã vượt xa bài học trên lớp. Xỉa xoi con người ta xong thấy không có phản ứng gì, cậu bèn quay lại nhìn cô. Đã lâu không gặp dường như cô có chút đổi khác, nhưng khác ở đâu thì lại không thể nói rõ.

Cậu cũng không để tâm mấy, tiện tay cầm lấy giấy và bút trên bàn cô, viết soạn soạn trên đó một loạt địa chỉ trang web: "Muốn đọc kiến thức, tìm tài liệu gì thì cứ vào những trang này." Ném trả bút còn ngao mạn dạn dò một câu, "Tính kỹ thuật ở lĩnh vực điều khiển cảm biến muốn đột phá là nhờ vào vật liệu, còn nữa, tìm hiểu thêm về nguyên lý mạch điện đi."

Con người cậu là vậy, chỉ có máy móc mới có thể thu hút ánh mắt cậu, chứ không phải con người. Trước đây, ai đã từng vì một câu "được đấy" của người ta mà tưởng bỏ ấy nhỉ.

"Cảm ơn." Cô không nói gì khác.

Lúc này điện thoại di động cậu vang lên, vẫn là bài hát tiếng Anh cô không nghe rõ lời kia. Cậu quay người bắt máy: "A lô?"

Không biết bên kia nói câu gì.

"Đến đây."

Cậu buông điện thoại xuống, liếc sang cô lần nữa rồi đi thẳng ra ngoài, một câu chào tạm biệt cũng không có. Bóng đèn nhỏ cũng đồng thời tắt ngóm.

Đỗ Nhược cúi đầu lẳng lặng nhìn những dòng chữ xiêu vẹo của cậu trên sổ, lại nhìn bộ cảm biến nho nhỏ kia. Một lúc lâu sau, tiếng bước chân của cậu biến mất trong hành lang, nghe được tiếng đóng sầm cửa ở phía cuối, cô mới cất tiếng: "Này!"

Lần này, chiếc bóng đèn trên bộ cảm biến ngoan ngoãn sáng lên. Cô thở dài, đáy lòng không gọn nổi sóng, chỉ thấy có chút phiền muộn vì sự sơ suất của mình thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

Khi Đỗ Nhược mang con quy hồi chuyến, bộ cảm biến âm thanh, nhiệt độ, ánh sáng, bộ cảm biến độ nghiêng và bộ cảm biến gia tốc do tự cô làm đến văn phòng, giáo sư Dương Trường Thanh quả thật rất bất ngờ: "Đây đều là tự mình em làm à?"

"Dạ, đều tự em làm."

"Giỏi lắm."

"Giáo sư, thầy có thể cho em đi theo vào phòng thí nghiệm không, chỉ là giúp việc cho đàn anh cũng được ạ. Một mình em tự làm, không ai chỉ dẫn, phải mất rất nhiều thời gian ạ."

Dương Trường Thanh không trả lời thẳng mà hỏi ngược lại: "Em thích ngành này lắm à?"

"Thích ạ." Cô gật đầu như bầm tôi.

"Tại sao thích? Thầy nhớ hồi mới tựu trường, em bảo không hiểu nhiều về ngành này."

Cô vô thức mỉm cười: "Cảm thấy tiếp xúc với máy móc rất chân thật, mình cho cái gì thì nó sẽ trả lại cái đó, không hơn không kém, không có may mắn cũng tuyệt đối không phụ lòng mình. Chúng nó như có sinh mạng, chỉ cần mình nghiêm túc làm tốt từng bước, đến cuối cùng nó nhất định sẽ đáp lại mình."

Dứt câu cô thuận tay sờ vào bộ cảm biến nhiệt, ngón tay vừa chạm đến đèn liền phát sáng.

Dương Trường Thanh cười: "Được, em đến đi."

Đỗ Nhược mừng rỡ: "Cảm ơn giáo sư."

Từ đó, đứa con gái duy nhất là cô bắt đầu đi theo các đàn anh đến công xưởng thí nghiệm, bắt đầu tiếp xúc với các máy khoan dò, máy giũa. Dương nhiên cũng nhận được không ít sự giúp đỡ từ mấy vị tiền bối.

Thời gian cứ thế trôi qua thật nhanh, thấm thoát đã hết một năm. Bắc Kinh đổ tuyết vào ngày đầu năm âm lịch, Đỗ Nhược và Hà Hoan Hoan đến từ miền Nam nên chưa bao giờ thấy tuyết, hưng phấn đến mức nhảy nhót tung tăng, suýt nữa thì ngã cắm mặt vào đồng tuyết.

Hạ Nam và Khuru Vũ Thần tròn tròn mắt: "Phải, phải, phải, đó là tuyết, tuyết trắng tinh, ai không biết còn tưởng có vàng từ trời rơi xuống đấy."

"Cậu trông mắt lần nữa xem." Đỗ Nhược vốc một nắm tuyết ném vào đầu Hạ Nam.

"Cậu muốn chết hả!" Hạ Nam tránh kịp, vốc một nắm lên ném trả.

Bốn người vui vẻ nô đùa, lăn lộn trên tuyết. Đỗ Nhược nắn một quả cầu tuyết, ném đi. Khuru Vũ Thần kịp tránh né, quả cầu nện thẳng vào người nam sinh đi ngang qua, là Lê Thanh Hòa.

"Ồi, sư huynh, em xin lỗi." Cô lập tức chạy đến hối lỗi.

"Không sao." Lê Thanh Hòa phúi tuyết trên người, cười nói, "Anh nhớ em là người miền Nam phải không? Bình thường, bình thường thôi."

Đỗ Nhược xấu hổ. Khuru Vũ Thần ở bên cạnh giả vờ giả vịt: "Đúng vậy, sư huynh. Cỏ Nhỏ nhà bọn em cái gì cũng thấy lạ, khiến anh chê cười rồi."

Lê Thanh Hòa cười sang sảng. Đỗ Nhược quay đầu lại: "Cậu muốn chết à!"

Khuru Vũ Thần trên ghẹo xong le lưỡi bỏ trốn.

Lê Thanh Hòa nhìn Đỗ Nhược cười nói: "Trùng hợp, anh đang tìm em có việc."

"Việc gì ạ?"

"Đây là đoạn phim mấy lần đầu em tham gia hùng biện trong câu lạc bộ."

Cô lúng túng: "Hả, anh quay lại á?"

"Soi khiếm khuyết để giúp em trau dồi và nhanh chóng nâng cao kỹ năng."

"Cảm ơn. À đúng rồi, lần trước tài liệu hùng biện anh cho em mượn đã xem xong rồi, hôm nào em mang trả lại anh."

"Được, không vội đâu."

Lê Thanh Hòa nhấn nhủ xong bèn đi trước lo liệu công việc của mình. Đỗ Nhược đưa mắt nhìn anh ta rồi đi, vừa quay đầu lại liền bắt gặp ba cặp mắt đầy mờ ám của bọn cùng phòng.

Hà Hoan Hoan: "Có vấn đề."

Khuru Vũ Thần: "Có biến."

Hạ Nam: "Có gian tình."

Đỗ Nhược hoàn toàn không nghĩ như vậy, thuận miệng đáp: "Sư huynh tài giỏi như vậy, còn đẹp trai nữa, sao lại để ý đến mình được?"

Hà Hoan Hoan la ó bất bình: "Sao lại không để ý cậu chứ! Cỏ Nhỏ của mình xinh thế cơ mà."

Mắt Đỗ Nhược tròn trừng như sắp rớt ra ngoài: "Mắt cậu có vấn đề sao mà thấy mình xinh?"

Khuru Vũ Thần chen lời: "Thật ra cậu xinh hơn hồi vừa vào học nhiều rồi. Mắt mũi xinh xắn, da cũng trắng hơn, trông mon mớn í."

Hạ Nam chậm rãi nói: "Ừ, thẩm mỹ cũng tăng lên, không giống với lúc mới đến, luôn mặc mấy bộ đồ khiến người ta cạn lời."

Đỗ Nhược nghẹn lời hồi lâu: "Các cậu đang lăng xê hay lăng mạ mình vậy?" Nhưng dù là khen hay chê cô đều không mấy chú trọng.

Nếu thật sự phải nói cô khác gì với lúc đầu, có lẽ là ở chỗ cô biết chải chuốt hơn, nhưng không đến mức quá cuồng đến nỗi lúc nào cũng chăm chăm để ý và suy đoán xem người khác nhìn mình thế nào. Cô còn biết cố gắng trau dồi học thức và vốn sống cho bản thân, nhưng không mù quáng, tự ti, luống cuống tay chân, hay chốc chốc lại muốn ganh đua, so tài cao thấp với người khác.

Cô đi từng bước vững chắc, vui vẻ học hành, mở mang đầu óc, làm quen bạn mới, đi đến nhiều nơi, đọc thêm nhiều sách, học hỏi nhiều điều. Con người dần cởi mở, lá gan cũng trở nên to lớn, những việc xưa nay cô nghĩ mình sẽ mãi mãi không làm được, thì bây giờ đã bắt đầu thử trải nghiệm. Ví dụ như là nhảy nhót trong buổi vũ hội tân sinh viên.

Trường họ có một truyền thống, hằng năm, chủ nhật đầu tiên của năm mới sẽ tổ chức dạ vũ cho tân sinh viên. Tất cả sinh viên năm nhất đều phải chuẩn bị tiết mục nhảy múa.

Lớp Đỗ Nhược có mình cô là nữ, múa đơn quả thật khó kham nổi nên đành giao trọng trách lại cho nhóm nam sinh.

Cô đang rảnh rỗi thì Hà Hoan Hoan tìm đến cửa, nói lớp họ muốn biểu diễn tiết mục nam nữ nhảy đôi, cần bốn nam bốn nữ, nhưng lớp cô ấy chỉ có ba nữ thôi, muốn mượn Đỗ Nhược sang hỗ trợ. Cô nhanh chóng đồng ý, một là không thể từ chối bạn thân, hai là Hà Hoan Hoan cho cô xem một đoạn clip có sự kết hợp giữa các điệu nhảy sôi nổi phóng khoáng như Flamenco, Samba, Tango, có sức lan tỏa mạnh, xem mà ngứa cả tay chân.

Cô và mọi người ráo riết tập luyện trong vòng năm đêm, rốt cuộc đã thành công mỹ mãn. Đêm dạ vũ, Hạ Nam trang điểm thật đậm cho Đỗ Nhược, hàng mi dày cong vút, mắt màu khói sâu thẳm, mặt trắng nõn, môi đỏ rực. Lại dùng dụng cụ làm tóc uốn lộn to cho mái tóc chấm vai của cô, đeo băng đô màu đỏ, bước cuối cùng là thay chiếc váy xòe hở lưng màu đỏ.

Khuru Vũ Thần mắt tròn mắt dẹt: "Chời ôi, Đỗ Nhược biến thành tiểu yêu tinh rồi."

Đỗ Nhược nhìn cô gái yêu kiều lộng lẫy trong gương, suýt cười bục ruột: "Mợ ơi, cái quý gì vậy?"

"Dở hơi, đi khiêu vũ chẳng lẽ trang điểm nhạt nhẽo à?" Nhà tạo hình nghiệp dư Hạ Nam tuyên bố.

"Rời rời rời, đẹp đẹp đẹp." Đỗ Nhược phì cười đi ra cửa.

Đêm vũ hội diễn ra vào một ngày giữa đông, tuyết vẫn không ngừng bay khắp nơi. Đỗ Nhược, Hà Hoan Hoan, Từ Khả, Tô Nghiên mặc váy khiêu vũ, mang giày cao gót màu đỏ, trùm kín áo phao lông vũ chạy băng băng trong sân trường giá rét. Không khí cảm cảm kích thích thần kinh, khiến người ta trở nên hưng phấn đến lạ. Những chiếc váy đỏ của nhóm con gái rực rỡ chói mắt giữa màn tuyết trắng xóa. Họ túm lấy tà váy, vừa cười khanh khách vừa hướng đến tòa nhà giảng dạy. Đây là tòa nhà được xây dựng theo phong cách hiện đại hóa màu xám lạnh, có một cầu thang riêng ở bên ngoài dẫn thẳng đến hội trường ở tầng hai. Trên cầu thang sắt phủ đầy lớp tuyết in hằn những dấu chân.

Trên tầng có người ra vào liên tục, cửa hội trường hết đóng rồi lại mở, tiếng nhạc huyền ảo lúc vọng ra ngoài vang rền, lúc lại bị bùng bít trong không gian kín phòng. Đỗ Nhược cảm váy chạy đùng đùng lên lầu, ba cô gái kia cũng vội theo sát phía sau.

Hà Hoan Hoan: "Nhanh lên nào, bắt đầu này giờ rồi, nhanh lên." Từ Khả: "Éc, rét chết được, rét chết được, giày sắp rơi ra rồi."

Đỗ Nhược: "Cậu nói xem bọn mình mang giày đỏ, có khi nào sẽ nhảy mãi không dừng được không, giống như trong truyện cổ tích Andersen đấy, cuối cùng phải chặt chân."

Tô Nghiên: "Hà? Chặt chân? Bọn mình xem là cởi giày ra mà."

Đỗ Nhược: "Đó là truyện thiếu nhi, còn bản gốc là cô gái mang giày đỏ không cởi ra được, đánh phải chặt chân của mình. À, đúng rồi, còn có cô gái lọ lem nữa, hai cô chị vì muốn mang vừa giày thủy tinh, một người cắt đi đầu ngón chân, một người thì cắt bỏ gót chân..."

Hà Hoan Hoan: "Im đi! Cậu là con nhố biến thái, hủy hoại tuổi thơ của mình."

"Ha ha, đây là sự thật, lẽ nào cậu cam chịu để bị lừa sao?" Đỗ Nhược cười lớn, vừa quay đầu trên Hà Hoan Hoan vừa rảo bước lên cầu thang.

"Cậu cẩn thận một chút!" Hà Hoan Hoan bị trượt chân, nắm chặt tay vịn, "Cầu thang đóng băng rồi, trơn lắm."

"Không sao, mình đã lên..." Đỗ Nhược bước đến bậc cuối cùng. Một bóng người cao cao đẩy cửa hội trường đi ra từ bên trong, tiếng nhạc, tiếng người ập đến như thủy triều dâng.

Đỗ Nhược giật mình, chân giẫm phải miếng băng trơn trượt, giày cao gót lao đảo, đột ngột ngã nghiêng sang một bên: "Aaaaa!"

Chàng trai đang cầm điện thoại vừa đi ra kia nhìn thấy một cô gái tóc xoăn, váy đỏ chao đảo sắp té lăn xuống thang lầu, cậu không hề nghĩ ngợi, tức thì bước đến nắm lấy cánh tay cô, giật mạnh trở lại. Hai tay Đỗ Nhược liền nắm chặt tay chàng trai ấy theo phản xạ, như thể bám lấy khúc cây cứu mạng vậy.

Lạy trời, được cứu rồi! Nhưng cô vẫn không buông tay ra, chỉ thở hổn hển.

"Cô không sao chứ?" Giọng đối phương thản nhiên, không chút lo lắng.

Đỗ Nhược chưa kịp định thần sau sự cố vừa rồi, từ từ ngẩng đầu lên liền bắt gặp gương mặt tuần tú của Cảnh Minh. Trong đêm tuyết trắng, đôi mắt của cậu đen lay láy.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy gương mặt cô gái, Cảnh Minh thoáng ngỡ ngàng rồi hàng mày từ từ nhú lại. Cậu nhìn cô từ trên xuống dưới, gần như không thể nhận ra, mắt màu khói, môi đỏ chót, tóc uốn lọn, váy đỏ. Cô nàng này... làm cái quái gì thế?

"Đỗ Nhược, cậu không sao chứ?" Hà Hoan Hoan xông lên đỡ cô.

"Không sao." Đỗ Nhược nhanh chóng buông tay Cảnh Minh ra, đứng thẳng dậy, không nói nhiều cũng không cười, nghĩ ngợi chốc lát, dù khá miễn cưỡng nhưng vẫn khẽ nói, "Cảm ơn."

Cậu không trả lời, đưa điện thoại lên tai, đi qua một bên ban công nghe điện thoại.

Bên ngoài gió lớn, bốn người nhanh chóng chui vào hội trường.

Từ Khả: "Nghe nói Giang Tiểu Vận thả thính cậu ta lâu rồi không dính."

Tô Nghiên: "Ồ, Giang Tiểu Vận đẹp vậy mà..."

Từ Khả: "Ai biết, nói là lười có bồ, chơi với robot thích hơn."

Tô Nghiên: "... Thế giới của thiên tài người phạm như chúng ta không hiểu đâu."

Đỗ Nhược không có phản ứng, lặng lẽ trợn trắng mắt. Hà Hoan Hoan nhỏ giọng nhắc nhở: "Đừng nói chuyện nữa, tiếp theo là đến chúng ta rồi."

Họ lập tức im lặng, đi đến góc sân. Trong hội trường nhóm sinh viên hoặc đứng hoặc ngồi vây quanh thành một vòng, chính giữa là sân khấu.

Hiện tại đang là phần biểu diễn của Vương Hoài Ngọc, đại diện lớp Cơ khí điện tử, cô ta mặc chiếc váy ba-lê trắng, nhẹ nhàng nhảy múa vô cùng tao nhã, hết như con thiên nga trên sân khấu. Đỗ Nhược đứng bên cạnh xem có chút ngưỡng mộ, nhưng cũng không vì vậy mà dễ dàng phủ định bản thân như trước đây.

Ba-lê là điệu múa trang nhã cổ điển, còn điệu nhảy của họ thuộc phong cách sôi động phóng khoáng, hai bên hoàn toàn đối lập. Họ nhất định sẽ mang đến một buổi biểu diễn đặc sắc cho người xem.

Vương Hoài Ngọc kết thúc mà biểu diễn một cách hoàn hảo, cúi người cảm ơn, hội trường vang lên tiếng vỗ tay rần rần.

Thiên nga trắng bước xuống sân khấu, bướm bướm đỏ lướt thướt tung bay. Đỗ Nhược ra sân.

Bốn nam bốn nữ đứng giữa sân khấu, mỗi cặp đều bày tư thế đứng xa đối phương, trên gương mặt là vẻ tự tin ngời ngời và không để ý đến đối phương. Tiếng nhạc bỗng vang lên, vũ điệu phong cách Tây Ban Nha vừa cuồng nhiệt vừa hoang dại.

Đỗ Nhược hát cầm, vung cánh tay mảnh khảnh, vỗ tay hai cái, chân bước theo nhịp điệu, vạt váy lay động, phần eo lắc lư di chuyển quanh bạn nhảy. Màn biểu diễn thanh thoát và không kém phần sôi nổi chính thức bắt đầu.

Cảnh Minh đẩy cửa vào, vừa hay bắt gặp ngay màn này. Chiếc váy đỏ rực tôn lên tấm lưng trắng ngần như tuyết của cô, gương mặt rạng rỡ, phối hợp nhịp nhàng với bạn nhảy, chốc chốc lại cử động bả vai. Lúc thì liếc mắt đưa tình, tiến gần đến đối phương, khi lại chau mày, ra vẻ kiêu kỳ tránh xa bạn nam ấy. Hai người cứ thế trêu đùa, rồi lại giữ khoảng cách, chỉ duy nhất biểu cảm là vẫn cháy bỏng, không hề nguội lạnh.

Tà váy đỏ cũng gọn sóng, xoay múa theo như cánh bướm, nụ cười tươi tắn trên gương mặt như đóa hoa nở rộ. Ngay cả những lọn tóc xoắn dường như cũng được thổi hồn, dập dờn nhảy múa trên đôi vai mảnh khảnh của cô.

Cảnh Minh tựa vào tường, dời mắt quan sát người đang khiêu vũ ở giữa sân khấu, mày cau lại, vẻ mặt tối tăm khó hiểu. Bạn học xung quanh đều bị thu hút, bất giác vỗ tay theo nhịp điệu.

Giữa chừng chợt xảy ra sự cố, Đỗ Nhược quên bước nhảy, vũ đạo bắt đầu lúng túng. Họ vốn dĩ học cấp tốc nên đâu thể nhớ được nhiều như vậy, phải nhờ đồng bọn nhắc nhở lẫn nhau, vì vậy cô vừa quên thì mấy bạn còn lại cũng loạn cào cào lên.

Làm sao đây? Mọi người hoảng hốt trao đổi ánh mắt với nhau.

Không làm gì cả, quên rồi thì nhảy bừa thôi!

"Eo ôi, mình quên rồi!" Cô ôm mặt hét lên một tiếng, thế nhưng người đang trong trạng thái hưng phấn cao độ nên cũng bất chấp, cứ phát huy theo bản năng, nhảy múa loạn xạ.

Nhóm bạn nhảy cũng chẳng hơi đâu lo nghĩ nhiều, ai cũng quên bài cả rồi nên cứ nhảy đại thôi. Quấy hết mình là được rồi, vui là chính mà. Lần này cả hội trường đều hưng phấn, cười sảng khoái. Màn trình diễn của họ là tiết mục cuối cùng trong đêm nên mọi người đều tràn lên sân khấu, tự do khiêu vũ.

Đỗ Nhược nhảy mệt rồi, chen ra khỏi đám đông vẫn đang nhảy nhót hăng say, cười khanh khách không ngớt, được mấy bạn nam sinh rồi rít khen ngợi: "Được lắm Đỗ Nhược."

"Cảm ơn." Cô lớn tiếng đáp lời, tung tăng đi ra khỏi đám người, vừa nhún vai vừa ngâm nga theo nhạc: "Senorita... Mira... Mira..."

Vừa ngược lên thì bắt gặp ánh mắt thẳng thắn tấp của Cảnh Minh hướng thẳng về phía cô. Cậu đang tựa người vào tường, tay xoay xoay điện thoại di động. Tiếng hát tắc nghẽn nơi cổ họng. Trong tiếng nhạc xập xình, ánh đèn nhấp nháy, cậu nhìn cô, cô cũng nhìn cậu, tức khắc một giây sau, cả hai đồng thời dời mắt về phía khác.

"Đỗ Nhược, cùng nhảy đi." Bên cạnh có người gọi cô, là Lê Thanh Hòa.

"Sư huynh cũng đến à?"

"Sang đây xem sinh viên mới bọn em quây cỡ nào, nhảy không?"

"Được. Nhưng nhảy điệu gì?"

"Anh cũng không biết."

"Vậy nhảy bừa thôi hi hi."

Cảnh Minh dời mắt đi, liếc nhìn đám người trong hội trường, bỏ điện thoại vào túi, không có hứng thú nhảy nhót tung tung hết như đám thiếu nết này.

Một nữ sinh đi đến mời cậu: "Cảnh Minh, cùng nhảy đi."

"Không nhảy đâu." Cậu hờ hững từ chối, nhòm dậy khỏi bức tường đi thẳng ra cửa.

Chương 23

Sau đêm vũ hội mừng năm mới, Đỗ Nhược nổi đình nổi đám được một quãng thời gian, rồi tiếng tăm cũng nhanh chóng qua đi, tan thành mây khói. Dạ vũ kết thúc, nhiệt tình nguội lạnh, tất cả trở về nguyên trạng, ai ai cũng bận rộn học hành, cuộc sống lại trở về trạng thái vốn dĩ, bình thân trôi qua từng ngày.

Cô muốn thử trải nghiệm những thứ mới mẻ đối với bản thân, nhưng cũng có chừng mực, không cuồng quá mức. Tẩy đi lớp phấn son, cởi bỏ chiếc váy đỏ, cô vẫn còn có con đường rất thực tế cần phải đi tiếp.

Năm nay tết âm lịch rơi vào tháng Hai, cuối tháng một là trường đã cho nghỉ rồi.

Sau buổi dạ vũ một hai tuần, kỳ thi học kỳ I đến hẹn lại lên. Đỗ Nhược và các bạn học qua lại trong khuôn viên trường vẫn còn tuyết đọng, bận bịu ôn tập thi cử.

Môn thi cuối cùng nhanh chóng kết thúc, sinh viên chính thức được nghỉ tết, ai nấy đều thu dọn hành lý về quê. Hạ Nam và Khuru Vũ Thần về nhà ngay hôm vừa thi xong, Hà Hoan Hoan cũng nôn về quê nên đã đặt vé máy bay ngay đêm đó.

Còn Đỗ Nhược muốn tranh thủ thời gian nghỉ tết đi làm thêm ở lớp luyện thi nên không định về nhà. Trước khi đi, Hạ Nam và Khuru Vũ Thần hẹn cô nghỉ tết có rảnh thì đi chơi chung, Đỗ Nhược đồng ý. Chưa đến chạng vạng mà phòng ngủ đã trống vắng, cả tòa nhà ký túc xá đều bận rộn nghỉ lễ, người thu dọn đồ đạc, người kéo lê vali, tạm biệt nhau, khóa cửa phòng. Tất cả ồn ào náo nhiệt đều không liên quan gì đến cô.

Mấy giờ sau, cả tòa nhà rỗng tuếch, mọi người đều về hết cả rồi. Vừa thi xong Đỗ Nhược cũng không cần đến thư viện, nên mang ra giường và quần áo đi giặt, phơi đồ xong lại quét dọn ký túc xá.

Đến đêm, cô quản lý ký túc xá đến kiểm tra phòng và cho đăng ký danh sách sinh viên không về nhà nghỉ tết. Đỗ Nhược viết tên của mình vào, phát hiện trong tòa nhà còn có mười mấy bạn học khác nữa, rải rác ở khắp các ngõ ngách của ký túc xá. Không biết nguyên nhân họ ở lại có giống cô không.

Sau khi cô quản lý đi, Đỗ Nhược gọi điện thoại cho mẹ. Mẹ và bà ngoại sống nương tựa lẫn nhau, hai người đều khỏe mạnh, không ý kiến về quyết định của cô, chỉ bảo cô tự chăm sóc tốt cho bản thân.

Hà Hoan Hoan đáp Trùng Khánh lúc gần nửa đêm, nhanh chóng đăng chín tấm ảnh lên trang cá nhân, nào là lẩu, xiên que... cả đồng món ngon. Hạ Nam vào like, Khuru Vũ Thần bình luận ngắn gọn: "Lại ăn!"

Đỗ Nhược khẽ cười cũng bấm like, trở mình tắt đèn bàn đi ngủ. Cô hơi nhớ nhà nhưng nhanh chóng kiềm chế cảm xúc, không có thời gian suy nghĩ việc khác, mai còn phải thức sớm đi dạy nữa.

Lần này cô làm gia sư cho một học sinh theo học trường nghệ thuật rất có cá tính, mời gia sư dạy thêm môn văn hóa. Nghe bảo lúc trước từng chọc giận vài thầy giáo, mẹ cậu ta không có cách nào đành đổi sang mời gia sư nữ, quả nhiên đã đi vào nề nếp hơn.

Trái lại Đỗ Nhược thấy học sinh này khá tốt, tuy không nhiệt tình với cô lắm nhưng cũng không đến nỗi vô lễ, tốt hơn tên Cảnh Minh kia nhiều.

Dạy cậu ta xong còn phải đến lớp luyện thi dạy cho lớp lớn, vì ở đây vẫn học bình thường cho đến đêm trước giao thừa mới nghỉ. Xong việc cô lại về trường và chui rúc trong phòng thí nghiệm. Đạo gần đây cô có hứng với bộ cảm biến IMU (1), luôn tìm đọc tư liệu và làm thí nghiệm, cố gắng nâng cao độ nhạy bén và độ chính xác của bộ cảm biến IMU hiện hữu, mỗi ngày trôi qua đều vô cùng phong phú.

(1) IMU (Inertial Measurement Unit) là thiết bị được kết hợp từ cảm biến gia tốc và cảm biến con quay hồi chuyển, có chức năng cung cấp thông tin về góc quay và độ nghiêng giúp cho việc giữ thăng bằng của hệ thống tự động như robot vượt địa hình, máy bay...

Chỉ có điều thỉnh thoảng đi trong trường sẽ cảm thấy sân trường im ắng đến mức quái lạ. Ký túc xá, thư viện, tòa nhà giảng dạy, căn tin đều không một bóng người, đi đến đâu cũng yên ắng gần như không một tiếng động.

Lại là mùa đông, vạn vật héo tàn, hết như cảnh tận thế trong phim, không biết mấy sinh viên còn ở lại trường kia trốn đi đâu rồi, cảm giác cô giống như robot Wall-E, một mình tự chơi tự vui ở khuôn viên trường.

Sân trường càng thêm trống vắng, ngay cả thành phố cũng vắng tanh. Hôm đó Đỗ Nhược đi ra ngoài ăn cơm, phát hiện con đường phồn hoa ngày trước giờ thành xơ xác, dường như người đi đường, ngay cả xe cũng không có. Lúc này cô thật sự đã thật sự trở thành người còn sót lại trong thành phố đơn côi này rồi.

Giao thừa gần ngay trước mắt, Đỗ Nhược bình thường có chút còi nấy cũng không khỏi buồn bã nhớ nhà, cảm giác chơi vui từ từ lan tỏa khắp trong lòng cô.

Sáng ba mươi Tết, Hạ Nam, Khuru Vũ Thần và Hà Hoan Hoan lần lượt gọi hỏi thăm cô. Đỗ Nhược gượng giọng vui vẻ cười khanh khách với bạn bè. Khuru Vũ Thần đi Thái du lịch với gia đình, Hạ Nam mời cô đến nhà cùng ăn bữa cơm tất niên, Đỗ Nhược từ chối khéo. Cả nhà người ta đoàn viên, cô xen vào làm gì chứ.

Đến chiều, cô vừa định đi ra ngoài mua thức ăn mang về thì nhận được điện thoại của dì Minh Y: "Con không về nhà sao không nói với dì?"

Hóa ra Minh Y gọi điện thoại chúc tết mẹ Đỗ Nhược, mới biết cô còn ở lại Bắc Kinh, đi ấy nặng nề đòi cô đến nhà mình cùng đón Tết. Cô vừa định từ chối thì dì Minh Y đã nói ngay: "Con không đến thì bây giờ đi lái xe đến trường đón con."

Cô đành nhận lời: "Thôi để con tự đi ạ."

Buông điện thoại xuống, cô thở dài. Một mình đón Tết ở ký túc xá vẫn tốt hơn, nhớ nhà thì ngủ qua giao thừa là được rồi. Nhưng đến nhà Cảnh Minh thì...

Cô gội đầu tắm rửa, sửa soạn đơn giản, thay chiếc áo len đỏ mới mua, bên ngoài mặc thêm áo khoác ni trắng mới mua. Vắt và lăm mới tìm được một siêu thị còn mở cửa, mua chút quà cáp rồi ngồi xe điện ngầm đến Cảnh gia.

Trạm xe điện cũng vắng ngắt. Đêm giao thừa mà, nên trên mặt mỗi nhân viên đều mang nụ cười niềm nở: "Chúc mừng năm mới."

Đến biệt thự nhà họ Cảnh, vừa vào cửa đã thấy không khí náo nhiệt bữa giỗ khắp nơi. Ông bà chú bác, anh chị em, cháu chắt cả bốn thế hệ đều có mặt đông đủ. Nhà Cảnh Minh rất lớn, chỉ riêng phòng khách đã hơn trăm mét vuông, nên tung bừng rộn ràng mà không hề thấy chật chội chút nào.

Minh Y nhìn thấy Đỗ Nhược lập tức đến đón, nhẹ kéo tay và cũng lờm cô một cái, không trách móc gì chỉ thở dài: "Con bé ngốc nghếch này."

Chỉ một câu đã khiến Đỗ Nhược thấy áy náy mà cũng áy náy. Minh Y giới thiệu cô với mọi người, cô chào hỏi từng người một, cả nhà đều khách sáo hiền hòa, biết thân thế cô nên không hỏi nhiều.

Giới thiệu xong Minh Y gọi với sang đầu kia phòng khách: "Cảnh Minh, Đỗ Nhược đến rồi."

Cảnh Minh vờ như không nghe thấy. Bên này các trưởng bối đều trò chuyện rôm rả, bên kia Cảnh Minh ngồi ngay giữa sofa, nhìn vào màn hình tivi không lơ chơi game, tiếng đánh đấm vang lên chỉ chòe. Bởi đêm giao thừa nên cậu cũng mặc áo len mỏng màu đỏ, nổi bật nước da trắng ngần, nhất là gương mặt.

Ngồi cạnh cậu là hai đứa em họ Cảnh Trí và Cảnh Ninh đang học cấp Hai. Cậu còn có hai người anh họ, một người đã có vợ có con, người kia vẫn còn trẻ. Đứa bé đang lăn lộn trên đất chừng ba bốn tuổi, quần quýt bên chân Cảnh Minh nhõng nhẽo mẹ nheo: "Con muốn xem Boonie Bears, con muốn xem Boonie Bears."

Cảnh Minh để mặc thằng bé nắm núm lõi kéo quần jeans của mình, mắt chỉ đau đáu nhìn vào tivi, tập trung đánh đấm, chẳng buồn đoái hoài, lâu lâu lại đưa tay gạt thằng bé sang một bên.

Đứa bé thấy cậu không chiều theo ý mình đổi sang kênh truyền hình, liền gào thét inh ỏi: "Con muốn xem Boonie Bears, con muốn xem Boonie Bears." Tiếng hét làm Cảnh Trí và Cảnh Ninh khó chịu phải bịt chặt tai lại.

Cảnh Minh nhíu mày cau có: "Anh, bé quý tử nhà anh đi chỗ khác đi."

Chị dâu cậu vội đi đến dỗ thằng bé: "Nào nào, mẹ con mình lên tầng xem phim hoạt hình nhé, đừng phá chú ba."

Trong số người lớn, không ai có thể bảo cậu ngừng chơi game và chuyển kênh tivi cả. Có thể thấy địa vị sắp xếp xong của cậu trong ngôi nhà này.

Từ cách ăn mặc, Đỗ Nhược có thể nhận ra gia đình Cảnh Minh là giàu nhất trong dòng họ, nói không chừng họ hàng cũng phải nương tựa nhà cậu. Cảnh Viễn Sơn và Minh Y ngoài mặt thì lâu lâu la rầy đòi cậu nhưng trên thực tế lại cưng cậu chiều cậu hết mực, dù cậu có quấy đến trời long đất lở thì cũng không hề gì. Bình thường chi phí ăn mặc không nói, xe thể thao mấy triệu tệ mua hết chiếc này đến chiếc khác. Cho nên cậu đã trở thành cái kiểu coi khinh mọi thứ, tất cả bà con họ hàng cũng đều dung túng, thuận theo ý cậu.

Cậu em Cảnh Trí đứng thứ tư trong nhà cậu cạnh: "Anh ba, cho em chơi một ván đi."

"Đang tranh top. Với kỹ thuật của chú mà cũng đua đòi sao." Cậu gạt đi.

"Được rồi, vậy đưa con Transformers của anh cho em mượn chơi một lát đi."

"Mơ đi cưng."

"Vậy em tự lên lầu lấy."

"Dám đụng vào anh chặt đứt tay chú."

"Anh..."

Cảnh Minh đập cho một cú: "Phản qua kia ngay."

Cảnh Trí bấu môi, vẫn nhất quyết ăn vạ, đeo bám cậu không chịu đi. Cô em gái thứ năm Cảnh Ninh đang học cấp hai cũng ngồi bên cạnh xem cậu chơi game. Anh hai cô ấy rủ sang chơi cùng mà cô nàng không chịu, chỉ muốn xum xoe quanh Cảnh Minh.

Cảnh Minh phiền hà: "Anh là ổ vàng hã, hai đứa không thể tránh ra sao?"

Cảnh Ninh hết sức oan ức: "Em đâu có nói tiếng nào, đâu có quấy rầy anh đâu."

Tính tình khó ưa như vậy, thế mà cả đồng người cứ vây quanh. Đỗ Nhược không nhịn được đứng sau lưng lườm cậu, đúng lúc cậu vừa đánh xong, màn hình chuyển cảnh, tivi tối đen trông như một mặt kính, cậu thấy rõ mồn một cô đang lườm mình, ánh mắt đanh lại.

Đỗ Nhược sợ hãi lập tức quay người bỏ đi.

...

Đến tối, bữa cơm tất niên được dọn lên, cả gia đình rồi rít ngồi vào bàn. Đỗ Nhược chần chừ, thấy xấp nhỏ bắt đầu vào chỗ mới dám đi qua ngồi xuống.

Trên bàn bày đầy sơn hào hải vị, ngoại trừ gà vịt thịt cá, còn có bào ngư, hải sâm, cua huỳnh đế và một vài món xa lạ cô chưa từng thấy bao giờ.

Cả gia tộc vui vẻ ẩm cúng, vừa ăn uống vừa trò chuyện, lát lát lại nâng cốc với nhau chúc mừng năm mới. Cô chỉ cúi đầu dùng cơm, vừa quan sát họ hàng nhà họ Cảnh vừa nghĩ có nên nâng cốc chúc mọi người không. Cô là người ngoài, nói thật là nâng cốc chúc mừng hơi khó xử, nhưng không chúc thì có vẻ bất lịch sự quá.

Cô nhìn sang Cảnh Minh, thấy người lớn hay xấp nhỏ trong nhà đều nâng cốc với cậu, chúc cậu tiền đồ nhưng găm, chúc cậu sức khỏe dồi dào, ngày càng đẹp trai, riêng Trí Ninh còn chúc cậu mau sớm tìm được cô bạn gái tốt. Cậu đều đáp lại lời chúc của từng người, nhưng không hề chủ động kính rượu người khác.

Đỗ Nhược ăn lưng bụng, thấy mọi người xung quanh đã chúc nhau gần hết mới đứng dậy, nâng cốc kính ông bà, chúc họ khỏe mạnh trường thọ.

Cảnh Minh ngồi đối diện cô, cô đến đây lâu như vậy mà đến giờ phút này mới nghe cô nói chuyện. Cậu liếc nhìn cô, đây là lần đầu tiên họ gặp lại nhau sau buổi dạ vũ tháng trước.

Ánh mắt cậu nán lại ở gương mặt cô giây lát, cô gái xinh đẹp nổi trội đêm đó bây giờ trông khá bình thường, giống hệt cô bé Lọ Lem quay về nguyên trạng sau mười hai giờ khi phép màu biến mất. Tuy rằng bề ngoài có thay đổi đôi chút, không còn nhếch nhác, không còn rụt rè nhút nhát như hồi mới gặp ở ga tàu, nhưng nhìn đáng vẻ cô khúm núm lấy lòng người lớn, cậu vẫn bất giác nhếch môi trêu chọc.

Đỗ Nhược ngồi xuống, vừa khéo bắt gặp hình ảnh ấy. Cậu ngồi phía đối diện của chiếc bàn tròn, nâng cốc rượu vang, chiếc cốc thủy tinh trong suốt không che được nụ cười khẩy nơi khóe môi cậu. Cô nhìn dòng rượu vang chảy qua đôi môi tươi thắm kia mà lòng nhoi nhói.

Đỗ Nhược nắm chặt cốc rượu trong tay, thầm nghĩ: Trời sinh cậu da trắng môi hồng, còn cay nghiệt hệt như loài quỷ hút máu, khiến người ta chán ghét. Đôi mắt đen láy kia nhìn cô một giây rồi đặt cốc rượu xuống, đưa ngón cái lau đi giọt rượu vương lại bên mép rồi lạnh nhạt quay đi.

Đỗ Nhược không thèm để ý đến cậu, được một lúc lại vui vẻ kính rượu Cảnh Viễn Sơn và Minh Y, chúc chú di dồi dào sức khỏe, vạn sự như ý. Sau đó cô ngồi xuống và không còn mời rượu ai nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Trong lúc mấy người lớn vẫn còn trò chuyện dong dài thì đám trẻ đã ăn xong. Cảnh Minh nằm uòn trên sofa chơi game trên điện thoại như mọi khi, đôi chân dài bắt ngang hết cả chiếc ghế.

Cảnh Ninh chạy đến bên cạnh cậu: "Anh ba, em thấy anh đi quảng bá "Người liệt Bắc Kinh" (2) được á, ngồi không ra ngồi, nằm không ra nằm!"

(2) Một kiểu tư thế ngồi thường thấy ở những người trẻ tuổi Bắc Kinh.

Cảnh Trí đề nghị: "Anh ba, bọn mình ra ngoài bắn pháo hoa đi."

Cảnh Minh bèn đứng dậy đi lấy pháo hoa. Cảnh Ninh rủ rê: "Chị Đỗ Nhược, chơi cùng nhé!"

Đỗ Nhược đang bắn khoan vừa muốn xem pháo hoa, vừa không muốn ở cùng với Cảnh Minh thì di Minh Y đang ngồi bên bàn ăn lộ đầu ra: "Tiểu Nhược, đi chơi chung với bọn chúng đi con."

"Dạ."

Cảnh Minh cầm bật lửa, đi ngang qua cô, tới bên cửa đôi giày, Đỗ Nhược đành đi theo. Cảnh Ninh nhìn hai người họ, đột nhiên hào hứng thốt lên như vừa phát hiện ra đại lục mới: "Anh ba, anh và chị Đỗ Nhược đều mặc áo len đỏ kìa, ho ho giống mặc đồ tình nhân quá."

Cảnh Minh vút túi pháo hoa to dùng cho cô em gái: "Xách lấy."

Cảnh Ninh suýt bị túi pháo đè ngã, Cảnh Trí chu đáo bèn cầm giúp cô nâng. Còn Đỗ Nhược vẫn bình thản mặc áo khoác nỉ vào.

...

Nhà Cảnh Minh nằm trong khu biệt thự cao cấp, mỗi căn được xây riêng lẻ, không san sát nhau, mỗi nhà đều có vườn hoa bãi cỏ, mang tính riêng tư cao. Giữa các ngôi nhà là lối đi rộng rãi, quanh co khúc khuỷu.

Đã hơn mười một giờ tối, trên bầu trời thỉnh thoảng lóe sáng ánh lửa rực rỡ của pháo hoa, đủ mọi màu sắc nổ tung trong không trung. Cảnh Ninh và Cảnh Trí hưng phấn hết nhìn Đồng lại sang Tây.

"Òa, anh xem chỗ kia kìa."

"Bên này nữa, đẹp quá."

Cảnh Minh đi ra giữa con lộ trong khu phố, bấy giờ không có xe cộ nào chạy qua nữa. Cậu dựng đồng pháo hoa thành hình chớp ngay giữa đường, rồi khom người đốt hết cái này đến cái kia, trong phút chốc cháy sáng rực rỡ cả một vùng, như thể trên đường bỗng mọc ra một dãy cây pháo hoa màu bạc vậy.

Đẹp quá đi mất! Đỗ Nhược trầm xuýt xoa.

Qua nhánh cây màu bạc, cô thấy phía đối diện hai đứa trẻ đang nhảy nhót vui sướng, Cảnh Minh đứng bỏ tay vào túi chăm chăm nhìn pháo hoa đang nổ rộ trên bầu trời đêm, mặt mang nét cười. Ánh lửa phản chiếu lấp lánh trong mắt cậu. Cậu chỉ mặc chiếc áo len mỏng màu đỏ mà không hề thấy lạnh.

Pháo hoa tuy đẹp nhưng chỉ thoáng qua rồi biến mất, hai đứa trẻ chạy đến lục tìm trong túi: "Tiếp theo chơi cái gì đây?"

Cảnh Ninh tỉnh mắt, phát hiện ra một cây pháo hoa đặc biệt, giống cây "gậy phép": "Em muốn chơi cái này."

Cảnh Minh lấy thanh pháo hoa kia ra, cô bé lập tức nhào đến giành, lại bị cậu nhanh như chớp giấu ra phía sau: "Giành cái gì?"

Cảnh Ninh không chịu khuất phục, tiếp tục tranh cướp, nhưng động tác của Cảnh Minh quá nhanh, vừa quay người đã tránh được. Cảnh Ninh phụng phịu dẫu môi: "Đó là để con gái chơi, con trai chơi "bóng" lắm! Anh đâu chơi được!"

Cảnh Minh đâu dễ mắc lừa cô nàng, hát cầm bảo: "Anh nhất định chơi cái này đấy thì sao." Vừa nói vừa lấy bật lửa đốt thanh pháo hoa.

Cảnh Ninh sốt ruột xông đến cướp, Cảnh Minh giơ tay lên thật cao, cô nàng không với tới: "Đừng, anh cho em chơi cái này đi, mấy cái khác đều cho anh hết, được không?"

Cảnh Minh: "Tất cả vốn là của anh, còn phải đợi em cho á?"

Dáng vóc Cảnh Minh vốn cao ráo, giơ tay cao lên giả bộ châm pháo hoa, trong khi Cảnh Ninh – một cô bé học sinh cấp Hai thấp bé, không ngừng nhảy lên cướp lại, những cũng chỉ công cốc, bèn cầu cứu: "Anh tư."

Trái lại Cảnh Trí ra dáng một ông anh cả hơn, chỉ đứng nhìn hai anh em đang ồn ào tranh giành: "Anh ba, anh nhường cho con bé đi."

Cảnh Ninh: "Anh không thấy xấu hổ hả? Anh tư còn hiểu chuyện hơn anh nữa đấy, anh làm anh trai kiểu gì vậy? Một thanh pháo hoa thôi mà cũng không nhường cho em."

Cảnh Minh: "Vậy anh không làm anh trai nữa, gọi em là chị được không?"

Cảnh Ninh tức tới gào thét, Đỗ Nhược không nhịn được phải xen vào: "Cảnh Ninh là em gái, cậu nhường cho con bé một chút thì đã sao!"

Còn chưa dứt câu, Cảnh Minh đã trêu chán chê bỏ tay xuống đưa thanh pháo hoa cho Cảnh Ninh, vì thế câu nói kia của cô phút chốc vang lên trong cảnh bốn bề yên tĩnh.

Cảnh Ninh nhận lấy thanh pháo hoa từ tay Cảnh Minh, thấy không khí căng thẳng bèn cười xoa dịu: "Anh ba đáng ghét nhất, lần nào cũng trêu em"

Cảnh Minh không quan tâm đến hành động xuất phát từ ý tốt của Cảnh Ninh, lườm Đỗ Nhược: "Ai mượn cô xía vào."

Đỗ Nhượng đứng trong đêm giao thừa rét lạnh, gò má ửng đỏ. Cảnh Ninh vội nói sang chuyện khác: "Anh ba, giúp em một chút đi."

Cảnh Minh không nói lời nào nữa, quẹt bật lửa đốt pháo hoa cho cô em gái. Cảnh Trí nhân cơ hội lập tức đưa đến thêm một đồng pháo hoa nữa: "Anh, còn cái này nữa."

Đỗ Nhượng khẽ cắn môi.

Cậu không ưa cô, cô cũng không muốn ở cùng với cậu, vậy là bèn quay người đi vào biệt thự. Lúc chuẩn bị đẩy cửa vào thì lại nghe được tiếng cười nói rộn rã bên trong. Đêm giao thừa cả nhà đoàn viên, cô chỉ là người ngoài, đi vào cũng khó xử. Hơn nữa, bên trong đa phần đều là người lạ, không có ai nói chuyện với cô, mà cũng không thể nào để đi bận tâm đến cô được.

Đỗ Nhượng nghỉ ngơi chốc lát rồi quay người rời đi, đến góc tường gọi điện thoại cho mẹ. Trước đây, dù Tết trong nhà quanh què chỉ có ba người: cô, mẹ và bà ngoại, nhưng cũng là đón giao thừa đúng nghĩa. Giờ này ở quê, mẹ cô vẫn còn thức.

Nhà cô nằm ở biên giới Tây Nam xa xôi, nơi đó không có mùa đông, không khí ngày Tết rất ấm áp, nhưng giao thừa nơi này thì lại rét buốt. Đỗ Nhượng co rúm, giậm chân làm nóng người, bấm số điện thoại gọi cho mẹ.

"A lô? Tiểu Nhượng à..." Giọng mẹ rất khẽ, nghe kỹ như đang cố nén nghẹn ngào.

Cô đắm chiều một lúc, xác định là mẹ đang khóc mới hoảng hốt hỏi han: "Sao vậy mẹ? Sao lại khóc? Xảy ra chuyện gì sao?"

"Không có gì." Bên kia mẹ khịt mũi, "Tại vì Tết nên mẹ nhớ con thôi."

Lần này không hiểu sao nước mắt Đỗ Nhượng cũng tí tách nhỏ xuống, rõ ràng cô không hề muốn khóc. Thật kỳ lạ, chỉ là giao thừa thôi mà, cũng là một ngày bình thường như bao ngày thôi, mà sao đúng vào hôm nay không có người thân bên cạnh thì lại khóc cơ chứ?

Cô lau nước mắt, cười gượng: "Chuyện này có gì đáng khóc đâu? Chờ sau này con làm ra tiền rồi đón mẹ đến đây chơi, đưa mẹ đi xem Thiên An Môn và Vạn Lý Trường Thành nhé."

Tiếng chuông 0 giờ gõ vang, cả thành phố phút chốc tung bừng hẳn lên. Từ xa vọng đến tiếng người đếm ngược: "Mười, chín, tám, bảy..." rồi hô vang "Chúc mừng năm mới!".

Trong tích tắc, cả bầu trời đêm tràn ngập pháo hoa sáng chói, tất cả mọi người đều ngược nhìn vòm không. Chỉ có mình cô đứng yên trong góc tường ngôi biệt thự châu báu, cầm điện thoại, cúi đầu để nước mắt tuôn rơi.

"Chị Đỗ Nhượng, bắn pháo hoa rồi, mau đến xem đi!" Cảnh Ninh đứng gần đó hô lớn.

Đỗ Nhượng cúp điện thoại, lau đi khóe mắt, bước trên con đường đá sỏi. Cảnh Minh định quay về chơi game, sai bước qua bãi cỏ, vừa đi lên bậc thềm thì bất gặp đôi mắt cô ngẩn lệ. Cậu thoáng sững sờ, Đỗ Nhượng cũng giật mình, lập tức quay mặt đi, cúi đầu bỏ chạy.

Cảnh Minh nhìn bóng dáng cô xa dần, quả thật không hiểu ra sao, chỉ mới nói cô có một câu vô thưởng vô phạt thôi mà cũng khóc á? Cậu đứng trên bậc thềm biệt thự, hai tay nhét trong túi quần, cảm lạnh nhìn trời. Cậu đứng được một lát cũng cúi đầu phiền muộn, cào quắp tóc mình, quay đầu nhìn sang Đỗ Nhượng đứng cách đó không xa, quyết định đi ra chỗ cô.

Cậu lại băng qua bãi cỏ, đi đến ven đường, Đỗ Nhượng đang ngồi trên lè nhìn lên trời, Cảnh Trí và Cảnh Ninh cũng ngồi bên cạnh cô ngắm pháo hoa. Cô ngửa đầu lên, khuôn mặt bé nhỏ trắng nõn, mắt đỏ hoe, hàng mi vẫn còn ướt ướt. Đôi mắt cô trong veo như mặt hồ, phản chiếu những sắc màu rực rỡ trên không trung. Về mặt diện mạo chỉ một lòng một dạ ngắm pháo hoa đêm giao thừa.

Cậu bước tới bên cạnh cô, đặt mông ngồi xuống rồi cùng ngắm nhìn bầu trời. Vãi, bình thường trong khu chả thấy có bao nhiêu người, hôm nay ở đâu chui ra đốt nhiều pháo hoa vậy?

Tiếng pháo reo vui nổ lộp độp, trùng hợp át đi giọng cậu: "Tôi đâu có mắng cô, sao lại khóc chứ?"

Không ai để ý đến cậu, không biết do tiếng pháo quá ồn cô không nghe thấy hay do bản thân cô không buồn đoái hoài. Cảnh Minh liếc mắt dưới, không thèm hỏi gì nữa, bỏ hai tay vào túi rồi lại ngửa mặt lên trời.

Pháo hoa dần dần tan đi, những tia lửa xinh đẹp chói mắt nở rộ vào thời khắc bước sang năm mới cũng mất tăm mất tích, trả lại sự an tĩnh cho trời không, chỉ còn lại đêm đông đen như mực không một vì sao.

Cảnh Ninh và Cảnh Trí đều đắm chìm trong không khí năm mới vui vẻ, túi pháo hoa chỉ còn lại một que nhỏ.

"Chúng ta ước gì đi, ước nguyện năm mới ấy!"

Cảnh Ninh lập tức đốt que pháo hoa kia, những tia lửa vàng sáng rực xẹt lên, cô nâng gờ lên cao, gọi với lên trời: "Tôi muốn thi đậu trường trung học trực thuộc Đại học nhân dân. Hết!"

Cảnh Minh cười phì: "Ước nguyện phía sau còn thêm chữ 'hết', sáng tạo thật."

Cảnh Ninh lờm cậu, chủ động hô lớn lần nữa: "Tôi muốn thi đậu trường trung học trực thuộc đại học nhân dân, xong."

Cô nàng vui vẻ lắc lư đầu, đưa que pháo hoa cho Cảnh Trí, Cảnh Trí thở dài: "Ước gì mẹ đừng ép tôi học piano nữa, xong."

Cảnh Ninh chỉ vào cậu ta cười khanh khách: "Lát nữa em sẽ mách với bác Tư cho biết." Cô nàng nghiêng đầu đưa que pháo hoa cho Cảnh Minh, "Anh ba, ước nguyện năm mới của anh là gì?"

Cảnh Minh nhún vai không nhận: "Không có."

"Sao lại không có?"

Cảnh Minh hỏi ngược lại: "Có gì mà anh không có hả?"

Cảnh Ninh và Cảnh Trí đều hặn hặn lời, hai người nhìn nhau, rùng mình sờn gai óc.

Cảnh Ninh: "Anh, cái kiểu như anh vậy mà ở trường không bị ai hăm đánh hả?"

Cảnh Minh vờ đánh cô em, Cảnh Ninh le lưỡi vừa né tránh vừa hô lớn: "Em biết nguyện vọng của anh là gì rồi."

"Là gì?"

"Anh muốn thành công hơn bác Ba."

Cảnh Minh khinh thường: "Đó là tất nhiên, không phải nguyện vọng."

Cảnh Ninh vừa định nói gì đó, thấy que pháo hoa vẫn còn cháy sáng trong tay, vội vàng đưa cho Đỗ Nhược: "Nhanh, nhanh, nhanh, chị Đỗ Nhược, nhanh ước nguyện đi."

Đỗ Nhược nghiêm túc nhận lấy, nhìn thanh pháo hoa cháy rực từ từ rút ngắn, ánh sao màu vàng nỏ lách tách, cô gật đầu rồi nói: "Ước nguyện năm mới của tôi là... học hành tấn tới, làm việc siêng năng, sống thật vui vẻ."

Vừa dứt lời, ngọn lửa đã cháy tàn, mấy tia lửa ngôi sao cuối cùng lóe lên, pháo hoa tắt ngóm.

"Vừa khéo." Cảnh Ninh vỗ tay, "Nguyện vọng của chúng ta đều sẽ thành sự thật."

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Thắm thoát đã hết giao thừa, Đỗ Nhược liền trở về trường. Đến nhà chú di Cảnh ăn bữa cơm đoàn viên là đã đủ rồi, không nên mặt dày đến nỗi đi theo người ta đến nhà bà con chúc tết. Cô chui rúc trong phòng thí nghiệm xem luận văn và thực hành.

Hai ngày đầu năm thoát cái trời qua, Hạ Nam hẹn cô mừng ba Tết đi chơi, ăn vặt, xem phim và dạo phố.

Sau mừng Ba, trường luyện thi vào học, cô lại bắt đầu đi dạy. Còn vài ngày nữa mới hết kỳ nghỉ Tết, sân trường vẫn không một bóng người, nhưng Đỗ Nhược đã quen rồi. Huống chi không khí lễ Tết đã qua, nỗi nhớ nhà không còn khiến người ta đau đầu, nhân cơ hội này hưởng thụ sự an tĩnh tự tại hiếm hoi trong khuôn viên trường cũng tốt.

Mấy ngày sau, cô bất ngờ gặp Lê Thanh Hòa ở tòa nhà thí nghiệm, mới biết được anh cũng về trường sớm. Anh là một trong những thành viên của đội nghiên cứu Orbit, làm dự án phanh tự động chung với những nghiên cứu sinh như Dịch Khôn.

Đỗ Nhược đã sớm nghe danh nhóm Orbit.

Đại học Kỹ thuật công nghệ vốn là trường đứng đầu cả nước, họ đương nhiên có một kho nhân tài. Đối với những học sinh xuất sắc, cuộc sống đại học gần như nằm ngoài phạm vi sách vở. Mỗi ngành đều khuyến khích các sinh viên tự tổ chức đội nhóm, làm nghiên cứu, giành giải thưởng, khởi nghiệp kiếm tiền. Và Orbit có thể nói là một trong những đội nhóm tài ba nhất trường họ.

Lòng hiếu kỳ của Đỗ Nhược bị kích thích, cảnh tượng năm ngoái đến thăm phòng thí nghiệm của Cảnh Minh còn rõ mồn một trước mắt, đáng tiếc về sau... Cho nên khi Lê Thanh Hòa hỏi cô có muốn đến giúp việc cho họ không, cô đã lập tức đồng ý.

Cơ hội học tập tốt như vậy quả thật là như từ trên trời rơi xuống, cô vui mừng đi cùng anh ta. Thế nhưng, khi Đỗ Nhược đang mải mê thăm thú phòng thí nghiệm thì đội phó nhóm Orbit, Ô Chính Bác từ chối lời đề nghị của Lê Thanh Hòa: "Cô ta chỉ là một sinh viên năm nhất bình thường, cho gia nhập vào

đội chúng ta, cậu đùa à?"

"Không phải gia nhập, chỉ là giúp việc, làm trợ lý gì đó thôi. Em ấy rất hiếu học, cho em ấy cơ hội đi." Lê Thanh Hòa giải thích.

"Chỗ chúng ta không phải là lớp dạy học, không phải ai cũng có thể đến đây." Ô Chính Bác phản đối, quay sang nhìn đội trưởng Dịch Khôn, "Đúng không?"

Dịch Khôn nhìn về phía Đỗ Nhược, hơi chau mày: "Cô ta làm gì vậy?"

Cách đó không xa, Đỗ Nhược đứng bên cạnh bàn thí nghiệm để đồ phế thải, cầm công cụ trong tay, cúi đầu loay hoay sửa bộ cảm biến bị hỏng ở trong góc. Ba người họ nhìn cô trân trối. Chỉ chốc lát cô đã sửa xong, đặt lên bàn trở lại.

Dịch Khôn đi đến, cầm lấy bộ cảm biến kia vừa xem vừa hỏi cô: "Em làm thế nào?"

Đỗ Nhược không hề thấy đây là việc khó khăn gì, ngu ngơ đáp: "Em chỉnh lại mạch điện một chút thôi ạ..."

Dịch Khôn không nói thêm nữa, lúc quay người đi đã dặn lại một câu: "Em ấy có thể ở lại."

Thế là Đỗ Nhược trở thành cô trợ lý cho phòng thí nghiệm, tuy không thể tiếp xúc nhiều với dự án cốt lõi, nhưng có thể làm trợ lý cho một vài dự án nhỏ cơ bản của họ. Cũng chính trong lúc giúp việc cho phòng thí nghiệm, cô lại lần nữa cảm nhận được câu thành ngữ "núi này cao, còn có núi khác cao hơn". Có điều lần này không chỉ dừng lại ở phạm vi chuyên nghiệp.

Nói thật, từ học kỳ trước cô đã bắt đầu tự học những kiến thức chuyên ngành ngoài sách giáo khoa, nghiên cứu tìm tòi tất tần tật tạp chí luận văn cốt lõi và tài liệu đại học nước ngoài, vì vậy mà năng lực chuyên môn đã tăng vọt. Nhưng lần này điều khiến cô phải nghiền ngẫm lại là thiên về mặt tinh thần hơn.

Trong trường học có người bước chậm mà chắc như cô, cũng có rất nhiều người lòng mang chí lớn như mấy đàn anh trong phòng thí nghiệm, giống Cảnh Minh, Lý Duy và Vạn Tử Ngang. Cô cũng khổ não suy nghĩ những mấy ngày.

Cô chưa từng có lý tưởng cao cả, chưa từng có hoài bão xa xôi, cũng chưa từng lập chí lưu danh sử sách.

Song cô lại nhanh chóng hiểu được, trước tiên hãy cứ làm một chiếc đinh ốc, chú tâm vào mục tiêu mà mình muốn hướng đến. Nếu muốn làm nghiên cứu khoa học thì chuyên tâm tìm tòi, tích lũy kiến thức; còn nếu muốn đi làm cho công ty thì nên nghiêm túc trau dồi kỹ năng, tay nghề. Đây không phải là thua kém người ta một bậc, mà là thuận theo tự nhiên, tập trung vào thứ mà mình giỏi hơn. Tầm nhìn con người thường liên quan chặt chẽ đến năng lực. Nếu một ngày cô thật sự có thực lực, có khả năng gây dựng nên sự nghiệp lớn, cô chắc chắn cũng sẽ xông pha một phen. Nếu một ngày cô thật sự có năng lực kỹ thuật sáng tạo, cống hiến cho quốc gia, cô cũng sẽ xông xáo hết mình.

Con đường sau này còn dài, nước xuôi dòng thì sẽ chảy mãi, trước tiên phải đóng thuyền của mình cho vững, đích đến sẽ dần hiện rõ trong tầm mắt thôi. Suy nghĩ như vậy nên cô đã hoàn toàn thông suốt. Khi ấy cô không hề ý thức được, con người chính là trưởng thành từ trong phiền não, rồi rã, suy ngẫm và thông hiểu.

...

Lúc chương trình học của lớp luyện thi kết thúc, kỳ nghỉ Tết cũng chấm dứt. Đỗ Nhược nhận được một khoản tiền lương hậu hĩnh, gửi một nửa vào thẻ ngân hàng cho mẹ, một nửa để lại cho mình. Chịu cực khổ một mùa Tết, cuối cùng đã được hưởng trái ngọt.

Cô không cần dùng thẻ ngân hàng của chú đi Cảnh cho nữa. Bây giờ nói với chú và dì chắc chắn họ sẽ không đồng ý, cô cứ giữ tấm thẻ ấy lại, sau này tìm được cơ hội thích hợp thì sẽ trả lại cho họ sau.

Ngày nhập học, sân trường bỗng chốc khôi phục lại khung cảnh huyên náo xưa kia, ngay cả con gió thổi qua ngọn cây cũng bớt lạnh đi. Ba cô bạn cùng phòng quay về, ai cũng béo lên một tẹo. Có mỗi Đỗ Nhược là gầy đi, mặt cũng bớt vẻ ngây thơ.

Hôm đó Hà Hoan Hoan tắm rửa xong, lúc soi gương đã véo chiếc bụng mỡ của mình, đang than thở thì Đỗ Nhược vừa gọi đầu về, xách chậu nước đi ngang.

Hà Hoan Hoan nhìn cô dăm dăm giây lát liền rú lên: "Ủầy mới không gặp một kỳ Tết mà Cỏ Nhỏ đã đẹp ra rồi. Bọn cậu xem mặt cậu ấy đi, trước kia tròn trịa đen đúa bây giờ vừa thon vừa trắng. Cậu ấy lên bọn mình làm đẹp kìa."

Đỗ Nhược nghiêng đầu nhìn vào gương, không thấy bản thân có gì thay đổi: "Cậu mới tắm xong nên ám đầu rồi."

Khuru Vũ Thần đồng ý: "Quả thật là đẹp hơn ấy. Còn mình thì chạy đến đảo Phuket một chuyến nên đen sì."

Đỗ Nhược không hề phát hiện mình có gì khác, chớp mắt đã quên bằng chuyện này. Tự trường rồi, cuộc sống lại bận rộn, lớp học, phòng thí nghiệm, thư viện, gia sư, câu lạc bộ hùng biện, câu lạc bộ dã ngoại... cô hề không bỏ một cái nào.

Phiếu điểm cuối học kỳ đã có, tất cả các môn Đỗ Nhược đều trên chín mươi điểm, đứng nhất lớp lần nữa. Cô đã sớm quen với việc này nên không còn vui mừng ngạc nhiên như hồi đầu.

Thời gian bận rộn trôi qua thật nhanh, thoát cái học kỳ mới đã qua hơn một tháng. Mùa đông rét lạnh lẽo trôi qua, cây cối khô héo trong thành phố giờ đây đã nhuộm lên một màu xanh mon mơn. Sau tiết Thanh Minh, mùa xuân phương Bắc thông thả ủa về.

Tuần đầu tháng Tư, mấy anh chị trong câu lạc bộ dã ngoại tổ chức một chuyến đi xe máy xuyên núi, hỏi Đỗ Nhược có đi không? Trước đây cô từng chạy xe máy lên núi vài lần, cảm thấy thoải mái hơn xe đạp nhiều, lần này lại chạy đường đèo, lâu rồi mới được thể nghiệm cảm giác kích thích như vậy kể cũng rất hay.

Sáng thứ bảy, Đỗ Nhược và mấy anh chị thuê xe máy ở vùng núi, đội mũ bảo hiểm vào, cả đội hùng hổ xuất phát. Cô chạy chót nhất trong đội, băng qua thành phố Bắc Kinh đầu xuân, len lỏi qua từng ngõ hẻm chật hẹp, rồi đi ra đường lớn rộng rãi, chạy qua dòng người như mắc cửi, xe cộ đông đúc, dần dà bỏ lại thành phố phía sau, đến nơi dân cư thưa thớt.

Hàng cây hai bên đường ngoại ô đâm chồi nảy lộc, nhưng vẫn còn chưa mọc lá xanh um, nhánh cây trơ trụi vươn dài dưới bầu trời xanh, cảm giác vô cùng thư thái. Ruộng đồng chỉ còn lại màu đất nâu, hoa màu đã được thu hoạch từ sớm, chờ mùa xuân ấm áp kéo về mới gieo trồng lần nữa. Những bông hoa cải dầu nở rộ rực rỡ, từng mảng vàng óng vườn mình khoe sắc qua những khe hở.

Băng qua đồng ruộng là đến đường đèo. Dãy núi non trùng điệp nhấp nhô, lá rừng xám ngoét rơi rụng, cây mọc quanh năm xanh tươi, hoa lê và hoa anh đào nở trắng xóa, xen lẫn với nhau trên triền núi, giao thoa với sắc trời xanh trong, đẹp như một bức tranh khắc bản muôn màu.

Tầm nhìn thông thoáng, trời cao đất rộng. Đỗ Nhược hong mình trong gió lạnh, tăng tốc xe rong ruổi trên đường. Tinh thần Đỗ Nhược thư thái, mấy lần không kiềm được gào to theo gió: "Oaaaaa!"

Lúc đến đường núi gấp gềnh, cô giảm tốc độ xe máy lại, thân xe dần xóc kịch liệt, mông bị tăng lên nện xuống, vừa đau vừa ê ẩm, bỗng nhiên có tiếng còi vang lên phía sau lưng, cô sợ đến mức suýt nữa thì ngã xuống xe máy. Quay đầu nhìn lại, hai chiếc xe việt dã đang chạy phía sau cô, dường như đang khó chịu vì cô cản đường của họ.

Người ngồi trên ghế lái đội mũ lưỡi trai và đeo kính râm, không thấy rõ mặt. Người bên ghế lái phụ và hàng ghế sau là một đám con trai đeo kính, ăn mặc chỉnh tề, nhìn cô như đang xem kịch vui.

Gặp phải đám quái quỷ gì thế này? Đỗ Nhược rửa thắm trong bụng nhưng cũng không có tâm tư so đo với bọn họ. Cô chỉnh lại mũ bảo hiểm của mình, vừa định tấp vào nhường đường thì không ngờ chiếc xe việt dã kia lại nóng nảy ấn còi inh ỏi. Tiếng còi hơi như kích động đến dây thần kinh của cô, tức tối xộc lên đến não, cô dứt khoát không thềm nhường đường nữa, cho xe ra giữa đường, thông dong chạy về phía trước.

"Mẹ nó, kiểm chuyện phải không?" Tên ngồi bên ghế lái phụ mắng mỏ, vươn đầu ra xem. Người chạy xe máy phía trước đội mũ bảo hiểm và khẩu trang che kín mặt, chỉ có thể phán đoán là một cô gái qua chiếc áo gió đỏ và dáng vóc gầy gò thôi.

Cô đáp trả hành động của họ bằng cách nhét sâu tai nghe vào tai mình.

"Ồ con nhỏ này..."

Lúc này anh chàng lái xe không ấn còi nữa, thỉnh thoảng tay lái, giẫm mạnh chân ga vòng qua chiếc xe máy rồi vượt lên trước. Thật không ngờ cùng lúc đó xe máy cũng đột nhiên tăng tốc đuổi lên, thành công vượt qua chiếc việt dã vốn dĩ đã chạy trước một khoảng cách khá xa, và lập tức chặn đường nó lại.

"Đậu xanh, con này nó muốn đua xe với bọn mình à?" Tên ngồi ghế lái phụ kích động, la hét gây sự, "Này."

"Dừng phải thứ ba gai rồi, định làm sao đây cậu Cảnh?" Mấy người ngồi phía sau cũng hào hứng châm dầu thêm lửa, người nào người nấy đều phấn chấn.

Cảnh Minh nhếch môi, một tay gạt cần số, một tay đánh vô-lăng, lần nữa tăng tốc, thoáng chốc xe gắn máy đã bị bỏ lại phía sau. Cậu liếc nhìn bóng người trong kính chiếu hậu, khinh thường quay ngoắt nhìn về phía trước.

Nhưng một giây sau, cô gái đội mũ bảo hiểm kia lại nhanh chóng vượt lên. Lúc này Cảnh Minh nắm chặt vô-lăng, tiếp tục tăng tốc, không cho cô có cơ hội vượt qua. Còn cô thì vẫn bám sát bên thân xe, nhất quyết không nhàn nhượng.

"Quào!" Đám con trai trong xe nổi hứng huýt sáo ầm ĩ.

"Đua xe trên núi vui thật!"

Xe việt dã và xe máy cứ bám rít đối phương, vòng tránh chạy trên đường đèo, dấy lên một trận đất đá cát bụi. Đang lúc khó phân thắng bại thì đằng trước xuất hiện khúc cua chẳng chịt.

"Cẩn thận!" Người trong xe hô hoán.

Cảnh Minh nhanh chóng gạt cần số, nhả chân ga bẻ ngoặt vô-lăng, rẽ qua khúc cua, trong bụng định hất cô nàng lại phía sau. Không ngờ chiếc xe máy kia lại ca gan đột ngột tăng tốc, phóng từ tầng trên thẳng xuống tầng dưới, nghênh ngang vượt qua xe việt dã, chạy tiếp về trước như một cơn gió.

Người trong xe thấy thế toát cả mồ hôi lạnh, cứ tưởng cô sẽ rơi xuống đường đèo, kết quả cô nhấc đầu xe một phát, rồi tiếp tục chạy trên con đường núi cao hơn một bậc. Lúc này chiếc việt dã đột nhiên dừng lại, cô cũng gạt chống xuống, đứng nhìn từ trên cao.

Cảnh Minh im thin thít, ánh mắt sau cặp kính nhìn chăm chăm vào cô gái mặc áo đỏ trên sườn núi. Mũ bảo hiểm vẫn che kín mặt cô, một giây sau, cô cúi mũ và khẩu trang ra, vung vẩy mái tóc dài, quay đầu lại nhìn họ, bấu môi tỏ vẻ chê bai.

Giây phút nhìn thấy gương mặt ấy, ánh mắt Cảnh Minh đanh lại, cả đám con trai cũng trở cả mắt.

Cô đưa tay áo chùi đi mồ hôi trên cổ và mặt, đội mũ bảo hiểm lại rồi nghênh ngang bỏ đi, lúc đi còn khinh khinh lườm họ một cái.

Từ bé cô đã sống ở vùng núi, biên giới Tây Nam với những ngọn núi cao chót vót, hơn hẳn vùng ngoại thành Bắc Kinh nhiều. Lúc mà cô chạy xe máy chở mấy chục ký phân hóa học chạy băng băng trên đường đèo, chẳng biết đám nhóc tỳ này còn đang tung tăng đạp xe thiếu nhi ở đâu nữa.

Thôi bỏ đi! Cô dong xe máy chạy xa, lớp đất đá từ từ lắng xuống. Đám con trai trong xe việt dã chết lặng hồi lâu, tên ngồi bên ghế lái phụ mới bật thốt: "Đù, con nhò này thú vị thật, đúng không cậu Cảnh?"

Chàng trai ngồi trên ghế lái mím chặt đôi môi mỏng, mặt mày sa sầm.

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Chuông tan học vừa vang lên, Đỗ Nhược đã thu dọn xong tập sách đứng dậy. Nhóm Hạ Nam và Hà Hoan Hoan học ở lớp kế bên, trùng hợp bốn người họ có thể cùng nhau đi ăn trưa.

Vừa ra cửa đã nhìn thấy Cảnh Minh đứng tựa vào tường xoay điện thoại di động trong tay, Đỗ Nhược khựng bước rồi tăng nhanh tốc độ. Song Cảnh Minh lại đưa chân ra ngăn cô, Đỗ Nhược đành ngừng đầu nhìn cậu.

Cậu hất cằm vào lớp học, sai bảo: "Đi, gọi giúp tôi Lý Duy ra đây."

Đỗ Nhược thắc mắc, cậu chấp mạch rồi ư, không phải bảo là ở trong trường phải giả bộ như không quen nhau sao? Cô không buồn để ý, thản nhiên bước đi.

Cảnh Minh lại đưa chân ra chặn đường cô lần nữa: "Bảo cô đi gọi giúp, không nghe thấy sao?"

"Tự cậu không biết đi à?" Rốt cuộc cô bộc phát, không khách sáo lườm cậu rồi bỏ đi.

"Này..." Cậu nhướn mày nghiêng người, chặn trước mặt cô.

Quái lạ, con nhóc này từ khi nào dám nói chuyện ngang ngược với cậu thế kia? Trước đây không phải lúc nào cũng lí nha lí nhí, ngoan ngoãn vâng lời, không dám nhìn thẳng vào cậu lấy một cái hay sao? Cậu hất cằm, chỉ tay vào lớp, nói với giọng khó ưa: "Bảo cô đi thì cô đi đi!"

Cô thấy đáng về cậu cấu kính khó chịu, lười dây dưa bèn miễn cưỡng đi đến cửa lớp, gào lên: "Lý Duy, có người tìm."

Làm xong chuyện cô nhăn nhó đi thẳng, không nhìn cậu lấy một lần. Cảnh Minh cúi đầu, ánh mắt lướt qua bà vai mình, lờ mắt nhìn cô rồi đi, tâm trạng cũng không mấy vui vẻ. Học kỳ này hai người họ không gặp nhau nhiều, mỗi lần gặp mặt cậu đều tự hỏi... Con nhóc này đang giờ trò gì đấy nhỉ?

Lý Duy đeo cặp ra khỏi lớp, thấy người tìm mình là Cảnh Minh thì rất kinh ngạc: "Eo ôi, sao hôm nay rông đến nhà tôm vậy?"

Trước đây, hề có việc gì thì đều bắn tin nhắn gọi cậu đến thôi mà. Tính tình đại thiếu gia của Cảnh Minh từ lúc nào mà chịu nhẫn nại đứng chờ cậu ở cửa lớp thế này, mặt trời mọc ở hướng Tây rồi hả?

Mấy người họ cùng đi xuống cầu thang, Đỗ Nhược và ba cô bạn cùng phòng đi tuốt đằng trước, vừa đi vừa cười nói.

Cảnh Minh: "Mồng tám tháng sau có cuộc thi robot, mày làm đi."

Trước mắt công việc trọng tâm của Prime là dự án không người lái, chuyện giành giải cho trường cậu không rảnh hơi đi quan tâm.

Trong lòng Lý Duy cũng hiểu việc này: "Được... Là do tao toàn quyền phụ trách, hay cần cho mày xem qua phương án và nắm tiến độ hả?"

"Xem chứ!." Cảnh Minh đáp.

"Được." Lý Duy nói xong lại chợt nhớ ra gì đó, "Gần đây chuyện trong phòng thí nghiệm nhiều quá, tao định tìm người giúp, mày thấy sao?"

Cảnh Minh hồ hững hờ sang Lý Duy.

"Mày xem đi, cả bọn đều bận dự án của mình, nhưng trước mắt lại có cả tá cuộc thi robot cấp trường. Qua một thời gian nữa, dự án của bọn mình cũng phải bắt đầu làm mấy việc đối ngoại như họp hành, tham gia triển lãm gì đó... Tao nghĩ, nên cần thêm một người giúp đỡ, như thế sẽ không đến nỗi luống cuống tay chân."

"Tao biết, nhưng làm sao có thể tùy tiện cho người đến phòng thí nghiệm được."

"Tao chọn xong rồi, hoa khôi lớp tao."

Cảnh Minh nhìn Lý Duy tỏ vẻ khinh miệt, cười nhạt: "Mày cho rằng tao là trường học hay là trụ sở thực tập hả?"

Lý Duy: "Không phải, Đỗ Nhược đứng nhất lớp tao đấy."

"Hạng nhất thì có thể nói lên được điều gì?"

Lý Duy cười phì: "Mày nói ra câu này mà không thấy nhục hả? Học kỳ trước mày tách mấy môn? Mấy tháng nữa lại thi giữa kỳ, mày lại định rớt mấy môn nữa?"

Cảnh Minh ra vẻ "tao thích vậy, mày có ý kiến gì", ngông nghênh đốp lại: "Tao nói rồi, chỗ tao không phải lớp học tình thương đâu."

Lý Duy thờ dãi, thuận theo ý cậu: "Hiểu rồi."

Thành viên của Prime do Cảnh Minh kéo vào nhóm đều thuộc hàng sinh viên tài năng, thủ khoa, từng đoạt giải nhất các cuộc thi, vừa có thực lực lại học cùng khóa, họ gia nhập từ sớm nên đều trở thành nòng cốt trong phòng thí nghiệm.

"Nhưng nếu nhất định phải tìm thêm một người thì nói thật, trong nhóm sinh viên cùng khóa, chỉ có Đỗ Nhược là thích hợp nhất." Lý Duy nhớ ra gì đó, "Đúng rồi, mày thật sự đừng xem thường cô ấy. Trước khi nghỉ Tết cô ấy còn theo phụ giúp thầy Dương á."

Lần này Cảnh Minh không nói gì nữa, mày nhướng cao như có chút ngạc nhiên.

Lý Duy tiếp tục thuyết phục: "Vói lại, chỉ là linh lác giúp việc thôi mà, đâu có cho cô ấy can thiệp nhiều chuyện."

Cảnh Minh cau có: "Mày muốn tìm thì tìm đi, nhưng nếu cô ta làm không tốt, có vào rồi thì tao cũng tổng cổ ra."

"Được."

Cảnh Minh đi xuống vài bậc thang, lại nói: "Tính cách thế nào? Tao không chịu được mấy đứa khó hầu hạ đâu."

Lý Duy bật cười: "Cái tính như mày mà còn đi bói móc người khác sao? Mày tìm trợ thủ hay tìm bạn gái hả thằng quỷ."

Cảnh Minh không nói gì nữa, đi khỏi tòa nhà giảng dạy, neho mắt nhìn ánh nắng ảm áp trên ngọn cây. Cảnh xuân rực rỡ bao phủ cả vùng trời tháng Tư.

Nhìn lại phía trước, nhóm Đỗ Nhược đã sớm khuất dạng. Hay thật, ăn trưa thôi mà cũng hăng hái vậy sao!

...

Lúc Đỗ Nhược chạy đến cửa căn tin thì sắp thở không ra hơi luôn rồi. Mỗi lần đến giờ ăn Hà Hoan Hoan liền hớn ha hớn hờ, cứ như một người quán đốc ra sức thúc giục bạn cùng phòng chạy đến căn tin, sợ món trứng cuộn thịt mà cô ấy thích ăn bị người ta ăn sạch.

Cũng tốt, đến sớm thì còn đồ ăn nhiều, chỗ ngồi cũng tha hồ lựa chọn. Bốn người gọi cơm, tìm chỗ ngồi, vừa ăn vừa trò chuyện. Đúng lúc bên cạnh họ còn có chiếc bàn trống dành cho bốn người. Nhóm Lý Duy đi đến ngồi xuống, cười với cô.

Đỗ Nhược cười lại, nhưng chợt thấy Cảnh Minh cũng xuất hiện thì trở mắt. Thoáng thấy cậu đang bung khay đến, trên thắt lưng quần jeans đeo sợi dây nịt màu vàng bắt mắt, dài rủ đến bắp chân, trên đó còn in chữ Offwhite bằng tiếng Anh màu đen, trông vừa ngẫu vừa sành điệu. Sợi dây nịt vàng kia lướt qua cạnh bàn cô, rồi quay lại ngồi xuống đối diện với Lý Duy, ngay kế bên cô, cách nhau một khoảng nhỏ.

Đỗ Nhược cầm nín, ngồi kế bên tên đáng ghét này là ăn không vô rồi. Cô nhích mông, vừa định nghiêng người đi thì Hạ Nam ngồi đối diện cô lên tiếng hỏi Cảnh Minh: "Lâu quá không gặp cậu, gần đây bạn gì vậy?"

"Học." Cảnh Minh nói với giọng dửng dưng.

"Học á?" Hạ Nam không nhịn được cười, "Thôi dẹp đi."

"Thật." Cảnh Minh ra vẻ thành thật, "Lần sau không muốn thi lại giữa kỳ nữa, mệt chết được."

Hạ Nam thấy thế cũng nghiêm túc phần nào: "Vậy sao!" Cơ mà Lý Duy lại không chịu được cười nhạt: "Điều, mày cứ ở đó chém gió đi, mày mà chịu nghiêm túc học hành thì chắc tao thành thánh rồi. Không phải môn chuyên ngành thì ừ thêm ngó tới, lúc đó rớt thật tao xem mày sẽ làm thế nào. Mày

đừng mơ tưởng lần sau sẽ có nàng tiên ốc ghi đáp án ôn tập cho mày nhé."

Đỗ Nhược nhai rồm rộp thức ăn trong miệng, cắn phải vỏ trứng gà.

Hạ Nam: "Nàng tiên ốc là sao?"

Lý Duy: "Nó thi rớt môn Chính trị học kỳ trước, có một cô gái lên bỏ tài liệu ôn tập vào cặp cho nó. Nó bảo người ta vừa đúng lúc vừa thần bí, còn gọi người ta là nàng tiên ốc."

Được lắm, Đỗ Nhược hoàn toàn ăn không nổi nữa.

"Lần này thì sao?"

"Lần này không có rồi." Thái độ Lý Duy như đang mong chờ xem kịch hay.

Cảnh Minh ung dung, thuận miệng cười đùa: "Nàng tiên ốc thay lòng đổi dạ rồi, không thích tôi nữa."

Đỗ Nhược ghen hòng. Có trách thì trách ngày trước trẻ người non dạ, làm ra chuyện mất thể diện như thế. Hy vọng cậu không phát hiện ra đó là cô, nếu không sẽ xấu hổ chết mất.

Hạ Nam: "Có thể là con trai thì sao."

"Không phải." Cảnh Minh lắc đầu quả quyết, "Nét chữ kia trăm phần trăm là con gái."

Hà Hoan Hoan ngồi bên cạnh lập tức "bất sảng", phát huy tinh thần hóng hớt sến sảm xưa giờ của mình, mơ mộng hỏi: "Nếu cậu biết cô gái kia là ai thì cậu sẽ làm sao?"

Cảnh Minh ngẩng đầu lên, tìm Đỗ Nhược như ngừng đập, siết đôi đũa trong tay.

"Tôi á..." Cảnh Minh chọc đôi đũa, nhăn mày nghĩ ngợi rồi nói thật chắc nịch, "Cho cô ta một trăm tệ, bảo cô ta chép thêm một bài Chính trị nữa."

Đỗ Nhược tức nổ phổi, cậu đi chết đi! Cô hùng hổ gấp miếng sườn non trong khay Hà Hoan Hoan, tọng vào miệng nhai nhồm nhoàm. Cảnh Minh cũng bắt đầu ăn com, không nói gì nữa. Nhóm con gái họ chỉ có Hạ Nam quen cậu, cô ấy không mở lời thì người khác đương nhiên cũng im lặng thôi.

Ăn đến giữa chừng, Lý Duy thỉnh linh nhớ đến việc chính sự: "Đỗ Nhược, bình thường cậu có bận lắm không?"

"Hả?" Đỗ Nhược nghĩ ngợi, không biết cậu ta định làm gì, "Cũng tạm, không bận lắm."

"Vậy đến phòng thí nghiệm phụ việc cho bọn mình đi, đội mình thiếu người." Lý Duy mời chào.

Đỗ Nhược khá bất ngờ, về mặt nghề nghiệp nhìn sang Cảnh Minh, cậu vẫn cúi đầu ăn com như thể không nghe thấy cuộc nói chuyện của hai người họ.

"Mình á? Kỹ thuật của mọi người tiên tiến quá mình sợ sẽ làm vướng tay vướng chân các cậu."

"Có gì đâu, chỉ là giúp việc thôi mà, trong phòng thí nghiệm nhiều chuyện lật vật lắm. Đỗ Nhược, dự án của bọn mình liên quan rất nhiều lĩnh vực, cậu có thể theo học hỏi rất nhiều kiến thức chuyên ngành khác."

Hấp dẫn quá đi mất! Đỗ Nhược cầm đũa chọc vào com trong đĩa, nghĩ ngợi lại từ chối: "Mình không đến đâu."

Cảnh Minh khựng đũa lại, Lý Duy cũng bất ngờ: "Đây là cơ hội tốt lắm đấy Đỗ Nhược."

Lúc trước cậu ta định kéo mấy người bạn vào phòng thí nghiệm nhưng đều bị Cảnh Minh cự tuyệt, vậy mà lần này cô lại từ chối.

Vạn Từ Ngang cũng khuyên nhủ: "Đỗ Nhược, cậu nghĩ lại đi. Tốc độ học hỏi ở chỗ bọn mình, cậu không tưởng tượng nổi đâu."

Đỗ Nhược nghe họ nói thế cũng rất lúng túng, rồi rầm giầy lát vẫn khó xử bảo: "Thật ra, giờ mình đang giúp việc cho phòng thí nghiệm của mấy anh khóa trên trong trường, không thể nào làm xuê cả hai bên được."

"Mấy anh khóa trên? Anh nào?"

"Phòng thí nghiệm của Dịch Khôn và Ô Chính Bắc."

"Orbit?" Lý Duy tròn to mắt, không dám tin.

"Ừ."

"Mấy yêu cầu của Dịch Khôn rất biến thái, anh ta mà chịu nhận sinh viên năm nhất hả?"

"Ồ, mình không biết." Đỗ Nhược cũng ngậy người, xoay xoay chiếc đĩa, "Anh Lê Thanh Hòa dẫn mình đến, mình cũng không có làm gì, chỉ sửa một bộ cảm biến bị hỏng giúp họ thôi."

Lần này Lý Duy im thin thít, cậu ta và Vạn Từ Ngang liếc nhìn nhau rồi lại nhìn sang Cảnh Minh. Cảnh Minh vẫn cầm củi ăn com.

Bên kia Khuru Vũ Thần xen lời: "Là anh Lê Thanh Hòa dẫn cậu đến hả?"

"Ừ."

"Hỏi nào?"

"Hỏi nghi Tết."

"Ồ, mấy tháng rồi mà không nghe cậu nhắc gì cả."

Hà Hoan Hoan cười mờ ám: "Thảo nào học kỳ này cậu và anh Hòa lại thường xuyên liên lạc như vậy, thân thiết hết sức nhì."

"Không có." Đỗ Nhược trừng mắt nhìn Hà Hoan Hoan, tóc mái rủ xuống lòa xòa che đi phần nào đôi mắt, cô vuốt lên, chỉnh lại mái tóc dài chấm vai, lãng sang chuyện khác, "Tóc mình nên cắt rồi, bữa nào bọn mình cùng đi đi?"

"Đừng cắt." Khuru Vũ Thần góp lời, "Tóc bây giờ đẹp hơn."

"Phải đấy Cô Nhỏ, cậu để tóc dài hợp hơn." Hà Hoan Hoan tán thành.

"Đừng có xàm." Đỗ Nhược lăm bắm buông đĩa xuống, cào tóc mình, "Trước kia mình chưa bao giờ để tóc dài.."

Khuỷu tay bỗng bị ai đụng phải, cả người nghiêng đi suýt nữa đập mặt xuống bàn. Cảnh Minh bùng khay thức ăn đứng dậy, thoáng đụng phải cánh tay đang vuốt tóc của cô. Cậu chỉ rử mắt nhìn cô với vẻ nghi ngờ và thờ ơ "là cô đụng tôi chứ không phải tôi đụng phải cô nhé".

Hiển nhiên về mặt Cảnh Minh hàm hồ hơn cô nhiều, giống như đang kiềm nén cơn bức bối sắp ập đến. Đỗ Nhược cũng sợ cậu, bèn lẳng lẳng rút khuỷu tay lại, thỏ thẻ xin lỗi.

Bấy giờ cậu mới lẳng lẳng bỏ đi. Nhìn bóng dáng cậu đi xa, cô càng nghĩ càng thấy chán nản. Không lý nào, rõ ràng là cậu đụng cô mà, vậy mà còn hàm hồ buộc cô phải lên tiếng xin lỗi. Trời ạ, trên đời này sao lại có kẻ quái thai thế kia!

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27

Bắc Kinh vào tháng Tư ấm áp dịu mát, những hàng cây xanh mướt đơm hoa, bầu trời cũng cao vợi vợi trong veo.

Cảnh Minh bỏ tay vào túi, chân đá một hòn sỏi, đi thẳng một mạch từ căn tin về ký túc xá.

Lý Duy hỏi dò: "Bây giờ Đỗ Nhược không đến được có cần tìm người khác không?"

Cảnh Minh thờ ơ đáp: "Nói sau đi."

Lý Duy thờ dài, ngoài trừ sự lựa chọn là Đỗ Nhược, nhất thời thật sự khó tìm được người nào có thích hợp như thế: "Thật không ngờ cô ấy lại chạy đến nhóm Dịch Khôn."

Ngay kẻ thù địch với họ mới chết!

Cảnh Minh vẫn chuyên tâm đá mấy hòn sỏi dưới chân, không đáp lời. Tính cách của Dịch Khôn làm sao chứa chấp được kiểu gà mờ như Đỗ Nhược? Nhưng cậu không màng, cô có tham gia nhóm cậu hay không cũng chẳng sao.

Vạn Từ Ngang nhớ đến chuyện cũ, bỗng hỏi: "Ban đầu thầy Lương Văn Bang nói gì với Cảnh Minh nhỉ?"

Lý Duy: "Nói dự án anh Dịch Khôn nghiên cứu có phần trùng lặp với Cảnh Minh, hy vọng hai người bắt tay hợp tác để sớm tạo nên đột phá."

Chu Thao nghe như chuyện hoang đường viễn vông, cười sang sảng: "Chỉ một tên khó chịu như Cảnh Minh trong phòng thí nghiệm là đủ rồi, thêm một người nữa không sợ trời sập à?"

Cảnh Minh đập một cú, Chu Thao nhanh chân lẹ mắt nhảy né: "Tôi nói đâu có sai!"

Vạn Từ Ngang góp lời: "Bên mình và Dịch Khôn không đối đầu, không đấu đá đã tốt lắm rồi, còn hợp tác á? Không biết trường mình đang nghĩ gì nữa... Đúng rồi, dự án nghiên cứu của họ là gì? Phan tự động hả?"

"Ừ." Lý Duy đáp, "Dự án này có tính thích nghi cao. Nếu họ thu hẹp phạm vi nghiên cứu trong lĩnh vực xe hơi thôi, đồng thời tiến hành những điều chỉnh và thay đổi thích hợp, mang tính chuyên sâu, không chừng sẽ giống với phương hướng dự án không người lái của chúng ta rồi."

Vạn Từ Ngang nhú mày nhìn Cảnh Minh: "Từ bé, chế tạo robot chơi thôi mà cậu và anh ta đã trở thành đối thủ, bây giờ làm chuyện lớn cũng đụng độ. Đúng là oan gia."

Lúc này Chu Thao cũng không vui đùa nữa, đắm chiêu suy nghĩ: "Quào, xem ra hai nhóm bọn mình lại cạnh tranh cùng lĩnh vực rồi."

"Vừa hay." Cảnh Minh nhếch môi, mắt sáng như đèn pha, "Giống như lái xe vậy, một mình chạy dù có tăng tốc đến hai trăm tư cây số một giờ cũng thấy chán phèo. Có người đua chung mới hứng thú chứ."

Cậu nói xong lại đá một viên sỏi dưới chân, viên sỏi văng vào bậc thềm, bắn ngược trở lại, rồi mất dạng trong bụi cỏ.

...

Đỗ Nhược phụ việc cho phòng thí nghiệm của Dịch Khôn đã hai ba tháng nhưng vẫn không tiếp xúc được với những nhiệm vụ mấu chốt, đừng nói là dự án phanh tự động, ngay cả làm robot cũng không cho cô tham gia. Nhưng cô cũng không mấy bận tâm, vui vẻ làm một cô tạp vụ, sửa cái này, xem cái kia, cứ nghĩ rằng học nhiều xem nhiều thì nền tảng kiến thức sẽ vững chắc hơn. Lúc rảnh rỗi lại tự làm nghiên cứu của bản thân.

Hôm đó cô đang cầm củi hí hoáy làm đồ của mình, trước mặt bỗng xuất hiện một bóng người, lạnh nhạt hỏi: "Đang làm gì vậy?"

Cô giật mình, che đi linh kiện trên bàn, ngẩng đầu lên thấy Dịch Khôn.

"Em, đang nghiên cứu... bộ cảm biến IMU thiết bị đo lường quán tính..." Cô lo ngay ngáy, vội bổ sung thêm, "Chuyện trong phòng thí nghiệm em đã làm xong cả rồi!" Ngụ ý là: ông chủ, tôi không có lấy giờ công làm việc riêng đâu!

Dịch Khôn thoáng nhìn món đồ trong tay cô: "Cuộc thi robot giữa tám trường đại học tháng sau, em và anh Ô Chính Bác cùng tham gia đi."

"Hả?" Cô vẫn còn ù ù cạc cạc, "Em á?"

"Ừ."

"Em có thể sao?"

"Nếu em thấy không ổn, thì thôi vậy." Dịch Khôn quay người toan bước đi.

"Có thể, có thể ạ!"

Bình thường Dịch Khôn rất hiếm khi nói cười băng quơ, cộng thêm dáng vẻ chín chắn, trông rất nghiêm nghị, ngay cả giọng nói cũng ẩn chứa đầy áp lực, Đỗ Nhược không bao giờ dám nói chuyện với anh ta. Nhưng so với Dịch Khôn, Đỗ Nhược thấy Ô Chính Bác càng khó làm chung hơn. Con người của Dịch Khôn chỉ nhìn việc, không nhìn người, còn Ô Chính Bác thì ngược lại, dường như có thành kiến rất lớn với cô, cho rằng cô không đủ tư cách phụ việc ở phòng thí nghiệm của họ. Tuy rằng trong khoảng thời gian này mọi việc cô làm đều được Dịch Khôn công nhận, nhưng thái độ Ô Chính Bác trước sau vẫn như một.

Nếu đã như vậy thì Đỗ Nhược cũng cố gắng hòa nhã, không để xảy ra mâu thuẫn với gã, dù sao cũng cùng nhau tham dự cuộc thi robot, cứ làm tốt việc của mình là được. Song hợp tác với nhau được một thời gian, giữa hai người cuối cùng vẫn nảy sinh bất đồng quan điểm khá lớn.

Hôm ấy Đỗ Nhược đột phát ý tưởng, đề nghị lắp bộ cảm biến ánh sáng cho robot, Ô Chính Bác không đồng ý, cho rằng sẽ tăng thêm sức nặng cho robot và cả lập trình não bộ.

Đỗ Nhược cố gắng giải thích ưu điểm khi gắn thêm bộ cảm biến ánh sáng, không ngờ Ô Chính Bác lại ngang ngược ngắt lời: "Hay là cô làm trưởng nhóm luôn đi?"

Khi đó có mặt rất nhiều người, Đỗ Nhược đỏ mặt đứng yên không dám lên tiếng. Đúng lúc Dịch Khôn đến xem xét tiến độ công việc, hỏi nguyên do và ý kiến của hai bên, im lặng nghe xong cũng không ở lại lâu. Lúc chuẩn bị đi khỏi, anh nhìn Ô Chính Bác rồi lại chỉ vào Đỗ Nhược: "Làm theo lời cô ấy đi."

Mọi người đều sững sốt, kể cả bản thân cô.

Còn bên phía Prime thì đơn giản hơn, robot "Búp bê Hồ Lô" dự thi của họ đã chuẩn bị xong từ lâu, công việc trọng tâm vẫn là dự án không người lái. Ngày hôm ấy, Cảnh Minh đang kiểm tra lập trình điều khiển cho robot trong phòng ký túc xá thì Lý Duy chạy ào vào, cầm xấp giấy sơ đồ trong tay vỗ lên bàn Cảnh Minh.

"Giải quyết được rồi!"

"Cái gì?"

"Vấn đề độ nhạy bén của bộ cảm ứng trên động cơ xe bữa tao nói đấy, giải quyết được rồi."

Cảnh Minh chau mày, cầm lấy sơ đồ kia xem sơ qua, hàng loạt các chú thích, phương án giải quyết và các ký hiệu xinh xinh đều bằng tiếng Anh.

"Cừ lắm." Cậu tiện tay trả lại xấp sơ đồ cho Lý Duy, "Thầy nào làm vậy?"

"Không phải thầy, là bạn học lớp tao." Lý Duy hưng phấn.

Cảnh Minh "à" một tiếng, rồi nhìn máy tính, hoàn toàn không tin: "Lớp mày ai có trình cỡ này?"

"Thật đấy, mày đoán xem là ai?" Lý Duy úp mở.

Cảnh Minh quay đầu, lấy tờ giấy sơ đồ kia từ tay Lý Duy và xem lại. Cậu quen thân với lớp Lý Duy, mọi người đều ở cùng tầng, đám con trai thường cùng nhau chơi game, đánh bóng rổ, làm thí nghiệm, bàn thảo vấn đề, vô cùng thân thiết. Đúng là họ đều tài giỏi nhưng cậu dám chắc trong nhóm sinh viên mới, người có trình độ chuyên môn cỡ này thì không có ai cả.

Cậu trả lại tờ giấy cho Lý Duy: "Không đoán."

"Dù mày có đoán cũng không ra. Ngay cả tao cũng ngạc nhiên quá trời." Lý Duy kéo ghế ngồi xuống, "Hoa khôi lớp tao đấy."

"Cô ta á?"

"Đúng, chính là cô ấy. Tao vốn định hỏi thầy, nhưng lại làm rơi tờ giấy xuống đất, cô ấy cầm lên xem, viết viết vẽ vẽ lên tờ giấy rồi trả lại cho tao, thế là vấn đề đã được giải quyết." Lý Duy miêu tả sinh động như thật, "Mà đưa cho tao xong thì quay người tiếp tục nhìn lên bảng, chăm chú nghe giảng. Ngầu lòi luôn."

Cảnh Minh không lên tiếng, bất giác lấy tờ giấy kia đến xem lần nữa.

"Cô ấy tiến bộ cực lớn, tao đã nói với mày rồi, đúng nhất lớp tao mà. Tuy người trông ngờ nghệch, nhưng chỉ số thông minh cao lắm. Trước đó, tao đã bảo cho cô ấy vào giúp việc cho nhóm mình, không ngờ người ta lại là cao thủ. Thảo nào Dịch Khôn giữ cô ấy lại trong nhóm, coi như anh ta nhặt được bảo bối rồi."

Cảnh Minh dúm thảng tờ giấy vào tay Lý Duy: "Nếu đã giải quyết rồi còn không đến phòng thí nghiệm đi."

"Định đi đây, đặc biệt đến đây báo mày một tiếng, cô ấy làm người ta bất ngờ thật, khả khả." Lý Duy bỏ bản vẽ vào túi, đứng dậy định đi, lại bất ngờ nghe Cảnh Minh xía xói.

"Nhặt được bảo bối con khi, tính tình chả ra sao."

Lý Duy thắc mắc quá đỗi: "Mày nghe ai nói? Cô ấy tốt tính lắm, con trai lớp tao đều thích cô ấy." Cậu ta bất bình thay cô bạn của mình xong lại nói, "Mày còn dám chê người ta xấu tính á, tính mày chả khác gì con kiki."

Cảnh Minh quay đầu lại: "Mày thiếu đồn phải không?"

Lý Duy cười hềnh hếch, nhìn vào máy tính của Cảnh Minh hỏi thăm: "Kiểm tra xong rồi có cần cải tiến gì không? Cuộc thi tổ chức vào tuần sau, có ý kiến gì thì nói sớm một chút."

Cuộc thi giữa tám trường đại học sắp tới bao gồm trường họ và bảy trường kỹ thuật khác, tuy nói là trận đấu giao hữu nhưng đám con trai ngựa non hấu đá không ai muốn thua cả. Hơn nữa, đây toàn là những trường đỉnh của đỉnh, phụ trách nghiên cứu phát triển các dự án robot hoặc các hạng mục tương tự của cả nước, đương nhiên đẳng cấp cuộc thi cũng khác hẳn.

Cảnh Minh: "Tao nghĩ xem có tăng tốc thêm được không."

"Được."

Lý Duy dứt lời liền đeo balo ra khỏi cửa. Cảnh Minh tiếp tục gõ bàn phím, nhìn những con số và chữ tiếng Anh trên màn hình, chẳng biết tại sao trước mắt lại hiện lên trang giấy khi nãy Lý Duy cho cậu xem, cũng là những dòng chữ tiếng Anh đơn giản và rành mạch.

Cậu cau mày tựa lưng vào ghế, nhìn trần nhà tặc lười.

Đỗ Nhược Xuân?

Hơn nửa năm trước, cuối thu đầu đông, cây khô gió lạnh. Mà Còn hôm nay đã là cuối tháng Tư, vạn vật sinh trưởng, đương độ xuân phơi phới rồi.

...

Gần một tuần trôi qua, đóa hoa héo úa cuối cùng trên cây cũng đã rơi xuống, thả mình theo làn gió ẩm, chỉ còn lại cành lá xum xuê. Nhóm sinh viên vẫn mặc áo dài tay và quần dài, ôm tập sách đi dưới những tán cây, rất ít người chú ý cảnh sắc trên đỉnh đầu nên mấy ai nhận ra mùa xuân đã lặng lẽ rời cảnh.

Cuộc thi robot giữa tám trường chính thức mở màn, ban tổ chức do các trường luân phiên đảm nhiệm, năm nay đến lượt trường của Đỗ Nhược.

Những sinh viên quan tâm đến cuộc thi vốn dĩ không nhiều, nhưng vì các tin tức về trận đấu robot đánh nhau kịch liệt giữa Cảnh Minh và Dịch Khôn, hai người còn chia nhau rình luôn giải vô địch và á quân thế giới của năm ngoái, nên đã khiến diễn đàn được phen bùng nổ, vì vậy mà số lượng người có hứng thú với robot bỗng tăng vọt.

Cộng thêm lần này cuộc thi được tổ chức tại "sân nhà", nên có thêm nhiều sinh viên khoa Xã hội nhân văn đến xem, ngay cả trường Mỹ thuật cũng có mặt. Trường họ có ba đội nghiên cứu về robot, Orbit của Dịch Khôn, Prime của Cảnh Minh và Destiny của Phó Dương – một sinh viên năm tư.

Trước khi Cảnh Minh vào học, trong khoảng thời gian khá dài, hai nhóm Orbit và Destiny ngang tài ngang sức, không phân cao thấp. Nhưng kể từ khi trong nhóm Destiny có người tách ra làm riêng, có người tốt nghiệp rồi đi, có người không cùng chí hướng, và thành viên cốt lõi rút đi một nửa, vậy nên thực lực thua sút, đành để Orbit chiếm lĩnh vị trí đầu đàn, một mình làm mưa làm gió trong gần hai năm.

Mãi cho đến khi Cảnh Minh xuất hiện như một vị thần, tập hợp tất cả tinh anh trong lớp sinh viên khóa mới, thành lập nên Prime, và từ đó trở thành kẻ thù số một của Orbit.

Nhưng nghe nói, trước khi cậu vào học, Prime vốn đã tồn tại rồi, thành viên đều là những thiếu niên thiên tài bị cậu lôi kéo, họ thường chơi game với nhau nên tình cảm khá khít.

Giữa hai thế hệ cách biệt ba năm hiển nhiên khác biệt không nhỏ, vậy nên lớp đàn anh cũng không tài nào hiểu rõ thế giới của tụi đàn em.

Lần này cuộc thi robot chia thành hai mảng: hình người và phi hình người. Bên phía phi hình người có ba hạng mục là: định hướng, lấy đồ vật và đánh nhau. Mục đánh nhau này có bản chất khác với cuộc thi robot đại chiến năm ngoái của Cảnh Minh, nó không hề mang tính bạo lực, thậm chí vô cùng đậm đà đáng yêu. Cậu ngốc nghếch đẩy tôi một cái, tôi chậm chạp đụng lại cậu một cái, thường chỉ mang tính góp vui cho khán giả.

Bên robot hình người cũng chia ra ba hạng mục: Nhảy múa, đá bóng và thi chạy. Thử thách nhảy múa chính là thiết kế động tác, tiêu chuẩn thống nhất; thử thách đá bóng là thiết kế các khớp, độ trơn tru giữa các khớp; Thử thách chạy bộ là năng lực cảm ứng, phối hợp tốc độ và tổng thể.

Lần này Destiny dự thi mảng robot phi hình người, chuẩn bị cho hai hạng mục: lấy đồ vật và đánh nhau. Còn Orbit và Prime đều chọn thi robot hình người, đồng thời chọn mục thi chạy.

Lúc trước thầy Lương Văn Bang thấy Cảnh Minh đăng ký còn nhắn nài: "Nhóm Dịch Khôn cũng chọn mục này, bọn em chia ra đi, lấy thêm một giải khác cho trường."

Cảnh Minh còn khách sáo hỏi lại: "Vậy thầy đề nghị em chọn mục nào?"

"Nhảy múa, đá bóng."

Cảnh Minh: "Mấy trò đó hồi lớp Mười em chơi chán rồi, thầy bảo anh ta chơi đi."

Lương Văn Bang cầm sách vỗ lên đầu cậu. Với hiểu biết của Cảnh Minh về Dịch Khôn, anh ta cũng sẽ không đổi mục dự thi. Hai người họ đã biết rõ về nhau thông qua vô số các cuộc thi chế tạo robot cả trong và ngoài nước. Chỉ cần nhìn vào ánh mắt thôi đã biết đối phương toan tính điều gì, chứ không cần nói chuyện với nhau.

Tốt lắm, đã đấu với nhau nhiều lần như vậy, thì thêm cuộc thi còn con này có đáng là bao.

Cảnh Minh bỏ tay vào túi, vừa gọi điện thoại dặn dò Lý Duy vừa đi vào sân vận động của trường. Cuộc thi của họ một giờ sau mới bắt đầu, cậu đến xem đội khác thi, nhóm Anbo của đại học nào đó cũng khá lợi hại.

Vừa định cúp điện thoại thì Lý Duy vội nói thêm một câu: "À đúng rồi, tao nghe nói Đỗ Nhược cũng tham gia chế tạo con robot của Orbit lần này."

Cảnh Minh không bình luận gì, liền cúp máy.

Hừ!

Cậu đi sang phía bên hông sân, nhìn khán đài đông nghịt khán giả, cảm thấy lạ: Trường thuê diễn viên quần chúng à? Sao đông người vậy? Đương nhiên cậu không hề nghĩ rằng chính mình là nhân vật mấu chốt lôi kéo những nhân vật quần chúng này đến xem cuộc thi robot do trường đăng cai.

Trên khán đài có không ít nữ sinh, họ vừa liếc mắt đã nhận ra cậu, ánh mắt liên tục đổ dồn về phía này. Người thật đẹp trai hơn trên hình nhiều, dáng vóc thon cao, ăn mặc rất có phong cách, đứng lẫn trong đám sinh viên quả thật giống như hạc giữa bầy gà.

Cảnh Minh không chú ý đến ánh mắt và lời bàn tán xung quanh, tâm trạng bức bối phiền não: Mợ nó, sao đông như kiến vậy, hại bố không có chỗ ngồi.

Cái trường quý này rảnh rồi sinh nông nổi thật, kéo đông khán giả vậy đến đây.

Cậu bỏ tay vào túi, vừa bước lên bậc thang thì thấy ngay Đỗ Nhược. Cô đứng phía trên chầu mây, hơi đầu môi nhìn xung quanh, cũng đang hoang mang tìm chỗ ngồi, thỉnh thoảng gió ta lên vén mấy sợi tóc mái lòa xòa.

Cô... trang điểm ư? Môi hồng, răng trắng, trên gò má còn đỏ phơn phớt nữa. Tóc tai cũng ngay ngắn gọn gàng, cột kiểu đuôi ngựa thâm thấp. Cậu nhìn cô từ trên xuống dưới, hôm nay ăn mặc khá chỉnh chu, áo sơ mi quần tây ôm và giày cao gót, từ đầu đến chân đều toát lên nét lạnh lợi giỏi giang, đáng vẻ trang nhã tự tin..

Đỗ Nhược vô tình hướng ánh mắt về phía khán đài bên dưới, cậu vội dời mắt đi, bước từng bước nặng trĩu lên bậc thang.

Đỗ Nhược không tìm được chỗ ngồi nên quay người đi xuống. Hai người đi hướng đối diện nhau nhưng ánh mắt lại chẳng buồn đoái hoài đến đối phương.

Trong không gian chật hẹp ở bậc thang, họ đồng thời nghiêng người nhường lối, vẫn không ai đểm xia đến ai. Đỗ Nhược chỉ chăm chú nhìn theo bước chân của mình đi xuống bậc thang, nên không phát giác có một ánh mắt đang đắm đắm nhìn mình.

Cảnh Minh lướt ngang qua người cô, lơ đãng mím môi, thả chậm nhịp bước. Ánh mắt cậu quét nhanh qua gương mặt cô, người ta không hề trang điểm, hàng mi vừa đen vừa dài, gương mặt trắng nõn ửng hồng tự nhiên, thậm chí cậu còn soi thấy từng sợi lông tơ li ti mềm mại gần như là trong suốt trên làn da cô nữa kia.

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28

Cảnh Minh nhìn sơ một vòng, không tìm được chỗ trống, bèn quay người nhìn xuống khán đài, thấy Đỗ Nhược đứng ở bậc thang chót cùng. Cuộc thi sắp bắt đầu rồi, cô cũng đang tìm chỗ cho mình, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn dáo dác, nhích qua nhích lại để không chắn tầm mắt khán giả.

Tìm cả buổi vẫn không có chỗ, cô dứt khoát đi vòng qua cầu thang khác, đứng trên bậc thềm tựa vào tường, không cản trở người khác xem thi đấu. Cảnh Minh cũng đi đến, im hơi lặng tiếng đứng ở bậc thềm phía sau cô.

Đỗ Nhược ngẩn ngơ đầu môi, chăm chú nhìn về phía trước chờ đợi cuộc thi bắt đầu, không hề hay biết cậu đang đứng ngay đằng sau.

Chiều cao chênh lệch cộng thêm bậc thang nên đầu cô chỉ tới ngực cậu, vừa rù mắt là thấy ngay mái tóc mềm mượt đen nhánh của cô đang vén sau vành tai nhỏ nhỏ. Hàng mi dài khẽ chớp, thỉnh thoảng ánh mắt bị nhân viên đi qua đi lại thu hút, đầu hết chuyển sang trái đến sang phải. Cơ mà mãi vẫn không cảm nhận được có ánh mắt đang nhìn mình từ trên đỉnh đầu.

Một chốc sau, MC lên sân khấu, ánh đèn bốn phía tối xuống, tiếng người cũng dần im ắng, chỉ có chính giữa sân khấu sáng rực. MC cất giọng oanh vàng nhiệt liệt khai mạc trận đấu. Trận này là thi robot phi hình người lấy đồ vật, ở chính giữa sân khấu vuông vức có hai đường băng đối xứng cao hơn mặt đất, giống như món đồ chơi xếp gỗ cỡ lớn. Mặt đường băng nhấp nhô, quanh co khúc khuỷu, thậm chí có mấy khúc cua gắt.

Trên đường thi có kẻ vạch trắng chính giữa để dẫn đường cho robot, một bó hoa được đặt ở đầu cuối. Robot chỉ cần chạy trên đường thi, cầm lấy bó hoa và chạy trở về là được.

Khác với cuộc thi robot đánh nhau lần trước của Cảnh Minh, robot dự thi hôm nay đều là tự động, không được điều khiển từ xa.

Trong tiếng vỗ tay vang rền, MC bắt đầu giới thiệu hai đội: "Trải qua mấy vòng thi đấu trước đó, cuối cùng bước vào vòng chung kết là đội đến từ Đại học khoa học kỹ thuật XX tỉnh A, đội áo đỏ, và đội đến từ đại học công nghiệp XX tỉnh B, đội áo xanh. Bây giờ, chúng ta hãy cho hai bên một phút cuối cùng để chuẩn bị, một phút sau trận tranh tài sẽ bắt đầu."

Hai đội loay hoay chuẩn bị robot của họ trong góc, robot bên đội đỏ thì nhỏ thó dẹt dẹt, giống như chiếc bánh ngọt hai tầng, robot đội xanh thì đơn giản hơn, hệt như chiếc hộp giấy.

Không ít sinh viên đứng đây cầm điện thoại chụp ảnh, MC phải nhắc nhở: "Robot tham gia thi đấu hôm nay có chức năng cảm ứng ánh sáng, xin các bạn tắt đèn flash, đừng ảnh hưởng đến cuộc thi."

"Một phút chuẩn bị đã hết!" Giọng MC trở nên sục sôi, "Đã đến giờ, mời robot tham gia thi đấu vào vị trí."

Đỗ Nhược đang nhìn ngóng thì bỗng một nam sinh đứng chắn ngay tầm mắt, cô nhích sang bên cạnh một chút, nhưng nam sinh kia lại đứng không yên cứ dờn qua dịch lại. Bất đắc dĩ cô đành chuyển sang trái rồi sang phải theo cậu ta, thì thỉnh thoảng một sức mạnh ở phía sau lôi lên. Đỗ Nhược kinh hoàng chưa kịp phản ứng đã bị Cảnh Minh kéo lên bậc thang phía trên, đứng sát bên cậu trong lối đi nhỏ hẹp.

Cậu cup mi mắt nhìn cô chăm chọc: "Lùn quá thì đi đâu cũng nên kè kè theo chiếc ghế."

Đỗ Nhược thật thà: "Tôi cao mét sáu sáu đấy!"

Cậu cố ý cúi thấp xuống nhìn cô: "Cao ghê há!"

Cô hậm hực lườm cậu, nhưng cậu đã thản nhiên nhìn về sân khấu thi đấu rồi. Lười so đo với Cảnh Minh, Đỗ Nhược cũng chăm chú nhìn về chính giữa sân.

Robot đã vào vị trí, toàn sân yên lặng, MC cầm micro tuyên bố: "Cuộc thi... bắt đầu!"

Chỉ trong nháy mắt, hai con robot nhỏ đồng thời lao ra đường băng chạy xăm xăm, từ trên xuống dưới, từ trái sang phải chỉ vùn vện mười mấy giây. Robot đội đỏ chạy đến điểm đích với ưu thế tuyệt đối, lấy được bó hoa, chạy trở về đường cũ, quay trở lại vạch xuất phát nhanh như chớp. Trong khi đó, robot đội xanh chỉ mới chạy đến chỗ bó hoa của mình thôi.

MC kích động hô lớn: "Mười chín giây, cuộc thi đã kết thúc với thành tích là mười chín giây."

Khán giả đồng loạt đứng dậy vỗ tay, đám nam sinh bên đội đỏ kích động ôm lấy nhau nhảy cẫng lên.

"Nhà vô địch chính là đội của trường Đại học Khoa học kỹ thuật XX tỉnh A!"

Cảnh Minh vừa giơ tay lên vỗ vừa liếc nhìn đồng hồ điện tử. Mười chín giây, tốc độ đã nhanh hơn tám giây so với năm ngoái của họ, tiến bộ rất lớn. Vài giây ngắn ngủi, ánh mắt cậu lập tức nhìn sang con robot thua cuộc.

Giờ phút này toàn sân sôi trào, không ai chú ý đến con robot như chiếc hộp giấy kia cả. Nó không biết mình thua, vẫn còn cố gắng chạy trên đường băng.

Cậu đang vừa nghĩ đến đây thì bỗng nghe Đỗ Nhược lẩm bẩm: "Chắc là nó buồn lắm."

Cảnh Minh giật mình, ngạc nhiên nhìn cô, nhưng cô đã cúi đầu bước theo dòng người đi xuống bậc thang, đưa thẻ vào cửa cho tình nguyện viên bên dưới kiểm tra, rồi đi vào khu vực thi đấu robot hình người.

Hôm nay cô ăn mặc chỉnh chu như vậy do phải tham gia thi đấu với đội Dịch Khôn. Thông thường, sinh viên ngành Kỹ thuật không để ý chuyện ăn mặc, chỉ khi thi đấu mới mặc đồng phục. Nhưng con người Dịch Khôn rất để ý hình thức, mỗi lần thi đấu đều mặc sơ mi trắng thơm.

Cảnh Minh bỏ tay vào túi đi theo.

Lát nữa mới đến lượt họ thi, Đỗ Nhược đứng bên kia sân kiên nhẫn chờ đồng đội của mình. Cảnh Minh thong thả đi đến gần sân thi đấu, cách cô chừng hai ba thước, quay mặt nhìn vào sân thi giống cô.

Lúc này trên sân thi đấu không có một bóng người, khán đài xung quanh huyền ảo cũng không liên quan gì đến họ. Vạch trắng trên đường đua phản quang dưới ánh đèn.

Cảnh Minh nhìn đèn chiếu đuối trên đỉnh đầu rồi hỏi: "Lý Duy nói cô tham gia chế tạo Astro Boy hả?"

Astro Boy là tên của robot dự thi lần này của Orbit. Đỗ Nhược ngậy ra giấy lát mới nhận ra cậu đang nói chuyện với cô, điềm nhiên "ừ" một tiếng.

Cảnh Minh quay đầu lại nhìn thẳng vào cô: "Cô nghĩ ai sẽ thắng?"

Ban đầu Đỗ Nhược không đáp lời, cô biết rõ thực lực của Cảnh Minh, nhưng cô không cho rằng đội mình sẽ kém đội cậu bao nhiêu, và câu trả lời là: "Ngang nhau."

Cảnh Minh nhướn mày nhếch môi: "Khá lắm."

Đỗ Nhược nghi ngờ nhìn cậu, quả nhiên được nghe câu tiếp theo: "Điếc không sợ súng."

Phản ứng của Đỗ Nhược sau khi nghe câu nói ấy là lập tức dạt ra xa thêm hai mươi mét. Trong lòng Cảnh Minh cười khoái trá, không thèm đi theo trên cô nữa.

Không lâu sau nhóm Lý Duy mang theo Búp Bê Hồ Lô mới chế tạo của nhóm Prime đến, chiều cao năm mươi centimet, cỡ đứa bé sơ sinh. Nhìn từ ngoại hình, Búp Bê Hồ Lô không khác nhiều so với robot khác, cũng là mang hình dáng con người, không phải kiểu quái thai dị hợm gì cả. Điểm khác nhau duy nhất chính là đa số robot đều là màu đen, nhưng Búp Bê Hồ Lô lại là màu trắng, vô cùng xinh đẹp bắt mắt. Nó giữ nguyên đôi mắt to đặc biệt của đội Prime, trông ngốc nghếch đáng yêu chết được.

Robot thi chạy là hạng mục có tính kỹ thuật khá cao, cần độ phối hợp cao giữa các khớp của robot, đồng thời tăng tỷ lệ đi lệch hoặc té ngã, lại thêm yếu tố tốc độ nên khó càng thêm khó, không hề đơn giản đứng một chỗ múa may như hạng mục thi nhảy

Trong tám trường thì có một trường không dự thi hạng mục này, mà trường Cảnh Minh thì lại có hai đội tham gia, nên vừa khéo chia đủ tám đội. Sau khi

rút thăm thi đấu cặp, đội thua bị loại, đội thắng thi tiếp, cuối cùng lựa chọn ra hai đội cuối cùng vào vòng chung kết. Mỗi đội nhận được thông tin của đối thủ xong thì đi đến đấu trường riêng.

Tuy nói không cùng sân đấu nhưng thật ra đều ở trong một khu vực. Trên mặt đất bằng phẳng chia ra bốn sân đấu hình chữ nhật, kích thước bằng nhau, thi đấu đồng thời, có nét tương tự cuộc thi đấu thể thao Thế vận hội Olympic.

Khán giả ngồi chật kín cả khán đài, quan sát cùng lúc tám đội so tài.

Thời điểm các đội chuẩn bị, màn hình lớn ở hiện trường phát hình Cảnh Minh và Dịch Khôn, một người thân nhiên thờ ơ, một người lạnh lùng như băng. Đường như Cảnh Minh cảm nhận được ông kính đang hướng về phía mình, ngược mắt nhìn lên, ánh mắt sâu hút và sắc bén, khiến cả đám con gái ở khán đài nhìn qua màn hình lớn reo hò hứng khởi. Trong tích tắc, cậu liền thờ ơ quay đi.

Ông kính cũng ghi hình Đỗ Nhược, bởi vì cô là cô gái duy nhất trong sân thi đấu. Nét mặt vẫn còn chút ngây ngô, đến khi phát hiện ra mình xuất hiện trên màn hình thì hoảng hốt tránh đi, chỉ để lại phần ót.

Cảnh Minh thoáng nhìn phần ót trên màn ảnh rồi dời mắt sang người thật. Đỗ Nhược đang ngồi cạnh robot Astro Boy, nghiêm túc điều chỉnh gì đó. Lê Thanh Hòa ngồi bên cạnh, hai người châu đầu vào nhau với cự ly rất gần. Cậu lạnh nhạt quay về đường đua của mình.

Đường đua được thiết kế rất đơn giản, dài năm mươi mét, rộng hai mét. Mỗi lần chạy lệch ra khỏi đường biên thì tính thêm năm giây. Theo nguyên lý thông thường thì tốc độ càng nhanh càng dễ chạy lệch khỏi đường đua, cũng dễ dàng ngã xuống, làm chậm trễ thời gian.

Hạng mục chạy đua chính là thử thách mức độ cân bằng giữa ba phương diện tốc độ, ổn định và di chuyển đường thẳng của robot. Đối thủ đầu tiên của Prime là Đại học Khoa học Kỹ thuật nào đó. Sau khi robot đến vạch xuất phát, hiệu lệnh vang lên liền chạy hướng về điểm đích.

Thay vì nói chạy thì giống như đi nhanh hơn. Robot không linh hoạt như con người, mỗi khớp từ đầu cho đến mắt cá chân của chúng được lắp đặt mô-tơ điện và bằng điều khiển, đều dựa vào việc lập trình được tính toán chuẩn xác điều khiển, hơn nữa mỗi khớp trên thân người của nó đều phải phối hợp nhịp nhàng. Nếu như có sự chênh lệch giữa hai chân thì sẽ dễ dàng đi lệch và ngã xuống.

Robot đối thủ mới đi được vài bước thì đã ngã sập xuống khá nặng, lớp vỏ run lên vài cái, nhưng nó vẫn kiên cường bò dậy đi tiếp, có điều sai lệch ở đôi chân quá lớn nên càng chạy càng chệch hướng, kết quả là vượt ra khỏi đường biên, bị tính thêm năm giây. Nhóm họ vội vàng chạy đến chuyển robot vào đường đua lần nữa, cứ thế chập chững đi đến đích. Còn Búp Bê Hồ Lô của đội Prime thì đã sớm chờ ở đích đến với thời gian 58 giây.

Đồng thời giành chiến thắng trong khoảng thời gian ngắn còn có ba đội khác, trong đó có Astro Boy của Orbit. Khán đài bao quanh sân thi đấu rần rần tiếng vỗ tay khen ngợi không ngớt.

Người thua bị loại, người thắng tiếp tục. Vòng thứ hai Búp Bê Hồ Lô tiếp tục giành chiến thắng với thời gian 57 giây. Lúc kết thúc, Cảnh Minh nhìn sang đường đua kế bên, quả nhiên Astro Boy cũng thắng, thời gian sử dụng là 59 giây.

Trong sân lại vang lên tiếng hò reo, giọng MC càng làm bầu không khí khuấy động hơn: "Hiện tại, hai đội vào vòng chung kết là... Orbit... và... Prime!"

Cả sân vang lên tiếng hét chói tai. Hai đội cùng một trường, đều là đội nhà, tất cả bạn học vây xem đều hưng phấn, chụp ảnh, la hét cổ vũ. Vòng loại cuộc thi đã qua, không khí dần dần sôi động, đến giờ khắc này đã đạt đến đỉnh. MC của trường cũng hăng hái, máu lửa hẳn lên, ra hiệu kích động khán giả tạo khí thế cho trận chung kết.

Nhóm tình nguyện viên tranh thủ thời gian dọn dẹp đường đua, quét đi cát hoặc dị vật.

Còn hai đội thi đều rất bình tĩnh, chờ MC tuyên bố cuộc thi bắt đầu.

Cảnh Minh nhìn đường đua, khẽ mím môi. Ưu thế của hai bên đều rõ rệt, Búp Bê Hồ Lô của Prime tốc độ nhanh, chưa hề ngã lần nào và cũng không hề chạy ra khỏi biên. Còn bên Orbit thì Astro Boy đi đứng ngay hàng thẳng lối. Cậu thoáng nhận thấy gì đó, quay đầu lại nhìn Đỗ Nhược đứng cách đó vài mét, lẫn trong đám con trai. Đèn trần trên sân vận động soi xuống gương mặt cô trong suốt như tờ giấy, chỉ có hàng mi dài cong vút chớp chớp. Cô cắn môi dưới, hình như có chút khản trương, ánh mắt cũng trống rỗng, quan sát xung quanh rồi bỗng dời mắt giao với tầm mắt của cậu.

Trong mắt cô không biểu hiện bất kỳ cảm xúc nào, giống như nhìn người xa lạ, nhanh chóng nhìn đi chỗ khác một cách tự nhiên. Một giây sau có bóng người di chuyển che cô lại.

MC lớn tiếng tuyên bố: "Xin mời robot hai đội vào vị trí. Chúng ta hãy bắt đầu đếm ngược nào. Năm, bốn, ba, hai, một... Bắt đầu!"

Phút chốc tất cả bạn học trên khán đài đều giơ cao điện thoại di động, giữa sân sáng ngời có hai con robot đáng yêu ra sức chạy về đích, tốc độ gần như sấm sập. Bởi vì đều là đội nhà nên mỗi bên đều có số lượng người ủng hộ tương đương nhau, khán giả gào khan cả cổ, liên tục hô hào cổ vũ.

"Astro Boy cô lên! Astro Boy cô lên!"

"Búp Bê Hồ Lô cô lên! Búp Bê Hồ Lô cô lên!"

Tiếng reo hò mỗi lúc một tăng cao dần, Đỗ Nhược vô thức đặt tay ấn vào ngực, còn Cảnh Minh thì hết sức điềm tĩnh quan sát. Nhưng may cậu dần dần chau lại, chút cảm giác khác thường càng lúc càng hiện rõ. Búp Bê Hồ Lô có chút biểu hiện không ổn...

Đúng ngay lúc ấy, Astro Boy đã chạy được nửa đường đột nhiên ngã xuống, xung quanh vang lên tiếng xuýt xoa tiếc nuối.

Sau khi Astro Boy ngã xuống, ngây ngốc gục trên mặt đất, đôi chân vung vẩy loạn xạ cố gắng ngồi dậy, rồi từ từ co chân lại, đứng lên, lần nữa tập trung vào cuộc thi. Còn Búp Bê Hồ Lô thì đã sớm đã bỏ xa nó rồi.

Trong cuộc thi lần này, Búp Bê Hồ Lô là con robot duy nhất không bị ngã. Nhóm Cảnh Minh trước khi thi đấu đã tỉ mỉ kiểm tra thăng bằng cho nó, thiết kế con quay hồi chuyển cực kỳ tinh vi, phòng ngừa bị ngã, còn có thể xử lý cả tình huống cơ thể nặng nề lắc lư. Không chỉ vậy, cậu cũng cực kỳ nghiêm khắc yêu cầu các đội viên hiệu chỉnh sai số giữa các khớp tay chân khi cử động, thế nên cả hai trận đấu Búp Bê Hồ Lô đều đi lại vững vàng.

Mặc dù chạy khoảng cách dân xa sẽ xảy ra chút chênh lệch, nhưng vẫn hoàn mỹ về đến đích.

Chỉ còn 10 mét, 9 mét cuối cùng, Búp Bê Hồ Lô hoàn toàn vượt lên dẫn đầu, vẫn vui vẻ nghịch ngợm chạy đi. Tiếng cổ vũ cho đội Cảnh Minh chiếm ưu thế áp đảo: "Búp Bê Hồ Lô cố lên! Búp Bê Hồ Lô cố lên!", "Cảnh Minh cố lên! Cảnh Minh cố lên!"

Trái lại mi tâm của Cảnh Minh cau chặt hơn, cậu đã sớm nhận ra robot có vấn đề, chẳng qua mới đầu chưa biểu hiện rõ thôi. Quả nhiên đến giai đoạn chạy nước rút cuối cùng, cậu chỉ có thể giương mắt nhìn Búp Bê Hồ Lô càng chạy càng chênh hướng. Có lẽ vì hai trận đấu trước dẫn đến sai số tích lũy dần, nên ở lượt này tuyến đường chạy rõ ràng hơi chệch đi.

Cậu nhìn Vạn Tử Ngang, Vạn Tử Ngang lập tức hiểu ý, ra dấu cho Chu Thao đi theo sát Búp Bê Hồ Lô, lỡ nó giảm biên thì tức khắc chỉnh nó trở về trong đường đua.

Búp Bê Hồ Lô ngô nghê ngoan ngoãn chạy, dần dần tiến gần dây về đích, nhưng đồng thời cũng dần chệch về đường biên. Trong vài mét cuối cùng, toàn bộ khán giả cũng bắt đầu phát hiện ra vấn đề nên nhất thời yên tĩnh như tờ, nín thở nhìn chăm chăm vào Búp Bê Hồ Lô đang tập tễnh như đứa bé tập đi, đôi chân ngắn chuyển động lạch bạch chạy đến đích.

Rốt cuộc Búp Bê Hồ Lô sẽ giảm lên vạch đích hay đường biên trước đây? Trong không khí lặng im phảng phất, cậu nhóc ấy đã đi được đến cuối, chân trái vượt qua đích, còn gót chân phải thì giảm ngay điểm giao giữa vạch đích và đường biên. Thời gian sử dụng là 56 giây. Cả quá trình đều được khán giả theo dõi sát sao, toàn sân ồ lên, tiếng bàn tán xôn xao, còn chỉ trở màn hình lớn.

Astro Boy theo sát phía sau, hiện trường cũng yên tĩnh đi đôi chút, tiếp tục xem trận đấu. Đến khi Astro Boy về đến đích, màn hình điện tử hiện lên 1 phút lẻ 1 giây. Khắp sân lại dấy lên trận xôn xao bình luận.

Nếu như phán Búp Bê Hồ Lô đã vượt biên cộng thêm năm giây thì sẽ bằng thời gian của Astro Boy, vậy cả hai đều đạt quán quân. Hiện trường như thể bùng nổ, chưa bao giờ gặp phải tình huống như vậy trong bất cứ cuộc thi nào. Nhóm trọng tài gấp gấp tập trung tại đích đến, vây quanh chân phải Búp Bê Hồ Lô quan sát, bàn bạc. Toàn thể khán giả đều găng cổ bàn cãi, chờ nghe quyết định cuối cùng.

Nhóm Cảnh Minh im thin thít, còn nhóm Dịch Khôn thì hồi hộp siết chặt nắm tay, chờ đợi tổ trọng tài tuyên bố kết quả. Búp Bê Hồ Lô ngây thơ khờ khạo không rõ tình hình, vui vẻ nghiêng đầu, đảo mắt, chậm chạp vung vẩy cánh tay ngắn cùn, yêu chết đi được!

Cuối cùng tổ trọng tài đã có kết quả. Vì đường biên màu trắng của cuộc thi được vẽ bằng dầu, bản thân đường biên rộng 8 centimet. Gót chân Búp Bê Hồ Lô giảm lên đường biên chưa đến 1 centimet, không tính là phạm vào biên, càng không tính là vượt tuyến.

Thành tích của Búp Bê Hồ Lô, thuộc đội Prime là 56 giây, trở thành người thắng cuộc. Không khí hiện trường lại bốc cao lần nữa, ăn mừng cho nhà vô địch.

Cơ mà đội Prime lại rất yên tĩnh, không hề tỏ ra vui mừng vì giành được giải nhất. Đối với người đội trưởng cầu toàn của họ mà nói, đối thủ cuộc thi chính là bản thân mình, giảm lên biên đồng nghĩa với thua cuộc. Còn bên Orbit lại không ủ rũ vì thua cuộc, mà còn có vẻ nhẹ nhõm thoải mái.

MC vẫn rất phấn khởi, cho rằng kết quả này có thể trở thành bản tin kỳ thú, vừa tuyên bố nhà vô địch vừa khuấy động khán giả.

"Cuối cùng người thắng là..." Anh ta giơ micro về phía khán đài.

"Prime!" Toàn sân gào thét điên cuồng.

Nhưng đội vô địch lại hết sức tĩnh lặng, Chu Thao ôm Búp Bê Hồ Lô từ vạch đích trở về. Cảnh Minh ngồi xổm xuống vuốt đầu nó, lại ôm nó một cái và nói: "Cảm ơn."

Cậu lại nhìn về phía đội Orbit lần nữa, mặc dù họ giành giải á quân nhưng tâm trạng khá tốt. Dịch Khôn đi ngang qua Đỗ Nhược, bình thản giơ ngón cái lên với cô. Cô gái được khen ngợi đỏ mặt tươi cười rạng rỡ, nhìn đồng đội của mình. Mỗi người đi ngang qua đều gửi lời khen đến cô, cô cười xấu hổ vén tóc ra sau tai, vành tai cũng ửng đỏ.

Cảnh Minh nhìn cô qua khoảng cách hai đường đua và những bóng người tầng tầng lớp lớp lướt ngang qua. Cậu đã sớm để ý Astro Boy đi cực kỳ thẳng thớm, trong cơ thể nhất định có lắp thêm thứ gì đó.

Nói thật, Cảnh Minh bận bịu cho dự án không người lái nên không để tâm lắm và cũng không nghĩ nhiều về cuộc thi này. Về phần làm sao để không lệch khỏi quỹ đạo, cậu chỉ tập trung hiệu chỉnh và nâng cao độ chính xác.

Không ngờ phương pháp của cô lại trái ngược, không đếm xỉa đến sai số, lắp bộ cảm biến ánh sáng cho robot, trực tiếp cảm ứng với đường biên hai

bên, để robot tự động cách xa đường biên, ổn định đi ở chính giữa.

Hà, Đỗ Nhược Xuân, thông minh lắm!

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Trận đấu kết thúc, Đỗ Nhược theo dòng người đi ra khỏi sân vận động, không kiềm được kiễng chân lên hít vào thật sâu. Cô ở trong sân thi đấu hết cả buổi chiều, ra ngoài mới phát hiện trời đã sập tối. Có điều đang là mùa hè nên sắc trời tối trễ hơn trước, lúc này dù mặt trời đã lặn nhưng giữa các tòa nhà cao tầng ở xa tí vẫn ánh lên nắng chiều sặc sỡ.

Gần đây thời tiết rất tốt, cô tung ta tung tăng bước xuống bậc thềm, bất chợt thấy Cảnh Minh vẫn với thói quen bỏ tay trong túi quần, đứng ở gốc cây ngô đồng ven đường nhìn cô. Cô không hề tưởng bỏ cho rằng cậu đang đợi mình, mắt cứ nhìn thẳng sai bước đi qua.

Nhưng lúc đi lướt ngang thì nghe cậu khẽ gọi: "Đỗ Nhược Xuân."

"... Việc gì?" Giọng cô ảm chứa ba phần cảnh giác, bảy phần nghi ngờ.

Cuộc thi vừa kết thúc, người trên đường rất đông, không ít cô gái ghé mắt sang lên nhìn Cảnh Minh.

"Qua đây nói chuyện một lát." Cậu hát cầm ra phía sau cây, ra lệnh.

Hàng mày thanh mảnh của cô nhú chặt, miễn cưỡng bước lên bậc thềm ven đường, cách xa cậu chừng một mét. Mắt không hề nhìn thẳng vào Cảnh Minh mà nhìn vào cổ áo cậu: "Chuyện gì vậy?"

"Trong Astro Boy lắp thêm bộ cảm biến đúng không?" Giọng điệu xa cách.

"Ừ." Cô vội vàng ngược mắt lên nhìn cậu.

"Là chủ ý của cô?"

"Ừ."

"Sao lại nghĩ ra điều đó?"

Tên này hôm nay sao hỏi nhiều thế nhỉ?

"Có gì khó đâu. Trong trận đấu robot phi hình người đường đua quanh co, rất nhiều robot được lắp cái này. Chỉ là mọi người không liên tưởng đến nó trong cuộc thi robot hình người thôi."

"Robot là do cô làm à?"

"Không phải." Đỗ Nhược chần chờ chốc lát mới nói tiếp, "Sao lại hỏi vậy?"

"Cả đội cùng làm?"

"Ồ." Cô không có ý định nói thêm gì nữa.

Cậu hờ hững nhìn cô, dường như còn muốn nói thêm gì đó nhưng rồi lại im lặng, cũng không để cô đi. Đỗ Nhược không ngừng nhìn dáo dác xung quanh, muốn rời khỏi đây thật nhanh. Trên đường nhiều sinh viên ra về qua lại như vậy, ai cũng biết nhân vật làm mưa làm gió là cậu, lẽ có gì hiểu lầm thì không hay. Và cả, cô cũng chẳng có ham muốn tán gẫu gì với cậu hết.

Một giây rồi hai giây trôi qua, cô bắt đầu mất kiên nhẫn. Cậu chau mày, khó chịu liếm răng, vừa định cất lời thì...

"Đỗ Nhược." Giọng Lê Thanh Hòa vọng đến.

"Ồi, sư huynh?" Cô quay phắt đầu lại.

"Đi ăn cơm chung không?" Lê Thanh Hòa cười hỏi, bước lên bậc thềm rồi mới thấy Cảnh Minh đứng phía sau thân cây.

Vì hai người cũng quen biết nhau nên Cảnh Minh lãnh đạm gật đầu xem như chào hỏi anh ta.

Lê Thanh Hòa cười hòa nhã: "Cảnh Minh cũng ở đây à? Mới vừa rồi anh không thấy em." Lại quay sang nhìn Đỗ Nhược, "Còn thắc mắc sao một mình em đứng ở đây nữa."

Anh ta lại cười với Cảnh Minh: "Đúng rồi, chúc mừng em đã thắng giải nhé!"

"Cảm ơn." Còn nói thêm một câu với giọng điệu nhạt nhẽo, "Biểu hiện của các anh cũng rất xuất sắc."

"Ha ha ha, coi như là có tiến bộ thôi, nhờ có Đỗ Nhược đấy." Lê Thanh Hòa vui vẻ nói xong lại vẫy tay tạm biệt, "Thôi hai đứa nói chuyện đi, anh đi trước..."

"Em không có việc gì, cùng nhau đi ăn thôi." Đỗ Nhược tức thì vừa nói vừa chạy theo xuống bậc thềm. Bởi vì có Lê Thanh Hòa ở đây nên cô mới lịch sự vẫy tay với Cảnh Minh xem như cáo từ. Sau đó đi theo Lê Thanh Hòa không hề ngoảnh lại.

Cảnh Minh nhìn chằm chằm bóng lưng cô giây lát mới lạnh lùng dời mắt đi.

...

Tuy Orbit thua Prime, song Dịch Khôn vẫn khen Đỗ Nhược một câu: "Làm giỏi lắm, cứ tiếp tục cố gắng."

Khi ấy Đỗ Nhược đang cắm dây điện trước bàn thí nghiệm, nghe như thế cười đến mắt cong cả khóe mắt. Thế nhưng chỉ cao hứng được một giây đã nghe Ô Chính Bác châm chọc bên cạnh: "Theo tôi thì đừng nên lắp bộ cảm biến như ý cô ta nói làm gì. Đã thêm nặng nề, lập trình lại phức tạp, chỉ tổ khiến robot thêm ì ạch, nếu không có lẽ tốc độ đã nhanh hơn rồi."

Giọng gã không nhỏ, gây sự trắng trợn, những người khác trong phòng thí nghiệm đều cúi đầu, không góp lời cũng không không biểu hiện về phe của ai.

Lê Thanh Hòa bất bình thay Đỗ Nhược, tức khắc biện minh: "Anh Ô, robot của Cảnh Minh đúng là xuất sắc hơn chúng ta, tốc độ di chuyển nhanh, chưa hề ngã lần nào. Mà tốc độ robot của chúng ta chỉ miễn cưỡng theo kịp thôi, trong ba vòng thi còn ngã hai lần. Vấn đề kỹ thuật không giải quyết ổn là chuyện của chúng ta, sao lại đổ trách nhiệm cho Đỗ Nhược? Và lại, lần này robot của chúng ta là đi thẳng nhất, ưu điểm này là nhờ vào công lao của Đỗ Nhược, anh không thấy sao?"

Ô Chính Bác là nghiên cứu sinh trong trường, bình thường hay ý thế hiếp người, giờ khắc này bị đàn em khiêu chiến trước mặt mọi người như vậy làm sao không tức tối: "Nếu cô ta lợi hại như vậy sao không thắng? Tôi cho rằng robot ngã mấy lần là do lập trình quá tải thôi."

Đỗ Nhược cảm thấy hết sức oan uổng: "Ban đầu lúc phân chia nhiệm vụ em chỉ chịu trách nhiệm về vấn đề tuyến đường, em chỉ lo giải quyết vấn đề đó là được rồi. Chuyện tốc độ và thắng bằng sao lại trách em?"

Ô Chính Bác trách mắng: "Đó là do cô không phối hợp tốt..."

"Cự cãi cái gì?" Dịch Khôn ngắt ngang ba người.

Phòng thí nghiệm yên tĩnh trở lại. Dịch Khôn lướt mắt nhìn từng người một, cuối cùng dừng lại ở Ô Chính Bác: "Chuyện gì ra chuyện đó. Cậu cho rằng tốc độ chậm, không phối hợp, dễ ngã thì phải nghĩ cách giải quyết vấn đề này, chỉ trích phươg án của người khác thì làm được gì?"

Ô Chính Bác và Lê Thanh Hòa đều im lặng, Đỗ Nhược cũng cúi đầu nín thinh. Dịch Khôn không nói sâu hơn vì dù sao Ô Chính Bác cũng là đội phó, anh ta tiện tay cầm lấy mấy tờ roi chia cho mọi người, nhanh chóng chuyển đề tài: "Cuối tháng rồi, chuyên tâm làm việc đi."

Đỗ Nhược nhận lấy xem, là tờ roi quảng cáo "Hội triển lãm sinh viên lập nghiệp trí tuệ nhân tạo" của trường họ được tổ chức hai năm một lần, là cái nơi của rất nhiều công ty, đội nhóm khởi nghiệp. Rất nhiều đội nhóm của các trường đều tham gia, dự án phanah tự động của Orbit cũng sớm đi vào quỹ đạo rồi, đương nhiên phải dốc lòng chuẩn bị cho triển lãm lần này.

Dù rằng Đỗ Nhược vẫn chưa được tiếp xúc với hạng mục cốt lõi, nhưng phòng thí nghiệm bận rộn cô cũng phải giúp đỡ nhiều hơn. Thế nhưng trùng hợp vào tháng Năm bận bịu này, khi vườn hoa hướng dương trong trường nở rộ sắc sỡ, câu lạc bộ hùng biện lại có hoạt động, tổ chức cuộc thi hùng biện cho sinh viên năm nhất các khoa.

Lãnh đạo trường và thầy cô phụ trách mảng đời sống sinh viên đều rất ủng hộ, sau khi xin được tiền thưởng và hội trường tổ chức, hoạt động bắt đầu tiến hành rầm rộ.

Đỗ Nhược là thành viên mới của câu lạc bộ, hiển nhiên phải gánh trách nhiệm gian khổ là tuyên truyền cuộc thi với các khoa, lựa chọn và hướng dẫn cho thí sinh tham gia hùng biện..

Nhưng ngày đầu tiên bắt tay vào nhiệm vụ đã gặp phải vấn đề rất lớn, chính là không ai ghi danh. Cô chạy những mấy vòng quanh ký túc xá nữ, kết quả ba người bạn cùng phòng đều lắc đầu, mấy nữ sinh ở phòng kế bên thuộc khoa khác cũng không thích. Hoặc là hoàn toàn không có hứng thú, cho rằng lãng phí thời gian, hoặc là nhát gan cảm thấy việc hùng biện thật đáng sợ. Người khác giương môi mím mép xuất chiêu, còn mình thì ghen cả buổi không đáp trả nổi một câu, như vậy ngọt nhạt chết được.

Đỗ Nhược bận tối mắt tối mày, vậy mà ký túc xá nữ đều co đầu rút cổ không ai ra nghênh chiến. Cú sốc này quả thật khiến cô phải ghen hờn trần trời. Vốn tưởng rằng mọi người sẽ nhiệt tình đăng ký, cô chỉ việc sàng lọc chọn người, không ngờ lại gặp phải thảm cảnh thế này, ngay cả sĩ số cơ bản để

nhóm thành một đội cũng không có. Đầu thế nào chỉ một mình cô "ra trận"!

Cô đành cầu cứu mấy nam sinh cùng lớp, nhưng đa số họ đều ít nói và cả thảy, bình thường trò chuyện với người quen thì còn đỡ, hễ đến tiết làm thuyết trình là ấp a ấp úng, nói chi đến hùng biện.

Họ vô cùng áy náy: "Đỗ Nhược, lần này không giúp cậu được rồi, cho nợ đi, lần sau nhất định sẽ giúp cậu được không?"

Làm sao cô dám xem là thật, đành bảo với họ là không sao, đừng quan tâm. Mấy bạn bình thường khá thân với cô cũng không chịu tham gia, như thể cuộc thi hùng biện là cộp ăn thịt người vậy, điển hình là Vạn Tử Ngang.

Đỗ Nhược gờ trò dụ dỗ: "Vạn Tử Ngang, cậu tham gia đi, mình mời cậu ăn cơm được không?"

"Đỗ Nhược, để mình mời cậu cho, ăn ba bữa luôn, cậu tha cho mình đi." Vạn Tử Ngang van nài.

Đỗ Nhược cười phì rồi gục xuống bàn rầu rĩ than thở: "Bây giờ thì mình đã thấm thía cảm giác đi theo sau đít từng người năn nỉ i ới của bạn lớp phó hội cấp Ba khi có đại hội thể dục thể thao rồi."

Lý Duy nghe được mà dở khóc dở cười: "Được rồi, mình đăng ký."

Rốt cuộc, cả lớp chỉ có mình Lý Duy chịu ghi danh. Cô không từ bỏ, tiếp tục tung lưới ga gắm.

Đến tiết tiếng Anh học tập trung, chuông tan học vừa vang lên, cô chạy ngay đến chỗ đám nam sinh tụ tập ở cuối phòng, tranh thủ "chào mời" trước khi họ đi ra cửa hóng gió.

"Trường tổ chức thi hùng biện cho sinh viên năm nhất, mấy cậu có muốn tham gia không?" Đỗ Nhược nhiệt tình phe phẩy tờ roi trong tay, đưa ngón tay lên bắt đầu huyền thuyên thuyết phục, "Rèn luyện tư duy logic, rèn luyện kỹ năng trình bày, còn có thể quen biết mấy bạn khoa khác, một công ba việc."

Cô đứng ở hàng ghế cuối cùng "diễn thuyết", mấy nam sinh đều quay sang thích thú nhìn cô. Phía sau bỗng truyền đến một giọng nói không chút khách sáo: "Tránh ra!"

Đỗ Nhược giật mình quay đầu lại. Cảnh Minh không biết xuất hiện từ đâu, đang đứng phía sau nhìn xuống cô.

Giờ cô mới thấy được trước mặt có một ghế trống, balo của cậu đang nhét trong hộc bàn. Nhưng bàn ghế trong giảng đường đều được xếp cố định, cậu muốn đi vào cũng phải vòng từ hai đầu. Sao không bảo các bạn học đều đứng bên ngoài nhường lối đi, rõ ràng cô đứng ở hàng sau đâu có cản đường cậu chứ?

Nhưng cô không muốn trêu chọc cậu, đành mím môi dịch ra một bước. Không ngờ một tay cậu chống vào lưng ghế, hai chân tung lên, nhảy thẳng vào chỗ ngồi của mình.

Cô bị "cảnh phim hành động" trong tích tắc của cậu làm kinh hoàng hét lên: "Aaaaa!"

Cảnh Minh ngồi xuống, quay đầu nhìn cô từ trên xuống dưới, vẻ mặt ghét bỏ hẳn rồi câu "La cái gì, khủng à!"

Cô cũng mặc kệ cậu, nhìn mấy nam sinh khác: "Sao hả, các cậu có muốn tham gia không?"

"Nam sinh lớp cậu có ai tham gia không?"

"Có, Lý Duy đăng ký rồi." Cô đáp ngay.

"Còn ai nữa không?"

"... Không." Đỗ Nhược đảo mắt xoay tròn, "Nhóm hùng biện đại diện cho khoa mà, nếu như thành viên đều cùng một lớp thì không hay cho lắm."

Mấy nam sinh cười lên, vạch trần cô: "Được rồi, bọn mình đều biết, nhóm hùng biện thiếu người, cậu sắp nổi điên. Con trai lớp cậu đều tuyên truyền hết một vòng ký túc xá nam giúp cậu rồi."

Đỗ Nhược cạn lời. Quả nhiên ký túc xá nam không có bí mật gì cả, chỉ một chuyện nhỏ mà cả tòa nhà đều biết. Cảnh Minh ngồi tựa lưng vào ghế, tay gác lên bàn, xoay bút ra vẻ chế cười.

"Minh đưa tờ roi cho các cậu xem, mặt trái là đơn ghi danh." Đỗ Nhược phát tờ roi cho họ, khi đưa đến trước mặt Cảnh Minh lại do dự, cuối cùng vẫn bỏ một tờ xuống.

Cảnh Minh không nhận lấy, chỉ xoay bút để mặc tờ giấy kia bay đến mép bàn. Thấy tờ roi sắp trượt xuống bàn, cậu lại lo lắng đổi tư thế, cánh tay đứng lúc chặn lại tờ giấy. Cô không chú ý đến việc này, nhưng thấy được trên bàn Cảnh Minh lộ ra một góc tờ roi "Hội triển lãm sinh viên lập nghiệp trí tuệ nhân tạo". Cô nhìn lướt qua rồi phớt lờ đi, việc khẩn cấp trước mắt là tìm thành viên cho nhóm hùng biện.

"Các cậu xem thử đi, có hứng thú thì điền tên vào. Thật sự rất nên tham gia thử ấy." Cô hỏi từng người, "Trần Nhất, Ngô Phi..." Đến lượt Cảnh Minh thì cô tự động bỏ qua, hỏi người tiếp theo, "Chương Lỗi... thử một lần đi."

"Minh bận lắm, thật sự không có thời gian."

"Tính cách mình cậu cũng biết rồi đấy, không thích hợp mấy việc này."

"Minh không thích hùng biện."

"Minh ăn nói vụng về lắm."

Không một ai có hứng với việc này, đều cười áy náy từ chối.

"Xin lỗi nha Đỗ Nhược."

"Eo ôi đừng nói vậy, không sao đâu." Cô cười trừ, thu lại tờ rơi, nếu không sẽ rơi rớt khắp nơi biến thành giấy rác cho xem.

Chương Lỗi hỏi thăm: "Vậy, nếu không đủ số người thì sao?"

"Từ từ tìm thôi." Cô lại cười, không hề lộ ra vẻ ủ rũ, "Nếu các cậu đổi ý thì tìm mình nhé."

"Được."

Cô thu lại hết tờ rơi, chỉ sót lại tờ của Cảnh Minh, quay người toan bước đi thì bị Cảnh Minh ở phía sau cất lời gọi lại: "Này."

Đỗ Nhược: "Chuyện gì?"

Cảnh Minh hást cầm nhìn cô: "Qua đây."

Đỗ Nhược khó hiểu nhìn cậu, về mặt cảnh giác. Đã bảo trong trường giả bộ không biết nhau, sao lại phá giao ước hết lần này đến lần khác thế?

Cậu nhặn mày: "Gọi cô qua đây."

Mấy bạn nam không biết hai người họ quen biết nhau, chỉ nghĩ Cảnh Minh rảnh rồi nhàm chán trêu chọc bạn học nên đều cười xem trò vui.

Đỗ Nhược ôm chông tờ rơi, dè dặt bước qua. Cảnh Minh đưa tay lật lại tờ rơi trên bàn, gõ xuống hai cái: "Cô hỏi tôi chưa?"

Đỗ Nhược trố mắt.

"Cô hỏi hết các bạn nam ở đây nhưng lại chưa tôi ra, cô có thành kiến với tôi hả?"

Mắt cô hơi trợn lên, về mặt ngờ nghệch, mặt nóng hổi, đầu óc bồng chốc "tắt điện" không biết xử lý sao. Nhóm nam sinh xung quanh cười rộ, có người đẩy Cảnh Minh: "Được rồi, đừng đùa nữa."

"Tôi không có thành kiến gì với cậu hết." Rốt cuộc cô đã kịp phản ứng, đồng dặc thanh minh, "Chẳng qua... nghĩ cậu cũng sẽ không tham gia thôi."

"Cô không hỏi tôi sao biết tôi không tham gia?" Tốc độ phản ứng của cậu tuyệt nhiên nhanh hơn.

Xung quanh đều là người với người, Đỗ Nhược đè nén cảm giác bồn chồn trong lòng, cố gắng tỏ ra ôn hòa cười nói: "Được, bạn Cảnh Minh thân mến, bạn có muốn tham gia thi hùng biện không?"

"Được." Chỉ một chữ gọn lỏn.

Đỗ Nhược á khẩu. Hợp tác với cậu á? Cô chỉ biết nhìn cậu với vẻ mặt vừa ngốc nghếch vừa không thể tin. Cậu cuộn tờ rơi trên bàn lại rồi nhét vào người cô. Cô cúi đầu xem, mặt trái tờ rơi đã có chữ viết rồng bay phượng múa, điền đầy đủ tên và thông tin cơ bản của cậu rồi, không biết là điền từ lúc nào nữa.

Nhân vật nội tâm bé nhỏ quỳ rạp xuống đất, đau khổ giơ hai tay lên trời.

"Tốt lắm." Cô cất tờ đơn, quay người đi với vẻ chán chường.

"Đợi đã." Cậu gọi với theo.

Đỗ Nhược quay đầu lại: "Còn việc gì sao?"

Cảnh Minh xoay bút giữa kẽ tay: "Tôi nghe Vạn Từ Ngang bảo, ghi danh tham gia thi hùng biện sẽ được cô mời ăn cơm đúng không?"

Đỗ Nhược ghen hống, chỉ muốn đi chết ngay cho rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 30

Đỗ Nhược không ngờ rằng Cảnh Minh không hề nói đùa, cậu muốn cô mời cơm thật. Cô không muốn đi riêng với cậu, sau giờ học liền túm lấy Lý Duy đi cùng làm phao cứu sinh, lại còn viện lý do mời cơm để cảm ơn cậu ta tham gia thi hùng biện cùng mình.

Cảnh Minh ở bên cạnh nhìn điệu bộ lúng lỉnh quýnh của cô cũng chẳng thêm phản ứng, tuy nhiên xui xẻo là Lý Duy không rảnh: "Mình có hẹn với bạn học cấp Hai rồi." Còn trấn an thêm, "Với lại chuyện này đâu đáng để cảm ơn, chuyện nhỏ thôi, đừng để trong lòng."

Đỗ Nhược đành bó tay hết cách, chậm rì rì đi theo Cảnh Minh rời khỏi tòa nhà giảng dạy, ra bên ngoài trường. Họ đi khá xa nhau, khoảng cách đủ cho hai ba người cùng đi song song, không ai chủ động nói chuyện với ai trước.

Tháng Năm, mùa hè miền Bắc đã lặng lẽ kéo đến, hàng cây từ đằng trồng trước dãy nhà thấp ven đường cũng bắt đầu ra hoa. Đỗ Nhược ngẩng đầu ngắm hàng cây cối xanh mướt vắt ngang vòm trời, ánh tà dương đang ngã về Tây, những áng mây ánh lên màu nắng rất đẹp.

Cô mãi ngắm trời xanh mây trắng, băng qua ngã tư thì bỗng có một chiếc xe đạp lao đến, còn chưa kịp phản ứng thì Cảnh Minh đã lúi phất cô về phía mình. Đỗ Nhược lao đảo, tim suýt nhảy ra khỏi cô họng.

"Xin lỗi nhé!" Người đi xe đạp chỉ khách sáo để lại một câu rồi lao vút đi như con gió.

Cô còn chưa kịp hoàn hồn đã nghe Cảnh Minh đã nổi cáu: "Mất cô mọc trên đỉnh đầu hả, vừa đi vừa nhìn trời!"

Cô bị cậu dọa sợ, ấp úng chỉ lên trên: "Tôi ngắm... hoàng hôn."

Cảnh Minh nhất thời có cảm giác như vừa dẫm vào bông vải, lặng thinh ngẩng đầu lên nhìn ngọn cây. Đứng là mây tía giăng khắp trời.

Đỗ Nhược nhẹ nhàng vùng ra khỏi tay cậu, đứng nhích ra một khoảng. Khi nãy suýt va vào người cậu, tim cô đập kịch liệt. Trong nháy mắt đó, cô có chút cảm kích vì cậu đã ra tay cứu mình. Nhưng khi cô hít sâu vào, ngẩng đầu nhìn ngọn cây dưới bầu trời rắng chiều, bỗng dưng lại nhớ đêm cuối thu năm ngoái cô đã cho cậu xem chiếc lá phong xinh đẹp kia. Lòng bất chợt như bị kim châm đau nhói khó chịu.

Cô chợt hoảng hốt phát giác, hóa ra đã qua hơn nửa năm rồi, thời gian trôi qua thật nhanh, bản thân cô đã thay đổi rất nhiều, từ trong ra ngoài, không còn yếu đuối và tuềnh toàng như xưa nữa.

Cô và cậu yên lặng bước đi vội vể mặt lạnh tanh, như là hai người xa lạ vô tình đi cạnh nhau. Suốt quãng đường Cảnh Minh đều im hơi lặng tiếng, Đỗ Nhược cũng không hé môi, tình cảnh lúng túng thế này còn ăn cơm gì nữa chứ?

Nhưng thực tế Cảnh Minh chẳng thấy có gì ngưng đọng cả, con người cậu xưa nay luôn xem mình là trung tâm của vũ trụ, dù ở bất kỳ hoàn cảnh nào cũng vẫn vô cùng tự nhiên. Có điều trong lòng hơi khó hiểu, còn nguyên do vì sao thì cậu cũng không rõ.

Đến ngã rẽ cô vô thức đi chệch lên trước, cậu lơ đãng liếc sang. Tóc cô đã dài quá vai, kẹp một chiếc kẹp màu trắng bên huyệt thái dương, mặc áo khoác ngắn màu vàng nhạt, kết hợp với quần jeans và boot ngắn.

Dáng vẻ không còn dè dặt khúm núm như trước, bước chân thoăn thoắt nhẹ tênh. Dường như cô đã quên mất chuyện xảy ra khi nãy, lúc bước đi lại ngẩng đầu nhìn trời, giống như trên kia có cảnh đẹp ngàn năm một thuở vậy; thi thoảng còn nhoèn môi để lộ lúm đồng tiền nhún nhật trên má nữa chứ.

Cậu ngược mắt nhìn theo, thấy hoa mùa hạ đã nở rộ đầu cành, bầu trời xán lạn ánh hoàng hôn.

Ồ... Chẳng có gì đặc sắc cả!

Trên nhánh cây có hai con chim sẻ cứ mổ qua mổ lại, riu ra rít rít trông rất vui. Đỗ Nhược không kiềm được lảng lạng mỉm cười rồi cúi đầu vuốt tóc, trong lúc vô tình nhìn sang hướng cậu, trùng hợp ánh mắt cậu cũng đang nhìn về phía cô. Cô thoáng giật mình lập tức quay đi, không dám quay đầu lại nữa.

...

Ra khỏi trường, Đỗ Nhược chọn một tiệm ăn Quảng Đông, đã từng đến ăn với mấy bạn cùng phòng hôm liên hoan. Quán gọn gàng sạch sẽ, trang trí bắt mắt, giá cả không đắt nhưng cũng không hề rẻ, là nơi thích hợp để mời khách dùng cơm.

Cô đã chuẩn bị sẵn tâm lý sẽ tiêu pha tốn kém, nên không ngần ngại đưa thực đơn cho Cảnh Minh: "Cậu gọi đi."

Cậu lật thực đơn, hỏi vu vơ: "Gọi gì cũng được hả?"

"Ừ, cứ gọi thoải mái."

"Rau cải xào tôm."

Hự, Đồ Nhược nhớ món đó khá đắt, những 128 tệ.

"Bò câu quay."

Ặc, 98 tệ. Hay lắm, mấy món bữa đi với bạn cùng phòng chê đắt không gọi đã bị cậu gọi cả.

"Cần tây xào bách hợp."

À, món này rẻ một chút, 38 tệ.

"Canh gà nấu nấm tảng nhưng."

Một bát nhỏ xiu những 58 tệ đấy trời ạ!

"Hai bát ạ?" Nhân viên phục vụ hỏi.

Cảnh Minh: "Anh nghĩ mấy bát?"

Đồ Nhược cắn môi, muốn nói tôi không ăn nhưng vẫn cố dẫn xuống.

"Tráng miệng là món bánh bao ca-dé và sâm mía lao."

Đồ Nhược thầm nói trong bụng: Tất thử rồi!

Cảnh Minh vừa tiếp tục lật thực đơn vừa lén ngước mắt lên nhìn cô. Thấy ánh mắt cô đại ra, vẻ mặt ừ ừ, cậu không nhận được nhướn mày, đóng "bộ" thực đơn lại.

Đồ Nhược thoáng chốc lấy lại tinh thần, ngồi thẳng dậy: "Gọi xong rồi hả?"

"Cô muốn gọi thêm gì à?" Cậu hỏi đều.

"Không." Cô cố mở to mắt, bắt gác khê nghiêng đầu, nói nhỏ nhẹ, "Hay là... Ăn trước đi, lát nữa không đủ lại gọi thêm?"

"Được."

Nhân viên phục vụ đọc xác nhận lại một lượt các món đã gọi.

Cơ mặt Đồ Nhược thoáng giật nhẹ, cậu toàn chọn mấy món đắt đỏ mà chẳng nhiều nặng gì. Òa! Thôi, coi như ba tuần làm gia sư không công, tự khao mình một bữa thỏa thuê. Với lại, cô cũng thèm tôm xào, bò câu quay và canh gà nấu nấm lâu rồi, nhất định là ngon lắm đây.

Nghĩ như thế trong lòng liền thư thái hơn.

Trong lúc chờ lên món, hai người ngồi đối mặt với nhau nhưng vẫn không nói lời nào, giống như đang thi xem ai lên tiếng trước thì người đó thua vậy. Đồ Nhược không hề trao đổi ánh mắt hay hờ hững gì với cậu, chỉ bấu tay vào mép bàn. Không khí như thể đóng băng, cô cũng không thoải mái chút nào.

Cảnh Minh ngồi một hồi thấy quá vô vị, nhưng vẫn khắc chế nhẫn nhịn, lấy khăn giấy lau tay, sợ không sạch lại đứng dậy đi rửa tay.

Cô không hỏi tiếng nào, cũng không hề ngẩng đầu lên.

Cảnh Minh rửa tay xong, đi vòng ra quầy lễ tân tính tiền trước, còn gọi thêm cho cô một phần chè Dương chi cam lộ. Khi trở về bàn thấy cô vẫn trong trạng thái sa sút ừ ừ như sắp chết đến nơi, cậu nhìn mãi mà phát bực, cúi tiết lên, cất lời chế giễu: "Cô không phải làm ra vẻ miễn cưỡng này, tôi cũng không muốn đi ăn với cô đâu."

Đồ Nhược ghen lời. Không muốn còn đi theo tôi đến đây làm gì, rảnh rồi sinh nông nổi hả! Cô bấu chặt mép bàn, lăm bằm phản bác: "Tôi đâu có ép cậu."

Đầu mày cậu nhú chặt: "Nếu không phải ngày nào mẹ tôi cũng gọi làm phiền, tôi có tâm tư để ý đến cô hay sao?"

Lần này Đồ Nhược ngẩng phát đầu lên: "Di ấy..."

Cảnh Minh xem như đã tỏ tường, mẹ của cậu chính là tấm lệnh bài hữu ích, bèn sụ mặt nhăn nhó: "Mẹ tôi ngày nào cũng hỏi thăm dạo này cô thế nào, làm sao mà tôi biết cô thế nào cơ chứ?"

Trái với giọng điệu câu kinh của cậu, tâm trạng Đồ Nhược có phần thoải mái hơn: "Nếu đi hỏi nữa thì cậu cứ bảo tôi rất tốt là được."

"Tôi nói tốt có ích à? Mẹ tôi vẫn cho rằng tôi nói có lệ với bà thôi." Nói cứ như cậu đang chịu ảm ức lắm vậy.

Đỗ Nhược im thin thít. Bất kể thế nào, là cô đã gây thêm phiền phức cho cuộc sống của cậu, dù trong lòng không tình nguyện nhưng vẫn nói với cậu: "Xin lỗi nha."

Sắc mặt Cảnh Minh dịu đi một chút, tựa vào lưng ghế, đặt tay lên bàn, ngón tay gõ nhịp: "Gần đây thế nào?"

Đỗ Nhược hoài nghi.

Cậu nhún mày: "Không phải tôi hỏi."

Cô cho rằng là di Minh Y hỏi liền gật đầu, ngoan ngoãn trả lời: "Tốt lắm, rất vui."

Về mặt cậu không hề thay đổi, hỏi theo thông lệ: "Học hành ra sao?"

"Cũng rất tốt."

"Cuộc sống thì sao?"

"Tốt cả."

"Có thiếu tiền tiêu không?"

Cô lắc đầu: "Không có."

"Thiếu thì cứ nói với tôi."

Cô tức tốc nhìn vào mặt cậu, mặt ửng đỏ: "Thật sự không thiếu."

"Ừ." Nửa giây sau, cậu sửa tư thế ngồi, hắng giọng, "Bỏ bịch gì chưa?"

Đỗ Nhược trở nên đề phòng.

Cảnh Minh lập tức nổi giận: "Đã nói là không phải tôi hỏi rồi."

"Tạm thời chưa."

Cảnh Minh hơi khựng lại: "Tạm thời là sao?"

"Có người theo đuổi tôi, tôi vẫn đang suy nghĩ." Cô lại cúi đầu, tay bấu chặt vào bàn, vành tai đỏ ửng.

"Là ai?"

Cô ngẩng phắt lên: "Ngay cả chuyện này mà di cũng hỏi á?"

Cảnh Minh cầm lấy cốc nước, uống một hớp, ra vẻ khuyên lơn: "Tôi chỉ muốn nhắc nhở cô, đừng mãi lo yêu đương làm chệch mảng chuyện học hành thôi."

Đỗ Nhược cảm thấy lời này xuất phát từ cậu quả thật quái gở hết sức. Cô chậm rãi đáp: "O, tôi luôn đứng nhất lớp đấy."

Cảnh Minh không nói nữa, nhìn chằm chằm bàn kế bên chốc lát, lảng sang chuyện khác: "Bây giờ cô giữ vị trí gì trong phòng thí nghiệm của Dịch Khôn?"

"Hả?" Cô nghĩ ngợi, cũng không rõ lắm, "Chắc là trợ lý, làm việc lật vật thôi."

"Có được chia hoa hồng không?"

Cô lắc đầu.

"Nhưng cô tham gia chế tạo Astro Boy cơ mà."

"Ồ." Cô gật đầu.

"Ngoại trừ việc đó ra, cô chủ yếu làm những việc gì?"

"Sửa chữa lại một vài bộ cảm biến bị hư hỏng gì đó... Chính là đồ đạc trong dự án họ làm hỏng, tôi giúp sửa lại ấy."

Cảnh Minh im lặng giây lát mới hỏi tiếp: "Người Orbit có nói với cô là sẽ chia cho cô cổ phần không?"

Đỗ Nhược khá bất ngờ: "Tôi đến tham khảo học thêm, người ta không tính tiền học phí là đã mừng lắm rồi."

Cảnh Minh há hốc, quả thật bó tay với cô nàng này. Cô thật quá ngây thơ, với năng lực hiện tại của cô đã dư sức tham gia vào nghiên cứu dự án cốt lõi, thậm chí là yêu cầu được chia phần rồi ấy chứ.

Cậu chế giễu: "Cô đừng gọi là Đỗ Nhược Xuân nữa, đổi tên là Đỗ Nhược Xuân đi."

Đỗ Nhược vẫn ù ù cạc cạc.

Cậu bỗng thấy phiền muộn, lười nói nhảm với cô, đi thẳng vào vấn đề: "Cô qua bên tôi đi, tôi chia cổ phần cho cô."

Cô giật mình thảng thốt, không biết suy nghĩ đến điều gì. Rũ mắt yên lặng vài giây, cuối cùng mới thốt ra hai chữ "Không cần", không biết là do không để ý đến điều kiện cậu đề ra hay là không ưa con người cậu nữa.

Cảnh Minh khẽ cắn môi. Cô đã thành công "đổ sát" cuộc đối thoại được xem là dài kỷ lục cho đến thời điểm hiện tại giữa họ, mà cậu cũng không phải kiểu người đi khuyên nhủ người khác, thế là dứt khoát im miệng. Còn cô thì cũng không còn gì để nói.

Trong quán ăn tiếng người nói chuyện ồn ào, hai người lại bắt đầu mạnh ai làm việc nấy, như thể đang xem đối phương như người vô hình. Một người ngồi thu lu trên ghế lướt điện thoại, một người cúi gằm mặt nghịch đĩa.

Phục vụ trong quán thì chậm chạp, chưa chịu lên món.

Một lát sau, Cảnh Minh lại bắt chuyện: "Đề tài hùng biện là gì?"

Cậu đột ngột cắt tiếng làm cô giật mình, vội ngẩng đầu lên nhìn cậu.

Sao bọn họ không thể nào bình tĩnh thoải mái nói chuyện với nhau được nhỉ, ngoại trừ những lúc cậu chuyển lời giúp dì Minh Y.

Đầu óc cô từ từ xoay chuyển, lát sau mới đáp: "Nghèo khó hay giàu có sẽ dễ sản sinh tội ác hơn."

"Hả?"

"Không phải cậu hỏi đề tài hùng biện sao? Là đề này." Cô tiếp tục nắm chặt cạnh bàn, quyết không nhìn vào cậu.

"Nghèo khó hay giàu có sẽ dễ sản sinh tội ác hơn." Cậu lặp lại lần nữa, hiển nhiên thấy đề tài này rất nực cười.

Cô nghe được giọng điệu cười cợt trong câu nói của cậu, lòng không thoải mái cho lắm: "Có vấn đề gì sao?"

"Biện chứng hay phản biện?"

"Phản biện." Cô bấu chặt mép bàn, lí nhí bổ sung thêm một câu đầy ẩn ý, "Giàu có dễ dàng gây nên tội ác hơn."

"Rút trúng thăm xem biện hay phản à?"

"Tự chọn."

"Hừ." Cậu ngồi ườn trên ghế, cười khẩy khinh thường.

"Sao nữa đây?" Cô ngẩng đầu.

"Không sao cả." Cậu nhún vai cầm cốc nước lên uống, không nói gì nhưng chân mày lại nhướn cao, vẻ mặt cười nhạt.

Lại là cái vẻ khinh khinh hợm hĩnh này.

"Cậu có ý kiến gì?"

"Cô tự kỷ quá rồi." Cảnh Minh bỏ cốc nước xuống, cười nhạt không chút khách sáo, "Tự thu mình trong thế giới riêng, sống bằng niềm tin tự huyền hoặc à?"

Mặt Đỗ Nhược nóng bừng, như bị người ta tóm phải đuôi. Nhìn thấy dáng vẻ chảnh chọe của cậu là thần kinh cô như bị kích thích, hết như chú mèo xù lông, vận dụng mọi giác quan và chất xám để sắp xếp ngôn từ, chuẩn bị phản pháo lại, nhưng chỉ là ý nghĩ chợt lóe lên, phút chốc lại cảm thấy chẳng có hơi sức đâu mà đi đôi co với cậu.

Thế là cô lại trở nên bình thản nhún vai, ừ ừ đáp: "Ừ, cậu nói sao thì là vậy."

Cảnh Minh lại ghen hờn, lại giờ điệu bộ quái quỷ này nữa. Lần này đừng nói là bông vải, đến không khí còn đâm không trúng nữa là, suýt nữa thì cậu ghen uất mà chết. Đúng là đầu óc cậu bị chấp mạch mới đi ăn bữa cơm này. Giận đến no rồi còn ăn cái quái gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

Đỗ Nhược chậm chạp đi vào ký túc xá, mang đầy một bầu tâm sự.

Bữa tối do cô mời nên khẩu vị rất tốt, ăn say sưa ngon lành. Không ngờ lúc đi tính tiền thì nhân viên phục vụ cho cô hay là Cảnh Minh đã trả tiền rồi. Khó hiểu, cậu đang giờ trò quý gì nhỉ?

Tâm tư rối như tơ vò, nghĩ tới nghĩ lui chỉ có một giải thích duy nhất: Di Minh Y luôn lải nhải bên tai cậu, tra tấn cậu, nên cậu đành bắt đắc dĩ thỉnh thoảng phải "quan tâm chăm sóc" cho cô. Nghĩ thế cô lại yên lòng, bước chân nhẹ tênh đi vào thang máy. Di Minh Y thật tốt!

Vừa đẩy cửa phòng ra đã thấy Khuru Vũ Thần hôm nay tự học mà về sớm, đang ngồi trước bàn vừa xem hoạt hình vừa uống trà sữa, thấy Đỗ Nhược về liền ngừng gõ bàn phím, hỏi thăm: "Cậu tìm đủ người thi hùng biện chưa?"

"Chưa, còn thiếu một người." Cô vút túi sang một bên, ngồi xuống ghé than thở, "Hiện tại tìm được hai người đã mệt đứt hơi rồi, giờ đủ chiêu trò dụ dỗ, thiếu điều hầu ăn, hầu uống, hầu chơi thôi."

Khuru Vũ Thần: "Tính mình vào đi."

Mắt Đỗ Nhược sáng rực: "Thật hả?"

"Ừ." Thấy Đỗ Nhược cực khổ quá nên cô ấy không đành lòng, "Thi hùng biện là cuối tuần phải không? Gấp rút như vậy, nếu cậu không tìm đủ thành viên cho nhóm thì còn thời gian đâu mà chuẩn bị?"

Lòng Đỗ Nhược rất đổi âm áp: "Vũ Thần, cảm ơn cậu!"

"Đừng có cảm ơn suông, cậu phải mời mình ăn cơm bù nạm sốt tương Lao Can Ma đấy."

"Con khi á!"

Hai người đang nói chuyện thì Hạ Nam và Hà Hoan Hoan từ thư viện trở về, vừa vào cửa Hà Hoan Hoan đã cười gian với Đỗ Nhược. Đỗ Nhược bị cô ấy nhìn như vậy liền sồn gai óc: "Cậu uống nhầm thuốc hả?"

Hà Hoan Hoan: "Khai mau, tối nay cậu đã đi đâu?"

Đỗ Nhược ngơ ngác: "Hả?"

Hà Hoan Hoan lôi ghế ngồi giữa phòng, bắt chéo chân, khoanh tay lại, cứ như đang hỏi cung: "Bạn Cỏ Nhỏ, cậu đã giấu bọn mình làm những gì, thành thật khai báo đi!"

"Không có mà."

Hạ Nam: "Vương Hoài Ngọc bảo thấy cậu và Cảnh Minh ra ngoài hẹn hò."

Đỗ Nhược ghen hống. Khuru Vũ Thần tròn to mắt, kéo tai nghe ra: "Đệt, Cỏ Nhỏ ghê thật, bình thường cảm như hén vậy mà toàn làm chuyện 'giật tít'. Đại thiếu gia chánh chộc Cảnh Minh mà cậu cũng cưa dính á?"

Hà Hoan Hoan dẫu môi: "Đúng đấy, còn giấu diếm bọn mình nữa."

Hạ Nam: "Thảo nào chàng trai ở khoa 'hàng xóm' bị cậu từ chối."

Ba người cậu một câu tôi một câu cứ như mở hội nghị chỉ trích công khai. Đỗ Nhược tối tăm mặt mũi, đợi họ nói xong mới cố gằn cổ lên giải thích rõ cô và Cảnh Minh không có quan hệ gì cả.

Máu hóng hót của Hà Hoan Hoan bị dập tắt không thương tiếc, thất vọng tràn trề: "Còn tưởng hai người đang yêu đương nữa chứ."

Đỗ Nhược như bị giẫm phải đuôi: "Mình mà yêu đương với cậu ta á, mơ đi!"

Cô hận không thể vạch rõ giới hạn với cậu từng giờ từng khắc: "Tuyệt đối không có cửa đâu!"

Hạ Nam thản nhiên xen lời: "Con người cậu ấy mà lại có hứng thú ăn chùa của cậu một bữa cơm à?"

Trong lòng Đỗ Nhược thầm dưng tóc gáy, nhất thời cầm nín, không thể nói là do mẹ cậu yêu cầu cậu quan tâm cô được, đành viện cớ: "Có thể là cậu ta đột nhiên âm đầu thôi." Đây có vẻ là lý do hợp lý nhất.

Hà Hoan Hoan vẫn chưa chịu thua, tiếp tục moi tin: "Lúc ăn cơm, hai cậu đã nói gì, làm thân chưa? Cỏ Nhỏ của chúng ta đã thiết lập quan hệ với nhân vật lớn của trường chưa?"

Đỗ Nhược một mực muốn vạch rõ ranh giới, nước sông không phạm nước giếng với cậu: "Không hề, chỉ thảo luận đề tài hùng biện. Cậu ta cực kỳ ít nói, cứ im im suốt."

Hà Hoan Hoan bĩu môi, thất vọng toàn tập, hai người còn lại cũng không đào sâu hơn. Đỗ Nhược không muốn bị tra hỏi quá nhiều về việc của Cảnh Minh, bèn vội vàng cầm khăn và bàn chải chạy đi rửa mặt.

Vừa đến cửa thì Hà Hoan Hoan lại hỏi với theo: "Đừng rồi, cậu thật sự từ chối chàng trai ở khoa "hàng xóm" hả? Thấy có bài đăng trên diễn đàn BBS nói là cậu ta đặc biệt đến tìm cậu mà. Ôi lãng mạn quá đi mất!"

"Lãng mạn cái đầu cậu." Đỗ Nhược cắt đứt ngay ý nghĩ hoang tưởng của cô bạn, "Bây giờ mình chỉ muốn chú tâm học hành, dù là Ngô Ngạn Tổ cũng đừng hòng lung lay mình."

Hà Hoan Hoan mang về "kính nể" giờ ngón tay cái với cô: "Cậu đỉnh lắm!"

Đỗ Nhược phì cười, mở cửa ra khỏi phòng.

...

Mặc dù cuộc thi hùng biện đã đến gần trước mắt, nhưng cuối tháng còn có Hội triển lãm sinh viên khởi nghiệp trí tuệ nhân tạo, Đỗ Nhược phải giành nhiều thời gian phụ giúp công tác chuẩn bị bên phía phòng thí nghiệm, hướng chỉ dự án bộ cảm ứng IMU của cá nhân cô tự nghiên cứu cũng không thể chênh mảng.

Mà lúc này, Dịch Khôn lại gặp phải phiền phức: Hội triển lãm được tổ chức vào ngày 28 tháng này, nhưng anh phải đến Đức tham quan nhà máy vào ngày 29. Thật ra nhiệm vụ bày gian hàng ở hội triển lãm không hề nặng nề, giao hết cho Ô Chính Bác là được. Nhưng dù sao anh cũng là đội trưởng của Orbit, đây là lần đầu tiên công khai triển lãm, không góp mặt thì có phần đáng tiếc.

Đỗ Nhược biết chuyện này là lúc đang đi thang máy với Lê Thanh Hòa. Cô bạn rộn suốt cả ngày, định đi ăn tối, còn Lê Thanh Hòa thì vô tình tiết lộ ra chuyện mình sẽ theo Dịch Khôn đến Đức thăm thú vào thời gian diễn ra hội triển lãm.

Đỗ Nhược nghe thấy bèn hỏi: "Không phải có thời gian chênh lệch sao? Có thể mua vé máy bay chiều 28, đến Đức là sáng sớm 29 mà. Thật ra mấy buổi hội chợ triển lãm buổi sáng mới đông, sau đó thì thưa thớt lắm. Đến trưa là các anh có thể tranh thủ đến sân bay rồi."

Lê Thanh Hòa vỗ đầu: "Đúng nhỉ, để anh nói với anh Dịch xem." Rồi lại hỏi, "Gần đây em bận lắm hả?"

"Dạ, nhiều việc quá, cuối tuần còn thi hùng biện nữa." Cô khẽ thở dài, "Lo lắm ạ."

Lê Thanh Hòa nghĩ ngợi chốc lát mới hỏi: "Cần anh giúp gì không?"

"Sao cơ?"

"Dù anh không phải là cao thủ hùng biện, nhưng dù sao cũng hiểu chút đường đi nước bước, có thể giúp em chỉ dẫn đội viên hùng biện thế nào."

"Anh mà không phải cao thủ á? Khiêm tốn quá rồi." Đỗ Nhược hớn hơ, "Nếu anh có thể giúp thì thật tốt, em đang rầu làm sao hướng dẫn ba người mới kia đây."

"Vậy quyết định thế nhé, hẹn thời gian, gọi đồng đội của em đến."

"Được ạ!"

Đỗ Nhược tìm một phòng học hai ngày trước khi thi hùng biện vào cuối tuần, gọi điện thoại cho Lý Duy, bảo cậu đến thảo luận đề tài, cuối cùng còn bổ sung thêm: "À... cậu ở cùng phòng với Cảnh Minh, vậy gọi cậu ta đến giúp mình luôn nhé. Mình khỏi phải gọi điện thoại cho cậu ta."

"Được." Lý Duy nhanh nhẩu nhận lời.

Khi ấy Lý Duy đang làm việc trong phòng thí nghiệm, hội chợ triển lãm cuối tháng họ cũng tham gia nên mấy ngày nay khá bận. Lý Duy buông điện thoại xuống chuyển lời cho Cảnh Minh: "Đỗ Nhược bảo tập hợp thảo luận đề tài hùng biện, bây giờ đang chờ bọn mình trong lớp."

Cảnh Minh nhìn sang chiếc điện thoại im ắng trên bàn: "Mày đi trước đi, tao làm xong việc đang dở đã."

"Được." Lý Duy không phát hiện ra khác thường, nói cho cậu biết lớp nào rồi vô tư bỏ đi.

Cảnh Minh ở lại phòng thí nghiệm chỉnh sửa lại mô hình sẽ dùng ở buổi triển lãm. Mười lăm phút, ba mươi phút rồi năm mươi phút trôi qua, điện thoại di động vẫn im ỉm. Cậu trước sau vẫn nghiêm túc làm việc, bỗng "ting" một tiếng, điện thoại báo có tin nhắn đến.

Cậu nhướn mày, bỏ khớp nối lò xo trong tay xuống, nhếch môi cầm lấy điện thoại, là tin nhắn của Lý Duy: "Làm gì vậy? Mau đến đây đi!"

Như có gì đó ghen nôi cổ họng, cậu hít sâu, nhét điện thoại vào túi, dấn dò đồng bọn mấy câu rồi rời khỏi phòng thí nghiệm.

Đi trong sân trường buổi tối, bỗng một khoảnh khắc nào đó Cảnh Minh vô thức ngẩng đầu, nhìn ánh đèn đường trắng xóa soi lên từng nhánh cây rậm rạp, màu sắc kia tươi xanh đến lạ. Tâm trạng cậu vô cớ trở nên khó chịu.

Vào tòa nhà giảng dạy, leo cầu thang lên tầng năm, đến cửa lớp, nghe thấy tiếng cười nói của Đỗ Nhược vọng ra từ bên trong: "Ôi, điều này mà cũng nghĩ ra á? Sư huynh anh tài thật!"

Sư huynh ư? Cậu đẩy cửa ra, thấy Đỗ Nhược đang cười tươi rói với Lê Thanh Hòa, thỉnh thoảng lại cúi đầu ghi ghi chép chép vào sổ. Lý Duy và Khưu Vũ Thần ngồi bên cạnh, cũng viết hí hoáy vào vở. Bốn người nghiêm túc và vui vẻ thảo luận đề tài, trông mới hòa hợp làm sao.

Cậu bình tĩnh đóng "rầm" cửa, giọng nói bên trong khựng lại, bốn người đồng loạt nhìn sang.

Lý Duy cười: "Èo, tới rồi hả."

"Ừ." Cảnh Minh đi đến ngồi xuống, nhìn một vòng hỏi với giọng nhạt nhẽo, "Nhóm hùng biện cần năm người à?"

"Bốn thôi." Đỗ Nhược không buồn ngó đến cậu, chỉ lo viết cảm cú ghi chép, "Anh Lê Thanh Hòa là chuyên gia hùng biện, đến đây hướng dẫn chúng ta."

Lê Thanh Hòa cười xòa: "Đỗ Nhược đừng khen anh, có chuyên gia gì đâu, bình thường thôi."

Đỗ Nhược ngẩng đầu mỉm cười với Lê Thanh Hòa.

Lý Duy cũng phụ họa: "Anh Lê lợi hại lắm." Cậu ta gõ bút lên tờ giấy viết chữ chi chít, nói với Cảnh Minh, "Lát nữa về sẽ chia sẻ điều tâm đắc với mày."

Cảnh Minh thờ ơ lờm Lý Duy, cơ mặt chẳng hề nhúc nhích.

Lê Thanh Hòa rất chu đáo, thấy Cảnh Minh đến liền cười chào hỏi cậu. Còn cậu thì trước sau vẫn ngồi ườn trên ghế, hờ hững gật đầu với Lê Thanh Hòa xem như đáp lễ.

Đỗ Nhược vuốt tóc trùng hợp thấy được cảnh này, vẻ kiêu căng từ cốt cách của cậu khiến cô gai mắt. Cô đánh giá Cảnh Minh từ trên xuống dưới, khó hiểu với thái độ khinh khi kia, ai đã chọc cậu đây hả?

Cảnh Minh ngồi ngửa đầu tựa vào ghế, cảm nhận được ánh mắt Đỗ Nhược bèn lãnh đạm liếc sang hỏi: "Chuyện gì?"

Đỗ Nhược nhú mày nhưng vẫn nói với vẻ ôn hòa: "Cậu sao vậy? Sắc mặt khó coi thế?"

Cảnh Minh cười gằn: "Gặp phải chút chuyện rắc rối trong phòng thí nghiệm, tâm trạng không tốt lắm, mọi người cứ tiếp tục đi, đừng để ý đến tôi."

"À..." Đỗ Nhược làm lơ thật, quay đầu nhìn Lê Thanh Hòa, "Sư huynh, tiếp tục đi!"

Cảnh Minh nghiêng răng nín thinh.

Lê Thanh Hòa không vội giảng bài, quay sang quan tâm đến Cảnh Minh với tư cách đàn anh: "Phòng thí nghiệm gặp phải rắc rối gì?"

"Chuyện dài dòng lắm." Vồn vện bốn chữ ngắn gọn.

Lê Thanh Hòa cũng không hỏi nhiều nữa. Lý Duy bối rối, gần đây phòng thí nghiệm có chuyện gì đâu, tất cả đều thuận lợi kia mà. Cậu ta nhìn Cảnh Minh, vừa định hỏi thì Cảnh Minh lắc đầu, ý bảo không việc gì.

Lê Thanh Hòa lại giảng bài tiếp: "Sau khi định ra ba luận điểm này thì phải không ngừng hoàn thiện, đồng thời phải công kích các ý kiến phản bác mà đối phương sẽ đề ra..."

Cảnh Minh nhìn Lê Thanh Hòa chăm chăm trong chốc lát, chán ngán cực kỳ. Lại cúi kinh nhìn lướt qua các bạn đang nghiêm túc ghi chép, cuối cùng ánh mắt tập trung vào Đỗ Nhược. Cô đang cúi đầu, múa bút thành văn, một vài sợi tóc lòa xòa bên má. Lại do đêm tối và ánh đèn huỳnh quang tạo nên hiệu ứng khiến da cô trông trắng nõn, cổ cũng thật thon thả. Nhìn cũng không đến nỗi khó ưa, nhưng nếu nói xinh đẹp cỡ nào, thu hút sự chú ý của người khác ra sao thì tuyệt đối không có. Chỉ vậy thôi.

Cậu thầm cười khẩy khinh thường, dời mắt đi, chăm chăm nhìn bảng đen chốc lát, ánh mắt lại chuyển sang phía cô. Lướt mắt nhìn cô từ đầu đến chân một phen, xác định chắc chắn cô chỉ bình thường đến mức không thể bình thường hơn.

Hừ!

Giây phút này cậu cảm thấy ở lại cũng vô nghĩa, định bỏ đi. Mới vừa cầm túi lên thì ánh mắt lại vô tình nhìn thoáng qua quyển sổ Đỗ Nhược để ở một bên, trong đó ghi đầy những con chữ mềm mại ngay ngắn.

Phút chốc thân thể cậu cứng đờ, từ từ tựa lưng trở lại vào ghế, nhớ đến xấp tài liệu cậu vẫn chưa vứt đi còn để trong túi. Cậu kéo khóa túi ra, đưa tay vào chậm rãi rút ra một tờ ghi chép bài chính trị.

Cậu lén la lén lút, chỉ kéo một nửa tờ ra, rù mắt nhìn chữ viết trên trang giấy, lại ngược mắt nhìn quyển sổ của Đỗ Nhược, sắc mặt lập tức thay đổi. Khoảnh khắc ấy, không hiểu tại sao trong đầu cậu lại hiện lên hình ảnh cậu chưa bao giờ chú ý tới.

Đêm hôm đó, cô ngồi bên ghế lái phụ chiếc xe thể thao của cậu, mặt nghiêng đi, miệng mím lại, lông mi ướt đẫm. Một đêm khác, cô đứng trên bậc thềm tòa nhà hành chính, vui sướng chờ cậu, mắt lấp lánh như vì sao. Lại là một đêm khác, cô chia bàn tay nhỏ bé của mình, đưa chiếc lá ép khô đến cho cậu: "Tặng cho cậu này!"

Cậu vô thức ngừng thở, rõ ràng chỉ là chuyện vặt vãnh nhưng giờ khắc này bỗng nhớ đến lại khiến cậu cảm thấy khó chịu đến vậy chứ? Cậu ngồi trong lớp, chợt cảm thấy ánh đèn quá chói mắt, liền nghiêng đầu nhắm mắt lại, trong lồng ngực trào dâng một cảm giác kỳ dị khó tả.

Cậu lại nhìn Đỗ Nhược, ánh mắt và sự chú ý của cô đều đổ dồn về phía Lê Thanh Hòa.

Họ thảo luận với nhau cả đêm, từ đầu đến cuối Cảnh Minh đều lặng thinh, không góp lời cũng không đòi về trước, cứ thế trầm mặc nhìn vào khoảng không, không biết đang nghĩ gì.

Đến cuối cùng, bàn đến thứ tự ra hùng biện, Khuru Vũ Thần không tự tin với năng lực của mình, lại sợ phản tự do tranh luận với đối thủ, kiến quyết đòi ra trận trước. Còn Lý Duy cũng có lý do giống vậy nên xin ra trận thứ tư. Thế là còn vị trí chủ chốt số hai và ba để lại cho Đỗ Nhược và Cảnh Minh.

Đỗ Nhược vừa nghĩ đến điệu bộ uể oải của cậu, nhất thời cảm thấy trước mắt chỉ một màu đen tối. Nhìn dáng vẻ hiện tại của cậu rõ ràng không hề để tâm đến cuộc thi, cũng chẳng có hứng thú chuẩn bị. Hơn nữa, tính tình cậu cực kỳ khó ưa, cô không muốn chọc cậu chút nào.

Lê Thanh Hòa phân chia nhiệm vụ cho bốn người xong, lại hướng dẫn thêm vài câu rồi cho tan họp.

Đỗ Nhược rít rít cảm ơn Lê Thanh Hòa, cảm ơn anh đã nhỉnh thời gian đến giúp đỡ. Lê Thanh Hòa không ngừng xua tay bảo không cần. Cảnh Minh không nghe thêm nổi nữa, đứng phắt dậy bỏ đi, như thể ở thêm một giây sẽ mất mạng. Lý Duy vội vã thu dọn đồ đạc, chào mọi người rồi đi theo cậu.

Đỗ Nhược thấy vậy đâm ra ngại ngại, cậu không hề ghi chép lại nội dung, đã thế còn bỏ đi cực nhanh. Não bộ cô bắt đầu giằng xé đấu tranh, muốn mặc kệ để cậu đi, nhưng lại không cam lòng. Rốt cuộc cô không nhận được, nhất định phải dặn dò cậu vài câu, vậy nên đã bảo Khuru Vũ Thần chờ mình một lát, chạy ra ngoài đuổi theo.

Cô phóng xuống cầu thang, thấy Cảnh Minh đã rào bước đến tầng hai. Cô không thể đuổi theo kịp, tức khắc nhào người ra lan can tay vịn vòng vèo, thấy bóng dáng cậu hiện lên ở khúc cua liền gọi to: "Này!"

Đèn cảm ứng âm thanh vụt tỏa sáng. Cậu ngược đầu lên, ánh đèn ngà ngà soi xuống khuôn mặt. Qua khoảng không uốn lượn của tay vịn cầu thang, hai người một ngừng đầu, một cúi đầu nhìn nhau.

Cảnh Minh: "Chuyện gì?"

"Cậu..." Cô ngập ngừng tìm từ.

Hành lang buổi tối yên lặng như tờ, cậu hồ hững nhìn cô chờ đợi.

Đỗ Nhược cố hết sức để giọng mình thật nhỏ nhẹ và bình tĩnh, thương lượng với Cảnh Minh: "Cậu... chuẩn bị kỹ kỹ cho cuộc thi hùng biện nhé!"

Cậu không nói không rằng, ánh mắt sắc bén thẳng tắp, nhìn xoáy vào cô chốc lát rồi bỏ đi. Tầm mắt phút chốc trống rỗng, chỉ còn tiếng bước chân cậu đi như bay xuống lầu, tay áo cậu thỉnh thoảng thoáng hiện qua khe hở trống rỗng kia. Nhưng Đỗ Nhược dám chắc, cô rõ ràng nhìn thấy cậu lạnh lùng từ mắt với mình.

Ông trời ngó xuống mà coi! Con lại dắc tội với thánh Minh chỗ nào nữa vậy? Quả thật là oan hơn cả Thị Kính nữa mà.

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Đỗ Nhược khá lo, vì nghĩ Cảnh Minh không đếm xỉa đến cuộc thi, chỉ ứng phó qua loa thôi. Không, phải nói là cô chắc chắn Cảnh Minh không hề đếm

xia đến cuộc thi, ứng phó qua loa thôi mới đúng.

Cô thật sự không biết mình đã đắc tội với cậu ở đâu. Nghĩ đi nghĩ lại chỉ có một lý do: Cậu giờ thói khó chiều, không thích phản biện, không thích đề tài "Giàu có dễ sản sinh tội ác hơn", nên dứt khoát bỏ phiếu không.

Quả nhiên, đến trước hôm thi một ngày, Đỗ Nhược và mọi người cùng nhau tập dượt lần cuối, cậu viện có "bạn quá" không tham gia. Lý Duy còn an ủi cô: "Không sao đâu, lát nữa về mình sẽ nói trọng điểm với cậu ta."

Đỗ Nhược vô cùng nghi ngờ, Lý Duy thuyết phục Cảnh Minh tuyệt nhiên là chuyện không thể. Nhưng cô cũng đâu còn cách nào khác, ai bảo cô xui xẻo gặp phải "sao chổi" như cậu làm gì. Chỉ có thể thờ dài, tự huỷ hoại mình, giao lưu là chính, thi thố là phụ thôi.

Đến hôm ra trận, lòng cô lo ngay ngáy. Cuộc thi hùng biện được tổ chức ở hội trường, bởi vì trước đó tuyên truyền rầm rộ nên không khí hiện trường vô cùng sôi nổi. Bên dưới không chỉ có giáo sư và hội sinh viên thuộc tổ ban giám khảo, còn ngồi đông nghịt sinh viên đến xem và cổ vũ, cực kỳ khí thế.

Lúc Đỗ Nhược lên sân khấu, chân cũng có chút bần rần. Nhiều ánh mắt nhìn chăm chú như vậy, không khăn trương mới lạ đấy.

Đội hai đội ngồi vào vị trí, MC dẫn chương trình nhiệt tình phát biểu khai mạc hội thi, kể đó giới thiệu từng đội. Dưới sân khấu vỗ tay rào rạt vang vọng cả hội trường, càng khiến thần kinh Đỗ Nhược rờn rợn, căng thẳng hơn.

Nhưng liếc sang Cảnh Minh ngồi bên cạnh, vẫn là đáng vẻ ung dung nhàn tản, điềm nhiên như không thương ngày. Người này tự kỷ đến mức độ nào mới có thể vênh vao trong trường hợp như thế này chứ? Đỗ Nhược hết sức thắc mắc.

Nói thật, bản thân cô chuẩn bị rất kỹ lưỡng, "tâm lý hoang mang" chủ yếu là do Cảnh Minh mang lại. Nhưng dù chuẩn bị chu đáo đến cỡ nào thì trong hoàn cảnh này cũng không tránh được cả người run rẩy, cô cũng không có tâm tư để ý đến cậu nữa.

Phía bên kia sân khấu đèn đuốc sáng rõ, bốn thí sinh hùng biện của đội đối thủ ngồi nghiêm chỉnh với tư thế sẵn sàng đón địch, mặt mày tràn ngập tự tin. Cô tự lo cho mình còn không xong, chỉ đành dồn hết tâm tư vào bản thân, cố gắng đạt đến biểu hiện hoàn mỹ nhất.

MC giới thiệu xong, lại tuyên đọc đề tài hùng biện hôm nay: "Nghèo khó và giàu có, cái nào dễ sản sinh tội ác hơn? Bên biện chứng là đội sinh viên thuộc khoa Vật lý học: Nghèo khó dễ sản sinh tội ác hơn. Bên phản biện thuộc khoa Cơ khí điện tử: Giàu có dễ sản sinh tội ác hơn. Vâng, bây giờ xin toàn thể giữ yên lặng để cuộc thi chính thức bắt đầu! Trước tiên, mời bên biện phát biểu, vòng đầu tiên là trình bày."

Bên biện là một nam sinh đeo kính, thân hình gầy gò nhưng khí thế hùng hổ. Tốc độ nói của cậu ta rất nhanh, giọng cũng lớn, luôn khua tay để khích lệ bản thân. Cậu ta diễn thuyết thao thao bất tuyệt, liệt kê hàng đồng ví dụ chứng minh cho "Nghèo khó dễ dàng làm người ta tuyệt vọng, sa ngã, từ đó bước vào con đường tội ác".

Cậu ta nói xong là đến lượt bên phản biện phát biểu. Khuru Vũ Thần run lấy bầy, nhưng khi đứng lên lại không hề thấy được chút căng thẳng nào. So sánh với đối thủ, tốc độ nói của Khuru Vũ Thần vừa phải, nghe như thủ thi thu hút sự chú ý của người khác. Biểu hiện của cô ấy rất tốt, trình bày đầy đủ quan điểm tương phản: Trong hoàn cảnh nghèo khó, người ta sẽ rèn luyện được ý chí kiên cường, nhưng trong hoàn cảnh giàu có, tâm hồn của con người trái lại dễ dàng bị bào mòn.

Vòng trình bày của hai bên đã xong, ai cũng hoàn thành tốt nhiệm vụ của mình.

"Cảm ơn hai đội đã vượt qua vòng thi đầu tiên, biểu hiện rất hoàn hảo. Như vậy, hiện tại..." MC cất cao âm lượng, "... mời hai đội bước vào vòng thi thứ hai là tranh biện công kích, cho mời thí sinh hai đội!"

Đỗ Nhược đứng dậy, tinh thần và cơ thể đều căng thẳng cao độ, hai tay nắm chặt mép bàn nhưng vẫn không kiềm được cơn run kịch liệt của toàn thân.

Đối thủ của cô là một nữ sinh, là tuyển thủ nghiệp dư, cũng lần đầu tiên lên sân khấu. Cô ấy khá hoảng sợ, khuôn mặt đỏ bừng, giọng vừa lớn vừa nhanh, lên xuống trầm bổng nhưng khó tránh khỏi vẻ phô trương thanh thế quá lớn: "Đương nhiên... nghèo khó dễ sản sinh tội ác hơn. Nhìn vào tất cả các sự kiện xã hội, ví dụ như là cướp bóc, mại dâm, lừa đảo qua điện thoại, qua mạng... đều là vì nghèo khổ, không có tiền, khiến cuộc sống họ không được đảm bảo nên mới đi làm việc ác. Người giàu sẽ đi cướp giật, mại dâm hay sao? Dĩ nhiên không rồi! Bởi vì bản năng của con người là sinh tồn, nghèo đến mức không thể giữ được bản năng sinh tồn thì hiển nhiên phải phạm tội rồi."

Khí thế cô ta bốc cao, dưới sân khấu cũng sôi trào vang lên vài tiếng vỗ tay.

Đầu óc Đỗ Nhược đờ ra chốc lát, nhưng nhanh chóng tập trung lại tinh thần, những điều này cô đã từng chuẩn bị lúc tập dượt rồi. Hít sâu vào một hơi, Đỗ Nhược cất cao giọng nhấn rõ từng chữ: "Tôi thấy bên biện chứng đã đánh giá thấp nhân tính của người này rồi lại đánh giá cao nhân tính của người kia quá rồi. Ai bảo nghèo khó nhất định khiến người ta làm việc ác? Tôi nghĩ trong những bạn ngồi đây, nhất định có người điều kiện gia đình không tốt, hoặc cuộc sống vất vả. Nhưng những bạn ấy có đi gây tội ác gì không?"

Cô gái bên đội đối thủ sững sốt, hoàn toàn không ngờ cô sẽ gỡ chiều bài tình cảm ra. Đỗ Nhược cố gắng giữ bình tĩnh, nói năng rành mạch.

"Họ không có, ngược lại còn chịu nhiều gian khổ hơn người khác, thi đậu vào đại học tốt nhất. Trong mắt tôi, mỗi người đều có ý chí bền bỉ, có tinh thần phản kháng. Trong thế giới tự nhiên này, loài người là sinh vật gần như có thể nghịch chuyển mọi khổ cảnh và luôn đứng cảm tiến lên. Chính vì không cam tâm, không cam chịu hoàn cảnh nghèo khó, họ đã từng chút khiêu chiến với giới hạn của mình, từng bước một tiến về phía trước. Cũng chính vì vậy, tổ tiên của chúng ta mới có thể lật đổ hoàn cảnh nghèo khó khốn cùng khi xưa hết lần này đến lần khác, thậm chí còn thay đổi và sáng tạo nên một môi trường sống mới. Chính vì tuyệt vọng nên mới cố tìm đường sống từ trong chỗ chết. Đây là nỗi bức thiết do bản năng sinh tồn tạo ra, là thứ mà những

người sống trong giàu có không bao giờ trải nghiệm được."

Thí sinh thi đấu vòng hai vốn không chuyên nghiệp, bỗng chốc có chút hoang mang, hướng chỉ không khí tại hiện trường bí bách, tư duy nhất thời không kịp xoay chuyển, đồng đội cô ta lập tức chuyển "phao" giúp đỡ rồi.

Thế nhưng Đỗ Nhược không cho cô nàng cơ hội, tức thì đưa ra luận điểm công kích tiếp theo: "Như lời cậu nói, người nghèo sẽ mại dâm. Đúng, người giàu sẽ không làm nghề đó, nhưng người giàu lại mua dâm, bao gái, chơi trò quy tắc ngầm. Cũng như cậu đã nói, người nghèo sẽ đi cướp bóc. Đúng, người giàu sẽ không cướp lộ liễu nhưng họ lại cướp ngầm ngầm, họ bóc lột sức lao động của công nhân, họ lách luật để đục khoét của công."

Cô phản bác xong lại nhấn mạnh lập trường, "Cho nên tôi nói, cậu đã đánh giá thấp nhân tính của người nghèo và đánh giá quá cao nhân tính của người giàu." Phát biểu xong lại thuận tiện gắn mác lên đối phương, "Cậu đánh giá nhân tính hoàn toàn dựa trên khối lượng của cái nhiều ít. Nhiều thì thiện, ít thì ác. Trong mắt tôi, bản chất quan niệm này của cậu không vững chắc chút nào."

Đỗ Nhược nói thật nhanh, kết thúc phần phản biện trước khi hết thời gian. Còn bên biện chứng lại hoàn toàn rối loạn, gấp rút cất cao giọng: "Nhưng người nghèo túng vốn bản chất ti tiện hơn..." Lời vừa thốt ra đã ý thức được mình nói sai, nên tức khắc im bặt.

Đỗ Nhược không tiếp lời, vì thời gian đã hết, mà bản thân cảm thấy cũng không cần thiết phải nhiều lời nữa, cứ để cho ban giám khảo và khán giả tự quyết định. Tranh biện vòng này xong, coi như cô đã hoàn thành nhiệm vụ, hài lòng và thỏa mãn rồi.

MC tuyên bố: "Vòng thứ hai kết thúc, lập trường của hai đội đã được trình bày và phân tích đầy đủ..."

Lòng bàn tay Đỗ Nhược đầm mồ hôi, lúc ngồi xuống mới phát hiện ra chân mình nhũn ra, mới vừa ngồi ổn định lại đã thấy Cảnh Minh ở bên cạnh vừa xoay bút vừa nhìn cô, nường mày khen: "Khá lắm!"

Có lẽ vì vừa rồi đã dốc hết tâm sức tranh biện, nên đầu óc cô cũng chẳng còn chữ nghĩa gì, không biết nên đáp lời cậu thế nào. Sau khi trút bỏ áp lực, lúc này thân thể vẫn còn run run, không tài nào trấn tĩnh lại. Cô không cần cậu khen ngợi bằng giọng điệu quá gò, thứ cô cần chính là cậu hãy biểu hiện thật tốt kia kìa.

Nhưng mà...

Cô đột ngột giật mình, rằng môi đánh loạn xạ: Vừa rồi cô không chú ý, bây giờ mới phát hiện, người sẽ tranh biện với Cảnh Minh chính là thành viên trong câu lạc bộ hùng biện. Thảm rồi, đối thủ đã dồn thế mạnh vào vòng thứ ba, nhưng bên đội cô hoàn toàn không nghĩ đến mưu lược cao thâm này. Chết toi, không trụ được rồi!

Cô nhìn xuống khán giả đông nghịt dưới sân khấu, có cảm giác cả thế giới như bị tắt tiếng. Cảnh Minh vẫn nhìn cô, cho rằng ít nhất cô sẽ khách sáo vài câu, nhưng về mặt cô cứ ngây thộn, há hốc chết lặng, khác hẳn với cô gái lạnh mồm lạnh miệng lúc tranh luận khi này.

"Căng thẳng đến vậy sao?" Cậu chê cười.

Cô vẫn im lìm. MC tuyên bố vòng tranh biện thứ ba bắt đầu.

"Đừng khẩn trương." Cậu không đợi cô trả lời, thôi về cười nhạo, ánh mắt sáng lóe, khẽ nói, "Tôi sẽ giúp cô chiến thắng."

Đỗ Nhược thoáng giật mình, cậu quay người đứng dậy. Bóng dáng cao ráo trong tích tắc che đi ánh đèn trước mặt cô.

Thí sinh vòng ba là một nam sinh, là sinh viên năm nhất và cũng là thành viên xuất sắc nhất trong câu lạc bộ, nắm rõ những kỹ xảo hùng biện trong lòng bàn tay.

Phần tự do hùng biện vừa bắt đầu, cậu ta đã giải thích trọn vẹn quan điểm của vòng hai một lượt, rành mạch, đơn giản và hùng hồn. Ngay sau đó là tiến hành công kích quan điểm của Đỗ Nhược.

Giờ phút này Đỗ Nhược đã không thể đứng dậy phản biện được, chỉ có thể trông cậy vào Cảnh Minh. Thế nhưng, vì trước đó Cảnh Minh không chuẩn bị gì, nên hoàn toàn không trình bày được quan điểm vòng hai của bên mình, ngược lại còn kiên nhẫn lắng nghe đối phương bắn liên thanh.

Cậu thần nhiên nhìn đối phương, chốc chốc rù mắt suy nghĩ. Dần dần thế cục đã hoàn toàn nghiêng về bên biện.

Bên đối thủ đã có chuẩn bị kỹ càng cho vòng ba từ trước, sau khi tổng kết vòng trước xong thì hăng say trình bày luận điểm của mình, nói đến đâu liền dẫn chứng thành ngữ và luận cứ đến đấy: "Người ta thường nói là 'Cùng Hung Cực Ác', đương nhiên là cùng quần thể dân sản sinh tội ác hơn rồi. Tại sao thành ngữ này gọi là Cùng Hung Cực Ác mà không phải là Phú Hung Cực Ác? Bởi vì nghèo khó sản sinh tội ác, đây là đạo lý ngay cả người xưa cũng đã sớm hiểu ra. Người nghèo vì tiền mà cướp bóc, trộm cắp, buôn người thậm chí là giết người. Chuyện như vậy vẫn còn ít hay sao?"

Cậu ta càng nói càng khí thế, hùng hổ như muốn làm thịt con người ta, công kích trực diện: "Xin hỏi bên phản biện, bạn có thể cho tôi một giải thích không? Tại sao trong thành ngữ nước ta lại chỉ có câu Cùng Hung Cực Ác mà không phải là Phú Hung Cực Ác? Mời bạn hãy trực tiếp trả lời câu hỏi của tôi."

Thu hẹp đề tài lại thành một câu hỏi để làm khó dễ đối thủ, thật là gian xảo!

Lòng bàn tay Đỗ Nhược rí ra lớp lớp mồ hôi, ánh mắt khán giả dưới sân khấu dồn hết vào Cảnh Minh, chờ xem cảnh cậu á khẩu không trả lời được.

Không ngờ một giây sau, Cảnh Minh lại cười nói: "Xem ra môn văn của bạn học không giỏi lắm rồi. Chữ "Cùng" của câu Cùng Hung Cực Ác không phải là chỉ nghèo túng hay cùng đường, mà ý là "cực đoan, vô cùng". Nếu cậu muốn liệt kê thành ngữ thì có thể kể đến người nghèo chí ngán, cùng đường bí lối gì ấy."

Đỗ Nhược sững sốt, dưới sân khấu thoát cái cười ồ lên. Đối thủ đỏ mặt tía tai, nhưng cũng miễn cưỡng cười giải vây cho bản thân: "Được được được, như lời cậu nói, tôi là ý đấy."

Cảnh Minh cũng không si nhục cậu ta thêm nữa: "Quay trở về đề tài hùng biện, nếu đội bạn đã nói đến thành ngữ..." Cậu thông thả hỏi ngược lại, "... thì còn có câu Vi Phú Bất Nhân đấy. Hay là mời bạn giải thích trước cho tôi, tại sao không nói Vi Cùng Bất Nhân đi?"

Lời phản bác này chính là gây ông đập lưng ông kinh điển như sách đã nói. Các bạn đến xem cuộc thi bất giác vỗ tay vang rền, còn có người reo hò ủng hộ.

Bên biện chứng đã tự lấy đá đập chân mình, không kịp phản ứng, lập tức nghẹn lời.

Cảnh Minh không cho cậu ta cơ hội suy nghĩ, tức thì trình bày quan điểm của bản thân, nói năng rõ ràng, giọng nói ung dung nhưng toát lên sự đanh thép: "Tôi không phủ nhận những gì cậu nói, nhưng bên tôi cho rằng: Nghèo khó phạm tội nhỏ, giàu có phạm tội lớn. Khi người ta giàu có, trong quá trình tích góp của cải, dục vọng sẽ bành trướng không thể khống chế được. Ví dụ như tham ô nhận hối lộ, thao túng kinh tế... Trên phương diện xã hội, kiểu phú quý sản sinh tội ác này có phải sẽ gây ra ảnh hưởng lớn hơn, nguy hại nhiều hơn cho cộng đồng không?"

Dùng sự gian xảo của người đề phản đòn công kích cho ta, khiến đối phương trở tay không kịp, trong nháy mắt chuyển thủ thành công. Lần này đối phương không đáp được, nếu trả lời trực tiếp câu hỏi này là chết chắc.

Nhưng cậu ta cũng không phải dạng vừa, tuy trán rì mồ hôi nhưng vẫn nhanh chóng sắp xếp lại ý nghĩ, lần nữa thay đổi phương hướng: "Bên phản biện hay thật, lên đôi khái niệm."

Cảnh Minh không nói gì, cầm bút gõ xuống mặt bàn, ánh mắt sáng quắc nhìn cậu ta.

Đối phương: "Xem ra chúng ta phải giải thích vấn đề lần nữa rồi. Nghèo khó và giàu có, cái nào dễ sản sinh tội ác hơn? "Dễ" nghĩa là sao? Nghĩa là mang tính khuynh hướng, tính bức thiết. Nhưng đáng tiếc là cậu lại tự ý thay đổi bản chất vấn đề, đề tài này không phải nói cái nào gây ra nguy hại rộng hơn, lớn hơn mà là dễ dàng hơn. Cho nên, quay trở lại vấn đề "dễ dàng" này, cậu nói là một người nghèo đến mức không có cơm ăn sẽ dễ đi cướp bóc hơn hay là một người sống giàu có sẽ dễ phạm tội vì tiền hơn?"

Tiếng vỗ tay vang lên lần nữa, khán giả bên dưới hưng phấn tột độ. Cậu nả pháo tôi đáp trả, đây mới gọi là hùng biện chứ!

Tuy nhiên tim Đỗ Nhược thì đập nặng nề như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, ngay cả hít thở cũng khó khăn. Khuru Vũ Thần cũng run run nắm tay cô. Thế cục này phá giải làm sao đây?

"Mời bạn hãy trả lời câu hỏi của tôi!" Thí sinh thi vòng ba biết mình chiếm thế thượng phong, khí thế càng trở nên rào rạt.

Đỗ Nhược cố nén kiềm chế cơn run của cơ thể, nhìn sang Cảnh Minh.

Cô thấy, thời điểm toàn thể đều cho rằng thắng bại đã định không cách nào thay đổi được nữa, thì cậu vẫn không chịu thua, thậm chí vẻ mặt không hề bối rối. Trái lại ánh mắt sắc bén chói lóa, khoe môi nhếch lên một độ cong vô cùng nhỏ, tựa hồ đang cười nhạo nhưng lại lộ ra chút hung tợn như muốn nghiền nát tất cả.

Cảnh Minh nhìn chằm chằm đối phương, trầm mặc một lúc lâu, nhưng không phải là vì bó tay hết cách, mà là đang chờ tiếng ồn trong hội trường lắng xuống.

Giây phút tiếng ồn dần tan, cậu hơi cúi người, chống hai tay lên bàn, ánh mắt kiên định nhìn chằm chằm đối phương, nói chắc như đinh đóng cột: "Người tráo đổi khái niệm là cậu đấy. Ai nói với cậu tội ác là cướp bóc trộm cắp, là giết người cướp của?"

Câu nói vừa dứt, hiện trường hoàn toàn im lặng, tất cả đều mất tròn mắt nhìn nhau, cướp bóc trộm cắp và giết người cướp của không phải tội ác thì là gì? Mọi ánh mắt dồn hết vào cậu, chờ đợi cậu nói tiếp theo.

"Không, giàu có dễ sản sinh tội ác hơn. Xét theo quan điểm xã hội học, nhóm người có của cải nhiều hơn vốn nên gánh trách nhiệm xã hội lớn hơn. Nhưng trên thực tế thì sao, giàu là một loại tội ác, nó khiến người ta cho rằng bản thân cao sang quyền quý, coi trời bằng vung, khiến người ta kiêu ngạo tự phụ, lạnh lùng tàn nhẫn, ngang ngược độc đoán. Không quan tâm đến những người ở tầng lớp thấp hơn họ, người ở tầng chót cùng của xã hội, coi thường và chà đạp nhân cách, tôn nghiêm, thậm chí là sinh mạng của họ."

Cậu ném cây bút lên bàn, hai tay bỏ vào túi, bóng dáng cao dong dong in hằn dưới ánh đèn sân khấu.

"Không xét đến phương diện pháp luật, chỉ nhìn từ góc độ nhân tính thôi, như vậy có tính là một loại tội ác hay không? Một loại tội ác ngày càng rộng khắp, càng bừa bãi, và càng dễ dàng hơn không?"

Cả hội trường yên tĩnh một giây rồi bỗng bùng phát tiếng vỗ tay như sấm nổ vang trời. Đỗ Nhược trở mặt lú lười, không ngờ cậu lại có thể nói ra được lời này! Vì chiến thắng, bất chấp nói ra quan điểm mà bản thân cậu trước nay không hề tán đồng, đáng nể thật!

Thí sinh biện chứng vòng ba không bình tĩnh được nữa, nhìn đồng đội tìm kiếm sự giúp đỡ, nhưng hiển nhiên lúc họ chuẩn bị không hề lường được vấn đề này. Bốn người vội vàng bàn bạc nhưng không ai có thể đưa ra phương án ứng phó hữu hiệu.

Cuối cùng vòng ba kết thúc, Cảnh Minh thông dong ngồi xuống, tư thế ngồi vẫn ngả ngón không chút nghiêm chỉnh, nhặt bút lên xoay tiếp.

Đỗ Nhược nhìn cậu, chợt cảm thấy xa lạ. Cậu tỉnh táo, sắc bén, logic rành mạch, tốc độ suy nghĩ nhanh đến mức khiến người ta phải thán phục. Vô đối nhất là cậu tự phụ ngất ngưỡng, đối mặt với tình huống nào cũng không hề hoảng loạn, như thể trời sinh có sẵn năng lực khống chế tình huống. Ngồi cùng một bàn nhưng năng lực lại khác nhau một trời một vực, đây chính là thực tế ư?

Cô đột nhiên phát hiện mình chuẩn bị cả tuần, ấy thế mà biểu hiện hôm nay chỉ là tạm được.

Cậu vừa xoay bút vừa nghiêng đầu nhìn cô, thấy khuôn mặt cô đỏ bừng, bàn tay đặt trên bàn còn vô thức khẽ run, trong mắt không khỏi ánh lên nét cười, vẻ mặt khinh khỉnh lại xuất hiện.

"Bình tĩnh đi!"

"... Tôi không có căng thẳng." Cô thôi nghĩ ngợi, khẽ trách cậu, "Là do cậu lúc trước không chuẩn bị, làm đau tim chết được!"

"Giờ thì miệng mồm lạnh lợi nhỉ. Khi này là ai căng thẳng đến mức không thốt nổi một câu hả?"

Cô kiềm chế cơn tức, đỏ mặt gát: "Dù sao cũng là tại cậu trước đó không nghiêm túc chuẩn bị."

Cậu nhìn cô hồi lâu bỗng cười khi: "Nói vậy là cô đang lo cho tôi à?"

Gương mặt nóng bừng của Đỗ Nhược như muốn nổ bùng, cái tên này tự xưng vô hạn định vậy sao? Cô lập tức làm rõ: "Tôi sợ cậu hại tôi thua thì có!"

Tâm trạng của cậu khá tốt, thế nên không so đo với cô, nhân nhả quay đầu xem vòng trình bày tổng kết thứ tư.

Đến khi Lý Duy diễn thuyết phần kết hoàn hảo, cuộc thi cũng kết thúc. Căn cứ theo ban giám khảo và khán giả bỏ phiếu, bên phản biện đã giành được chiến thắng áp đảo. MC lớn tiếng tuyên bố: "Hôm nay đội chiến thắng là... bên phản biện! Chúc mừng bốn bạn đến từ khoa Cơ khí, chúc mừng Khuru Vũ Thần, Đỗ Nhược, Cảnh Minh và Lý Duy, các bạn đã chiến thắng!"

Tiếng vỗ tay vang rền, Khuru Vũ Thần này giờ vẫn căng đét bật dậy khỏi ghế, ôm lấy Đỗ Nhược nhảy cẫng, Lý Duy cũng ôm vai Cảnh Minh lắc lư kịch liệt.

Họ đã thắng rồi, cảm giác này thật sự rất sáng khoái.

Khán giả nhanh chóng rời khỏi hội trường, mọi người cũng đi ra phía sau sân khấu. Lý Duy còn đắm chìm trong cảm giác hưng phấn, kéo Cảnh Minh và Khuru Vũ Thần thảo luận cuộc thi vừa rồi. Khuru Vũ Thần đưa nước chuẩn bị trước đó cho họ, Cảnh Minh uống vài hớp, còn cô ấy và Lý Duy tiếp tục thảo luận đến hăng say. Sau cuộc thi này, giữa họ cũng nảy sinh tình cảm đồng đội kẻ vai tác chiến. Thế nhưng không thấy Đỗ Nhược đâu cả.

Mọi người đang tản ra về nên đông đúc chen chúc nhau. Cậu lại cầm lấy một chai nước, vặn nắp ra và đi tìm Đỗ Nhược. Phía sau sân khấu người qua kẻ lại, qua bóng người trùng điệp, cậu thấy Đỗ Nhược đang đứng ngay góc.

Cảnh Minh sai bước đi đến, song lúc sắp đến gần thì khựng bước lại, trong góc còn có Lê Thanh Hòa.

Đỗ Nhược đưa lưng về phía cậu, nói tíu tít với Lê Thanh Hòa. Cô vén lại tóc ra sau tai, nét đỏ ửng trên mặt vẫn chưa vơi: "Sur huynh, cảm ơn anh nhiều lắm. Phiên anh bỏ thời gian hướng dẫn cho bọn em, thắng cuộc thi này thật sự rất cảm ơn anh."

Cảnh Minh không nói một lời, lấy cái nắp đang nắm trong tay vặn chặt chai nước lại, quay người bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Sau cuộc thi hùng biện, các bạn học đã thay đổi triệt để cách nhìn về Đỗ Nhược. Cũng chính vào lúc này, mọi người bắt chợt phát hiện, sự biến hóa của cô trong một năm qua có thể gọi là thay da đổi thịt, cứ như phiên bản trái ngược hoàn toàn so với cô gái dè dặt từng li từng tí lúc mới nhập học ban đầu.

Thế mà bản thân Đỗ Nhược lại khá điềm nhiên, chiến thắng cuộc thi hùng biện lần này khiến cô cảm thấy tự tin hơn. Mặt khác cô cũng hiểu rõ, khoảng thời gian học tập trong câu lạc bộ hùng biện chỉ có thể ứng phó với mấy cuộc thi nghiệp dư thôi. Nếu nói có tài ăn nói xuất sắc, thì căn bản chưa đủ trình. Sự học là vô biên, cứ từ từ mà học hỏi, hướng chỉ ở lĩnh vực hùng biện, cô cũng không có dã tâm lớn. Dẫu sao thì tình lực con người là có hạn.

Bây giờ, phần lớn thời gian cô vẫn dành cho thư viện và phòng thí nghiệm, vừa giúp mấy anh khóa trên sửa chữa và chế tạo các bộ cảm biến, vừa tiếp tục nghiên cứu bộ cảm biến IMU của mình.

Thời khóa biểu vẫn kín mít dày đặc, nhưng tâm thái đã nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Thói quen ôn bài buổi sáng lại trở dậy lần nữa, còn bắt đầu chạy bộ trên sân thể dục vào chiều tối.

Buổi hoàng hôn hôm ấy, Đỗ Nhược chạy bộ ngang qua sân bóng rổ, nhìn qua lưới sắt thấy Lê Thanh Hòa đang chơi với bạn bè. Cô vốn không để ý lắm, song Lê Thanh Hòa lại nhìn thấy cô, bèn vẫy tay gọi cô sang. Cô chạy vòng vào sân bóng rổ, đứng ven sân xem cho đến khi anh đánh xong và cười vui vẻ bước đến gần.

"Anh tìm em có việc gì không?"

"Là việc thi hùng biện đấy." Lê Thanh Hòa cười nói, "Dù gì anh đã bỏ ra nhiều thời gian giúp đỡ các em như vậy, không có công cũng có cán. Vậy mà sau khi chiến thắng, em xuống sân khấu chỉ cảm ơn suông với anh thôi, thật không có thành ý gì cả."

Đỗ Nhược bật cười: "Hóa ra là đến đòi công."

"Đương nhiên rồi, anh cần gì khách sáo với em chứ." Lê Thanh Hòa vừa đánh bóng xong, đầu mồ hôi, đưa tay lau vệt đi.

Đỗ Nhược thấy thế liền lấy khăn giấy đưa cho anh: "Được thôi, mời anh ăn com nhé. Anh muốn ăn gì? Món Quảng Đông, món cay Tứ Xuyên hay lẩu?"

"Cảm ơn em." Anh nhận lấy khăn giấy lau mồ hôi, "Thôi, dù sao em cũng là đàn em của anh, anh sẽ 'nhẹ tay' một chút, ăn ở cần tín đi, mời anh một bữa com niêu là được."

Đỗ Nhược ngạc nhiên nhướn mày: "Bèo thế, tiết kiệm cho em à?"

"Sao đây, không muốn hả?"

"Muốn chứ, em ước còn không được nữa cơ." Cô cười đùa.

Lúc mới biết Lê Thanh Hòa, cô chỉ thấy người anh này đẹp trai, học giỏi, tốt tính, khoan dung và nhiệt tình giúp đỡ mọi người, là một đàn anh khóa trên hoàn mỹ về mọi mặt, xứng đáng là tấm gương cho mọi người noi theo nhưng vẫn có cảm giác xa cách. Sau này dần quen thân mới phát hiện ra mặt gầy gù của anh ấy. Trút bỏ ánh hào quang thì chỉ là một người đàn anh không hơn không kém, anh chính là một người khiêm tốn giản dị, bất kể trên phương diện ăn mặc hay tiêu pha, không bủn xỉn qua loa cũng tuyệt đối không phô trương sang chảnh. Không ăn mặc theo mốt như Cảnh Minh, nhưng vẫn mang dáng vẻ sinh viên gọn gàng, tinh khôi và ưa nhìn.

Chính vì như thế mà giữa họ không còn khách sáo hay giữ khoảng cách gì nữa, càng lúc càng thân thiết, còn hay nói đùa hoặc hện nhau ăn com cũng vô cùng thoải mái.

"Okie, vậy thì com niêu thẳng tiến."

Cô thấy anh lau khăn giấy xong, trên cổ vẫn còn mồ hôi lại đưa thêm cho anh một tờ: "Người anh dễ chảy mồ hôi sao? Giống em vậy."

"Phải. Vận động một chút là ướt đầm cả người." Lê Thanh Hòa vừa lau cổ vừa hỏi, "Em thích Trần Dịch Tấn không?"

"Ồ, cũng thích. Sao thế?"

"Cuối tuần bên sân vận động Tổ Chim có buổi nhạc hội của anh ấy."

"Nhạc hội?"

Hai người đang trò chuyện thì bên cạnh vang lên giọng nói khó chịu: "Tránh ra."

Đỗ Nhược giật mình, quay lại thấy Cảnh Minh. Cô đang đứng ở trụ bóng rổ, cản đường cậu lấy áo. Tuy mặt cậu không biểu cảm gì nhưng vẫn nhìn ra được tâm trạng không vui vẻ lắm. Dáng vẻ phiền não kia khiến cô căng thẳng, nhìn quanh quẩn, nhất thời không biết nên dịch sang bên nào để nhường lối cho cậu.

Cảnh Minh chờ đến mức bức bối, bước thẳng đến đưa tay lấy áo khoác của mình treo trên trụ bóng rổ. Đỗ Nhược hoảng hốt thấy cậu sắp vò người mình, tim giật thót, lùi về sau né tránh theo bản năng, nhưng đụng phải trụ bóng rổ, không còn đường lui nào.

Cảnh Minh mặc kệ, đưa tay lấy đồ treo phía sau cô, mùi mồ hôi xen lẫn hơi nóng hừng hực trên người cậu phả vào mặt Đỗ Nhược. Cô sùng sốt co rút trong lòng cậu, ngược mắt nhìn mồ hôi ướt đầm trượt từ huyệt thái dương đến cằm cậu, gần như sắp nhỏ lên trán mình. Cô thít chặt cổ họng, không dám nhúc nhích, vội vàng chuyển tầm mắt đi chỗ khác, thì lại thấy xương quai xanh mảnh khảnh của cậu gần ngay trước mắt.

Thế nhưng toàn bộ sự thể này chỉ xảy ra trong nháy mắt, cậu rút áo khoác của mình rồi quay người bỏ đi, không thèm liếc nhìn cô lấy một cái, hệt như một người dưng. Lúc này Đỗ Nhược mới thờ phào nhìn theo bóng lưng dần xa của Cảnh Minh.

Hôm đó thi xong, cậu đã tức khắc mất dạng, sau đó cô nhận tin cảm ơn cũng không thấy hồi âm. Đỗ Nhược không tìm cậu, dần dà cũng quên mất chuyện nhỏ nhặt ấy.

Mãi cho đến tận buổi tối mấy ngày sau, cô đang tự học ở thư viện thì thành linh nhận được điện thoại của Cảnh Minh.

Chuyện hiếm đây! Cô vội vã chạy ra hành lang: "A lô?"

"Cô đang ở đâu?" Vẫn là giọng khó ưa.

"Thư viện, có gì không?"

"Ra đây, có cái này cho cô."

Đỗ Nhược đảo mắt: "Cái gì thế?"

"Cô đến thì biết ngay thôi." Cậu ngập ngừng, "Thôi, tôi đang ở gần đó, để tôi mang qua cho cô, cô xuống lầu trước đi."

"Đừng!" Cô khẽ hô.

"Sao vậy?"

"Thư viện đông người lắm." Cô nhỏ giọng tí hiềm, "Hay là đến phía sau tòa nhà hành chính đi."

Cô không hề muốn bị người ta bắt gặp đã tối rồi mà hai người còn hẹn gặp nhau. Bên kia im lặng hai giây rồi đột ngột cúp máy. Ặc... Ôi ông thần ơi, rốt cuộc là cậu đồng ý đến tòa nhà hành chính hay là chờ tôi ở cửa thư viện vậy? Thôi mặc kệ, cô đi xuống lầu, bước nhanh đến chỗ đã hẹn, chính là nơi nằm ngoài cậu đưa máy tính cho cô.

Rời khỏi khu học tập, trên đường chẳng có một bóng người. Vừa chớm hè, lá trên cây còn chưa um tùm xanh tươi cho lắm, đèn đường soi qua nhánh cây khẳng khiu in bóng xuống mặt đất. Không khí đầu hè ẩm áp, giống với hồi đầu thu, ban đêm vô cùng mát mẻ.

Đêm nay cũng có ánh trăng bạc phủ lên con đường thẳng tắp bên cạnh tòa nhà hành chính. Nhưng cô không có tâm tư ngắm trăng, cứ kiểng chân lên xuống ngóng chờ trên bậc thềm. May mà chỉ lát sau Cảnh Minh đã đến, cậu mặc áo khoác jeans và quần dài túi hộp, quần áo vẫn thời thượng như thường lệ, chỉ có điều trên tay không cầm gì cả.

Cậu đi thẳng đến trước mặt cô, bóng dáng cao lớn che đi ánh đèn trên đỉnh đầu.

Cô hơi nghiêng người về phía sau, thắc mắc nhìn cậu: "Không phải nói có gì đưa cho tôi sao?"

Cậu chỉ cụp mắt nhìn cô rồi bình thản lấy một tờ giấy cứng trong túi quần đưa ra: "Đây."

Đỗ Nhược nhận lấy xem, là vé đi xem đêm nhạc hội của Trần Dịch Tấn, hơn nữa còn là hàng đầu tiên của dãy VIP. Cô vui sướng chốc lát lại nghi ngờ nhìn cậu: "Cậu... cho tôi... cái này á?"

Cảnh Minh nhếch môi nói với vẻ dừng dưng: "Người ta muốn nịnh nọt mẹ tôi nên tặng cho bà, bà bảo tôi đưa cho cô."

"À, vậy sao, cảm ơn đi." Cô như trút được gánh nặng, cầm tấm vé mỉm cười, mắt lấp lánh như sao.

Ánh trăng rơi vào gương mặt hồng hào và lúm đồng tiền nhăn nhọt bên má của cô. Cảnh Minh cứ cúi đầu nhìn mãi, rồi khe khẽ "hừ" một tiếng, quay sang nhìn bồn hoa, khoe môi vô thức cong cong.

Có điều Đỗ Nhược chỉ vui được giây lát, lông mày chợt chun lại. Vốn Lê Thanh Hòa hẹn cô đi xem đêm nhạc rồi, nhưng anh chưa từng đi xem nhạc hội bao giờ nên không biết vé đã được bán từ nửa năm trước, đến nước này chỉ có thể mua vé chợ đen. Thế nhưng nó bị hết giá kinh khủng khiếp, toàn lên đến mấy nghìn, họ vẫn là sinh viên làm sao mua nổi.

Lê Thanh Hòa rất thích Trần Dịch Tấn, quyết định chạy đến ngoài sân vận động nghe ké. Đỗ Nhược biết được thấy rất thú vị, nên ngò ý muốn đi cùng. Hai người đã hẹn nhau như vậy.

Không ngờ bây giờ lại đột ngột lòi ra một tấm vé VIP hàng đầu, khiến cô lâm vào tình cảnh khó xử. Cô đi xem một mình cho Lê Thanh Hòa leo cây ư? Không tốt đâu. Huống chi đây là vé của người khác tặng cho đi Minh Y, đắt lắm ấy.

Cô cười do dự, trả vé lại cho Cảnh Minh: "Thôi, một mình tôi đi xem nhạc hội kỳ lắm. Chắc cậu cũng muốn đi xem, hay là cậu đi đi..."

"Ai nói một mình cô đi?" Cảnh Minh ngắt lời, "Mẹ tôi cho tôi hai tấm cơ."

Đỗ Nhược thẳng thốt, hai người họ đi xem với nhau á? Cô nhanh chóng đưa ra lựa chọn, còn làm ra vẻ tiếc nuối: "Eo ôi, tôi vừa nhớ ra hôm đó tôi có việc. Hay là cậu tặng cho người khác hoặc là dẫn Lý Duy đi chung. Với lại, vé đắt như vậy, bán sang tay cũng lời một khoản ấy. Tôi không đi đâu, cảm ơn đi... à, cũng cảm ơn cậu."

Cô đã từ chối cực kỳ uyển chuyển rồi nhưng mặt cậu vẫn biến sắc, cố nhẫn nhịn không bộc phát, cũng không nói câu nào.

Đỗ Nhược dừng đứng tóc gáy.

"Nếu không có việc gì nữa tôi đi trước đây." Cô muốn chuồn nhanh, mới vừa đi được một hai bước thì cậu đã cau mày nắm lấy cánh tay cô, lôi phắt cô lại trước mặt mình.

Cô nhào thẳng đến trước mặt cậu, hoảng sợ: "Cậu làm gì vậy?"

"Cô đứng yên cho tôi!" Cảnh Minh ra lệnh.

Đỗ Nhược kinh hoàng không dám cử động, tròn trĩnh mắt nhìn cậu. Ánh mắt cậu lạnh lùng lướt nhìn cô từ đầu đến chân.

Hừ, cả người chẳng nhìn ra chỗ nào xinh đẹp cả! Cậu bực tức nhìn xong rồi im lặng quay người bỏ đi.

Đỗ Nhược đứng ngây như phỗng, về mặt ngơ ngác. Khi này... đã xảy ra chuyện gì?

...

Hôm diễn ra nhạc hội, Cảnh Minh vẫn đi, cậu tốn nhiều tâm tư và tiền bạc mua vé, không đi xem thì bức bối lắm. Nhưng nhìn chiếc ghế trống bên cạnh thì... càng uất con-mẹ-nó ức hơn!

Không khí ở hiện trường ngùn ngụt, cậu chán chường ngồi trên ghế chẳng dấy nổi chút hứng thú nào, mặt vô cảm như sắp chết đến nơi. Xem đến giữa chừng, một cô gái xinh đẹp cách cậu một ghế, buông băng đèn xuống, xoa bả vai mới nhừ, nũng nịu hỏi: "Xin lỗi anh đẹp trai, chỗ trống này của anh hả?"

Cậu chậm rãi liếc sang: "Phải, thì sao?"

"Em đặt băng đèn ở đây được không?" Mỹ nữ mỉm cười, định dời tấm băng từ đùi sang ghế trống.

"Cầm lên." Cảnh Minh cự tuyệt.

Cô gái kia thoáng sững sờ, dường như không thể tin vào thái độ của cậu. Chắc chắn người đẹp như cô thường ngày chưa từng bị con trai từ chối bao giờ.

Cậu khinh thường liếc nhìn băng đèn của cô ta: "Nếu đụng vào ghế tôi, tôi sẽ đập nó đấy."

Cô gái trở mặt lườm cậu, tiếp tục ôm băng đèn xem nhạc hội.

Cảnh Minh ngồi dưới ánh đèn muôn màu muôn sắc, mặt mày sa sầm, tâm trạng bực dọc tột độ. Rốt cuộc cậu không ngồi được nữa, cảm thấy âm thanh inh ỏi này sẽ khiến mình nổ tung mất, liền đứng dậy ra về.

Đến bãi lấy xe, chạy vòng ra đường cái, đến ngã tư thì gặp đèn đỏ. Cậu ngừng lại, gác khuỷu tay lên cửa kính, rồi bóp trán. Bên ngoài tiếng hát truyền đến từ sân vận động Tổ Chim, trầm bổng giữa khoảng không trong màn đêm bao phủ.

Cậu vẫn mắt đét tai ngơ, tựa vào lưng ghế, nhìn chằm chằm vào đèn giao thông, chờ đèn xanh bật lên. Thành linh cậu lại vô tình quay đầu nhìn sang sân vận động đèn đuốc rực rỡ phía bên ngoài, trong tích tắc tim như bị ai đâm một dao.

Cậu nhìn thấy Đỗ Nhược, cô đang nhào người bên rào chắn, nhìn về phía sân vận động, nghiêng đầu thưởng thức âm nhạc. Bên cạnh cô là Lê Thanh Hòa. Bàn tay nắm vô lăng của cậu siết chặt từng chút rồi dần dần buông ra.

Đèn giao thông nơi ngã tư đã chuyển, chiếc xe màu xanh ngọc lao đi như bay, nhanh chóng biến mất trong bóng đêm.

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34

Lúc Cảnh Minh trở về ký túc xá, chẳng có ma nào trong phòng. Lý Duy và Chu Thao đều ở phòng thí nghiệm, Chương Lỗi hình như đi tự học rồi. Cậu không bật đèn, đi thẳng đến bàn mình ngồi phịch xuống ghế, tựa vào lưng ghế, ngửa đầu nhìn trần nhà.

Đèn bên ngoài hắt vào phòng qua ô cửa sổ, ánh sáng leo lét, yên tĩnh như tờ. Không biết cậu đang nghĩ gì, mắt cứ nhìn vào hư không. Dần dà ánh mắt mới có tiêu cự trở lại, đầu mày chau khít, đột ngột đứng bật dậy, đập mạnh vào ghế như trút giận.

Chiếc ghế vô tội trượt đi thật xa, đụng sầm vào bàn, lắc lư vài cái mới đứng yên. Tất cả lại quay về trạng thái tĩnh lặng.

Cậu hít sâu một hơi rồi nghiêng rỗng thở hắt ra, đẩy đèn bàn qua một bên, chuẩn bị thay quần áo đi đến phòng thí nghiệm. Khi cởi áo khoác jeans, lấy chìa khóa trong túi ra còn vô tình kéo theo một vật nhỏ, là hai cuộn vé nhạc hội khi này.

Cậu nhú mày râu hơn, vô hai cuộn vé ném thẳng vào thùng rác, vứt chiếc áo jeans lên giường, mở tủ quần áo giặt bừa chiếc áo bóng chày ra, rồi đóng cửa tủ rầm rầm long trời lở đất, quơ lấy chìa khóa đi thẳng ra cửa không hề ngoảnh lại.

Đến phòng thí nghiệm, mấy thành viên đang điều chỉnh lại mô hình thành phố sẽ mang đi triển lãm tại hội chợ vào mấy ngày nữa. Cảnh Minh đi một vòng quanh mô hình, nghiêm túc kiểm tra xem có nơi nào cần hoàn thiện thêm hay không. Cậu dừng lại ở khúc cua, cẩn thận quan sát.

Cuộc đối thoại của Lý Duy và Vạn Từ Ngang truyền đến tai cậu.

Vạn Từ Ngang: "Cậu xem rồi hả?"

Lý Duy: "Xem rồi, bộ cảm biến IMU cô ấy làm rất chính xác."

Vạn Từ Ngang: "Nếu lớp tôi cũng có một người cừ khôi như Đỗ Nhược thì tốt rồi, kéo ngay về đội luôn."

Lý Duy thờ dãi: "Ôi, sao lại để cô ấy chạy sang Orbit cơ chứ?"

Cảnh Minh ghen uất. Mẹ kiếp đi đến đâu cũng không được yên mà!

...

Khi Đỗ Nhược về đến ký túc xá, ba cô bạn cùng phòng đã tè tẹ. Hạ Nam đang đắp mặt nạ, Khuru Vũ Thần xem phim Anh, còn Hà Hoan Hoan thì đang nằm trên giường ăn vặt.

Hoan Hoan thấy cô về liền thuận miệng hỏi: "Đi đâu vậy? Không thấy cậu ở thư viện."

"Đi chơi với sư huynh."

Hoan Hoan không buồn để ý, trái lại Khuru Vũ Thần lập tức tạm dừng máy tính: "Cỏ Nhỏ, cậu sang đây." Vừa nói vừa kéo ghế của cô đến trước mặt, "Mau ngồi xuống đi."

"Làm gì?"

"Hỏi thăm một nam sinh lớp cậu."

Đỗ Nhược nhào lên lưng ghế, cười nói: "Lý Duy hả?"

"Sao cậu biết."

Đỗ Nhược le lưỡi: "Đoán bừa."

"Đúng là cậu ấy. Cậu và cậu ấy học cùng lớp lâu như vậy, thấy cậu ấy thế nào?"

"Dạo trước không phải cùng nhau thi hùng biện sao? Cậu ấy thế nào cậu còn không biết à?"

"Mình tiếp xúc với cậu ấy có mấy ngày đầu." Khuru Vũ Thần nài nỉ, "Cậu mau nói cho mình biết đi, con người cậu ấy thế nào?"

Hà Hoan Hoan cười phì: "Tiểu Nhược, khen cậu ta nhiều vào."

Khuru Vũ Thần hừ Hà Hoan Hoan: "Ăn khoai tây chiên của cậu đi."

Đỗ Nhược nghiêm túc suy nghĩ rồi nói: "Thông minh, IQ cao, tốt tính, chính trực, có nguyên tắc, nghiêm túc với mọi việc."

Lần này Khuru Vũ Thần mặt mày hớn hơ: "Mình biết ngay mà, giống hệt như mình đã nghĩ!"

"Cậu thích cậu ấy hả?"

"Đúng vậy." Khuru Vũ Thần không hề e dè, chớp chớp mắt, "Mình muốn theo đuổi cậu ấy!"

Đỗ Nhược bội phục: "Cậu can đảm thật đấy."

Hạ Nam đang đắp mặt nạ cũng nói lơ lơ chen vào: "Bình thường thôi, thích thì theo đuổi, nếu không bị người ta cướp mất thì sao?"

Đỗ Nhược: "Vậy lỡ bị từ chối thì sao?"

Hạ Nam: "Cũng tốt hơn là để ghen, không có kết quả."

"Đúng là như vậy!" Khuru Vũ Thần hưng phấn, chạy đến trước gương quay một vòng, chiều cao tiêu chuẩn, dáng vóc vừa phải, tướng mạo trung bình, có thể đánh phấn tô son cho đẹp hơn.

Thấy cô nàng hết soi trái rồi đến soi phải, Hà Hoan Hoan nằm trên giường xuyt xoa: "Tình yêu khiến người ta xinh đẹp, mị cũng muốn có gấu. Đúng không Có Nhỏ?"

Hội đại hội thể dục thể thao năm ngoái hai cô nàng còn ngồi trên khán đài ao ước được yêu, còn chung một chiến tuyến. Nhưng ngày hôm nay...

Đỗ Nhược nhún vai, ra vẻ không hứng thú: "Bây giờ mình chả muốn yêu đương gì cả, cứ như hiện tại rất tốt."

Hà Hoan Hoan tức tối chỉ Đỗ Nhược: "Hừ, đồng minh tan vỡ rồi!"

Đỗ Nhược cười khanh khách: "Thôi, tạm biệt!" Nói xong cô kéo ghế đến trước bàn, rút ra một chồng tài liệu hạng mục của Orbit lật xem. Hội triển lãm sinh viên khởi nghiệp trí tuệ nhân tạo được tổ chức vào cuối tuần này, và dự án phanh tự động của Orbit sẽ được tập trung giới thiệu vào hôm đó, phen này cô lại phải bận sắp mặt rồi.

...

Thoáng cái đã đến ngày 28, thân là trường đại học Khoa học kỹ thuật đứng đầu toàn quốc, sinh viên trường Đỗ Nhược nổi tiếng với chuyên môn và kỹ thuật cao, năng lực nghiên cứu lẫn sáng tạo đều vượt trội. Vì vậy, cứ hai năm một lần, hội triển lãm dự án sinh viên khởi nghiệp của trường đều thu hút các nhà đầu tư, công ty, tập đoàn lớn trong và ngoài nước đến tham quan, hợp tác. Hội chợ hiển nhiên trở thành máy áp trứng của vô số dự án khoa học kỹ thuật và công ty khởi nghiệp.

Triển lãm được trường tổ chức tại sân vận động với quy mô long trọng và đông đảo các gian hàng. Mỗi khoa đều trưng bày tỉ mỉ dự án của thầy trò mình. Năm nay chủ đề hội chợ xoay quanh lĩnh vực trí tuệ nhân tạo.

Đỗ Nhược bước vào đại sảnh triển lãm giống như lạc vào thế giới viễn tưởng tương lai. Thế nghiệm thực tế ảo, robot, nhận diện khuôn mặt, ngôn ngữ nhân tạo... Phạm vi ứng dụng từ sản xuất chế tạo đến ứng dụng cho gia đình, đủ mọi chủng loại.

Ánh mắt cô nhìn đâu cũng thấy bịn rịn, không muốn dời đi, cảm thấy hứng thú với tất cả, tiếc là không rảnh để xem từng thứ một, phải chạy đến gian hàng triển lãm của Orbit.

Mới vừa đến khu vực của nhóm mình, đã thấy Cảnh Minh đi đến từ phía đối diện. Hôm nay cậu mặc áo sơ mi màu đen, cả người toát lên vẻ lạnh lùng. Cậu vừa bước đi vừa nghiêng đầu nói gì đó với Lý Duy, vô tình chạm phải ánh mắt cô thì vẻ mặt cậu bỗng chốc lạnh như băng, một giây sau liền dời mắt đi, tiến đến gian triển lãm của Prime. Đỗ Nhược đứng thừ ra, không hiểu mình đã làm gì, song cô cũng không nghĩ nhiều, quay người bỏ đi.

Công nghệ phanh tự động của Orbit và không người lái của Prime là hai dự án trọng điểm của khoa họ nói riêng và của trường họ nói chung, được đặt ngay tại vị trí trung tâm của buổi triển lãm. Hai gian cách nhau một lối đi, mặt đối mặt, trông rất giống võ đài tỉ thí.

Tuy nhiên không khí hai bên hoàn toàn khác nhau. Thành viên bên Dịch Khôn thì như sẵn sàng đón địch, ai ai cũng mang giày tây, kệ trưng bày được thiết kế tỉ mỉ, các loại mô hình, máy móc được đặt tầng tầng lớp lớp. Ngay cả tờ rơi quảng cáo cũng sắp xếp đẹp mắt.

Phòng nền cũng được chuẩn bị khá nổi bật, chính giữa là hệ thống phanh tự động, có thể ứng dụng vào nhiều lĩnh vực đa dạng như: Vận chuyển, gia công, chế tạo, hàng không vũ trụ...

Bên phía Cảnh Minh, ngoại trừ tất cả đều phải mặc áo đen như nhau, thì những thứ khác đều bình thường và không đồng nhất. Ba bức vách của gian hàng là một màu xanh da trời, không một tờ rơi quảng cáo hay khẩu hiệu tuyên truyền, kệ trưng bày cũng không, chỉ có một từ Prime màu trắng tung bay, trông rất mát mắt và thư thái giữa ngày hè. Chính giữa gian là một sa bàn khổng lồ, gần như chiếm hết ba phần tư không gian, chỉ chừa lại lối đi nhỏ hẹp cho người qua lại. Trong sa bàn là mô hình thành phố thu nhỏ, bao gồm đường xá, tòa nhà, cây cối, cầu vượt. Địa thế nhấp nhô, đường phố quanh co. Chiếc xe hơi bé chạy tự động xuyên qua từng ngõ ngách trong "thành phố". Cách trưng bày của Prime vô cùng trực quan và hấp dẫn, nên chỉ trong chốc lát đã có rất nhiều người vào xem, nào là sinh viên, nhà đầu tư, doanh nhân, ai nấy đều vây quanh sa bàn, thảo luận không ngớt.

Đỗ Nhược rất tò mò với chiếc sa bàn kia, nhưng kiềm chế không qua xem. Màn khi nãy đụng độ với Cảnh Minh khiến cô hơi kiêng dè, không biết do tâm trạng cậu không tốt hay là sao, dù gì cũng đừng đụng vào quả bom đó thì hơn.

Người tham quan bên Orbit cũng nối tiếp không dứt, Đỗ Nhược bận rộn giới thiệu cho những doanh nghiệp có ý định hợp tác: "Hệ thống điều khiển tự động và phanh tự động của Orbit đo lường chuẩn xác, hiệu suất an toàn cao, đây là thao tác mẫu của chúng tôi, còn có mô hình và thành phẩm..."

"Cô cậu chuyên làm hệ thống điều khiển và phanh à?"

"Vâng ạ. Chuyên về hạng mục này, cho nên phương diện kỹ thuật luôn luôn cầu toàn. Hiện tại còn có thể căn cứ theo nhu cầu của bên phía hợp tác, tiến hành thiết kế và điều chỉnh mang tính tập trung." Đỗ Nhược trình bày lưu loát, "Giống như ngành dịch vụ vận chuyển, ngành gia công chế tạo, ngành sản xuất, ngành xe hơi... những khâu cần thay thế nhân công đều có thể dùng được. Xin hỏi anh làm nghề nào ạ?"

Dịch Khôn quay đầu lại nhìn Đỗ Nhược đang ân cần tiếp đón khách, khá ngạc nhiên trước sự chuẩn bị đầy đủ của cô, vì dù sao cô cũng chỉ là một

người giúp việc mà thôi.

Lê Thanh Hòa khen: "Em ấy làm việc rất chu đáo."

Dịch Khôn không nói câu nào, chỉ rủ mắt suy nghĩ gì đó.

Lê Thanh Hòa lại bổ sung: "Tuy em ấy không tham dự vào hạng mục cốt lõi của phòng thí nghiệm, nhưng cũng không nhàn rỗi, đã sửa rất nhiều máy cảm ứng cho dự án của chúng ta. Đúng rồi, em đã xem qua bộ cảm ứng IMU của em ấy, độ chính xác cao lắm."

"Em ấy rất giỏi." Dịch Khôn quay sang nói với Ô Chính Bác, "Tôi cảm thấy có thể suy nghĩ đến việc cho em ấy chính thức gia nhập Orbit."

Ô Chính Bác ngó người, sau đó cười xòa: "Đề cô ta làm giúp việc trong phòng thí nghiệm là được rồi, cứ giữ nguyên hiện trạng, chờ các cậu từ Đức về rồi cả đội mới chính thức bàn bạc."

"Được."

Ô Chính Bác nhìn đồng hồ đeo tay: "Sắp đến trưa rồi, các cậu phải lên máy bay đúng không?"

"Ừ."

Dịch Khôn và Lê Thanh Hòa không ở lại lâu, đúng mười một giờ rưỡi liền đi rồi. Đỗ Nhược và những thành viên còn lại tiếp tục trông coi gian hàng.

Giờ cao điểm đông người xem triển lãm là từ chín giờ sáng cho đến một giờ chiều, sau đó thì thưa dần. Đến hơn bốn giờ, nhóm nam sinh đều mỏi lưng khô cổ, hướng chỉ là Đỗ Nhược phải mang giày cao gót đứng cả ngày, chân cũng sắp gầy đến nơi. May mà thu hoạch khá khá, có không ít nhà đầu tư và doanh nghiệp đều bày tỏ ý định hợp tác, trao đổi phương thức liên lạc. Việc hợp tác cụ thể phải chờ đến sau khi sàng lọc, cân nhắc và thảo luận.

Gần năm giờ, hội chợ triển lãm chỉ còn lưa thưa vài khách, nhiệm vụ tiếp đón thoáng chốc nhẹ nhàng, bên này mấy đàn anh Orbit có hứng thú với sa bàn đối diện liền đi qua tham quan. Đỗ Nhược liếc sang thấy Cảnh Minh và Lý Duy đều mất dạng, chỉ có hai ba nam sinh ở lại trông chừng, không còn khách nào cả.

Cô đã tò mò cả một ngày, thật sự không nhịn được nữa bèn chuồn sang xem.

Trong khoảnh khắc thấy được sa bàn, cô bất giác há hốc. Trong thế giới thu nhỏ này, tất cả đều trông rất sống động. Nhà cao tầng, ngõ hẻm tường thấp, cầu vượt, vành đai, đèn giao thông, bảng hướng dẫn, lối đi bộ Vô số xe hơi nhỏ tự động chạy trên đường, đèn đỏ ngừng, đèn xanh chạy, gặp "người đi đường" còn biết né tránh. Người máy bé xíu đi lại trên đường, băng qua lộ. Trật tự rõ ràng, xem mà không khỏi xuýt xoa.

Đỗ Nhược phục sát đất. Chỗ cô đứng là trước một con đường nhỏ, trên đường có biển hiệu hình vuông, bên cạnh có bảng hướng dẫn: "Khu thể nghiệm."

Cô đưa tay vào sa bàn, chạm vào "nốt đường" ở khu thể nghiệm, cũng không có chỗ nào khác thường. Vừa định rút tay lại thì một chiếc "xe" chạy đến, nó "thấy" ngón tay Đỗ Nhược ở giữa đường liền cho tốc độ chậm lại, đến khi cách tay cô chừng hai ba centimet thì hoàn toàn ngừng lại, kiên nhẫn chờ.

Những chiếc xe nhỏ phía sau nó cũng lần lượt dừng lại, ngoan ngoãn xếp hàng ngay ngắn. Cô từ từ dời tay đi, liền thấy chiếc xe nhỏ kia khởi động, tiếp tục chạy men theo con đường.

Thần kỳ quá đi mất! Cô thâm thán phục.

Bên cạnh có người ôn hòa cất lời: "Ý tưởng của các cô cậu rất hay, thế giới thu nhỏ cũng thiết kế vô cùng hoàn mỹ. Nhưng mà, kết cấu hạ tầng giao thông trước mắt không đồng bộ với hệ thống của các cô cậu, còn có vấn đề về mặt chính sách pháp luật, các cô cậu có nghĩ đến chưa?"

Đỗ Nhược sững sốt, quay đầu lại nhìn một ông cụ tóc hoa râm trước mặt, ông ấy cũng đang hòa nhã nhìn cô. Cô mặc bộ đồ tây, e rằng đã bị ngộ nhận thành nhân viên của gian triển lãm này rồi.

Đỗ Nhược đang lúng túng không biết nên trả lời thế nào thì sau lưng vang lên giọng nói trầm ấm rành mạch của con trai: "Quá trình công nghệ không người lái trở nên thông dụng thì sẽ giúp đẩy mạnh việc thi công xây dựng các hạ tầng giao thông liên quan, cũng sẽ thúc đẩy việc không ngừng hoàn thiện chính sách pháp luật có tương quan."

Chẳng biết Cảnh Minh đã xuất hiện phía sau cô từ lúc nào, cậu bổ sung tiếp: "Xưa nay khoa học kỹ thuật không nên bị quy tắc của con người kìm hãm. Khoa học kỹ thuật là dùng để phá vỡ quy tắc cũ, xây dựng quy tắc mới, là dùng để thúc đẩy sáng tạo, thậm chí là thay đổi xã hội."

"Kỹ thuật là dùng để phá vỡ quy tắc cũ, xây dựng quy tắc mới." Ông cụ lẩm nhẩm lại câu nói ấy, gật đầu tán thành, "Cậu thanh niên rất quyết đoán."

Đỗ Nhược ngược mắt nhìn sườn mặt của Cảnh Minh, chiếc áo sơ mi đen tôn lên thân hình thiếu niên thanh tú, da trắng môi hồng, mắt sáng rực.

Ông cụ khí chất trác tuyệt lại hỏi: "Nhưng vì sao phải phá vỡ quy tắc? Nếu đã có người lái, vì sao phải hao tâm tốn sức chế tạo ra máy móc bắt chước con người, làm ra công nghệ không người lái?"

Cảnh Minh: "Robot không phải là bắt chước con người, mà là giúp đỡ con người giải quyết vấn đề họ không thể giải quyết, ví dụ như những việc hiệu

quả thấp, nguy hiểm cao, tắc nghẽn, rườm rà, rối loạn."

Ông cụ mỉm cười, quay đầu lại nhìn sa bàn khổng lồ, trong đôi mắt già nua ánh lên sự nhiệt tình của tuổi trẻ, không biết ông đang nghĩ ngợi điều gì lại buồn bã thờ dãi: "Nghiên cứu, sáng tạo là một con đường khổ hạnh."

Ngay cả Đỗ Nhượng cũng nhìn ra, ông cụ này bất kể khí chất, ăn nói hay là gì khác tuyệt đối không phải là người ngoài ngành. Thay vì nói ông có thắc mắc muốn hỏi, chỉ bằng bảo rằng ông đang khảo nghiệm thì đúng hơn.

"Cậu thanh niên, đi con đường này có nóng lòng hoặc là chán nản không?" Ông cụ chợt hỏi.

Cảnh Minh: "Sao ông lại hỏi vậy?"

"Ồ Âu Mỹ bất kể là nghiên cứu mảng này hay là dự án AI, đa số đều vượt hơn chúng ta mười năm. Các cậu trẻ tuổi sung sức, lão già như tôi rất hiểu kỳ cậu có sốt ruột không?"

Cảnh Minh khẽ cười: "Nếu đây là cuộc thi chạy trăm mét, vậy chúng em đã thua rồi. Nhưng mà..." Cậu thôi cười, nói thật nghiêm túc, "Trí tuệ nhân tạo là một cuộc đua marathon. Chẳng hạn như công nghệ không người lái, nghiên cứu xe hơi phát triển thành công chẳng qua là chạy trước một trăm mét thôi, một trăm mét này không thể nào quyết định thắng bại, bởi vì vẫn còn vài chục kilomet phía sau, ai thắng ai thua còn chưa chắc đâu ạ."

Đỗ Nhượng giật mình nhìn cậu. Trong đôi mắt đầy kiêu ngạo của cậu thiếu niên ánh lên sự kiên quyết ngút trời.

Ông cụ không nói gì nữa, trong nụ cười ẩn chứa nỗi xúc động không dễ gì thấy được. Ông trầm tư, thỉnh thoảng khẽ gật gù, cuối cùng nói thêm một câu: "Cậu thanh niên, hy vọng sau này có thể có nhiều cơ hội trao đổi với cậu hơn."

Cảnh Minh đưa danh thiếp Prime cho ông. Ông cụ nhận lấy, cất kỹ rồi chào tạm biệt ra về. Cậu đôi mắt nhìn bóng lưng ông, trầm ngâm giây lát, loáng thoáng đoán được ông là ai nhưng không dám chắc chắn.

Cậu không nghĩ nữa bèn quay đầu nhìn lại, Đỗ Nhượng vẫn còn đứng bên cạnh sa bàn. Cảnh Minh thờ ơ đi đến cầm lấy một chiếc xe tự động đang chạy chậm chạp, kiểm tra pin của nó.

Đỗ Nhượng tò mò, bất giác hỏi: "Xe này nhỏ như vậy làm sao lắp được bộ cảm ứng bên trong?"

Cậu không đếm xỉa đến cô, giống như không nghe thấy cô nói vậy. Đỗ Nhượng xấu hổ, mặt hơi đỏ lên, may mà xung quanh không có ai. Cô nắm lấy ngón tay, mím môi từ từ quay người lặng lẽ bỏ đi.

Cảnh Minh thay pin xong đặt chiếc xe trở lại con đường trong thành phố thu nhỏ, rồi chậm rãi ngược mắt lên nhìn bóng lưng đã xa kia.

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Buổi triển lãm gần kết thúc, không ít gian hàng bắt đầu nhao nhao thu dọn, chuẩn bị ra về. Bên Prime định thời gian ra về là 6 giờ tối, lúc này đã 5 giờ 50 phút, các thành viên đã bắt đầu dọn dẹp đóng cửa. Bấy giờ có hai người đàn ông mang giày tây đi đến. Một người trong đó hơn ba mươi tuổi, tướng tá đạo mạo, vẻ mặt sáng sủa, là dân kinh doanh. Một người khác cũng xấp xỉ tuổi tác với anh ta, đeo kính gọng đen, tư thái cung kính, chắc hẳn là trợ lý.

Vừa bước vào, gã trợ lý liền đẩy mắt kính nhìn lướt một vòng, ngay cả sa bàn cũng không buồn ngó đến, liền hỏi Cảnh Minh đứng gần đấy: "Người phụ trách ở đây là ai?"

"Tôi."

Gã trợ lý sùng sốt, tuy vẫn mang vẻ "ta đây" của một doanh nghiệp đối với sinh viên đại học, nhưng vẫn lịch sự một chút: "Cậu xưng hô thế nào?"

"Cảnh Minh."

Gã thư ký giới thiệu ông chủ mình với cậu: "Bạn Cảnh, đây là tổng giám đốc công ty xe hơi Bằng Trình của chúng tôi, ông Đồng Thành." Vừa nói vừa đưa danh thiếp của giám đốc mình cho cậu.

Cảnh Minh nhận lấy: "Anh xưng hô với tôi như vậy không thích hợp cho lắm."

Gã thư ký ngớ ngàng, còn chưa kịp phản ứng thì Đồng Thành đã cười đưa tay đến: "Cậu Cảnh, hân hạnh, hân hạnh."

Cảnh Minh hơi hốt bắt tay với hắn trong tích tắc.

Đồng Thành nói: "Tôi rất có hứng thú với dự án của các cậu, hy vọng có cơ hội hợp tác. Tôi thấy sắp đến giờ kết thúc, hay là tôi mời các cậu dùng cơm tối, chúng ta bàn bạc thêm trên bàn cơm nhé."

Lý Duy bên cạnh nghe được lời này đã biết không có gì hay, người này vừa nhìn đã biết ra về mình đại gia rồi. Quả nhiên...

"Ngại quá, phòng thí nghiệm bận lắm, không có thời gian." Cảnh Minh chỉ vào chiếc bàn trong góc, "Nếu có hứng hợp tác thì cứ để hồ sơ ở đây."

Hai người kia quay đầu lại nhìn, hồ sơ của những doanh nghiệp muốn hợp tác đã chất cao như núi.

Cảnh Minh nhìn thoáng qua họ: "Hai vị hình như không mang theo hồ sơ thì phải." Cậu phe phẩy danh thiếp trong tay, "Cứ tính là cái này vậy." Cậu đi đến đặt tấm danh thiếp kia lên đồng hồ sơ.

Gã thư ký không vui, bước lên trước: "Cậu Cảnh, công ty Bằng Trình là công ty mới, có thể cậu chưa từng nghe qua nhưng cậu nhất định biết công ty xe hơi Thụy Phong đúng không?"

Nhãn hiệu xe hơi nổi tiếng trong nước đây mà.

"Tổng giám đốc Đồng của chúng tôi là con trai thứ hai của Thụy Phong, Bằng Trình là công ty mới do Thụy Phong đầu tư thành lập, chuyên khai thác xe hơi không người lái. Bất kể là tài chính hay phương diện nào khác đều có sức cạnh tranh khá lớn đối với các công ty khác."

"Ừ." Cảnh Minh chỉ vào danh thiếp, vẫn nói câu cũ, "Hồ sơ của các anh đã để đây rồi."

"Này..." Gã thư ký nhăn mày, một thằng nhóc mười tám tuổi, sinh viên năm nhất, gặp tổng giám đốc của họ lại có thái độ kiêu căng vậy à!

Đồng Thành đánh giá cậu thanh niên trước mắt lần nữa, áo sơ mi đen, vẻ mặt lãnh đạm, dáng vóc gầy gò. Tuy Đồng Thành là con ông cháu cha, chưa từng trải nhiều, nhưng dù sao cũng đã lăn lộn trên thương trường gần mười năm, quen biết nhiều người, thừa khả năng nhận biết được đối phương là vàng thật hay đá cuội chỉ bằng một ánh nhìn. Dù là hần cũng rất hiếm khi gặp được cậu thanh niên nào trẻ tuổi lại có khí thế mạnh mẽ dồi dào như Cảnh Minh. Thế nhưng một công ty lớn như vậy của hần, có nhóm sinh viên khởi nghiệp của trường đại học nào mà không sốt sắng cầu xin hợp tác, mượn nền tảng của hần thực hiện ước mơ của mình cơ chứ.

Đồng Thành khéo đưa đẩy: "Tôi thấy tính cách của cậu Cảnh cũng thẳng thắn như tôi. Vậy tôi cũng không quanh co nữa. Lĩnh vực chế tạo xe hơi của công ty mẹ chúng tôi có kinh nghiệm vô cùng phong phú, quảng bá cũng tốt, còn công ty mới thì đang dốc hết sức phát triển mảng xe hơi không người lái, muốn hợp tác với cậu Cảnh trong lĩnh vực này, cậu thấy thế nào?"

Nói xong ra hiệu gã trợ lý đưa đến một tờ giấy, con số bên trên có cả chuỗi số 0 dài ngoằn. Nhưng trong mắt Cảnh Minh thì cũng chỉ là tờ giấy không hơn không kém. Cậu đã dần mất kiên nhẫn, liếc sơ qua nhưng không có biểu hiện gì, hờ hững đáp: "Nếu có ý định hợp tác, tôi sẽ thông báo đến các anh."

Bấy giờ Đồng Thành cũng không nhận được nữa, khó chịu ra mặt.

Lý Duy bước đến giảng hòa: "Xin lỗi, bởi vì có quá nhiều bên muốn hợp tác nên chúng tôi cần thời gian để xem xét chọn lựa, không thể nào trả lời ngay được. Nếu quan điểm hai bên thống nhất, chúng tôi sẽ lập tức liên lạc với các anh."

Cảnh Minh quay người định đi, không ngờ gã trợ lý kia lại không thức thời, cố khuyên Lý Duy: "Tiền có thể thương lượng, bây giờ ra giá cũng được. Tôi tin rằng, bên hợp tác khác không ra điều kiện tốt vậy đâu, hay là mọi người cùng nhau ăn tối, chúng ta bàn bạc thêm trong bữa cơm."

Lần này Lý Duy cũng không biết nói gì nữa. Cảnh Minh cau có nhìn đồng hồ đeo tay rồi tập hợp thành viên lại: "Đóng gian hàng đi."

Lý Duy: "Xin lỗi, chúng tôi phải đóng cửa rồi."

Phút chốc về mặt Đồng Thành biến sắc, nhưng dù sao cũng là người từng trải, bèn lịch sự cười nói: "Được, mong rằng có cơ hội hợp tác về sau." Nói xong liền quay người sai bước bỏ đi, nén cơn tức xuống.

Gã trợ lý kia cũng bỏ đi với vẻ mặt căm phẫn.

Thấy người đã đi, Lý Duy không nhận được rửa xà: "Ăn cơm ăn cơm, không ăn cơm, không vào bàn cơm thì không nói chuyện được à."

Vạn Tử Ngang: "Mẹ nó, vào cửa không thèm nhìn sa bàn một cái, không hỏi mô hình triển lãm, không hỏi kỹ thuật, mở miệng là tiền tiền. Thứ gì không biết... Công ty Thụy Phong lớn như vậy mà lại giao công ty mới cho người như thế quản lý, đùa sao?"

"Đều là mảnh lời cả thôi." Cảnh Minh xen lời.

"Hà?"

"Thành lập nên một công ty, khoác cái danh hoạt động trong lĩnh vực kỹ thuật cao, sản xuất một vài sản phẩm tung ra thị trường, mở hợp báo, quảng cáo rầm rộ, sau đó đưa cổ phiếu công ty lên sàn, ôm tiền của các cổ đông, kiếm tiền đầy chậu rồi thì rút lui." Cảnh Minh cười khẩy, "Kiểu này giống như sản xuất dây chuyền ấy mà."

Mọi người cầm nín, cuối cùng lại thở dài: "Bây giờ mấy dạng công ty kiểm soát kiểu này nhiều quá."

Cảnh Minh chế giễu: "Môi trường khởi nghiệp trong lĩnh vực khoa học kỹ thuật ở nước mình đều bị đám "ôn dịch" này phá hoại cả."

Lý Duy ôm đồng hồ sơ thu được hôm nay, khích lệ mọi người: "Chúng ta nhất định sẽ chọn được người đầu tư hoặc bên hợp tác có quan điểm và lý tưởng đồng nhất với nhóm Prime của mình."

Chu Thao cũng rất lạc quan, khề vồ vào đồng hồ sơ kia: "Nhiều người xếp hàng như vậy, bèo mấy cũng có thể tìm được ba bốn nơi chứ, tôi rất có lòng tin."

"Được rồi, thu dọn đồ đạc chuẩn bị về thôi. Tối nay liên hoan." Cảnh Minh tuyên bố.

Lý Duy: "Rút quân nào!"

Bên này Prime đóng cửa, bên Orbit đối diện cũng đang dọn dẹp. Đỗ Nhược giúp mấy đàn anh cẩn thận cất mô hình trên kệ vào hộp, lại chạy ra cửa dọn mô hình trưng bày bên ngoài.

Bực triển lãm khá cao, mô hình nhựa đứng trên đó nhìn xuống Đỗ Nhược. Cô kiễng chân lên chỉ miễn cưỡng chạm được đến chân mô hình thôi, tay cố lúi nọ ra ngoài từng chút, mắt thấy sắp cầm được cái đế của nó thì mô hình bỗng nghiêng đi, tưởng chừng sắp rơi xuống.

Đỗ Nhược hoảng sợ, đầu óc tri tri bệu bệu không biết nên đưa tay đón hay là ôm lấy đầu. Khi mô hình đó sắp nện xuống đầu cô thì một bàn tay đã giữ lấy nó giữa không trung.

Cô nhìn lên đỉnh đầu, thấy trên tay áo sơ mi đen của người nọ ẩn hiện hoa văn khúc khuỷu. Lúc cô quay đầu lại, Cảnh Minh đã đặt mô hình xuống tầng thấp hơn, không nhìn cô, về mặt lạnh nhạt.

Nhịp tim cô vẫn chưa bình ổn trở lại, còn chưa kịp cảm ơn thì cậu đã lẳng lặng cất bước bỏ đi, chỉ còn lại một bóng lưng lạnh lạnh trong tầm mắt của cô, đến cuối đường thì rẽ qua khúc quanh mất hút. Đỗ Nhược khề chau mày, lát sau mới lặng lẽ ôm mô hình vào đóng thùng.

Từ khu triển lãm trở về phòng thí nghiệm lại phải sắp xếp thu dọn một phen nữa, đến tận bây giờ mới làm xong mọi việc. Ô Chính Bác bảo, buổi tối không có việc gì làm, cho mọi người về nhà nghỉ ngơi.

Mọi người lần lượt giải tán, Đỗ Nhược cũng toan ra về thì gã gọi cô lại: "Cô chờ một lát."

Đỗ Nhược dừng bước: "Sư huynh, có việc gì ạ?"

"Hôm nay vất vả cho cô rồi. Dịch Khôn bảo tôi biểu dương cô."

Đỗ Nhược không kịp thích ứng, hôm nay gã bỗng tốt tính đến lạ, cô cười trừ: "Việc em nên làm thôi ạ."

"Ngoại trừ việc này ra còn có một chuyện lớn nữa."

"Dạ?"

"Cô đã theo chúng tôi làm việc được một thời gian, thực lực và thái độ ai ai cũng thấy rõ. Trước đây, cô chẳng qua chỉ là trợ lý, chịu trách nhiệm sửa chữa máy móc, cũng chế tạo robot, nhưng không tham dự vào dự án cốt lõi. Lần này hỏi cô có muốn tham gia dự án phản tự động với chúng tôi không?"

Đỗ Nhược kinh ngạc hồi lâu mới vui mừng nói: "Dĩ nhiên rồi ạ!"

Chịu đựng sắp nửa năm, rốt cuộc đã có thể tiếp xúc với dự án lớn thật sự, hội tụ đủ kiến thức các ngành, quả thật là cơ hội học tập tốt.

"Tốt." Ô Chính Bác cười, rút ra một phần hợp đồng cho cô, "Vậy chúng ta tiếp tục hợp đồng."

"Vâng." Đỗ Nhược nhận lấy hợp đồng lật xem, định cầm bút ký, nhưng nhìn thấy chức vị của cô trong hợp đồng vẫn là "trợ lý phòng thí nghiệm", lương mỗi tháng hai nghìn, ký hợp đồng một năm, chẳng biết tại sao lòng cô lại thấy tò mò, đột nhiên nhớ đến lời Cảnh Minh đã nói lúc đi ăn cơm chung.

Cô chân chừ giây lát rồi hỏi: "Nếu làm dự án, không phải có thể chia cổ phần sao?"

Ô Chính Bác khá ngạc nhiên về yêu cầu mà cô đề ra, mày nhướng lên, không còn khách sáo như khi nãy nữa: "Nhóm chúng tôi đã thành lập được sáu năm rồi."

Đỗ Nhược hiểu được ngụ ý này, nhưng vẫn kiên quyết: "Em không nói nhóm, em chỉ nói dự án này thôi."

"Dự án này đã bắt đầu từ hai năm trước."

"Vậy... có thể chia theo định mức và kỹ thuật em cống hiến không?" Đỗ Nhược hỏi dò.

"Trước mắt chúng tôi chỉ cần nhân viên trợ lý thôi." Ô Chính Bác không hề nhượng bộ, còn cả vú lấp miệng em, "Cô nghĩ kỹ đi. Dự án này là cơ hội học tập hiếm có, rất nhiều sinh viên năm nhất cầu còn không được đây."

Cô sững sốt, nhẹ giọng hỏi: "Ý của anh là, hoặc là ở lại làm trợ lý hoặc là nghỉ, đúng không?"

Ô Chính Bác cười gằn: "Tôi không nói như vậy, nhưng đúng là không có vị trí nào khác. Lúc trước chúng ta cộng tác rất tốt, cũng hy vọng có thể tiếp tục hợp tác."

"Em muốn chờ anh Dịch Khôn về rồi nói."

Ô Chính Bác thấy cô cố chấp, giọng cũng đanh lại: "Cậu ta trở về thì chuyện này cũng phải bàn bạc với cả nhóm. Đỗ Nhược, tôi nói thẳng vậy, cô rất khá nhưng người trong nhóm chúng tôi đã cùng nhau dốc sức rất lâu rồi. Đến hôm nay dự án sắp khai hoa kết trái, cô vừa gia nhập liền đòi chia cổ phần, vậy có hợp lý không? Trong đội ít nhất sẽ có quá nửa số người bất mãn. Đây là việc liên quan đến vấn đề lợi ích, không phải là ai đó trong nhóm có thể quyết định. Còn nữa, cô nói dựa theo kỹ thuật chia phần sao, đã quá muộn rồi. Lúc đầu nhóm thành lập, cô dựa theo kỹ thuật chia phần thì không thành vấn đề, nhưng bây giờ giang sơn đã ổn định, không cần cổ đông, chỉ cần nhân viên thôi. Bây giờ tôi nói những lời này với cô, có thể cô thấy vô lý. Nhưng tôi hy vọng chuyện này có thể giải quyết trong hòa bình, đừng ảnh hưởng đến không khí hài hòa vốn có trong đội Orbit. Cô trở về nghĩ kỹ đi."

Đỗ Nhược đã hiểu rõ ý của gã.

Lúc cô đi ra khỏi phòng thí nghiệm, suy nghĩ có chút không thông. Thời gian vừa qua cô và người trong nhóm cộng tác rất tốt, mọi người đều kể vai sát cánh hướng đến mục tiêu, chưa bao giờ nghĩ đến chuyện tiền bạc, lợi ích gì đó. Nhưng...

Không nói đến lợi ích không có nghĩa là nó không tồn tại. Mà đụng đến lợi ích thì chẳng còn thứ gì tồn tại nữa hết. Trên thực tế cô là một người ngoài, hôm nay, một là cô nhện, hai là trở mặt. Nhưng đã là cùng nhau khởi nghiệp thì phải dựa vào tinh thần đoàn kết, kể vai tác chiến, chỉ cần trở mặt thì không khí cả đội sẽ thay đổi.

Cô càng nghĩ càng ảm ức, không thể nào ôm mãi vấn đề này mà ngủ qua đêm nay được, bèn quay lại đẩy cửa phòng thí nghiệm ra.

Ô Chính Bác ngồi trước bàn, ngẩng đầu lên: "Nghĩ kỹ rồi hả?"

Đỗ Nhược cố mỉm cười: "Su huynh, là thế này. Em cho rằng, em là người mới gia nhập vào nhóm gây dựng sự nghiệp của mọi người, chia phần ít một chút cũng không sao, ít ra em vẫn là một thành viên. Còn anh và một số người cho rằng em chỉ là nhân viên làm công. Chuyện này không có ai đúng ai sai, mọi người đều có lập trường và lý lẽ của riêng mình. Nhưng trong việc lập nghiệp, quan trọng là không khí hòa thuận, rất nhiều việc tốt nhất là rõ ràng ngay từ đầu. Hai bên có thể đạt chung nhận thức đương nhiên là quá tốt, còn không được thì theo thời gian trôi qua, dự án được đẩy mạnh, suy nghĩ càng lúc càng khác biệt, đến cuối cùng sẽ mâu thuẫn đến mức khó dàn xếp, như vậy không tốt cho ai cả."

"Cô hiểu rõ là tốt." Ô Chính Bác lên mặt, "Nếu có thể chấp nhận thì làm tiếp vị trí nhân viên của cô; còn không thì đi, đừng tổn hại hòa khí. Nếu lòng đã có bất mãn thì không thể làm chung được nữa."

"Ừ, em hiểu. Bây giờ em luôn nghĩ có nên nhượng bộ hay không. Và quyết định của em là... không."

Ô Chính Bác trợn mắt nhìn cô, không ngờ cô lại từ bỏ cơ hội mà bao nhiêu người mơ ước này.

"Thời gian qua làm việc trong phòng thí nghiệm, em xin cảm ơn sự quan tâm của các anh, em đã học được rất nhiều điều." Cô cảm ơn xong lại nói, " Dĩ nhiên, em đã cống hiến rất nhiều cho đội các anh, trong lòng em biết rõ."

"Ừ." Ô Chính Bác cười nhạt, "Những ngày qua hợp tác rất vui vẻ, sau này cũng chúc cô nhiều may mắn."

"May mắn thì không cần, bây giờ tất cả những gì em có không phải là do vận may đem lại mà là do thực lực."

Ô Chính Bác nhún vai: "Được, là thực lực."

Cứ thế chấm dứt trong cảnh sóng êm biển lặng. Tuy về mặt lý trí, Đỗ Nhược có thể thấu hiểu, nhưng xét về tình cảm thì vẫn khó chịu và buồn bã. Cô không muốn lộ ra dáng vẻ chật vật của mình, bèn hít sâu một hơi, ổn định lại bản thân rồi đi thu dọn đồ đạc, cất những vật quan trọng vào thùng giấy.

Nhưng vừa mở tủ cá nhân của mình ra, lòng cô lạnh toát, bộ cảm biến IMU của cô không thấy đâu cả. Cô quay đầu lại ngay tức khắc, nhìn Ô Chính Bác: "Bộ cảm biến IMU của em đâu?"

Sắc mặt Ô Chính Bác cũng xấu đi: "Không được."

Đỗ Nhược thẳng thốt, lần này nổi giận thật: "Đó là tự em nghiên cứu cải tiến mà."

"Trong phòng thí nghiệm này, bất cứ ai làm ra cải tiến nâng cao nào đều thuộc về nhóm Orbit. Đây là quy định của chúng tôi." Ô Chính Bác cũng giận dữ, vớt cho cô một tờ giấy, "Tự xem lại hợp đồng lúc cô vào phòng thí nghiệm đã ký đi."

Đỗ Nhược cầm tờ giấy lên xem một điều khoản trong đó: "Trong lúc làm trợ lý, tất cả những cải tiến nâng cao ở bất kỳ hạng mục nào đều thuộc về nhóm Orbit."

Trong chớp mắt, nỗi tuyệt vọng lan tràn, bao trùm cả người cô từ đầu đến lòng bàn chân, người chết lặng không dám tin vào mắt mình.

"Những sinh viên khóa trước làm trợ lý đều như vậy. Cô không thể là trường hợp ngoại lệ." Ô Chính Bác nói ngang như cua, kéo ngăn tủ lấy ra một phong bì tiền, đẩy sang mép bàn bên kia cho cô, "Đây là tiền lương cô làm trợ lý trong khoảng thời gian này, không thiếu xu nào đâu. Cất đi, đây là phần cô đáng được hưởng."

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36

Buổi triển lãm gần kết thúc, không ít gian hàng bắt đầu nhao nhao thu dọn, chuẩn bị ra về. Bên Prime định thời gian ra về là 6 giờ tối, lúc này đã 5 giờ 50 phút, các thành viên đã bắt đầu dọn dẹp đóng cửa. Bấy giờ có hai người đàn ông mang giày tây đi đến. Một người trong đó hơn ba mươi tuổi, tướng tá đạo mạo, vẻ mặt sáng sủa, là dân kinh doanh. Một người khác cũng xấp xỉ tuổi tác với anh ta, đeo kính gọng đen, tư thái cung kính, chắc hẳn là trợ lý.

Vừa bước vào, gã trợ lý liền đẩy mắt kính nhìn lướt một vòng, ngay cả sa bàn cũng không buồn ngó đến, liền hỏi Cảnh Minh đứng gần đấy: "Người phụ trách ở đây là ai?"

"Tôi."

Gã trợ lý sừng sốt, tuy vẫn mang vẻ "ta đây" của một doanh nghiệp đối với sinh viên đại học, nhưng vẫn lịch sự một chút: "Cậu xưng hô thế nào?"

"Cảnh Minh."

Gã thư ký giới thiệu ông chủ mình với cậu: "Bạn Cảnh, đây là tổng giám đốc công ty xe hơi Bằng Trình của chúng tôi, ông Đồng Thành." Vừa nói vừa đưa danh thiếp của giám đốc mình cho cậu.

Cảnh Minh nhận lấy: "Anh xưng hô với tôi như vậy không thích hợp cho lắm."

Gã thư ký ngỡ ngàng, còn chưa kịp phản ứng thì Đồng Thành đã cười đưa tay đến: "Cậu Cảnh, hân hạnh, hân hạnh."

Cảnh Minh hơi giật tay với hắn trong tích tắc.

Đồng Thành nói: "Tôi rất có hứng thú với dự án của các cậu, hy vọng có cơ hội hợp tác. Tôi thấy sắp đến giờ kết thúc, hay là tôi mời các cậu dùng cơm tối, chúng ta bàn bạc thêm trên bàn cơm nhé."

Lý Duy bên cạnh nghe được lời này đã biết không có gì hay, người này vừa nhìn đã biết ra về mình đại gia rồi. Quả nhiên...

"Ngại quá, phòng thí nghiệm bận lắm, không có thời gian." Cảnh Minh chỉ vào chiếc bàn trong góc, "Nếu có hứng hợp tác thì cứ để hồ sơ ở đây."

Hai người kia quay đầu lại nhìn, hồ sơ của những doanh nghiệp muốn hợp tác đã chất cao như núi.

Cảnh Minh nhìn thoáng qua họ: "Hai vị hình như không mang theo hồ sơ thì phải." Cậu phe phẩy danh thiếp trong tay, "Cứ tính là cái này vậy." Cậu đi đến đặt tám danh thiếp kia lên đồng hồ sơ.

Gã thư ký không vui, bước lên trước: "Cậu Cảnh, công ty Bằng Trình là công ty mới, có thể cậu chưa từng nghe qua nhưng cậu nhất định biết công ty xe hơi Thụy Phong đúng không?"

Nhãn hiệu xe hơi nổi tiếng trong nước đây mà.

"Tổng giám đốc Đồng của chúng tôi là con trai thứ hai của Thụy Phong, Bằng Trình là công ty mới do Thụy Phong đầu tư thành lập, chuyên khai thác xe hơi không người lái. Bất kể là tài chính hay phương diện nào khác đều có sức cạnh tranh khá lớn đối với các công ty khác."

"Ừ." Cảnh Minh chỉ vào danh thiếp, vẫn nói câu cũ, "Hồ sơ của các anh đã để đây rồi."

"Này..." Gã thư ký nhăn mày, một thằng nhóc mười tám tuổi, sinh viên năm nhất, gặp tổng giám đốc của họ lại có thái độ kiêu căng vậy à!

Đồng Thành đánh giá cậu thanh niên trước mắt lần nữa, áo sơ mi đen, vẻ mặt lãnh đạm, dáng vóc gầy gò. Tuy Đồng Thành là con ông cháu cha, chưa từng trải nhiều, nhưng dù sao cũng đã lăn lộn trên thương trường gần mười năm, quen biết nhiều người, thừa khả năng nhận biết được đối phương là vàng thật hay đá cuội chỉ bằng một ánh nhìn. Dù là hắn cũng rất hiếm khi gặp được cậu thanh niên nào trẻ tuổi lại có khí thế mạnh mẽ dồi dào như Cảnh Minh. Thế nhưng một công ty lớn như vậy của hắn, có nhóm sinh viên khởi nghiệp của trường đại học nào mà không sốt sắng cầu xin hợp tác, mượn nền tảng của hắn thực hiện ước mơ của mình cơ chứ.

Đồng Thành khéo đưa đẩy: "Tôi thấy tính cách của cậu Cảnh cũng thẳng thắn như tôi. Vậy tôi cũng không quanh co nữa. Lĩnh vực chế tạo xe hơi của công ty mẹ chúng tôi có kinh nghiệm vô cùng phong phú, quảng bá cũng tốt, còn công ty mới thì đang dốc hết sức phát triển mảng xe hơi không người lái, muốn hợp tác với cậu Cảnh trong lĩnh vực này, cậu thấy thế nào?"

Nói xong ra hiệu gã trợ lý đưa đến một tờ giấy, con số bên trên có cả chuỗi số 0 dài ngoằn. Nhưng trong mắt Cảnh Minh thì cũng chỉ là tờ giấy không hơn không kém. Cậu đã dần mất kiên nhẫn, liếc sơ qua nhưng không có biểu hiện gì, hờ hững đáp: "Nếu có ý định hợp tác, tôi sẽ thông báo đến các anh."

Bấy giờ Đồng Thành cũng không nhịn được nữa, khó chịu ra mặt.

Lý Duy bước đến giảng hòa: "Xin lỗi, bởi vì có quá nhiều bên muốn hợp tác nên chúng tôi cần thời gian để xem xét chọn lựa, không thể nào trả lời ngay được. Nếu quan điểm hai bên thống nhất, chúng tôi sẽ lập tức liên lạc với các anh."

Cảnh Minh quay người định đi, không ngờ gã trợ lý kia lại không thức thời, cố khuyên Lý Duy: "Tiền có thể thương lượng, bây giờ ra giá cũng được. Tôi tin rằng, bên hợp tác khác không ra điều kiện tốt vậy đâu, hay là mọi người cùng nhau ăn tối, chúng ta bàn bạc thêm trong bữa cơm."

Lần này Lý Duy cũng không biết nói gì nữa. Cảnh Minh cau có nhìn đồng hồ đeo tay rồi tập hợp thành viên lại: "Đóng gian hàng đi."

Lý Duy: "Xin lỗi, chúng tôi phải đóng cửa rồi."

Phút chốc về mặt Đồng Thành biến sắc, nhưng dù sao cũng là người từng trải, bèn lịch sự cười nói: "Được, mong rằng có cơ hội hợp tác về sau." Nói xong liền quay người sai bước bỏ đi, nên con tức xuống.

Gã trợ lý kia cũng bỏ đi với vẻ mặt căm phẫn.

Thấy người đã đi, Lý Duy không nhịn được nữa xả: "Ăn cơm ăn cơm, không ăn cơm, không vào bàn cơm thì không nói chuyện được à."

Vạn Tử Ngang: "Mẹ nó, vào cửa không thèm nhìn sa bàn một cái, không hỏi mô hình triển lãm, không hỏi kỹ thuật, mở miệng là tiền tiền. Thứ gì không biết... Công ty Thụy Phong lớn như vậy mà lại giao công ty mới cho người như thế quản lý, đùa sao?"

"Đều là mảnh lỏi cả thôi." Cảnh Minh xen lời.

"Hả?"

"Thành lập nên một công ty, khoác cái danh hoạt động trong lĩnh vực kỹ thuật cao, sản xuất một vài sản phẩm tung ra thị trường, mở hợp báo, quảng cáo rầm rộ, sau đó đưa cổ phiếu công ty lên sàn, ôm tiền của các cổ đông, kiếm tiền đây chầu rồi thì rút lui." Cảnh Minh cười khẩy, "Kiểu này giống như sản xuất dây chuyền ấy mà."

Mọi người câm nín, cuối cùng lại thở dài: "Bây giờ mấy dạng công ty kiếm chác kiểu này nhiều quá."

Cảnh Minh chế giễu: "Môi trường khởi nghiệp trong lĩnh vực khoa học kỹ thuật ở nước mình đều bị đám "ôn dịch" này phá hoại cả."

Lý Duy ôm đồng hồ sơ thu được hôm nay, khích lệ mọi người: "Chúng ta nhất định sẽ chọn được người đầu tư hoặc bên hợp tác có quan điểm và lý tưởng đồng nhất với nhóm Prime của mình."

Chu Thao cũng rất lạc quan, khẽ vỗ vào đồng hồ sơ kia: "Nhiều người xếp hàng như vậy, bèo mấy cũng có thể tìm được ba bốn nơi chứ, tôi rất có lòng tin."

"Được rồi, thu dọn đồ đạc chuẩn bị về thôi. Tối nay liên hoan." Cảnh Minh tuyên bố.

Lý Duy: "Rút quân nào!"

Bên này Prime đóng cửa, bên Orbit đối diện cũng đang dọn dẹp. Đỗ Nhược giúp mấy đàn anh cẩn thận cất mô hình trên kệ vào hộp, lại chạy ra cửa dọn mô hình trưng bày bên ngoài.

Bực triển lãm khá cao, mô hình nhựa đứng trên đó nhìn xuống Đỗ Nhược. Cô kiễng chân lên chỉ miễn cưỡng chạm được đến chân mô hình thôi, tay cố lói nó ra ngoài từng chút, mắt thấy sắp cầm được cái đế của nó thì mô hình bỗng nghiêng đi, tưởng chừng sắp rơi xuống.

Đỗ Nhược hoảng sợ, đầu óc trì trệ giây lát không biết nên đưa tay đón hay là ôm lấy đầu. Khi mô hình đó sắp nện xuống đầu cô thì một bàn tay đã giữ lấy nó giữa không trung.

Cô nhìn lên đỉnh đầu, thấy trên tay áo sơ mi đen của người nọ ẩn hiện hoa văn khúc khuỷu. Lúc cô quay đầu lại, Cảnh Minh đã đặt mô hình xuống tầng thấp hơn, không nhìn cô, về mặt lạnh nhạt.

Nhịp tim cô vẫn chưa bình ổn trở lại, còn chưa kịp cảm ơn thì cậu đã lẳng lặng cất bước bỏ đi, chỉ còn lại một bóng lưng lạnh lạnh trong tầm mắt của cô, đến cuối đường thì rẽ qua khúc quanh mất hút. Đỗ Nhược khẽ chau mày, lát sau mới lặng lẽ ôm mô hình vào đóng thùng.

Từ khu triển lãm trở về phòng thí nghiệm lại phải sắp xếp thu dọn một phen nữa, đến tận bây giờ mới làm xong mọi việc. Ô Chính Bắc bảo, buổi tối không có việc gì làm, cho mọi người về nhà nghỉ ngơi.

Mọi người lần lượt giải tán, Đỗ Nhược cũng toan ra về thì gã gọi cô lại: "Cô chờ một lát."

Đỗ Nhược dừng bước: "Sur huynh, có việc gì ạ?"

"Hôm nay vất vả cho cô rồi. Dịch Khôn bảo tôi biểu dương cô."

Đỗ Nhược không kịp thích ứng, hôm nay gã bỗng tốt tính đến lạ, cô cười trừ: "Việc em nên làm thôi ạ."

"Ngoại trừ việc này ra còn có một chuyện lớn nữa."

"Dạ?"

"Cô đã theo chúng tôi làm việc được một thời gian, thực lực và thái độ ai ai cũng thấy rõ. Trước đây, cô chẳng qua chỉ là trợ lý, chịu trách nhiệm sửa chữa máy móc, cũng chế tạo robot, nhưng không tham dự vào dự án cốt lõi. Lần này hỏi cô có muốn tham gia dự án phản tự động với chúng tôi không?"

Đỗ Nhược kinh ngạc hồi lâu mới vui mừng nói: "Dĩ nhiên rồi ạ!"

Chịu đựng sắp nửa năm, rốt cuộc đã có thể tiếp xúc với dự án lớn thật sự, hội tụ đủ kiến thức các ngành, quả thật là cơ hội học tập tốt.

"Tốt." Ô Chính Bắc cười, rút ra một phần hợp đồng cho cô, "Vậy chúng ta tiếp tục hợp đồng."

"Vâng." Đỗ Nhược nhận lấy hợp đồng lật xem, định cầm bút ký, nhưng nhìn thấy chức vị của cô trong hợp đồng vẫn là "trợ lý phòng thí nghiệm", lương mỗi tháng hai nghìn, ký hợp đồng một năm, chẳng biết tại sao lòng cô lại thấy tõm lõm, đột nhiên nhớ đến lời Cảnh Minh đã nói lúc đi ăn cơm chung.

Cô chần chừ giây lát rồi hỏi: "Nếu làm dự án, không phải có thể chia cổ phần sao?"

Ô Chính Bắc khá ngạc nhiên về yêu cầu mà cô đề ra, mày nhướn lên, không còn khách sáo như khi nãy nữa: "Nhóm chúng tôi đã thành lập được sáu năm rồi."

Đỗ Nhược hiểu được ngụ ý này, nhưng vẫn kiên quyết: "Em không nói nhóm, em chỉ nói dự án này thôi."

"Dự án này đã bắt đầu từ hai năm trước."

"Vậy... có thể chia theo định mức và kỹ thuật em cống hiến không?" Đỗ Nhược hỏi dò.

"Trước mắt chúng tôi chỉ cần nhân viên trợ lý thôi." Ô Chính Bắc không hề nhượng bộ, còn cả vú lấp miệng em, "Cô nghĩ kỹ đi. Dự án này là cơ hội học tập hiếm có, rất nhiều sinh viên năm nhất cầu còn không được đấy."

Cô sừng sốt, nhẹ giọng hỏi: "Ý của anh là, hoặc là ở lại làm trợ lý hoặc là nghỉ, đúng không?"

Ô Chính Bắc cười gằn: "Tôi không nói như vậy, nhưng đúng là không có vị trí nào khác. Lúc trước chúng ta cộng tác rất tốt, cũng hy vọng có thể tiếp tục hợp tác."

"Em muốn chờ anh Dịch Khôn về rồi nói."

Ô Chính Bắc thấy cô cố chấp, giọng cũng đanh lại: "Cậu ta trở về thì chuyện này cũng phải bàn bạc với cả nhóm. Đỗ Nhược, tôi nói thẳng vậy, cô rất khá nhưng người trong nhóm chúng tôi đã cùng nhau dốc sức rất lâu rồi. Đến hôm nay dự án sắp khai hoa kết trái, cô vừa gia nhập liền đòi chia cổ phần, vậy có hợp lý không? Trong đội ít nhất sẽ có quá nửa số người bất mãn. Đây là việc liên quan đến vấn đề lợi ích, không phải là ai đó trong nhóm có thể quyết định. Còn nữa, cô nói dựa theo kỹ thuật chia phần sao, đã quá muộn rồi. Lúc đầu nhóm thành lập, cô dựa theo kỹ thuật chia phần thì không thành vấn đề, nhưng bây giờ giang sơn đã ổn định, không cần cổ đông, chỉ cần nhân viên thôi. Bây giờ tôi nói những lời này với cô, có thể cô thấy vô lý. Nhưng tôi hy vọng chuyện này có thể giải quyết trong hòa bình, đừng ảnh hưởng đến không khí hài hòa vốn có trong đội Orbit. Cô trở về nghĩ kỹ đi."

Đỗ Nhược đã hiểu rõ ý của gã.

Lúc cô đi ra khỏi phòng thí nghiệm, suy nghĩ có chút không thông. Thời gian vừa qua cô và người trong nhóm cộng tác rất tốt, mọi người đều kẻ vai sát cánh hướng đến mục tiêu, chưa bao giờ nghĩ đến chuyện tiền bạc, lợi ích gì đó. Nhưng...

Không nói đến lợi ích không có nghĩa là nó không tồn tại. Mà đụng đến lợi ích thì chẳng còn thứ gì tồn tại nữa hết. Trên thực tế cô là một người ngoài, hôm nay, một là cô nhện, hai là trở mặt. Nhưng đã là cùng nhau khởi nghiệp thì phải dựa vào tinh thần đoàn kết, kẻ vai tác chiến, chỉ cần trở mặt thì không khí cả đội sẽ thay đổi.

Cô càng nghĩ càng ảm ức, không thể nào ôm mãi vấn đề này mà ngủ qua đêm nay được, bèn quay lại đẩy cửa phòng thí nghiệm ra.

Ô Chính Bắc ngồi trước bàn, ngẩng đầu lên: "Nghĩ kỹ rồi hả?"

Đỗ Nhược cố mỉm cười: "Sư huynh, là thế này. Em cho rằng, em là người mới gia nhập vào nhóm gây dựng sự nghiệp của mọi người, chia phần ít một chút cũng không sao, ít ra em vẫn là một thành viên. Còn anh và một số người cho rằng em chỉ là nhân viên làm công. Chuyện này không có ai đúng ai sai, mọi người đều có lập trường và lý lẽ của riêng mình. Nhưng trong việc lập nghiệp, quan trọng là không khí hòa thuận, rất nhiều việc tốt nhất là rõ ràng ngay từ đầu. Hai bên có thể đạt chung nhận thức đương nhiên là quá tốt, còn không được thì theo thời gian trôi qua, dự án được đẩy mạnh, suy nghĩ càng lúc càng khác biệt, đến cuối cùng sẽ mâu thuẫn đến mức khó dàn xếp, như vậy không tốt cho ai cả."

"Cô hiểu rõ là tốt." Ô Chính Bác lên mặt, "Nếu có thể chấp nhận thì làm tiếp vị trí nhân viên của cô; còn không thì đi, đừng tổn hại hòa khí. Nếu lòng đã có bất mãn thì không thể làm chung được nữa."

"Ừ, em hiểu. Bây giờ em luôn nghĩ có nên nhường bộ hay không. Và quyết định của em là... không."

Ô Chính Bác trợn mắt nhìn cô, không ngờ cô lại từ bỏ cơ hội mà bao nhiêu người mơ ước này.

"Thời gian qua làm việc trong phòng thí nghiệm, em xin cảm ơn sự quan tâm của các anh, em đã học được rất nhiều điều." Cô cảm ơn xong lại nói, "Đĩ nhiên, em đã cống hiến rất nhiều cho đội các anh, trong lòng em biết rõ."

"Ừ." Ô Chính Bác cười nhạt, "Những ngày qua hợp tác rất vui vẻ, sau này cũng chúc cô nhiều may mắn."

"May mắn thì không cần, bây giờ tất cả những gì em có không phải là do vận may đem lại mà là do thực lực."

Ô Chính Bác nhún vai: "Được, là thực lực."

Cứ thế chấm dứt trong cảnh sóng êm biển lặng. Tuy về mặt lý trí, Đỗ Nhược có thể thấu hiểu, nhưng xét về tình cảm thì vẫn khó chịu và buồn bã. Cô không muốn lộ ra dáng vẻ chật vật của mình, bèn hít sâu một hơi, ổn định lại bản thân rồi đi thu dọn đồ đạc, cất những vật quan trọng vào thùng giấy.

Nhưng vừa mở tủ cá nhân của mình ra, lòng cô lạnh toát, bộ cảm biến IMU của cô không thấy đâu cả. Cô quay đầu lại ngay tức khắc, nhìn Ô Chính Bác: "Bộ cảm biến IMU của em đâu?"

Sắc mặt Ô Chính Bác cũng xấu đi: "Không được."

Đỗ Nhược thẳng thốt, lần này nổi giận thật: "Đó là tự em nghiên cứu cải tiến mà."

"Trong phòng thí nghiệm này, bất cứ ai làm ra cải tiến nâng cao nào đều thuộc về nhóm Orbit. Đây là quy định của chúng tôi." Ô Chính Bác cũng giận dữ, vứt cho cô một tờ giấy, "Tự xem lại hợp đồng lúc cô vào phòng thí nghiệm đã ký đi."

Đỗ Nhược cầm tờ giấy lên xem một điều khoản trong đó: "Trong lúc làm trợ lý, tất cả những cải tiến nâng cao ở bất kỳ hạng mục nào đều thuộc về nhóm Orbit."

Trong chớp mắt, nỗi tuyệt vọng lan tràn, bao trùm cả người cô từ đầu đến lòng bàn chân, người chết lặng không dám tin vào mắt mình.

"Những sinh viên khóa trước làm trợ lý đều như vậy. Cô không thể là trường hợp ngoại lệ." Ô Chính Bác nói ngang như cua, kéo ngăn tủ lấy ra một phong bì tiền, đẩy sang mép bàn bên kia cho cô, "Đây là tiền lương cô làm trợ lý trong khoảng thời gian này, không thiếu xu nào đâu. Cất đi, đây là phần cô đáng được hưởng."

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Đỗ Nhược giật nảy mình, sợ đến mức nhảy lùi lại một bước, kinh ngạc che miệng. Tất cả những người còn lại trong phòng thí nghiệm cũng sững sốt, trợn trừng mắt. Sau ba giây yên lặng như tờ thì...

"Mẹ kiếp, mày làm gì vậy hả?" Một anh khóa trên xông lên nắm cổ áo Cảnh Minh. Mấy nam sinh bên cạnh chạy đến can ngăn, cả đám xúm lại.

"Bình tĩnh lại đã, bình tĩnh lại đã!"

Người kia gầm lên: "Là nó đến đây gây chuyện... Lôi kéo cái gì?"

Cảnh Minh bỏ hai tay vào túi, bị người ta nắm cổ áo, thân thể chỉ thoáng lắc lư. Cậu nhìn xuống anh ta, gằn giọng nhả ra hai chữ: "Buông ra!"

Thái độ của cậu đã chọc giận đối phương, anh ta lập tức vung tay muốn đánh người.

"Anh dám động vào tôi xem!"

Cả nhóm con trai ra sức kéo lại: "Bình tĩnh lại hết đi! Đây là phòng thí nghiệm đấy."

Thoáng chốc, Đỗ Nhược hoàn hồn, xông lên kéo bàn tay của người kia ra, cào loạn xạ vào mu bàn tay anh ta: "Anh buông cậu ấy ra!"

Mọi người vây lấy Cảnh Minh. Cậu rũ mắt nhìn tay cô đang giăng co với tên kia ở trên cổ áo mình, bỗng giơ tay lên ngăn cô lại, tay còn lại bóp cổ tay người kia, giật ra khỏi cổ áo mình, đẩy ra.

Anh ta vốn nhỏ con hơn Cảnh Minh nên lao đảo lùi về sau vài bước, vừa định xông đến nữa thì bị một người khác giữ lại. Cuối cùng, hai người cũng bị tách ra.

Một anh khác tức giận chất vấn: "Cảnh Minh, cậu làm gì vậy?"

Cảnh Minh chỉnh cổ áo sơ mi mình lại, nhìn một vòng mấy người chung quanh, lạnh lùng giễu cợt: "Cả đám con trai xúm lại bắt nạt một đứa con gái, hay giỏi!"

Mấy người khuyên can không hiểu gì. "Cậu nói vậy là sao? Có gì thì nói cho rõ ràng."

Cảnh Minh giơ tay lên chỉ về phía Ô Chính Bác: "Hỏi hấn đi!" Nói xong, cậu thờ ơ quay đầu nhìn Đỗ Nhược, ra lệnh: "Nhặt đồ của cô lên. Nó là của cô, dù có vỡ tan nát cũng không được để lại dù một mảnh vụn cho người khác."

"À..." Đỗ Nhược ngu ngơ gật đầu, vội vàng ngồi xuống, nhặt từng mảnh nhỏ bỏ hết vào túi áo thun của mình.

"Đi thôi."

"Muốn đi mà được à?" Ô Chính Bác ở phía sau cất tiếng giận dữ.

Đỗ Nhược hoảng sợ, lập tức chạy đến bên cạnh Cảnh Minh theo bản năng. Cậu quay đầu lại.

Ô Chính Bác nổi cơn thịnh nộ: "Cảnh Minh, mày xông vào phòng thí nghiệm của bọn tao, đập đồ của bọn tao, tưởng bỏ đi là xong à?" Gã đột ngột gầm lên. "Chuyện này dễ xong vậy sao? Mày cho rằng ở đây là đâu? Cái chợ hả?"

Cảnh Minh hỏi ngược lại: "Tao đã đập cái gì?"

"IMU. Mười mấy người ở đây đều thấy rõ mồn một."

"Vậy mười mấy người ở đây có thấy việc mày chiếm đồ của cô ấy làm của riêng không?" Cảnh Minh truy hỏi: "Sao đây? Mẹ nó, cướp đồ của con gái mà còn dám mạnh miệng hả?"

Mặt Ô Chính Bác đỏ bừng: "Nó thuộc về phòng thí nghiệm của bọn tao. Thỏa thuận viết rành rành trên giấy trắng mực đen: tất cả mọi thứ trong lúc cô ta làm ở đây đều thuộc về phòng thí nghiệm."

"Mày chứng minh được đây là đồ cô ấy làm ra trong lúc làm việc trước đi, rồi kiện tao." Cảnh Minh thách thức: "Tao có cả đoàn luật sư chờ bọn mày đấy." Dứt câu, cậu quay sang nhìn Đỗ Nhược. "Đi thôi."

"Ừm." Đỗ Nhược gật đầu như bấm tới, nhanh chóng đi theo cậu, bỏ lại sau lưng cả căn phòng lạng ngắt. Có người thì ngơ ngác nhìn nhau, có người thẹn quá hóa giận, có người nghi ngờ suy đoán, và cũng có người vẫn mù tịt.

Ô Chính Bác nhìn theo hướng họ rời đi, siết chặt nắm tay.

Trên hành lang, Cảnh Minh rảo bước cực nhanh, nén nhịn cơn phẫn nộ. Đỗ Nhược một mạch chạy theo cậu đến tận cửa cầu thang. Cậu dừng lại, kéo cửa lối thoát hiểm ra, cô thoáng khựng lại rồi ngoan ngoãn đi vào trong, cậu bước theo sau rồi đóng cửa lại.

Trong lối thang bộ có cửa sổ thủy tinh cao cao sáng sủa, ánh nắng mùa hè trải khắp lối đi. Ngoài cửa sổ là cảnh sân trường phủ một màu xanh um tươi tốt.

Cậu đi xuống bậc thang, đến khúc quanh ở đoạn giữa thì ngừng lại, tựa vào lan can cầu thang, mặt mày đỏ gay, hiển nhiên vẫn còn rất căm tức.

Cô từ từ bước theo, đứng cùng bậc thang với cậu, cũng tựa vào tường, cúi đầu yên lặng thật lâu mới nhỏ giọng thỏ thẻ: "Cảm ơn."

Câu cảm ơn này khiến cậu ngây ra, ngượng ngùng quay mặt đi, không nói lời nào nhưng sắc mặt đã dịu đi đôi chút.

"Nhưng cậu làm như vậy có khi nào tự rước phiền phức cho mình không?"

"Phiền phức gì?" Cậu quay lại nhìn cô, con ngươi phản chiếu ánh nắng, toát lên màu hổ phách.

"Họ thật sự sẽ kiện cậu ra tòa thì sao?"

Cảnh Minh chê cười: "Có ngực thì cũng vừa vừa thôi." rồi khẳng định chắc nịch: "Yên tâm, không có đâu."

"Nhưng mà..." Cô vẫn khá lo lắng, tay xoắn lấy vạt áo. "Lỡ như họ kiện cáo với thầy cô trong trường, nói cậu phá hỏng đồ thí nghiệm của họ, xử phạt cậu thì làm sao?"

Cậu khẽ nhếch khóe môi, độ cong cực nhạt, thản nhiên đáp: "Cô không phải lo cho tôi đâu."

"À." Cô cúi đầu, yên lặng ôm lấy túi đựng đầy mảnh vụn.

Cậu nhìn cô vài lần, thấy mặt cô vẫn còn ửng đỏ, mi đã khô, nhìn không ra đã khóc nữa mới thở phào nhẹ nhõm, dặn dò: "Sau này gặp phải chuyện gì cũng phải gọi điện cho tôi, đừng một mình khóc lóc, chạy vạy lung tung."

Cô ngẩng đầu lên, đôi mắt trong veo ánh lên vẻ nghi ngờ, như đang "mã hóa" thông điệp gì đó.

Cậu mắt kiên nhẫn cau mày: "Ba mẹ tôi đều dặn cô có chuyện thì tìm tôi mà... Cô xảy ra chuyện gì, họ sẽ mắng tôi, lại gây phiền phức cho tôi nữa."

Cô ngơ ngác "ừ" một tiếng, tỏ ý đã biết, giây lát sau lại tò mò: "Sao cậu biết chuyện này?"

"Lý Duy nói."

"Sao cậu ấy biết được?"

"Tôi sao biết được cơ chứ."

"Ồ." Cô lại cúi đầu, không nói gì nữa.

Cầu thang chợt yên tĩnh lại, những tia nắng rực rỡ xuyên qua cửa sổ, soi xuống bậc thang, chiếu vào hai người. Cậu bỏ tay vào túi, đứng tựa bên tay vịn, cô vẫn ôm chặt túi áo tựa vào tường, cách nhau một lối thang lầu, hạt bụi li ti quay cuồng trong tia nắng. Ngoài ô cửa sổ, phía bên dưới lầu là cả rừng cây xanh biếc, thấp thoáng bóng dáng những bạn sinh viên nhỏ nhỏ qua lại trên đường. Hai người đều đổi mắt nhìn vào hư không, không biết đang suy nghĩ điều gì mà đều lặng thinh.

Lát sau, Cảnh Minh ngược mắt lên, hỏi han: "Ngoại trừ chuyện này ra, gần đây cô thế nào?" Giọng điệu cậu có vẻ khô cứng vì không quen lắm.

"À, rất tốt."

"Thi giữa kỳ sao rồi?"

Cuộc thi giữa kỳ đã trôi qua cả tháng rồi mà...

Cô gật đầu: "Cũng rất tốt."

"Ừ." Cậu lại chợt nghĩ đến xấp tài liệu chính trị ở cuộc thi giữa kỳ đợt trước.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, mới đó đã hơn nửa năm rồi.

Đỗ Nhược chợt nhớ ra điều gì đó, một tay giữ túi mảnh vụn, một tay cời ba lô xuống, lấy một tấm thẻ trong túi ra đưa cho cậu. Chính là thẻ ngân hàng hôm tựu trường cậu đưa cho cô.

Cảnh Minh không nhận, nghi ngờ quan sát cô một lượt.

"Thật ra từ hồi nghỉ Tết, tôi đã không dùng đến số tiền trong này rồi." Đỗ Nhược mỉm cười, mang theo vẻ thỏa mãn mà ngay cả cô cũng không nhận ra. "Sau này cũng không cần nữa. Tôi cứ tiếp tục cố gắng như vậy, năm học sau chắc chắn sẽ lấy được học bổng chuyên ngành loại một, những mười hoặc hai mươi nghìn ấy, không cần chú và dì cho tôi sinh hoạt phí nữa."

Đỗ Nhược có chút bối rối. Dường như hành động vừa rồi của cô không được lịch sự lắm thì phải, vẫn nên gặp trực tiếp dì Minh Y thì hơn. Cô tự nhủ.

"Cảm ơn nhé!" Suýt quên đại ơn của vị "công thần" này, Đỗ Nhược vội nói với theo bóng lưng cậu, vô cùng chân thành.

Cậu không buồn đoái hoài, nhịp chân vẫn đều đều bước lên bậc thang, kéo cửa thoát hiểm đi ra ngoài, cửa đóng sầm lại. Tầng lầu quay về sự tĩnh lặng vốn có, chỉ còn lại Đỗ Nhược khẽ nhủ mảy mà cảnh vườn trường xanh ngắt bên ngoài kia.

Đỗ Nhược ra khỏi tòa nhà giảng dạy, đi về phía ký túc xá. Mặt trời mùa hè trên cao nóng như thiêu như đốt. Cô hít sâu một hơi, đi một lát, tâm trạng dần vui vẻ trở lại, bất giác chạy tung tăng vài bước. Trở về phòng, mọi người còn chưa tan lớp, cô xử lý sạch sẽ đồ đạc rồi nằm nhoài trên bàn chốc lát, nhìn chăm chăm vào lời ghi chú trên vách tường, không biết đang nghĩ gì. Không đến nửa phút, cô đã bình tĩnh trở lại, ngồi dậy thu dọn đồ đạc đi đến thư viện tự học.

Mãi cho đến giờ cơm tối, cô mới quay về ký túc xá, ba cô bạn cùng phòng đều đã có mặt đông đủ. Đỗ Nhược vui mừng thông báo cho họ biết chuyện

đã được giải quyết, không ngờ ba người lại không hề ngạc nhiên.

Hạ Nam gật gù: "Biết rồi, Cảnh Minh giải quyết giúp cậu, đúng không?"

Đỗ Nhược ngơ ngác: "Các cậu... nghe ai nói thế?"

Khuru Vũ Thần bĩu môi: "Còn cần nghe ai nói sao? Trên diễn đàn đang giạt tít tung bưng kia, nói Cảnh Minh đến phòng thí nghiệm Orbit đập đồ vì cậu."

Đỗ Nhược sờn cả tóc gáy, biện minh: "Cậu ấy chỉ đơn thuần là giúp mình thôi." Cô sợ có người viết bậy bạ trên diễn đàn, sợ đến mức tay run run, vội vàng lấy di động ra xem thử.

"Thì đúng là vì cậu chứ còn gì." Khuru Vũ Thần nói thêm. "Lý Duy cũng đã nói Cảnh Minh muốn lôi kéo cậu về Prime nên ra mặt cho cậu."

Đỗ Nhược sững sờ, đột nhiên nhẹ nhõm hẳn. Tốt rồi, không phải là kiểu đơm đặt yêu đương linh tinh, cô không chịu được ánh mắt soi mói và chỉ trích của cả trường đâu. Thế nhưng...

Cô vẫn thấp thỏm vào diễn đàn xem. Giống như Khuru Vũ Thần đã nói, trên đó đang bàn tán xôn xao, cho rằng Cảnh Minh đập đồ là để lôi kéo nhân tài, chẳng ai may mắn cho rằng cậu có "quan hệ mờ ám" với cô gái bình thường này cả. Bạn học chia làm hai phe, một bên thì nói là do Orbit bắt nạt người khác, Cảnh Minh làm rất đúng; còn bên khác lại cho rằng Cảnh Minh quá ngang ngược, cậu làm vậy là sai quá sai rồi. Hai phe cãi nhau ầm ĩ cả lên.

Đỗ Nhược lướt xem như bay, bất ngờ chú ý đến một bình luận khác biệt: "*Không phải là vì tình hả? Nếu vậy thì lãng mạn biết mấy.*" Nhưng không có ai trả lời. Chẳng mấy chốc, nó đã bị chìm ngấm giữa hàng tá những bình luận chạt chém loạn xạ khác. Lúc cô xem được nhận xét đó, lòng thầm mừng mủ: Đúng là đám hóng thi phi, ăn không ngồi rồi lo chuyện thiên hạ. Làm gì có chuyện này?

Hạ Nam ở bên cạnh xen lời: "Xem ra quan hệ của hai cậu tốt quá nhỉ, người ta còn giúp cậu đi đập phá nữa."

Đỗ Nhược lại sờn gai ốc, lập tức phản trả: "Đâu có! Chỉ là từng thi hùng biện cùng nhau thôi. Có thể là..." Không thể nào nói ra chuyện ba mẹ cậu yêu cầu cậu quan tâm đến cô được. "... Có thể do con người cậu ấy hiệp nghĩa, gặp chuyện bất bình ra tay tương trợ thì sao..."

Hạ Nam không nghĩ như vậy: "Cậu ta chả đời nào làm vậy cả."

Khuru Vũ Thần chốt hạ: "Đừng nghĩ nữa, chính là muốn lôi cậu về Prime thôi." Giải thích này dường như là hợp lý nhất.

Hà Hoan Hoan vừa hâm mộ vừa mừng thay Đỗ Nhược: "Cô Nhỏ của chúng ta lớn rồi, có tư cách gia nhập Prime rồi. Nếu là thành viên chính thức thì quá tuyệt luôn."

Cũng chính lúc này, mọi người mới nhận ra, dù ở cùng một phòng nhưng trình độ đã xa nhau cả cây số. Một năm trời chịu đựng khắc khổ và chăm chỉ học hành của Đỗ Nhược, ai ai cũng nhìn thấy. Mọi người giạt mình nghĩ ra, bình thường cô ấy âm thầm cố gắng không mấy ai nhận ra, đến lúc đạt được thành quả thì không khỏi trầm trồ: Cô Nhỏ bất giác đã trở thành một cô gái xuất sắc rồi.

Khuru Vũ Thần suy ngẫm giây lát mới cảm khái vô vàn: "Sau này, mình không thể cứ mãi nhàn nhã như vậy nữa. Những kiến thức quan trọng trong ngành của bọn mình đều nằm ngoài giáo trình giảng dạy. Mình còn học hành qua loa như thế sẽ bị các cậu vớt lại phía sau mất. Cô Nhỏ, sau này, nếu mình lười biếng tự tự học, cậu phải nhắc nhở mình nhé, đừng té tát vào."

"Được." Đỗ Nhược cười cam đoan: "Mình sẽ chia sẻ với cậu sách, tài liệu, luận văn và mấy bài viết trên diễn đàn mạng hay hay mà mình đã xem. Cả năm nay, mình suu tâm được nhiều lắm."

"Tốt, tốt quá!"

Hà Hoan Hoan góp phần: "Mình cũng muốn. Cùng nhau tiến bộ nào!"

Hạ Nam vẫn suy tư: "Cô Nhỏ, coi chừng bên Orbit đi khiếu nại với trường xử phạt các cậu đấy. Cậu đề phòng một chút. Cảnh Minh có thể không sao, nhưng cậu thì không thể bị dính "vết nhoe" trong học bạ được đâu."

"Ặc, chắc không đến nỗi thế chứ." Tuy ngoài miệng Đỗ Nhược nói vậy nhưng lòng cũng hơi bất an.

Quả nhiên, chuyện không hề phát triển theo chiều hướng lạc quan như người ta vẫn mong đợi. Sáng hôm sau, cô nhận được điện thoại của Trương Như Hàm, bảo cô đến văn phòng một chuyện. Giọng của cô Trương nghe rất nghiêm nghị, Đỗ Nhược có chút dự cảm chẳng lành.

Đứng trước cửa văn phòng, cô lo sợ nhìn vào trong, thấy Trương Như Hàm và thầy Ưông phụ trách mảng đời sống của lớp Cảnh Minh đang ngồi với nhau, vẻ mặt rất nghiêm nghị. Còn Cảnh Minh ngồi đối diện họ, vẫn là kiểu ngả gối quen thuộc, giọng nói điềm nhiên như không: "Thầy cô muốn làm thế nào thì cứ tự nhiên. Trực tiếp xử phạt cũng được. Nhưng bắt em xin lỗi thì tuyệt đối không thể nào."

Cô Trương và thầy Ưông đều thấy khó xử. Orbit và Prime đều là băng hiệu sống của trường, không thể đắc tội bên nào. Sinh viên thời nay sao cứ hay làm khó mọi người thế cơ chứ! Nhưng hết cách rồi, vẫn phải giải quyết theo quy định của nhà trường thôi. Trương Như Hàm hỏi dò: "Theo đàn anh của em nói, là hai em cùng đập đồ à?"

"Đập có một thứ mà cần những hai người, cô tưởng là bê tảng đá sao?"

Trương Như Hàm nín thinh, nhìn sang thầy của Cảnh Minh.

Thầy Ưông hỏi tiếp: "Nghe nói Đỗ Nhược của lớp Điều khiển cảm biến cũng có mặt. Em ấy có liên quan gì đến việc này?"

"Không liên quan gì cả. Em muốn lôi kéo cô ấy về Prime nên đến đập IMU, chỉ đơn giản vậy thôi."

Thầy Ưông thờ dãi: "Em cũng thật là... Giành người với phòng thí nghiệm khác, nói vậy sao được?"

"Là em đơn phương muốn lôi kéo nhân tài, không có liên quan gì đến cô ấy cả." Cậu bắt đầu bực bội.

Đỗ Nhược tựa vào tường, lòng đắng chát rồi bời, giấy lát mới gõ cửa văn phòng: "Thưa thầy cô!"

Cảnh Minh vừa nghe thấy, bỗng sững sốt quay đầu lại nhìn cô, vẻ mặt ung dung lập tức đánh lại, nhìn về phía thầy mình, gằn giọng: "Đồ là do em đập, thầy gọi cô ấy đến làm gì?"

Thầy Ưông: "Em ấy cũng có can dự trong việc này."

"Cô ấy có can dự gì chứ?"

Đỗ Nhược đi đến đứng bên cạnh ghế của Cảnh Minh. Không biết tại sao lần này lại khác với hai lần trước, cô không lo cũng chẳng sợ, trấn định mở lời: "Cô tìm em có việc gì không ạ?"

"Chuyện bọn em đến phòng thí nghiệm Orbit đập đồ là rất quá đáng, gây ra ảnh hưởng nặng nề."

"Tại sao lại quá đáng?" Đỗ Nhược hỏi ngược lại. "Đồ bị đập là của em, muốn xử lý thế nào cũng là việc của em cơ mà."

Cảnh Minh ngược mắt nhìn cô.

"Vấn đề thuộc quyền sở hữu của ai chúng ta khoan hăng bàn. Nhưng đó là phòng thí nghiệm của họ, hai em xông vào đập phá đồ đạc như vậy, hành vi này tạo ra ảnh hưởng rất tiêu cực, Vì thế, nhất định phải đi xin lỗi đàn anh. Nếu không thể giải quyết hòa bình được thì phải xử phạt."

Cô ta vừa nói xong thì có tiếng gõ cửa: "Thưa cô!"

Là Lý Duy.

"Có chuyện gì?"

Lý Duy nhanh chóng đi vào, vô cùng cung kính đưa một phong thư: "Đây là tâm thư của tập thể hai mươi một nam sinh lớp Điều khiển cảm biến bọn em gửi đến Ban giám hiệu nhà trường."

"Thư tập thể?" Hai thầy cô hoang mang nhận lấy mà chưa hiểu có chuyện gì. "Chuyện gì mà viết thư tập thể?"

"Không có gì ạ!" Lý Duy lễ phép thưa gửi. "Chỉ là kháng nghị với việc nhà trường xử phạt Đỗ Nhược. Bất kể là bất bạn ấy đi xin lỗi hay xử phạt, lớp chúng em đều không chấp nhận, sẽ tìm cấp lãnh đạo cao hơn kháng nghị đến cùng."

Trong khi Lý Duy nói, Trương Như Hàm đã mở thư ra, thấy những hàng chữ rõ ràng, trình bày lại toàn bộ sự việc, bên dưới là hai mươi một chữ ký khác nhau kèm họ tên và dấu lần tay của cả lớp. Trương Như Hàm và thầy Ưông tròn mắt nhìn nhau.

***

Chỉ còn mấy phút nữa là đến giờ vào lớp, mọi người đã có mặt đông đủ, có người đọc sách, có người tán dóc, vị trí đầu tiên ở tổ giữa vẫn giữ cho cô. Khi Đỗ Nhược bước vào lớp, không ai chú ý nhiều, như thể đây chỉ là một ngày bình thường như mọi ngày.

Song, cô lại đứng im nghiêm túc nhìn từng gương mặt các bạn học lớp mình, lòng thầm nói lời cảm ơn chân thành với họ. Lúc này, các bạn dần dần nhận thấy sự khác lạ, cả đám bắt đầu lần lượt nhìn sang. Cô đi lên bục giảng, khẽ mỉm cười với mọi người, sau đó cúi gập người trước họ.

Cô thẳng người dậy, nhoeo môi cười thật tươi: "Cảm ơn tất cả các cậu."

Tất cả đều cười rộ, có người thì ngại ngùng mím môi cười mỉm, có người thì cười tít mắt.

Vạn Tử Ngang lên tiếng: "Được rồi, được rồi, xuống đi! Lát nữa thầy đến còn tưởng cậu muốn dạy thay đấy."

Tiếng cười lại vang lên rôm rả. Đỗ Nhược bước xuống bục, trở về chỗ ngồi dành riêng cho mình.

Đến khi chuông vào học vang lên, Lý Duy cũng đi vào lớp, ngồi xuống hàng thứ hai.

Hết tiết, Đỗ Nhược tò mò quay xuống thắc mắc: "Sao các cậu lại nghĩ đến việc viết thư tập thể thế? Mà còn kịp thời như vậy nữa?"

Lý Duy cười đáp: "Là nhờ Cảnh Minh đấy."

Đỗ Nhược bỗng ngỡ ngàng: "Hà?"

"Cảnh Minh đã sớm đoán được Ô Chính Bác kiểu gì cũng sẽ giờ trò, tối qua đã nhắc chuyện này với mình, bảo mình tốt nhất nên chuẩn bị thư tập thể. Mình kể sự việc cho mấy bạn trong lớp, mọi người đều tức giận. Dám bắt nạt hoa khôi lớp bọn mình à? Thế là bọn mình lập tức viết thư ngay trong đêm, có người còn muốn tấn cho hẳn một trận nữa."

Khoảnh khắc ấy, tim Đỗ Nhược bỗng loạn nhịp.

Đoạn này, bản gốc tác giả viết là Đỗ Nhược trả lại thẻ cho di Minh Y thông qua Cảnh Minh và Cảnh Minh cũng nhận, không logic với đoạn bên dưới là Đỗ Nhược trả trực tiếp cho di Minh Y. Vì vậy ở đoạn này, dịch giả chủ động sửa như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nhợc Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Học xong hai tiết, lớp Đỗ Nhược chuyển sang tòa nhà thí nghiệm học tiếp. Thời điểm đeo ba lô đi ngang qua hành lang, cô nhìn thấy Cảnh Minh.

Cậu đứng bên cạnh lối thoát hiểm, hắt cằm gọi cô: "Qua đây." rồi quay người đi vào trong trước. Đỗ Nhược nhăn nhó, tay bắt giắc siết chặt quai túi, lẻ rề đi theo.

Trong cầu thang có người đi lên đi xuống lâu, hai người đứng cách xa, không nhìn cũng không nói gì với nhau. Ngày cuối cùng của tháng Năm, ngoài trời nóng bức, ánh nắng chói chang soi vào làn da lấm tấm mồ hôi.

Đội bạn học đi hết, cô mới chủ động hỏi trước: "Có việc gì..." Ngón tay vô thức nắm chặt, cô khẽ nhìn ra ngoài cửa sổ. "Tôi phải vào lớp ngay kéo muộn."

Cậu nghiêng người tựa vào lan can: "Nếu cô có ý định thì có thể gia nhập Prime."

Đỗ Nhược ngây dại, ngược mắt nhìn cậu, một giây sau lập tức dời mắt đi, suy nghĩ chốc lát, vẫn lặp lại câu trả lời như trước đây: "Không cần đâu."

Cảnh Minh nhăn mày, lần này lại bị từ chối khiến cậu rất khó chịu. "Lý do? Đừng bảo với tôi là vì Orbit nhé! Cô chẳng qua chỉ là một trợ lý nhỏ, không hề tiếp xúc với hạng mục cốt lõi, không bị ràng buộc bởi điều khoản giữ bí mật, về mặt nguyên tắc thì không hề có vấn đề gì cả."

"Tôi biết, nhưng mà..." Nhưng mà vì cái gì thì chính cô cũng không thể nói rõ.

Cậu lười nói nhiều với cô, hỏi thẳng: "Cô có lên diễn đàn không?"

"Không." Đỗ Nhược nói dối.

Cậu phát câu: "Bây giờ lên xem luôn đi."

Cô căng thẳng bật máy, vào diễn đàn, mở nội dung hôm qua đã xem ra.

"Đỗ Nhược Xuân, tôi đập đồ trước mặt nhiều người như vậy, cũng đã nói với thầy là vì giành người rồi. Cả trường đều biết, kết quả cô lại không gia nhập, cô bảo mặt mũi tôi vứt đi đâu?"

Đỗ Nhược kinh hoàng, không ngờ mức độ ảnh hưởng lại lớn đến cỡ này. Nếu cô không gia nhập, sợ rằng sự việc này sẽ biến thành trò khôi hài hoặc là vụ "bê bối" tình cảm linh tinh cho mà xem. Thế thì cả cô và Cảnh Minh đều trở nên khó xử. Sao cảm giác giống như phóng lao thì đánh phải nhắm mắt theo lao vậy?

Cậu nhìn ra cô đang rối rắm, cười lạnh châm dầu vào lửa: "Tôi tốt bụng giúp đỡ cô, vậy mà cô lại nhẫn tâm hại tôi thế sao?"

"Tôi..." Cô cúi đầu, im thin thít, hàng mày mảnh mai cau chặt, nội tâm đang đấu tranh dữ dội.

"Cho cô xem cái này." Cậu lấy di động ra, gửi cho cô một đường dẫn, xem đồng hồ rồi chốt lại một câu: "Đi học đi, nội trong hôm nay phải cho tôi câu trả lời."

Nói xong, cậu bỏ điện thoại vào túi, đi xuống lầu. Cậu vừa đi, bả vai cô lập tức thả lỏng, áp lực khó hiểu đè nặng trên người lập tức biến mất trong nháy

mất. Cô đứng ngây ngốc một lúc mới nhớ ra phải lên lớp, vội vàng băng qua sân trường giữa hè, chạy đến tòa nhà thí nghiệm

Cô nghiêm túc học hành, không chú ý đến đường dẫn Cảnh Minh gửi. Mãi cho đến khi ăn cơm trưa xong, trở về phòng ký túc xá, cô mới chợt nhớ ra và mở xem thử, là một clip quảng cáo. Bối cảnh và nhạc nền đều hoành tráng, cảnh sắc xán lạn, những dòng chữ và hình ảnh thay phiên nhau hiện lên đầy ấn tượng.

"Mười lăm quốc gia."

"Hai mươi bốn đội dự thi."

Màn hình dần hiện ra đường đua tuyệt đẹp, rồi lướt qua từng khuôn mặt tươi cười của mấy thanh niên. Bỗng nhiên, nhạc nền trở nên sôi nổi, từng chiếc xe thỏa thích rong ruổi trên đường.

"Kỹ thuật tối cao."

"Khoa học tối tân."

Trời biển xanh ngắt một màu, tiếng người huyên náo, cờ màu phấp phới, một chiếc xe lao đến cán đích. Màn hình bỗng chuyển sang đen kịt, âm nhạc tắt lịm. Trong yên lặng, màn hình hiện lên hai dòng chữ:

"Cuộc đua xe không người lái dành cho sinh viên toàn cầu lần thứ nhất."

Thâm Quyển, Trung Quốc, tháng 07/2017.

Đây là cuộc thi đẳng cấp bậc nhất. Từ mấy tháng trước, cô đã nghe nói rằng hè năm nay, cuộc đua xe không người lái toàn thế giới sẽ được tổ chức tại Thâm Quyển. Không ngờ Prime cũng là một trong các đội dự thi.

Buổi chiều không có tiết, nhiệt độ buổi trưa nóng hầm hập, cô vốn định ngủ một giấc nhưng trong đầu cứ hiện lên gương mặt tươi tắn của những người trẻ tuổi kia, những chiếc xe lao vun vút trên đường đua, tìm cô đập thình thịch, trần trờ mãi không sao ngủ được.

Cô lại mở đoạn phim quảng cáo lên, xem đi xem lại, thật sự nhìn mà phát thèm, liền quyết định liều, nhắn tin cho Cảnh Minh: "*Nếu tôi gia nhập, những thành viên khác có đồng ý không?*"

Bên kia mau chóng hồi âm: "*Qua được hai tháng thử việc rồi hãy nói.*"

Đỗ Nhược trở mặt, buổi sáng cậu đâu có nói vậy? Với lại, cô không kém cỏi thế đâu!

Bên kia lại nhắn tin tới: "*Cổ phần được chia theo năng lực và cống hiến. Prime từ chối những kẻ lười biếng, ăn không ngồi rồi.*"

Đỗ Nhược bị lời nói này khiêu khích, lập tức bật dậy: "*Chia cho tôi nhiều tôi còn không thèm nữa là.*"

Bên kia không có động tĩnh gì nữa. Cô cầm điện thoại đợi một lát, không thấy trả lời bèn ngã xuống giường. Ngoài trời nắng chang chang, trong phòng nóng hừng hực, cô nhăn mày, lòng rối như tơ vò, vừa phiền muộn lại có chút thấp thỏm.

Di động lại vang lên chuông báo, là Cảnh Minh gửi tin đến: "*Không có giờ học thì phải tự giác đến phòng thí nghiệm.*"

Cô hoảng hồn, lập tức bò xuống giường, thay quần áo, rửa mặt, đeo balo lên, chạy như bay đến phòng thí nghiệm Prime. Đến nơi, cô dè dặt gõ cửa rồi đẩy hé ra, ló đầu nhìn vào.

Vạn Tử Ngang thấy cô trước tiên, cười gọi: "Linh mới đến rồi."

Vừa dứt câu, mấy nam sinh đang bận rộn đều nhìn sang. Mặc dù mọi người đều quen biết nhau cả rồi, nhưng trên từng gương mặt thanh xuân phôi phới đều hiện lên vẻ ngạc nhiên, tràn ngập vui vẻ và thân thiện.

"Rốt cuộc làn gió mới cũng đã ủa đến. Cả ngày nhìn mặt đám này, tôi đã ngán lên tận cổ rồi." Một giọng nói đùa cợt vang lên từ phía sau bàn máy tính. Là Hà Vọng, một thiên tài máy tính trong lớp của Hạ Nam.

"Lý Duy, hoa khôi lớp cậu đến rồi kia." Là Đồ Chi Viễn, thiên tài cơ khí tự động hóa ở lớp của Hà Hoan Hoan.

Lý Duy cười khì: "Bây giờ là hoa khôi nhóm chúng ta rồi, đúng không Cỏ Nhỏ?"

Đỗ Nhược lúng túng: "Cậu gọi mình là gì thế?"

"Không phải bạn cùng phòng của cậu đều gọi cậu là Cỏ Nhỏ sao? Ha ha, Cỏ Nhỏ, nghe đáng yêu phết."

"Tên Đỗ Nhược nghe hay như vậy, sao lại gọi là Cỏ Nhỏ?" Hà Vọng thắc mắc. "Nếu không thì phải gọi là Hoa Nhỏ chứ nhỉ? Như thằng Cảnh Minh thì mới nên gọi là cỏ."

"Làm xong việc chưa? Sao nói nhiều thế hả?" Cảnh Minh đi đến.

"Không phải là đang chào đón thành viên mới sao? Chào mừng Đỗ Nhựt nhé!" Hà Vọng nháy mắt với cô, nói xong lại tiếp tục tập trung làm việc.

Những người khác chào cô xong cũng quay lại với công việc của mình. Cảnh Minh đi đến bên cạnh Đỗ Nhựt, liếc cô một cái: "Đến rồi hả?"

"Ừm." Cô ngại ngùng xoa tay. Khi nãy gấp rút chạy đến đây, cả người cô đều ướt đầm mồ hôi.

"Ồ ngoài nóng lắm sao?"

"Ừ."

Cậu cầm một bình nước, mở nắp rồi đưa cho cô. Cô vội vàng nhận lấy: "Cảm ơn."

"Dẫn cô đi tham quan một chút." Cảnh Minh đi vài bước, không nghe thấy tiếng bước chân đi theo bèn quay đầu nhìn lại. Cô đang tu nước, thấy cậu nhìn mình liền vội vàng bỏ bình xuống, vặn nắp lại, khẽ hắng giọng.

"Đi theo tôi."

"Ừm." Cô ngoan ngoãn đi theo cậu, tham quan một vòng quanh phòng thí nghiệm.

Cậu thông dong bỏ tay vào túi đi phía trước, giọng không lớn nhưng rất rõ ràng: "Nói cho cùng, xe hơi không người lái không phải là xe hơi mà là robot."

"Robot trong hình dạng một chiếc xe hơi, kiểu như Transformers ấy hả?"

Cậu liếc mắt nhìn cô rồi nói tiếp: "Nói thẳng ra thì nó cũng giống như những robot phức tạp lẫn đơn giản khác, bộ cảm biến tiếp nhận thông tin, truyền cho máy chủ tiến hành xử lý, sau khi máy chủ phân tích thông tin thì truyền lệnh đi, mô-tơ điện nhận được lệnh thì thực hiện thao tác."

Tổng cộng phòng thí nghiệm có mười người, cộng thêm Đỗ Nhựt là mười một, trước mắt chia ra thành tổ cảm biến, tổ điều khiển và tổ vận hành.

Tổ cảm biến nghiên cứu radar sóng siêu âm, GPS, bộ cảm biến tăng tốc, bộ cảm biến IMU... theo dõi chính xác tình hình giao thông và hiện trạng xe cộ để làm "mắt" và "da" cho xe, nhập các thông tin bên ngoài thế giới thực vào cho máy chủ.

Tổ điều khiển nghiên cứu hệ thống xử lý của máy chủ, thiết kế "não bộ" cho xe, tiếp nhận thông tin từ hệ thống cảm biến, sau khi phân tích, phán đoán thì đưa ra mệnh lệnh, truyền đạt đến hệ thống vận hành.

Tổ vận hành thì nghiên cứu vô-lăng, chân ga, chân phanh... đảm đương nhiệm vụ như "tay chân", nghiêm chỉnh thực thi mệnh lệnh của "não bộ".

Cảnh Minh nhìn cô: "Biết vị trí của mình rồi chứ?"

Đỗ Nhựt gật đầu, tự nhìn nhận ra mình là mắt xích nào trong chuỗi: "Tổ cảm biến."

"Cô là mắt." Cảnh Minh nhấn mạnh. "Hãy nhớ, đây là khâu rất quan trọng." Giờ phút này, cậu không phải là người thiếu niên ban đầu chề cười cô, cũng không phải là ân nhân hôm qua giải vây giúp cô, mà là đội trưởng của Prime, nghiêm túc, kiên định, gánh vác tất cả trách nhiệm với phòng thí nghiệm này.

"Nhớ rõ." Cô trịnh trọng gật đầu, bỗng chốc cảm giác như vừa khoác trọng trách lên mình, thấy vinh hạnh một cách khó hiểu.

Mắt, cô là mắt đấy! Một năm trước, cô từng ngồi trong phòng học, ngỡ ngàng không hiểu "điều khiển và cảm biến" là gì, từng nghi ngờ tại sao mình lại chọn chuyên ngành xa lạ này, cũng vì thế mà rơi vào cảnh nóng lòng và rầu rĩ suốt một thời gian. Hôm nayغمغم lại mới nhận ra, trên đường đời, không nên vì một lúc nào đó không xác định rõ niềm đam mê mà ù rù, cũng không nên hoang mang vì nhất thời bản thân chưa có được lý tưởng và mục tiêu để theo đuổi. Không phải lúc nào cũng có những thứ bày sẵn ra trước mắt bạn, hãy buộc bản thân phải mạo hiểm xông pha rồi sẽ gặp được thời.

Đến chiều, Đỗ Nhựt vẫn ở trong phòng thí nghiệm, tìm hiểu lịch sử phát triển của dự án không người lái, tiến triển cho đến hiện tại của Prime, thành quả mà tổ cảm biến đạt được cũng như những vấn đề khó khăn gặp phải chờ giải quyết. Càng tìm hiểu, cô càng thấy nhóm này rất tuyệt.

Cảnh Minh đã nói cho cô một thời gian để làm quen với nhóm. Sau cuộc đua, nếu cô biểu hiện xuất sắc thì Prime sẽ giữ cô lại. Còn cô thì quyết định chấp nhận thử thách này.

Buổi tối, cả nhóm đi liên hoan tại một nhà hàng Trung sang trọng gần trường. Phòng ăn riêng có cửa kính lùa nhìn ra hòn non bộ và cây cối trong sân, ba mặt đều buông rủ tấm màn lụa đỏ mang đậm nét văn hóa Trung Quốc. Trong phòng đặt một bàn tròn gỗ lim thật to, bát đĩa, thìa đũa được sắp đặt tỉ mỉ.

Sau khi Cảnh Minh vào phòng liền quay đầu lại tìm kiếm bóng dáng Đỗ Nhựt. Thấy cô định đi vào trong góc thì cậu liền kéo ghế ra cản đường. Cô thoáng sửng sốt, cuối cùng đành ngồi xuống. Đợi cô yên vị, cậu lại ngồi bên cạnh cô, nhàn nhã tung khăn ăn, phủ lên chân.

Đỗ Nhựt nhìn trộm cậu rồi học theo, phủ khăn ăn ngay ngắn. Trước đây, cô còn tưởng sẽ trải nó lên bàn nữa cơ.

Nhân viên phục vụ đưa bốn, năm quyển thực đơn đến, mọi người tùm năm tùm bảy lại với nhau chọn món. Cảnh Minh mở thực đơn ra lật vài tờ, khẽ hỏi: "Muốn ăn gì?"

Đỗ Nhược nghe cậu hỏi mình, liền quay lại đáp: "Gi cũng được."

Cậu lại lật thêm một, hai tờ nữa, thân nhiên nói: "Không có món "gi cũng được"."

Đỗ Nhược ghen lời.

Cậu đưa thực đơn cho cô: "Chọn hai món đi."

Đỗ Nhược xem chốc lát mới chọn: "Cải xào tôm và cá sốt cay Tứ Xuyên."

Nhân viên ghi món cho mấy người trong nhóm xong, đến chỗ Cảnh Minh thì cậu gọi hai món Đỗ Nhược vừa nói rồi đóng thực đơn lại đưa cho anh ta.

"Các anh chị uống gì ạ?"

Hà Vọng: "Mang đến một két bia đi. Mà nếu uống không hết có thể trả lại không?"

"Được ạ."

Cảnh Minh không uống bia rượu nên gọi một ấm trà Long Tỉnh, tiếp theo quay sang hỏi Đỗ Nhược: "Cô uống gì?"

Cậu ngồi quá gần khiến hơi thở cô như ghé lại: "Ừm..."

Hà Vọng hỏi với sang: "Cô Nhỏ uống bia không?"

Đỗ Nhược xua tay: "Mình không uống đâu."

"Sữa ngô xay." Cảnh Minh nói với nhân viên phục vụ.

Nhân viên ghi xong các món rồi rời đi. Mọi người bắt đầu trò chuyện rôm rả. Đỗ Nhược không hề thấy lạc lõng giữa cuộc trò chuyện của họ, vì dù sao, cả bọn cũng quen biết và chạc tuổi nhau.

"Trên đường đến đây, mình nhận được điện thoại của thầy Lương Văn Bang..." Lý Duy lên tiếng. "... nói nhà trường ngờ ý muốn đề cử dự án của chúng ta với bên Bộ khoa học kỹ thuật. Chờ hoàn thành nghiên cứu sơ bộ có lẽ sẽ được nhận tài trợ từ chính phủ đấy!"

Đỗ Nhược rất ngạc nhiên trong khi mọi người đều đều điềm tĩnh, như thể đây là chuyện đã đoán trước vậy.

Đồ Chi Viễn hỏi: "Vậy những hồ sơ nhận được hôm triển lãm thì sao? Công ty muốn hợp tác với chúng ta đông lắm đấy."

Lý Duy: "Hơn phân nửa là rớt thẳng căng rồi. Điều kiện quá kém, còn tự cao tự đại, có thể là không tin chúng ta sẽ thành công."

Trong khi nói chuyện, nhà hàng đã lần lượt dọn món ăn lên. Món nào cũng siêu ngon, Đỗ Nhược ăn rất vui vẻ, vừa cầm cốc tập trung chuyên môn vừa lắng nghe mọi người nói chuyện.

Lý Duy tiếp tục: "Sàng lọc qua mấy ngày, những công ty nhỏ và nhà đầu tư vớ vẩn đều rớt sạch, chỉ còn lại sáu công ty có vẻ ổn."

Gồm có một công ty Internet số một trong nước, một công ty sản xuất xe hơi, hai công ty chuyên về đầu tư nổi tiếng, một công ty Internet hàng đầu nước ngoài và một nhà đầu tư nổi tiếng trong nước.

Chu Thao: "Nghe thấy công ty nào cũng có vẻ tốt nhỉ?"

Cảnh Minh xen lời: "Cá nhân tôi không mấy hứng thú hợp tác với công ty lớn."

"Tại sao?"

"Những công ty lớn đều đã có lĩnh vực mũi nhọn và dự án thế mạnh của mình rồi, cốt lõi trong việc kinh doanh của họ vẫn luôn là đeo đuổi lợi nhuận. Công nghệ không người lái có được mở ra cũng sẽ chỉ là một mảng phụ mà thôi. Một ngày đẹp trời nào đó, lãnh đạo công ty đổi ý, hoặc là thử nghiệm vài năm không hiệu quả, đám cổ đông bỏ phiếu một phát là dẹp luôn dự án hoặc bán lại cho người khác. Bây giờ có nhiều công ty chạy theo chúng ta như vậy chẳng qua là vì họ muốn lấn sân sang nhiều lĩnh vực mà thôi. Là một dạng mảnh khóc kinh doanh ấy mà."

Đỗ Nhược vừa uống nước ép ngô vừa bội phục gật đầu, vô thức liếc nhìn cậu.

Hà Vọng đồng ý: "Đúng đấy, đây cũng là điều tôi lo lắng."

Đồ Chi Viễn gật đầu: "Tôi cũng cảm thấy vậy. Tự lập công ty rồi tìm người đầu tư thì tốt hơn."

Lý Duy thở dài: "Tìm người đầu tư ấy, điều kiện họ đưa ra thì tốt thật, nhưng yêu cầu cũng rất khắt khe. Giống như quyền cổ phần ấy, trong bao nhiêu năm phải sinh lợi, phải tham gia những cuộc thi nào, blah blah các kiểu..."

Cảnh Minh uống một hớp trà, trầm mặc giây lát mới nói: "Hôm triển lãm, Ngôn Nhược Ngu đã đến gian hàng của chúng ta đấy."

Mọi người quanh bàn đều há hốc: "Ngôn lão á?"

"Đúng vậy."

Ngôn Nhược Ngu xuất thân danh môn, là chuyên gia kỹ thuật cơ khí nổi tiếng, cũng thuộc nhóm nhà khoa học nghiên cứu công nghệ không người lái sớm nhất từ mấy chục năm trước ở trong nước. Chỉ tiếc là không sinh đúng thời, kỹ thuật, điều kiện và vì đủ mọi nguyên nhân khác nữa nên ông không thành công.

Bản thân ông cả đời đều tận tâm tận lực bồi dưỡng và ủng hộ những thanh niên có triển vọng, khởi nghiệp trong ngành công nghệ cao, lập chí tạo nên thương hiệu khoa học kỹ thuật quốc gia có sức cạnh tranh với quốc tế. Hiện nay, những công ty lớn và nhóm lập nghiệp được ông đầu tư đã trải rộng khắp Trung Hoa đại lục.

Hà Vọng hớn hờ: "Ừây, không phải ông ấy đã chú ý đến dự án của chúng ta đấy chứ?"

"Đừng kích động." Cảnh Minh giọng nước lạnh. "Ông ấy chưa hề liên lạc với chúng ta."

Hà Vọng thờ dãi.

Vạn Tử Ngang cũng than thở: "Nghe nói hằng năm đều có cả nghìn bản kế hoạch được đưa đến bàn Ngôn lão, chưa chắc ông ấy đã thực sự để tâm đến bọn mình."

Cảnh Minh: "Khoan nghĩ đến mấy việc đó đã, làm dự án của chúng ta cho tốt đi. Về phân hợp tác với ai, sau này từ từ sẽ bàn đến. Trước mắt, quan trọng nhất không phải là hợp tác, càng không phải là thay đổi hiện thực mà là làm ra thành phẩm thật tốt."

"Đó là đương nhiên." Mọi người cười vang, nhất trí gật đầu. Trên mỗi gương mặt đều là nụ cười vô tư, thuần túy và trong sáng.

Đỗ Nhược đang gặm sườn cũng bắt giác nghiêm túc gật đầu.

Mặt kính giữa bàn quay vòng, thấy món cải xào tôm được xoay về bên này, cô bèn cầm đũa lên gắp. Nhưng hôm nay món ăn khá nhiều, đĩa tôm được đặt vào chính giữa, cô không với tới, đành giương mắt nhìn những con tôm thân yếu sắp sửa bay đi nơi khác. Chợt Cảnh Minh buông cốc trà xuống, cảm thìa xúc tôm cho vào đĩa của cô.

Cô ngáy ngo, nhỏ giọng: "Cảm ơn."

May mà xung quanh không ai để ý. Chắc cậu chỉ là quan tâm đến thành viên trong nhóm mà thôi. Cô yên lặng ăn con tôm co tròn, nghe Chu Thao nói đùa: "Cảnh Minh, cậu dứt khoát nói ba cậu đầu tư là được."

"Thôi đi." Cảnh Minh cười phì, chê bai: "Tôi không chịu được cái kiểu chảnh chọe của ông già tôi."

Mọi người á khẩu. Không biết ai mới chảnh đây?

Lúc ăn sắp xong, Cảnh Minh đứng dậy đi tính tiền, đến quầy lễ tân quẹt thẻ rồi quay trở lại, giữa đường gặp Lý Duy. Anh bạn bước đến bá cổ cậu, lôi vào một góc.

"Vụ gì?"

"Này, có phải mày có ý với cô ấy không?" Lý Duy hỏi thẳng.

Cảnh Minh thoáng khựng lại, đương nhiên biết được "cô ấy" cậu ta nói là ai. "Làm sao?"

"Mày trả lời tao trước đi."

"Ai cần mày lo?" Cậu định gạt tay Lý Duy ra.

Lý Duy không chịu tha, vòng tay siết chặt hơn. "Đỗ Nhược rất tốt. Dù sao tao với cô ấy cũng là bạn thân với nhau, tao không muốn cô ấy chịu tổn thương. Nếu mày không thích lắm thì đừng có tùy tiện trêu đùa người ta."

"Đây là chuyện của tao, mày quản được à?"

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39

Ngày đầu tiên của tháng Sáu, sáng sớm, Đỗ Nhược đã đến phòng thí nghiệm, cứ tưởng mình là người đầu tiên, không ngờ nhóm Cảnh Minh còn sớm hơn. Cũng có người đi học nên ở đây chưa đủ hết, mọi người tụm năm tụm ba lại với nhau.

Cảnh Minh cúi người, đứng trước chiếc bàn bên tổ điều khiển, một tay chống mép bàn, nhìn nhóm Hà Vọng lập trình, ngẫu nhiên trao đổi vài câu. "Thuật toán phối hợp di truyền..." Cậu đang nói thì như nhận thấy gì đó, liền ngước mắt lên nhìn về phía Đỗ Nhược, mí mắt hần sâu, đôi mắt đen láy nhìn thẳng vào cô. Hơi thở cô nghẹn lại. Cậu nhanh chóng rũ mắt xuống. "... điều khiển tăng tốc và kiểm soát trạng thái..."

Đỗ Nhược rón rén đi đến trước bàn của mình, đặt túi xuống, sắp xếp tài liệu và thiết bị với Lý Duy.

Tuy nhiệm vụ của tổ cảm biến gian khổ nhưng thành quả một năm qua khá phong phú. Toàn thân xe hơi không người lái gần như lắp kín các bộ cảm biến, radar sóng siêu âm, radar laser, camera, máy phát laser thăm dò đường, phân biệt người đi đường, động vật và xe cộ, nhận biết tín hiệu đèn giao thông, bảng hướng dẫn; còn có con quay hồi chuyển xác định phương hướng và đo lường trạng thái vận động của xe (tăng giảm tốc độ, rẽ cua, dừng xe), IMU, máy gia tốc, GPS, vân vân...

Mỗi bộ cảm biến đều phải được chế tạo sao cho hôm nay phải tốt hơn hôm qua, nếu không thì khi xuất hiện tình huống bất ngờ sẽ xảy ra tình huống nguy hiểm. Lý Duy là tổ trưởng tổ cảm biến. Bởi vì Đỗ Nhược mới đến nên nhiệm vụ phân công cho cô rất đơn giản: nâng cao tính năng của IMU. Đây là chuyện không khó với Đỗ Nhược nên cô nhanh chóng bắt tay vào việc.

Đỗ Nhược làm việc vô cùng nghiêm túc, thiết kế sơ đồ, lắp ghép linh kiện, chẳng mấy may chú ý đến hoàn cảnh xung quanh. Người đến phòng thí nghiệm dần nhiều hơn mà cô cũng không hay biết.

Đang cúi đầu mài linh kiện thì thỉnh thoảng có bàn tay con trai đưa đến, ngón tay thon dài di chuyển chậm chậm trên sổ ghi chép của cô. Khóe mắt cô thoáng nhìn sang liền nhận ra chủ nhân của bàn tay kia là ai. Tay áo sơ mi sạch bong, nút cài bóng loáng như ngọc, góc áo cứng cứng sượt qua khuỷu tay cô nhón nhột... Đỗ Nhược len lén kéo tay lại một chút. Không ngờ, trong lúc tập trung nhìn quyển sổ của cô, thỉnh thoảng trọng tâm cơ thể cậu thay đổi, góc áo sơ mi lại cọ vào khuỷu tay cô lần nữa.

Đỗ Nhược hoảng hốt. Không phải chứ, lẽ nào cậu quên mất thành viên mới là con gái sao? Cô đã không còn chỗ nào để lùi nữa, đành dứt khoát mặc kệ, không ngẩng đầu lên mà tiếp tục làm việc của mình. Ngón tay đẹp đẽ của người kia vẫn qua lại trên sổ cô, như đang mon men trốn gì đó.

Cô vội vàng dời mắt, nhưng có vẻ như cậu đứng mãi rồi, lại cúi người xuống thấp hơn, còn chống khuỷu tay xuống bàn. Đỗ Nhược cảm nhận được một bóng người đổ xuống bàn còn lớn hơn trước, hương vị con trai quen thuộc trên người cậu bao trùm lấy cô. Trong phút chốc, góc mặt tuần tú kia đã gần ngay trước mắt, mây ngài, mũi cao, môi mỏng, trái cổ và xương quai xanh lấp ló nơi cổ áo he hé.

Cô hoảng sợ, lập tức né tránh, đứng bật dậy, chiếc ghế ngã xuống vang lên một tiếng lạch cách lớn, thu hút sự chú ý của mọi người. Họ chỉ thấy mặt cô đỏ bừng, không biết có phải do tập trung làm việc quá lâu hay không. Cậu đang cúi xuống bàn, vội quay sang nhìn cô: "Sao vậy?"

"À... không... không có gì." Cô đáp qua loa. "Lúc nãy tưởng có con côn trùng bay qua, hóa ra nhìn nhầm."

"Ừ." Lúc này cậu mới đứng dậy, đi ngang qua cô, còn buồn lời khen ngợi: "Ghi chép rất rõ ràng."

Cô thấy cậu đi rồi mới ngồi xuống chỗ cũ, lòng bàn tay nhóp nhép mồ hôi từ nãy giờ. Mùa hè có khác, quả là nóng thật nhì!

Mười giờ sáng có lớp tiếng Anh toàn khoa. Gần đến giờ vào học, mọi người thu dọn đồ đạc, rời khỏi phòng thí nghiệm, đi đến tòa nhà giảng dạy. Trời nắng chang chang, vừa ra đến sân, Đỗ Nhược vội vã đội mũ vào.

Vạn Từ Ngang cười trêu: "Sợ nắng vậy hả?"

"Ừ." Đỗ Nhược đáp lời không e dè. "Cậu không nhớ hồi mới vào học, mình đen thui sao? Vắt và lấm mới trắng lên được một chút, không thể thành công đã trắng được. Dù sao mình cũng là con gái mà, lúc cần chú ý thì phải chú ý chứ."

Vạn Từ Ngang ngấm nghĩa cô tí mỉ: "Trước đây đen lấm sao? Đỗ Nhược, cậu thay đổi nhiều quá, mình chẳng nhớ được trước kia cậu thế nào nữa."

"Không nhớ là tốt nhất, mau quên đi!" Đỗ Nhược cười hí hửng.

Cảnh Minh đi bên cạnh nghe thấy thế liền liếc mắt nhìn cô. Cậu vẫn nhớ hôm đến ga tàu đón cô, trông cô vừa đen vừa gầy, vàng vọt nhếch nhác. Còn lúc này, dưới ánh nắng hè, cô đã trắng trẻo hơn, khi cười mắt cong cong, lúm đồng tiền nhân nhật.

Đỗ Nhược vô tình nhìn sang bên này, bắt gặp cậu đang nhìn mình thì giật thót, nụ cười như đóng băng, lập tức quay đi.

Cậu chỉ nghĩ cô xấu hổ. Còn cậu thì sao? Lúc trước còn chưa nghĩ kỹ càng, nhưng hôm qua, lời nói của Lý Duy đã cảnh tỉnh cậu. Cậu có ý với cô sao?

Nghĩ như vậy, cậu bất giác nhếch cong khóe môi với vẻ kiêu ngạo ẩn chứa ngụ ý "muốn là được". Trên đường đi ngang qua quầy tạp hóa, Cảnh Minh vào mua nước, chia mỗi người một bình, bình cuối cùng đưa cho Đỗ Nhược.

Cô nhận lấy, nhìn cậu quệt thẻ trả tiền, nhớ đến trong nhóm đi đâu, làm gì cũng đều do cậu thanh toán, liền thuận miệng hỏi: "Sao lúc nào cậu cũng trả tiền

vậy?"

Lối đi chật hẹp, cậu đang vận nấp bình, vừa len qua người cô thì nghe được câu hỏi như vậy, liền cúi xuống kẻ gần vào người cô, thấp giọng hỏi ngược lại: "Muốn quần tiền của tôi hả?"

Tim cô giật thót. Hơi thở con trai nóng bùng phả lên vành tai cô, tia nắng chênh chếch rọi vào tai cô đồ ừng. Cô ngơ ngác quay lại, cậu đã đi đến cửa rồi, chỉ còn ánh nắng rực rỡ, cây cối mùa hè tốt tươi, tràn đầy sức sống.

Đỗ Nhược bỗng nhớ đến lần trước ở chung trong không gian bé nhỏ này với cậu là khi trời vào thu. Bên ngoài khung cửa gỗ, lá cây vàng óng hết như tranh vẽ. Hôm nay, bức tranh đã đổi màu rồi. Nghĩ đến hành động quái lạ của cậu khi nãy... Chắc chắn là cậu xem cô như thành viên trong nhóm, như người anh em nên mới nói đùa như thế. Thái độ cậu thay đổi chẳng qua là vì cô đã được bước vào thế giới của cậu mà thôi.

Lúc này, cô mới dám thả lỏng người, đi ra ngoài. Đến giảng đường kiểu bậc thang, nam sinh trong lớp vẫn giữ chỗ ngồi ở hàng đầu tiên bên phía gần hành lang cho cô. Cô vừa ngồi xuống thì một bóng trắng lướt qua bên cạnh, ngồi ngay phía sau. Người nào đó trường kỳ ngồi ở hàng cuối lần đầu tiên dời trận địa lên hàng thứ hai rồi.

Đỗ Nhược mở sách giáo khoa ra xem. Cảnh Minh cứ nhìn chăm chăm vào gáy cô. Hôm nay, cô buộc tóc đuôi ngựa, có vài sợi tóc con lất phất ở gáy. Giảng đường hàng sau cao hơn hàng trước, cậu khoanh hai tay lại nằm nhòai trên bàn, trùng hợp ngang bằng với gáy cô.

"Này." Cậu gọi khe khẽ, hơi thở phả ra, đám tóc con ở cổ phập phồng như bay múa, lốt phốt lên cổ làm cô giật mình.

Đỗ Nhược lập tức quay đầu lại, thấy gương mặt cậu gần trong gang tấc, chớp mũi chỉ cách cô chưa đến một gang tay. Ánh mắt đen lay láy của cậu phản chiếu bóng hình nhỏ nhỏ của cô. Trái tim đập thình thịch, cô lùi ngay về sau theo phản xạ. Vì có Hà Hoan Hoan đang ngồi bên cạnh nên cô không lên tiếng mà chỉ lừ mắt với cậu.

"Bạn học oi!" Cậu vẫn nằm nhòai ra đấy, nhìn xoáy vào mắt cô. "Hôm nay học đến bài nào?"

Đỗ Nhược quay người đi. Cảnh Minh nhóm trường với Cảnh Minh trong ấn tượng của cô như thể hai người, hành động khác thường quá, cô nghĩ nát óc cũng không tìm ra nguyên do.

Cậu vừa định gọi lần nữa thì dường như cô có cảm ứng, vội ôm sách quay đầu lờm cậu: "Bài 11 phần A."

"Cảm ơn." Cảnh Minh lịch thiệp cười với cô.

Đỗ Nhược á khẩu. Hình như đây là lần đầu tiên cô thấy cậu cười như thế. Lúc quay lên trên, cô thấy dây thần kinh mình tưởng như căng đứt ra rồi. Cô loáng thoáng nhận thấy gia nhập nhóm Prime có lẽ là quyết định sai lầm của mình rồi!

Chuông vào học nhanh chóng vang lên, cô thôi nghĩ ngợi vu vơ. Giảng viên tiếng Anh gọi cô đọc bài. Hôm nay, cô đã có thể đọc tiếng Anh lưu loát theo chuẩn giọng Mỹ. Hà Hoan Hoan ngoác mồm nhìn cô sau khi hoàn thành phần đọc. Cô khẽ nhún vai, cười thật tươi.

Cô chăm chú học hết cả buổi, đến giờ giải lao cũng ngồi tại chỗ đọc sách, không hề bận tâm đến người phía sau. Qua hơn nửa thời gian giải lao, cậu cũng chẳng hề quấy rầy cô. Lát sau, cô vô tình quay lại mới phát hiện: Cảnh Minh đã ngủ gục trên bàn từ đời nào rồi!

Hiện tại mới hơn mười giờ sáng thôi mà!

Do cậu đang ngủ nên gương mặt đã trút đi vẻ kiêu căng, ngông cuồng thường thấy, trông có chút ôn hòa và vô hại. Đỗ Nhược nhìn giây lát liền dời mắt đi, quay người ngồi ngay ngắn xem sách, đọc thầm bài học.

Đến trưa, chuông tan học vang lên, nhóm sinh viên như được giải phóng, thu dọn sách vở, đi đến cantin.

Hà Hoan Hoan thúc giục: "Cò Nhỏ, nhanh lên đi! Hôm nay, cantin có món thần bò kho đấy."

Đỗ Nhược: "Cậu đi trước với Hạ Nam và Khuru Vũ Thần đi. Mình có hẹn đi ăn cơm với sư huynh rồi."

"Lê Thanh Hòa à? Anh ta về nước rồi sao?"

"Ừ. Mới tới hồi sáng." "Vậy cũng được. Chia nhau hành động."

"Bye bye."

Đỗ Nhược đeo balo lên lưng, thỉnh thoảng bị người đụng phải lão đảo, quay đầu lại thấy Cảnh Minh vừa đi ngang qua cô, vẻ mặt lạnh tanh.

Đỗ Nhược chẳng hiểu chuyện gì, không biết ai lại chọc giận cậu nữa, thay đổi sắc mặt còn nhanh hơn lật sách. Cô đi ra khỏi tòa nhà giảng dạy đã thấy ngay Lê Thanh Hòa đứng chờ ở đối diện, bèn tươi cười chạy đến: "Sư huynh!"

Cảnh Minh đi đằng trước, nghe thấy tiếng sư huynh này cực kỳ chói tai, nhưng cậu không hề quay đầu lại, thờ ơ bỏ đi.

Thấy Đỗ Nhược đi đến, Lê Thanh Hòa lên tiếng xin lỗi: "Anh đã biết chuyện rồi. Xin lỗi nha Đỗ Nhược."

"Ôi chào, anh đừng nói vậy, đâu liên quan gì đến anh." Cô không muốn không khí lúng túng, vội vàng chuyển chủ đề: "Đi thôi, ăn cơm trước đã."

Hai người đến cantin mua cơm rồi tìm chỗ ngồi xuống. Lê Thanh Hòa lại xin lỗi nữa: "Đỗ Nhược, thật ra ý của anh Dịch là muốn cho em gia nhập, nhưng không ngờ anh Ô lại không đồng ý, làm ra chuyện như vậy. Đã để em phải chịu ảm ức rồi."

Đỗ Nhược cười xòa: "Bỏ đi, đồ cũng bị đập rồi, xem như hòa nhau. Vội lại, anh Dịch có suy nghĩ này là em đã vui lắm rồi."

"Anh Dịch nói coi như lần này là anh ấy nợ em."

Đỗ Nhược ngớ ngàng, không thể ngờ anh Dịch Khôn lạnh như băng kia lại là một người khẳng khái như vậy: "Anh chuyển lời cho anh ấy giúp em, thật sự không sao đâu."

Lê Thanh Hòa thở dài. "Đỗ Nhược, em cũng đừng trách anh ấy. Anh Ô là đội phó, quan hệ với thành viên trong nhóm khá tốt. Orbit là một nhóm, mọi người làm việc chung với nhau, quan trọng nhất là đồng tâm và đoàn kết. Anh Dịch không thể nào trách phạt anh Ô vì em được, sẽ dẫn đến sút mẻ tình cảm trong nhóm. Dù sao anh ta cũng là đội phó, vất vả và lập nhiều công lao."

"Em biết. Em cũng không muốn thấy nhóm các anh vì chuyện này mà bị xáo trộn." Đỗ Nhược thấu hiểu. "Mọi người cứ làm việc của mình cho tốt đi, đừng nhắc đến việc này nữa, cứ để nó qua thôi, càng nói càng ngại."

"Được rồi." Lê Thanh Hòa cũng không đào sâu vấn đề này nữa. "À, đúng rồi, anh có mua quà ở Đức về cho em, lúc này quên mang theo, mai mốt đưa cho em sau nhé."

"Buổi tối đi. Chiều em kẹt lịch học hết rồi."

"Được."

Buổi chiều, Đỗ Nhược có lớp, cơm nước xong đã đi ngay. Học hết buổi chiều lại đi ăn tối rồi đến thư viện làm bài tập, đến tận chín giờ, cô định ra về thì điện thoại báo có tin nhắn do Cảnh Minh gửi đến: "*Cô có thể tự giác một chút hay không?*"

Da đầu cô rờn rợn. Qua tin nhắn cũng có thể cảm nhận được lửa giận của cậu, cô vội vàng nhắn lại: "*Tôi đang chuẩn bị đến phòng thí nghiệm đây.*"

Đối phương không thêm đoái hoài. Đỗ Nhược chạy một mạch đến phòng thí nghiệm. Tất cả đều có mặt, sắc mặt Cảnh Minh vô cùng kém, không buồn liếc cô lấy một cái.

Cô nghĩ có thể "ông chủ" này đang bất mãn vì cô "không tích cực", bèn cố gắng biến mình thành vô hình, im hơi lặng tiếng lướt đến bàn xem tài liệu, làm máy móc, thỉnh thoảng đứng dậy quan sát bảng thiết kế và sơ đồ quy trình thí nghiệm của bạn cùng nhóm.

Cảnh Minh ngược mắt liếc nơi đang phát ra tiếng sột sột soạt soạt, cảm thấy vừa phiền vừa bức. Buổi trưa không đến, đi ăn với Lê Thanh Hòa. Buổi chiều không đến, đi học. Buổi tối thì sao? Hừ, Cảnh Minh cậu mà lại thua cái tên Lê Thanh Hòa cù lần kia hả? Cậu kiềm chế cảm xúc, hít sâu, ánh mắt tập trung vào việc của mình.

Bận đến hơn mười giờ, điện thoại di động của Đỗ Nhược vang lên, cô lập tức chạy đi nghe: "A lô, sư huynh?"

Cảnh Minh ngược mắt lên lần nữa, thấy cô đặt điện thoại xuống chạy bèn ra cửa. Mười phút sau, Đỗ Nhược đẩy cửa đi vào, hớn hờ ôm con búp bê gỗ - đặc trưng của Đức trở về chỗ ngồi của mình, mở ra rồi lại đẩy vào những mấy lần.

Cảnh Minh trừng mắt nhìn cô hồi lâu, lòng tự tôn bị khiêu chiến đến cực độ, không nhịn được nữa, bèn buông đồ trong tay xuống và đi đến chỗ cô.

Đỗ Nhược thấy cậu đến gần vội vàng bỏ búp bê gỗ sang một bên, chụp lấy dụng cụ và dây điện, ra vẻ ngoan ngoãn "Ông chủ, tôi thật sự đang cố gắng làm việc đây".

Cảnh Minh: "Lát nữa, tôi có chuyện muốn nói với cô."

"... À."

Cậu bỏ đi, lòng cô thấp thỏm. Toi rồi, sắp bị chửi tới nơi rồi. Nhưng cô thật sự rất oan ức mà!

Đến mười một rưỡi tối, mọi người lần lượt kết thúc công việc, người càng lúc càng ít, Đỗ Nhược vẫn còn bận bịu. Lại hơn nửa giờ trôi qua, Chu Thao hỏi: "Đỗ Nhược, còn chưa về à?"

Cô ngẩng đầu phát hiện không còn người nào trong phòng thí nghiệm nữa, nhớ đến Cảnh Minh bảo có việc muốn nói bèn đáp: "Lát nữa mình về."

"Vậy được, nhớ về sớm nhé."

"Biết rồi."

Cũng tốt, lúc bị chửi không có người thấy. Đỗ Nhược dụi đôi mắt cay cay, tiếp tục ghi chép tài liệu.

Khi Cảnh Minh trở về phòng thí nghiệm, chỉ thấy còn mỗi mình Đỗ Nhược trong căn phòng sáng rực. Cô hơi nghiêng đầu, mái tóc dài vén ra sau tai, buông rũ men theo cần cổ xỏa ra trước ngực. Cậu đi đến tựa vào bàn, cúi nhìn cô chốc lát, không tỏ vẻ gì.

Cô nhác thấy được gì đó liền nhìn sang, sợ hãi giật nảy cả mình: "Cậu vào khi nào? Làm tôi giật cả mình."

"Mới vừa rồi." Cậu đáp ngắn gọn, không hề cười, hình như tâm trạng không tốt.

Thấy sắc mặt cậu lạnh lùng, Đỗ Nhược bất an: "Cậu muốn nói gì với tôi?"

Cảnh Minh không đáp chỉ nhìn cô đăm đăm, không biết nào bộ đang mã hóa vấn đề gì.

Lòng Đỗ Nhược càng thêm hoảng loạn, quyết định giải thích trước: "Tôi... Tôi học hết cả buổi chiều, buổi tối phải làm bài tập. Tôi vừa định đến phòng thí nghiệm thì cậu đã nhắn tin tới. Cậu không nhắn tôi cũng sẽ đi, tôi không có lười biếng."

Cậu vẫn không nói lời nào, mày nhíu lại, thấp thoáng lộ ra vẻ mặt như đang nén giận vì bị coi thường. Cô nghĩ ngợi chốc lát, càng lúc càng ngờ vực có khi nào cậu muốn đuổi cô cô không, chỉ bằng chuẩn đi trước để cậu bình tĩnh lại sẽ tốt hơn. Thế là...

"Không còn sớm nữa, nếu không có gì tôi về trước nhé." Cô vừa nói vừa vội vàng cất sỏ vào balo, xách lên định đi.

Cảnh Minh chợt cất lời: "Tôi thích em."

Đỗ Nhược đứng hình tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40

Không gian phòng thí nghiệm yên tĩnh như tờ, ánh đèn huỳnh quang soi tỏ cả căn phòng như ban ngày, hai người im lặng nhìn nhau.

Đỗ Nhược nhìn cậu trân trối, chần chừ không lên tiếng cũng không phản ứng, như thể một con robot đột ngột bị sập nguồn. Cảnh Minh không đoán được cô đang nghĩ gì, vô thức liếm môi, lên tiếng lần nữa: "Đỗ Nhược Xuân..."

Một giây sau, Đỗ Nhược như bị đánh thức, nhanh chóng kéo khóa balo, vội nói: "Tôi không thích cậu", nói xong thì đeo balo lên lưng chạy đi.

Cảnh Minh vô cùng bất ngờ, mày cau chặt: "Còn chưa nói rõ mà chạy gì chứ?" Cậu sai bước đuổi theo căn đường cô.

Cô như con thú bỗng nhiên bị vây khốn, hoảng sợ lùi về sau, kinh hoàng nhìn vào mắt cậu rồi lập tức trốn tránh nhìn đi chỗ khác: "Tôi đã nói rồi mà."

"Nói cái gì?"

"Nói tôi không thích cậu." Tay cô nắm lấy mép bàn thí nghiệm bên cạnh, hồn vía còn chưa trở lại sau cơn khiếp sợ vừa rồi.

"Nói dối." Mặt Cảnh Minh mặt cắt không một giọt máu.

"Không có..." Cô túm chặt quai balo, muốn liềm mình chọc thủng phòng tuyến của cậu để thoát ra ngoài: "Tôi thật sự phải về rồi..."

Cậu lại cản bước, hoàn toàn không có ý định thả cô đi. Cô vừa sốt ruột vừa sợ hãi, mặt đỏ gay: "Tôi thật sự phải về rồi..."

"Nói hết đã."

"Tôi nói rồi, không thích..." Giọng cô chợt nhỏ lại, phát hiện sắc mặt cậu đã thay đổi.

Cậu vẫn đứng đấy, cắn môi, ngẩng đầu nhìn lên trời, giận quá hóa cười. Lát sau, cậu sa sầm mặt mày, cúi xuống, lấy một tờ giấy trong túi ra, giấu giữ trước mặt cô, giọng nói như đang đe dọa: "Không thích tôi, vậy đây là gì?"

Đỗ Nhược sững sốt nhìn tờ tài liệu chính trị trong tay cậu. Đầu óc cô nổ tung, gò má đỏ bừng bừng, vừa bức bối vừa xấu hổ nhào đến muốn giật lại. Cậu lập tức giơ tay lên cao, cô không với tới, nóng nảy nhảy bật lên, nắm được một góc, trang giấy tức tốc bị xé rách.

Cậu kinh ngạc, nhanh chóng giấu tờ giấy ra sau lưng, một tay ngăn cô lại, nổi giận đùng đùng: "Em làm gì vậy?"

Tiếng quát của cậu khiến cô dừng lại, ngẩng đầu lên, trong đôi mắt chứa nỗi hoảng sợ, bối rối và luống cuống, ngay sau đó là nhục nhã, thất vọng và

oán hận bao trùm

"Cậu đắc ý lắm phải không?"

Cảnh Minh ngậy ra.

Cô giận đến mức lồng ngực phập phồng: "Biết tôi thích cậu nên cậu rất đắc ý, đúng không? Cảm giác mình rất tài ba, rất cao quý, còn tôi thì gọi là đến, đuổi là đi, phải không?"

Cảnh Minh nheo mắt lại, không ngờ cô lại nói những lời chua cay như vậy. Đỗ Nhược chỉ cảm thấy như mình đã chịu đủ mọi loại sỉ nhục rồi, toàn thân run rẩy, răng và vào nhau lập cập trong tiết hè tháng Sáu. Cô không muốn nói chuyện với cậu, chỉ muốn biến mất ngay tức khắc.

Nhưng cậu vẫn ngăn cản trước mặt cô không tha, mà cô cũng không cách nào trốn tránh nữa. Trải qua thời gian dài đè nén, cảm xúc ẩn sâu trong nội tâm tuôn trào ồ ạt, phá vỡ bức tường chắn được cô dựng lên để trốn tránh nỗi sợ hãi.

"Tôi từng thích cậu đấy, thì sao? Nhưng tôi không còn thích cậu từ lâu rồi. Con người cậu kiêu căng, cay nghiệt, xưa nay luôn coi thường người khác. Đầu óc tôi bị chấp mạch mới đi thích cậu."

Cảnh Minh đỏ mặt tía tai. Từ trước đến nay, cậu đã bao giờ bị ai chửi thẳng mặt như vậy đâu? Cậu nhìn cô chăm chăm, tức đến phát điên: "Tôi coi thường ai chứ hả?"

Môi cô run run không nói nên lời.

"Nói đi!" Cậu sấn đến gần, hơi khom người, nhìn xoáy vào cô: "Tôi coi thường ai?"

Cô trong buồng không chịu lùi về sau, tức tối nhìn cậu: "Tôi."

Khỏe môi cậu nhếch lên chế giễu: "Đúng vậy. Nhưng khi đó, tôi không thích em nên không chú ý đến em. Đây không phải là chuyện bình thường sao?"

Cô trợn to mắt không thể tin nổi, bị đá kích sâu sắc. Không ngờ nửa năm sau, cậu lại cho cô một dao, thái độ giống hệt lúc ban đầu, dường như ác mộng lại tái diễn.

"Khi đó, em là người thế nào? Nguyên vọng ra sao? Mục tiêu là gì? Nói gần là thi đạt chuẩn, đủ xin học bổng, nói xa hơn một chút thì là thuận lợi tốt nghiệp, sau đó làm nhân viên văn phòng còn con là đã thấy thỏa mãn, thuê căn hộ nhỏ sống tạm qua ngày. Tôi và em là hai thế giới hoàn toàn khác nhau. Khi đó, tôi không để ý đến em, có phải rất bình thường hay không?"

"Bình thường!" Cô cứng rắn mím môi, nhưng tim lại đau như cắt. "Nhưng mà... *"Đừng thích tôi, tôi sẽ không thích cô"*... Cậu đã khinh thường tôi đến cỡ nào mới nói ra được những lời như thế? Cho rằng tôi xấu xí, nghèo khổ, rất nực cười, đúng không? Không thích thì không thích, tại sao phải nói cái kiểu chà đạp tôn nghiêm của người khác như thế?"

Hóa ra chuyện này chưa hề trôi vào dĩ vãng, nó vẫn là một phần quá khứ mà cô không hề muốn nhắc đến, là vết sẹo khó phai mờ nhất trong cuộc đời cô. Giờ phút này nhắc lại, giọng cô lại run run, mắt cũng đỏ hoe: "Có lẽ không phải cậu cố ý mà là bẩm sinh đã như vậy. Vừa sinh ra đã có tất cả, cho nên cậu không nhìn thấy bất cứ thứ gì nổi bật, không nhìn thấy nỗi đau khổ, chật vật và hèn mọn của người khác. Tôi không giống cậu, sinh ra đã hai bàn tay trắng. Tất cả những thứ trước kia và bây giờ có được đều là do bản thân tôi nỗ lực đạt được. Cậu không có tư cách chê cười hay khinh thường tôi. Thật ra, tôi không hề thay đổi. Trước đây là vậy, hiện tại vẫn vậy. Mà cậu tuy tài ba thực đấy nhưng tính cách quá tệ, vốn không đáng để tôi thích."

Lời này đã kích nặng nề không khác gì giáng cho cậu một cái tát. "Đừng làm ra vẻ em bị tổn thương sâu sắc lắm!" Cảnh Minh nén giận. "Nói tôi kiêu căng, em cũng có tốt hơn đâu? Thanh cao, yếu đuối, tự ti. Tôi đã nói gì? Khi đó em thích tôi là thích gì ở tôi? Vì thích tôi mà em đã làm gì? Bày tỏ với tôi hay là lúc tôi hỏi em, em chịu thừa nhận? Chẳng có bất cứ điều gì hết. Nếu lúc ấy em thừa nhận, dù tôi có khôn nạn đến đâu cũng không đến mức nói ra những lời tổn thương. Tôi nói sẽ không thích em, có vấn đề gì sao?"

Mặt Đỗ Nhược đỏ như gấc: "Vậy bây giờ cậu cũng đừng thích tôi."

Cậu nhất thời nghẹn uất, hung dữ tức tối nhìn cô.

Lần này, cô dám đương đầu cãi nhau với cậu là đã cố gắng chống đỡ đến cực hạn rồi. Hốc mắt cũng đỏ như con thỏ, mấy lần cố nén lệ nhưng sắp không nhịn được nữa. Cô hít thật sâu, quay đầu đi, cố hết sức hít thở, không muốn để lộ bộ dạng thất bại thảm hại của mình.

Lừa giận vẫn còn bưng bưng, nhưng nhìn thấy cô như vậy, cậu bỗng ghen hòng, im lặng hồi lâu mới cô kìm nén cảm xúc, bất bình lên tiếng: "Chuyện đó cũng đâu có cách nào, lúc ấy, tôi và em không cùng loại người. Con người của em đấy..."

Cô lập tức quay đầu lại, nhìn vào mặt cậu, thấy rõ cậu đang nén giận, cũng biết tiếp theo cậu sẽ xả một tràng dài những lời chỉ trích vô lý và ngạo mạn, thế nên gai góc toàn thân đều dựng đứng lên phòng bị như con nhím.

Không ngờ cậu chỉ hừ lạnh châm chọc: "Con người của em thật sự khiến tôi rất tò mò. Em từng thích tôi, sau đó thì sao?"

Cô ngăn người rồi cảnh giác, không rõ cậu muốn nói gì.

"Em thật sự từng thích tôi sao? Thế sao lại dễ dàng từ bỏ? Nói ra như uất ức muôn phần, chịu tổn thương sâu sắc, nhưng sự thật chẳng qua vì một câu nói thực tế của tôi, em đã lùi bước ngay lập tức. Tình cảm của em nông cạn thế sao? Rốt cuộc em thích tôi hay là thích mẫu người ảo tưởng trong lòng em, một đối tượng lý tưởng mà em hằng mơ ước và gửi gắm hy vọng? Đến khi phát hiện hóa ra người này không hoàn mỹ, hóa ra người này có khiếm khuyết thì em lập tức trở mặt không thích nữa." Nói đến đây, cậu lại trở nên cau kỉnh. "Kiểu thích tầm thường như vậy mà em còn mạnh miệng nói ra được à?"

"Thích của cậu thì cao thượng lắm chắc?"

"Chắc chắn hơn em. Ít ra bây giờ cãi nhau điên tiết đến vậy mà tôi vẫn thích em đấy!"

Cô thẳng thốt ngậy ra như phỗng, lòng chấn động, như thể bất ngờ bị đánh hiện nguyên hình. Tức giận, xấu hổ đều bay biến tức khắc, hoang mang lo sợ lẫn nữa chiếm đóng đầu óc. Lòng ngực phập phồng, lên xuống kịch liệt, cô lại quay mặt đi, tay vô thức nắm chặt mép bàn, lùi về sau một bước.

Thấy đáng về kháng cự này của cô, khuôn hàm cậu đành lại. Rõ ràng đã bộc phát hết mọi nỗi tức giận ra rồi nhưng sao cậu vẫn còn thấy ghen ứ không trôi thế này.

Hai người lại tiếp tục dùng sự im lặng đối đầu với nhau, không ai nói gì, tựa như đều thấy mệt mỏi, cảm thấy cãi vã và trút giận như vậy thật ra chẳng có ý nghĩa gì. Ánh đèn huỳnh quang vẫn soi sáng từng góc ngách trong phòng thí nghiệm, hai người cứ im im thật lâu như muốn hòa tan vào ánh sáng chói lóa này.

Dần dà, ngón tay đang bấu chặt mép bàn của cô từ từ buông lỏng, cảm xúc như con sóng ào ạt vỗ bờ từ từ rút đi. Cuối cùng, cô nhẹ giọng cất lời: "Hiện giờ, tôi không muốn yêu đương, thấy không cần thiết. Thời gian này, mỗi ngày tôi đều sống rất vui vẻ, không muốn thay đổi tình trạng trước mắt..."

Đến đây thì bỗng không nói được nữa, cô vốn cho rằng bản thân có thể tiếp tục bọc lộ suy nghĩ trong nội tâm của mình như khi nãy, song vẫn không sao thốt ra trọn vẹn.

Bởi vì... Cảnh Minh, cậu chính là chiếc lá kia, chiếc lá che đi ánh nhìn của người khác. Từ khi bắt đầu cuộc sống đại học đến nay, lúc không thích cậu, tôi mới tự do nhất, có thể nhìn thấy rất nhiều điều đẹp đẽ trong cuộc sống. Còn khoảng thời gian thích cậu với tôi quá đau khổ, tôi không muốn quay lại nữa.

Tôi không muốn ở bên cậu để phải thấp thỏm suy đoán từng câu từng chữ cậu nói có ý gì, là thích tôi hay là không thích tôi. Không muốn trong sân thể dục đông người như thế, vừa nhìn đã nhận ra cậu, nhận ra trang phục của cậu, nhận ra bóng dáng cậu. Không muốn chỉ nhìn bóng lưng cậu thôi cũng thấy vui vẻ, miễn được theo sau cậu không bị phát hiện thì dù có đi đến tận kiếp tôi cũng bằng lòng. Không muốn tốn tâm tư đoán xem giờ này cậu đang làm gì, đang ở nhà, ở phòng thí nghiệm hay ở ký túc xá, có thỉnh thoảng nghĩ đến tôi, để ý tôi, có ngẫu nhiên cảm thấy dường như tôi cũng không đến nỗi nào. Cũng không muốn nhìn thấy một chiếc lá lại nhớ đến cậu, thấy chim bồ câu cũng nhớ đến cậu, nhìn lên ngọn cây và trời xanh cũng thế...

Thế nhưng cô lại nín lẹ, không nói gì cả, chỉ cười nhạt: "Tôi chỉ muốn làm chính mình, khiến bản thân trở nên tốt hơn. Tôi cho rằng việc này quan trọng hơn là dấn thân vào trò yêu đương với cậu."

Cảnh Minh lẳng lặng nhìn cô, không phản bác, không tức giận, chỉ im lặng rất lâu. Chính giờ khắc này, cậu phát hiện cảm giác của mình đối với cô đã thay đổi. Dường như cuối cùng cậu đã thấy rõ được rất nhiều thứ. Trước thời điểm tối nay, cậu đối với cô chẳng qua chỉ là tình cảm của một đứa bé muốn giành lấy món đồ chơi mà nó thích thôi. Nhưng ngay khoảnh khắc này, không hiểu sao lòng ngực đau nhói từng cơn khiến cậu đột nhiên trở nên dè dặt, không dám tiến đến gần cô nữa.

Cậu nhìn cô cúi đầu để những giọt nước mắt rơi xuống, thấy không đành lòng: "Đừng khóc nữa. Tôi chỉ thuận miệng nói ra thôi, không thích nhiều cũng không nói muốn theo đuổi em mà. Em khóc cái gì? Tôi chỉ..." Cậu cau mày lần nữa. "Được rồi, đừng khóc nữa mà."

Đỗ Nhược quệt mắt, nắm chặt quai balo của mình, cúi gằm đầu bước ra ngoài. Cậu cản lại lần nữa, cô ngẩng đầu, mắt hoen đỏ: "Tôi phải về đây."

"Đi chung đi, trễ lắm rồi." Cậu cầm túi của mình lên, đi ra ngoài, đến cửa thì quay lại. Cô cũng cúi đầu, từ từ bước theo, để cậu khóa cửa lại.

Sân trường đêm khuya in bóng hàng cây đung đưa. Thời gian trôi qua, thu đi đông đến, xuân tàn hè sang, cảnh vật trên con đường trước tòa nhà thí nghiệm đã thay đổi, từ lá ngà vàng đến rơi rụng, từ khô héo đến đâm chồi rồi lại cảnh lá xum xuê. Hôm nay, tán cây rậm rạp che đi bầu trời lẫn ánh sáng. Đèn đường vàng vọt xuyên qua tán lá soi lốm đốm trên mặt đất, động trên bóng dáng của những con người đang lẳng lặng bước đi trong màn đêm.

Cảnh Minh và Đỗ Nhược đi sát hai bên đường, cách nhau cả khoảng không rộng rãi, không nói gì cũng chẳng nhìn nhau, càng không có tâm trạng ngắm nhìn cảnh vật xung quanh. Hai người như hai đường thẳng song song băng qua các tòa nhà thí nghiệm rồi đến những tòa nhà giảng dạy, lại từ văn phòng đi qua sân thể dục. Suốt chặng đường tràn ngập ánh trăng, đèn đuốc rực rỡ, nhưng hai người lại như lạc trong một thế giới vô cùng tĩnh lặng.

Gió đêm hè mon tron trên áo sơ mi của cậu và vạt váy của cô, chẳng biết có thể xoa dịu đi nỗi lòng nhấp nhô của họ hay không.

Mãi cho đến khi đưa cô về đến cổng ký túc xá, hai người đồng thời đi nhanh hơn, nhưng đến cuối, cậu vẫn nhanh hơn vài bước, đứng chắn trước mặt cô. Cô vẫn niu lấy quai cặp, mí mắt buong rù không nhìn cậu, cả người mang tư thái đề phòng.

"Đỗ Nhược Xuân." Cậu bình thản cất giọng: "Đừng bỏ đi. Cho em gia nhập Prime không phải là vì muốn theo đuổi em. Tôi không hề đề đến mức ấy, mạng công việc ra lấy lòng con gái. Cho em gia nhập là vì em xứng đáng. Tôi cần em, Prime cần em. Chuyện tối nay tôi chỉ thuận miệng nói thế thôi, sang đến ngày mai, hãy cứ xem như chưa có gì xảy ra."

Cậu nói xong lập tức bỏ đi một mạch. Nghe tiếng bước chân cậu xa dần, cô không quay đầu nhìn theo bóng lưng ấy mà thẳng hướng đi vào ký túc xá.

Cả không gian chỉ còn lại mỗi con đường trống trơn không một bóng người.

Cô về phòng quá trễ, sau khi trình bày với cô quản lý ký túc xá xong thì băng qua đại sảnh khuya khoắt vắng lặng, đi vào thang máy.

Đường như tình cảm của cô rất nồng nặc, đúng như cậu đã nói, chưa từng biểu lộ, cũng chưa từng thừa nhận. Nhưng vì sao trong khoảnh khắc cửa thang máy đóng lại, cô lại bất giác giàn giụa nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41

Ánh nắng sớm mai những ngày tháng Sáu rọi qua ô cửa sổ, phủ khắp cả hành lang tòa nhà thí nghiệm. Đỗ Nhược đứng trước cửa phòng, tay siết chặt nắm đấm cửa, muốn mở ra lại cứ ngập ngừng mãi.

Điều nên nói đã nói hết rồi, cô phải coi mở một chút, không cần thiết giấu giếm che giấu, như vậy vô nghĩa quá. Nghĩ như thế, cô hít sâu, định đẩy cửa ra.

"Làm gì vậy?" Phía sau có người bước đến, khiến cô giật mình. "Chưa tỉnh ngủ à?"

Đỗ Nhược lắc đầu ngay lập tức: "Tỉnh rồi."

"Chuẩn bị họp." Cảnh Minh vừa nói vừa bước đi.

Cô nhìn theo bóng lưng bình thản, ung dung của cậu, như thể chuyện tồi qua chưa từng xảy ra. Điều khác biệt duy nhất là trong thái độ và giọng nói đã bớt đi chút kiêu căng. Vậy cũng tốt, cứ xem như chưa từng có gì xảy ra, xem nhau như đồng đội hay cấp trên cấp dưới đều được.

Đỗ Nhược nhanh chóng chuẩn bị sổ sách họp hành.

Cuộc họp không có nhiều nội dung thảo luận, chỉ lên kế hoạch và chia sẻ thông tin cuộc thi sắp tới ở Thẩm Quyển. Cảnh Minh phân chia nhiệm vụ cho mỗi tổ xong thì tan họp.

Đứng trước công việc, dường như cậu không có tâm trí băn khoăn việc khác và cô cũng thế. Cứ thế quên đi chuyện tồi qua thật là tốt.

Hiện giờ đã là đầu tháng Sáu, một tháng nữa là nghỉ hè, cuộc đua xe hơi không người lái dành cho sinh viên toàn thế giới đang tới gần. Đây là cơ hội rất tốt cho dự án "Không người lái" của Prime thử sức. Tình hình giao thông trong cuộc đua sẽ đơn giản hơn trong cuộc sống rất nhiều, vì vậy không cần cả đội phải bố trí kỹ thuật theo quy cách cao nhất. Nhưng dù vậy, cả nhóm Prime từ trên xuống dưới đều cố gắng hết sức, không hề lơ là.

Biết bao công sức nghiên cứu dự án hơn một năm rồi cuộc sắp được đối mặt với thử thách. Ai cũng muốn đạt được thành tích tốt nhất nên tự nhiên cũng hăng hái hơn. Dù sao mọi người trong nhóm đều là những thanh niên thiên tài, quyết tâm cao ngất trời, đâu ai muốn tác phẩm của mình thua kém người khác chứ.

Cảnh Minh và Đỗ Nhược đều là kiểu người nghiêm túc trong công việc. Dường như giữa họ tồn tại một sự ăn ý vô hình nào đó giúp giữ mối quan hệ này ở mức bình thường, khi trò chuyện thảo luận sẽ không dễ lần cảm xúc cá nhân, tuyệt đối không nhắc đến chuyện nào khác ngoài công việc và chuyên ngành. Cứ như thế, hai người có thể bình thản tự nhiên trò chuyện ngang hàng với nhau, thậm chí khi bàn bạc vấn đề với Cảnh Minh, cô có thể nhìn thẳng vào mắt cậu, không bối rối né tránh như trước.

Lúc quay người đi, cô cũng thoáng nghĩ, thế này có được xem là một kiểu tiến bộ và hòa giải không nhỉ? Sau đó, cô lại chuyên tâm vào việc quan trọng nhất trước mắt là chuẩn bị cho cuộc thi.

***

Nửa tháng sau, Đỗ Nhược ngoại trừ việc lên lớp theo thời khóa biểu, thời gian còn lại đều ngâm mình trong phòng thí nghiệm, nhà xưởng và khu công nghiệp. Cô đã sớm nhận được bản đồ đường đua từ phía ban tổ chức, việc cần làm lúc này chính là nâng cao "thị lực" cho xe, khiến nó tinh tường "thấy" rõ đường ranh giới, khúc cua, đối thủ cạnh tranh và trở ngại nhân tạo.

Đối với nhóm của Lý Duy và Đỗ Nhược, đây là chuyện nhỏ. Bất kể là đường ranh giới, thân xe kim loại hay móc chướng ngại màu đỏ, lấy những mục tiêu cố định làm đối tượng cảm ứng để điều chỉnh bộ cảm biến đều thuộc phạm vi kỹ thuật điều khiển của Prime.

Chớp mắt đã đến giữa tháng Sáu, nhiệt độ ngày càng tăng cao, cái nóng giữa hè như thiêu như đốt. Cả nhóm lại họp với nhau lần nữa, Đỗ Nhược đưa ra phương án kế hoạch cận kề và hoàn chỉnh: "Bốn góc và mũi xe tổng cộng có 5 radar laser và 5 camera độ phân giải cao. Mũi xe, thân xe và gầm xe có tổng cộng 11 bộ cảm biến sóng siêu âm, ngoài ra còn có con quay hồi chuyển, máy gia tốc và bộ cảm biến tốc độ quang học... Kế hoạch sơ bộ là vậy."

Cảnh Minh xoay bút, nghe cô nói xong liền hỏi: "Có khó khăn gì không?"

"Không có." Đỗ Nhược lắc đầu. "Kỹ thuật hiện tại của phòng thí nghiệm chúng ta đã có thể đạt đến yêu cầu của một chiếc xe đua không người lái."

"Vậy chẳng phải trong thời gian này, tổ của cô quá nhẹ nhàng rồi sao? Cho cô thêm chút độ khó nhé!"

Đỗ Nhược nhún vai, thản nhiên chấp nhận thử thách: "Được thôi, Big Boss, cậu nói là được."

Ngón tay đang xoay bút của Cảnh Minh hơi khựng lại. Giọng nói nhỏ nhẹ êm ái của cô khi thốt ra hai chữ "Big Boss" này đúng là...

Cậu thoáng liếc nhìn Đỗ Nhược từ trên xuống dưới. Lúc này, cô đang ngồi đối diện, ánh mắt trong veo và tràn đầy tự tin nhìn thẳng vào cậu.

"Giảm bớt sức nặng cho xe, ít nhất hai cân." Cảnh Minh đề ra yêu cầu.

Đỗ Nhược cup mắt nghĩ cách đơn giản hóa phương án thiết kế, sau đó lập tức ngược mắt lên quả quyết: "Được."

Cây bút trong tay cậu vô thức gõ lên bàn, nhưng ánh mắt nhanh chóng chuyển sang nhóm Chu Thao: "Tốc độ 350km/h không vấn đề gì chứ?"

Chu Thao hắng giọng: "Yên tâm."

Cảnh Minh nói với Hà Vọng: "Não bộ ít nhất phải đạt đến một trăm chín mươi nghìn tỷ thuật toán AI."

Hà Vọng hưng phấn nhướn mày: "Cảm ơn Big Boss đã đưa ra yêu cầu nghiêm khắc. Thế mới kích thích chứ! Dễ quá thì chẳng có tính thách thức gì cả!"

Cảnh Minh không khỏi bật cười, nhìn hết một vòng, trên gương mặt mỗi người đều viết rõ hai từ tự tin và quyết tâm: "Tôi mặc kệ thực lực đối thủ thế nào, chúng ta phải đạt đến mức độ tốt nhất có thể. Nửa tháng sau bắt đầu lắp ráp xe, có vấn đề gì không?"

"Không thành vấn đề." Cả nhóm đều hét to, cùng nhau vỗ bàn rầm rầm. Mấy tờ giấy trên bàn cũng bị chấn động mà rung rinh.

Đỗ Nhược nhoẻn môi cười.

"Tan họp." Cảnh Minh nghĩ đến điều gì đó, bèn bổ sung: "Đúng rồi, còn một việc."

"Thân xe, thiết kế kiểu dáng và sơn vỏ ngoài cần lóa mắt sang chảnh một chút. Tôi không muốn mang một chiếc xe vừa quê mùa vừa xấu xí đi thi đâu."

Tiếng cười vang rền.

Đỗ Nhược xem bản vẽ bỗng phát hiện một vấn đề: "O, sao trong này lại có thêm ghế?" Theo lý thuyết, để thuận tiện và bớt việc, xe đua không người sẽ không lắp ghế, thay thế bằng trí tuệ nhân tạo.

Cảnh Minh quay đầu lại nhìn cô, thản nhiên đáp: "Bởi vì chúng ta muốn tự chơi."

"Đùa hả?" Đỗ Nhược nhìn sang Lý Duy, Hà Vọng và những người khác, cầu cứu: "Ai có thể can gián không vậy?"

Mấy người họ nhún vai: "Bọn mình cũng rất muốn chơi."

Ôi thần linh ơi, cô đã gia nhập băng đảng gì thế này? Đỗ Nhược cảm bản thiết kế đi tìm thầy Lương Văn Bang hỏi ý kiến.

"Thầy đã cho ý kiến từ lâu rồi, nhưng bọn nó không nghe, thầy cũng không khuyên được." Thầy Lương lắc đầu thờ dài. "Chuyện lắp ghế vào thể này thật quá ngông cuồng. Cái thằng Cảnh Minh việc gì cũng tốt, chỉ là quá tùy hứng, giới hạn nào cũng muốn vượt qua. Tính cách này sớm muộn gì cũng ngã sứt đầu mẻ trán chứ chẳng chơi."

Đỗ Nhược lo lắng: "Lắp ghế sẽ tăng tỷ lệ nguy hiểm ạ?"

"Dĩ nhiên. Nhét thêm một khối không gian vào, bắt buộc phải nâng cao yêu cầu chế tạo. Nếu kỹ thuật đạt chuẩn thì muốn hành hạ cỡ nào cũng được, nếu không thì sẽ xuất hiện tình huống như em nói."

Đỗ Nhược ưu sầu nhíu mày, nhưng lại nhanh chóng giãn ra: "Em cho rằng không thành vấn đề. Prime của bọn em rất lợi hại."

Lương Văn Bang bật cười, khề thờ dài: "Xem ra, em cũng sắp bị bọn chúng tẩy não rồi. Thật là "nguru tầm nguru mã tầm mã" mà."

Đỗ Nhược không hiểu mấy: "Là sao ạ?"

"Ai cũng bảo nhóm Prime là một đám trẻ sinh trưởng hoang dã, tự phụ ngông cuồng, hệt như nhóm trưởng của các em ấy, ha ha. Em ở trong nhóm lâu dài thế nào cũng giống hệt chúng cho mà xem."

Đỗ Nhược sùng sốt, lần đầu tiên được nghe người ta dùng từ "tự phụ", "ngông cuồng" để hình dung về mình. Nhưng nghĩ lại, hình như cảm giác cũng không tệ, nhỉ?

***

Những ngày tiếp theo, cả nhóm đều quay cuồng trong mớ công việc, tập trung cao độ. Đỗ Nhược không chạy đến thư viện thì sẽ đến phòng thí nghiệm, tìm kiếm sách vở, luận văn và phim tài liệu, vắt hết chất xám nghĩ ra tất cả phương án khả thi để giảm bớt sức nặng của hệ thống cảm biến, bận rộn đến nửa đêm là chuyện bình thường.

Bản thân cô đã chăm chỉ lắm rồi, nhưng không ngờ những người khác còn cố gắng hơn, chong đèn suốt đêm là chuyện cơm bữa mà không hề có một câu oán thán hay than vãn. Tất cả đều tận tâm tận lực, tự giác chủ động làm việc. Bình thường, cả tòa nhà đến khuya sẽ đen như mực, chỉ có phòng thí nghiệm của Prime là đèn đuốc sáng trưng.

Liều mạng nhất là Cảnh Minh. Nhiều khi cô đã buồn ngủ đến mức không mở nổi mắt, vậy mà cậu vẫn nán lại phòng thí nghiệm. Nghe thành viên khác nói cô mới biết, trong nhóm, cậu luôn là người ra về cuối cùng. Cũng chính lúc này, cô mới nhận ra cậu rất thông minh, chỉ số IQ cao ngất, nhưng lại nỗ lực nhiều hơn những người bình thường khác.

Đã quá nửa đêm, nhóm Hà Vọng, Vạn Từ Ngang vận lưng xoay cổ đứng dậy, chuẩn bị trở về ký túc xá.

"Đỗ Nhược, còn chưa về à?"

"Đề kít nữa." Cô cũng hơi mệt, nhưng vẫn muốn làm xong việc còn dang dở.

"Về sớm chút đi." "Biết rồi."

Mọi người lục tục thu dọn đồ đạc ra về, còn cô vẫn tập trung cho đến khi mắt hoa mây vầng mới chuẩn bị "tan ca". Cô ngẩng đầu lên, cả căn phòng thí nghiệm sáng sủa trống trải, chỉ còn mỗi Cảnh Minh đang ngồi trước máy tính.

Cô thu dọn xong định đi, nghĩ thế nào lại quay đầu nhìn cậu: "Một giờ rồi, cậu không về sao?"

Không có tiếng đáp lời. Cảnh Minh không hề ngẩng đầu lên, ngón tay vẫn gõ lạch cạch trên bàn phím.

Cô biết cậu bận, chắc không nghe thấy, bèn đeo balo lên: "Tôi đi trước, cậu cũng về sớm nghỉ ngơi nhé."

Cô vừa rời khỏi bàn thí nghiệm thì Cảnh Minh từ từ ngẩng đầu khỏi máy tính, nhìn đăm đăm vào hư không giấy lát như sắp xếp mọi chuyện trong đầu rồi quay sang nhìn cô: "Cùng về đi."

Đỗ Nhược dừng lại: "Hả?"

Bên kia vang lên tiếng tắt máy tính, cậu đứng dậy, vừa dụi mắt vừa lấy chìa khóa từ túi quần ra: "Đi thôi."

Cửa thang máy đóng lại, cậu ngửa đầu dựa vào vách, hai mắt nhắm nghiền, không biết đang nghỉ ngơi hay suy nghĩ gì. lát sau, cậu đột nhiên cúi đầu hỏi cô: "Đói bụng không?"

Đỗ Nhược ngạc nhiên: "Gi cơ?"

Đỗ Nhược không biết phía sau ký túc xá của sinh viên quốc tế có một quán cháo bán đến khuya. Không gian gọn gàng sạch sẽ, mặt tiền không lớn, bày bàn ở bên ngoài men theo dãy tường thấp leo đầy hoa bìm bìm.

Hai người chọn một chỗ ngoài trời có bày bàn ghế gỗ dưới giàn nho, ngoài ra còn có một dãy chậu hoa hướng dương, trâu bà và hoa cúc... Ngẩng đầu có thể thấy được bầu trời xanh đen của mùa hè và từng ngôi sao bé xíu tỏa sáng lấp lánh qua khe hở của giàn nho. Đỗ Nhược còn thấy được chòm sao Thất Tinh Bắc Đẩu nữa.

Cảnh Minh gọi món, đợi nhân viên phục vụ rồi đi rồi nhìn cô: "Đang ngắm gì vậy?"

"Sao." Đỗ Nhược quay sang nhìn vào mắt cậu.

Đêm đó đã trôi qua hơn hai mươi ngày. Mấy ngày qua, hai người đều bận rộn. Đây là lần đầu tiên họ ngồi chung với nhau kể từ ngày đó, không phải vì công việc. Đỗ Nhược nghịch ngón tay mình, lại ngẩng đầu nhìn trời: "Sao ở Bắc Kinh ít quá, vẫn là sao ở trên núi nhiều hơn, ngợp cả bầu trời, giống như rắc một lớp kim tuyến lên tờ giấy đen vậy."

Cảnh Minh cũng ngẩng đầu: "Không khí ở thành phố không tốt. New Zealand có thị trấn ngôi sao Tekapo, sao ở đó hệt như cô vừa nói."

"Cậu từng đến đó à?"

"Ừ." Cậu xoa mũi, quay đầu đi ngáp dài, mệt thật rồi.

"Mệt lắm hả? Khi nãy, lẽ ra cậu phải về ký túc xá ngủ ngay, đừng nên đến đây ăn mới phải." Đỗ Nhược càu nhàu.

Cảnh Minh vừa ngáp xong, mắt ươn ướt, nhìn cô không nói gì. Đỗ Nhược mím môi, cúi người gãi mắt cá chân.

"Có muối sao?" Cậu nghiêng đầu nhìn xuống gầm bàn.

"Hình như có mấy con thoi." Cô hỏi han: "Cậu từng đi rất nhiều nơi rồi à?"

Cảnh Minh gọi nhân viên phục vụ mang hương muối đến: "Lúc rảnh rồi thì đi đây đi đó thăm thú ấy mà."

Cô nghịch mấy sợi tua rua trên khăn trải bàn. "Trước kia, tôi chỉ nghĩ cậu là kiểu người lờ lững, nghiện game thoi, không ngờ lại có tài như thế, chịu khó chịu khổ hơn rất nhiều người."

Cảnh Minh không trực tiếp đáp trả vấn đề này. "Xem ra cô có kha khá thành kiến với tôi nhỉ?"

Đỗ Nhược vẫn cố chấp: "Có một số cũng không phải."

Cậu cười khi, dường như lời giải thích hay biện minh, mệt mỏi quá nên không có nhiều hứng thú nói chuyện. Nhân viên phục vụ bưng hai bát cháo và món ăn kèm lên, sợi rong biển, cải muối dưa chua, lạc luộc. Cảnh Minh dụi mắt, ngồi thẳng dậy, gấp vài món bỏ vào bát cháo: "Chịu được cường độ làm việc cao ở Prime không?"

"Cũng được." Cô dụi mắt. "Cậu bán mạng thật."

"Vì đó là thứ tôi thích."

"Nhìn ra rồi, cậu rất thích robot." Có thể dành nhiều quyết tâm và nghị lực để làm một việc thì đương nhiên là đam mê rồi.

"Thích từ bé."

Đỗ Nhược vừa ăn sợi rong biển vừa nhớ đến cậu là thiên tài thiếu niên, bèn tò mò: "Bước ngoặt là gì?"

Cậu thoáng nhớ lại. "Hình như hồi ba tuổi, ba dẫn tôi đi Mỹ đến nhà một người bạn là giáo sư. Nhà bác ấy có chiếc xe hơi nhỏ như món đồ chơi cực ngẫu, chạy khắp nhà. Lúc đó, tôi cảm thấy rất thần kỳ nên "mò xè" nó ra xem." Bởi vì một nên giọng cậu không lớn, nghe vừa uể oải vừa chân thật. "Tôi muốn xem thử trong đó lắp thứ gì? Sao nó có thể tự động chạy, rẽ cua, phát sáng, còn có thể kêu tu tu? Sau khi tháo ra thì càng thấy thần kì hơn, nào là bảng mạch nhỏ xíu, dây điện, linh kiện, từng cái một được sắp xếp ngay ngắn trật tự, hết như đám lính chì. Có người bảo đó là tác phẩm nghệ thuật, nhưng tôi cảm thấy nó có sinh mạng, nó mang trong mình tất cả sự tận tụy của người sáng tạo."

Nghe cậu miêu tả, Đỗ Nhược có đôi chút thất thần. Cảm giác này cô hoàn toàn hiểu được. Cô lẳng lặng nhìn cậu, nỗi xúc động nơi đáy mắt hiện rõ không cần bày tỏ bằng lời.

"Chú không màng cậu sao, tháo xe của người ta ra á?"

"Không, bác kia rất thích tôi, dạy tôi rất nhiều điều." Cậu không kể chuyện mình nữa. "Còn cô?"

Cô đang cho thìa cháo vào miệng, ú ớ đáp: "Hà?"

"Sao lại chuyên ngành Điều khiển cảm biến?"

Cô ngẩng đầu, thật thà chia sẻ: "Trước khi vào đại học, tôi thật sự không biết chuyên ngành này làm gì cả, chỉ vì thầy cô bảo dễ tìm việc nên chọn thoi."

"Bây giờ thì sao?"

"Thích lắm."

"Tại sao?"

"Khoảnh khắc đó là..." Cô hồi tưởng lại. "Có lần tôi làm ra bộ cảm biến trong phòng thí nghiệm. Trước khi làm đã mày mò đủ thứ, tốn rất nhiều công sức, nó nhỏ nhỏ nằm trong bàn tay tôi."

Cô gơ tay lên hình dung. Cậu nhìn khuôn mặt trắng nõn nổi bật trong màn đêm không chớp mắt, ánh sáng nơi đáy mắt cô lấp lánh như sao.

"Tôi sờ đầu nó, nó liền phát sáng. Thời khắc đó, tôi cảm thấy tất cả những gì mình trao đi đều được hồi đáp. Cậu cho nó cái gì, nó sẽ trả lại cậu cái đó, tuyệt đối không phụ lòng." Cô thở dài cảm thán. "Tại sao lại gọi là bộ cảm biến, là vì nó cảm ứng, tâm ý tương thông với mình, cái tên này nghe thật hay."

Cậu chỉ khẽ nhếch môi, không khó hiểu việc tại sao cô lại cảm thấy buồn bã thay cho robot thua trận kia, trăm sông đều đổ về một biển thoi. Ăn một thìa cháo, cậu lại hỏi: "Trước khi lên đại học thì sao, có yêu thích gì không? Từ bé đến lớn ấy."

"Không hẳn là yêu thích..." Cô che mặt quay đi ngáp rồi mới tiếp tục: "Nhưng tôi biết trộn phân hóa học và thuốc trừ sâu, trồng rau nuôi gà, còn biết treo cây nữa."

Cảnh Minh thoáng sững người rồi bỗng bật cười sang sảng. Cậu chống trán cười không ngừng, đến mức bả vai run run, con mắt mỏi bay biến mất sạch.

"Cậu cười gì? Thật đấy." Đỗ Nhược khẳng định. "Hoàn cảnh sống của tôi và của cậu chênh lệch nhau quá nhiều. Chắc cậu từ bé đến lớn không được tiếp xúc với nhiều thứ."

Cậu cười lắc đầu: "Có bảo cô nói dối đâu... Nghe thấy vui thôi."

"Chà vui gì cả, vừa mệt vừa khô khan." Đỗ Nhược lại dụi mắt. "Ồ đúng rồi, nếu nói về yêu thích, chắc là hát son ca. Trước kia, đi trên đèo chán quá, tôi liền hát. Tiếng ca vang vọng trong khe núi nghe rất hay."

Cậu dấy lên hứng thú, hào hứng đề nghị: "Vậy cô hát một cậu đi."

"Không được. Son ca vùng chúng tôi chỉ hát cho người yêu nghe thôi."

Lời này thốt ra, không khí bỗng trở nên huyền diệu. Cậu nhìn cô với ánh mắt sâu hút, giống như bản thân nó có sức mạnh và nhiệt độ, nhưng chỉ trong chớp mắt đã tan biến, như thể lúc này chỉ là ảo giác mà thôi.

Cô cũng không nói nhiều nữa, cúi đầu xuống ăn cháo. Đêm đã khuya, trời không có gió, cảm giác nóng ran trên gò má không tài nào xua đi được.

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Kể từ ngày gia nhập Prime, năng lực của Đỗ Nhược bỗng tăng vọt. Hôm đó, thấy Khuru Vũ Thần làm bài tập trong phòng, cô thuận miệng thảo luận với cô nàng vài câu.

Khuru Vũ Thần khiếp sợ không thôi: "Sao cậu biết?"

"Hà Vọng chỉ mình."

Trong nhóm thật sự có quá nhiều cao thủ, mỗi người đều có thể trở thành thầy của cô. Tạm không nói đến người khác, riêng Cảnh Minh thôi đã đủ cho cô theo học rất nhiều rồi. Khoảng thời gian này làm việc chung với cậu, cô mới chính thức hiểu được ý nghĩa của hai chữ "thiên tài". Cậu biết hết những ngành học liên quan đến robot, không những thế, còn tinh thông vô cùng, suy nghĩ rất sáng tạo, luôn đưa ra điểm đột phá cho mỗi tổ. Phạm vi kiến thức đan xen giữa các tổ cậu cũng thành thạo, thậm chí có thể đề ra sách lược tác chiến.

Bởi vì tín hiệu xuất của hệ thống cảm biến và tín hiệu thu của hệ thống điều khiển phải kết nối với nhau nên hầu như mỗi ngày, Đỗ Nhược đều phải trao đổi, bàn bạc với Cảnh Minh về hình thức tín hiệu. Những hướng dẫn mấu chốt của cậu luôn giúp cô sáng tỏ, thông suốt rất nhiều vấn đề.

Song không phải cô chỉ có vào mà không có ra. Cuối tháng, cô mang bản cải tiến hệ thống cảm biến đến nộp cho Cảnh Minh: "Big Boss, hệ thống cảm biến "giảm béo" thành công rồi."

Khi ấy, Cảnh Minh đang ngồi trước máy tính nối các lập trình lại, thuận miệng nói "Tốt" mà không hề nhìn cô lấy một lần. Đỗ Nhược đứng bên cạnh không nhúc nhích.

Cảnh Minh phát hiện có điều lạ, ngược mắt nhìn cô hồi lâu rồi mới hỏi: "Muốn được khen à?"

"Không có. Chuyện đơn giản như vậy không cần khen." Cô kéo ghế đến ngồi xuống, mắt sáng lấp lánh nhìn cậu. "Nhưng mà, tôi có sáng kiến mới, muốn báo cáo với tổ chức."

Cậu khẽ nhếch môi, điềm nhiên quay lại nhìn màn hình, hỏi tiếp: "Sáng kiến gì?"

"Tôi muốn thêm một lập trình cảm ứng bên trong." Đỗ Nhược hơi nhào ra bàn. "Nếu cảm ứng được hướng chính diện, hướng chếch ở phía trước, hoặc bên cạnh có đối thủ cạnh tranh, xe sẽ tăng hết tốc lực đuổi theo. Dĩ nhiên tốc độ nhanh quá thì khó có thể điều khiển, nhưng có thể kiểm soát quá trình truy đuổi này trong mấy chục giây cũng được. Cậu thấy sao?"

Lần này, Cảnh Minh quay sang nhìn cô: "Khá lắm."

Đỗ Nhược mừng rỡ: "Cần thảo luận với mọi người không?"

"Không cần. Duyệt." Cảnh Minh nói với giọng thần nhiên như không. "Thêm chương trình vào là được." Cuối cùng chốt lại: "Chúng ta vốn định tăng thêm một bộ phận trí tuệ nhân tạo vào não bộ xe đua, khiến nó có ý thức tự chủ. Tình huống cô đề ra chính là một loại trong số đó."

Đỗ Nhược biết điều này. Mục tiêu thành lập Prime ban đầu chính là không ngừng nghiên cứu phát triển xe hơi không người lái, muốn trao cho não bộ xe

trí tuệ nhân tạo ngày một cao cấp. Cô vô cùng mong đợi đến ngày xe đưa xuất xưởng, không kim được nhìn cậu vài lần.

Cậu liếc mắt qua: "Nhìn gì thế?"

"Sao cái gì cậu cũng biết nhỉ?"

"Là sao?"

"Cậu biết điều khiển cảm biến, biết cơ khí tự động hóa, biết luôn cả khoa học máy tính. Cậu học khi nào thế?" Cô thắc mắc.

"Có thể là trong lúc cô đang học môn Chính trị ấy."

Đỗ Nhược xì mặt, lườm cậu rồi đứng dậy bỏ đi. Cậu cười rộ, đưa tay kéo cô lại: "Tôi đùa thôi mà!"

Thật ra, cậu vốn đưa tay định cầm cô thôi, không ngờ lại nắm phải bàn tay cô. Ngón tay nóng hổi của con trai làm lòng bàn tay cô râm ran, trái tim cũng theo đó mà rung động. Cậu chợt ngẩn ngơ. Bàn tay con gái bé nhỏ, mềm mại, man mát, còn làm tấm mồ hôi vì trời oi bức.

Cảnh Minh lập tức buông ra, cô nhanh chóng rút về, giả vờ như không có gì. Không biết có phải vì ngồi bên cửa sổ, nắng hè chói chang chiếu vào hay không mà lưng cô vừa nóng ran vừa bồn chồn. Rõ ràng trong phòng có mở hệ thống điều hòa cơ mà?

Cô đứng dậy kéo rèm cửa sổ lại, cầm tập giấy A4 phe phẩy chốc lát mới khá hơn một chút. Nhìn về phía Cảnh Minh, chiếc bảng di động màu trắng của phòng thí nghiệm che khuất nửa gương mặt cậu, chỉ thấy đôi môi và chiếc cằm thanh tú, bả vai rộng của người con trai giữ căng chiếc áo sơ mi trắng.

Nhìn lên một chút là hình vẽ lý tưởng thiết kế xe đua không người lái sành điệu trên bảng. Không lâu nữa, nó sẽ bước ra từ bản vẽ, biến thành một thực thể chân thật.

Đỗ Nhược không nhận được cong cong khóe môi.

***

Đầu tháng Bảy, các thiết bị của hệ thống cảm biến, hệ thống điều khiển, hệ thống vận hành đều chuẩn bị xong. Các thiết bị hậu cần cơ bản như vỏ ngoài, ổ trục, sàn xe, sấm lốp... đều sẵn sàng. Phân xưởng sản xuất xe hơi và các kỹ sư cao cấp hợp tác với trường đã liên lạc đầy đủ. Sau đó, Cảnh Minh luôn túc trực trong xưởng xe hơi để giải thích, phối hợp, thảo luận và lắp ráp xe với kỹ sư.

Việc này yêu cầu cực kỳ nghiêm khắc.

Trong Prime chỉ có Cảnh Minh, Lý Duy, Hà Vọng và Chu Thao tham dự, còn lại là hai mươi vị kỹ sư chuyên ngành xe hơi. Đỗ Nhược không thể vào xưởng, nhưng từng nhìn qua cửa sổ bằng kính đôi lần.

Lần đầu cô đi xem thì chỉ có sàn xe, trên đó có các loại linh kiện được lắp ráp theo thứ tự, các đường dây dẫn màu đỏ màu trắng nối liền. Chiếc xe được nâng đỡ trong không trung bằng sáu trụ sắt có thể điều chỉnh lên xuống, trông như một cái khay lớn đựng đầy linh kiện.

Lần thứ hai cô đi xem, xe đã trở nên phức tạp và cồng kềnh hơn một chút, kiểu dáng đã hình thành, khung xe cũng có rồi, kết cấu bên trong bị che mất một phần, nắp capo và đuôi xe vẫn chưa được lắp ráp, bánh xe còn treo lỏng lẻo, như một con robot đang lột xác.

Cả hai lần, Cảnh Minh đều không chú ý thấy Đỗ Nhược đứng bên ngoài. Cậu mặc đồ lao động màu xanh như những kỹ sư khác, hoặc đang phân tích bản vẽ, hoặc đang lắp ráp chi tiết.

Có lần, Lý Duy đi ngang qua hành lang, định vào xưởng thì thấy Đỗ Nhược, bèn hỏi thăm: "Cậu đến tìm Cảnh Minh hả?"

Đỗ Nhược thẳng thốt: "Không có, mình chỉ đến xem thử thôi, lập tức đi ngay. Các cậu cố gắng lên!" Nói xong liền chạy biến. Sau lần đó, cô không đến nữa, bởi vì kỳ thi cuối kỳ lại đến rồi.

Đỗ Nhược trở về trường, một lòng vui đầu vào bài vở. Mãi đến một tuần sau, lúc cô ra khỏi thư viện đã mười một giờ đêm.

Đầu tháng Bảy, Bắc Kinh nóng như phòng xông hơi, dù đã khuya nhưng không có lấy một ngọn gió. Cũng may trường trồng nhiều cây xanh nên không đến mức oi bức khó chịu. Đỗ Nhược đeo balo đi chậm chậm, chốc chốc lại lau mồ hôi đọng trên trán, tò mò không biết tình hình bên chỗ Cảnh Minh ra sao. Hơn một tháng nay, ngày ngày cùng nhau chiến đấu, giờ bỗng thoải mái rảnh rỗi nên cô có chút không quen.

Một tuần sắp qua đi, cô rất muốn biết xe đua đã lắp ráp đến đâu rồi. Cô nghĩ ngợi miên man, lại nhìn lên bầu trời và hít thật sâu.

Còn vài mét nữa đến cổng ký túc xá thì cô đột nhiên dừng lại. Cảnh Minh đứng dưới gốc cây dương, nhìn Đỗ Nhược cười tủm tỉm.

Đỗ Nhược hớn hờ chạy ngay đến: "Sao cậu lại ra đây? Xe làm xong rồi hả?"

"Ừ." Cậu nhoen môi, đôi mắt đong đầy nét cười, ần chứa vẻ ngông cuồng. "Muốn đi xem không?"

"Bây giờ á?"

"Đúng vậy, ngay bây giờ."

"Vây đi thôi!"

***

Mười hai giờ khuya, chiếc xe thể thao màu bạc của Cảnh Minh lái vào sân xường rồi đỗ lại. Xung quanh vô cùng yên ắng, chỉ có tiếng ve sầu gọi hè râm ran trong bụi cỏ.

Hành lang trong xường vắng lặng như tờ. Vì trời đã về đêm nên cửa sổ hai bên đều kéo kín, không thấy rõ cảnh tượng bên trong.

Cảnh Minh mở cửa một phân xường rồi bật công tắc trên vách tường. Vô số đèn huỳnh quang chiếu rọi phân xường màu xám bạc sáng rực như ban ngày. Trong góc là mấy máy vi tính và bàn làm việc, trên trụ nâng đã trống rỗng không còn gì nữa, thay thế vào đó là một chiếc xe siêu tốc đang đứng ngay giữa phân xường, nằm ẩn mình dưới tấm vải xám bạc, hòa chung với sắc thái lạnh lạnh xung quanh.

Tấm vải bóng loáng, mềm mại ôm sát chiếc xe đua. Thân xe và bánh xe như ẩn như hiện, tựa như người đẹp tuyệt thế đang đợi người đến gỡ tấm khăn che mặt.

Không khí yên tĩnh đến độ Đỗ Nhược có thể nghe thấy tiếng tim mình đập thình thịch. Cô hồi hộp nhìn Cảnh Minh: "Đây là cô gái của chúng ta ư?"

"Phải. Chính là cô nàng."

Cậu nói xong liền bước đến gần, quay người lại đối diện với cô, khoe môi nhếch cao nở nụ cười rạng rỡ, nắm lấy góc tấm vải bạc, vung tay lên.

"Xoẹt" một tiếng, tấm vải bay cao, một chiếc xe đua màu đỏ tươi nổi bật những đường vân trắng xanh vô cùng sang trọng xuất hiện trước mắt. Chiếc xe thấp bé thon dài thật hoành tráng với từng chi tiết tinh xảo. Quả thật ngầu hết phần thiên hạ rồi!

Đỗ Nhược hét ầm lên, nhào đến, không kìm được muốn đưa tay sờ thử, lại sợ để lại dấu vân tay trên thân xe bóng loáng.

Đẹp quá đi mất!

"Đẹp quá, đẹp quá, hoàn mỹ quá!" Cô vui sướng đến mức chỉ có thể lặp đi lặp lại mấy từ này.

"Ừ, đẹp thật." Cậu cũng cảm thán. "Nhưng vẫn còn thiếu một chút." Cảnh Minh lúi súi son đi đến bên thân xe, cầm hất về phía sau ra hiệu: "Qua đây!"

Cô nhanh nhẹn chạy đến. Cậu cầm bình xịt trong tay, nhắm chĩa nhìn hai bên thân xe, cuối cùng ấn súng phun "xì" một tiếng dài.

Cánh tay cậu vẽ vài đường trên không, một dòng chữ tiếng Anh màu trắng bay bổng nổi bật trên thân xe: "*Prime No.1*"

Robot thương mại cỡ lớn đầu tiên của nhóm Prime: Prime số 1.

Đỗ Nhược siết hai bàn tay thành nắm đấm, vung lên loạn xạ, kích động nói: "Người trong đội khi nào thử xe? Ngày mai hả? Tôi nay háo hức quá ngủ không được thì làm sao đây?"

"Muốn thử bây giờ không?" Cảnh Minh nghiêng đầu nhìn cô, hơi nhướn mày.

"Bây giờ ư?" Đỗ Nhược nhìn bàn làm việc, mấy vi tính, bàn điều khiển và dụng cụ xung quanh. "Ồ đây là phân xường đây."

Cảnh Minh lấy chìa khóa xe từ túi ra, vút cho cô: "Chơi đi, hỏng tôi chịu."

Đỗ Nhược chụp lấy chìa khóa, trên phần kim loại vẫn còn mang theo hơi ấm từ thân nhiệt của cậu. Lái xe đua trong phân xường thật sự rất hoang đường, nhưng cậu đã nói được thì cô cũng cảm thấy không thành vấn đề.

Cô mở cửa xe, ngồi vào, trong xe chỉ có một chỗ nhỏ nhắn chật hẹp, tư thế của cô gần như là nằm ngửa, cách mặt đất khá gần.

Cảnh Minh đứng bên cạnh nhìn xuống cô, dặn dò: "Có thể chỉnh ghế ngồi."

Cậu khom người xuống thật sát, gần như ôm trọn cô vào lòng, thông thả gạt cần điều chỉnh ghế.

Đỗ Nhược bị thân thể cậu bao phủ trong tích tắc, hương thơm thoang thoảng và gương mặt sắc nét gần ngay trước mắt. Cô ngồi cứng đờ, người cố dựa sát vào lưng ghế. Đỗ Nhược không hề biết rằng, ở khoảng cách gần thế này, hơi thở bất giác dồn dập của cô phả lên cổ cậu nóng bừng.

Cảnh Minh gạt cần điều chỉnh, ghế đột ngột bật lên trước. Đỗ Nhược lập tức nhào vào lồng ngực cậu theo quán tính, môi chạm phải vành tai vừa lạnh lạnh vừa mềm mại của cậu. Cô tròn to mắt, lập tức quay mặt đi, khiến gò má sượt qua cằm cậu.

Ngón tay cô đang nắm chặt chìa khóa cũng có thể cảm giác được nhịp tim đang đập điên cuồng của mình. Còn người gây họa là cậu thì lại quay đầu nhìn cô nói điềm nhiên: "Ồ xin lỗi, không khống chế tốt biên độ."

Cậu đứng dậy, bóng dáng cao lớn che đi ánh đèn trên đỉnh đầu cô. Đỗ Nhược nuốt khan, làm như không có chuyện gì xảy ra, khẽ cử động trên ghế: "Ồ, vừa rồi này."

"Tôi cũng cảm thấy rất vừa."

Đỗ Nhược im thin thít, sao cứ cảm thấy lời này như có ám chỉ gì hay sao ấy nhỉ. Nhất định là cô cả nghĩ rồi.

"Chơi vui về đi." Cảnh Minh cúi người lần nữa, đóng cửa xe giúp cô rồi lùi sang một bên.

Prime thêm ghế lái vào, làm hai bộ hệ thống khởi động, một bộ là trí năng AI dùng lúc tranh tài, một bộ là khởi động bằng chìa khóa.

Đỗ Nhược hít sâu một hơi, tra chìa vào ổ rồi khẽ vặn. Chiếc xe lập tức nổ máy, lao về phía trụ nâng đối diện với tốc độ cực nhanh, khiến Đỗ Nhược chưa chuẩn bị tâm lý vững vàng liền thét lên thất thanh.

Chiếc xe cứ thế vừa tăng tốc vừa cảm ứng chương ngại vật, rồi phanh lại, đổi phương hướng.

Đỗ Nhược nhanh chóng từ kinh hoàng biến thành quen thuộc, hết như đang chơi trò xe điện đụng nhau. Chiếc xe bạc "đụng" loạn xạ khắp trong xưởng, nhưng trước chương ngại vật như có một vách tường vô hình, cứ cách vài mét thì nó dừng lại. *(Đoạn này dịch giả có chút nhầm lẫn, không phải "chiếc xe bạc" mà là "chiếc xe đỏ". Mình đã xem lại bản gốc tiếng Trung rồi, nhưng mình vẫn gõ y như trong sách nhé.)*

"Kích thích quá! Vui thật!" Cô ngả nghiêng trong xe, vừa cười khanh khách vừa nói riu rít.

Cảnh Minh bỏ tay vào túi đứng bên tường quan sát. Cậu không nhìn thấy bóng dáng cô đâu, chỉ nghe thấy tiếng cười lãnh lót truyền ra từ robot của cậu. Cảnh Minh nhướn mày đi đến giữa xưởng.

Đỗ Nhược nhìn xe cứ đụng chương ngại rồi chuyển hướng liên tục, cho đến khi thấy Cảnh Minh phía trước. Xe lao về phía cậu như bay, cô sợ đến mức mặt mày trắng bệch: "Tránh ra!"

Cậu vẫn ung dung cho tay vào túi. Cô hoảng loạn nắm lấy chìa khóa, vừa định tắt đi thì xe đã dừng hẳn lại ngay sát bên cạnh cậu. Cô vội vàng tắt máy, chiếc xe bất động như cũ.

Cả người Đỗ Nhược lạnh toát, tim đập như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. "Cậu điên rồi à?"

Cậu vui vẻ chế giễu: "Cô sợ đến ngốc luôn rồi, sao đụng vào tôi được? Tia hồng ngoại, cảm biến thông tin sinh vật do cô phụ trách mà."

Đỗ Nhược mở cửa xe ra, chưa kịp bước xuống đã ló đầu, ném mạnh chìa khóa vào cậu. Cậu đưa tay chụp lấy trong không trung. Ồ, đau thật đấy!

"Mạnh tay nhỉ?" Cảnh Minh xuyt xoa, vung vẩy bàn tay đỏ ửng vì bị chìa khóa đập vào, "Cũng đúng, từ bé đã trèo cây, khiêng đá mà."

Đỗ Nhược lườm cậu, đi qua kéo tấm vải phủ lại lên xe, ngay cả bóng lưng cũng toát lên sự giận dữ. Cậu đi theo phía sau cô trêu chọc: "Sợ thật đấy hả? Sao vậy? Sợ đâm chết tôi à?"

"Dở hơi, cậu chết thì tôi thành hung thủ còn gì." Đỗ Nhược vừa kéo tấm vải bạc vừa gắt giọng: "Thiệt thòi lớn rồi."

Cảnh Minh đi đến giúp cô kéo góc kia của tấm vải: "Hung thủ đâu phải cô, là cô nàng này."

Đỗ Nhược sững sờ nhìn chiếc xe đua đã yên tĩnh. Khi này, cô ngồi trong xe không hề làm gì cả, xe không có chân ga, tay lái và phanh, toàn bộ đều được điều khiển bằng trí não robot. Prime No.1 là một vật thể sống. Ý nghĩ này đột ngột hiện lên khiến cô cảm nhận được một luồng hơi lạnh len thẳng vào sống lưng.

Hai người cùng nhau đắp tấm vải lại ngay ngắn, màu đỏ rực rỡ biến mất, thế giới lại trở về màu xám bạc lạnh lẽo. Cảnh Minh thấy cô chau mày, bèn hỏi: "Sao thế?"

"Nếu quả thật có một ngày công nghệ không người lái phát triển rộng rãi, sẽ không có vấn đề về an toàn chứ?"

Cảnh Minh cười khẩy: "Năm ngoái, cả nước có hơn hai trăm năm mươi nghìn vụ tai nạn giao thông, số người tử vong lên đến sáu, bảy mươi nghìn."

Đỗ Nhược á khẩu: "Cậu không tham gia câu lạc bộ hùng biện quả thật đáng tiếc."

Cảnh Minh cười sang sảng, khinh thường đáp: "Loại hùng biện tép riu kia ấy hả?"

"Này, tôi là thành viên của câu lạc bộ hùng biện đấy."

"Tôi biết."

Cô nói thầm: "Đi chết đi!"

"Tôi nghe thấy đấy."

"Tôi biết mà."

***

Hai người tắt đèn, rời khỏi phân xưởng. Trong sân, ánh trăng bàng bạc trải trên mặt đất, đám côn trùng đã ngủ say, trả lại bầu không gian yên tĩnh cho đêm hè. Đỗ Nhược lên xe, ngồi vào ghế lái phụ, khi cài dây an toàn bỗng nhớ ra điều gì đó: "Tôi là người đầu tiên thử xe hả? Nếu có vấn đề gì thì sao? Cậu tự tin vậy à?"

Cánh Minh đề máy xe thể thao, cười phì: "Thưa cô ngọc, chiếc xe đã chạy ở khu vực thử nghiệm trước rồi, nếu không sao dám cho cô ngồi vào?"

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cánh Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43

Giữa tháng Bảy, trường cho nghỉ hè, nhiệt độ Bắc Kinh đã lên đến bốn mươi độ. Nắng chiếu vào người như kim châm đau rất, mồ hôi đầm đìa tuôn ra như tắm.

Hôm được nghỉ, Đỗ Nhược và ba bạn cùng phòng ăn cùng nhau một bữa cơm rồi giải tán. Máy người kia ai về nhà nấy, còn Đỗ Nhược ngày mai phải cũng nhóm Prime bay đến Thâm Quyển tham gia cuộc đua xe không người lái.

Thâm Quyển cũng nóng như lò lửa, không chỉ nhiệt độ cao mà độ ẩm cũng cao. Nếu Bắc Kinh là lò nướng thì phải gọi Thâm Quyển là lò hấp mới đúng, vừa đi ra ngoài da liền nhễ nhại, không biết là do khí nóng thấm thấu hay là bí bức mà đổ nhiều mồ hôi nữa.

Đây là lần đầu tiên Đỗ Nhược đi máy bay, vốn đã khá khó chịu, vậy mà xe bus đón về khách sạn suốt quãng đường đều đóng kín cửa sổ, điều hòa phá hơi lạnh đến choáng váng. Cô tựa đầu chết gí trên ghế, mắt khẽ híp lại thành một đường nhỏ, nhìn rừng cây nhiệt đới tươi tốt trải dài qua tấm kính mờ. Ánh nắng soi xuống tán lá xanh mướt như xối lên một lớp dầu óng ánh.

"Khó chịu thì nhắm mắt ngủ một lát đi." Cánh Minh vươn tay kéo màn cửa sổ lại, ánh sáng màu xanh nhạt bao phủ trước mặt cô. "Lát nữa mới đến."

"Ừm." Cô sửa lại tư thế ngồi cho thoải mái, nghiêng đầu thiếp đi.

Lúc xe dừng lại, cô mơ màng tỉnh giấc. Ngửi được mùi hương quen thuộc qua lớp áo sơ mi, Đỗ Nhược mở mắt ra mới phát hiện mình tựa vào vai Cánh Minh từ lúc nào. Cô hoảng hồn, lập tức ngồi thẳng dậy, vuốt vuốt tóc. Trên lối đi chật hẹp có vài thành viên khác đang đi ngang qua để xuống xe.

"Đỡ hơn chưa?" Giọng cậu bình thản.

"Ừm..." Ngủ một giấc, người cô tỉnh táo lắm.

"Xuống xe thôi." Cậu vừa đứng dậy vừa đưa cho cô một tờ khăn ướt. "Lau mặt đi!"

Cô bình ổn nhịp tim, xé vỏ khăn ướt ra lau mặt rồi đi theo mọi người vào khách sạn.

Đây là một khách sạn năm sao sát biển, đại sảnh được trang trí nguy nga lộng lẫy. Đỗ Nhược ngẩng đầu nhìn bóng dáng mình và các thành viên in trên trần nhà màu vàng cao cao. Bên trong mở điều hòa vừa phải, hương thơm dịu dịu lan tỏa, khắp nơi đều có thể nhìn thấy chậu hoa tươi trang trí. Cách đó không xa là phòng cà phê và trà chiều. Có vài người ăn mặc bảnh bao cầm tách sứ trắng trong tay, khẽ giọng bàn luận.

Trong đại sảnh dựng biển thông báo và standee về "Cuộc đua xe không người lái thế giới lần thứ nhất" với thiết kế nổi bật lóa mắt. Cạnh đó là quầy tiếp đón do ban tổ chức chuẩn bị riêng cho các đội tham dự. Không ít người ngoại quốc tóc vàng mắt xanh đang đăng ký thông tin và nhóm phóng viên bên cạnh phóng vẫn chụp ảnh.

Cuộc tranh tài này được diễn ra với quy mô lớn, thu hút sự chú ý của rất nhiều người.

Nhóm họ đăng ký thông tin dự thi và nhận tài liệu xong thì đến quầy lễ tân làm thủ tục nhận phòng. Mười một người được sắp cho sáu phòng đôi. Cánh Minh nhận thẻ phòng rồi đưa một cái cho Đỗ Nhược.

Vừa vào phòng, Đỗ Nhược hưng phấn vút hành lý sang một bên, ngó nghiêng xung quanh. Cô chưa từng được ở khách sạn xa hoa rộng lớn thế này bao giờ. Phòng tắm là ba mặt thủy tinh, sáng sủa thông thoáng, hai chiếc giường đơn rộng rãi trải drap sạch tinh như mới. Trong phòng còn bài trí tivi, sofa, bàn trà, trên đó đặt một đĩa trái cây màu sắc bắt mắt. Bên cạnh là khu làm việc riêng với bàn sách, máy vi tính, văn phòng phẩm...cần gì có đó.

Điểm hay nhất là bên ngoài cửa sổ còn có ban công lộ thiên được gắn đèn trần và một chiếc xích đu, có thể ngắm cảnh biển ở phía xa xa. Nhìn qua lan

can thấy được hồ bơi, phòng ăn ngoài trời, phòng cà phê và mảng cây cối rậm rạp dưới khách sạn. Thế giới một màu xanh biêng biếc.

Cô rất thích thành phố này, rõ ràng là thành phố nhưng lại mang đến cảm giác như được hòa mình nơi rừng rậm, cây cối cao lớn tươi tốt hết như quê cô.

Đứng hóng gió trên ban công một hồi, cô bỗng nghe thấy ở kế bên truyền đến tiếng Lý Duy: "Bây giờ đi hả?"

Âm thanh kéo khóa vali cùng giọng nói của Cảnh Minh vang lên: "Tao tắm trước đã. Mẹ nó, miền Nam nóng chết đi được."

"Được, chờ mày vậy." Dứt lời, Lý Duy đi ra ban công, quay đầu thấy Đỗ Nhược liền cười tươi rói: "Hello!"

Đỗ Nhược đến gần ban công của họ, nhào qua lan can hỏi: "Các cậu định đi đâu thế?"

"Sáng nay, Prime No.1 tới Thâm Quyển, chúng mình đi đón cô nàng."

Prime No.1 hôm qua đã được vận chuyển bằng tàu hỏa đến đây.

"Cậu muốn đi chung không?"

Đỗ Nhược chưa kịp trả lời thì trong phòng vọng ra tiếng của Cảnh Minh: "Đỗ Nhược đừng đi. Trời nóng đường xa, không chịu nổi đâu. Bảo cô ấy buổi chiều ngủ một giấc đi."

Lý Duy đồng ý: "Cũng đúng, từ sáng đến giờ, hết ngồi máy bay lại đến ngồi xe, cậu ở lại khách sạn nghỉ đi."

"Ừm." Đỗ Nhược gật đầu.

Đỗ Nhược vào phòng tắm rửa gội đầu, sấy khô tóc, lại uống một cốc nước lớn, ăn chuối và táo rồi leo lên chiếc giường êm ái ngủ say.

Khi tỉnh lại đã sáu giờ tối, mặt trời cũng khuất bóng. Những áng mây hồng bao phủ cả bầu trời, nhuộm đắm đại dương thành một màu đỏ rực. Đỗ Nhược mở điện thoại xem tin nhắn trong nhóm chat của Prime, nói bây giờ đến nhà hàng Tây ở tầng hai khu Đông dùng buffet tối,

Đỗ Nhược sửa soạn qua loa, đến 6 giờ 50 phút thì xuất phát, đúng lúc gặp được Cảnh Minh mở cửa phòng bên cạnh bước ra. Hình như cậu mới tắm lần nữa, tóc vừa được sấy khô nhưng có vài chỗ vẫn còn ẩm ướt.

Đỗ Nhược hỏi ngay: "Về rồi hả?"

"Ừ. Vừa về được một lúc. Buổi chiều cô có nghỉ ngơi không?"

"Có, ngủ thẳng đến tối mới dậy, mắt cũng sưng lên rồi đây này." Cô vừa cười vừa xoa mặt mình.

Cậu thoáng nhìn cô, khuôn mặt hồng hào, khí sắc khá hơn buổi sáng nhiều, xem ra ngủ rất ngon. Đi đến thang máy, cậu giữ cửa lại, chờ cô vào trước mới bước vào.

Ánh đèn êm dịu soi bóng hai người trên vách thang máy màu vàng. Cô lén liếc sang cậu, tuy phải ra ngoài bốn ba trong khí trời nóng bức nhưng hiện giờ, trông cậu vẫn thơm mát gọn gàng. Cậu tựa vào vách tường, thỉnh thoảng lại cúi đầu dụi mắt.

"Mệt lắm hả?"

"Hử?" Cậu buông tay xuống, nhìn sang cô. "Không đến nổi, chỉ là không quen khí hậu ở đây thôi. Trông cô có vẻ thích nghi nhanh đấy nhỉ?"

"Ừ. Tôi rất thích chỗ này, khá giống với quê tôi nên cảm thấy thân thiết."

Cửa thang máy mở ra, hai người khách mang theo khung ảnh khổng lồ bước vào. Cảnh Minh kéo Đỗ Nhược đến bên cạnh. Không gian thang máy khá chật, khung ảnh của hai người kia chiếm hết cả diện tích, ép Đỗ Nhược và Cảnh Minh vào sát góc. Mặt cô đối mặt với cậu, ngực gần như dính sát vào người cậu. Hơi thở cậu nóng hổi phả xuống trán cô râm ran.

Cô thấy ngượng quá, vừa định xoay người thì bất ngờ đụng vào khung ảnh kia. Người đỡ khung ảnh không cầm vững làm nó đổ xuống nện về phía gáy Đỗ Nhược. Cảnh Minh thấy thế lập tức đưa tay chặn lại, tấm ván gỗ đập vào mu bàn tay cậu. Khung ảnh nhẹ nhàng gõ xuống đầu cô, kẹp bàn tay cậu ở giữa.

Người kia vô cùng áy náy. "Xin lỗi nhé!"

Sắc mặt Cảnh Minh không tốt, muốn nổi nóng nhưng nhẫn nhịn không lên tiếng. Tay cậu vẫn giữ nguyên trên đầu cô, che chở cho cô khỏi tấm gỗ kia, tư thế hết như đang ôm cô vào lòng. Thậm chí cô có thể nghe được tiếng tim cậu đang đập thình thịch trong lồng ngực. Hai người chỉ cách nhau qua lớp vải áo phông mỏng.

Đỗ Nhược lúng túng tròn to mắt, nhưng không thể né tránh hơi thở đầy nam tính của ai kia. Mùa hè này nóng quá đi mất! Hô hấp trở nên dồn dập, cô bèn lên tiếng phá vỡ bầu không khí quái lạ này: "Giờ xe đang ở đâu?"

"Ồ bái." Cậu cúi đầu nhìn cô.

Khi nói chuyện, không nhìn vào mắt đối phương là bất lịch sự, nhưng nhìn vào mắt cậu thì cô lại thấy ngại ngùng vô cùng. "Cậu đưa xe đến đó rồi quay về ngay à?"

"Không, phải để xe làm quen với đường đua một chút."

Cô vừa nghe mắt đã sáng lên: "Cô nàng biểu hiện thế nào?"

"Cực kỳ tốt." Cậu cong môi cười, vô cùng đắc ý.

Trong không gian chật hẹp, trong lồng ngực ấm áp của Cảnh Minh, cậu cúi đầu nhìn cô, cô ngẩng lên nhìn cậu. Đỗ Nhược dần dần có chút không thoải mái lắm.

"Ting!" Thang máy đã đến tầng hai, cô lập tức dời mắt đi. Cậu bỏ tay xuống, ánh mắt lướt qua mặt cô rồi nhìn về phía cửa thang máy đang mở.

***

Nhà hàng Tây của khách sạn rất lớn, cửa sổ bằng kính trong suốt có thể nhìn ra rừng mưa nhiệt đới. Gió biển thổi những tán lá to vung vẩy cọ vào cửa sổ. Mặt kính còn lại kéo dài đến tận ban công không lồ hướng biển. Tiếng sóng rì rào, du dương vọng vào bên trong nhà hàng.

Thức ăn đặt trên bàn đều ngon lành và tươi mới, đa dạng phong phú, nào món Nhật, món Tây, món Trung, hải sản, hoa quả, bánh ngọt... khiến người ta hoa cả mắt.

Đỗ Nhược bê hai đĩa to về chỗ ngồi thì bị Vạn Tử Ngang cười: "Nhiều như vậy, cậu ăn hết sao?"

Cô gật đầu: "Ăn hết chứ. Mình vừa ngủ một giấc đấy, sức ăn không tưởng tượng nổi đâu."

Nhìn sang Cảnh Minh ở đối diện, trong đĩa chỉ có một miếng bít tết, một miếng cá tuyết và một phần salad. Chắc hẳn nóng quá nên cậu không muốn ăn gì.

Mọi người ngồi quây quần với nhau, đang ăn cơm thì Lý Duy huyếch cánh tay Cảnh Minh, hất cằm về phía xa: "Mày xem kia."

Qua ô cửa kính, bọn họ nhìn nhóm Dịch Khôn đang ngồi bên chiếc bàn vuông ở phòng bên kia. Có điều chỉ ba, bốn người là thuộc nhóm Orbit thôi.

Không ai bắt ngờ khi thấy họ xuất hiện ở đây. Một, hai tháng trước, công ty xe hơi Bằng Trình muốn phát triển công nghệ xe hơi không người lái, bày tỏ ý định hợp tác với Prime nhưng bị từ chối, họ tức khắc thành lập tổ nghiên cứu phát triển, lại tìm các nhóm chuyên nghiệp trong ngành cung cấp sản phẩm, ví dụ như hệ thống cảm biến, điều khiển, vận hành. Nhóm của Dịch Khôn chính là bên cung cấp sản phẩm hệ thống vận hành xe cho họ.

"Thật vớ vẩn!" Đỗ Chi Viễn khinh thường. "Đã vận hành thử chưa mà dám mang ra thi?"

"Nóng vội quá rồi." Lý Duy giải thích. "Bằng Trình nôn nóng muốn mượn cơ hội này làm phát súng khai hỏa đầu tiên cho công ty. Nếu họ đạt được giải nhất thì sẽ thành công vang dội trên lĩnh vực không người lái trong nước. Đoán chừng quảng cáo rầm rộ vài lần, vung thêm chút tiền là có thể trực tiếp lên sàn gọi vốn rồi."

Cảnh Minh thờ ơ góp lời: "Đáng tiếc."

"Hả?" Đỗ Nhược thắc mắc. "Đáng tiếc gì cơ?"

"Tôi đã đến đây." Cậu trả lời tinh bơ.

Cả nhóm cười ha ha. Đỗ Nhược cũng vừa cười vừa cho miếng cá chính vào miệng. Chà, ngon thật!

Cô thật sự đã ăn sạch hai đĩa thức ăn to đùng kia, cuối cùng lại lấy thêm hoa quả. Lúc cô đang bận gấp dưa hấu thì một người đi đến gấp thanh long. Đỗ Nhược quay sang nhìn, phát hiện đó là Dịch Khôn.

"Đàn anh?"

Dịch Khôn thân nhiên nhìn cô, hồ hững hỏi: "Gần đây thế nào?"

"Rất tốt ạ. Còn anh?"

"Tốt lắm." Dịch Khôn không nói gì khác nữa.

Đỗ Nhược đặt thanh kẹ trái cây xuống, nghĩ ngợi rồi chúc: "Chúc anh ngày mai tranh tài đạt được thành tích tốt nhé."

Lần này, anh ta lại nhìn về phía cô: "Bọn tôi đạt được thành tích tốt, vậy bọn em thì sao?"

Cô ngỡ ngàng giấy lát rồi cười bảo: "Bọn em sẽ tốt hơn."

Dịch Khôn chỉ lạnh nhạt nhìn cô mà không hề tiếp lời, qua vài giây lại nói: "Bọn em cứ cố gắng lên, tôi không sao cả."

"Ồ!"

"Bên dự thi là Bằng Trinh, không phải Orbit. Bọn tôi chỉ là người cung cấp hệ thống phanh tự động thôi." Dịch Khôn nói rõ. "Cuộc thi này với bọn tôi chẳng qua là cơ hội mở rộng thị trường tiêu thụ."

Mục tiêu của Orbit rất rõ ràng, làm hệ thống phanh tự động hoàn mỹ, hợp tác với nhiều công ty lớn, làm bên cung ứng, kiếm tiền, hết.

Đỗ Nhược gật đầu: "Vây chúc bọn anh kiếm được nhiều tiền hơn nhé."

Dịch Không không nói thêm lời nào, quay người bỏ đi.

Đỗ Nhược bê đĩa hoa quả về bàn. Ăn xong, mọi người lại tập hợp với nhau nghiên cứu chặng đua ngày mai.

Hai mươi bốn đội đến từ mười lăm quốc gia được chia thành tám tổ, mỗi tổ ba đội. Hai đội về đầu ở mỗi bảng sẽ vào vòng trong. Đội nhất bảng A sẽ thi với đội nhì bảng B và ngược lại. Các đội hăng của hai nhóm được xếp theo thứ tự thời gian, những đội có thời gian đua ngắn sẽ đấu với đội có thời gian đua dài thuộc tổ C và D, cho đến khi nửa đầu bảng ABCD sẽ thi với nửa sau bảng EFGH và ngược lại. Đội nào về đầu tiên sẽ bước vào trận chung kết.

***

Cả ngày hôm sau, từ sáng đến tối, lịch thi được xếp kín mít: Thi trong tổ, thi với tổ khác, thi bán kết, thi chung kết. Đường đua kéo dài 10km, hầu hết tốc độ xe đều là 200-300km/h nên mỗi trận chỉ kéo dài vài phút. Dù có hai mươi bốn đội thi nhưng tất cả các trận đều có thể tổ chức trong vòng một ngày.

Cường độ vận hành cao cộng thêm thời tiết nóng bức là một thử thách lớn dành cho hệ thống tản nhiệt của máy móc. Nhưng cả nhóm Prime đều tràn trề tự tin. Họ đã sớm dự tính các vấn đề ở giai đoạn nghiên cứu rồi, chỉ còn chờ cuộc thi đấu ngày mai thôi.

Lúc mọi người đi thang máy lên phòng, ai nấy đều im lặng. Từng gương mặt trẻ đều tràn ngập mong đợi và niềm khát khao vào ngày mai.

Bổng Chu Thao thốt lên: "Các cậu có nghĩ đến, nếu mai chúng ta đạt giải vô địch thì Prime sẽ nổi tiếng thế giới không?"

Mười một con người túm tụm trong không gian chật hẹp đều không lên tiếng, chỉ mỉm cười mang theo niềm mong ước đạt dào khôn tả.

Cảnh Minh hừ khẩy: "Không phải nghĩ, là nhất định."

Lần này, ai ai cũng cười vang. Bao chờ đợi, thấp thỏm, hưng phấn, hy vọng...hoàn toàn lộ liễu thành sự tự đại, cuồng vọng và bất chấp mọi thứ.

"Đúng, nhất định sẽ thắng, chúng ta là số Một!" Cả bọn cùng đồng thanh.

Hà Vọng bật cười: "Mà vấn đề nổi tiếng thì chẳng phải Cảnh Minh sớm đã vang danh thiên hạ rồi sao?"

Cảnh Minh lắc đầu: "Lần này là Prime, Prime của tất cả chúng ta."

Cậu ngược mắt lên, ánh đèn thang máy phản chiếu nơi đáy mắt lấp lánh như ánh sao, khẳng định: "Đam mê, sự nghiệp và tương lai của chúng ta từ ngày mai sẽ đang rộng cánh bay cao. Bởi vì ngày mai, chúng ta nhất định sẽ chiến thắng."

Mắt Đỗ Nhược cũng sáng rực long lanh: "Cô vũ cho ngày mai nào!"

Cô đưa tay phải ra. Cảnh Minh và cả bọn đều sửng sốt. Họ chưa từng làm vậy bao giờ.

"Có cần sến vậy không?" Cảnh Minh phì cười nhưng vẫn ung dung đặt tay phải mình lên mu bàn tay cô.

Nhóm Lý Duy, Hà Vọng, Vạn Từ Ngang, Đỗ Chi Viễn, Chu Thao lần lượt đặt tay phải lên. Mười một bàn tay đặt lên nhau, ra sức ấn xuống: "Prime go!", "Cố lên!"

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Ngày hôm sau, cuộc đua xe trí tuệ nhân tạo dành cho sinh viên đại học thế giới lần thứ nhất chính thức bắt đầu.

Cả nhóm Prime đến trường đua thật sớm, vừa vào trong đã nhìn thấy thấy những gương mặt trẻ trung tươi cười phấn khích. Đó là đối thủ của họ, những sinh viên đại học đến từ nhiều quốc gia khác nhau, mặc áo phong đồng phục của mỗi đội.

Áo phong của Prime lấy đồ làm tông màu chủ đạo, nổi bật với mấy ngọn lửa màu trắng và xanh lam bập bùng. Áo đồng phục của họ không phải hàng đại trà mà có nhà thiết kế riêng, vừa vận với từng người. Đỗ Nhược còn thăm mìa mai Cảnh Minh: Chuyện có vậy mà cậu cũng muốn khoe mẽ.

Lý Duy hỏi ngược lại: "Nhìn con người cậu ta đi, từ sợi tóc đến móng chân, có chỗ nào không khoe mẽ đâu."

Hôm nay, lúc đến hiện trường mới phát hiện ra, tuy đều là áo phong nhưng nhóm họ đi giữa cả đồng áo đồng phục kiểu dáng bình thường bỗng trở nên nổi bật và khí thế đến lạ.

Đỗ Nhược băng qua hành lang, nhìn ra bên ngoài. Dù hôm nay thời tiết nóng bức nhưng khán giả đến đông nghịt. Nào là sinh viên, doanh nghiệp nổi trội trong ngành, người mê xe hơi, người mê khoa học kỹ thuật từ khắp nơi trên thế giới đổ về ngồi kín khán đài lộ thiên bên đường đua.

Khu vực báo chí truyền thông thì máy ảnh "súng ngắn súng dài" đủ loại, phóng viên của các nước đều trong tư thế sẵn sàng.

Trong trường đua, nhân viên ban tổ chức và nhóm phụ trách trường thuật trực tiếp đang vận hành thử flycam. Đường đua quanh co khúc khuỷu tận dụng toàn bộ không gian. Khán giả có thể quan sát trực tiếp trong phạm vi 1,5km, còn 3,5km vượt xa tầm mắt thì phải xem qua màn hình lớn ở hiện trường.

Cả nhóm đến bãi đỗ xe. Hai mươi bốn chiếc xe không người lái được đỗ ngay ngắn. Đỗ Nhược lén lút lướt mắt sang mấy chiếc xe của đội khác. Rất nhiều xe chỉ quan tâm đến chức năng, thành phẩm hệ như robot tron nhãn, hoặc đơn giản sơn màu đen như mực.

Dĩ nhiên cũng có một số xe được trang trí tỉ mỉ bên ngoài, sơn màu, vẽ logo của đội, ví dụ như chiếc xe vàng chói mắt của đội AD Mỹ. Tuy nhiên, nếu nói xe nào xinh đẹp, sành điệu nhất thì chính là Prime No.1 của họ rồi!

Lúc họ kiểm tra xe lần cuối cùng, không ít đội ngó nghiêng tò mò. Còn có vài người bạn tóc vàng mắt xanh đến từ Đức chạy qua chụp chung với Prime No.1, khen "Amazing" luôn miệng.

Đỗ Nhược thấy cảnh này bèn thì thầm: "Vẫn là cậu nghĩ chu đáo."

Cảnh Minh "hừ" lạnh: "Cuộc đua không phải bắt đầu từ lúc tiếng súng hiệu lệnh vang lên. Nếu khi đó mới bắt đầu thì đã muộn rồi."

Gần đến giờ thi, những người đến ngắm nghía chụp ảnh đều trở về vị trí của đội mình. Prime được phân vào tổ F là tổ thứ sáu ra sân thi đấu nên có một khoảng thời gian nghỉ ngơi. Trong chỗ ngồi của mỗi đội đều có màn hình nhỏ, có thể thông qua tivi quan sát rõ ràng hiện trường cuộc đua.

MC đang đọc phát biểu khai mạc bằng giọng điệu hùng hồn. Ông kính lướt qua lan can khán đài. Ngày hè chói chang, người đông nghin nghịt.

Hà Vọng cảm thán: "Kính thật, khán giả đông thế!"

Cả nhóm đều cười rộ, vừa căng thẳng vừa hưng phấn.

Đỗ Nhược xuyết xoa: "Không nghĩ tới lại có nhiều người đến xem như vậy."

Vạn Tử Ngang hưng phấn: "Dĩ nhiên là có nhiều người đến rồi. Đây là tương lai nền khoa học kỹ thuật của nhân loại mà."

Họ đang nói chuyện rôm rả thì ba chiếc xe tổ A ra sân. Trên khán đài và khu vực đường đua bùng lên tiếng reo hò, song bãi đỗ xe lại vô cùng yên tĩnh. Mỗi đội đều tụ tập tại khu nghỉ ngơi của mình, nhìn chằm chằm màn ảnh, quan sát thực lực của đối thủ.

Tổ A gồm đội AD Mỹ, GW Anh và đội Vô Thượng của Trung Quốc. Kiểu dáng của ba chiếc xe khác xa nhau. Gây chú ý là xe AD sơn màu vàng chói lọi, mức độ lóa mắt cũng cỡ Prime No.1. Xe của đội Anh thì một màu đen bình thường. Bên đội Trung Quốc lại đơn giản tiết kiệm, thậm chí còn phải đánh giá là hơi xấu nữa. Ba chiếc xe từ từ chạy đến vạch xuất phát, vào vị trí sẵn sàng.

Cảnh Minh sờ cằm, nói băng quơ: "Bên nước mình thua rồi."

Đỗ Nhược: "Tại sao?"

"Tỷ lệ thân xe không đúng, lực cản lớn. Nhìn thiết kế của họ đi, chỉ có một động cơ à? Động lực máy không đủ, tuyệt đối không thể tăng tốc nổi."

Trên tivi và ngoài bãi đỗ xe đồng thời truyền đến giọng MC dồn dập: "Thời khắc kích động lòng người đã đến! Bây giờ, tổ thi đấu tiên của chúng ta sẽ bắt đầu. Mời nhân viên làm việc rút lui khỏi đường đua, nhường hiện trường cho trọng tài."

Không gian yên lặng như tờ. Một tiếng súng đột ngột vang lên. Ba chiếc xe không người lái tức khắc tăng tốc, lao ra khỏi vạch xuất phát. Chiếc xe vàng của AD trong chớp mắt đã bỏ hai chiếc xe còn lại ở phía sau.

Những đội dự thi trong bãi đỗ xe đều thán sợ hãi: Nhanh quá!

Không ít sinh viên mặt mày biến sắc. Xe AD nhanh quá rồi! 1,5km đầu tiên của đường đua vô cùng quanh co, ít nhất máy quay phim còn có thể bắt

được hình ảnh cả ba chiếc xe cùng lúc. Nhưng đến 3,5km sau là đường thẳng, xe vàng đội AD lại tăng tốc, ống kính không thu được hình ảnh cả ba chiếc xe cùng lúc nữa. Đến khi xe AD chạy hết 5km chiều đi, trên đường trở về lướt ngang qua đối thủ thì khán giả mới có thể thấy được cả ba chiếc xe trong một khung hình.

Cảnh Minh nhìn bảng số liệu trên màn hình, tốc độ từ 167km/h tăng vọt lên 286km/h. Đỗ Nhượng không kịp được kích động, chân run rẩy, làm bấm "Prime No.1 của chúng ta có thể đạt được vận tốc này."

Lý Duy rầu rĩ: "Nhưng vận tốc càng cao thì độ khó và nguy hiểm càng lớn."

Cảnh Minh: "Nó cũng cùng một nguyên lý."

Quả nhiên xe vàng đội AD là chiếc đầu tiên về đích.

Thời gian là 2 phút 42 giây.

Tốc độ trung bình 250km/h

Cảnh Minh quả quyết: "Đối thủ ở trận chung kết của chúng ta chính là nó."

Ban đầu, Đỗ Nhượng nghi ngờ có khi nào cậu tự tin quá sớm không, nhưng cô nhanh chóng nhận ra chín chiếc xe còn lại ở bốn bảng đầu đều không thể đạt được thời gian ngắn hơn thành tích của đội AD. Họ nghiêm nhiên trở thành bá chủ bên bảng ABCD.

Hơn nữa, trong cuộc đua của ba tổ sau đó đều có xe xảy ra sự cố ngoài ý muốn. Lúc tổ B thi đấu, hai xe lao vào nhau, đồng thời biến thành phế thải. Tổ C có một chiếc đâm vào rào chắn, bị hư hỏng nặng. Tổ D có một chiếc xe tự bốc cháy nghiêm trọng, đội cứu trợ phải cấp tốc đến dập lửa.

Chu Thao nhìn về phía Prime No.1, kinh ngạc: "Sao trình độ chỉ có thể thôi nhỉ? Công năng cơ bản không đạt tiêu chuẩn mà dám tham gia thi đấu á?"

Cảnh Minh thần nhiên bình luận: "Chiếc xe vàng của AD tốc độ kinh hồn khiến các đội khác chịu áp lực tâm lý lớn. Chắc có những xe đã tạm thời khởi động chương trình dự bị rồi."

"Vậy chúng ta..."

"Không cần làm gì cả." Cảnh Minh ngồi xổm xuống, kiểm tra thân xe của mình. "Tôi hoàn toàn tin tưởng cô nàng của chúng ta."

Ba chiếc xe tổ E ra sân. Tổ F cũng chuẩn bị đến lượt.

Đỗ Nhượng bỗng gọi mọi người: "Đội đã, đội đã!"

Nhóm Cảnh Minh dừng lại: "Làm gì?"

"Nào, cô vụ nào!" Cô đưa tay phải ra.

"Có một trò mà chơi mãi không chán." Cảnh Minh than thở.

"Nhanh lên đi!" Đỗ Nhượng giậm chân.

Cậu thở dài, đặt tay phải lên mu bàn tay cô. Mọi người lần lượt đưa tay phải lên, ấn mạnh xuống: "Prime, go!"

Tổ E nhanh chóng kết thúc vòng thi. Cả nhóm đi theo Prime No.1 ra sân, băng qua ranh giới sáng tối, bãi đậu xe râm mát bị bỏ lại phía sau. Trước mặt là đường đua nắng như lửa đốt.

Sau khi thành viên mỗi đội kiểm tra lần cuối xong thì cho xe chạy vào vị trí, các đội lùi về khu chỉ huy. Đến giờ phút này, không ai nói với ai câu gì nữa, tim đập như trống dồn, nhìn chăm chăm xe mình.

Tim Đỗ Nhượng như muốn nhảy lên tận cổ họng, nỗi lo lắng thít chặt yết hầu cô. Tầm mắt Đỗ Nhượng như nhòe đi trong ánh mặt trời chói chang rực rỡ.

Tiếng súng đột ngột vang lên. Thoáng chốc, Prime No.1 tăng tốc lao ra đường đua, trong ba giây ngắn ngủi đã vọt lên 100km/h, sau đó như vũ bão tăng tiến chạm mức 166km/h. Xe chạy đến khúc cua thì chậm lại, đến đường thẳng thì tăng tốc, nhanh chóng bỏ xa hai đối thủ còn lại phía sau.

Nhưng đến một khúc cua nào đó bỗng xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Một trong hai chiếc xe rơi lại phía sau muốn vượt lên, đột nhiên đụng phải xe đối phương. Do đang chạy tốc độ cao nên xe kia bị mất kiểm soát, xoay vòng vòng trên đường đua, lao về phía Prime No.1.

"Ầm" một tiếng, đuôi xe Prime bị toác ra một vết nứt to, thân xe bị đâm lắc lư kịch liệt, phút chốc giảm tốc độ xuống.

Hà Vọng chửi thề: "Khốn kiếp!"

Đỗ Nhượng giậm đến mức siết chặt nắm đấm. Cảnh Minh cũng nghiến răng, bạnh cằm ra. Bị đối thủ giờ trò đê tiện thế này ai mà không tức. Chiếc xe gây họa lao ra khỏi đường đua, va vào vách tường dưới khán đài, tức khắc bốc cháy.

Sau khi giảm tốc độ để xử lý sự cố, Prime No.1 lại tăng tốc tiến về phía trước. Nhưng khi chạy hết 1,5km và tiến vào đường thẳng thì tốc độ cao nhất của cô nàng cũng chỉ đạt đến 256km/h. 1 phút 45 giây, Prime No.1 đã chạy xong 5km đầu, sau đó quay xe trở về. Thêm 1 phút 15 giây chạm đích đến. Thời gian tổng cộng 3 phút.

Đỗ Nhược lo ngay ngáy, chậm hơn xe của đội AD 18 giây. Người trong đội cũng đồng loạt yên lặng, sắc mặt không giống như kẻ về nhất trong tổ thi, bởi mọi người chỉ chú trọng vào trận chung kết.

Cảnh Minh ổn định lòng quân: "Chuẩn bị cho cuộc đua sau nào. Trong lòng cô nàng rất rõ, không phải lo lắng."

Đỗ Nhược mỉm cười: "Chúng ta đều biết cô nàng vận hành có chừng mực, nhưng hiện trường thật sự quá căng thẳng."

Hà Vọng tức tối mắng mỏ: "Hy vọng đừng gặp phải những đối thủ đề hèn kia nữa, dám giờ trò hăm hại chúng ta."

Lý Duy an ủi: "Yên tâm, họ sẽ bị loại trong vòng thi thứ hai."

Sau khi các thành viên xử lý đơn giản cho Prime No.1, không bao lâu sau, vòng hai lại bắt đầu. Prime No.1 thể như chẻ tre, thuận lợi loại trừ hai đối thủ để tiến vào bán kết. Thời gian thi đấu của xe cũng từ từ giảm xuống 2 phút 50 giây và 2 phút 40 giây.

Đối thủ trận bán kết của họ là Bằng Trình. Thành tích của họ là 2 phút 38 giây, còn tốt hơn Prime No.1. Nhưng khi thi đấu, Prime No.1 luôn vượt mặt họ, cuối cùng xông qua vạch đích với thời gian là 2 phút 35 giây. Biểu hiện của cô nàng lần sau lại ấn tượng hơn lần trước, dần dần thu hút ánh mắt của mọi người xung quanh.

Lúc này, các đối thủ khác mới phát giác, xe của đội Prime rất ít khi điên cuồng tăng tốc. Dường như cô nàng chú trọng đến tính an toàn hơn, vận hành vừa ổn định vừa chuẩn xác. Hơn nữa, cô nàng sẽ phát huy thực lực tùy vào đối thủ. Nếu kẻ địch không mạnh, cô nàng sẽ tùy tiện chạy. Còn gặp phải kẻ mạnh thì cô nàng sẽ dốc hết sức so tài, như thể chiếc xe này có chút ý thức tự chủ, có thể căn cứ vào tình huống hiện trường mà thể hiện phản ứng thoải mái nhất cho bản thân.

Trước khi bước vào trận chung kết, Cảnh Minh nói với mọi người: "Lần này yên tâm đi, cô nàng nhất định sẽ thắng."

Mọi người nhìn nhau cười.

Nói thì nói vậy, nhưng đến thời khắc cuối cùng, họ vẫn không thể tránh khỏi căng thẳng.

Nhiệt độ mùa hè nóng hừng hực, áo mỗi người đều ướt đầm mồ hôi. Cả ngày ở ngoài trời, mặt họ đã phơi nắng đến đỏ bừng. Khán giả trên khán đài cũng vô cùng mệt mỏi, nhưng tinh thần vẫn phấn khởi cao độ. Vận dậm trường chinh rốt cuộc đã đến bước cuối cùng, chỉ đợi nhà vô địch thể giới ra đời.

Sau khi hai đội xe tiến vào chung kết, hết thời gian nghỉ ngơi thì đã bốn giờ chiều.

Đối thủ là đội AD với thành tích tốt nhất là 2 phút 30 giây. Hai bên đều rất thân thiện bước vào trận chung kết. Thành viên hai đội lần lượt bắt tay nhau rồi nhanh chóng trở về vị trí.

Mọi người lui về khu chỉ huy, giao tất cả trọng trách cho xe đua của mình. Đến thời khắc này, họ đã làm hết khả năng, chỉ còn xem bản lĩnh của đứa con tinh thần này mà thôi.

Từ bãi đỗ xe đến đường đua, từ khán đài đến khu vực báo chí, tất cả đều lặng im như nhín thờ, ngay cả một làn gió nhẹ cũng không có. Chỉ có nắng hè nóng cháy lằng lằng chiếu lên hai chiếc xe đua sang chảnh lóa mắt, một vàng và một đỏ.

MC hô lớn: "Tôi xin tuyên bố, trận chung kết cuộc đua xe không người lái dành cho sinh viên thế giới lần thứ nhất bắt đầu!"

Súng hiệu lệnh vang lên. Hai chiếc xe đồng thời tăng tốc trong nháy mắt, lao ra đường đua. Số hiệu kỹ thuật trên màn ảnh lớn hiển thị cả hai đều đạt vận tốc 100km/h trong 2,5 giây đầu tiên. Hai xe bám sát đối phương, anh vượt tôi đuổi, như lốc cuốn tăng tốc lên đến 200km/h.

Bất kể là đoạn quanh co hay đường thẳng, hai chiếc xe đều không bên nào nhường bên nào, bám đuổi nhau như hình với bóng, hất tung cát đá trên đường. Khán giả, phóng viên, nhân viên ban tổ chức, tuyến thủ ở bãi đỗ xe đều bị vòng đầu gay gắt nhất hôm nay thu hút ánh nhìn.

Hai chiếc xe không phân biệt trước sau chạy qua khúc cua cuối cùng của 1,5km đầu, lao như bay đến con đường thẳng 3,5km phía sau. Đoạn này dễ dàng để xe tăng tốc vượt mặt nhau, bên nào cũng hy vọng tận dụng được cơ hội này để vượt qua đối phương, chiếm ưu thế dẫn đầu.

Sau vài lần thử, rốt cuộc AD nắm bắt được thời cơ, vượt hẳn qua Prime No.1 với tốc độ hiển thị 286km/h. Nào ngờ chỉ một giây sau đó, vận tốc của Prime No.1 đã vọt lên con số 300!

Lúc trên màn ảnh lớn hiển thị kết quả này, cả khán đài như vỡ òa! Còn trong bãi đỗ xe, các đội khác xem qua tivi đều phải thốt lên kinh hãi: "Oh my God!", "That's crazy!", "Trời ạ, không sợ lặt xe sao?"

Xe của đội AD cũng không sợ chết tăng tốc lên 300km/h. Cảm giác như hai chiếc xe không còn bị điều gì khống chế nữa.

Đỗ Nhược nhìn đăm đăm màn ảnh lớn, hai màu đỏ và vàng chạy một mạch như bay trên con đường rợp bóng cây xanh. Cô căng thẳng đến mức trái tim

muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Người xem trên khán đài đều trợn mắt nhìn chòng chọc vào màn hình, hồi hộp không dám thở mạnh.

1 phút 10 giây, Prime No.1 và AD chạy hết 5km lượt đầu, lao đến chỗ quay đầu 360 độ ở cuối đường đua, cũng là đoạn dễ dàng xảy ra sự cố nhất. Mọi người đồng loạt nín thở.

Chiếc xe màu đỏ chỉ hơi giảm tốc độ chút xíu, lúc rẽ cua còn trượt bánh khiến cát bụi trên đường đua bay mù mịt. Flycam ghi lại rõ ràng âm thanh lốp xe ma sát với mặt đường vang lên tiếng rít kìn kịt.

Tốc độ quá nhanh!

Thân xe trượt khỏi trung tâm đường đua, giây phút sắp đụng vào vạch biên thì tăng mã lực, bánh xe xoay tít, giữ vững phương hướng lần nữa tăng tốc lao về. Chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi, Prime No.1 đã quay đầu thành công và cực ngẫu!

Đỗ Nhược thở phào, còn đám Lý Duy thì siết nắm tay, điên cuồng gào thét: "Yes!"

Chiếc AD vàng theo sát cô nàng, tốc độ cũng không giảm nhiều. Trong khoảnh khắc trượt đi, vì thân xe không đủ lực khống chế nên chiếc xe quay vòng, suýt nữa trượt khỏi đường đua. Nhưng trong chớp mắt, AD khôi phục trạng thái ổn định, phần khởi tiến lên.

Nhưng Prime No.1 đã nhận cơ hội quý giá này chiếm lĩnh đường đua. Xe vàng của AD thử vài lần đều không tài nào vượt mặt được. Xe đỏ chạy nhanh hơn và ổn định hơn, ứng phó các khúc cua, chướng ngại vật đều trôi chảy, thuận lợi lao về đoạn đường 1,5km cuối.

Hai xe một trước một sau bám sát nhau phi về đích. Trong khu chỉ huy, mấy người nhóm Prime đã sớm nắm chặt tay nhau đứng thành một hàng. Mắt ai nấy đều mở to, nhìn xoáy vào màn hình, dường như phát ra thứ ánh sáng điên cuồng. Mỗi người đều khẽ lẩm bẩm cầu nguyện trong lòng.

100m cuối cùng, xe vàng vẫn không bỏ cuộc, cố gắng vượt qua xe đỏ, vận tốc tăng đến 310km/h. Không ngờ Prime No.1 lại tiếp tục phá vỡ giới hạn, cán mốc 320km/h!

Cả trường đua đều bùng nổ! Trong nháy mắt, Prime No.1 thành công xông qua vạch đích, thành tích 2 phút 05 giây, tốc độ trung bình là 300km/h.

Cả nhóm Prime mặc áo phong độ nhảy cẫng lên vui sướng, gào thét như phát điên, vội vã lao về phía cô nàng chiến binh của họ. Khán đài reo hò hoan hô rền trời. Trước màn hình bãi đỗ xe cũng không ngớt lời trầm trồ thán phục của các đội bạn đến từ những quốc gia khác.

Prime No.1 nhanh chóng quay đầu xe lại từ vị trí cách đó không xa. Cả nhóm họ hô hoán chạy đến. Đỗ Nhược, Lý Duy, Vạn Tử Ngang, Hà Vọng nhào thẳng đến thân xe, ôm cô nàng cười sáng khoái, không để ý động cơ xe đang nóng đến bỏng tay. Cảnh Minh cũng không thiếu phần, kích động đặt nụ hôn lên nắp capô của nó, đến nỗi cả gương mặt cậu dính đầy cát bụi lem nhem.

Họ ôm xe xong thì quay sang ôm chăm lấy nhau. Đám con trai kẻ vai chiến đấu siết chặt nhau đầy cảm kích. Đỗ Nhược cũng nhận được mười vòng tay ôm thắm thiết từ đồng đội của mình. Ôm nhau ăn mừng một hồi, họ mới quay sang bắt tay cảm ơn và ôm giao hữu với các thành viên đội AD.

Giọng MC kích động ngất trời: "Nhà vô địch trong cuộc đua xe không người lái dành cho sinh viên thế giới lần thứ nhất chính là...đội nghiên cứu robot Prime đến từ Trung Quốc. Họ chính là nhà vô địch thế giới đầu tiên! Tất cả khán giả đang có mặt tại hiện trường, xin quý vị hãy chúc mừng cho họ bằng một tràng vỗ tay nồng nhiệt nào!"

Toàn trường đau rộ lên tiếng hoan hô vang dội. Những đội tham gia thi đấu ở bãi đỗ xe đều chạy đến chụp ảnh chung với nhóm Prime. Các thanh niên từ khắp bốn phương tụ lại với nhau, vừa chụp ảnh vừa bắn pháo ăn mừng, tung bùng nào nhiệt.

Có rất nhiều sinh viên nước ngoài tham gia cuộc thi đến trò chuyện nhiệt tình với Cảnh Minh và Lý Duy. Họ trao đổi phương thức liên lạc, khích lệ nhau tiếp tục mạnh dạn sáng tạo trong lĩnh vực này, hẹn ngày tái ngộ.

Cuối cùng, ban tổ chức mời toàn bộ nhóm Prime đến chụp hình quán quân. Cả nhóm thanh niên trẻ trung tươi cười, chia ra đứng sát hai bên đầu cô nàng Prime No.1. Đỗ Nhược đứng cạnh Cảnh Minh, họ khom người khoác vai nhau nhìn vào ống kính. Tay Cảnh Minh cũng quàng qua vai Đỗ Nhược, nhìn máy ảnh nở nụ cười rục rịch.

Tách!

Thời gian như ngưng đọng lại trong khoảnh khắc đó. Ngày hôm ấy, ánh nắng mới đẹp làm sao!

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45

Tại lễ trao giải, Cảnh Minh dẫn cả nhóm Prime đứng lên bục lĩnh thưởng cao nhất, nhận lấy cúp vô địch trong tiếng vỗ tay nồng nhiệt của khán giả và đèn

flash chớp nháy liên tục của cánh báo chí truyền thông. Tên họ của mười một thành viên Prime được khắc ở đế cúp, lưu giữ mãi mãi.

Trong một bài phỏng vấn, một vị phóng viên đến từ Mỹ hỏi Cảnh Minh về kế hoạch tiếp theo của Prime. Cậu tiết lộ: "Cuộc đua xe không người lái chẳng qua chỉ là một màn thử nghiệm của Prime thôi. Và dự án nghiên cứu về công nghệ này của chúng tôi cũng đã tiến vào giai đoạn cuối cùng." Sau đó, cậu bổ sung thêm: "Hãy nhớ kỹ cái tên Prime này. Về sau, mọi người sẽ thường xuyên được nghe về nó."

Hiện trường vang lên tiếng giòn giã.

Sau khi trở về khách sạn, tiệc chúc mừng chính thức bắt đầu. Ban tổ chức cuộc thi đã sắp xếp tiệc tối long trọng tại sảnh lộ thiên của một nhà hàng kiểu Tây, chiêu đãi tất cả các tuyến thủ tham dự, giới truyền thông, nhà tài trợ, phía hợp tác và những fan VIP từ khắp mọi nơi. Gió biển vi vu hòa lẫn tiếng nói cười rộn ràng ngập tràn sảnh tiệc. Ánh sáng lấp lánh phản chiếu qua những chiếc ly thủy tinh dập dờn sinh động như đá quý.

Đỗ Nhược thay chiếc váy trắng tinh đi đến buổi tiệc. Nhóm thanh niên túm năm tụm ba trò chuyện, tiếng Anh, tiếng Trung xen lẫn với nhau, quá nửa là bàn về chủ đề liên quan đến công nghệ không người lái.

Cô lướt mắt một vòng, thấy Hà Vọng và Vạn Từ Ngang đang tán gẫu với nhóm thanh niên Đức. Cảnh Minh ngồi ở chiếc bàn dài màu trắng uống nước, thỉnh thoảng có người đi ngang vỗ vai cậu chào hỏi và chúc mừng. Cậu cũng đã thay sang chiếc áo phong khác, gió biển thổi tới làm những sợi tóc bay phất phơ.

Cô vừa định đi đến đó thì một nữ sinh mặc váy hoa dài đã ngồi xuống cạnh cậu, yếu điệu chủ động bắt tay với Cảnh Minh, hình như là fan VIP. Đỗ Nhược đành ngồi phía bên này chuyên tâm thưởng thức những món sơn hào hải vị trên bàn. Vừa ăn vừa lướt điện thoại, cô phát hiện diễn đàn trường lại dậy sóng. Cảnh Minh và Prime lần nữa được đưa lên bảng Phong Thần. Đương nhiên, nhóm Wechat của cô cũng đã nổ tung.

Người đầu tiên nhắn tin trong nhóm chat là Khuru Vũ Thần. Cô nàng quá đỗi phấn khích: "*Vô địch rồi!*"

Đỗ Nhược đoán, chắc hẳn cô nàng và Lý Duy đang yêu nhau rồi đây.

Hạ Nam: "*Chúc mừng!*"

Hà Hoan Hoan: "*Cô Nhỏ, hiện trường thế nào? Có phải sôi sục sục không? Minh xem truyền hình trực tiếp mà còn hồi hộp gần chết.*"

Tin được đã gửi đi vào mấy giờ trước.

Đỗ Nhược vừa ăn cá hồi vừa nhắn lại.

"Đúng vậy, mặc dù bọn mình rất có lòng tin nhưng vẫn siêu căng thẳng luôn.

Lúc ở hiện trường, mình tưởng mắc bệnh tim luôn cơ.

May là cuối cùng vẫn thắng. Lúc giành được giải nhất, mình kích động phát điên ấy."

Mấy tin này vừa được truyền đi thì trong nhóm lại bùng nổ.

Hà Hoan Hoan: "*Òa, ồa, ồa, mình biết ngay mà! Cô Nhỏ, cậu đã nếm trải cảm giác vô địch thế giới. Còn mình ở nhà ăn xiên que, thật quá kém cỏi! Mình phải cố gắng cày cuốc đây!*"

Khuru Vũ Thần: "*Cùng nhau nỗ lực nào! Hè này, mình phải lên kế hoạch cho năm học sau mới được.*"

Hạ Nam: "*Đúng đấy. Gặp lại nhau thì đã là sinh viên năm hai rồi."*

Đang trò chuyện thì Hà Hoan Hoan bỗng gõ một câu: "*Cô Nhỏ, mình quyết định không nghĩ đến chuyện yêu đương nữa. Mình muốn học thật giỏi!*

Cậu xem đi, thảo nào Cảnh Minh có thể đạt được thành tựu to lớn như vậy. Người ta soái ca còn không màng yêu đương, cho rằng robot tốt hơn bạn gái. Kiểu biến thái này không giành được vô địch thế giới thì ai giành được nữa chứ?

Người đẹp trai đến vậy còn không thèm hẹn hò yêu đương, thì sao mình lại phải cố gắng lên cơ chứ? Mình phải gắng học mới được."

Đỗ Nhược cảm điện thoại trần trối, thật sự khó nói hết qua vài dòng chat chit mà. Tư chất cậu thông minh, lại chịu khó nghiên cứu, đây là sự thật. Nhưng thuộc tính "cắm dục" này của cậu chỉ có thể nói là sự hiểu lầm tốt đẹp mà thôi. Hiện tại, trên diễn đàn BBS đã lan tin điên cuồng, nói cậu một lòng chỉ muốn làm nghiên cứu, ngay cả bạn gái đẹp như tiên nữ trước đây cũng vứt xó.

Đỗ Nhược không tài nào giải thích được, dù sao việc này không hề liên quan đến cô. Cảm lấy một miếng bánh chuối vừa ăn vừa liếc sang phía bên kia bàn. Cảnh Minh và cô nàng fan hâm mộ đang nói cười rôm rả.

Cô dỏng tai nghe, cô gái ấy đang thảo luận về vấn đề chuyên môn liên quan đến phương diện ứng dụng của robot. Lời nói êm ái chứa đầy ẩn ý, hữu ích hơn việc đi đường thẳng, nhào đến bắt chuyện nhiều, rất thông minh. Đỗ Nhược lấy miếng bánh dứa ăn ngấu nghiến rồi quay sang nhìn hai người kia lần nữa. Cô nàng đẹp thật.

Cảnh Minh vốn đang nhìn cô gái váy hoa, đột nhiên bắt gặp ánh nhìn của cô. Đỗ Nhược bất giác hoảng hốt.

Nhưng cô đâu có nhìn lên cậu thì việc gì phải sợ cơ chứ. Có điều, nói thế nào thì vẫn không thể chối bỏ sự thật là ánh mắt họ đang chạm nhau kia.

Cảnh Minh nhìn cô giây lát, bỗng phì cười, chỉ chỉ miệng mình. Tim Đỗ Nhược đập thình thịch, ngờ ngác không biết làm sao. Miệng á? Ý sao?

Cô còn đang ngờ ngác chẳng hiểu gì thì cậu đã dờ mắt đi, tiếp tục nói chuyện với cô gái kia. Đỗ Nhược thình lình hiểu ra, vội vàng sờ lên miệng mình. Mẹ ơi, một miếng vụn bánh dứa! Cô bối rối cầm khăn lau.

Giữa bữa tiệc, MC đi lên sân khấu. Tiếng trò chuyện xung quanh lắng dần. Anh ta đề nghị chơi trò chơi, thứ nhất là để hoạt náo không khí, thứ hai là tạo điều kiện để mọi người quen biết lẫn nhau. Quy tắc trò chơi rất đơn giản: Mỗi nhóm gồm một nam một nữ, buộc một quả bóng bay vào mắt cá chân cô gái, chàng trai có nhiệm vụ phải bảo vệ cho quả bóng ấy không bị đập đổ, đồng thời còn phải đập vỡ bóng của nhóm khác. Nhóm nào giữ được bóng đến cuối cùng thì sẽ giành chiến thắng. Phần thưởng là một mô hình xe đua.

Số lượng nữ trong các đội thi cực ít, nhưng fan nữ VIP thì khá đông, coi như là phúc lợi cho người hâm mộ. Cô gái váy hoa lập tức cười duyên hỏi Cảnh Minh: "Cậu chơi không?"

"Không có hứng."

Cô nàng chỉ cười ra chiều tiếc nuối chứ không cưỡng cầu. Chàng trai ngồi bên cạnh ngó lơ, thế là cô ấy đứng dậy rồi đi.

Cảnh Minh thầm chế nhạo trong lòng. Trước giờ cậu ghét mấy trò kiểu này nhất. Chơi trò này, nếu nam nữ tâm tư trong sáng thì còn vui vẻ, gặp phải người có "ý đồ bất chính" thì quả là cơ hội nghìn năm có một để lợi dụng số sảng. Hồi cấp ba, lúc tham gia trò này, bị một nữ sinh trong lớp tranh thủ ôm eo, cậu có thể làm gì được? Đành phải đập nổ quả bóng của đội mình "tự sát". Loại trò chơi vừa ngu ngốc vừa dễ tiện này đừng hòng cậu tham gia nữa. Hừ!

Cảnh Minh đảo mắt tìm kiếm Đỗ Nhược, nhưng cô không còn ở vị trí cũ nữa mà đang ngồi buộc một quả bóng màu vàng vào chân bên sân khấu. Cậu lập tức đi đến, xách cô gái đang ngồi xỏm trên đất dậy: "Cô điên sao mà chơi trò này."

Đỗ Nhược bối rối nhìn cậu, ngốc nghếch chỉ: "Phần thưởng là chiếc xe mô hình kia đấy, nghe nói cửa xe có thể mở ra, còn có thể tháo bánh xe ra nữa."

Cảnh Minh sầm mặt: "Tôi chơi với cô."

Cô không cảm kích thì chớ còn tỏ vẻ khó xử.

Cảnh Minh tức nghẹn: "Sao đây?"

Đỗ Nhược nhỏ giọng: "Khi này, tôi đã rù Vạn Từ Ngang rồi..."

"Cậu ta không chơi nữa."

Đỗ Nhược kinh ngạc. Cảnh Minh quay đầu nhìn nhóm bạn. Vạn Từ Ngang cười xòa tỏ vẻ "xin mời", chấp tay nhường lối.

Cậu quay lại nhìn Đỗ Nhược. "Xong rồi."

Đỗ Nhược á khẩu. Cậu cúi đầu nhìn quả bóng vàng vô tội trên mắt cá chân của cô, trút giận sang nó: "Xấu chết đi được."

Rồi cậu ngồi xỏm xuống, đôi sang buộc quả bóng màu hồng vào chân cô.

Cô gầy gù: "Nhưng mà..."

Cảnh Minh giữ chặt chân cô lại, Đỗ Nhược lập tức im miệng. Buộc bóng bay xong, Cảnh Minh mới đứng dậy nhìn cô: "Tôi sẽ giúp cô thắng."

Đỗ Nhược sững sốt. Gió biển từ phương xa xào xạc thổi tung mái tóc họ. Cậu tới giữa bãi cát diễn ra trò chơi. Cô đang do dự không muốn quá gần gũi với cậu thì cậu đã quay lại, kéo sát cô ra sau người mình.

Đầu Đỗ Nhược như nổ "ầm" một tiếng, cảm nhận được hơi nóng tỏa ra từ lòng bàn tay cậu. Nhiệt độ cơ thể của con trai vốn dĩ cao hơn con gái một chút, chạm vào như bị hun nóng đến tận tim.

MC hô lên: "Bắt đầu!"

Xung quanh mọi người cười nói hớn hở xem trò vui. Vừa bắt đầu, người chơi còn khá giữ kẽ, không dám buông thả. Con gái không dám quá gần với con trai, con trai cũng không dám kéo con gái, tay chân luống cuống, ngượng ngùng.

Có mấy nam sinh nhanh nhẹn, nhắm trúng cơ hội, bắt được mấy cô gái được bảo vệ lỏng lẻo, nhanh như chớp đập nổ bóng bay của họ. Người bị thua rồi rút rời khỏi sân chơi. Vậy nên những người còn lại bắt đầu nghiêm túc hơn, không ít nhóm đã mạnh dạn nắm tay nhau. Có chàng trai vì cố đập bóng của người khác mà buông tay cô gái trong nhóm mình ra.

Thế nhưng từ đầu đến cuối, Cảnh Minh luôn bảo vệ Đỗ Nhược kín kẽ phía sau chỉ bằng một tay. Cô núp sau bóng lưng cao lớn của cậu, bị cậu lôi kéo chạy khắp bãi cát. Tình cờ ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua gò má Cảnh Minh, cô thấy được ánh mắt cậu chú tâm vô cùng. Cậu nhanh nhẹn, nhạy bén như một chú sói, chăm chú quan sát từng hành động, cử chỉ của những người xung quanh.

Không chỉ giỏi tránh né, một khi nắm bắt được sơ hở của đối phương, cậu liền xông lên đập nỏ bóng bay của người ta mà vẫn tuyệt đối không buông cô ra. Dù cho cô không theo kịp bước chân của cậu thì hai người cũng chưa hề tách rời. Hết lần này đến lần khác, cậu kéo cô lao đảo va vào lưng mình.

Vì cậu quá xông xáo đập vỡ liên tục năm, sáu quả bóng, trên sân chỉ còn lại bốn đôi. Ba đôi còn lại đều ngấm ngấm ra hiệu cho nhau, bao vây tấn công đôi của cậu.

Cảnh Minh nhìn cảnh tượng "bồn bê thợ địch", chợt hỏi Đỗ Nhược: "Sợ không?"

Lòng bàn tay Đỗ Nhược đầm mồ hôi, cô nhỏ giọng: "Hơi hơi."

"Hơi hơi à?" Cảnh Minh hiển nhiên không hài lòng với câu trả lời của cô, quay đầu cười khì. Một tay cậu kéo cô lên phía trước, vòng hai tay ôm lấy cô vào lòng bảo vệ. Mặt Đỗ Nhược thoáng chốc nóng bừng như bị thiêu đốt, cảm nhận rõ ràng lồng ngực cậu đang lên xuống phập phồng.

Ba đôi bao vây phát động tấn công. Cô được cậu ôm lấy, vừa né tránh vừa ngăn cản, hoàn toàn không thể điều khiển bản thân mình nữa. Bóng người không ngừng qua lại trước mặt, không thấy rõ gì cả, chỉ ngửi được hương thơm trong lành từ người cậu và tiếng hít thở hỗn hển của cậu bên tai.

Có hai chàng trai cùng lúc chen nhau đập bóng của Đỗ Nhược. Cảnh Minh phản ứng cực nhanh, một tay ôm lấy eo cô, nhấc người cô lên chuyển sang tay kia, vất vả tránh được cú tấn công của đối thủ.

Nhưng mà kẻ địch người đông thế mạnh, dù cậu có cố bảo vệ Đỗ Nhược thế nào, cô cũng khó có thể tránh được thế tấn công dồn dập của đối phương. Thấy tình thế nguy cấp, Cảnh Minh bỗng dùng luôn tay kia, bế bổng cô lên. Đỗ Nhược bất ngờ bị nhấc lên cao, tim gần như ngừng đập, ôm chặt lấy cổ cậu theo phản xạ. Một giây sau, toàn thân cô nằm gọn lôn trong lồng ngực cậu, huyết thái dương kề sát vào mặt cậu. Cô có thể cảm nhận được da thịt Cảnh Minh mềm mại, nhẵn nhụi và xương hàm cứng cáp.

"Woa!" Cả đám người ồ lên.

Đỗ Nhược mặt đỏ như gấc, còn quả bóng màu hồng rực rỡ kiêu hãnh như trên người. Cảnh Minh bế phốc cô lên, phản ứng cực nhanh đập "bùm, bùm" hai phát, xừ ngay cùng lúc hai đối thủ.

Tình thế đột ngột xoay chuyển, chỉ còn lại hai đôi cuối cùng. Cảnh Minh thả Đỗ Nhược xuống nhưng vẫn ôm chặt trong vòng tay. Cậu không chỉ có tốc độ nhanh mà còn tập trung cao độ, dáng cao chân dài, đối phương hoàn toàn không phải là đối thủ của cậu. Quả bóng duy nhất còn lại cũng bị cậu đập vỡ. Cuối cùng, cả bãi cát chỉ còn mỗi quả bóng hồng nơi mắt cá chân Đỗ Nhược đặc ý đóng đưa trong làn gió biển.

Xung quanh vang rộ tiếng vỗ tay reo vui. Đỗ Nhược im thin thít, nhẹ nhàng giỡn khỏi ngực Cảnh Minh, cặp mắt không dám nhìn cậu.

Tìm cô đập rộn rã như muốn vỡ cả lồng ngực. Cô luống cuống cúi bóng bay ra, sau đó vội vã len qua đám người, chạy tọt vào trong nhà hàng.

Ngoài trời quá nóng dễ khiến người ta cảm thấy mệt mỏi, cô muốn vào trong hưởng không khí mát lạnh từ điều hòa.

Ấy thế mà trong nhà hàng cũng thế. Ồ, hình như cô nhầm rồi thì phải, cầu thang không lắp điều hòa mà... Quả thật, cô đã chạy sai hướng rồi. Vừa định quay ra ngoài thì cửa thoát hiểm bị đẩy ra, Đỗ Nhược hốt hoảng nhìn Cảnh Minh đi vào.

Hai người lặng lẽ nhìn nhau không chớp mắt. Ánh đèn nơi cầu thang mờ nhạt soi lên hai gương mặt đỏ hây hây lấm tấm mồ hôi.

"Trốn vào đây làm gì?" Cảnh Minh nhỏ giọng hỏi, nhẹ nhàng đóng cửa lối thoát hiểm phía sau lại.

Đỗ Nhược nuốt khan.

Cậu đưa mô hình xe đưa cho cô. "Phần thưởng đây."

Cô nhận lấy, vui mừng mân mê chiếc xe đưa mô hình trong tay nhưng vẫn cúi đầu: "Cảm ơn...Ồ, cửa xe có thể mở ra thật này... Bánh xe cũng có thể tháo dỡ nữa...Ồi..."

Bánh xe tháo ra thì không gắn lại được nữa. Trong cầu thang yên tĩnh chỉ có âm thanh cô nghịch xe mô hình vang lên lạch cạch. Cậu tiến lên một bước, mũi chân họ khẽ chạm vào nhau. Cô lặng lẽ rút chân lại, gót dính sát vách tường.

Cảnh Minh lẳng lặng cầm xe mô hình và bánh xe từ tay cô, ngón tay khẽ lướt qua lòng bàn tay cô, không biết do vô tình hay cố ý. Tim Đỗ Nhược run lên. Cậu đứng quá gần, cô dựa sát lưng vào vách không thể nhúc nhích. Cậu chỉ thao tác một lúc đã khiến chiếc xe trở về nguyên trạng rồi đưa cho cô: "Đây."

"Ồ, cảm ơn." Cô vội ngẩng lên nhìn cậu, bắt gặp vẻ mặt nghiêm túc và ánh mắt chuyên chú của cậu, đầu óc cô bất chợt mờ mịt. Sau đó, đèn cảm ứng tắt lịm, xung quanh tối đen như mực.

Chết rồi! Không thấy gì cả!

Bốn phía không một tiếng động. Trong bóng tối, cậu yên lặng khiến cô bỗng hoang mang khó hiểu. Mắt như rơi vào đáy biển thăm sâu, cô cố dò tìm một chút ánh sáng, lại nghe thấy hơi thở của cậu dần đến gần, phá xuống mặt cô.

Cậu lại nhích một bước, mũi chân họ lần nữa chạm vào nhau.

"Đỗ Nhược Xuân." Cảnh Minh thì thầm, hơi thở rơi xuống chóp mũi cô.

"Hả?" Đỗ Nhược hoảng sợ, mồ hôi rỉ ra, tiếp tục nhích người về sau. Nhưng cô đã sớm dính sát vào vách tường rồi, không thể nào lùi được nữa. Bị kẹp trong khe hở giữa cậu và bức tường, cô nghe thấy trái tim mình đập cuồng loạn.

Trái lại, cậu không nói gì nữa. Cô hoảng loạn bất an, toàn thân bỗng dấy lên cảnh giác. Cậu giơ tay chạm vào vành tai cô. Trong tích tắc, tai cô đỏ bừng, máu toàn thân như cuộn cuộn sôi sục.

Nóng quá đi mất! Mồ hôi cô chảy đầm đìa, từ ngực trượt xuống bụng.

Cảnh Minh càng lúc càng đến gần cô, hơi thở nóng bỏng quán quýt lấy hơi thở dồn dập của Đỗ Nhược. Cô run rẩy cảm nhận đôi môi cậu đang dần dần đến gần trong bóng tối. Cô vội nhắm chặt mắt, rồi lại mở to, nhưng vẫn không thấy gì cả.

Khoảnh khắc chóp mũi cậu chạm vào chóp mũi cô, cánh cửa lộ ra một khe sáng, cô sợ hãi đẩy cậu ra.

Ngay sau đó, Lý Duy đẩy cửa bước vào: "Người đâu? Chạy đâu rồi?"

Đèn cảm ứng đồng thời sáng lên, vành tai Đỗ Nhược nóng bừng, cả người mướt mồ hôi. Lúc Lý Duy ló đầu ra từ sau cửa, cô đã sớm thoát khỏi ngực Cảnh Minh, cúi đầu chạy nhanh như thỏ. Mặt Cảnh Minh sa sầm, vô cùng khó coi.

Lý Duy lí nhí: "Có...Có phải tao đến không đúng lúc không?"

Cảnh Minh tiến lên, đập cậu ta một cú thật ác.

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

Cảnh Minh đẩy cửa kính, hậm hực đi ra ngoài. Gió biển thổi ào ạt luồn vào áo phông của cậu khiến toàn thân mát mẻ hẳn. Vừa rồi, người cậu cũng nóng rực một cách khó hiểu, cảm giác căng thẳng chưa từng gặp phải trong đời. Đúng là gặp quỷ rồi!

Ánh mắt cậu lia một vòng hội trường, nhanh chóng tìm được Đỗ Nhược. Cô ngồi bên bàn dài ăn dưa hấu. Cảnh Minh im lặng chốc lát mới hỏi Lý Duy: "Tìm tao có chuyện gì?"

"Đồng Thành của Bằng Trình muốn nói chuyện với mày."

Bước chân Cảnh Minh đang xuống cầu thang thoáng khựng lại: "Tao có gì để nói với hắn đâu?"

"Ai biết."

Cậu nghĩ ngợi: "Hắn đang ở đâu?"

"Bên kia nhà hàng." Lý Duy chỉ về hướng sảnh ăn tối.

Cảnh Minh quay người đi về phía đó.

Lý Duy gọi ý: "Hay tao đi với mày?"

"Không cần." Cậu sai bước lên bậc thềm.

Đúng lúc này, Lý Duy gọi giật lại: "Cảnh Minh!"

"Chuyện gì?" Cậu quay lại nhìn thẳng bạn lần nữa.

Lý Duy cười tin tưởng: "Mày là Big Boss của Prime. Mày quyết định thế nào, tao đều ủng hộ vô điều kiện."

Cảnh Minh sững sờ nhìn Lý Duy rồi bật cười.

Cậu bỏ tay vào túi, ung dung đi vào nhà hàng Tây. Lúc này, quá nửa số khách đang tụ họp tại bữa tiệc trên bờ cát ở phía xa xa. Trong phòng ăn chỉ có hai người đàn ông mang giày Tây ngồi bên cạnh cửa kính, trên bàn còn ngọn nến đang cháy và một bình cà phê.

Thấy Cảnh Minh đi đến, Đồng Thành đứng dậy chìa tay ra. Cậu hơi hốt bắt tay cho có lệ rồi kéo ghế ngồi xuống, thờ ơ nhìn hai người họ.

Đồng Thành không hề tỏ vẻ khó chịu như hôm ở triển lãm đợt trước, cười bắt chuyện: "Cậu Cảnh, chúc mừng các cậu đoạt giải vô địch lần này."

"Cảm ơn, bên đội anh cũng biểu hiện tốt lắm."

"Nào có, tệt hết sức mới đứng."

Cảnh Minh nhìn ra bờ cát đèn đuốc muôn màu ngoài cửa sổ: "Anh Đồng có gì cứ nói thẳng, không cần quanh co lòng vòng đâu."

"Theo tôi được biết, đến bây giờ, Prime vẫn chưa tìm được người đầu tư và hợp tác thích hợp. Nhưng dự án đã phát triển đến giai đoạn như hiện nay thì tình cảnh cũng như lửa sém đến lông mày rồi."

Cảnh Minh nhếch môi: "Ứng viên nhiều lắm, từ từ sàng lọc, không vội."

"Đúng là vậy." Đồng Thành cười xòa, không hề vạch trần. Có thể thấy nhóm này như kiểu thiên kim tiểu thư nhà danh giá, không sợ không có người rước nên chẳng việc gì phải hạ thấp địa vị của mình. Có điều số lượng rề rề môn đăng hộ đối thì chỉ đếm trên đầu ngón tay.

"Cậu Cảnh, lần này mời cậu qua đây là muốn bàn chuyện hợp tác. Công ty mẹ của chúng tôi bất kể là chế tạo xe hơi hay kênh tiêu thụ đều đứng đầu cả nước, còn dày dặn kinh nghiệm nữa. Hợp tác với chúng tôi chỉ có lợi, tuyệt nhiên không có hại." Hắn đưa một tờ chi phiếu trống ra trước mặt. "Điều kiện cậu cứ việc đề xuất."

Cảnh Minh thoáng liếc mắt, khẽ tựa vào ghế, ngón tay đan vào nhau: "Theo tôi biết, các anh có hợp tác với Dịch Khôn."

"Đúng là như vậy, nhưng..."

Cảnh Minh gờ tay ngắt lời, không vòng vo: "Một, nhóm tôi và anh ta cạnh tranh với nhau, nhưng chúng tôi vẫn là anh em cùng trường. Tôi không cướp đối tác của anh ta."

Đồng Thành không ngờ Cảnh Minh lại hành động trái hẳn với suy nghĩ của hắn. Cướp đối tác và nhà đầu tư của đối thủ chẳng phải là một trong những phương thức cạnh tranh thường thấy trên thương trường sao?

"Hai, nhóm Prime của chúng tôi không thay tên đổi họ, không nghe lệnh người khác, không phụ thuộc tài chính, luôn luôn độc lập, không chấp nhận để bất cứ doanh nghiệp nào thu mua và thôn tóm dưới danh nghĩa hợp tác. Đây là điều tôi đã hứa với đồng đội của mình."

"Đây là ý của cả đội hay của mình cậu?"

Cảnh Minh cười nhạt: "Anh có thể coi là ý của tôi."

Đồng Thành lắc đầu: "Tôi đã gặp không ít thanh niên trẻ tuổi như cậu, cho rằng mình có chút thực lực và kỹ thuật là có thể dựa vào bản thân tiến xa hơn. Nhưng chuyện thương trường cậu không hiểu được đâu. Không dựa vào thực lực và tài chính của doanh nghiệp hùng hậu, công ty mới rất khó đứng vững trên thị trường, thậm chí là bị các công ty cùng ngành chèn ép và loại trừ."

Cảnh Minh nghe lời khuyên đầy ám chỉ này, chỉ mỉm cười: "Có lý. Nhưng trong mắt tôi, tình huống anh nói chỉ áp dụng được với thị trường hàng hóa cấp thấp thôi. Còn trong lĩnh vực cao cấp thì vẫn dựa vào kỹ thuật để nói chuyện chứ nhỉ? Không có kỹ thuật này thì tài chính có nhiều đến mấy cũng sẽ chảy vào túi người khác thôi. Đúng không?" Cậu đẩy trả tờ chi phiếu trống kia.

Đồng Thành trầm mặc, vẻ mặt u ám.

"Không còn gì nữa thì tôi đi đây."

Cảnh Minh vừa đứng dậy, Đồng Thành đã nói ngay: "Một vụ thương thảo có thể lập tức quy đổi ra tiền mặt, còn là một số tiền rất lớn nữa, thế nhưng cậu lại khẳng khái từ chối như vậy, các đội viên của cậu không dị nghị à?"

Cảnh Minh không hề quay đầu lại: "Anh Đồng, mới vừa rồi tôi đã nói, đây không phải suy nghĩ của mình tôi."

Bóng cậu khuất dạng, không gian nhà hàng trở lại vẻ an tĩnh như vừa rồi. Thấy sắc mặt Đồng Thành khá tệ, gã trợ lý nhỏ giọng: "Thành tổng, hay là để sau bàn lại xem thế nào?"

"Nếu vừa rồi trong quá trình nói chuyện, cậu ta có một chút do dự thì việc này còn có hy vọng chuyển biến, nhưng cậu ta không hề." Bất kể là chi phiếu trống, dự án hay đồng đội đều như vậy.

"Ngựa non háu đá..." Đồng Thành mĩa mai, cảm thấy nực cười lại cười không nổi. "Tiểu Chương, tôi không tin chúng đơn thương độc mã có thể thành

công."

"Dạ?" Gã trợ lý không hiểu.

"Nhưng nếu thành công thì sẽ trở thành kẻ đáng gớm rồi."

***

Dạ tiệc trên bờ cát vẫn chưa tan. Đỗ Nhược ngồi lì bên bàn ăn dưa hấu, trong lòng vô cùng phiền muộn. Khi nãy ở cầu thang, may có Lý Duy chạy đến kịp thời, nếu không, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi. Cô hoàn toàn không muốn phá vỡ mối quan hệ cân bằng hiện tại giữa hai người. Nhưng sao sự việc lại đột ngột phát triển thành như vậy cơ chứ?

Cô có chút khóc không ra nước mắt. Cảm xúc của cô đối với cậu là gì? Ngưỡng mộ? Sùng bái? Tình chiến hữu? Hay là... thích? Thật ra, vốn dĩ không cần thiết phải phân biệt rõ ràng như vậy. Tình trạng trước mắt đang rất tốt mà, tại sao lại muốn vượt rào chứ? Mối quan hệ bên kia hàng rào rất nguy hiểm đấy!

Mồ hôi được hong khô bởi làn gió biển, những suy nghĩ rối rắm trong đầu cũng bị thổi tan. Cô lắc đầu, cố không suy nghĩ về chuyện này nữa. Bỗng trước mặt xuất hiện bóng người. Cảnh Minh ngồi xuống phía đối diện, cắn một miếng dưa hấu trong đĩa của cô.

Đỗ Nhược im lặng cúi đầu, không dám nhìn vào mắt cậu. Cảnh Minh vừa ăn dưa hấu vừa đắn đo gì đó, vài lần định lên tiếng nhưng lại thôi.

Đỗ Nhược cũng mơ hồ nhận ra điều ấy nên bắt đầu cảnh giác, chỉ mong cậu cứ tiếp tục im lặng, đừng nói gì cả. Hãy coi tất cả mọi chuyện xảy ra trong bóng tối khi nãy chỉ là ảo giác mà thôi.

Không phải Cảnh Minh không bản khoăn. Việc chậm chạp không tài nào mở miệng được khiến cậu rất phiền muộn. Cuối cùng, cậu ném miếng dưa hấu vào đĩa, nặng nề tựa lưng vào ghế, bực dọc thở hắt.

Đỗ Nhược lén nhìn cậu, lại bị cậu bắt gặp. Ánh mắt họ giao nhau, trong đôi mắt đen láy kia như có nghìn câu vạn chữ nhưng lại chẳng thốt nổi một lời.

Lúc này, chiếc ghế bên cạnh cậu bị kéo ra. Một người đẹp ngồi xuống, giọng điệu sùng bái bắt chuyện: "Cảnh Minh phải không? Khi nãy, tôi tìm cậu suốt, rốt cuộc cũng gặp được rồi."

"Ừ."

"Cuộc đua hôm nay rất đặc sắc."

Đỗ Nhược chuyển sang cắn quả vải.

Cô gái kia vồn vã nói chuyện suốt, vất vả lắm mới chịu đi thì một cô khác lại đến. Cậu như thể vật may mắn khiến ai ai cũng phải lung sục vậy. Có điều tính tình Cảnh Minh không tốt như vậy đâu.

Ký tên à? Quên đi.

Chụp ảnh chung hả? Thôi dẹp.

Thêm bạn trên Wechat ư? Miễn bàn.

Thế nhưng vẫn lũ lượt hết người này đến người kia lần la tìm đến.

Cảnh Minh phiền não vô cùng, nhìn Đỗ Nhược: "Đi thôi."

Đỗ Nhược ngẩng đầu, miệng còn đang thưởng thức quả vải, lẩm bẩm: "Đi đâu?"

"Tìm chốn thanh tịnh."

Đầu cô gióng lên hồi chuông cảnh báo: "Không đi."

Cậu cúi tiết đứng dậy định lôi cô đi. Cô sợ gây ra chuyện ồn ào nên vội la lên: "Đề tôi tự đi!"

***

Men theo con đường trái sỏi đi vào rừng, không khí ẩm ướt mang theo hương vị của lá cây hòa lẫn vị mặn mặn của đại dương. Hai người một trước một sau, đều có tâm sự riêng, tuy không nói với nhau câu nào nhưng mạch nước ngầm vẫn âm ỉ tuôn trào.

Đỗ Nhược bất an, thỉnh thoảng nắm cổ áo quạt gió. Cảnh Minh ở phía trước nghe thấy động tĩnh bèn hỏi: "Nóng lắm sao?"

"Ừm...Nóng nóng ầm ầm"

"Cái khí hậu quái quỷ này..." Cậu cũng phe phẩy cổ áo phông.

Trong rừng, cây cối chọc trời, cành lá rậm rạp, có vài con vật hoạt động về đêm xẹt qua bụi cây vang lên tiếng sột soạt.

Cảnh Minh cố tình hỏi: "Sợ không?"

"Không."

"Thật sao?"

"Trước kia ở trên núi, tôi còn bắt rắn nữa cơ."

Thế là cậu cầm nín. Đi được vài bước, cậu ngừng đầu nhìn ngọn cây và trời sao: "Cô biết trèo cây đúng không?"

"Đúng."

"Vậy leo lên hái dứa cho tôi đi."

Cậu xem cô là khi sao?

"Tôi sợ khi hái sẽ rơi xuống đê chết cậu luôn."

Cảnh Minh cười phì.

Đỗ Nhược chợt nhớ ra: "Nhưng nơi này có nhiều vải thật. Mấy quả vải tôi ăn lúc này toàn là trèo cây hái đấy."

Cảnh Minh quay phắt lại, vẻ mặt khó tin.

"Thật. Tôi hỏi nhân viên khách sạn có thể hái không, họ bảo nếu cô hái được thì là của cô, vậy nên tôi trèo lên hái. Lúc tôi leo xuống, thấy mặt họ đều xanh mét."

Cảnh Minh cười nắc nẻ: "Sớm biết là cô hái thì tôi đã ăn một quả rồi."

"Cũng không có gì đặc biệt, giống loại vải mua bên đường thôi."

Tán gẫu chốc lát, không khí kỳ lạ giữa hai người cũng vui đi đôi chút. Cuối con đường trải sỏi là hồ bơi lộ thiên sát biển. Cảnh Minh đề nghị: "Muốn bơi không?"

Đỗ Nhược khẽ nói: "Tôi không biết bơi."

Cậu lập tức cười nhạo: "Không phải trồng rau, nuôi gà, trèo cây đều biết sao?"

"Trong núi chỉ có suối thôi, nước sâu đến bắp chân, tôi đi đâu tập bơi."

Cô ngồi bên cạnh hồ, nghịch nước mát lạnh rồi thò chân xuống. Thật khoan khoái!

Cảnh Minh xác một chiếc phao thiên nga trắng đến, thả xuống nước: "Qua đây."

Đỗ Nhược kinh ngạc: "Cậu tìm được ở đâu thế?"

"Phía sau cái ghé." Cậu đứng bên hồ, giữ lấy đầu thiên nga. Đỗ Nhược cười lên, ôm lấy cổ nó, hai chân đạp nước.

Cảnh Minh đẩy chiếc phao, thiên nga trắng chở cô trôi bồng bềnh trong hồ.

"Cậu muốn bơi à?" Đỗ Nhược quay đầu lại, bắt gặp Cảnh Minh đang đứng ở thành hồ cời áo, từng múi cơ bụng lộ ra theo động tác của cậu. Cô đỏ mặt, quay phắt đi chỗ khác.

Cậu nhảy chúi vào hồ bơi, làm nước hồ bắn lên tung tóe. Cô vội vàng ôm lấy cổ thiên nga, không biết cậu đã bơi đi đâu rồi. Đỗ Nhược rướn cổ lên nhìn, thấy một bóng người thon dài dưới mặt nước bơi lướt qua như cá, chỉ nháy mắt đã cách xa vài mét. lát sau, cậu đột ngột ngoi lên, hai tay vurun ra hết như bay liệng, bọt nước văng tung tóe trên mặt hồ.

Nước trong hồ bị cậu khuấy động, Đỗ Nhược cũng không ngừng dập dòn theo làn sóng, suy đoán xem đây có phải là kiểu bơi bướm không. Cảnh Minh bơi đến cuối hồ, chân đạp vào vách tường lấy đà bơi ngược trở về. Lúc bơi ngang qua Đỗ Nhược, cậu còn vurun cánh tay đập nước bì bõm làm mặt nước cuộn lên như sóng biển xối ướt hết cả người cô.

"Aaaa!"

Cậu bơi xong một vòng lại quay về bên cạnh Đỗ Nhược, ngoi lên khỏi mặt nước, lau đi nước trên tóc và mặt: "Xuống đây chơi đi, cạn lắm."

Cô lắc đầu nguầy nguậy: "Tôi đang mặc váy mà."

Cảnh Minh nhìn cô từ trên xuống dưới, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở bắp chân đang ngâm trong nước của cô rồi đẩy mạnh chiếc phao đi, thiên nga trắng trôi xa.

Đỗ Nhược ghen lời, có cần như trẻ con vậy không? Gió biển thổi cô trôi bồng bềnh trên mặt hồ, bóng dáng kia bơi lướt qua bên dưới, dùng tay cù dưới lòng bàn chân cô. Cô rút phất chân lại, suýt nữa thì nhảy căng lên.

"Cậu rảnh quá hả?"

Người ta đã bơi ra tít đằng xa rồi. Cô ngồi khoanh chân trên phao, nhả nhó xoa lòng bàn chân. Bấy giờ, trong rừng cây truyền đến tiếng cười nói rôm rả. Đám Vạn Tử Ngang, Hà Vọng cùng lao đến.

"Thằng quý, có chỗ tốt như vậy mà không rủ đồng bọn..."

Đám con trai rồi rít còi áo, nhảy xuống hồ bơi ầm ầm.

Nước hồ như sóng cuộn, thiên nga trắng nhấp nhô kịch liệt. Có hai nam sinh đám phải thiên nga trắng, chiếc phao nghiêng đi, Đỗ Nhược ngồi không vững nên rơi tõm xuống nước. Dù hồ không sâu nhưng với người không biết bơi thì đúng là một thử thách. Dòng nước lạnh tràn vào miệng mũi, cô sợ hãi giãy giụa, chân không chạm tới đáy, mà đầu cũng không ngoi lên mặt nước được.

Trong con kinh hãi, bỗng có người nhanh chóng bơi đến ôm lấy eo cô. Cô như bắt được chiếc phao cứu sinh, nhào đến ôm chặt cổ đối phương. Cánh tay mạnh mẽ của con trai nâng cô nổi lên mặt nước. Cô gục trên vai Cảnh Minh, vẫn còn hoảng sợ vô cùng.

Cậu cời trần, da thịt láng mịn, trơn trượt. Lòng ngực phập phồng của hai người dán sát vào nhau, chỉ cách lớp vải thật mỏng trên người cô. Lại là mùi hương cơ thể quen thuộc ấy, Đỗ Nhược hốt hoảng quay đầu.

Trái lại, cậu không nói lời nào, lẳng lặng đưa cô đến thành hồ bơi. Hai tay cậu giữ chặt eo cô, nhấc bổng cô lên khỏi mặt nước, vững vàng ngồi trên bờ.

"Cảm ơn." Cô nói khê khàng, nước trên tóc nhỏ xuống tí tách.

Cậu xem như khắc chế được bản thân, không nói gì cả, quay người định bơi đi nhưng lại vô tình liếc sang cô. Chiếc váy trắng ướt đầm dãn vào thân hình mảnh mai với những đường cong nhấp nhô của cô, quần áo lót bên dưới đều hiện rõ.

Trong hồ, đám con trai vẫn đùa nghịch ầm ĩ. Cảnh Minh chống tay nhẹ nhàng nhấc người lên bờ, nước ào ào đổ xuống thành hồ như thác đổ. Cậu cầm khăn tắm trên ghế trùm xuống người cô, che kín mít.

"Trùm đi, đừng để cảm lạnh."

"Đâu có lạnh..."

"Bảo cô trùm thì cứ trùm đi." Cậu cau mày quở trách.

Đỗ Nhược bất động, không đòi co nữa. Tính tình cậu dễ nóng thật ấy!

Cảnh Minh lại nhảy xuống hồ lần nữa. Nước hồ mát lạnh nhưng từng mạch máu trong người sôi trào hừng hực. Cảm giác thân thể con gái êm ái vẫn vẫn vút trước ngực, không sao xóa đi được.

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Gió biển thổi lay ngọn cây xào xạc trong đêm tối. Bầu trời mùa hè lấp lánh ánh sao đẹp như một giấc mơ. Đám con trai trong hồ đùa nghịch hất nước, đánh nhau loạn xạ. Đỗ Nhược trùm khăn tắm ngồi trên ghế cạnh hồ, thư thái lìm dìm hồng gió biển.

Ghế kế bên bỗng vang lên tiếng động. Cô quay đầu lại, thấy Lý Duy cầm khăn lau người rồi nằm xuống. Hai người nhìn nhau cười.

"Cậu không chơi nữa hả?"

"Mệt rồi, nằm nghỉ một lát đã." Lý Duy vươn tay duỗi chân. "Mấy ngày qua mệt chết đi được, giờ thì tốt rồi, đã giành được cúp vô địch."

Lần này, hành trình thi đấu đầy đặc, ngay cả Đỗ Nhược cũng mệt mỏi hết sức, hướng chỉ là Lý Duy, Cảnh Minh và mọi người. Từ lúc đặt chân tới Thâm Quyển đến nay, họ luôn phải bên ba trong nhiệt độ nóng bức: Đi đón Prime No.1, ra sân thi đấu, liên lạc với ban tổ chức, tranh tài, phỏng vấn, xã giao...hầu như không được nghỉ ngơi.

"Đội phó, cực cho cậu rồi."

"Ha ha, mình còn đỡ, tên kia mới vất vả ấy." Lý Duy hát cảm về phía hồ.

Đỗ Nhược nhìn sang, Cảnh Minh đang lờ Hà Vọng xuống khỏi phao thiên nga trắng, tự mình nhảy lên, nhấc chân đạp đám con trai xung quanh. Có vẻ như mọi người đều xem chiếc phao kia là căn cứ chiến đấu quan trọng thì phải, ai ai cũng muốn tấn công chiếm đóng. Có người tấn công thì có người phòng ngự, bọt nước văng tung tóe khắp nơi. Con trai đều như vậy, ở bất cứ độ tuổi nào, chỉ cần ở gần nhau sẽ hết như đám trẻ con.

Đỗ Nhược đồng ý: "Ừ, đội trưởng đúng là cực khổ."

Lý Duy thoáng nhìn cô, cười cười: "Có phải cậu cảm thấy con người của cậu ấy rất hợp hình, rất ngông cuồng, khiến người ta không dám đến gần không?"

Đỗ Nhược giật mình: "...Ặc, có một chút."

"Vậy có phải thỉnh thoảng cậu thấy nhóm mình rất quái đản không? Mỗi người đều là thiên tài, ai không kiêu ngạo, ai không nóng tính, vậy mà đều sống hòa đồng với Cảnh Minh, tình cảm rất tốt."

Cô khẽ rù mắt, không hề nghĩ đến.

"Hà Vọng là một tên thiên tài kiêu căng, Cảnh Minh chơi game thắng nên cậu ta mới đồng ý gia nhập vào nhóm. Nhưng Hà Vọng cam tâm ở lại chính là vì con người Cảnh Minh. Cậu ấy có lý tưởng, đầy nhiệt huyết, cũng vô cùng đơn giản và thuần túy, cộng tác với người như vậy rất dễ chịu, không sợ cậu ấy sẽ vì lợi ích mà làm hại đến mình." Lý Duy cảm khái. "Không có lòng ham lợi, điểm này rất hiếm có, trời sinh như vậy. Đối với người đầu óc ngay thẳng, chỉ một lòng muốn làm việc như bọn mình, cậu ấy chính là người đáng tin nhiệm, hết như con robot bình thường mà chúng ta hay tiếp xúc vậy."

Đỗ Nhược lắng lắng nghe. Nước trên da đã bị khăn bông hút khô, gió đêm thổi qua man mát khoan khoái. Nhưng váy cô vẫn còn ướt đầm, dán sát vào cơ thể. Cô không nói đến cậu, chỉ nhận xét: "Ừ, không khí ở Prime rất khác Orbit."

Cô lại vô thức nhìn về phía Cảnh Minh. Cậu ngồi trên phao thiên nga trắng, người cời trần, từng giọt nước nhỏ xuống từ mái tóc ướt rượt trượt dài trên da thịt. Hà Vọng đột nhiên vỗ xuống mặt nước, sóng cuộn cuộn vỗ vào thành hồ, văng lên người Đỗ Nhược.

Cô lập tức lấy khăn ở ghế kê bên lau mặt: "Hà Vọng, cậu muốn chết phải không?"

Cảnh Minh nghe thấy liền nhìn về phía bờ hồ.

Hà Vọng cười sang sảng hỏi Lý Duy: "Xuống bơi vài vòng không?"

"Lát nữa đi."

"Được." Cậu ta lại chơi đùa với mấy người bạn khác.

Lý Duy cười nói: "Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã thôi." Cười xong cậu lại trầm lặng: "Cho nên mỗi người bọn mình đều tin tưởng cậu ấy, bằng lòng đánh cược giấc mơ và tương lai của mình vào cậu ấy. Hoặc là nói, bọn mình đều dựa vào cậu ấy để thực hiện mơ ước của bản thân. Nói chung là không phân rõ được, như có sợi dây vô hình trói chặt mọi người với nhau vậy."

"Cậu..." Nội tâm như có con sóng cuộn trào, cô chán chừ giây lát mới hỏi: "Sao tự nhiên lại nói với mình những điều này?"

"Có thể do uống nhiều rồi." Lý Duy cười thật tươi. "Hôm nay thắng giải cao hứng, thuận miệng tán gẫu thôi."

Đỗ Nhược siết lấy khăn tắm, chẳng nói gì thêm. Có khi nào Lý Duy đã thấy gì đó lúc ở cầu thang không? Điện thoại trên bàn vang lên tiếng "ting ting", cô vô tình ngó sang, thấy tin nhắn của Khưu Vũ Thần hiện lên trên màn hình điện thoại của cậu ấy: "*Ngủ chưa? Còn đang ăn mừng à?*"

Đỗ Nhược vội gờ tay: "Mình lỡ xem thôi, không cố ý."

Lý Duy cười mở cười to: "Không sao."

Cô mừng rỡ nói sang chuyện khác: "Cậu và Vũ Thần...À, nếu không tiện, coi như mình chưa hỏi."

"Mình...rất thích cô ấy." Lý Duy đáp, người lúc này nói chuyện rất chừng mực bỗng có chút xấu hổ, không kìm được nở nụ cười. Nhưng nụ cười này khác với khi nãy, trở nên dịu dàng hơn nhiều.

Đỗ Nhược thoáng kinh ngạc, bỗng phát hiện ra: Nụ cười kia khiến Lý Duy cũng anh tuấn chẳng kém ai. Tình yêu có thể khiến người ta rạng rỡ và tỏa sáng chính là đây chứ đâu!

Cô nhìn một vòng, Cảnh Minh đang bơi lội tự do. Những nơi cậu lướt qua, bọt nước văng tung tóe. Ngược mắt nhìn trời sao lấp lánh, cô chậm rãi thở dài.

Một lát sau, bóng dáng Cảnh Minh xuất hiện trước mắt, chiếc ghế bên cạnh lại vang lên tiếng động.

Cô quay đầu nhìn sang. Cảnh Minh cầm khăn bông khi này cô lau mặt lau đi nước trên tóc và trên người. Có vài giọt nước vẩy lên cánh tay Đỗ Nhược. Nhìn một hồi, cậu đang cúi đầu lau tóc chợt liếc mắt về phía cô.

Trái tim Đỗ Nhược như ngừng đập. Cô lẳng lặng dời mắt đi, giả vờ dụi mắt. Cậu lau khô nước trên người, vừa mặc áo phông vào vừa hỏi: "Mệt chưa?"

Đỗ Nhược ngậy ra giây lát mới nhìn cậu: "Chút chút."

"Mệt cả ngày rồi, đi nghỉ thôi."

"Cũng được." Cô thật sự hơi buồn ngủ rồi, chẳng qua là có chút tiếc nuối khoảnh khắc này nên muốn nằm ở đây hóng gió biển, xem đồng đội chơi đùa thêm một chút. Không khí thật sự rất thư thái.

Cô đứng dậy, vừa định bỏ khăn tắm trên người xuống thì cậu đã cầm lấy góc khăn quấn kín cô lại: "Mang theo đi, trên đường gió lớn."

"À."

Hai người đi men theo con đường trải sỏi trong rừng, trở vào khách sạn bằng cửa khác vì bên kia dạ tiệc vẫn còn náo nhiệt. Sảnh chờ thang máy màu vàng rộng rãi và thanh nhã. Trên tường treo những bức tranh trang trí, trên bàn đặt lọ hoa tươi. Hương nước hoa thoang thoảng phiêu đảng trong không gian vắng lặng. Vì đã khuya nên xung quanh không còn khách qua lại.

Đỗ Nhược cúi đầu nắm chặt khăn bông, trong ngực ôm phần thương mô hình xe đua thắng được khi này. Cảnh Minh đứng bên cạnh bỏ tay vào túi, nhìn số tầng thang máy không ngừng nhảy xuống.

"Ting!" Cửa thang máy mở ra, hai người cùng bước vào. Thang máy chậm rãi chạy lên, cậu quay sang cô, thấp giọng hỏi: "Hôm nay vui không?"

"Hả?" Đỗ Nhược ngẩng đầu nhìn cậu. "Vui lắm, thắng giải mà."

"Ừ."

Cả hai lại rơi vào trầm mặc. Cô lần nữa lôi xe mô hình ra nghịch, mở cửa ra rồi đóng vào, cứ thế không biết chán. Thang máy đến nơi, hai người đều khựng lại, nhường lối cho đối phương đi ra trước. Cuối cùng, Đỗ Nhược đành chịu thua, bước ra.

Tầm thẳm lót dọc hành lang vừa dày vừa mềm, hút hết tiếng bước chân, im ắng đến độ người ta dễ dàng nghe thấy nhịp tim của mình. Về đến phòng, Đỗ Nhược bối rối chỉ cửa: "Tôi vào trước đây."

"Ừ." Cậu vẫn đứng ở cửa nhìn cô.

Thế phòng lướt qua máy cảm ứng vang lên tiếng "tít tít". Cô đẩy cửa ra, quay đầu vẫy tay với cậu: "Ngủ ngon nhé!"

"Ngủ ngon."

Cô trốn phía sau cửa một hồi, nghe ngóng phòng kế bên vang lên tiếng "tít tít" thông báo cửa đã mở mới thở phào nhẹ nhõm. Đỗ Nhược vắt khăn tắm sang bên cạnh, ngã phịch xuống sofa, nhìn chằm chằm trần nhà ngẩn ngơ.

Không biết ngây người bao lâu, cô đứng dậy len lén đi ra ban công, ló đầu nhìn qua phòng kế bên. Cửa sổ sát đất đang đóng kín, màn trắng cũng kéo lại hết như chiếc đèn lồng. Bên kia không hề có chút động tĩnh nào. Cô rụt người lại, nhẹ nhàng đóng cửa sổ, vừa định đi tắm thì bên ngoài vang lên tiếng đập cửa, dọa cô giật nảy mình.

Đỗ Nhược cảm thấy hơi căng thẳng, đi tới nắm lấy tay cầm, khẽ hỏi: "Ai thế?"

"Tôi."

Tay cô bỗng chốc đổ mồ hôi đầm đìa. Rõ ràng điều hòa đang mở cơ mà! Cô kéo cửa ra, ngược mắt thăm dò: "Có chuyện gì không?", song vẫn ngăn ở cửa không có ý mời cậu vào.

Thế nhưng Cảnh Minh lại xông thẳng vào trong, vươn tay khép cửa lại. Đỗ Nhược lập tức lùi một bước, giữ khoảng cách với cậu.

Đêm hôm khuya khoắt, không khí trong phòng trở nên thật khó tả. Cảnh Minh rù mắt nhìn cô, vừa định nói gì thì thấy chiếc váy trắng ướt nhẹp, đành dời mắt đi, sò mũi ra lệnh: "Trùm khăn vào."

"Ồ." Đỗ Nhược không hiểu. Rồi cô nhác thấy bản thân trong chiếc gương to: Chiếc váy trắng như thể trong suốt. Cô đỏ mặt tía tai, nhanh chóng cầm khăn bông trùm lên người. Thảo nào...

Cô bình tĩnh lại, vội nhìn cậu hỏi lần nữa: "Có việc gì không?"

Cậu đứng nguyên ở gần cửa nhìn cô, vẫn giữ khoảng cách cũ: "Đỗ Nhược Xuân!"

"...Ừ?"

"Tôi vẫn cứ thích em."

"..."

Ánh đèn soi xuống đỉnh đầu Cảnh Minh, xuyên qua tóc mái lòa xòa, chiếu vào đôi mắt sâu thẳm, sáng ngời của cậu. Đỗ Nhược đứng bên này sô pha, môi mím chặt, tay vô thức xoắn khăn tắm, lặng thinh không đáp.

Cảnh Minh không hề hồi thúc cô, chỉ im lặng chờ đợi.

"Tôi...chưa nghĩ đến..." Một lúc sau, cô mới nhẹ nhàng cất lời: "...Chưa từng nghĩ nếu ở bên cậu thì sẽ thế nào, mà nếu có nghĩ đến thì cũng thấy không được thoải mái."

Cậu nhìn cô chăm chú, nhưng cô vẫn cụp mi mắt, nói: "Tôi cảm thấy...quan hệ bây giờ rất tốt. Đồng đội cũng được, cấp trên cấp dưới cũng ổn, có thể nghiêm túc cùng nhau làm việc. Nếu thay đổi, tôi sợ...tính cách hai chúng ta không hợp. Tôi không muốn từ bỏ dự án. Nếu vì quan hệ với cậu xảy ra trục trặc, hai người chung đụng không thoải mái, cậu không chịu được tôi, tôi không chịu được cậu, dẫn đến mối quan hệ chuyển biến xấu, buộc tôi phải rời khỏi đội...Tôi không muốn như vậy."

Cậu chỉ khẽ cong môi, không tỏ ý kiến.

Cô vội vàng ngước mắt lên: "Đây là dự án lớn đầu tiên trong đời tôi. Nếu năng lực không đủ, bị khai trừ khỏi nhóm thì tôi đành chấp nhận. Nhưng nếu vì quan hệ cá nhân, vì tình cảm thất bại, sức mẻ tan vỡ mà phải rút lui thì tôi không cam tâm, cũng không thể chấp nhận."

Cảnh Minh thờ dãi: "Tôi biết em sẽ nói vậy mà."

Đỗ Nhược có chút sững sờ.

Cậu mỉm cười: "Nhưng tôi rất thích em, phải làm sao đây?"

Cô tròn xoe mắt, phụt chốc gò má đã đỏ bừng.

Cậu đi đến, kéo lại khăn tắm trên vai cô, ánh mắt từ từ nhìn thẳng vào mắt cô: "Tôi cam đoan với em. Sẽ không để chuyện tình cảm cá nhân của chúng ta ảnh hưởng đến công việc của Prime. Sẽ không cho thêm cũng không giảm bớt phần của em. Những nguyên tắc này, lẽ nào tôi không có sao?"

Hai người quá gần nhau, bị hơi thở của cậu bao trùm khiến đầu óc Đỗ Nhược mờ mịt. Cô áp ứng phân bua: "Chúng ta không hợp nhau...Tôi không muốn gây ồn ào đến mức mọi người đều biết..."

"Nếu em không muốn, chúng ta có thể giấu mọi người. Bỏ qua ân oán cũ, cũng mặc kệ suy nghĩ bất đồng cỡ nào, tính cách khác biệt ra sao. Đừng quan tâm việc ai ghét ai, ai tốt ai xấu. Em hãy quên hết đi, cứ yêu đương thôi! Vui sướng thì hôn nhau, giận dỗi thì cãi vã, muốn làm lành thì xin lỗi, không muốn thì chia tay. Chuyện có gì lớn lao đâu."

Lòng ngực Đỗ Nhược đập phồng liên hồi. Những lời Cảnh Minh nói khiến cô chấn động đến mức choáng váng, chỉ biết ngơ ngác nhìn cậu, mãi vẫn không có phản ứng.

"Tôi...Tôi phải suy nghĩ đã." Cô vội vàng tránh ánh mắt cậu rồi thoái thác. Trong sách nói: Đừng quyết định chuyện gì vào buổi tối, bằng không sẽ hối hận.

"Không được." Cậu nắm chặt bả vai cô qua lớp khăn tắm, giọng cương quyết: "Đồng ý hay từ chối cũng phải cho tôi một câu trả lời ngay bây giờ. Nếu không, tối nay, tôi sẽ mất ngủ đấy."

"Thật sự tôi..." Cô cố gắng giữ vững phòng tuyến cuối cùng, giãy người muốn thoát khỏi cậu. "Sáng mai..."

Cảnh Minh hoặc là không làm, còn đã làm thì phải quyết liệt đến cùng. Cậu đột ngột cúi đầu đuổi theo, hôn phớt lên môi cô. Trong nháy mắt, một dòng điện tê rần từ đỉnh đầu chạy thẳng đến lòng bàn chân Đỗ Nhược khiến thân thể cô cứng đờ. Cô kinh ngạc nhìn cậu.

Môi cậu...mềm mại...làm sao!

Mắt cậu đen láy, nhìn cô chăm chú, thừa dịp cô sững sốt chưa kịp hoàn hồn bèn hôn thêm một cái nữa. Mới vừa rời ra, cậu lại không nhịn được khẽ môi đến ngậm lấy môi cô lần nữa.

Đáy lòng Đỗ Nhược run lên. Cô hoảng hốt rút cổ lại, kiễng chân lên, suýt không đứng vững. Cậu buông cô ra lần nữa, kéo giãn khoảng cách, chăm chú nhìn cô thật lâu. Vệt đỏ ửng từ gò má cô lan đến tận vành tai. Não bộ rối cuộc có phản ứng trở lại, cô cuống quýt muốn đẩy cậu ra.

Cánh Minh ôm lấy eo Đỗ Nhược, nhấc cô ngồi lên chiếc tủ nhỏ, khiến tầm mắt hai người ngang nhau. Cô sợ đến mức muốn hét lên theo bản năng, ngay lập tức bị cậu ghì sát vào vách tường. Hai tay cậu ôm lấy gương mặt cô, nghiêng đầu hôn thắm thiết. Lần này, nụ hôn trở nên bá đạo, mạnh mẽ, quán quýt lấy cô.

Toàn thân Đỗ Nhược như bị châm lên ngọn lửa, trái tim đập kịch liệt như thể không chịu đựng nổi, sắp sửa nổ tung!

Lười đau quá! Cô áp ứng phản đối.

Cánh Minh trở nên dịu dàng hơn nhưng không hề ngừng lại, vẫn hôn say mê. Hơi thở nóng rực phả trên mặt khiến đầu óc Đỗ Nhược nổ ầm ầm. Thế giới tràn ngập mùi hương của cậu, toàn thân cô như chìm xuống nước sắp ngạt thở đến nơi.

Đỗ Nhược run rẩy trong lòng cậu. Cảm giác ấy xa lạ, kích thích, mê loạn, giống như có cọng cỏ treu chọc trái tim khiến cô xốn xang, không sao chịu nổi nhưng lại không muốn cự tuyệt. Bàn tay nắm chặt cánh tay cậu vô thức chậm rãi buông ra.

Rốt cuộc, cậu đã chịu buông lỏng cô ra, nhẹ nhàng điều hòa lại hơi thở. Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nằm gọn trong lòng bàn tay nóng hôi hổi của cậu. Gắn trong gang tấc, bây giờ cậu mới chịu dành thời gian ngắm nghía cô từ trên xuống dưới, thấy gương mặt cô đỏ hây hây, môi hơi sưng, mắt ướt ướt long lanh.

Cánh Minh bật cười: "Sao em bỗng trở nên xinh đẹp quá vậy? Xem ra phải hôn nhiều hơn rồi." Vừa nói cậu vừa cúi đầu xuống định hôn tiếp.

Đỗ Nhược then thùng vội hô lên: "Cậu thả tôi xuống đi!"

Cánh Minh đặt cô xuống, nhưng lại không nỡ buông ra, cứ thế kéo cô vào ngực siết chặt không có lấy một kẽ hở, cảm đặt lên đỉnh đầu cô, tay ấn vào gáy cô. Đỗ Nhược cảm nhận được nhịp tim đập thành thịch mãnh liệt của cậu bên tai. Cô bỗng không giãy giụa nữa, để mặc cho cậu ôm mình, cũng lặng lẽ ôm eo cậu, có chút cảm giác không được chân thật cho lắm.

Hai người đều lặng im cảm nhận hơi ấm nồng nàn trong vòng tay của đối phương. Cảm giác vượt rào, hưng phấn, thấp thòm, vui sướng, bất an đều có đủ. Đến khi ngoài hành lang truyền đến tiếng đám nam sinh trong nhóm Prime trở về phòng, cậu mới buông cô ra.

Lúc rời đi, cậu còn giơ tay lên vuốt tóc cô, dặn dò: "Mau sấy khô tóc đi, đừng để bị cảm."

Vì thức khuya xem WC, khi tỉnh dậy chắc sẽ là trưa hay chiều rồi. Sợ các bạn phải chờ đợi sốt ruột nên mình up 2 chương lun nha~ 2 chương này quá thật "nhức rãnh" luôn ý >.< Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ.

BTW, mình cũng đã nói tại cuối chương 40 rồi, 40 chương đầu vì đã có trên wattpad hay các trang truyện khác từ rất lâu do chính chị Phi là người dịch up rồi. Nên mình cũng dành thời gian chạy nhanh 40 chương đó để các bạn không phải đợi lâu. Nhưng từ chương 41 mình sẽ chỉ up 1 chương mỗi ngày thôi. Hôm nào, có những chương có độ liên mạch kịch tính như 2 chương 46-47 thì mình sẽ up 2 chương cho các bạn để các bạn đỡ ngóng trông. Mình cũng nói luôn lí do vì sao mình chỉ up từ từ như vậy, là bởi vì, dù tốc độ gõ của mình khá nhanh, và mình đã gõ được rất nhiều chương dự trữ rồi, nhưng vì truyện mới xuất bản ngày 6/6 thôi, nên chúng mình cũng nên đọc từ từ cho nhà xuất bản bán sách nữa nhé!

Mong các bạn sẽ không giục mình up truyện, mình cũng hiểu cảm giác chờ đợi lắm nhưng các bạn hãy thông cảm cho mình!

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cánh Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48

Đỗ Nhược tắm rửa gội đầu mà hôn cứ lâng lâng như ở cõi thần tiên. Lau khô thân thể và sấy tóc xong, cô nằm trên chiếc giường êm ái, ngẩn người nhìn trần nhà. Đầu óc vẫn còn ngơ ngẩn, tim đập thành thịch, có cảm giác như vừa mới gây họa. Tâm trạng đan xen giữa bối rối, kích động, phiền muộn, còn có mừng thầm.

Nghĩ đến nụ hôn vừa rồi, cô lại cảm giác khuôn mặt nóng bừng. Đỗ Nhược trở mình vui đầu vào gối, gào thét kích động trong im lặng, chân đá vào ván giường thùm thụp. Xem như cậu được thỏa mãn ngủ ngon giấc, còn cô tối nay mất ngủ rồi đây!

Bên kia tường, vẻ mặt Cánh Minh vô cùng trấn tĩnh. Vì đã hứa với Đỗ Nhược giấu kín mọi người nên sau khi về phòng, cậu tận lực kiềm chế hết mức có thể. Nhưng cảm giác vui sướng dạt dào như từng cơn sóng vỗ, càng cố nén xuống thì sóng càng cuộn cuộn, nhìn vào lại khiến người khác tưởng tượng cậu đang không tốt ấy chứ. Song biểu cảm vui buồn bất định của cậu đâu thể qua mặt được Lý Duy. Cậu ta vừa nhìn đã biết ngay Cánh Minh đang giả vờ, nhưng lại không thể vạch trần, để mặc cho cậu tiếp tục "diễn sâu."

Lúc một mình trong phòng tắm, khoe môi Cánh Minh nhếch lên thật cao. Sau khi tắt đèn đi ngủ, cậu lẳng lặng cười trong bóng tối, đầu óc kích động không thôi, trở người tiếp tục tùm tùm, lát sau lại đổi tư thế nhưng nụ cười vẫn không tắt. Mãi cho đến khi Lý Duy thật sự không chịu nổi nữa mắng: "Mẹ

nó, giờ mấy giờ rồi? Mày có cho tao ngủ không hả?" Bấy giờ cậu mới chịu yên lặng, không xoay qua xoay lại nữa.

Đêm đó, cả nhóm Prime đều chìm vào giấc ngủ trong sự hạnh phúc và thỏa mãn. Ước mơ đã cất được bước đầu tiên.

Hôm sau, tất cả đều dậy muộn, mười một giờ trưa mới tập trung trả phòng. Cả nhóm tràn ra hành lang. Cảnh Minh và Đỗ Nhược nhìn nhau ngẩn ngui đã chột dạ rồi mất đi. Đi thang máy xuống tầng, cả nhóm chen chúc bên trong tán gẫu. Đến khi ra ngoài, Cảnh Minh không nhìn được cố ý đi cuối cùng, len lén khều lòng bàn tay cô. Đỗ Nhược gạt mình tránh mắt nhìn cậu, nhưng cậu chỉ nhìn thẳng phía trước, mỉm cười như không hay biết gì.

Họ cùng nhau ăn trưa ở sân bay Bảo An rồi giải tán, ai về nhà nấy. Cảnh Minh cho mọi người nghỉ ngơi một tuần, ngày mùng 1 tháng 8 tập hợp tại phòng thí nghiệm. Tổng kết lại, thành tích huy hoàng giành được ở Thâm Quyển cứ lưu giữ tại đây, nhiệm vụ chính của họ từ giờ trở đi là bắt đầu tập trung vào Prime No.2.

Thời điểm Cảnh Minh biết Đỗ Nhược không về Bắc Kinh mà bay thẳng về quê nhà thì mặt nặng mày nhẹ nhưng không nói gì cả. Người trong nhóm có một nửa là ở Bắc Kinh, bay chuyển sau, mọi người vẫy tay chào tạm biệt cô. Cảnh Minh không thể biểu hiện quá rõ ràng, bèn rề rà đi cuối hàng, lúc ngang qua cô thì ân cần dặn dò: "Sớm trở lại."

"Ừm." Cô dịu dàng đáp.

Cậu đi cùng với mọi người, được vài bước lại làm như vô ý quay đầu lại. Cô đã đi vào phòng chờ máy bay rồi.

Sau khi Đỗ Nhược ngồi xuống, một mình thanh tịnh chốc lát mới suy nghĩ về quan hệ của mình và Cảnh Minh, vẫn là cảm giác mơ hồ không chân thật kia. Nghĩ tới nghĩ lui, cô vẫn không tài nào thông suốt được, thôi thì dứt khoát mặc kệ đi.

Máy bay cất cánh lặn vào những áng mây. Thành phố duyên hải Thâm Quyển nhanh chóng bị bỏ lại phía sau, huy hoàng và vinh quang mấy ngày trước cũng tạm thời cất lại. Đáp xuống biên giới Tây Nam, lên xe buýt rồi chuyển xe khách, xe ôm, đường đèo xóc nảy, hành xác cả ngày, rốt cuộc cô cũng bước vào ngôi nhà đất xập xệ ở khe núi. Đỗ Nhược chợt cảm giác thời gian trôi qua nhanh thật.

Lúc cô về đến nhà, hoàng hôn đã bao phủ khắp núi đồi xanh mướt. Trong nhà chỉ bật một ngọn đèn treo mờ tối chính giữa. Nhà chỉ có bốn vách tường, những mảnh giấy dán trên vách đã sớm ố vàng bong tróc, căn bếp thô sơ, bàn ghế tồi tàn. Bàng qua gian nhà chính là đến phòng nghỉ. Nơi sinh hoạt hằng ngày của gia đình nhỏ ba thế hệ chỉ vốn vẹn có ba chiếc giường gỗ nhỏ. Chiếc tủ gỗ những năm chín mươi đã không còn nhìn ra được màu sắc vốn có, cửa tủ cũng sắp long ra.

Đỗ Nhược nhẹ giọng hỏi: "Không phải con đã gửi tiền về cho mọi người rồi sao? Sao mẹ không thay giường tủ mới?"

"Vẫn còn dùng được, đừng lãng phí." Mẹ cô cười nói: "Tiền để dành cho con."

Cô quay sang nhìn mẹ. Mẹ cô mới hơn bốn mươi mà đã già bằng bà nội của Cảnh Minh, lòng cô bỗng trào dâng niềm chua xót khôn tả. Đặt hành lý xuống, cô đi ra ngoài thổi lửa nấu cơm, cho lợn ăn. Đã lâu không làm chuyện nhà nông nên ban đầu, cô có chút không quen, trước khi đi ngủ thấy tay ê ẩm mỏi nhừ.

Ban đêm, Đỗ Nhược nằm trên giường nhỏ, nghe tiếng bà ngoại rên đau do căn bệnh mãn tính hành hạ mà không tài nào ngủ được. Cô lặng lẽ trở mình, lấy điện thoại ra, không có tin nhắn mới nào. Cô bèn mở mạng xã hội lên. Nửa giờ trước, Cảnh Minh vừa đăng một tấm ảnh. Khung cảnh là một ngọn đèn, một máy vi tính và một tách trà, không ghi trạng thái đi kèm. Trước nay, cậu chưa từng đăng gì lên trang cá nhân cả nên bên dưới bức hình nghìn năm có một kia lập tức nhận được cả chuỗi dài các bình luận.

Hà Vọng: *"Sống lâu mới thấy, ồ, rốt cuộc cậu đã vào 'quét bụi' trang cá nhân rồi. Bày đặt sống ảo."*

Vạn Tử Ngang: *"1 like cho câu sống lâu mới thấy, thanh niên nghiêm túc vẫn về đây mình đây sao?"*

Lý Duy: *"2 like cho câu sống lâu mới thấy, tao biết rồi nha."*

Đồ Chi Viễn: *"3 like cho câu sống lâu mới thấy, tôi mù tịt không hiểu gì cả."*

Chu Thao: *"4 like cho câu sống lâu mới thấy, bấm đốt ngón tay tính toán, chắc chắn có biến."*

Lướt mãi đến tận bình luận thứ hai mươi bảy...Đỗ Nhược kéo ngược lên, định bấm like nhưng lại thôi, trở mình đi ngủ.

Mấy ngày tiếp theo, cô yên tâm ở bên cạnh chăm sóc mẹ và bà ngoại, nấu cơm trông rau, chăn gà nuôi lợn, bận rộn đến mức không có lòng dạ nào nghĩ tới chuyện khác. Cô không chủ động liên lạc với Cảnh Minh, cậu cũng không chủ động tìm cô, không biết là đang bận hay đang so đo với cô nữa.

Trái lại, cậu từng nhắn tin vào nhóm chat của Prime, nói rằng gặp được ông Ngôn Nhược Ngu. Sau khi họ thắng giải ở Thâm Quyển thì ông ấy liên lạc với cậu, quyết định làm nhà đầu tư cho Prime. Tin vừa gửi đi, cả nhóm lập tức nhao nhao, bắn một lúc mấy trăm tin. Nhưng khi đó, Đỗ Nhược đang bận bắt sâu nhỏ cỏ ở nương ngô, lúc đọc được thông tin thì đã tối rồi.

Đồ Chi Viễn còn hỏi trong nhóm: *"Ơ, Cỏ Nhỏ đâu? Mất tích rồi sao?"*

Cảnh Minh trả lời: *"Biết chết liền."*

Đó là bốn giờ trước. Còn lúc này, trong nhóm đã sóng yên biển lặng rồi. Đỗ Nhược không nhấc lại gì cả, bày món ăn lên bàn, mẹ con bà cháu quây quần bên mâm cơm. Ăn đến giữa chừng, cô bỗng hỏi nhỏ: "Mẹ, mẹ còn nhớ con trai của dì Minh Y không?"

Mẹ cô ngẫm nghĩ: "Nhớ, thằng nhóc mặt mày sáng sủa."

Đỗ Nhược lừa cơm, khoe môi lẳng lẳng cong lên.

Mẹ cô lại cười hiền hòa: "Cậu ta không chịu vào nhà chúng ta ăn cơm, mang nước cho cũng không chịu uống, tính khí thật khó chiều."

Nụ cười Đỗ Nhược thoáng khựng lại. Mấy ngày liên tiếp theo, cô dứt khoát thoát khỏi ứng dụng Wechat. Cứ thế giằng co khó hiểu một tuần, đêm ấy, lúc cô lên giường ngủ, bỗng nhận được tin nhắn của Cảnh Minh: "*Khi nào em về Bắc Kinh?*"

Vé máy bay là hôm sau, nhưng cô vẫn nói trái lòng mình: "*Mấy ngày nữa. Sao vậy?*"

Bên kia im lìm. Cô cầm điện thoại chờ một lát, không thấy hồi âm, liền bấu môi vút điện thoại sang một bên.

Điện thoại vừa dời tay thì màn hình lại sáng lên, có tin nhắn gửi đến: "*Ngày mai, anh đến tìm em.*"

Cô kinh ngạc, nuốt nửa lần xuống giường: "*Dừng!*"

Cậu thắc mắc: "*Tại sao? Anh muốn lên núi chơi.*"

"*Ngày mai em về rồi.*"

"*Không tin.*"

Đỗ Nhược sốt ruột: "*Thật, vé máy bay khứ hồi của bọn em đều do Lý Duy đặt. Không tin anh hỏi cậu ấy đi. Cậu ấy không nói với anh sao?*"

"*Mẹ kiếp, anh sẽ làm thật nó.*"

Cô vừa định hỏi chuyện gì xảy ra thì cậu đã nhấn tiếp: "*Gửi thông tin chuyến bay qua đây cho anh.*"

Cô cho rằng cậu không tin nên ngoan ngoãn gửi đi thật. Cậu không nói thêm gì nữa, chỉ dặn: "*Nghỉ ngơi sớm một chút, mai còn bay.*"

"*Ừm.*"

"*Ngủ ngon.*"

"*Ngủ ngon.*"

Đặt điện thoại xuống, cô an tâm ngủ thiếp. Hôm sau, từ biệt bà và mẹ, cô lại lần nữa rời xa thôn nhỏ heo lánh, bắt đầu hành trình trở về thủ đô Bắc Kinh xa hoa. Lúc máy bay đáp xuống, cô chợt nhớ đến cảnh tượng năm ngoái. Khi ấy, cô ngồi tàu hỏa đi đến ga Tây Bắc Kinh, lạc lõng giữa biển người đông nghịt, tâm trạng mờ mịt, bất an, kích động và thấp thòm. Hôm nay nhớ lại, thật có chút bùi ngùi.

Kéo vali đi ra ngoài đã thấy Cảnh Minh đang đứng bỏ tay vào túi, đợi cô ở lối ra. Cô không biết cậu đến, nhìn thấy cậu từ xa nên khá ngạc nhiên. Ngược lại, Cảnh Minh không tỏ vẻ gì, lạnh lùng nhìn cô chăm chú.

Hai người đứng đối diện nhau. Lúc đầu, không ai nói gì cả. Một tuần không gặp, giữa hai người lại có chút câu nệ, xa lạ khó hiểu.

Cô lí nhí: "Sao anh lại đến đây?"

"Em nói xem?" Cậu không hề khách sáo, kéo chiếc vali trong tay cô.

Lòng Đỗ Nhược thoáng chốc ảm áp.

Cậu lại đánh giá cô từ trên xuống dưới: "Đen đi rồi."

"Đâu có!" Cô lập tức phản bác.

"Đúng là đen đi thật mà."

Đỗ Nhược lờm Cảnh Minh, cậu cười phì. Hai người không nói gì nữa, vẫn khá lúng túng, như thể nhất thời không biết phải cư xử với nhau thế nào. Cậu kéo vali đi trước, cô đi chếch phía sau. Nhìn bóng lưng cao lớn của cậu, bỗng nhớ đến cảnh tượng năm ngoái cậu đến nhà ga đón mình, thế là rào bước nhanh hơn, đá cậu một cú.

Cảnh Minh quay lại nhìn cô, chẳng hiểu ra sao, nhưng không hỏi cũng không giận, trái lại còn đưa tay nắm chặt lấy tay cô. Mười ngón tay họ đan xen thật chặt, cậu nhẹ nhàng kéo cô đến bên cạnh, sánh bước bên nhau.

Cái nắm tay này vô cùng tự nhiên. Một chút khó chịu phút chốc liền bay biến gần như không còn nữa.

***

Ra khỏi sân bay, hơi nóng ập thẳng vào mặt. Đến bãi đỗ xe, gương mặt Đỗ Nhược đã nhể nhại mồ hôi.

Chiếc xe thể thao màu cam sành điệu của cậu vô cùng chói mắt. Cô vừa đến gần, cửa đã tự động mở ra. Hai người chia nhau ngồi vào hai bên. Cậu lạnh lùng liếc sang cô, chế nhạo: "Em mới tắm sông lên đấy hả?"

"Người em dễ chảy mồ hôi lắm." Cô đưa mu bàn tay lau mồ hôi ở miệng. Một gói khăn giấy tức khắc đưa đến, cô rút vại tờ lau mặt, lầm bầm: "Bác Kính nóng quá, kỳ tức xá thể nào cũng như phòng xông hơi cho mà xem."

Cậu vừa tra chìa khóa vào ổ, nghe thấy liền quay đầu lại: "Ồ nhà anh."

Cô sững sốt, vẻ mặt không biết là kháng cự hay mâu thuẫn: "Em...vẫn nên về trường..."

Cậu ngắt lời: "Mẹ anh nói lâu lắm rồi không gặp em."

"...À."

"Mẹ bảo em ở lại vài ngày."

Đỗ Nhược còn đang do dự thì cậu đã nhấn máy: "Nghỉ hè mà em cũng không chủ động đi thăm mẹ anh. Em không thấy áy náy sao?"

Cô nghĩ ngợi, đứng là lâu rồi không gặp dì Minh Y. Bây giờ vẫn đang trong kỳ nghỉ, cũng nên đi thăm dì ấy: "Được rồi."

Cậu khẽ nhướn đuôi mày lên một chút, qua hồi lâu mới hỏi: "Có nhớ anh không?"

"Gì cơ?" Mặt cô đỏ lên, trợn mắt nhìn cậu.

"Nói, có nhớ anh không?"

Dù sao cũng không tránh khỏi, cô thẹn thùng lí nhí đáp: "Nhớ."

Cậu nhìn cô giây lát, khóe môi cong lên. Đột nhiên, cậu nhào người sang Đỗ Nhược, chậm chậm hướng ánh nhìn lên, xoáy sâu vào đôi mắt cô. Ý muốn trong đôi mắt ấy vô cùng rõ ràng. Cô đỏ mặt, từ từ kể bên, nhẹ hôn lên môi cậu một cái. Ô, mềm thật!

Cậu vẫn không nhúc nhích, hiển nhiên chỉ như thế thì làm sao đủ bù đắp nỗi nhớ nhung bao ngày xa cách. Vậy là cô lại đưa môi đến chạm vào lần nữa, nhưng lần này còn nhẹ nhàng nhấp môi cậu. Mới vừa buông ra, môi cậu đã đuổi theo, ngậm lấy môi cô, dịu dàng mút lấy. Hôn cho đến khi hơi thở của cả hai càng lúc càng dồn dập rối loạn, cậu mới quyến luyến buông ra. Cuối cùng, cậu hôn nhẹ lên vành tai cô, khẽ khàng than thở: "Anh nhớ em chết đi được."

Em cũng nhớ anh, rất nhớ anh.

***

Hơn bốn giờ chiều, họ mới về đến nhà. Cảnh Viễn Sơn và Minh Y đều có việc không ở biệt thự. Đỗ Nhược ở phòng dành cho khách, vừa thu dọn quần áo xong thì di động vang lên.

Cảnh Minh: "*Đến phòng sách của anh.*"

Đỗ Nhược đi ra, thấy thím Trần chuẩn bị bung một đĩa trái cây và nước chanh lên tầng, cô bèn nhanh nhẹ chạy đến giúp đỡ: "Để cháu mang hộ cho, đúng lúc cháu cũng lên đấy."

"Cảm ơn cô Đỗ." Thím Trần không khách sáo đáp.

Cô lên tầng ba, đá nhẹ vào cửa phòng: "Mở cửa."

"Không có tay à?" Bên trong nói vọng ra.

"Em đang bê đồ."

Tiếng bước chân nhanh chóng đến gần. Cảnh Minh kéo cửa phòng ra, nhận lấy đồ từ tay cô, bước vào trong rồi đặt xuống mặt đất. Trên sàn bày la liệt băng điều khiển, điện cơ, khớp máy, dây điện, vỏ ngoài và pin.

Đỗ Nhược hứng khởi đi đến, ngồi khoanh chân, tò mò: "Anh đang làm robot sao?"

"Ừ." Cậu đáp gọn lỏn.

Bên cạnh truyền đến tiếng máy chạy ro ro. Đỗ Nhược quay sang, Eva từ trong góc vụng về chạy đến, dừng bên cạnh đĩa trái cây, đôi mắt to xoay tròn, đáng yêu cất lời: "Đây là gì?"

Đỗ Nhược kinh ngạc tròn xoe mắt: "Eva biết nói rồi sao?"

Cảnh Minh ngẩng đầu: "Ừ."

Lát sau, Eva chậm chạp xoay người, ngẩng đầu lên nhìn cô, giọng thỏ thẻ: "Cô là ai?"

Đỗ Nhược hớn hớ: "Chị là Đỗ Nhược."

Cảnh Minh bật cười, vuốt mũi, trêu chọc cô: "Em ngốc quá!"

Eva nghiêng đầu nhìn Đỗ Nhược chốc lát, tự biên tự diễn: "Cái cô này kỳ ghê!"

Đỗ Nhược trở mắt khó hiểu: "Chị tốt bụng lắm mà."

Eva nhìn cô giây lát lại thốt lên: "Ồ." Nói xong, nó lại lóng ngóng chạy sang phía Cảnh Minh.

"Đáng yêu quá!" Trái tim cô bị giọng nói ngọt ngào của Eva làm tan chảy. "Eva biết nói khi nào thế?"

"Mấy hôm trước mới chế tạo xong, có gì khó đâu."

"Nhưng mà cũng chết đi được." Cô bò đến bên cạnh cậu ngắm nghía Eva thật kỹ, chốc chốc sờ cánh tay nhỏ bé của nó, lát lát lại sờ mắt của nó.

Cậu nghiêng mắt nhìn cô đang ở rất gần mình, khóe môi khẽ cong lên rồi tiếp tục làm việc.

Đỗ Nhược nghịch Eva chốc lát lại chuyển sang một góc khác trong phòng, chỉ vào đồng robot: "Em có thể xem không?"

"Xem đi." Cậu điềm nhiên như không.

Cô quan sát tỉ mỉ từng con robot một, vô cùng chú tâm. Thình thoàng, cậu nhìn sang giải thích: "Cái em đang xem là robot quét nhà đấy."

"Đây là anh mua hay tự làm thế?"

"Robot quét dọn trong nhà anh đều do anh làm cả."

"Lợi hại thật." Cô thăm thán phục, lại tò mò: "Đâu là sản phẩm robot đầu tay của anh."

"Bên tay trái, màu đen, cao 30cm."

"Anh làm robot hình người đầu tiên á?" Cô sùng sốt. "Khi đó, anh mấy tuổi."

"Sáu, bảy tuổi gì đó."

"Woa!" Đỗ Nhược xuyết xoa. Cô bật công tắc, robot từ từ đi lại. Cô chọc chọc thử làm nó lao đảo, nhưng thấy nó không hề ngã xuống, liền tám tám khen ngợi: "Lần đầu tiên chế tạo người máy đã biết chú trọng đến trạng thái cân bằng động rồi. Anh là thánh đây à?"

Cậu không lên tiếng, cầm cốc nước chanh nhấp nháp, khóe môi nơi miệng cốc cong cong. Đặt cốc xuống, Cảnh Minh gọi: "Đến đây ăn dưa hấu đi."

"À." Cô đến ngồi đối diện cậu, vừa ăn hoa quả vừa quay đầu ngắm kệ sách. "Anh xem hết số sách kia rồi à?"

"Chưa. Chỉ xem hết sách ở phòng kế bên thôi."

"Kế bên còn có một phòng sách nữa sao? Em muốn đi xem thử?" Cô dấy lên lòng hiếu kỳ.

"Đi đi." Cậu lập tức đồng ý.

Ba mặt tường phòng kế bên đều dựng kệ sách, quả nhiên trong chốc lát đã truyền đến tiếng kêu thảng thốt của cô: "Trời ạ!"

Cảnh Minh ngồi trên sàn hí hoáy lắp ráp linh kiện robot, không nhận được cười. Cậu cúi đầu đưa mu bàn tay lên vuốt chân mày, nét cười in hằn nơi khóe môi, phải cắn môi lại để kiềm chế sự kiêu ngạo. Đến tận khi nghe thấy tiếng bước chân cô trở lại, cậu mới nghiêm túc làm công việc còn dang dở.

Đỗ Nhược chạy vào, quỳ bên cạnh thỏ thẻ: "Có cần em phụ gì không?"

Cảnh Minh đưa khớp máy và dây điện cho cô. Cô nhận lấy, vừa lắp ráp vừa nhỏ giọng thắc mắc: "Sách của anh có cho người ngoài mượn không?"

Cảnh Minh thoáng nhìn cô: "Em là người ngoài sao?"

Cô ngây người, đáy lòng tan chảy, tuy không nói lời nào nhưng lại vui vẻ cúi đầu, tiếp tục lắp ráp robot. Cậu ngược mắt liếc nhìn cô rồi cúi đầu nghiêm túc làm việc.

Hai người ở trong phòng đến tận bảy, tám giờ tối, chẳng hay biết ánh tà dương bên ngoài cửa sổ đã ngả về Tây. Ráng chiều nhuộm chân trời một màu đỏ rực. Mãi đến khi ngoài cửa vang lên giọng nói dịu dàng của dì Minh Y: "Tiểu Cảnh, sao không thấy Tiểu Nhược đâu cả?"

Sau đó, cửa bị đẩy ra, Minh Y thấy hai đứa trẻ đang ngồi trên sàn, hai mái đầu chụm vào nhau, cắm cúi làm robot. Ánh mắt bà thoáng ngỡ ngàng.

Đỗ Nhược cũng giật mình, thấp thòm ngẩng đầu mỉm cười: "Dì Minh Y."

"Tiểu Nhược ở đây hả con?" Minh Y cười quan tâm: "Dì còn đang thắc mắc sao không thấy con đâu cả. Hai đứa quên giờ giấc rồi đúng không? Xuống ăn cơm thôi."

Cảnh Minh ậm ừ: "Con biết rồi, xuống ngay đây."

Minh Y biết cậu đang bận nên không nói nhiều. Bà đóng cửa lại, lúc xuống tầng còn nghĩ: Hai đứa này chung sống hòa bình như vậy từ lúc nào nhỉ?

Trong phòng sách, Đỗ Nhược im lặng chuyên tâm giúp Cảnh Minh làm xong việc.

Cậu chợt hỏi: "Khi này, em sợ cái gì?"

Đỗ Nhược ngơ ngác chớp mắt mới cười đáp: "Không có, chỉ là thỉnh thoảng có người đi vào nên giật mình thôi."

Nói thì nói vậy nhưng trong khoảnh khắc ấy, cô thật sự có chút sợ sệt như tên trộm bị bắt quả tang vậy, nhưng không rõ vì sao.

"Có anh ở đây, em sợ cái gì?" Cậu bắt mạch, đưa tay vò rối tóc cô. "Đi xuống ăn tối thôi."

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

Cuối tháng Bảy vẫn đang độ giữa hè, trời tối khá muộn.

Tại phòng ăn tầng một, Đỗ Nhược ngồi xuống, trình trọng đưa thẻ ngân hàng cho dì Minh Y. Đầu tiên là cảm ơn chú dì những năm qua đã giúp đỡ, nhưng từ nửa năm trước, cô đã không dùng đến tiền trong thẻ này nữa rồi, sau này cũng có thể tự lo liệu cho bản thân.

Dì Minh Y quá đỗi ngạc nhiên: "Con bé này! Bây giờ đang là lúc phải lo học hành, sao lại vội vàng đi làm thêm vậy hả?"

Đỗ Nhược giải thích: "Không sao đâu ạ! Một tuần con chỉ làm gia sư có hai ngày thôi, cộng thêm tiền dành dụm đi làm lúc nghỉ Tết, lên năm hai có thể lấy được học bổng loại một, chừng hai mươi nghìn, thế là đủ cho sinh hoạt phí một năm rồi ạ!"

Lúc này, dì Minh Y mới yên tâm, nhìn chồng mình cười rạng rỡ: "Bình thường Tiểu Nhược thật chịu khó, trường nhiều sinh viên xuất sắc như vậy vẫn có thể lấy được học bổng."

Cảnh Viễn Sơn tán đồng: "Lúc đầu anh đã nói Tiểu Nhược vừa thông minh vừa chăm chỉ, cho dù ở hoàn cảnh mới cũng sẽ không thua kém người khác mà." Ông lại quay đầu nhìn Cảnh Minh, cần nhắc: "Ài như thằng quý này, thi trượt lên trượt xuống."

Đỗ Nhược lúng túng, song Cảnh Minh thì điềm nhiên như không, nhàn nhã gấp thức ăn trong đĩa: "Ba có thể đừng lần nào cũng nâng cô ấy lên và dìm con xuống, phá hỏng mối quan hệ của bọn con không?"

Cảnh Viễn Sơn nhíu mày: "Ba nói sai chỗ nào? Không phải mày vừa thi trượt môn hay sao?"

Cảnh Minh nhếch miệng: "Ba là lão đại, ba nói gì cũng đúng cả."

"Ồ cái thằng này!" Cảnh Viễn Sơn trừng mắt nhìn cậu, nghiêm mặt. "Ba xem cuộc thi của các con ở Thâm Quyển rồi. Khá lắm!"

Minh Y cười khê: "Cái gì mà khá lắm, sượng lằng lằng cả người thì có. Ba đi công tác mà đêm nào cũng gọi điện thoại về khen với mẹ. cho đến tận hôm con về nhà đấy."

Cảnh Minh cười khi gấp thức ăn, Đỗ Nhược cũng mỉm cười.

"Anh gọi điện thoại hỏi thăm em, thuận tiện nhắc đến nó thôi mà." Cảnh Viễn Sơn lúng túng háng giọng: "Tiếp theo định làm gì?"

"Qua hai ba tháng nữa có thể ra mắt xe hơi ạ!"

"Vẫn không cho ba đầu tư sao?"

"Đây là chuyện của con. Giai đoạn đầu dùng tiền của ba thì phải chia cổ phần cho ba à?"

Cảnh Viễn Sơn cười hà hà: "Được...Nói như vậy tức là tìm được nhà đầu tư rồi?"

Cảnh Minh gật đầu: "Ngôn Nhược Ngu."

Cảnh Viễn Sơn và Minh Y thoáng nhìn nhau: "Chuyện khi nào?"

"Tuần trước."

"Sao không nghe con nói?"

"Ba mẹ đâu có hỏi."

Minh Y lừ mắt nhìn cậu.

Cảnh Viễn Sơn tự hào: "Có thể được Ngôn lão coi trọng xem ra rất lợi hại rồi, không phải nhờ người cha này ra mặt giúp đỡ đánh bóng tên tuổi."

Cảnh Minh tối tăm mặt mày. Minh Y và Đỗ Nhược tươi cười.

Cảnh Viễn Sơn cảm khái: "Ngôn lão là người ôm hoài bão lớn, cả đời đều dốc toàn lực giúp đỡ cho những đội nhóm nghiên cứu phát triển ở lĩnh vực công nghệ cao trong nước, nâng cao sức cạnh tranh cho nước mình. Chỉ riêng điều này mà có rất nhiều doanh nghiệp hồ thẹn không làm được ấy. Dự án ông ấy đầu tư chú trọng việc tạo dựng thương hiệu và có hướng phát triển lâu dài, không giống với những nhà đầu tư khác chỉ tập trung vào mục tiêu cấp bách là thu được lợi nhuận trong thời gian ngắn."

"Cho nên Prime là lựa chọn tốt nhất của ông ấy. Sau khi cuộc thi ở Thâm Quyển kết thúc, con biết kiểu gì ông ấy cũng sẽ tìm đến mình." Cảnh Minh cười tự tin. "Quả nhiên đoán đâu trúng đấy."

"Đừng vội đắc ý." Cảnh Viễn Sơn nhắc nhở.

Cảnh Minh nhường máy. Không khí trên bàn com vui vẻ thoải mái, Đỗ Nhược cũng thả lỏng, vô thức duỗi chân, không cẩn thận đụng phải chân Cảnh Minh. Cô hoảng hốt, cúi đầu lùa com. Cậu liếc sang cô, vờ như không có việc gì xảy ra.

Cảnh Minh ăn rất nhanh, thấy bát Đỗ Nhược vẫn còn, sợ để cô lại một mình lúng túng bèn nán lại, múc thêm bát canh từ từ uống, đợi cô cùng nhau rời khỏi bàn. Thấy cô ăn xong, buông đũa xuống định lên tiếng thì cậu đã nhanh miệng nói trước: "Con ăn xong rồi."

Cô nhẹ nhõm đứng dậy theo.

Cảnh Minh ngồi ngả ngón trên sofa chơi điện thoại như thường ngày, còn Đỗ Nhược ngồi một bên lướt điện thoại của mình. Giữa chừng, Hà Vọng gửi tin thoại đến rủ chơi game, cậu liền trả lời: "*Lần sau đi.*"

Cô vô thức liếc qua màn hình điện thoại của cậu, thấy tên mình được lưu là: "Pha Lê Đội Nhà."

Đỗ Nhược sững sốt.

Trong phòng ăn, ba mẹ cậu vẫn còn trò chuyện, bên này hai người đều im lìm. Cảnh Minh xoay điện thoại kiểm chế bản thân, rốt cuộc không ngồi nổi nữa mới nhìn Đỗ Nhược rồi hướng mắt về phía cầu thang, ý là: Đi lên lầu.

Đỗ Nhược căng thẳng mím môi, không đáp lại.

Ngồi chốc lát, Cảnh Minh đứng dậy đi lên tầng, Đỗ Nhược vẫn ôm điện thoại yên vị ở đó, người bồn chồn, chân chừ giãy lắt mới dứt khoát đi theo.

Bên này, Minh Y quay đầu lại nhìn theo bóng dáng hai đứa một trước một sau lên tầng, khẽ nhăn mày.

Đỗ Nhược vừa vào phòng sách đã đóng ngay cửa lại, thở hỏn hển, không biết sao tìm đập cuồng loạn. Cảnh Minh đang ngồi dưới đất, định chạy thử robot vừa hoàn thành, nhìn thấy cô đi vào liền vỗ vỗ vị trí bên cạnh. Cô đi đến ngồi xuống.

"Đừng lo." Cậu véo mặt cô. "Không bị phát hiện đâu."

"Ừm." Đỗ Nhược gật đầu, thôi lo lắng, nghiêm túc làm việc với cậu, cảm xúc bồn chồn khi nãy dần dần biến mất.

Eva ro ro đi qua đi lại trong phòng, tự chơi tự vui, thi thoảng chạy đến bên cạnh hai người nhìn ngó rồi lại chạy đi. Cảnh Minh và Đỗ Nhược cho robot chạy thử, ngoại trừ trao đổi cần thiết thì không nói gì khác.

Lát sau, Đỗ Nhược mỗi nhứ cở, bèn ngẩng đầu lên xoay vài cái. Cậu cúi xuống nên cô chỉ nhìn thấy đỉnh đầu đen nhánh. Bất chợt, cô lại muốn vuốt tóc cậu, thế là đưa tay lên chạm vào.

Cảnh Minh ngậy người, mắt ngược lên, lẳng lẳng nhìn cô giây lát rồi lại cúi đầu tiếp tục làm việc. Tay cô vuốt ve tóc cậu, man mát, mềm mại, không muốn buông ra, tiếp tục to gan nghịch ngợm.

Say mê chơi đùa vài phút thì..

"Nghien rồi phải không?" Cậu bỗng hỏi đầy đắc thắng.

"Đúng đấy, nghien rồi." Cô thích thú trả lời.

Cậu không tiếp lời, hai giây sau đưa ngón tay cù nhẹ vào eo cô.

Đỗ Nhược co rụt lại, hét toáng lên theo phản xạ: "Aaaa!"

"Vậy sao? Vậy sao?" Cậu không ngừng cù vào eo cô, cô vắn vẹo né tránh nhưng vẫn bị cậu truy đuổi đến cùng. Trong lúc nô đùa, cô bất cẩn ngã ngửa trên sàn, cậu cũng không khồng chế được thân thể, ngã sấp xuống, cả người cậu bao phủ toàn thân của cô.

Một trên một dưới, bốn mắt nhìn nhau, không khí đột nhiên yên tĩnh. Dù trong phòng có máy điều hòa nhưng gò má Đỗ Nhược lập tức nóng ran. Cô sững sờ giây lát mới vội giây giữa muốn né tránh. Song Cảnh Minh đã nhanh chóng giữ chặt cô trên sàn nhà.

Cô xấu hổ sốt ruột kêu lên: "Giờ đang ở nhà đấy!"

Cậu cố ý trêu: "Vậy thì sao?" Ngón tay cái mon trón môi cô. "Ba mẹ đâu có lên đây."

"Không được." Cô vừa lo vừa sợ, mặt đỏ bừng, cuống quýt muốn ngồi dậy.

Cảnh Minh quyết không tha, ấn cô trở lại. Hai người phân cao thấp trên sàn nhà, cơ thể cô nhỏ bé hơn cậu, sức lực cũng không bằng, chỉ có thể thờ hồng học vùng vẫy yếu ớt trong lòng cậu, thế nhưng lại không dám gây ra động tĩnh quá lớn. Cô e thẹn, nôn nóng muốn đứng dậy, còn cậu thì tùm tùm khóa chặt cô trên sàn.

Cô khê gất: "Rốt cuộc anh muốn thế nào?"

"Em nói xem." Cậu vừa đáp vừa luồn tay vào áo cô, bàn tay nóng rực chạm lên làn da con gái mịn màng.

Cô tròn trĩnh mắt, toàn thân cứng đờ. Cậu cúi đầu hôn lên môi cô rồi trượt dần xuống, vùi vào cổ cô hít một hơi thật sâu. Hôn một hồi thì Cảnh Minh đột ngột dừng lại, lăm bầm thật khê: "Thôi tiêu rồi."

Lời còn chưa dứt, cậu đã ngồi bật dậy, không làm khó cô nữa.

Cô đỏ mặt kéo lại chiếc áo phong nhãn nhúm, nhỏ giọng hỏi han: "Chuyện gì vậy?"

"Không có gì." Cậu không hề nhìn cô.

Chỉ là...có vẻ như xuất hiện "phản ứng sinh học" rồi. Lúc này, Cảnh Minh chỉ muốn ôm cô trở về phòng ngủ bên cạnh, đặt lên giường mình, ôm ấp, hôn hít, vuốt ve thỏa thích. Cậu nhìn chăm chăm con robot trên mặt đất, trầm mặc giây lát mới đột ngột quay đầu nhìn cô, ôm lấy gương mặt cô bằng cả hai tay, xoa nắn hết như đang trút giận.

Đỗ Nhược ngơ ngác. Cậu thở dài một hơi, không giải thích cũng không làm càn nữa, tuyên bố: "Không đùa nữa, làm việc đi." Rồi hất cằm về phía robot chạy thử.

"Ừm."

Hai người lại chụm đầu vào với nhau. Chốc lát sau, Cảnh Minh nói: "Ở nhà anh thêm vài ngày đi."

Đỗ Nhược hơi khó xử, chỉ ậm ừ có lệ. Cô ở nhà cậu cảm thấy rất không thoải mái, nhất là khi có chú và đi ở nhà, chỉ muốn về trường thôi.

Nhưng dự báo thời tiết trời rất nóng, cộng thêm đi Minh Y khăng khăng giữ lại và ánh mắt níu kéo của Cảnh Minh, cuối cùng cô đành gật đầu đồng ý.

Ban ngày, Cảnh Viễn Sơn và Minh Y đều đến công ty, trong nhà chỉ có hai người họ và thím Trần. Cảnh Minh vốn muốn dẫn cô đi chơi nhưng cô lo thím Trần sẽ mách với Minh Y nên không chịu, thế là cậu phải ở nhà với cô. Bên ngoài trời nắng chang chang, hai người chen chúc trên sofa ở phòng khách vừa ăn dưa hấu vừa xem phim, thanh thản thư thái, quả thật không tệ. Chẳng qua xem được giữa chừng, bên cạnh "bịch" một tiếng, Cảnh Minh quay lại phát hiện Đỗ Nhược đã ngã người ngủ thiếp trên sofa.

Cậu đứng dậy cởi dép cho cô, đặt chân cô lên ghế, nhẹ nhàng lót gối dưới đầu cô, sau đó đắp thêm một tấm chăn mỏng. Cô ngủ thoải mái, thân thể hơi co lại hết như thú cưng vậy. Cậu kề gần cô, ngắm cô ở khoảng cách thật gần.

Hàng mi cô vừa đen vừa dài, dịu dàng buông rủ như tấm rèm nhỏ. Đôi môi dính nước dưa hấu đỏ đỏ căng bóng đáng yêu vô cùng. Cậu không nhịn được khẽ chọc vào gương mặt trắng trẻo nõn nà ấy. Đỗ Nhược nhăn mày rồi lại dần giãn ra, hô hấp đều đặn.

Cậu nghịch một lúc lâu thì di động rung lên, bèn ngồi bệt trên sàn nhà lướt màn hình. Hóa ra mấy người bạn học cấp ba kéo vào nhóm chat. Cậu mở ra xem, thấy được cả đồng tin nhắn xò xiên của đám con gái.

"Cánh thiếu gia đang yêu đương hả?"

"Mình nói này, hôm đó thấy cậu ấy đăng ảnh lên tường đã thấy kỳ lạ rồi. Xưa nay, cậu ấy có đăng gì bao giờ đâu."

"Chắc luôn." Lời này là của Mẫn Ân Trúc. Năm ngoái, hai người chia tay không vui vẻ gì nên đã xóa sạch đối phương khỏi tất cả những ứng dụng liên lạc.

"Ân Trúc cũng có mặt sao? Hi hi, cảm giác thế nào?"

Mẫn Ân Trúc: "Đừng lôi tôi vào chuyện này, tôi có bạn trai mới rồi."

"Ở đó mạnh miệng đi."

Mẫn Ân Trúc: "Biến, tôi mà thiếu trai á?"

"Cánh thiếu gia, đăng ảnh lên xem thử đi. Chắc là đại mỹ nhân đây mà."

"Đẹp cỡ nào cũng không thể bằng Ân Trúc."

Mẫn Ân Trúc: "Cánh Minh, đăng tấm ảnh lên nào, xem thử bây giờ cậu đã đổi sang gu gì rồi."

"Có khi nào ngại không dám đăng không?"

"Đùa, Cánh thiếu gia chọn bạn gái còn ngại không dám đăng á?"

Mẹ nó, mấy con nhỏ này có bệnh chặc? Cánh Minh điên máu gõ một hàng chữ: "Bạn gái ông đây từ lúc nào lại đến lượt mấy người bàn tán." Nghĩ ngợi một lúc, cậu lại xóa đi, đổi thành: "Vợ tôi không có ưu điểm gì, chẳng qua chỉ số thông minh cao gấp hai, ba lần các người thôi."

Cậu bấm gửi rồi rời khỏi nhóm luôn, hủy kết bạn sạch sẽ với đám người kia. Toàn thứ nhảm nhí!

Xóa xong lại thấy một lời mời kết bạn từ Mẫn Ân Trúc, cậu lập tức bấm từ chối. Đặt điện thoại xuống, quay đầu nhìn Đỗ Nhược còn đang say giấc, cậu hôn nhẹ vào môi cô, lúc này mới nguôi giận.

***

Mấy ngày sau, họ hầu như đều ru rú trong phòng, hết đọc sách lại làm robot, không quấy rầy lẫn nhau, có chăng chỉ bàn bạc vấn đề đôi câu khi cần thiết, hoặc đùa giỡn một chút. Thời gian trôi qua rất nhanh.

Vào bữa cơm tối bốn ngày sau, Cánh Minh thu lu trên sofa xem kênh quân sự, Đỗ Nhược ngồi cách cậu một khoảng. Giữa chừng điện thoại reo lên, cô sang chỗ khác nghe, sau đó đi thẳng đến bàn cơm thưa chuyện với Cánh Viễn Sơn và Minh Y vẫn đang dùng cơm, xin phép mai về trường.

Minh Y nín kìm: "Ở chơi thêm vài ngày đi. Dù sao nghỉ hè con cũng chưa cần học hành gì, trời lại nóng như vậy, ở trường sao chịu nổi."

"Học trò của con muốn học thêm ạ, vậy nên..."

"Thế cũng được. Con có việc cần làm thì đi không giữ nữa, rảnh rồi thì đến nhà chơi, nghỉ hè nên nghỉ ngơi nhiều."

"Dạ, con biết rồi."

Đỗ Nhược ra sofa ngồi, Cánh Minh liếc nhìn cô. Vừa rồi, cậu đều nghe thấy những lời cô nói với mẹ mình, lòng không vui lắm nhưng không hỏi cũng không biểu hiện gì, tiếp tục xem tivi.

Đỗ Nhược lấy điện thoại ra nhắn tin cho học trò mình, vô tình bấm phải ảnh đại diện của cậu ta. Học sinh Học viện Nghệ thuật, ăn mặc rất thời trang, đáng vẻ cũng đẹp trai. Cánh Minh liếc sang rồi lấy điện thoại trong túi ra, gõ nhanh trên màn hình.

Màn hình điện thoại Đỗ Nhược hiện ra một tin nhắn: "Thằng kia là ai?"

Cô ghen lời, hồi âm: "Học trò của em."

Một giây sau, điện thoại cậu vang lên âm báo. Hai người đều sững sốt nín thở. Bên kia phòng ăn, dường như ba mẹ cậu không chú ý đến âm thanh này.

Cậu chỉnh di động về chế độ im lặng, rú mắt, tiếp tục gõ chữ: "*Bao nhiêu tuổi?*"

"Mười tám."

"Trông chẳng giống học sinh gì cả, cứ như thằng oắt con ấy."

Đỗ Nhược quay sang nhìn, cậu vẫn ngồi ườn trên sofa, hồ hững xem tivi. Cô trả lời lại bốn chữ rồi cất di động.

Cậu ngồi chồm lút mới cầm điện thoại lên xem.

"Cũng giống anh thôi."

Cậu đứng bật dậy, bỏ lên tầng. Đỗ Nhược vẫn ngồi xem tivi một lát mới về phòng thu dọn đồ đạc. Minh Y lần nữa nhìn phòng khách trống trải, cụp mắt trầm tư.

***

Hôm sau, ăn sáng xong, Đỗ Nhược liền chào từ biệt chú đi Cảnh.

Minh Y dặn: "Cảnh Minh, con đưa Tiểu Nhược về trường đi. Trời nóng quá, chen chúc trong tàu điện ngấm mệt lắm."

Cảnh Minh "ừm" một tiếng rồi lên phòng lấy chìa khóa.

Cảnh Viễn Sơn và Minh Y tới công ty, Cảnh Minh và Đỗ Nhược đến trường học. Hai chiếc xe cùng lúc chạy ra khỏi khu cư xá, rẽ về hai hướng khác nhau. Minh Y nhìn chiếc xe thể thao màu cam của con trai càng lúc càng xa qua kính chiếu hậu, thở dài băng quơ.

Cảnh Viễn Sơn lòng thừa biết, nhỏ giọng khuyên vợ: "Có thể do hai đứa nó cùng làm việc hợp ý nhau, có tiếng nói chung, cùng nhau học tập thôi mà."

Trái lại, là một người mẹ, Minh Y tin tưởng trực giác của mình hơn: "Phòng sách của nó đòi nào cho người ngoài bước vào? Game cũng không chơi, chỉ quanh quẩn bên con bé. Khi nãy bảo đưa con bé về trường, nó chẳng cần nhằn đã lập tức đồng ý. Tính tình kia của nó..."

Phía trước đèn đỏ, Cảnh Viễn Sơn giảm tốc độ, nói ra bản khoăn của mình: "Lỡ hai đứa thật sự có gì thì sao đây?"

"Em lo lắng chuyện khác. Hai đứa còn trẻ, yêu đương cũng không sao, trải nghiệm cuộc sống một chút cũng tốt. Thằng nhóc Cảnh Minh này luôn có chừng mực, sẽ không dám làm loạn. Nhưng hai đứa nó cách biệt quá lớn, sợ không thể kiên trì đến cùng được. Bây giờ trong giai đoạn nồng nàn nên còn nhún nhường nhau, nhìn đối phương cái gì cũng tốt. Qua một thời gian, một khi sống thật với tính cách vốn có, một bên cao ngạo, một bên nhạy cảm, sớm muộn cũng ớn ào chia tay."

Cảnh Viễn Sơn gật đầu. Minh Y lo lắng nhìn mặt trời chói chang ngoài cửa sổ: "Hy vọng bọn nó chia tay trong êm thấm, đừng gây ra chuyện gì to tát, cả hai không bị tổn thương là tốt nhất."

Cảnh Viễn Sơn thở dài: "Chỉ mong vậy thôi."

Trong một chiếc xe khác, tình cảnh hoàn toàn đối lập, không khí im ắng đến lạ. Cảnh Minh nhìn đường phía trước, không nói câu nào cũng không nhìn Đỗ Nhược lấy một cái. Đỗ Nhược chỉ nghĩ cậu chuyên tâm lái xe, không phát hiện ra điều gì khác thường.

Mãi cho đến khi gần tới trường, Cảnh Minh mới lên tiếng: "Học trò của em đang học ở đâu?"

"Trường năng khiếu nghệ thuật, cụ thể là học gì thì em không biết." Cô cố nhớ lại. "Hình như là âm nhạc phương Tây thì phải? Em quên rồi."

Cảnh Minh "à" một tiếng: "Nhạc cho em làm cô giáo người ta, vậy mà chuyện này cũng không quan tâm."

"Em chỉ lo dạy học thôi, quan tâm chuyện này làm gì?"

Cảnh Minh nghe thấy thế, về mặt mới dịu đi. Lát sau nhớ đến gì đó, cậu chột nhần mày: "Nghỉ hè còn muốn học thêm? Lẽ ra đã vào đại học rồi chứ?"

"Môn văn hóa kém quá, không đủ điểm nên phải thi lại."

Cảnh Minh châm chọc: "Xem ra chỉ số thông minh có vấn đề rồi."

"Không phải anh cũng thường xuyên thi trượt sao?"

Cảnh Minh quay tay lái, nghiêng sang nhìn cô: "Anh thi đậu đại học, nó có thể sao?"

Chắc chắn chắc, quả thật Đỗ Nhược không chịu nổi cậu nữa mà, bèn trốn mất rồi nhìn ra ngoài cửa sổ. Cậu lái xe đưa cô đến tận cổng khu dân cư mà cô làm gia sư. Xe đỗ lại, cô còi dây an toàn ra, định xuống xe.

Cảnh Minh gọi lại: "Này!"

Cô quay đầu, cậu ôm lấy eo cô, kéo cô đến trước người mình, cúi đầu ngậm lấy môi cô hôn ngấu hôn nghiền, quần quýt không rời.

Đỗ Nhược choáng váng, đầu đến kêu ú ớ, quả đấm rơi như mưa trên vai cậu. Mãi cậu mới chịu buông ra, nhìn đôi môi bị mút đến sưng đỏ của cô, cười gian. Mặt cô đầy óan hận, không biết cậu cười cái quái gì. Miếng cô đau nhói, cố gắng ổn định lại nhịp tim đang đập thình thịch trong lồng ngực, hậm hực mở cửa xuống xe.

"Này, Đỗ Nhược Xuân." Cậu lại gọi cô.

"Gì cơ?" Cô quay đầu.

Cậu cắn môi chốc lát, chợt nở nụ cười: "Anh là chòm sao Sư Tử đấy."

Nói xong cậu đóng cửa xe lại, chạy vút đi. Đỗ Nhược hoang mang, không hiểu lời nói vu vơ kia của cậu có ý gì. Chòm sao Sư Tử nên tính tình nóng nảy như sư tử sao? Cô vừa đi vào khu dân cư vừa suy nghĩ, tận khi đến cửa nhà học trò mình vẫn chưa hiểu ra ngụ ý của cậu là gì. Thôi tạm bỏ qua một bên vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50

Đỗ Nhược dạy xong, buổi trưa trở về trường. Nhiệt độ Bắc Kinh hơn bốn mươi độ, tưởng chừng như người đi trên đường đều có thể bốc hơi. Trong ký túc xá không có máy điều hòa. May mà học kỳ trước, trước khi tốt nghiệp, chị Dịch Miêu đã tặng cô chiếc quạt máy. Đỗ Nhược miễn cưỡng có thể gắng gượng qua mùa hè nóng cháy này, nhưng ngủ trưa đây, người vẫn đổ mồ hôi đầm đìa.

Cô thu dọn đồ đạc đến thư viện, vừa hưởng kẻ máy lạnh vừa tự học. Khắp sân trường nắng như đổ lửa, hôm nay là ngày phụ huynh và con em đến tham quan, người người chen chúc nên càng thấy nóng nực hơn.

Trong thư viện mát mẻ sáng khoái, cô ở đó đến muộn mới về. Đỗ Nhược quét dọn phòng ký túc xá đã lâu không ai ở, thay toàn bộ ga giường, vỏ gối, bận bịu đến tận khuya mới đi tắm rồi nằm trên giường cho quạt máy thổi vù vù.

Lúc này, cô mới nhớ đến Cảnh Minh, bèn lấy điện thoại ra xem. Cả ngày không có tin nhắn nào, không rõ có phải cậu quên mất cô rồi hay không. Đỗ Nhược bật quạt số lớn nhất rồi trở mình nằm ngủ. Trần trọc mãi không sao ngủ được, cô lật người cầm lấy điện thoại, nhưng nghĩ ngợi một hồi rồi lại bỏ xuống.

***

Ba ngày sau, vượt qua cơn nóng bốn mươi độ, nhiệt độ chỉ còn dao động ở mức ba mươi bảy. Từ sáng đến tối, Đỗ Nhược đều ở thư viện tự học, đọc sách, nghiên cứu tài liệu, không buồn đêm xia đến chuyện bên ngoài.

Không biết tại sao Cảnh Minh vẫn không liên lạc với cô, có lẽ bận rộn việc gì đó nên quên mất rồi. Cô không chủ động tìm cậu, thỉnh thoảng nhớ đến thì lấy di động ra xem, thấy phần tin nhắn không có gì mới thì vứt điện thoại sang một bên.

Bên phía cô thì kìm nén, còn bên Cảnh Minh thì không được điềm tĩnh như vậy. Một ngày, hai ngày rồi lại ba ngày, Đỗ Nhược về trường như thể mất tích, không hề nhắn tin hỏi han cậu lấy một câu.

Cảnh Minh nhốt mình trong phòng sách mấy ngày liền, xuống tầng ăn cơm cũng im lìm, sắc mặt tệ đến mức như bị ai quyết mất cục nợ to đùng vậy. Cậu tức anh ách, nhưng sau nghĩ lại, có khi nào trời yên biển lặng trước cơn dông tố chẳng? Cô chuẩn bị đến ngày cuối cùng sẽ cho cậu một niềm vui bất ngờ chẳng hạn. Thầm ôm hy vọng đợi đến rạng sáng ngày cuối cùng, tin nhắn gửi đến oanh tạc cả điện thoại, nhưng trong khung tin nhắn của cô vẫn im lìm.

Sống từng ấy năm, lần đầu tiên trong đời, Cảnh Minh cảm nhận được thế nào gọi là "lòng rơi xuống đáy vực".

Hôm ấy, cậu dậy sớm đi xuống tầng. Mẹ nấu món mì trường thọ mà cậu chỉ ăn được một miếng nhỏ. Đến trưa, họ hàng kéo nhau đến vây quanh cậu, khiến cả nhà đều tung bừng nhộn nhịp. Cảnh Minh ngồi giữa phòng khách huyền não càng nghẹn uất, không thém ngó ngang đến ai cả. Chơi game ván nào cũng thua, bọn trẻ lại âm ỉ, phiền não bức mình, cậu dứt khoát lên tầng cho thanh tịnh.

Đến chiều, bên Đỗ Nhược vẫn không có động tĩnh, rốt cuộc Cảnh Minh không nhịn được nữa, nhắn tin: "Em ở đâu?"

Nhắn xong, cậu lại vứt di động đi, tiếp tục đọc sách, nhưng bên kia vẫn chậm chạp không hồi âm. Cậu chộp lấy điện thoại kiểm tra, rõ ràng không hề chỉnh chế độ im lặng, vậy là cô thật sự không nhắn lại. Cậu nổi cơn thịnh nộ, ném điện thoại đi thật xa.

Nhìn chòng chọc quyền sách một lúc, cậu chớp lấy điện thoại lần nữa, nhấn thêm một tin: "*Bây giờ tối, anh đến đón em.*"

Vẫn không có ai trả lời. Sau mấy phút lặng ngắt, Cảnh Minh đột ngột vung tay. Quyền sách vô tội văng ra khỏi bàn, đập mạnh vào vách tường.

***

Trời nóng quá mức, buổi trưa, Đỗ Nhược không ra khỏi thư viện, chỉ gặm bánh mì cho đỡ đói. Định sẽ kiên trì đến tối, nhưng mới sáu giờ thì bụng cô đã kêu ùng ục biểu tình. Cô thu dọn sách vở đến căng tin, com nước xong đi ra cửa lại vô tình gặp được Lê Thanh Hòa.

"Sao anh cũng ở lại trường?" Đỗ Nhược kinh ngạc.

"Trước đó, Orbit đã cho nghỉ phép rồi, ngày mai tập hợp."

"Bọn em cũng vậy."

Lê Thanh Hòa không đến Thâm Quyển tham gia cuộc thi nên khen ngợi: "Chúc mừng em nhé, đoạt giải vô địch thể giới."

"Là cả nhóm mới đúng."

"Em có thể chung sức với cả nhóm, tạo nên thành tựu xuất sắc như vậy, anh thấy mừng cho em. Anh Dịch cũng khen ngợi em rất nhiều đấy."

Đỗ Nhược không tin: "Vậy sao? Em từng gặp anh ấy ở Thâm Quyển, vẫn vô cùng nghiêm túc. dọa em chết khiếp."

Lê Thanh Hòa cười sang sảng: "Thật, anh ấy hiếm khi khen ai." Sau đó, anh lại thờ dài. "Tiếc là không giữ em lại được."

"Sao lại nhắc đến chuyện này? Lúc trước đã nói rồi mà. Mặc dù anh Ô làm mọi chuyện âm ỉ khó coi, nhưng em vẫn rất cảm ơn anh và anh Dịch."

"Anh không dám nhận đâu. Tuy rằng hai bên có cạnh tranh nhưng chúng ta vẫn là bạn, em đừng quên nhé."

Đỗ Nhược phì cười: "Em là loại người này à? Anh cũng đâu phải, đúng không?"

"Vậy thì đúng." Lê Thanh Hòa cười vui vẻ, ngẩng đầu thấy đã đến ký túc xá nữ, liền vẫy tay chào cô. "Em vào đi, anh cũng đi đây, bye bye."

"Vâng, bye bye anh." Đỗ Nhược chào lại, nhìn theo bóng anh ta đi xa mới cười tủm tỉm, quay người đi lên bậc thềm, lập tức thấy Cảnh Minh đang đứng dưới cây phong, đôi mắt đen láy lạnh lùng nhìn cô.

Đỗ Nhược khá bất ngờ, nhìn xung quanh không có ai mới chạy sang, nhỏ giọng hỏi: "Sao anh lại ở đây? Em nghĩ sáng mai anh mới về trường chứ?"

Cảnh Minh không đáp, ánh mắt lia nhanh từ đầu đến chân cô mới bình tĩnh hỏi ngược lại: "Anh nhắn tin cho em, em không đọc được hả?"

Cô sững sốt, vội giải thích: "Em bỏ quên điện thoại ở ký túc xá."

Cảnh Minh ghen giọng, kiềm chế lắm mới không để lộ ra sắc mặt quá khó coi, bèn quay người lại: "Đi thôi."

Đỗ Nhược hí hửng đuổi theo: "Đi đâu?"

Cậu không trả lời, giống như không nghe thấy. Cô thấy rất lạ, nhìn cậu nhưng không phát hiện ra điều gì khác thường.

Lúc lên xe, chạy trong khuôn viên trường thì vẫn bình thường, nhưng khi ra đến đường vành đai bốn cậu liền phóng như vũ bão.

Đỗ Nhược nắm chặt tay nắm bên cửa ghế lái phụ, kinh hồn bạt vía: "Anh có thể lái chậm lại không? Chạy nhanh như vậy làm gì?"

Cậu lạnh lùng nhìn chằm chằm con đường phía trước. Cô khó hiểu, dần dần nhận ra tâm trạng cậu không tốt nhưng không biết nguyên do. Lẽ nào vì cô quên mang theo di động? Không đến nỗi giận như vậy chứ? Tình tình người này... Thôi, càng khuyên sợ càng bốc hỏa, cô dứt khoát im lặng, cứ để mặc cậu vậy, khi nào hạ hỏa chút rồi hãy nói.

Xe dừng trước một nhà hàng cổ điển đậm chất Trung Hoa cực kỳ trang nhã, trên tảng đá màu sắc rực rỡ viết ba chữ: Ngô Ngữ Hiên. Bóng đêm giăng bốn phía, đèn lồng giấy treo trên hành lang dài khẽ lay động theo gió. Cảnh sắc rất đẹp nên thơ, nhưng hai người đều không có tâm trạng nào ngắm cảnh.

Cô gái lễ tân mặc sườn xám lịch sự khom người dẫn đường. Từ đầu đến cuối, Cảnh Minh không nói lời nào. Đỗ Nhược cầm đầu đi theo cậu.

Căn phòng rất lớn, bên trong bài trí tao nhã. Trên bàn gỗ lim đã bày sẵn món ăn muôn hình muôn vẻ, nào là vịt quay xắt lát, cá chưng, bách hợp xào cần tây, cải xào tôm, cá lăng xào rau diếp, canh dưa leo đậu hũ, trà Long Tĩnh, sữa ngô và một lồng bánh hấp trắng ngần mềm mại.

Cảnh Minh ngồi xuống trước, không nói câu nào, chỉ lẳng lặng nhìn cô.

Đỗ Nhược suy đoán chắc cậu định hẹn cô ăn tối nhưng cô lại không phản hồi nên tức giận đây mà. Mặc dù thấy oan uổng nhưng để cậu phát hỏa một

chút cũng được, cô không muốn khiến không khí trở nên xấu đi, bèn cầm đũa gấp thức ăn vào bát: "Còn chờ ai nữa hả?"

"Chờ ai nữa?" Cậu gắt giọng hỏi ngược lại.

"À, tại em thấy nhiều món ăn như vậy nên tưởng còn có người khác."

Đỗ Nhược đánh hơi được con thịnh nộ cuộn cuộn ẩn sau giọng nói bình tĩnh kia, thế là dứt khoát không chọc cậu nữa, chú tâm dùng bữa. Nhưng khi nãy ở trường, cô đã ăn bát mì to rồi, làm sao nuốt trôi nữa, nên mới ăn hai miếng liền có chút no bụng.

Cảnh Minh chăm chú quan sát nãy giờ, không hề động đũa nên cậu dễ dàng nhận ra. Cảnh tượng ở trước ký túc xá nữ tối nay hết như lần ở sân vận động Tô Chim, nổi nhục nhả lại tái diễn khiến đầu óc cậu như muốn nổ tung.

Cậu đột ngột lên tiếng: "Sau này, không được qua lại với Lê Thanh Hòa nữa."

Cô giật mình ngẩng đầu: "Hả?"

"Anh không thích, không thích chút nào." Cậu gằn giọng.

"Tại sao?"

"Không tại sao cả."

Đỗ Nhược lẩm bẩm: "Anh vô lý quá."

"Anh vô lý đấy, thì sao?" Cậu cất cao âm lượng, cố kiềm chế, quay đầu nhìn bức tranh chữ treo trên tường, cười châm chọc: "Đỗ Nhược Xuân, em có làm rõ tình huống chưa? Hắn là gì của em? Cùng nhau dùng cơm tán gẫu, em không có bạn trai hay sao mà phải đi tìm hắn?"

"Anh...Anh nghĩ lung tung gì vậy?" Đỗ Nhược xấu hổ đỏ mặt. "Em không thể có bạn là con trai sao? Lý Duy, Hà Vọng, Vạn Tử Ngang đều là bạn của em, sao anh không nói?"

"Họ thì được, hắn thì không."

"Tại sao?"

"Anh nói không được là không được."

Tên này quả thật ngang như cua ấy. Cô đặt đũa xuống, quay người sang nơi khác, mặt mày lạnh tanh, không thèm để ý đến cậu nữa.

Làm sao cậu không nhìn ra cô đang xì mặt kháng nghị, ngọn lửa thịnh nộ trong lòng bốc cao, cộng thêm sự uất ức, tức tối mấy ngày qua dồn nén lại, dù không thể nhẫn nhịn được nữa nhưng Cảnh Minh vẫn cố bình tĩnh hỏi: "Có phải em thích hắn không?"

Đỗ Nhược kinh hãi nhìn cậu.

Cậu mỉa mai: "Tên đó có gì đáng để em thích hả? Nói nghe xem."

Sắc mặt Đỗ Nhược thay đổi, không rõ lại đắc tội với cậu chỗ nào. Cậu quá đáng như vậy, cô không thể tiếp tục nhẫn nhượng được nữa: "Anh có thể đừng nói bằng giọng điệu này không? Đàn anh tốt tính, học giỏi, ngoại trừ gia cảnh bình thường thì cái gì cũng tốt cả. Nếu có người thích anh ấy thì cũng là chuyện đương nhiên thôi."

"Cũng đúng." Cậu ngả lưng vào ghế, tay siết chặt mép bàn, cười khẩy. "Rất xứng với em."

Đỗ Nhược thấy tim mình như bị đâm một dao, kinh ngạc tròn to mắt, không dám tin cậu vừa thốt ra những lời vừa rồi.

Cảnh Minh đánh mặt, ánh mắt khiêu khích. Cậu chính là cố ý bướng bỉnh không nhận sai đấy!

"Anh nói chuyện đừng cay nghiệt như vậy được không?" Lúc này, cô cảm thấy cực kỳ nhục nhả. "Anh có tiền thì hay lắm sao?"

Cậu hỏi ngược lại: "Em không có tiền thì hay lắm sao?"

Đỗ Nhược uất nghẹn, mặt đỏ như sắp rì máu: "Anh cho rằng bản thân mình chỗ nào cũng tốt hết hả? Trong mắt em, anh chẳng có chỗ nào tốt cả, khinh thường người khác, tự cao tự đại, kênh kiệu hách dịch, vô cùng đáng ghét!"

Sắc mặt Cảnh Minh càng trở nên khó coi hơn: "Em nghèo nàn văn chương vậy sao? "Khinh thường người khác, kênh kiệu hách dịch, tự cao tự đại", nói đi nói lại chỉ có mỗi mấy câu này thôi à? Mẹ nó, tôi thuộc đến nát luôn rồi! Em cứ nói mãi như vậy có ý nghĩa gì không?"

Cô bị cậu quát tháo, nhịp tim đập cuồng loạn trong lồng ngực. "...Chẳng có ý nghĩa gì cả." Cô thất vọng vô cùng. "Tôi nghĩ anh đã thay đổi, nhưng thật ra không hề."

Cảnh Minh ngạc nhiên giống như được nghe chuyện cười: "Tôi thay đổi? Vì ai? Em sao? Em cho rằng tôi quen em là để xóa đói giảm nghèo hả? Đỗ Nhược Xuân, Cảnh Minh tôi tuyệt đối sẽ không thay đổi vì bất cứ ai. Trước kia tôi thế nào, bây giờ vẫn tiếp tục như thế, sau này cũng vậy. Tốt nhất em nên tiếp nhận sự thật này đi."

Con người cậu một khi muốn làm tổn thương người khác thì mỗi lời thốt ra đều sắc bén như dao. Tim Đỗ Nhược đau nhói từng cơn. Cô cảm thấy mình không thể ở đây thêm một giây một phút nào nữa, đứng dậy toan bỏ đi.

"Ngồi xuống!" Cậu quát lớn, lạnh lùng ra lệnh. "Ăn xong rồi đi."

Cô dừng lại theo phản xạ, hồ thẹn vì mình nhu nhược, quay lại gắt giọng: "Trước khi đến, tôi đã ăn rồi." Dứt câu liền xoay người bỏ đi.

Cảnh Minh giận dữ đứng bật dậy, xông đến kéo cô lại.

Đỗ Nhược bị kéo loạng choạng đụng vào ngực cậu, kinh hãi: "Anh buông tay ra."

Cậu không buông, cúi đầu gần từng chữ: "Tôi nói là ăn xong rồi đi."

"Tôi không ăn." Cô hét âm lên, cổ đẩy cậu ra, lại không ngờ mình đứng không vững, người chao đảo va phải giá gỗ chạm rỗng bên cạnh.

Cảnh Minh sững sốt, lập tức nhào đến kéo cô về phía mình, thế nhưng cậu lại mất trọng tâm ngã về phía giá gỗ kia. Tấm lưng gầy gò của cậu đụng phải góc nhọn của chiếc giá, thoáng chốc đau đến mức mặt trắng bệch.

Chiếc giá đổ ập xuống đất, một hộp giấy nhỏ vuông vức rơi xuống sàn. Bánh sinh nhật vỡ tan.

Cảnh Minh chịu đựng cơn đau, lao đảo đứng dậy, còn Đỗ Nhược thì giẫm phải gì đó, nhấc chân lên mới thấy là hai cây nến số 1 và 9 bị cô đạp bẹp gí. Cô sững sờ giây lát, hết nhìn cây nến rồi nhìn lại chiếc bánh kem đã nát vụn, ngẩng đầu nhìn cậu: "Anh.. "

Con thịnh nộ của Cảnh Minh đã đến cực điểm: "Ngay cả sinh nhật tôi mà em cũng không biết sao?"

Đỗ Nhược vừa âm ức vừa ngượng ngùng: "Anh không nói, sao em biết?"

"Đã nói với em tôi là chòm sao Sư Tử, nếu em có chút xú quan tâm thì đã tìm hiểu rồi." Cậu quay người lại, tay chống xuống bàn, giận đến độ bả vai run run.

Thế cục đột ngột thay đổi. Cậu không nhìn Đỗ Nhược nữa, hạ lệnh đuổi khách: "Em muốn đi thì đi đi."

Đỗ Nhược đứng ngây như phỗng, mặt đỏ bừng, mắt cũng đỏ hoe. Xưa nay, cô chưa từng làm sinh nhật, cũng không biết chòm sao gì. Đây chỉ là sơ suất vô tâm thôi, nhưng cậu lại cho rằng đó là lỗi lầm cố ý. Rõ ràng cậu cũng sai, nhưng bây giờ cô lại biến thành người đáng ghét phải chủ động xin lỗi.

Tại sao phải như vậy?

Cô băn khoăn, loạng choạng đi về phía cửa. Khóe mắt cậu nhắc thấy hành động đó, tấm lưng gồng lên căng cứng. Cuối cùng, cô vẫn đứng lại, không sao bỏ đi được, dù giận khùng khiếp vẫn không thể nào bỏ mặc cậu lại đây.

Cảnh Minh theo dõi sát sao từng động tĩnh của Đỗ Nhược. Rốt cuộc cô đã đứng lại, quay đầu nhìn chiếc bánh kem nát bét. Cô đột ngột ngồi xuống, uất ức cầm lên một miếng kem bơ. Cậu kinh hoàng nhào đến, kéo cô dậy: "Em làm gì thế?"

Đỗ Nhược nhìn cậu, mắt đỏ hoe: "Không phải anh nói ăn xong mới được đi sao? Không phải anh trách em không biết sinh nhật của anh sao? Em ăn hết tất cả những thứ ở đây, coi như xin lỗi anh, được chưa?" Vừa nói cô vừa muốn giãy khỏi cậu.

"Đây là em có ý giận dỗi với anh hả?" Cậu đau lòng chết đi được, tức giận kéo cô lại, lúng túng lau đi chỗ kem trên tay cô, gầm lên: "Ai ép em ăn cơm? Ai ép em ăn bánh? Em không thể xuống nước một chút hay sao? Đỗ ngọt anh vài câu sẽ chết à?"

"Tại sao anh quát mắng em mà em còn phải dỗ dành anh? Tại sao anh không nói thẳng mà bắt em phải tự hiểu? Em không biết chòm sao Sư Tử là gì cả."

"Là do em không quan tâm đến anh thôi."

"Em không có..." Cô tức giận phản bác, đáy mắt rung rung nhưng vẫn cố nén để nước mắt không rơi xuống.

Cảnh Minh ngây người.

"Đừng khóc!" Cậu không đành lòng thấy cô như vậy, cuống quýt cầm khăn giấy lau nước mắt cho cô.

"Không cần anh lo." Cô gạt phắt tay cậu ra.

Cậu vẫn đứng yên, lồng ngực phập phồng kịch liệt, không hề vờ vập về phía cô như trước nữa.

Mắt hoen đỏ, cô không khóc nhưng cũng không nhìn cậu. Trong lòng ảm ức vô vàn, cô không biết phải nói từ đâu. Hôm nay là sinh nhật cậu nên cậu lớn nhất, nói gì cũng đều là cô sai.

Cảnh Minh ngồi bên kia bàn, sắc mặt vẫn khó coi, nổi tức giận lan tràn, nhưng sợ cô khóc nên cậu phải cố nén nhịn. Hai người cứ thế giằng co, không ai để ý ai, người nào cũng cảm thấy bản thân đang phải chịu uất ức, không cách nào trút ra, không chịu nhượng bộ đối phương.

Bữa cơm kết thúc trong nước mắt và tiếng cãi vã ồn ào. Cảnh Minh lái xe đưa Đỗ Nhược về trường. Trước khi cô xuống xe, cậu lạnh giọng nói: "Anh hỏi lại lần nữa, em vẫn tiếp tục qua lại với người kia, đúng không?"

Cô im lặng tháo dây an toàn, mở cửa xuống xe rồi đóng sầm lại, đi thẳng không hề quay đầu.

Cảnh Minh nổi trận lôi đình, gần như muốn đập mạnh vào tay lái trút cơn thịnh nộ. Cậu không cho qua chuyện này dễ dàng đâu. Nếu cô không chịu chủ động làm lành trước, cả đời này, cậu cũng sẽ không nói chuyện với cô nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

Phòng ký túc xá tối om nóng bức, Đỗ Nhược ngồi dựa vào ghế ngăn người. Tất cả mọi mệt, xấu hổ, phẫn nộ, buồn bã đều biến mất, đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng.

Có vẻ như cuộc tình này quá đổi bông bột, cả hai chưa suy nghĩ nghiêm túc đã quyết định đến với nhau. Cô vừa giận cậu vừa đau lòng, nước mắt lặng lẽ chảy xuống, khóc đến mệt mỏi cả người. Cuối cùng, cô mở máy vì tính nhập từ khóa: "Bạn trai".

Lúc gõ hai chữ này, tim cô lại lỡ nhịp. Bạn trai, Cảnh Minh là bạn trai của cô. Cảm giác này thật kỳ diệu, luôn cảm thấy không chân thật, nhưng đây rõ ràng là sự thật. Cậu chính là bạn trai của cô.

Hoàn hồn lại, Đỗ Nhược tiếp tục gõ chữ: "*Sinh nhật bạn trai, nên tặng quà gì?*"

Kết quả hiện ra nào là đồng hồ đeo tay, cà vạt, Zippo, ví tiền, dao găm Thụy Sĩ, đồ cạo râu, áo sơ mi, giày...

Đồng hồ đeo tay không mua nổi, cô lại không rành các trào lưu thời trang, cậu cũng không hút thuốc. Dao găm Thụy Sĩ á? Cảm thấy không tốt cho lắm. Tìm cả buổi, cô quyết định lướt thử một vòng trung tâm thương mại mình hay đi.

Tắt máy tính, cô gục lên bàn, cúi đầu khẽ cào mặt bàn một lát rồi nhìn điện thoại, bỗng dấy lên dũng khí gọi điện cho cậu.

"Tút...tút...tút..." Không ai bắt máy, cô yên lặng một lát mới nhấn tin: "*Sinh nhật vui vẻ.*"

Cô gửi xong liền đi tắm, lúc trở về phòng thấy điện thoại sáng lên. Đỗ Nhược lập tức nhào đến bên bàn, nhưng là tin trong nhóm chat của phòng ký túc xá.

Cảnh Minh không để ý đến cô, Đỗ Nhược bỗng thấy lòng trống vắng. Cô thẫn thờ giãy lát, vô thức đi đến trước gương xem xét. Không biết có phải do vừa tắm xong hay không, cô tự thấy mình trông ưa nhìn hơn lúc trước một chút. Hàng mày mảnh mai, mắt đen mũi cao, miệng chúm chím hồng hồng, có chút đáng yêu.

Cô mở nhóm chat của đám bạn cùng phòng lên xem, hóa ra Khuru Vũ Thần đang khoe khoang tình yêu, đăng ảnh hoa hồng Lý Duy tặng.

Hạ Nam: "*Ngày gì thế hả?*"

Khuru Vũ Thần đặc ý: "*Có phải ngày gì đâu. Anh ấy thấy hoa hồng, nhớ đến mình nên mua tặng thôi.*"

Hà Hoan Hoan: "*Mẹ ơi, nhức răng!*"

Đỗ Nhược không ngờ khi yêu đương, Lý Duy lại khác biệt lớn như vậy, thấy là lạ. Trong nhóm nhao nhao, Hà Hoan Hoan không ngừng "đào tin".

Đỗ Nhược nhân cơ hội hỏi thăm: "*Hai cậu có cãi nhau bao giờ không?*"

Khuru Vũ Thần: "*Mới yêu đương chưa tới một tháng, có gì đâu mà cãi vã. Với lại, tính tình anh ấy rất tốt.*"

Cũng đúng! Đỗ Nhược cắn môi, lát sau lại hỏi tiếp: "*Bình thường, trong hai cậu, ai là người chủ động.*"

Khuru Vũ Thần: "*Cả hai đều chú ý quan tâm nhau, đa số là mình chủ động. Chịu thôi, anh ấy bận quá, còn mình rảnh rỗi sinh nông nổi mà.*"

Đỗ Nhược: "*Cậu chủ động như vậy, có khi nào lâu dần, cậu ấy sẽ không quan tâm đến cậu nữa không?*"

Khuru Vũ Thần: "*Trời, cái đứa không có một mảnh tình vắt vai như cậu lấy đâu ra nhiều ý nghĩ kì quái thế? Lại xem linh tinh trên mạng hả?*"

Đỗ Nhược không đáp, chỉ gửi một icon biểu cảm qua.

"Yêu đương ấy, đừng hỏi người khác, cũng đừng nghe kinh nghiệm của người ngoài, vô ích thôi. Mỗi người đều khác nhau, cứ hưởng thụ hết mình là được."

Hà Hoan Hoan thở dài: "*Cậu nói mấy thứ này Cỏ Nhỏ không hiểu đâu."*

Đỗ Nhược nín thinh.

Hạ Nam: "*Giống như học hành vậy thôi. Nhớ lại trạng thái căng thẳng khi vừa nhập học, lại nghĩ đến trạng thái học tập bây giờ của cậu đi."*

"À..." Đỗ Nhược ngẫm nghĩ giây lát, cái hiểu cái không.

Đề tài quay lại chuyện của Khuru Vũ Thần. Cô không hỏi thêm nữa. Bốn cô gái trò chuyện đến tận khuya rồi thiếp đi bên điện thoại. Trước khi ngủ, Đỗ Nhược thoáng nhìn điện thoại lần nữa. Cảnh Minh vẫn không nhắn lại cho cô.

***

Ngày hôm sau, mừng 1 tháng 8, toàn bộ thành viên của Prime tập hợp, tiếp tục hành trình chinh phục đỉnh cao. Chuyện đầu tiên khi cả nhóm có mặt đông đủ là họp tổng kết. Sáng sớm, Đỗ Nhược đến phòng thí nghiệm đã dựng Cảnh Minh ngay cửa. Cô do dự có nên nói gì đó xoa dịu cậu không, nhưng không ngờ cậu lại phớt lờ cô, đi thẳng vào trong.

Đỗ Nhược khẽ "hừ" một tiếng cho bố tức. Chỉ chốc lát, mọi người đều có mặt đầy đủ. bắt đầu cuộc họp.

Theo thường lệ, cô ngồi đối diện Cảnh Minh. Cậu cũng rất lợi hại, cả quá trình không hề nhìn cô lấy một lần, xem cô như không khí. Nhưng cậu vẫn công tư phân minh, rành mạch phân công nhiệm vụ và đưa ra tiêu chuẩn mới cho mỗi tổ.

Trải qua hơn một năm cố gắng, những hệ thống trang bị của dự án "Không người lái" về cơ bản đều đã sẵn sàng, chỉ đợi tiến thêm một bước kiểm tra đo đạc tính năng, hoàn thiện các chức năng và điều chỉnh thích ứng giữa các hệ thống.

So với cuộc đua xe không người lái, hệ thống và chức năng của xe hơi không người lái càng tỉ mỉ và phức tạp hơn nhiều. Bởi vì xe đua bình thường chỉ cần "thấy" đường đua, đối thủ và phân biệt chướng ngại vật là đủ. Nhưng xe hơi không người lái phải chạy trong thành phố, tình hình giao thông phức tạp gấp hàng nghìn hàng vạn lần. Đường phố, đèn giao thông, bảng hướng dẫn, người đi đường, xe cộ, động vật... Ngoài ra còn có vô số thứ nhỏ nhặt trong cuộc sống thực nhưng sẽ biến thành sự trở ngại đối với xe hơi không người lái, ví dụ như túi nilon bay trong gió, lá cây, nước mưa...Xe hơi không người lái là một robot phải phân biệt được chính xác mọi chướng ngại, gặp người đi đường thì phải dừng xe, nhưng gặp giấy vụn hay lá cây thì không cần.

May mà dữ liệu đã được thu thập xong ở giai đoạn trước, bây giờ chỉ cần tiến hành chạy thử và hoàn thiện cho giai đoạn cuối cùng. Tóm lại, nhiệm vụ của tổ cảm biến và tổ điều khiển nặng hơn tổ vận hành một chút.

"Tổ cảm biến tiếp tục tra tìm thiếu sót và bổ sung những thứ còn thiếu, tập hợp dữ liệu. Tổ điều khiển hoàn thiện phương án lập trình. Tổ vận hành suy nghĩ đến vấn đề giảm tải và tăng tốc. Nửa tháng sau, Ngón lão sẽ đến thăm, tất cả phải chuẩn bị thật tốt." Sau khi Cảnh Minh tổng kết nhiệm vụ mới của từng tổ thì gõ bàn tuyên bố: "Tan họp."

Cậu đứng dậy bỏ đi, mọi người cũng giải tán, bận lo việc của mình. Đỗ Nhược nhìn theo Cảnh Minh. Cậu không đoái hoài gì đến cô thật rồi.

Người ta đã hờ hững với mình thì cô cũng không mất công đi lấy lòng làm gì. Cậu cũng sai, sao chỉ mỗi cô phải nhượng bộ?

Hai người mạnh ai người nấy làm, cả ngày hôm đó không nói với nhau câu nào. Đến chập tối, Đỗ Nhược chuẩn bị ra về, Cảnh Minh phát hiện nhưng không phản ứng. Mãi đến khi cô đi ra cửa, cậu mới ngược mắt lên nhìn, sau đó lạnh mặt cúi đầu, tiếp tục công việc.

Đỗ Nhược đến trung tâm thương mại một chuyến, nhưng dạo khắp một vòng mà không có món gì thu hút cô từ ánh nhìn đầu tiên cả. Cô ngồi tàu điện ngầm đến vài trung tâm khác. Lúc sắp đóng cửa khu thương mại thì có một đồ vật nho nhỏ trong tủ kính cửa hàng trang phục nam thu hút sự chú ý của cô.

Cô khom lưng nhìn vật bé bé tính xảo trong tủ, hỏi thăm: "Đây là gì vậy?"

Nhân viên bán hàng trả lời nhưng Đỗ Nhược vẫn không hiểu: "Dùng như thế nào?"

Nhân viên làm mẫu cho cô xem, điệu bộ kia làm cô nhớ đến dáng vẻ của Cảnh Minh mà cô từng thấy vô số lần.

"Tôi chọn cái này." Cô vui tươi hơn hờ. " Bao nhiêu tiền?"

"Bên này là ba, bốn trăm, bên kia là năm, sáu trăm."

Đắt quá, món đồ bé xíu thế kia! Đỗ Nhược gấp ngón tay nhắm tính: "Bên kia đi, trông đẹp hơn."

"Cái đó sản xuất tại Anh, mỗi chiếc đều có tên gọi riêng. Hoa văn khác nhau nên giá tiền có chênh lệch, từ tám trăm đến một nghìn."

Cô hết xem bên này đến nhìn bên kia, dịch sang một phía chăm chú lựa chọn hoa văn, nhỏ giọng hỏi dò: "Cái này bao nhiêu tiền?"

"Cô tỉnh mắt thật, đây là cái đắt nhất, một nghìn."

Đỗ Nhược nhìn chăm chăm vật nhỏ kia, trầm mặc một lát mới hỏi: "Nó tên gì vậy?"

"King's Cross." (Quyền trượng của Vua)

"King's Cross." Đỗ Nhược thì thầm lặp lại.

Nhân viên cửa hàng sớm nhìn ra cô là sinh viên, bèn tốt bụng giới thiệu thêm: "Victoria này cũng rất xinh, chỉ tám trăm mười tệ thôi. Nhưng...thật ra không cần mua đắt như vậy đâu. Loại ba, bốn trăm cũng có hoa văn tương tự. Cô xem thử đi."

Sang hèn lập tức hiện lên rõ rệt. Cô xem qua rồi lắc đầu, khẽ cắn môi: "Tôi chọn King's Cross. Có thể trả tiền mặt một nửa, quét thẻ một nửa không?"

"Có thể chứ!" Nhân viên lấy món đồ ra, cất vào chiếc hộp tinh xảo. "Cô mang đi tặng phải không? Tôi gói lại cho đẹp nhé?"

"Vâng, cảm ơn."

"Cô lựa chọn tỉ mỉ như vậy là tặng cho bạn trai sao?"

Đỗ Nhược đỏ mặt: "Vâng."

"Hạnh phúc thật."

Đêm khuya, Đỗ Nhược ngồi xe buýt về trường. Cô nâng niu chiếc hộp bằng hai tay, ngắm nghía tỉ mỉ, sự kích động nơi đáy lòng không sao bình ổn được. Nhưng vừa nhớ đến gương mặt lạnh như tiền của Cảnh Minh thì nỗi phấn khởi trong cô đã vơi đi không ít.

Cô nhét chiếc hộp vào túi, quay đầu ngắm cảnh đêm rực rỡ ngoài cửa sổ.

***

Những ngày tiếp theo, hai người vẫn tiếp tục chiến tranh lạnh với nhau. Phòng thí nghiệm bận rộn, Cảnh Minh cũng không buồn để ý đến cô. Lúc làm việc, cậu vô cùng nghiêm túc, rất hiếm khi phân tâm. Đỗ Nhược cũng vậy, bận bịu vận hành thử hệ thống cảm biến, xây dựng mô hình, mở rộng dữ liệu, không để tình cảm ảnh hưởng đến công việc.

Một lần cô gặp phải vấn đề bên chủ động chạy đến hỏi cậu, cũng có ý muốn làm hòa. Không ngờ, cậu chỉ lạnh lùng rút bản vẽ ra xem một lượt, viết ngoáy vài phương án giải quyết rồi trả lại cho Đỗ Nhược, từ đầu đến cuối không đếm xỉa gì đến cô.

Đỗ Nhược bị cậu làm tức chết. Từ đó về sau, gặp chuyện cần phối hợp với Cảnh Minh thì cô giao hết cho Lý Duy và Vạn Từ Ngang. Còn khi thật sự cần trao đổi vấn đề thì cô đến tìm Hà Vọng, đánh chết cũng không qua nói chuyện với Cảnh Minh để rước nhục.

Cô không nhịn được vị tổ tông Cảnh Minh này nữa. Tên đáng ghét ấy dù không nói lời nào nhưng vẫn nhử mày, khoe môi nhếch lên, chỉ đáng điệu hóm hình khinh khỉnh kia thôi đã đủ khiến người ta tức phát điên rồi.

Vì không chọc nổi nhân vật này, thế nên, cô đành trốn mất dạng.

Có hôm chạng vạng, Đỗ Nhược đi ăn tối gặp được Dịch Khôn ở thang máy. Anh ta vẫn mang dáng vẻ lãnh đạm, thờ ơ kia, thấy Đỗ Nhược chào mình chỉ gật đầu đáp lại. Đỗ Nhược cũng không nói nhiều, ngượng ngập chờ thang máy đến.

Bỗng Dịch Khôn hỏi: "Nghe Lê Thanh Hòa nói em làm việc ở Prime rất tốt?"

Đỗ Nhược gật đầu như bấm tới: "Dạ vâng, vui lắm ạ."

"Ừ, làm rất tốt." Dịch Khôn khen vu vơ.

"Dạ." Cô nhìn lên trần nhà, thấy hơi lúng túng.

Thang máy đến, trùng hợp Cảnh Minh từ đầu xuất hiện, thế là ba người trước sau đi vào trong. Cửa đóng lại, Đỗ Nhược sờn tóc gáy, ba người đứng ba góc tạo thành một tam giác đều. Dịch Khôn và Cảnh Minh không nói gì với nhau. Cảnh Minh và Đỗ Nhược thì càng không mắt qua mày lại, quả thật như trên chiến trường.

Thang máy không ngừng nhảy số đi xuống, không khí bên trong bí bách đến ngạt thở. Đỗ Nhược ừ ừ nhìn chăm chăm vào hư không. Đến tầng một, hai

người con trai đồng thời cất bước đi ra khỏi thang máy, không ai nhường ai. Đỗ Nhược im hơi lặng tiếng lùi lại phía sau.

Ra khỏi tòa nhà thí nghiệm, Dịch Khôn quay lại chào Đỗ Nhược: "Anh đi trước đây!"

"Vâng, tạm biệt đàn anh." Cô vẫy tay rồi quay đầu lại nhìn. Cảnh Minh đã bỏ đi từ lâu.

Cô dõi theo bóng lưng cậu, càng cảm thấy ngọt ngào. Nghĩ đến việc mình cứ trần trọc không yên, còn cậu thì chẳng mấy may quan tâm, một con tức cứ nghẹn ứ ở ngực không sao xua đi được.

Nhưng Cảnh Minh nào có dễ chịu hơn đâu. Mấy ngày đầu, cậu còn nóng giận không ngó ngang đến cô, kết quả cô không thêm giải thích khiến cậu càng bốc hỏa. Sau đó, hai người ngấm ngấm thì gan với nhau, cậu càng không thể không mắng đến sĩ diện của mình. Lòng cậu nghẹn chết đi được, nhiều khi hối hận vì đêm đó không dứt khoát trả lời. Thình thoảng muốn nói với cô một câu, nhưng hễ gặp cô cậu lại thấy điên tiết. Mỗi ngày, cô cứ nhàn nhả lướt qua lướt lại trước mặt cậu, công việc hay sinh hoạt đều ung dung tự tại khiến cậu uất ức vô cùng, không sao xuống nước được. Cậu thậm nhủ, bị cô hành hạ như vậy mãi, trước sau gì mình cũng chết sớm.

Cậu rảo bước thật nhanh, sa sầm mặt đi về ký túc xá, lúc đến cửa lại bất ngờ gặp Lê Thanh Hòa và một nữ sinh tay trong tay nói cười trước cổng. Cậu đi vào trong tòa nhà còn có ý quay đầu nhìn. Hai người kia còn hôn nhau nữa chứ!

Trở về phòng, lòng Cảnh Minh ngổn ngang trăm mối. Lê Thanh Hòa bắt cả hai tay sao? Không đúng, Đỗ Nhược vốn là của cậu, của một mình cậu mà thôi. Bỗng nhớ đến Lý Duy có kết bạn với anh ta, cậu thân nhiên cướp lấy điện thoại của cậu ta, lướt xem trang cá nhân của Lê Thanh Hòa, thấy ngay tấm ảnh chụp chung với bạn gái của anh ta hồi hai tháng trước. Phán bình luận bên dưới, Đỗ Nhược còn tung hoa: "*Trời ạ! Rốt cuộc hai anh chị cũng yêu nhau rồi, dài đi, dài đi!*"

Cảnh Minh thảng thốt, thoáng chốc sương mù tan biến. Thế nhưng nhớ đến những lời nói vô liên si, cố ý chọc giận cô đêm đó, cậu lại trầm mặc ỉu xiu. Bất chợt, cậu cảm thấy vô cùng lo lắng. Có thể nào đời này, Đỗ Nhược sẽ không bao giờ nói chuyện với cậu nữa không?

Buổi tối, Đỗ Nhược không đến phòng thí nghiệm mà đến thư viện tra cứu tài liệu, bận đến mười rưỡi mới rời đi. Cô men theo con đường rậm rạp cây cối trở về phòng.

Bắc Kinh tháng Tám vẫn nóng hầm hập, cô vừa đi vừa kéo cổ áo quạt gió, đầu óc hể hằn rồi liền nhớ đến Cảnh Minh, không khỏi vừa phiền muộn vừa rầu rĩ. Cô không biết phải làm sao nữa? Cứ tiếp tục như vậy sẽ...chia tay đúng không? Cô giật mình, mũi bắt đầu cay cay, cô vội hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn trời.

Đi được nửa đường thì bỗng đâu có một vật nhỏ bé quen quen xuất hiện phía trước. Cô đang cố nhìn kỹ thì vật nhỏ kia đã di chuyển đến gần.

Ro ro ro! Eva lạch bạch giờ cánh tay ngắn cùn chạy về phía cô.

Đỗ Nhược cực kỳ kinh ngạc, nhìn đảo dác không thấy chủ nhân nó đâu. Cô rảo bước đến cạnh Eva, ngồi xổm xuống vuốt đầu nó: "Sao em lại chạy đến đây?"

"Đến đón em." Mắt Eva to tròn xoay vòng, đầu nghiêng nghiêng, ngọt ngào nói: "Cô gái này sao tính tình lại hẹp hòi như thế, không tốt tí nào."

Đỗ Nhược mặt mày đen sì: "Ai hẹp hòi hả?"

Eva không tiếp lời cô, đầu lại nghiêng sang bên khác, nũng nịu cất lời: "Ôi, đừng giận nữa mà, anh sai rồi, được không?"

Đỗ Nhược sùng sốt, bật chợt đỏ mặt. Cô không chịu được, đứng phắt dậy, nhìn xuống Eva dưới chân: "Đồ chiêu trò!"

Eva từ từ ngẩng đầu, mở to mắt ngoan ngoãn nhìn Đỗ Nhược. Nó không thể xử lý câu "Đồ chiêu trò" này có ý là gì, thế nên lại ngoẹo đầu lần nữa, ra vẻ đáng yêu.

"Câu này khó quá." Nó vung vẩy cánh tay, "Nghe không hiểu!"

Lung lay rồi! Đỗ Nhược bị vẻ đáng yêu của Eva làm liều xiêu, nhìn xung quanh không thấy bóng dáng Cảnh Minh đâu, lại nhìn Eva: "Chị đi đây."

"Đưa em về nhà được không?" Eva chậm chạp đến gần, đưa tay nắm lấy dây giày cô, lắc lư làm nũng.

"Em bảo anh ấy đến đón đi."

Vừa dứt câu, không ngờ Eva lại rút tay lại, từ từ cúi đầu, đáng vẻ buồn so. Đỗ Nhược mềm lòng quá đỗi, lập tức ngồi xổm xuống vuốt đầu nó.

Eva lại nghiêng đầu nhõng nhéo: "Ôi, hết pin rồi."

Tức khắc ánh sáng nơi mắt Eva tắt ngóm, một tiếng "tít" vang lên, đầu và cánh tay trở về nguyên vị, rơi vào trạng thái hôn mê.

Đỗ Nhược á khẩu, rõ ràng là...ăn vạ đây mà! Cô ngây người một hồi, cuối cùng thở dài trong gió đêm xào xạc. Cô lấy điện thoại nhắn tin cho Cảnh Minh: "*Anh đang ở đâu?*"

Bên kia tức tốc trả lời: "*Sân thể dục.*"

Đỗ Nhược cẩn thận ôm lấy Eva, vuốt đầu rồi lau bụi bám bên dưới cho nó, đi đến sân thể dục.

Hiện tại vẫn trong kỳ nghỉ hè, đêm cũng đã khuya, trên sân thể dục vắng lặng như tờ. Cảnh Minh mặc áo phông trắng, ngồi trên khán đài vô cùng nổi bật. Thấy cô đi lên bậc thang, cậu đứng phắt dậy, ngoài mặt bình thản nhưng thật sự đang dè dặt quan sát cô.

Đỗ Nhược phồng má không nhìn cậu, cẩn thận giao Eva trong ngực đến tận tay cậu, sợ nó bị rơi xuống.

Khóe môi Cảnh Minh nhẹ cong khó mà phát hiện. Cậu vừa nhận lấy cô đã quay người: "Đưa về rồi, em đi đây."

Cậu lập tức kéo cô lại, đặt Eva lên ghế khán đài, mặt ửng đỏ: "Eva nói với em chưa?"

"Bày đặt chiều trò!" Cô ngẩng đầu. "Anh cho rằng cử Eva đến xin lỗi..."

Cậu cúi đầu hôn chụt lên môi cô, ánh mắt sâu hút khiến người ta lạc lối.

"Anh cho rằng..."

Cậu lại hôn cái nữa.

"Đừng hôn nữa."

Cậu đưa hai tay giữ mặt cô, ngậm lấy đôi môi mềm mại của cô hôn say đắm. Cô chỉ có thể nắm chặt tay cậu, toàn thân râm ran, vô thức kiễng chân lên.

Cảnh Minh quuyến luyến hôn cô không ngừng, đến khi thấy đủ mới ôm chặt cô vào lòng. Đỗ Nhược vẫn còn giận, đá cậu một cú thật mạnh, chưa hết giận lại đá thêm cú nữa.

Cảnh Minh chịu đựng, nhẹ cọ cảm lên huyết thái dương của cô, khẽ gọi: "Nhược Xuân, mấy ngày qua anh rất nhớ em."

Câu "Nhược Xuân" này mang theo âm uồn lười đặc biệt của người Bắc Kinh, cô nghe mà tim tan chảy. Đỗ Nhược sững sờ, phút chốc toàn thân mềm nhũn. Nổi tức giận mấy ngày qua đột ngột tan biến, cô từ từ đưa tay ôm lấy eo cậu.

"Anh sai rồi." Cậu thành thật nhận lỗi, "Anh mới xứng với em, chỉ anh mới xứng với em thôi."

Cô bấu môi, mắt ươn ướt, lăm lăm trong lòng cậu: "Không phải em không để tâm đến việc ấy. Em thật sự đã lên mạng tìm hiểu về chòm sao Sư Tử. Em nghĩ anh ám chỉ đến tính cách, nên rất nghiêm túc coi phân tích cá tính của chàng trai Sư Tử, không hề chú ý đến ngày tháng gì cả. Nếu anh nói thẳng, sao em có thể quên kia chứ." Nói đến đây, cô lại ghen ngào: "Em chưa hề thích ai khác, xưa nay đều không có, anh đồ oan cho em."

"Là lỗi của anh, đừng khóc mà!" Cậu nghe cô ghen giọng lại vội vàng nâng mặt cô lên xem thật kỹ.

"Ai thêm khóc." Cô quệt nước mắt trước ngực cậu.

"Em không giận nữa hả?"

Cô không phải là người giận dai, vội quay mặt đi, lát sau mới nói sang chuyện khác: "Anh đợi em bao lâu rồi?"

"Không lâu, canh gác ở cửa thư viện chốc lát thôi."

"Mệt cho anh nghĩ đến việc của Eva đến." Cô vuốt đầu Eva. "Nó hết pin thật hả?"

"Hết thật rồi."

Cậu ôm lấy Eva, nắm lấy tay cô đi xuống khán đài, ra khỏi sân thể dục mới buông ra. Hai người thong thả đi về phía ký túc xá, vừa đi vừa nói chuyện về phòng thí nghiệm và chuyến viếng thăm sắp tới của Ngôn lão. Chẳng mấy chốc, họ đã về gần tới ký túc xá nữ. Cô bước chậm lại, mở ba lô lấy chiếc hộp nhỏ bên trong đưa cho cậu.

Cảnh Minh nhận lấy, ánh mắt lộ vẻ ngạc nhiên: "Đây là gì?"

"Quà sinh nhật...Em luôn mang theo bên người nên giấy gói quà bị nhàu rồi."

Cảnh Minh sững sờ.

"Chỉ là một vật nhỏ thôi, trở về rồi xem, đừng làm rơi Eva đấy." Cô ngại ngùng nói rồi chạy vụt vào ký túc xá.

Cậu đứng ngẩn ngơ, đến tận lúc bóng cô khuất dạng mới chạy như bay về phòng mình. Việc đầu tiên là mau chóng mở chiếc hộp kia ra, chỉ thấy trên lớp nhung đen mềm mại đặt một cặp khuy măng sét bằng pha lê với hoa văn xanh nhạt và trắng ngà đan xen nhau, tỏa ra ánh sáng dịu dịu dưới ngọn đèn bàn.

Cậu nâng niu cặp khuy măng sét ấy, ngắm nghía chán chê, suýt nữa đã cười to thành tiếng.

Lý Duy bước vào phòng, thấy Cảnh Minh ngồi trước bàn, một tay nhẹ nhàng nắm chặt, tay kia cuộn lại chống vào chóp mũi, cúi đầu cười đến mức bả vai run run.

"Mày bị động kinh à?" Lý Duy tò mò.

Cảnh Minh hắng giọng: "Không có gì."

Nói xong lại cẩn thận bỏ khuy măng sét trong tay vào hộp.

Lý Duy thấy vậy bèn xia xói: "Lại mua khuy măng sét hả? Nhà mày nhiều đến mức mang ra triển lãm được luôn ấy nhỉ! Chắc, món nhỏ xíu như vậy mà đến mấy chục nghìn. Thế giới của người giàu quả thật khó hiểu."

Cảnh Minh mỉm môi cười, không đáp lời, cẩn thận cất chiếc hộp vào tủ.

...

Đỗ Nhược rửa mặt xong lên giường đi ngủ, vừa nằm xuống thì điện thoại vang lên tí tí, có tin thoại gửi đến.

Cảnh Minh: "Ngủ rồi hả?"

"Chưa."

"Em đang làm gì?"

"Đang định đi ngủ, còn anh?"

"Anh cũng vậy. Ngủ ngon!" Kèm theo một nụ hôn rõ to.

"Ngủ ngon." Cũng kèm theo nụ hôn ngại ngùng.

Đỗ Nhược vui người trên giường, nghe lại tin nhắn thoại của hai người, mặt nóng ran. Ôi, hè oi!

Cô cắt điện thoại, trở mình hít sâu. Cặp khuy măng sét kia đã tốn hết tất cả tiền dành dụm của cô rồi, chắc không đến nỗi quê mùa không dùng đến đâu nhỉ? Gió từ quạt máy thổi từng đợt, đồ ngủ cô bay lên rồi rủ xuống. Đỗ Nhược nằm trong bóng tối, khẽ mỉm cười rồi chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52

Sáng sớm hôm sau, Đỗ Nhược bị âm báo điện thoại đánh thức. Cô mơ mơ màng màng ấn mở màn hình, bật tin thoại lên, bên tai truyền đến giọng nói trầm ấm và lười nhác của Cảnh Minh: "Đỗ Nhược Xuân... thức dậy đi..."

Cô sồn gai ốc toàn thân, lập tức tỉnh dậy, bật nghe lần nữa: "Đỗ Nhược Xuân... thức dậy đi..."

Tìm cô đập rền rền, giọng này cậu thu lại lúc còn ngái ngủ ư? Nghe nhũn cả người luôn. Vừa định gõ chữ trả lời tin nhắn, nhưng nghĩ một lát, cô lại thu âm giọng nói của mình: "Làm gì vậy..."

Eo ôi, vừa thức dậy giọng còn chưa trong trẻo, sao nghe cứ ngọng nghịu thế nào ấy nhỉ? Cô nghe lại giọng mình lần nữa, xấu hổ lẩn qua lẩn lại trên giường, vùi gương mặt đỏ bừng vào gối.

Điện thoại lại vang lên âm báo, cậu gửi đến một hình động chú mèo hí hửng xoa tay, cô gửi lại một biểu tượng lé mắt.

Cảnh Minh gửi đến một dòng chữ: "*Đi chạy bộ với anh.*"

Cô ngáp dài ngồi dậy, vờn vai duỗi lưng. Cảnh Minh gửi đến hình động vuốt lông chú mèo nhỏ, "*Ngoan!*"

Cô đáp lại bằng một biểu tượng nụ cười mỉm kèm chữ: "*Anh biến đi!*"

Lúc Đỗ Nhược đến sân thể dục, Cảnh Minh đang hắng hái chạy bộ. Trường vẫn trong kỳ nghỉ hè, lại thêm sáng sớm nên trên sân chẳng có một bóng người.

Cô rón rén chạy theo phía sau cậu, khẽ đẩy lưng cậu một cái rồi cười khanh khách. Cậu lão đảo suýt ngã, quay người vò tóc cô rối bù. Đỗ Nhược giận dỗi đá cậu nhưng Cảnh Minh tay chân dài ngoằng đã nhanh chóng chạy mất. Cô đành vuốt tóc lại, tăng tốc đuổi theo.

Đỗ Nhược chạy vòng trong, Cảnh Minh chạy vòng ngoài, dần dần thích ứng nhịp bước của nhau. Hai người sóng vai chạy từng vòng trên sân.

Bên phía phòng thí nghiệm, dự án của Prime vẫn tiến hành bình thường và ổn định. Mọi người đều tập trung vào giai đoạn khó khăn cuối cùng.

Cảnh Minh và Đỗ Nhược tuy mỗi ngày đều ở bên nhau nhưng ngoại trừ việc trao đổi về các vấn đề kỹ thuật, đa số thời gian còn lại đều bận việc của mình. Chẳng qua ngẫu nhiên cậu sẽ vô thức ngẩng đầu nhìn sang cô chốc lát, rồi lại cúi đầu tiếp tục làm việc. Cô hoàn toàn không cảm giác được, nhưng thỉnh thoảng nghĩ đến lại nhìn về phía cậu, lát sau mới dời mắt đi.

Tháng Tám, sân trường uơm đầy ánh nắng, lấp lánh hết như tấm gương vỡ thành hàng nghìn mảnh nhỏ. Rót cuộc đã đến ngày Ngôn lão đến thăm phòng thí nghiệm.

Hôm ấy, Đỗ Nhược thức dậy thật sớm, rửa mặt xong đứng trước tủ quần áo nghĩ ngợi rất lâu, cuối cùng chọn chiếc sơ mi kiểu hải quân sọc nhỏ màu xanh trắng phối với chiếc váy jeans thêu hoa thịnh hành năm nay, đơn giản, lịch sự, lại toát lên nét năng động của sinh viên.

Đến phòng thí nghiệm, Cảnh Minh đã sớm có mặt. Cậu mặc áo sơ mi trắng và quần jeans trơn, phong cách đơn giản hết như cô. Những người khác đa phần đều mặc áo sơ mi hoặc áo thun, tất cả đều giản dị và phóng khoáng.

Đỗ Nhược liếc mắt nhìn ống tay áo của Cảnh Minh. Cậu mang cặp khuy măng sét nho nhỏ khiêm tốn cô tặng, tay áo thêu ẩn một đường màu xám xanh mờ nhạt, cực kỳ hợp với khuy măng sét kia, như thể là một đôi trời sinh vậy.

Cô mím môi nén nụ cười. Cậu nhìn thấy, khẽ nháy mắt với cô từ đằng xa. Hai người ngẫm hiểu rồi lặng lẽ dời mắt đi.

Hà Vọng ở bên cạnh quay người, đấm ngực ra vẻ đau khổ: Trời ơi cậu không chịu được chuyện tình bí mật nơi làm việc này nữa rồi. Còn phải vờ như không biết, đau khổ quá, muốn vùi thêm tiền bịt miệng!

Vạn Từ Ngang cười xòa lắc đầu.

Giờ hẹn là vào buổi chiều. Đúng hai giờ, lão tiên sinh Ngôn Nhược Ngu và hai trợ lý một nam một nữ của ông đến. Cảnh Minh bước tới niềm nở bắt tay họ. Ngôn lão cười thân thiện lần lượt bắt tay từng thành viên của Prime, không ngồi cũng không dùng trà, tỏ mò hết như đứa trẻ, hưng phấn yêu cầu lập tức đi thăm phòng thí nghiệm.

Nhóm Cảnh Minh đưa ông đi vòng quanh tham quan: "Sau hội triển lãm hồi tháng Năm đã muốn mời ngài đến thăm, nhưng đạo đó phải chuẩn bị cho cuộc thi ở Thâm Quyển, thật sự bận quá."

Ngôn Nhược Ngu xua tay ý bảo không sao. Ông cười hiền hậu: "Dồn tâm tư vào chính sự là đúng, tôi có xem truyền hình trực tiếp cuộc thi của các em ở Thâm Quyển, thắng đội AD của Mỹ, khiến tôi vui mừng đến tận mây xanh ấy."

Nữ trợ lý bên cạnh cười khê: "Lúc Ngôn lão xem truyền hình, kích động hết như trẻ con ấy, thỉnh thoảng lại giật thót, dọa chúng tôi sợ chết khiếp."

Cả đám thanh niên nghe vậy cười rộ.

"Quả nhiên tôi không nhìn lầm các em, thế hệ thanh niên bây giờ..." Ngôn Nhược Ngu quay sang nhìn trợ lý gật đầu: "...Quả là hậu sinh khá úy!"

Lý Duy cảm ơn: "Ngài quá khen rồi ạ, chỉ là mọi người trong nhóm đều đồng lòng, nỗ lực hướng đến ước mơ chung thôi."

Cảnh Minh cho Ngôn lão xem hệ thống động cơ, hệ thống cảm biến thị giác, não bộ AI mà họ sẽ dùng cho Prime No.2.

"Công suất động cơ xuất nhập là 230 mã lực, vận tốc quay từ 5300 đến 6400/giây... Tốc độ xe cao nhất là 240km/h, đề pa trong 6-7 giây có thể tăng tốc đến 100km/h...Camera ở đuôi xe đạt đến bảy mươi triệu điểm ảnh... não bộ AI có nền tảng chức năng tự học và ý thức..."

Cảnh Minh giới thiệu cặn kẽ mỗi tham số trong hệ thống. Ngôn lão nghiêm túc lắng nghe, gật gù liên hồi, thỉnh thoảng đặt ra câu hỏi. Cậu và cả nhóm đều từ tốn giải đáp.

Ngôn Nhược Ngu cảm khái: "Tiêu chuẩn kỹ thuật của các em rất cao!"

Cảnh Minh thưa: "Nếu không đột phá tiêu chuẩn, thì ý nghĩa của khoa học kỹ thuật là gì?"

Ngôn Nhược Ngu nghe vậy, cười sáng khoái: "Hay, nói rất hay."

Đi tham quan một chuyến, Ngôn lão vô cùng cảm động trước năng lực, yêu cầu cao và tinh thần phấn đấu, lý tưởng đồng nhất của nhóm thanh niên Prime.

Nam trợ lý nói với mọi người: "Thật ra có rất nhiều nhóm thanh niên tìm Ngôn tiên sinh để nghị đầu tư hợp tác, nội trong năm nay đã nhận hơn trăm lời mời. Nhưng cô cậu xem đi, nửa năm qua Ngôn tiên sinh chỉ ưng ý mỗi nhóm cô cậu thôi."

Cảnh Minh gật đầu: "Cảm ơn."

Ngôn Nhược Ngu ra hiệu cho trợ lý im lặng, lắc đầu: "Đây là hợp tác song phương. Nếu không phải các em có thực lực, ông già này cũng không đầu tư tài chính vào giấc mơ của các em đâu..." Lời nói của ông đầy chân thành. "Công nghệ không người lái là một cuộc cách mạng, cuối cùng có một ngày nó sẽ bao phủ cả thế giới. Chúng ta không thể lạc hậu thua người khác. Tương lai muốn chạy thắng cuộc đua này, phải dựa vào những con người trẻ tuổi có hoài bão, có khát vọng như các em rồi."

Ông nhìn nhóm thanh niên trước mặt, trong một tích tắc nào đó, dường như nhìn thấy được tương lai. Ông khẽ thở dài: "Tôi già rồi, nhưng các em còn trẻ, nhân lúc còn nhiệt huyết hăng hái thì cứ việc xông xáo đi."

Đỗ Nhược vẫn đứng một bên nhìn ông cụ đã hơn bảy mươi nhưng tinh thần vẫn quá thướt, ánh mắt vẫn tinh anh, bất chợt nội tâm kích động. Trẻ tuổi thật tốt, trẻ tuổi thì phải tung hoành ngang dọc!

Buổi tối, Cảnh Minh tổ chức một bữa tiệc tiếp đãi Ngôn lão tại một nhà hàng Trung Quốc khá riêng tư, được cải tạo từ căn tử hợp viện với ngôi xóm tường đỏ, hành lang uốn lượn, cây xanh suối giả, đèn lồng giấy lay động chập chờn. Trong phòng thanh tịnh trang nhã, trên tường treo vài bức tranh thủy mặc chim chóc hoa cỏ. Bên ngoài cửa sổ gỗ là rừng trúc xanh mướt đong đưa trong gió.

Đêm nay ông cụ và nhóm thanh niên trò chuyện với nhau rất vui vẻ thoải mái. Từ chi tiết hợp tác cho đến phương hướng kế hoạch của phòng thí nghiệm, từ Prime No.2 nói đến hướng phát triển của cả một ngành, lại đến trí tuệ nhân tạo và cách mạng khoa học kỹ thuật, từ sáu giờ chiều nói đến mười giờ đêm.

Ngôn Nhược Ngu vô cùng phấn khởi, đến khi trợ lý ba lần bốn lượt thúc giục, nhắc nhở gần đây sức khỏe của ông không tốt cần về nghỉ ngơi, lúc này mới tan tiệc.

Đưa ông cụ đi xong, mười một người trẻ tuổi đứng ven đường nhìn nhau, không nhịn được cười vui sướng. Sự nghiệp của họ bắt đầu cất cánh từ khoảnh khắc này!

Trong bữa ăn, mọi người đều uống rượu vang nên không thể lái xe về, cũng không muốn về sớm như vậy, bèn dứt khoát ngồi bên vệ đường tán gẫu. Hà Vọng mặt mày đỏ gay, không kìm được kích động, ngửa cổ lên trời hét to.

Chu Thao kéo mặt Hà Vọng xuống: "Đừng gào thét nữa, coi chừng gọi chó cái mèo cái đến bây giờ."

Mọi người cười ha hả.

Mặt Vạn Từ Ngang cũng đỏ vì rượu, xúc động nói: "Mẹ ơi, phòng thí nghiệm Prime của chúng ta sắp trở thành công ty rồi. Các cậu nghĩ xem, mấy năm nữa khi Prime trở thành doanh nghiệp lớn thì sẽ thế nào!"

Đồ Chi Viễn hào hứng nói: "Qua vài chục năm nữa, robot, xe hơi của Prime chúng ta sẽ phủ sóng khắp thế giới."

Đỗ Nhược bật thốt: "Đế quốc Prime."

Cả nhóm thoáng giật mình, mắt sáng rực: "Đúng, đế quốc Prime!"

Mấy người họ hưng phấn, lăm lăm gật đầu liên hồi, từ này hay thật.

"Cò Nhỏ tài thật." Họ tấm tắc khen.

Con gió mùa hè mát mẻ, hương rượu vang vẩn vút. Đỗ Nhược toét môi cười, ánh mắt tìm kiếm Cảnh Minh trong nhóm người. Gò má cậu ửng đỏ, đôi mắt trong veo đong đầy nét cười. Bỗng cậu hát cảm ra phía sau, ý bảo chuẩn bị một lát.

Cô nhìn đồng đội của mình, ngược ngung không lên tiếng.

Ngay sau đó, Cảnh Minh đứng dậy rời đi. Mọi người vẫn sôi nổi trò chuyện không hề để ý. Đỗ Nhược sốt ruột căn môi, tranh thủ cơ hội chuẩn bị thật nhanh. Vừa đi được không bao xa, đám con trai phía sau đã hú hét ầm lên, không biết là do uống quá nhiều rượu hay là đang chọc cô nữa.

Đỗ Nhược chạy đến cuối con ngõ, dáo dác tìm kiếm thì một cánh tay vươn tới kéo cô vào lòng. Cảnh Minh ôm lấy cô từ phía sau, cảm đặt lên đỉnh đầu, thân thể áp sát vào người cô: "Đi dạo với anh một lát nhé."

"Ừ." Cô gật đầu, hôm nay tâm trạng quá kích động, cô cũng muốn đi tản bộ.

Cảnh Minh ôm Đỗ Nhược hồi lâu mới chịu buông ra, nắm tay cô lững thững đi trong con ngõ phủ đầy liễu rủ.

Cô ngẩng đầu khẽ hỏi: "Hôm nay anh vui lắm sao?"

Cậu nhẹ cười: "Rõ ràng vậy hả?"

"Hôm nay anh cười rất nhiều," Cô lơ đãng nhovn môi. "Anh là người không xun xoe ai cả, nhưng lại hàn huyên với Ngôn lão rất lâu như vậy, đơn giản là

vì hai người có cùng lý tưởng và hợp ý nhau. Anh cười cũng là vì thật sự thấy vui vẻ, chứ không phải lịch sự khách sáo."

Cậu dời mắt sang cô. ánh mắt thăm thẳm nhìn thẳng vào đáy mắt cô rồi chợt bật cười. Nụ cười này vô cùng dịu dàng.

Trái tim Đỗ Nhược đập rộn rã, không hiểu nụ cười của cậu giờ phút này là sao, chỉ biết cậu cười lên thật đẹp. Má cô nóng hổi, nhỏ giọng hỏi: "Uống rượu nhiều quá hả?"

Cậu thoáng dụi mắt, cười ngốc nghếch chốc lát: "Cũng hơi nhiều." Dứt lời, thỉnh thoảng khom lưng khẽ sát vào cô. "Ngửi xem trên người anh có mùi rượu không?"

Đáy lòng Đỗ Nhược rung động. Cậu hơi nghiêng đầu, gương mặt và cằm ở ngay trước mắt cô. Mùi rượu vang hòa lẫn với hương vị quen thuộc từ cơ thể cậu mang đến cảm giác mờ ám và mê loạn. Cô hơi choáng váng, như thể ly rượu vang trong bữa tiệc đã khiến cô say khướt.

Cô khẽ đến, chớp mắt và làn môi nhẹ lướt qua khuôn mặt láng mịn của cậu, hít hà: "Có một chút."

Cậu đứng thẳng dậy, nắm chặt tay cô: "Vậy đi thêm lát nữa."

"Ừm." Cô vuốt mái tóc dài phủ xuống bên tai.

Đằng trước là đường vành đai hai sầm uất bao quanh thành phố, họ thông thả bước lên cầu vượt. Cảnh Minh nhìn Bắc Kinh về đêm bên dưới, khẽ nói: "Hôm nay quả thật anh rất vui, khi này trên bàn tiệc luôn có cảm giác lâng lâng, thậm chí có chút kích động muốn xông về phòng thí nghiệm ngay lập tức."

Đỗ Nhược hứng khởi: "Em cũng vậy. Vừa rồi thật sự muốn về phòng thí nghiệm. Nghe mọi người nói về tương lai, cảm giác tim như bay tít lên chín tầng mây ấy."

Cậu nhìn cô, cười vì sự kích động và ngốc nghếch ăn ý của hai người họ.

Cô chợt nhớ đến gì đó: "Còn nữa, tại sao anh lại chọn con đường sự nghiệp là lĩnh vực trí tuệ nhân tạo không người lái? Ngoại trừ yêu thích, còn nguyên nhân nào khác không? Khi này trên bàn ăn không tiện hỏi." Cô muốn hiểu rõ cậu hơn.

Cảnh Minh nhìn đôi mắt sáng lấp lánh của Đỗ Nhược, hiểu được nỗi khát khao trong đó: "Giống như Ngôn lão đã nói, đây là một cuộc cách mạng."

Mắt cô vẫn nhìn chăm chú, chờ cậu nói tiếp.

Cậu buông tay cô ra, ngắm nhìn thành phố về đêm: "Có khi nào em tò mò tương lai thế giới này sẽ trở thành thế nào, em sẽ ra sao, phải chăng thế giới này thay đổi có liên quan đến em, và em sẽ làm gì góp phần cho thay đổi ấy không? Anh muốn góp phần vào việc đó."

Lòng Đỗ Nhược run run.

Khi đó, chỉ có họ đứng trên cầu vượt vào lúc đêm khuya, trên cầu không một bóng người, bên dưới là xe cộ qua lại, đèn xe soi xuống mặt đường tạo thành những vệt màu trắng đỏ tựa như sông nước mênh mông. Khuôn mặt cậu trắng ngần ửng hồng được ánh đèn thấp sáng: "Nghĩ đến thế giới năm mươi năm trước, một trăm năm trước, từ xe ngựa, xe chạy bằng hơi nước, đến xe hơi, tàu hỏa, máy bay, máy vi tính, điện thoại thông minh... Vậy tiếp theo sẽ là gì? Là trí tuệ nhân tạo."

Cậu đứng giữa cầu vượt sáng rực ánh đèn, nhìn bao quát dòng xe chạy băng băng phía dưới: "Máy móc tuân thủ quy tắc, chuẩn xác và trung thực hơn con người." Rồi nhìn những tòa nhà cao tầng hai bên đường, giống như thời gian trôi qua trong nháy mắt, nhìn thấy cảnh tượng mấy mươi năm về sau. "Cuối cùng có một ngày, tất cả xe cộ chạy trên đường sẽ được thay thế bằng robot, như vận chuyển đồ vật, tàu điện ngầm chạy hằng ngày, xe tải vận chuyển đường dài. Vấn đề giao thông của nhân loại sẽ hướng đến hệ thống hóa, thông tin hóa, thông nhất hóa, nâng cao hiệu suất và tính năng, giảm triệt để tỷ lệ tai nạn giao thông. Lúc ấy xã hội sẽ trở nên an toàn và bình đẳng. Bởi vì phương hướng phát triển của toàn xã hội chắc chắn sẽ là như thế."

Đỗ Nhược đứng bên cạnh cậu, nhìn cậu chăm chăm không chớp mắt, nội tâm rung động như sóng biển dâng trào.

"Tuy nhiên con người sống trên đời, hoặc là tầm thường vô dụng, chỉ biết hưởng thụ tiện nghi do người khác sáng tạo ra, hoặc là dốc hết tất cả mồ mương bờ cõi. Nếu trong tương lai, sẽ có một nhóm người đột phá ranh giới, cải cách thời đại, sáng tạo nên kỳ tích, vậy tại sao người đó không thể là anh?"

Cảnh Minh ghì chặt hai lòng bàn tay vào nhau và đặt lên lan can: "Người đó chỉ có thể là anh!"

Cậu quay đầu lại nhìn cô, đôi mắt đen đông đầy ánh đèn sáng lấp lánh trong đêm tối. Nụ cười của cậu rạng rỡ phần chân, ẩn chứa nét kiêu hãnh ngông cuồng khó ai bì kịp. Thật vậy, bởi bản tính cậu tuyệt nhiên không cam chịu phó mặc cuộc đời mình cho số phận hay sống theo trào lưu mà người khác vạch ra.

"Bây giờ anh mới bao nhiêu tuổi? Mười tám, à không, mười chín rồi." Cậu nhìn lên bầu trời ngày thu sáng lấp lánh ánh sao. "Anh có thể sống được bao lâu? Năm mươi, sáu mươi hoặc bảy mươi, nhiều đó là đủ. Em có nghĩ đến thế giới này bảy mươi năm sau không? Có muốn tượng ra khung cảnh ở chiếc cầu vượt này sẽ như thế nào sau bảy mươi năm nữa không? Anh nhất định sẽ thấy được kỷ nguyên thời đại mới. Anh muốn thấy được con sông cao nhất trên đại dương. Dù là đến phút cuối cuộc đời cũng quyết không từ bỏ."

Đêm hè nóng nực nhưng Đỗ Nhược lại run bần bật, như thể giờ phút này cô đang ngâm mình trong làn nước biển đêm. Gió biển ào ạt, sóng biển cuộn cuộn xung quanh ẩn chứa sức mạnh làm rung chuyển đất trời, nhưng cô không sợ hãi chút nào. Nỗi kích động và tự tin tuôn trào mãnh liệt gần như cuồng

vọng trong lòng ngực. Răng cô va vào nhau lập cập. Đỗ Nhược nhìn chàng trai mặc áo sơ mi trắng trong gió đêm, đột ngột nhào đến ôm chặt lấy cổ cậu, hét lên thật to: "Được, em sẽ kể vai sát cánh bên anh."

Dưới chân họ là dòng sông trắng đỏ trôi nổi như sóng biển dập dờn. Trên đầu họ là bầu trời sao vô tận chứng kiến đoạn tự sự tràn ngập khát vọng và lý tưởng cao cả của chàng thanh niên trẻ tuổi.

Năm đó họ còn trẻ, quãng thời gian ấy đẹp đến biết bao. Cuộc đời chỉ vừa mới bắt đầu, tất cả vẫn còn kịp, vẫn có thể đeo đuổi tương lai mà không chút ngại ngần.

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Cuối tháng Tám, khí trời dần mát mẻ, sinh viên lần lượt trở về trường. Cả khuôn viên lại náo nhiệt rộn ràng, người qua kẻ lại dập diu như mắc cửi. Trong mấy ngày chào đón tân sinh viên, khắp nơi căng biểu ngữ, đặt trạm đón tiếp để hoan nghênh bạn học mới.

Buổi trưa Đỗ Nhược và ba cô bạn cùng phòng ký túc xá nhào người bên lan can cầu thang vừa ăn kem vừa ngắm nhìn sân trường sôi nổi, tươi vui. Dòng người bên dưới hồi hả ngược xuôi, vừa nhìn đã nhận ra ngay là những sinh viên năm nhất. Giương mặt họ ngây ngô non nớt, đầy mắt tràn ngập sự hiếu kỳ và mơ ước về tương lai, lại ẩn chứa sự hồi hộp thấp thỏm, nhìn đâu đâu cũng thấy mới lạ.

Hà Hoan Hoan buồn bã cảm thán: "Thật đau lòng, chúng ta vốn là những em gái được các đàn anh đàn chị quan tâm chăm sóc, bây giờ không những phải chuyển giao đặc quyền, còn phải làm đàn chị của người khác nữa."

Khuru Vũ Thần cũng than thở: "Hôm nay trên đường có một sinh viên mới hỏi mình: 'Chị ơi, đến khoa Vật lý đi đường nào ạ?' Mình nghĩ người rất lâu ấy. Ôi, mới đó đã thành chị của người ta rồi. Sao thời gian trôi nhanh như thế? Năm nhất còn chưa kịp làm gì đã trôi qua mất tiêu."

"Nhìn bọn họ mà xem, đây mới gọi là tươi trẻ." Hạ Nam quan sát những sinh viên mới bên dưới. "Không giống chúng ta, không còn ngây thơ nữa, thành bà già nhăn nhoe rồi."

Đỗ Nhược vừa cắn kem vừa nói: "Cậu từ lúc vào học đã là bà già rồi."

Hạ Nam lườm cô: "Chỉ có cậu là thay đổi lớn nhất. Có thấy mấy em trai em gái khờ khạo ngu ngơ không? Ban đầu cậu giống hệt vậy... Trông còn gà mờ hơn họ ấy chứ."

Đỗ Nhược cười khanh khách. Hà Hoan Hoan quay lại, đưa tay chọc chọc Đỗ Nhược: "Hâm mộ cậu nhất đấy. So với cậu thì năm nhất mình đã sống uổng phí rồi."

Khuru Vũ Thần phì cười: "Mình cũng vậy, năm hai phải tỉnh lại thôi."

Hà Hoan Hoan oán thán: "Vũ Thần, ít ra cậu còn có bạn trai, còn mình chẳng có gì cả."

Đỗ Nhược huých bả vai cô nàng: "Cậu đã có cô bạn chí cốt còn gì?"

Ba người đồng thời xoa cánh tay, "Òa" nổi hết cả da gà. Đỗ Nhược cười ha ha tiếp tục ăn kem, nhìn nhóm tân sinh viên qua lại trên sân trường mà lòng bồi ngùi vô hạn.

Một năm qua là thời kỳ phấn đấu gian khổ nhất đời cô, cũng là năm cô lột xác thành công nhất. Một năm long đong lận đận, có cười có khóc, có đắng có ngọt, giờ đây đã năm hai rồi. Tiếng Anh gọi sinh viên năm hai là "sophomore". Có người nói đùa từ này đọc giống "suffer more", ý là chịu đựng nhiều đau khổ và hành hạ hơn. Thế nhưng không sao cả, cô đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng rồi.

Ba người đến căng tin, trùng hợp gặp nhóm Cảnh Minh ở đại sảnh tầng một đang đi tới. Đỗ Nhược và cậu lặng lẽ nhìn nhau giây lát rồi rời mắt. Khuru Vũ Thần hí hửng hỏi Lý Duy: "Bọn anh ăn cơm rồi hả?"

Lý Duy: "Khi này nhắn tin cho em, em không thấy à?"

"Em đang học mà, chính điện thoại im lặng." Cô nàng kéo tay Lý Duy một cách tự nhiên. "Bây giờ phải đến phòng thí nghiệm sao?"

"Ừ."

"Vậy tạm biệt, em đi ăn đây."

"Được, tối gặp."

Đã đi qua rồi mà tay hai người vẫn còn nắm chặt không buông. Lý Duy quay đầu lại: "Tối cùng đi ăn nhé."

"Đến lúc đó sẽ nhắn tin cho anh."

"Được."

Đỗ Nhược liếc sang Cảnh Minh rồi vội vàng cup mắt đi ngang qua cậu, nhưng bất ngờ bị ngón tay cậu khẽ chọc vào cánh tay. Đỗ Nhược giật mình, mím môi không hề ngoảnh lại. Bên kia Lý Duy và Khuru Vũ Thần cũng buông tay nhau ra. Hai nhóm người đi về hai phía khác nhau.

Quãng thời gian sau đó trôi nhanh như nước chảy. Hai tuần đầu của tháng Chín, sinh viên năm nhất phải mặc đồng phục huấn luyện quân sự trên sân thể dục, hào hứng hô khẩu lệnh vang tận mây xanh. Vừa giải tán, mọi người tản ra các góc sân trường, thư viện, căng tin, nhà tắm và con đường ngợp bóng cây xanh.

Cuối tháng Chín, đồng phục quân sự được cởi ra, khí hậu cũng trở nên mát mẻ. Mùa hè lặng lẽ rời khỏi những tán cây chuyển màu xanh thẫm. Ngày dần ngắn đi, còn đêm thì thâm lạnh. Dần dà, những bạn trai mặc áo cộc tay và bạn gái mặc váy ngắn đã thừa thốt hẳn. Khi những tán cây bắt đầu ngả vàng, chiếc lá thu đầu tiên rơi xuống, tất cả sinh viên đều thay quần dài áo dài tay, ôm sách vở băng qua khuôn viên trường trong nắng thu óng ả. Sinh viên năm nhất nhanh chóng hòa nhập với môi trường mới, trở nên khó nhận diện hơn.

Nghiên cứu về Prime No.2 vẫn vững vàng tiến bước. Theo thời gian trôi đi, dự án bước vào phân đoạn cuối. Bản thảo thứ mười hai đạt đến mức hoàn hảo. Các linh kiện đều đầy đủ, toàn bộ chức năng lớn trong hệ thống được cả thiện đến mức tốt nhất. Sau đó là đến khâu lắp ráp xe, lại phải bế quan một tuần.

Sàn xe, linh kiện, khung xe... từng chút từng chút được lắp ráp lại với nhau, giống như xây dựng một tòa thành vậy.

Cuối tháng Chín, đầu tháng Mười, Prime No.2 màu trắng xuất hiện trước mắt cả nhóm, xịt sơn vẽ logo, chính thức được ra mắt.

Mười mấy, hai mươi ngày sau là thời gian thích ứng với tình hình giao thông, cho xe chạy thử.

Chớp mắt đã đến ngày 20 tháng Mười, Đỗ Nhược rời giường từ sáng sớm tinh mơ. Mặt trời mùa thu ló rạng khá muộn, cô rón rén ra cửa rửa mặt rồi trở về phòng. Lúc sửa soạn thì Hà Hoan Hoan phía trên trở mình hỏi: "Hôm nay Prime No.2 thử xe công khai hả?"

"Ừ."

Khuru Vũ Thần vẫn còn ngái ngủ: "Cố lên!"

Hạ Nam nói vọng ra: "Chúc thành công tốt đẹp, mọi chuyện suôn sẻ."

Đỗ Nhược mỉm cười cảm ơn rồi đi đến cửa, Hà Hoan Hoan gọi với theo: "Thắng lợi nhớ mời com đây nhé!"

"Được thôi!"

6 giờ 50 phút, Đỗ Nhược đến tập trung ở dưới sân tòa nhà thí nghiệm sớm mười phút, không ngờ cả nhóm đã chờ ở đó từ lâu rồi. Cô chạy nhanh đến: "Sao các cậu đến sớm vậy?"

Cảnh Minh dụi mắt: "Lý Duy kích động quá, 6 giờ đã lục đục trong phòng không cho ai ngủ cả."

Hà Vọng nhún vai: "Mình ở đối diện, bên phòng họ vừa có động tĩnh là mình dậy ngay."

Vạn Từ Ngang giờ tay: "Phòng kế bên."

"Đề tỉnh vậy sao, chúng tở ai cũng nôn nóng rồi." Lý Duy cười nhăn nhó, phân phát bánh mì, sữa và nước suối cho mọi người.

Cả nhóm vừa ăn vừa trò chuyện rôm rả. Mấy phút sau xe đến đón, mười một người lên đường đến xưởng.

Lúc họ đến, mấy vị giáo sư và giảng viên trong trường cũng tới rồi, còn có vài nhóm phóng viên, Bộ khoa học kỹ thuật, các tờ báo khoa học nổi tiếng đều túc trực ở đây. Hoạt động thử xe lần này được chính phủ đặc cách phê duyệt nên thu hút sự chú ý to lớn của quần chúng.

Trước đó Prime No.2 đã chạy thử gần chục nghìn kilomet trên đường mẫu hai mươi ngày liền với biểu hiện hoàn mỹ. Hôm nay xe chạy thử công khai, được phát sóng trực tiếp trên mạng.

Song phương chào hỏi nhanh chóng rồi đi vào bãi đỗ xe. Cả tầng hầm trống trải chỉ có mỗi Prime No.2 yên lặng đỗ bên trong. Tám bạt phủ màu đỏ bao trùm thân xe, mờ mờ ẩn hiện đường nét cứng cáp tinh tế. Nhóm phóng viên cầm máy chụp ảnh liên hồi.

Cảnh Minh đi đến kéo phăng tám bạt phủ ra, một chiếc xe bốn cửa màu trắng hiện rõ trước mặt mọi người. Thân xe bóng loáng như trần châu, đường nét liền mạch, kiểu dáng năng động sành điệu. Đường eo bên cửa nhấp nhô, mang đến cảm giác chạm nổi sắc nét. Nội thất xe màu xám tro, thiết kế hợp tông với màu trắng bên ngoài tạo nên sắc thái thanh lịch và trang nhã, kín đáo nhưng nổi bật. Prime No.2 tựa như một cô tiểu thư cảnh vàng lá ngọc duyên dáng yêu kiều. Ai cũng bảo đàn ông mê xe không khác gì yêu phụ nữ. Mà mỹ nữ như Prime No.2 thì ngay cả con gái như Đỗ Nhược cũng mê.

Nhóm phóng viên tằm tắc khen ngợi, hiếm thấy chiếc xe hơi không người lái nào đẹp như vậy. Những chiếc trước kia đa số đều có kiểu dáng thô kệch, chỉ chú trọng chức năng mà bỏ quên vẻ bề ngoài.

Lý Duy cười khoe khoang: "Thời khắc mở màn tầm mắt còn ở phía sau."

Chín giờ sáng, buổi thử xe chính thức bắt đầu. Mười một người trong nhóm chồng tay lên nhau, cổ vũ cho bản thân: "Một, hai, ba, Prime go!"

Trước ánh mắt chăm chú của mọi người, Lý Duy ngồi vào ghế lái phụ của Prime No.2. Cảnh Minh đứng bên cạnh xe bắt tay với cậu ta rồi đóng cửa xe lại.

Ngoại trừ Hà Vọng và Chu Theo đi theo xe, những người còn lại và các giáo viên đều vào phòng quan sát. Trong phòng đặt màn hình lớn chia ra nhiều góc độ hình ảnh quay từ cửa sổ, ngoài xe, ghế lái, từ trên xuống và góc nghiêng...

Thậm chí ở góc màn hình còn có khung bình luận trực tiếp trên mạng. Giờ phút này, đa số đám con trai mê khoa học kỹ thuật đã gửi bình luận khen ngợi kiểu dáng của Prime No.2 đầy cả khung.

Cảnh Minh nhìn một vòng màn ảnh lớn, cầm lấy dụng cụ liên lạc, ra lệnh: "Xuất phát."

Một giây sau, truyền đến giọng nói dịu dàng của Prime No.2: "Xe hơi không người lái Prime No.2 đã khởi động, mời hành khách cài chặt dây an toàn."

Lý Duy cài dây an toàn vào, xe từ từ chạy trong tầng hầm tìm lối ra. Trên màn ảnh, No.2 chạy tuân thủ tốc độ hạn chế của tầng hầm là 5km/h, lần theo bảng hướng dẫn tìm được cửa ra khỏi bãi đỗ xe.

Khi ấy mặt trời đã mọc, ánh sáng soi lên thân xe trắng tinh phản chiếu ánh sáng lấp lánh. Cô nàng chạy chốc lát trong khu xưởng, Lý Duy báo cáo: "Sắp ra khỏi xưởng."

Cảnh Minh gật đầu: "Nhận được."

Sau khi chạy được vài kilomet trên đường cái, Prime No.2 dịu dàng cất tiếng: "Phía trước là đường cao tốc, mời quý khách đảm bảo dây an toàn vẫn cài chặt. Để quý khách được thoải mái hơn, xe sắp đóng cửa sổ lại."

Cửa kính từ từ đóng kín, Prime No.2 bắt đầu tăng tốc độ, chỉ trong vài giây đã lên đến 110km/h. Con đường quanh co khúc khuỷu, nhưng cô nàng lại chạy vô cùng ung dung, rẽ trái rồi rẽ phải, không bao giờ lấn tuyền, hết như có người ngồi trên ghế điều khiển vậy.

Cảnh Minh quan sát hình ảnh quay ở góc nghiêng phía sau, ghi âm lại làm tư liệu: "Nhìn từ phía sau, thân xe rất vững."

Trong xe Lý Duy cười lớn: "Chạy êm thật, ha ha ha."

Hà Vọng ngồi trong xe cũng reo lên: "Cậu lo ghi âm lại phần thử nghiệm đi, ở đây mà đắc y huyền hoang!"

Đang nói thì phía trước xuất hiện một chiếc xe đang chạy với tốc độ khá chậm, chặn đường của Prime No.2. Mọi người im lặng chờ đợi. Thời điểm còn cách xe phía trước 200m, cô nàng chuyển sang làn đường khác, tăng tốc lên 120km/h, nhanh chóng vượt qua xe phía trước rồi trở về làn đường cũ, giảm tốc độ còn 110km/h một cách nhịp nhàng.

Khung bình luận trực tiếp trên mạng chạy kín lời thán phục. Trái lại nhóm Cảnh Minh rất điềm tĩnh. Trải qua hàng chục nghìn kilomet thử xe, No.2 biểu hiện tốt hơn cả tài xế chuyên nghiệp.

Cứ thế lặp lại bảy lần, No.2 xuống đường cao tốc, tiến vào đường bình thường trong nội thành. Đây mới là thời khắc thử thách thật sự.

Xe vừa mới xuống đường cao tốc, cô nàng đã "thấy" được biển nhắc nhở tốc độ giới hạn ở lối ra, nhanh chóng giảm tốc độ xuống 60km/h. Lúc chuẩn bị vào đường chính, những xe bên cạnh vẫn chạy ào qua như bão táp. Mọi người nín thở quan sát, thấy cô nàng giảm tốc độ xe lại, kiên nhẫn chờ trước đèn giao thông cho rẽ hướng. Đến khi dòng xe giãn ra, cách chiếc xe trước chừng trăm mét, No.2 mới yên tâm lái vào đường chính.

Đỗ Nhược khẽ siết tay lại. Vạn Tử Ngang không nhận được khen ngợi: "Thông minh lắm cô gái!"

Cảnh Minh hừ lạnh: "Dở hơi, chuyện này đối với cô nàng quả thật dễ như ăn cháo ấy."

Ở quãng đường còn lại, No.2 vẫn chạy tuân thủ quy tắc và hết sức thuận lợi. Đến ngã rẽ, No.2 chạy sang làn đường rẽ trái, thậm chí còn nhường lối cho những xe chạy thẳng. Gặp người băng qua đường thì giảm tốc độ cho người ta đi qua trước, cực kỳ lịch thiệp.

Nhưng giữa chừng xảy ra chút biến cố nhỏ. Gặp phải số lượng xe đông đúc nơi ngã tư, cô nàng nhắm mắt theo đuôi hàng xe chạy đến đường giao. Đèn vàng sáng lên, No.2 dừng lại, trở thành chiếc xe đỏ ngay đầu hàng. Đèn chuyển sang xanh, cô nàng tăng tốc chạy đi. Song lúc này, qua góc máy camera quay từ trên xuống, nhóm Cảnh Minh thấy được một người phụ nữ vượt đèn đỏ băng qua đường dành cho người đi bộ. Bên cạnh có xe che mắt, trở thành góc chết đối với vị trí ghế lái của No.2.

Người xem trước màn ảnh đều toát mồ hôi, nhưng No.2 lại chính xác "thấy" được có người di chuyển ở hướng chéo phía trước. Cô nàng lập tức dừng lưng, chờ người kia chạy qua rồi mới lần bánh lần nữa. Đó là góc chết của thị giác con người chứ không phải của cô nàng.

Trong dự cụ truyền tin đến giọng Lý Duy: "Trời ơi, tôi còn không thấy người phụ nữ kia lao ra nữa. Nếu không phải cô nàng dừng lại, tôi còn không biết nữa kia."

Cảnh Minh nhếch môi: "Đó là đương nhiên, cô nàng thông minh hơn cậu nhiều."

Lý Duy bật cười: "Thằng quỷ sứ!" Vừa định mắng chửi thì lại chuyển giọng thương yêu. "Đúng thật, cô nàng thông minh hơn mình nhiều."

Hà Vọng quay sang nhìn cả đám: "Ồ, sao tôi cứ cảm thấy như Lý Duy đang thậm thụt với bạn gái thế nhỉ?"

Đỗ Nhược không nhịn được phì cười. Trong mắt đám con trai ở đây, Prime No.2 chính là bạn gái hoàn mỹ trong lòng họ.

Biến cố nhỏ này khiến khung bình luận trực tiếp bùng nổ, toàn là những dòng chữ tán dương. Trái lại có một bình luận khá thực tế: "*Xem trình độ này, quả thật máy móc nhạy bén và cảm ứng mạnh hơn người nhiều.*"

Chút cười đùa ngắn ngủi trôi qua, mọi người nghiêm túc theo dõi hành trình của Prime No.2. Cô nàng chạy qua một con đường cây cối um tùm, đây cũng là thử thách đặc biệt đã được thiết kế. Hôm nay gió lớn, lá rơi là tả bay qua mấy điểm "mất" của No.2. Nhưng cô nàng không bị ảnh hưởng, ung dung lướt qua đám lá ấy rồi chạy liền một mạch trên đường.

Hà Vọng nắm tay lại khê hô: "Yes!"

Con đường tiếp theo có sắp đặt vài chướng ngại vật nhân tạo, như túi nylon bay, nước phun, con vật chạy qua... Tất cả đều được cô nàng xử lý gọn ghẽ, không hề bị dị vật ngăn cản, nhưng cũng sẽ chạy chậm lại vì chú chó con.

Cứ thế chạy một đường băng băng, cuối cùng lại xếp hàng chờ vào đường cao tốc. No.2 tăng tốc lao vùn vụt men theo con đường quanh co lên xuống, nhanh chóng trở lại công xưởng.

Trên không là trời thu vàng óng của Bắc Kinh, chiếc bóng trắng vụt đi trên con đường màu xám bất mất đến lạ. Như thể cô gái xinh xắn mặc váy trắng, vượt qua thử thách chông gai, vội vã chạy về bên người thân của mình.

Trước màn ảnh lớn, nhóm Cảnh Minh đều im hơi lặng tiếng nhìn chăm chăm No.2 không chớp mắt.

Cô nàng vun vút chạy hết đường cao tốc, theo con đường khúc khuỷu hòa vào dòng xe đạp, xe gắn máy, xe ba bánh thuận lợi vào xưởng. No.2 men theo bảng hướng dẫn vòng vèo, trở lại khu vực đỗ xe của mình. Một màn lữ xe nhanh chóng và chính xác hết như trong sách vở, ngay ngắn nằm đúng vị trí.

Khi tất cả quay về yên tĩnh, No.2 nhẹ nhàng cất lời: "Hành trình đã kết thúc, chúc quý khách vui vẻ." Nói xong thì tắt máy.

Trong phòng quan sát bùng nổ tiếng hoan hô vang dội. Các thầy giáo bắt tay vỗ vai niềm nở, còn nhóm sinh viên kích động ôm chầm lấy nhau.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy No.2 dừng xe tắt máy, mắt Đỗ Nhược ươn ướt, thì thầm một mình: "Tuyệt vời, cô gái tuyệt vời lắm!"

Cảnh Minh cúi đầu chống hai tay xuống bàn đứng chốc lát, một mình hưởng thụ niềm vui sướng hạnh phúc dâng trào. Sau đó, cậu đứng thẳng dậy, cười rạng rỡ với cô qua đám người hỗn loạn. Các thầy giáo và sinh viên đều vui mừng chạy đến tầng hầm đón cô gái yêu quý của họ, nhưng trong đôi mắt cậu lúc này chỉ có mỗi bóng hình cô.

Cảnh Minh rảo bước đến gần Đỗ Nhược, ôm lấy mặt cô, cúi đầu trao cho cô một nụ hôn nồng nàn.

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54

Prime No.2 thử xe thành công gây nên tiếng vang không nhỏ trong giới. Truyền thông trong lẫn ngoài nước đồng loạt đưa tin. Các đối thủ trong cuộc thi tại Thâm Quyển cũng dồn dập gửi thư chúc mừng. Thậm chí đội AD còn tỏ ý muốn cuối năm đến thăm, được cả nhóm Prime niềm nở đón chào. Có không ít doanh nghiệp hăm mộ ngỏ lời hợp tác, đưa ra điều kiện rất tốt nhưng đã mượn một bước.

Bộ khoa học kỹ thuật và trường học vô cùng coi trọng dự án này. Ngày kế tiếp, trường tổ chức họp báo công bộ Prime đã thử nghiệm thành công công nghệ không người lái và giải đáp tất cả thắc mắc mọi người đã đặt ra.

Vì phải bảo mật bộ phận kỹ thuật nên mọi người chỉ đặt câu hỏi liên quan đến tình hình chung hoặc phương hướng phát triển liên quan đến xe hơi. Người phụ trách trong trường trả lời được một ít, phần còn lại do Cảnh Minh giải đáp.

"Câu cho rằng, xe hơi không người lái có ưu điểm hơn so với xe hơi hiện tại ở điểm nào?"

"So với bản thân xe hơi, quan trọng hơn là một lối sống mới. Áp dụng toàn diện công nghệ không người lái sẽ tiết kiệm được tài nguyên xã hội rất lớn như chi phí nhân lực, phí tổn thời gian, cung cấp một phương thức đi lại an toàn và hiệu suất cao hơn, thông tin thống nhất, nhanh chóng tiện lợi."

"Với bộ luật quản lý hiện tại, xe hơi không người lái không thể nào vận hành, vậy thị trường của nó sẽ ở đâu?"

"Không phải là đường giao thông công cộng, mà là những con đường nội bộ ở khu dân cư, khu công nghiệp, trường học, khu tham quan du lịch, khu vui chơi, công viên... Ngoài ra, còn có thể vận dụng một cách đại trà cho ngành vận chuyển. Đến khi kỹ thuật và cơ sở hạ tầng ngày càng hoàn thiện, tiến thêm một bước mở rộng phạm vi. Việc này cần mười mấy thậm chí mấy mươi năm. Đây là xu hướng tất yếu sẽ không bị đảo ngược."

"Đoạn phim Prime No.2 chạy thử đang rất phổ biến trên mạng. Thành công của nó được xã hội vô cùng chú ý. Trước mắt, người ủng hộ và người hâm mộ của cậu rất nhiều. Cậu có muốn nói gì với họ không?"

Cảnh Minh cong cong khóe môi: "Có mắt nhìn đấy!"

Hiện trường cười ô lên, cho rằng cậu dí dỏm thôi. Song bên sân khấu Đỗ Nhược lại sờ mũi che giấu nụ cười. Họ không biết là Cảnh Minh nói thật.

Cuộc họp báo kết thúc trong không khí vui vẻ, phấn chấn. Cảnh Minh bước xuống sân khấu dưới ánh đèn flash chớp nháy, bất ngờ nhìn thấy Đồng Thành của công ty Bằng Trình trong đám đông. Ánh mắt hai người giao nhau, Đồng Thành tươi cười chìa tay với cậu: "Chúc mừng nhé."

Cảnh Minh hơi giật tay, nói khách sáo: "Sao Đồng tổng lại có thời gian đến đây?"

"Tôi đến thăm mấy người bạn bên Orbit, nghe nói bên này mở họp báo nên đến xem thử."

"Ồ." Cảnh Minh gật đầu. "Nghe nói bên Dịch Khôn tiến triển rất thuận lợi."

"Cũng tạm." Đồng Thành cười xòa. "Không bằng các cậu."

Cảnh Minh cười nhạt, chỉ nói vài câu ngắn ngủi rồi bỏ đi.

Ra khỏi phòng hội nghị, Lý Duy tò mò: "Khi nãy hán ta nói gì với cậu?"

"Nói nhảm thôi." Cảnh Minh thờ ơ đáp.

"Được rồi, đến trường thôi, Phó chủ nhiệm Viên gọi họp."

"Ừ."

Cảnh Minh bỏ tay vào túi, liếc mắt sang Đỗ Nhược, thấy mặt cô đỏ bừng bèn khẽ cười: "Sao mặt em đỏ vậy?"

Đỗ Nhược sờ mặt: "Có thể do ở trong phòng hội nghị lâu quá nên hơi ngột ngạt."

"Có thật là chỉ xem họp báo thôi không?" Cảnh Minh thấy Lý Duy đã đi trước mới hơi nghiêng người khẽ sát tai cô thủ thỉ: "Không phải là thấy bạn trai em đẹp trai quá đấy chứ?"

Tại Đỗ Nhược thoáng chốc đỏ bừng. Cô lừ mắt nhìn cậu: "Anh có thể khiêm tốn một chút được không?"

"Nói thật lòng khó vậy hả? Khen bạn trai mình một câu có thiệt thời gì đâu."

Cô đỏ mặt nén cười, không thềm nói nói. Nhìn vành tai đỏ ửng của Đỗ Nhược, Cảnh Minh cảm thấy vô cùng đáng yêu, thế là khẽ đến hôn lên vành tai cô.

Đỗ Nhược hoảng hồn, tim đập cuồng loạn, sợ đến mức cuống quýt nhìn quanh, may mà không có ai. Cô đẩy Cảnh Minh ra, còn chưa hết giận lại đưa tay véo vào eo cậu.

"Ồi... không đau gì cả."

Hai người vừa đầu gối vừa đi về trường.

Phó khoa Viên ban đầu không coi trọng Prime, nhưng hôm nay lại tổ chức tiệc trà mời các thầy giáo và nhóm Prime đến dự. Ông ta hỏi thăm ân cần, luôn miệng khen ngợi: "Lúc trước thầy đã nói với thầy Lương phải quan tâm nhiều đến các em. Tuy rằng các em còn trẻ nhưng dám mạnh dạn xông pha, ham học, thông minh. Tinh anh trường mình đều tập trung ở Prime hết rồi, đạt được thành tựu như hôm nay là chuyện trong dự liệu."

Mấy thiên tài ngành kỹ thuật ngồi đấy đều không giỏi xã giao, cười khan và nói cảm ơn xong liền im thin thít. Cảnh Minh càng lười ứng phó với ông ta, nhường chỗ bên cạnh thầy Viên cho Lý Duy, còn mình ngồi bên cạnh thầy Lương tập trung tách hạt dưa và lạc. Đỗ Nhược ngồi ở bên còn lại của cậu.

Thầy Lương bình thường hay lải nhải nhưng hôm nay không nói lấy một câu, chỉ từ từ nhắm nháp trà. Thịnh thoảng thầy cười gật đầu, nhìn những học trò

thần yêu, uống thêm một hóp trà rồi thở dài.

Qua vài lần như vậy, Cảnh Minh không chịu: "Thầy có thể bỏ tách trà xuống, đừng thở dài nữa không?"

Lương Văn Bang gật gù: "Thầy đâu có thở dài, là bùi ngùi. Đám nhóc các em rất cừ, nhưng đừng khinh suất, các em hãy tiếp tục cố gắng, theo đuổi tình gọn hóa... Giỏi lắm, thầy cũng không biết nói gì cho phải nữa."

"Vậy thầy đừng nói nữa." Cảnh Minh đẩy đồng hồ đã bóc xong cho ông, lại tỏ vẻ lơ đãng đưa hạt dưa đã bóc cho Đỗ Nhược.

Lòng Đỗ Nhược ấm áp, vui vẻ ăn hạt dưa. Lát sau thấy Đồ Chi Viễn và Chu Thao ngồi đối diện che miệng cười trộm, cô có chút chột dạ. Hà Vọng ngồi kế bên đưa tay "tập kích" đĩa hạt dưa của Đỗ Nhược, túm ngay một nắm cho vào miệng.

Đỗ Nhược nhìn đĩa hạt dưa đã vơi đi một nửa, đau lòng nhưng không thể nổi giận, đành yên lặng bảo vệ nó. Cảnh Minh ngả người ra sau Đỗ Nhược rồi tròng mắt nhìn Hà Vọng, nói bằng khẩu hình: "Cậu muốn chết hả?" Hà Vọng lễ lười chọc quê.

Lương Văn Bang ăn lạc mà vẫn cười tít mắt, nói với Cảnh Minh: "Đúng rồi, dự án này trường học chiếm 20%."

"Ban đầu đã giao kèo thi sẽ không đổi ý." Cảnh Minh đáp lời: "Xem như báo đáp cho trường. Trong nhóm không có ý kiến gì cả."

Lương Văn Bang tán thành gật đầu. Cảnh Minh tiếp tục bóc hạt dưa, chợt hỏi: "Thầy Chân nói thế nào ạ?"

"Đương nhiên vui mừng rồi. Thầy ấy sớm đoán được các em sẽ thành công. Điều thầy ấy vui nhất chính là đám trẻ các em sức sống dồi dào, được tạo hóa ưu ái, có đủ khôn ngoan và quan tâm đến xã hội, trở thành nhân tố quảng bá tốt để ngành khoa học kỹ thuật có thể đến gần hơn với công chúng."

Quả thật, lần thử xe công khai này đã khiến không ít sinh viên đại học và lớp thanh niên trí thức yêu thích khoa học kỹ thuật hơn. Nghe nói, sách có liên quan đến ngành được bán khá tốt. Không ít phụ huynh gọi điện xin tư vấn các phương pháp bồi dưỡng hứng thú về khoa học cho con trẻ từ bé.

Vì thế Lương Văn Bang rất mừng. Khi khoa học kỹ thuật đại chúng hóa, bình dân hóa, bồi dưỡng hứng thú cho phụ huynh và đám trẻ thì tương lai sẽ không ngừng xuất hiện các nhân tài hàng đầu, không ngừng lấp đầy kho tài nguyên nhân tài quý giá cho sự phát triển khoa học kỹ thuật trong tương lai.

Lương Văn Bang trêu ghẹo: "E rằng mười mấy năm sau sẽ có không ít thiên tài nói, vì xem Prime No.1 và No.2 của em mới chọn con đường này. Có lẽ em sẽ trở thành người dẫn đường cho vô số em nhỏ đấy."

Cảnh Minh hết biết nói sao: "Em cảm ơn thầy."

Lương Văn Bang cười khà khà: "Kế hoạch tiếp theo là gì?"

"Chuẩn bị tháng sau niêm phong đoạn đường thử xe, cải tiến tăng thêm tốc độ và ý thức tự chủ AI." Cảnh Minh nghiêm túc trả lời. "Sau khi thành công thì xin độc quyền, chính thức thành lập công ty."

"Tốt." Lương Văn Bang gật gù: "Làm rất tốt."

Đỗ Nhược nghe họ nói chuyện, vốn còn khá bất an với đề xuất của Cảnh Minh, nhưng thấy thầy cũng ủng hộ nên cảm thấy yên tâm hơn hẳn.

Cảnh Minh thấy Đỗ Nhược đã ăn hết hạt dưa bèn đưa thêm một ít, nhỏ giọng dặn: "Giữ kỹ đấy."

Đỗ Nhược gật đầu, đưa tay ôm vào lòng.

Cảnh Minh bật cười, lúc này Phó khoa Viên lại xen lời: "Cảnh Minh à, thầy đã tìm được mấy nhà đầu tư cho dự án này của các em..."

Cảnh Minh ngẩng đầu nhìn ông ta: "Bọn em đã có người đầu tư rồi."

Phó khoa Viên kinh ngạc há hốc miệng. Lý Duy nói chuyện của lão tiên sinh Ngôn Nhược Ngu ra. Ông ta nghe vậy cũng không dám lơ mắng, nhưng vẫn kỳ kèo: "Có thể thêm nhiều nhà đầu tư mà."

"Muốn thì cũng được, nhưng em phải vi phạm hợp đồng trước đã."

Lần này Phó khoa Viên khó nói thêm được gì, tiếp tục mấy lời thoại cũ rích như trường và khoa rất coi trọng và ủng hộ họ. Cảnh Minh nghe không nổi nữa, quay sang thấy Đỗ Nhược chuyên tâm ăn hạt dưa, lúc ním môi hiện ra lúm đồng tiền nhỏ nhắn, lòng cậu dần ngứa ngáy.

Đỗ Nhược cảm nhận được ánh mắt của cậu, khó hiểu nhìn lại. Cảnh Minh chỉ cười cười đứng dậy, viện cớ đi vệ sinh rồi bỏ ra ngoài.

Đỗ Nhược ngồi yên nhìn theo cậu, nếu cùng đi ra thì hơi ngại, vì vậy rề rà ăn quýt một hồi. Điện thoại trong túi rung lên, Cảnh Minh gửi tin đến: "*Còn không ra.*"

Cô cất điện thoại vào, làm bộ thản nhiên như không. Có điều vừa đứng dậy thì cả đám con trai cười ầm lên, khiến Phó khoa Viên ngơ ngác.

Đỗ Nhược không xác định được họ cười chuyện gì, chỉ đỏ mặt chạy ra cửa cầu thang. Vừa đẩy cửa thoát hiểm ra thì Cảnh Minh vươn tay kéo cô ghì

sát vào tường. Cô biết là cậu nhưng vẫn giật cả mình.

"Sao lâu vậy?" Cậu cúi đầu hôn nhẹ lên môi cô.

Đỗ Nhược nhỏ giọng: "Em sợ bị phát hiện."

Cậu buồn cười: "Sao em ngốc vậy?"

"Hả?"

"Cả nhóm biết hết rồi."

Đỗ Nhược trố mắt: "Gi cơ?"

"Anh đối với em như vậy, họ mù mới không nhìn ra. Chẳng qua là giả ngu, không vạch trần chúng ta thôi."

Thảo nào...

Cô đá Cảnh Minh một cú, vùi mặt vào lòng cậu: "Tiêu rồi, em gặp họ sẽ gượng lắm."

"Có ai không thể yêu đương chứ?" Ngón cái cậu nhẹ nhàng mon trón gò má đỏ hồng, nhìn cô với đôi mắt sâu thẳm, chột rên khẽ.

"Sao vậy?" Đỗ Nhược hoang mang.

"Đỗ Nhược Xuân..."

"Ừ?"

"Hình như anh càng lúc càng thích em rồi." Cậu chạm nhẹ vào môi cô, cọ qua cọ lại.

Mặt cô đỏ như quả cà chua, lẩm bẩm: "Thật sao?"

"Thật." Vừa mỉm cười vừa tiếp tục cọ môi cô.

Cô ngứa râm ran, rụt cổ lại cười khúc khích. Cậu cũng cười, cúi đầu hôn lên môi cô hết lần này đến lần khác. Cô không nhìn được cười rộ. Nhìn lúm đồng tiền bé bé trên gò má Đỗ Nhược, lòng Cảnh Minh tê dại. Nhưng cậu vừa đưa môi đến thì cô đã thôi cười, má lúm kia biến mất. Cậu bắt mắt lăm lăm: "Mau cười lên đi nào." Cậu rất thích lúm đồng tiền ấy, muốn được hôn nó say sưa cơ.

Cô thoáng né tránh: "Cười gì chứ?"

"Cười đi."

"Đừng đùa nữa."

"Ai đùa với em, mau cười đi." Cậu hà hơi vào tai cô, lướt môi trên gò má cô. Cô cười không ngớt, cựa quậy trong lòng cậu.

Cảnh Minh ôm chặt lấy Đỗ Nhược, say mê hôn lên vòng xoáy nhỏ bên má.

Đang lúc âu yếm thì tầng trên truyền đến tiếng bước chân. Hai người lập tức buông nhau ra. Cô cuống quýt quay đi vuốt tóc, còn cậu nắm tay phải đưa lên miệng ho khan hai tiếng.

Một sinh viên đi tới, nhìn thoáng qua hai người rồi vội vã xuống tầng. Dội tiếng bước chân xa dần, hai người đồng thời quay sang nhìn nhau cười. Hơi thở nóng bỏng của cậu lại phả lên gò má cô lần nữa.

...

Lúc Dịch Khôn đi vào phòng thí nghiệm, Đồng Thành và trợ lý đã chờ ở đấy. Ngoại trừ Ô Chính Bác, những thành viên khác đều đi ăn trưa hết rồi.

Dịch Khôn hỏi: "Sao hôm nay Đồng tổng lại đến đây?"

Về mặt Đồng Thành nặng nề: "Xe mới của Prime công khai đã chiếm thời cơ trước. Họ tuyên bố trong cuộc họp báo tháng sau tổng hợp thử xe xong sẽ chính thức thành lập công ty. Tôi hy vọng xe chúng ta hợp tác có thể đưa ra thị trường trước họ." Dịch Khôn không có hứng với chuyện này: "Nói nghiêm túc, chúng ta không phải là hợp tác, là mua bán cung cầu. Orbit chỉ chịu trách nhiệm hệ thống phanh tự động. Về phần phối hợp toàn thể để đưa xe vào hoạt động, tôi không tài nào kiểm soát được. Hệ thống chúng tôi cung cấp đã hoàn thiện, đội cảm biến và điều khiển mà Đồng tổng tìm về không theo kịp tiến độ cũng không đến lượt tôi ra mặt."

Ô Chính Bác giải thích: "Ý của Đồng tổng là, xem chúng ta có thể giúp đỡ, đẩy nhanh tiến độ của hai nhóm kia không. Hoặc là xem trong trường còn nhân tài nào..."

"Không phải người hợp tác lâu dài làm sao đẩy tiến độ được?" Dịch Khôn hỏi ngược lại. "Về phần nhân tài thì đều ở Prime rồi. Đồng tổng có thể thử lôi kéo được hay không?" Trong lời nói mang hàm ý chế giễu.

Trợ lý của Đồng Thành bắt mắt nhìn Dịch Khôn. Sao tính tình hai tên trưởng nhóm Prime và Orbit đều khó ưa như vậy? Gã hùng hổ đưa hợp đồng ra: "Cậu xem điều kiện chúng tôi đề xuất trước rồi hãy nói."

Dịch Khôn lãnh đạm liếc sang, thậm chí không hề lật ra: "Tôi hiểu ý Đồng tổng, nhưng nhóm tôi chỉ chịu trách nhiệm hệ thống điều khiển tự động, không quản được cái khác và cũng sẽ không xen vào. Xe của anh có thành công đưa ra thị trường hay không, không liên quan đến tôi. Nói trắng ra, tôi chỉ là nhà cung cấp hệ thống thôi. Người mua rất nhiều, anh cũng không phải khách hàng duy nhất. Bây giờ anh vì Prime ra mắt xe mới, mà dồn hết hy vọng lên người tôi, như vậy không được."

Về mặt Đồng Thành đã rất khó coi, nhưng Dịch Khôn vẫn nói tiếp: "Nếu không có chuyện gì khác thì thôi nhé, phòng thí nghiệm rất bận."

Đồng Thành nhanh chóng đứng dậy. Ô Chính Bác cố giữ lại nhưng không được, gã quay đầu nhìn Dịch Khôn: "Cậu cũng thật là, ít nhất cũng phải suy nghĩ chứ. Đây là cơ hội tốt để kiếm tiền."

Dịch Khôn hồ hững đáp: "Hắn ta không làm về kỹ thuật nên không rõ, ngay cả cậu cũng vậy à? Muốn đưa một chiếc xe ra thị trường thì cả đội phải phối hợp mầy mò bao lâu? Đội ngũ tạm thời chấp vả của hắn vốn không vững chắc. Chuyện đơn giản còn có thể ứng phó, nhưng việc xây dựng kết cấu và số liệu xe hơi cần hơn mười tháng, làm sao có thể đuổi kịp?"

Ô Chính Bác oán trách: "Thành công hay không thì chúng ta cũng kiếm được tiền mà."

"Cậu hồ đồ quá rồi." Dịch Khôn gắt. "Chúng ta chỉ cần nắm chắc dự án trong tay, cải tiến tốt hơn nữa, sau này làm nhà chuyên cung ứng hệ thống sẽ tiền đồ vô hạn. Phân tán tinh lực chen chân hết bên này đến bên kia, nhìn ngắn thì kiếm được nhiều tiền đấy, nhưng thực ra lợi bất cập hại."

Ô Chính Bác phiền não: "Tôi biết, nhưng thấy Prime huy hoàng như vậy, tôi cũng muốn Orbit làm ra được gì đó hoành tráng thôi."

"Đường còn dài." Dứt lời, Dịch Khôn liền quay người bỏ đi.

...

Đỗ Nhược bận suốt cả ngày mới trở về ký túc xá, vừa đẩy cửa vào đã thấy ba cô bạn cùng phòng đều nhìn cô cười gian. Cô sờn hết gai ốc: "Sao nhìn mình như vậy?"

Hà Hoan Hoan nhếch môi bay đến véo cô: "Cái con nhỏ hư hỏng này, dám giấu bọn mình có bạn trai."

Đỗ Nhược ngớ ngàng: "Mấy cậu..."

Hà Hoan Hoan hầm hè: "Xem về mặt cậu kia, còn không muốn thừa nhận!" Vừa nói vừa đưa điện thoại cho cô xem. "Cậu xem đi."

Trên BBS đăng mấy tấm ảnh cô và Cảnh Minh ôm hôn say đắm trên cầu thang trường học. Mặt Đỗ Nhược đỏ bừng, cướp lấy điện thoại: "Ai chụp vậy?"

Cô run rẩy lướt màn hình lên trên xem, Vốn Prime No.2 thử nghiệm thành công đã khuấy động cả diễn đàn, cộng thêm chuyện tình cảm của Cảnh Minh bị đưa ra ánh sáng, tình hình như thể hắt nước vào chảo dầu sôi. Chủ đề trở nên nóng bỏng tay, gần như cả trường đều bình luận sôi nổi.

Đa số nam sinh đều bày tỏ chúc mừng, còn nhóm nữ sinh tranh cãi dữ dội:

"Buông trai nhà này ra!"

"Trời ạ, cô gái kia có tài cán gì chứ? Không thể tin được."

"Trông cũng tạm được nhưng không xứng với đại thần Cảnh Minh của tôi chút nào."

"Nam thần của tôi có bạn gái rồi sao? Đừng mà!"

"Đây không phải là nữ sinh cậu ấy ra mặt giúp, đi đập đồ ở phòng thí nghiệm Orbit lúc trước sao? Quả nhiên là vì yêu."

"Mẹ ơi, bạn trai ga lăng quá. Ước gì mình được như cô ấy!"

"Hâm mộ quá."

"Đúng là nhìn không ra, tò mò về cô gái này quá. Sao có thể tán đổ Cảnh Minh nhỉ?"

"Tôi cảm giác mình cũng có thể của được nam thần rồi."

...

Bình luận nhiều đến độ không lướt hết được. Hà Hoan Hoan vội cầm lại điện thoại: "Không phải cho cậu xem cái này."

Đầu óc Đỗ Nhược rối như tơ vò, cưỡng ép mình không được nghĩ đến những bình luận kia nữa.

Khuru Vũ Thần kéo cô ngồi xuống, xoa nắn đôi tay đang run rẩy kia: "Cậu đừng để tâm đến mấy lời trên mạng, toàn mấy anh hùng bàn phím ấy mà. Yêu đương là chuyện của cậu, liên quan gì đến họ đâu."

Đỗ Nhược gượng gạo gật đầu: "Minh biết."

"Đúng vậy, mọi người bất ngờ quá nên kích động thôi, không có ý xấu." Hà Hoan Hoan an ủi. "Cậu xem, ngay cả bọn mình ở chung phòng với cậu còn kinh ngạc quá mà."

Hạ Nam nhẹ nhàng xen lời: "Cậu giấu kỹ thật đấy."

Đỗ Nhược áy náy: "Minh thật sự không có ý."

Khuru Vũ Thần lầm bầm: "Cái tên Lý Duy kia cũng giấu kỹ, anh ấy sớm biết mà không báo cáo với mình."

Đỗ Nhược vội khuyên: "Cậu ấy cũng vì bạn bè thôi. Cậu đừng trách Lý Duy."

"Không trách, đãi một châu là được rồi."

Đỗ Nhược nhỏ giọng: "Vì mình sợ khi mọi người biết sẽ thành ra như vậy nên mới không dám nói."

"Hiểu mà." Khuru Vũ Thần bỗng tỉnh ngộ. "Ôi trời, thảo nào Cảnh Minh lại tham gia thi hùng biện, mời cậu ăn cơm, còn đập phá phòng thí nghiệm vì cậu, là thích cậu thật đấy."

Đỗ Nhược thẳng thốt, mặt nóng bừng, chợt cảm thấy... hạnh phúc chẳng?

Hà Hoan Hoan tranh thủ cơ hội hóng hót: "Đẹp chuyện này qua một bên đã, nói xem thế nào?"

"Nói gì cơ?"

"Cảm giác yêu đương với nhân vật làm mưa làm gió trong trường ra sao?"

Đỗ Nhược lí nhí: "... Rất tốt."

"Tốt chỗ nào?"

"Chỗ nào... cũng tốt hết." Cô cúi đầu xoắn ngoan tay vào nhau.

Hà Hoan Hoan kêu gào: "Có phải thấy cậu ta cực kỳ đẹp trai không?"

"... Ừm." Tim Đỗ Nhược rộn ràng, khẽ nói: "... Nói chuyện cũng đẹp, không nói cũng đẹp, cười đẹp mà không cười cũng đẹp."

Khuru Vũ Thần không chịu nổi nữa: "Cậu là đứa háo sắc nhất phòng này!"

Đỗ Nhược xấu hổ la lên: "Không phải các cậu bảo mình nói sao?"

"Vũ Thần, cậu đừng ngắt ngang!" Hà Hoan Hoan mắt sáng rực như đèn pha nhìn Đỗ Nhược. "Hôn người đẹp trai như vậy có cảm giác gì?"

"Vô cùng... tốt."

Hạ Nam hỏi xen: "Hai cậu quen nhau bao lâu rồi?"

"Gần ba tháng."

"Giấu kỹ quá!" Khuru Vũ Thần hô hoán.

Hà Hoan Hoan tiếp tục truy hỏi cận kề: "Ngày nào cậu ta cũng hôn cậu hả?"

"... Ừm."

"Quả nhiên là đang yêu cuồng nhiệt!" Hà Hoan Hoan hưng phấn giậm chân. "Hai cậu đã... chưa?"

"Là cái gì?"

"Là vụ kia đó."

"Vụ nào?"

"Lên giường."

Tâm trí Đỗ Nhược như muốn nổ tung: "Không có!"

Hà Hoan Hoan ra về tiếc nuối, gi vào trán Đỗ Nhược: "Đồ ngốc nghếch! Nếu mình là cậu thì đã sớm nhào đến đê cậu ta xuống rồi."

Đỗ Nhược nắm cổ áo quạt gió, trời đã vào thu mà cô lại nóng chết được. Bị oanh tạc liên hồi, lúc sắp chống đỡ không được thì điện thoại đổ chuông, là Cảnh Minh gọi đến. Hà Hoan Hoan vừa thấy tên hiển thị trên màn hình đã gào rú.

Đỗ Nhược vội vàng cầm điện thoại chạy ra ban công: "A lô?"

Cảnh Minh im lặng một giây rồi hỏi thẳng: "Em biết rồi hả?"

"Ừ."

"Anh cũng vừa thấy. Em không sao chứ?" Giọng cậu căng thẳng.

Như có dòng nước ấm len lỏi trong lòng, Đỗ Nhược đáp khẽ: "Không sao."

"Đừng xem mấy thứ trên diễn đàn. Mẹ nó, toàn lũ bệnh hoạn." Cậu cảm tức. "Chùng nào mới đến lượt họ chi trò? Thứ gì chứ!"

Tim Đỗ Nhược tan chảy mất rồi. Cô dịu dàng nói: "Em biết, em thật sự không sao. Anh đừng tức giận."

Đang nói chuyện thì trong phòng ồm ồm: "Trời ơi... sến chảy nước rồi!"

Đỗ Nhược bịt điện thoại định quay người thì Cảnh Minh đã nghe thấy: "Em đang ở ngoài ban công à?"

"Ừ."

"Vào phòng đi, bật loa ngoài lên."

"Để làm gì?" Cô nhỏ giọng hỏi. "Họ đùa thôi."

"Bảo em đi vào thì vào đi."

Cô không lay chuyển được cậu đành đi vào, bật chế độ loa ngoài.

"Xin chào ba bạn cùng phòng Đỗ Nhược, tôi có mua cho các bạn chút quà, hai ngày sau sẽ đưa đến ký túc xá." Cậu nhấn nhủ: "Đừng bắt nạt bạn gái tôi nhé."

Đỗ Nhược thẹn thùng quá đổi, tắt loa ngoài chạy ra ban công, đóng cửa lại ngăn cách tiếng cười ồm ồm ở phía sau: "Anh..."

"Xuống đây." Giọng cậu ôn hòa: "Anh đang chờ em dưới sân."

Đỗ Nhược giật mình ló đầu ra nhìn, đúng là cậu đang ở bên dưới. Cảnh Minh mặc chiếc áo gió đỏ đứng trong cảnh hoàng hôn mùa thu dưới cây bạch quả nửa xanh nửa vàng, mỉm cười chờ cô.

Cô chạy nhanh qua đường, lao vào lòng cậu, ôm siết lấy eo cậu. Cậu lao đảo lúi về sau một bước mới đứng vững. Mấy bạn học đi ngang qua rồi rít ghè mắt cô cũng mặc kệ. Cảnh Minh cười ôm Đỗ Nhược trong lòng, cúi đầu đặt một nụ hôn lên tóc cô.

Bạn đang đọc truyện *Nhợc Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55

Cuối tháng Mười, tiết trời cuối thu đã chuyển lạnh, lá rơi phủ kín cả con đường. Đạ hội thể dục thể thao của sinh viên năm nhất chính thức bắt đầu.

Hôm ấy Đỗ Nhược và Cảnh Minh đến thư viện tự học. Lúc đi ngang qua sân thể dục, thấy mấy sinh viên năm nhất đang làm lễ khai mạc, hai người bèn đứng lại bên lưới sắt quan sát.

Đỗ Nhược không khỏi bùi ngùi: "Một năm trôi qua rồi, nhanh thật."

Cảnh Minh bỗng hỏi: "Năm ngoái anh chạy bốn trăm mét, có phải đã đụng vào em không?"

Đỗ Nhược ngạc nhiên nhìn cậu: "Thế mà anh vẫn nhớ á?"

"Không nên nhớ sao? Lúc đó em làm anh sợ hết cả hồn."

Đỗ Nhược thấy hiểu kỳ: "Sợ ư, tại sao?"

Cậu chê bai: "Khi đó em gầy tong teo, anh còn tưởng đụng em gãy xương rồi ấy chứ. May mà không sao cả."

Cô cười phì, hóa ra cậu mang tâm lý này: "Không có gì khác à?"

"Gì khác nữa?"

"Trang phục hôm đó em mặc chẳng hạn."

"Không nhớ rõ."

Cậu đã quên chuyện này rồi sao? Đỗ Nhược nhủ mày: "Lúc đó anh còn khen em xinh nữa cơ!"

Hiển nhiên Cảnh Minh không tin, cười nhạo: "Mơ đi!"

Đỗ Nhược trừng mắt nhìn cậu, giận dữ quay người bỏ đi. Cậu nhướn mắt, nhàn nhả ung dung đi phía sau cô, lát sau lại tiến lên đi song song.

Hai người đến thư viện, tìm chỗ ngồi đối diện nhau như thường ngày, sau đó tự đi tìm sách tra tài liệu. Thư viện vốn yên lặng, thỉnh thoảng chỉ vang lên tiếng trao đổi cực khẽ của họ hoặc tiếng chuyển cốc nước hay bút chì gì đó cho đối phương... Ai làm chuyện người nấy, nhịp nhàng ăn ý vô cùng.

Mỗi khi dứt khỏi trang sách, cậu sẽ tự nhiên ngẩng đầu nhìn cô, thấy cô đang nghiêm túc ghi lại các thông tin trọng điểm thì lặng lẽ hướng mắt vào quyển sách. Còn cô thỉnh thoảng sẽ ngẩng đầu nhìn cậu, thấy cậu đang nhíu mày suy ngẫm về nội dung trong tài liệu thì tiếp tục cầm cúi ghi chép.

Sau khi công khai tình cảm, hai người luôn như hình với bóng, ra vào thư viện, căng tin hay phòng thí nghiệm mà không hề che giấu. Chỉ là mỗi lần đến thư viện, nhất là lúc dùng cơm ở căng tin, họ luôn trở thành tâm điểm chú ý của mọi ánh mắt. Mấy đồng đội trong phòng thí nghiệm một hai ngày đầu còn trêu chọc cười cợt, qua mấy ngày sau cũng chẳng buồn quấy rối.

Cuối tháng, nội bộ Prime mở cuộc họp thảo luận vấn đề tăng tốc tổng thể.

Chuyên tốc độ mới nghe thì đơn giản, chỉ cần tổ vận hành cải thiện tính năng động cơ và điện cơ là được. Thế nhưng thực tế lại không hề đơn giản. Họ phải đồng loạt nâng tốc độ vận hành của mỗi đối tượng nghiên cứu, mỗi hệ thống và mỗi phân đoạn. Nhất là tổ điều khiển, cần nâng cao tốc độ xử lý AI, dạy nó nhiều năng lực tự học hơn.

Lý Duy phát biểu: "Tốc độ khớp máy, độ nhạy cảm, độ phản hồi, tốc độ xử lý dữ liệu... đều phải tăng theo."

Chu Thao cười nói: "Đội chúng ta đúng là ngày càng thăng tiến."

Vạn Tử Ngang hỏi Lý Duy: "Thử nghiệm điều khiển không tốt hả?"

"Rất tốt. Giống như lái chiếc xe đất đỏ hơn hai trăm nghìn vậy."

Vạn Tử Ngang hiểu ngay: "Chúng ta cần là cảm giác lái chiếc xe năm sáu trăm nghìn, thậm chí là cả triệu cơ."

"Đúng vậy, chạy rất êm, tăng tốc, vượt đèo đều êm hết. Nhưng... nếu từng lái xe xịn rồi sẽ phát hiện, cô nàng không hề thoải mái nhẹ nhàng như mấy con xế hộp "hàng khủng". Cảm giác như là..."

Cảnh Minh gật đầu: "Cật lực."

"Đúng, cật lực." Lý Duy tán thành. "Dĩ nhiên, thỏa mãn đa số nhu cầu của người ta là không thể, chỉ là xem chúng ta muốn thế nào thôi."

"Ý cậu là cô nàng đã rất hoàn mỹ, nhưng chỉ cần chúng ta muốn thì cô nàng sẽ có thể hoàn mỹ hơn. Xe chạy chậm ai cũng làm được, nhưng khi nâng tốc độ lên thì một loạt vấn đề cần kịp thời giải quyết thế nào? Ai có thể giải quyết sẽ nắm bắt được thời cơ then chốt."

Đỗ Nhược loáng thoáng cảm thấy mạo hiểm, vừa định lên tiếng thì Cảnh Minh đã nói tiếp: "Có điều, vấn đề đó giống như một con đường dài, cần thời gian đến mấy năm. Chúng ta cứ đi từng bước một, đến đâu chắc đến đó."

Vậy là cô lại an tâm.

Hà Vọng thích thử thách, vui vẻ nhún vai: "Được. Dù sao sớm muộn cũng phải giải quyết, cứ bắt tay vào làm đi thôi. Có thể làm được đến trình độ nào thì đến trình độ đó. Tôi cũng hy vọng nhanh chóng thấy được cô nàng có ý thức tự chủ nhiều hơn, năng lực xử lý tình huống đột ngột mạnh hơn."

Tất cả đều nóng lòng muốn thử nên đồng loạt nhất trí. Cảnh Minh cười: "Được rồi, mỗi tổ đều cố gắng hết sức đi."

Tan họp, Cảnh Minh đi tới nắm tay Đỗ Nhược, thấp giọng hỏi: "Lát nữa muốn ăn gì? Món Tây hay món Trung?"

"Không phải tôi nay cả nhóm cùng đi sao? Sao không hỏi ý mọi người?"

"Đám ma đói kia ăn gì cũng được cả. Cho em đặc quyền, em muốn ăn gì thì ăn đó."

Hà Vọng gào lên: "Tôi nghe thấy đấy nhé! Dám ngang nhiên lập mưu kia!"

Cảnh Minh ném cây bút sang, không buồn để ý.

Mắt Đỗ Nhược tỏa sáng: "Em muốn ăn lẩu." Máy hôm trước trời mưa, trời bắt đầu lạnh rồi.

"Được. Anh tìm nhà hàng thật ngon cho em." Cảnh Minh nói xong liền vuốt tóc cô.

Hà Vọng quay đầu nhìn Vạn Từ Ngang, đau khổ dấm ngực: "Tôi hoài niệm cái thời họ lén lút yêu đương quá. Lúc ấy còn biết chùng mực, bây giờ quả thật không coi ai ra gì mà!" Vạn Từ Ngang nhún vai đồng cảm.

Địa điểm ăn uống buổi tối cách trường khá xa nên phải lái ba chiếc xe đi. Nhà hàng lẩu khá sang trọng, không gian riêng tư, sắc màu chủ đạo bên trong là đen và đỏ. Vừa vào cửa đã ngửi thấy hương thơm lan tỏa, nhẹ nhàng không hề gắt mũi.

Mọi người quây quần bên chiếc bàn lớn. Gọi thức ăn xong, Cảnh Minh và Lý Duy ra ngoài chốc lát. Chu Thao trêu: "Đỗ Nhược, cậu biết Cảnh Minh trẻ con cỡ nào không?"

"Sao thế?"

"Cậu ta dùng nick ảo lên BBS chửi nhau với mấy người nói xấu cậu hơn một tiếng luôn đấy, ha ha."

Đỗ Nhược dờ khóc dờ cười.

Bấy giờ, Cảnh Minh và Lý Duy đã tay xách nách mang đi vào. Hà Vọng tỉnh mắt: "Ồ, làm gì thế?"

Lý Duy cười: "Prime No.2 ra mắt thành công, Big Boss chuẩn bị chút quà cho mọi người."

Trong túi là những chiếc hộp đủ mọi màu sắc và kích cỡ. Cảnh Minh ném một chiếc hộp cho Hà Vọng: "Của cậu này." Kế tiếp là đến Chu Thao, Vạn Từ Ngang.

Hà Vọng mở hộp ra, suýt nữa bật dậy khỏi ghế: "Aaaa, Optimus Prime phiên bản hạn chế ông đây thêm muốn đã lâu! Mẹ nó, cậu mua ở đâu vậy?"

Chu Thao cũng cười như điên: "Đôi Yeezy này bây giờ không mua được nữa đâu."

Vạn Từ Ngang là một bộ tai nghe cực kỳ cao cấp, những người còn lại là đồng hồ đeo tay, CD không còn phát hành nữa... Ai cũng nhận được món đồ mà họ hằng ao ước. Big Boss là số một! Đỗ Nhược vui sướng nhìn mọi người, không hề bất ngờ khi Cảnh Minh chú ý đến từng sở thích của từng người, vì cậu coi họ là bạn chí cốt kia mà.

Thấy Cảnh Minh càng lúc càng gần mình, Đỗ Nhược từ từ thẳng người dậy, chờ đợi niềm vui bất ngờ cậu mang đến. Thế mà cậu lại phát quà cho Đồ Chi Viễn rồi ngồi cạnh cô.

Cảnh Minh thân nhiên ngồi xuống ghế.

Đỗ Nhược trở mắt, quay sang nhìn cậu. Cậu cũng quay đầu lại nhìn cô: "Sao vậy? Đói rồi hả?"

Lần này Đỗ Nhược á khẩu, đành "ừ" một tiếng.

"Đợi một chút, thức ăn sắp đưa lên rồi." Cậu vuốt tóc cô.

Cả bàn đều ồn ào náo nhiệt, sầm soi ngắm nghía quà của mình không chịu rời tay. Đỗ Nhược lặng lẽ nắm chặt đũa. Vì cô giữa chừng mới gia nhập nên không có quà sao? Cô mím môi, ánh mắt đầy hăm dọa nhìn mọi người rồi cúi đầu tiếp tục siết đôi đũa.

Cảnh Minh vừa uống nước vừa liếc mắt nhìn cô, khóe môi cong cong.

Nồi lẩu và thức ăn nhanh chóng được mang lên. Đỗ Nhược dẹp tâm sự sang một bên, tập trung chiến đấu với mấy món trên bàn. Chẳng mấy chốc thịt bò, lá sách, mực, thịt dê, sò điệp, cá lười trầu... đều được cho vào nồi nước lẩu sa tế sôi sùng sục. Cô gấp vào bát ăn ngẫu nhiên.

Hà Vọng vừa ăn thịt dê vừa hỏi Cảnh Minh: "Này, nói thật đi, sao cậu lấy được bản hạn chế kia? Tôi tìm suốt một năm không ra ấy."

Cảnh Minh ung dung đáp: "Tôi chỉ tìm hai, ba ngày thôi."

"Mẹ nó." Hà Vọng mắng: "Biến đi!"

Đỗ Nhược vừa chú tâm ăn sò điệp, ánh mắt vừa lặng lẽ tìm kiếm lá sách. Món này rất đắt hàng trong nồi lẩu. Mỗi lần cô muốn nhúng lâu hơn một chút, kết quả đưa dũa vào thì phát hiện dũa vớt hết rồi.

Đang nghĩ ngợi bỗng thấy có người cầm muôi vớt hết lá sách trong nồi bỏ vào đĩa của cô.

Cảnh Minh bỏ muôi lên miếng gác, tiếp tục trò chuyện với bạn bè: "Tôi thấy kiểu màu trắng có hoa văn kia cũng khá đấy chứ."

Hành động của cậu vô cùng tự nhiên, ngay cả bản thân cũng không ý thức được. Ngược lại nhóm Vạn Từ Ngang nhìn Đỗ Nhược cười cười khiến gò má cô đỏ bừng như bị hun nóng.

Mà kẻ cũng lạ, này giờ cậu vẫn luôn say sưa tán gẫu mà, sao lại biết cô đang "canh" lá sách vậy nhỉ?

Ăn xong, Cảnh Minh lái xe trở về trường. Đỗ Nhược ngồi bên ghế lái phụ, Hà Vọng và Vạn Từ Ngang ngồi hàng sau, dồn hết hứng thú vào món quà của mình, thảo luận rôm rả. Đỗ Nhược không có quà chỉ đành tay trái nắm tay phải, vừa nhai kẹo cao su hương bạc hà vừa quay đầu ngắm cảnh đêm lướt vun vút bên ngoài cửa xe.

Về đến trường, hai người ngồi phía sau hết sức biết điều, xuống xe trước để lại không gian riêng cho Cảnh Minh và Đỗ Nhược.

Cô từ từ cởi dây an toàn ra: "Em về đây."

"Ừ." Cảnh Minh tắt máy, không hề ngoảnh sang.

Xem ra không có quà thật rồi! Đỗ Nhược bĩu môi, vừa đưa tay kéo cửa xe liền nghe thấy tiếng cậu cười khê: "Đợi cả đêm mà cứ vậy về sao?"

Cô quay phắt đầu lại.

Nụ cười và giọng nói của cậu rất đổi gian manh: "Không cần quà hả?"

"Anh cố ý!" Cô đánh nhẹ lên cánh tay cậu.

Cậu nhếch môi cười, lấy chiếc hộp nhỏ ra đưa cho cô: "Này."

Cô vừa định nhận thì cậu đã rút lại, chỉ vào mặt mình: "Hôn anh một cái."

"Lúc Hà Vọng nhận quà, sao anh không bảo cậu ấy hôn anh đi?"

"Anh đâu thích nó, bảo nó hôn anh làm gì?" Cảnh Minh trêu ghẹo: "Không hôn không có quà nhé."

Đỗ Nhược "hử" một tiếng. Cảnh Minh không đùa nữa, cười nói: "Cầm lấy đi."

Cô vừa mở ra xem thì thấy trên lớp vải nhung đen là một chiếc vòng tay bạch kim gắn kim cương vô cùng tinh xảo.

"Đẹp quá." Cô xuyt xoa.

"Thấy cỡ tay em nhỏ quá nên anh lấy số bé nhất." Cậu đeo vòng lên tay cô. "Vừa vặn."

Đèn đường chiếu qua kính chắn gió, rọi lên chiếc vòng tay lấp lánh như sao.

"Đẹp thật đấy, em thích lắm." Cô vui sướng ngược mắt nhìn cậu. "Cảm ơn anh."

Trái lại, ánh mắt cậu lộ vẻ ngượng ngùng, nói vu vu: "Ai cũng có phần, đây là phần em đáng được nhận." Dứt câu lại chỉ vào má mình. "Không hôn thật sao?"

"Không hôn." Cô cố ý nói thế, vừa cười vừa kéo cửa xe.

"Kịch" một tiếng, cửa khóa lại, bên trong xe tĩnh lặng như tờ.

"Không hôn thì không thả em đâu." Cậu bốn cọt.

Trong không gian mờ tối, ánh mặt cậu sáng tựa sao trời. Cô mím môi cười giây lát mới khẽ đến định hôn lên má cậu. Vậy mà môi cô vừa đưa tới gần cậu liền nghiêng đầu, hai đôi môi chạm vào nhau, cậu cười đắc ý.

Hơi thở Đỗ Nhược có chút tắc nghẽn, hương bạc hà thoang thoảng trên người cậu khiến cô choáng váng mơ hồ.

Một tay Cảnh Minh ôm chặt eo cô, một tay giữ gáy cô hôn say đắm. Trọng tâm ở trạng thái nghiêng người của cô không vững, cả người nương vào lòng cô. Ghế xe chợt ngã ra, cậu áp cô dưới người mình, hôn từ mặt qua tai rồi xuống cổ.

Toàn thân cô nóng rực, nhỏ giọng lầm bầm: "Trong xe ngọt ngào quá."

"Sao anh không thấy vậy?" Cảnh Minh luồn tay vào áo cô, da thịt con gái mềm mại trải đầy lòng bàn tay nóng rực.

Đỗ Nhược hoảng hốt nhìn cậu, cậu cũng chăm chú nhìn cô. Tay cậu luồn ra sau lưng cô, bóp nhẹ, móc áo lót lập tức bung ra. Một cảm giác nóng bỏng từ lòng bàn tay cậu tức khắc ập đến ngực cô. Mặt Đỗ Nhược đỏ như gấc, đầu óc cũng rối loạn, chỉ biết ngơ ngác nhìn cậu.

Đáy mắt Cảnh Minh đong đầy nét cười. Cậu cúi đầu hôn lên môi cô, cổ cô, sau đó lần theo cổ áo để hở trượt vào trong, hôn lên ngực cô.

Đỗ Nhược khẽ ngậm nga, máu trong cơ thể như sôi trào, cả người trở nên tê dại, vừa sợ hãi vừa mê loạn. Cơ thể cả hai quấn quýt vào nhau, bắt chợt đụng phải thứ gì đó cứng cứng.

Cô chợt cứng đờ, cậu cũng khựng lại một giây. Đôi mắt đen láy nhìn cô chốc lát rồi bỗng thờ dài, quay người nằm ngửa ra.

Đỗ Nhược ngượng chín mặt nhìn cậu, khuôn mặt cậu cũng ửng hồng: "Xem ra em phải ở đây với anh một lát rồi."

Cô cắn môi không dám nhìn xuống, ánh mắt lảng tránh nhìn khắp nơi.

Cảnh Minh đột ngột trở mình đè ép cô lần nữa, Đỗ Nhược kinh hãi hét lên. Ấy vậy mà cậu lại không có động tĩnh, chỉ tha thiết gọi cô: "Nhược Xuân!"

"Ừm?"

"Tháng sau thử xe thành công, cả đội sẽ đi nghỉ mát ở nước ngoài. Khi đó... chúng ta ở cùng phòng được không?"

Tim cô đập như trống giục, vừa định quay đầu đi thì cằm đã bị cậu giữ lại: "Có được không?"

Đỗ Nhược thờ hồn hên: "Đến lúc đó hãy nói."

Cậu nghe được sức nặng trong lời cô nói, nhoen môi cười, hôn chụt lên môi cô như đóng dấu làm tin.

Sau khi xuống xe, Cảnh Minh vẫn đưa cô đến tận ký túc xá mới nói lời tạm biệt. Đỗ Nhược nghĩ tới chuyện tối nay đã làm, tai nóng như thiêu đốt. Lại nhìn vòng tay thấy thích quá đỗi, cô đứng trong thang máy mà mắt vẫn không rời, miệng cười tươi tắn.

Về đến phòng ký túc xá, cô không khoe khoang hay nói gì, nhưng lúc cởi áo khoác ra liền bị Hà Hoan Hoan phát hiện: "Gi mà sáng lấp lánh thế!"

Cô nàng lập tức nhảy ra khỏi giường: "Chu choa, đẹp quá trời quá đất. Cảnh Minh tặng hả?"

Hạ Nam và Khuru Vũ Thần nhìn sang, tròn tròn mắt: "Trời ạ!"

Đỗ Nhược ngại ngần rút tay lại.

Khuru Vũ Thần tấm tắc: "Ôi chao, hẹn hò với công tử nhà giàu thật tốt, ra tay là tặng ngay chiếc vòng đất tiền như vậy."

Đỗ Nhược giật mình, vừa định giải thích đây là phần thưởng thử xe Prime No.2 thành công thì Hạ Nam đã thân nhiên nói: "Tuy nhà cậu ấy có tiền nhưng không phải người tặng quà bừa bãi đâu. Chắc chắn rất thích cậu mới tặng chiếc vòng tay đất thế."

Hà Hoan Hoan tò mò: "Đất cỡ nào?"

"Hơn hai trăm nghìn."

"Ồi mẹ ơi!"

Đầu óc Đỗ Nhược bỗng nổ ầm, ánh sáng rực rỡ tỏa ra từ vòng tay như mũi tên có thể đâm mù mắt cô. Hơn hai trăm... nghìn cơ đấy!

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

Hai giờ sáng, Đỗ Nhược vẫn không sao ngủ được. Cô nằm trên giường ngẩn người nhìn trần nhà u tối, đầu óc hỗn loạn, cảm thấy mấy tháng qua cô như sống trong một giấc mơ. Mồ điện thoại di động dưới gối ra, tin nhắn Cảnh Minh chúc ngủ ngon vẫn còn. Cô nhìn khung đối thoại của cậu rồi vui đầu vào gối.

Hôm sau, cô vẫn dậy sớm như thường lệ, ôn bài buổi sáng, đến lớp, không bỏ lỡ việc nào.

Chuyến nâng cao tốc độ cho xe ở phòng thí nghiệm đã đến giai đoạn cấp bách. Tất cả mọi người đều đang nghiên cứu phương án giải quyết. Cảnh Minh bận rộn nhất, cô dành tạm thời gạt chuyện vòng tay sang một bên, nghiêm túc làm việc.

Đêm đó, Đỗ Nhược tra tài liệu ở thư viện đến khuya. Lúc thư viện sắp đóng cửa thì điện thoại di động sáng lên, Cảnh Minh nhắn tin đến: "*Em đang ở đâu?*"

"*Thư viện, còn anh?*"

"*Phòng thí nghiệm.*"

"*Làm xong rồi hả?*"

"*Ừ, thư viện sắp đóng cửa chưa?*"

"*Rồi.*"

"*Anh sang đón em.*"

"*Ừm.*"

Cậu gửi hình biểu cảm của chú chó Shiba Inu đến. Đỗ Nhược nghẹn lời.

Cô thu dọn đồ đạc, đứng đợi cậu ở ven đường. Trời đã cuối thu, lá vàng trên cây xào xạc trong gió, đèn đường mờ ảo phủ xuống vạn vật một màu vàng nhạt. Đỗ Nhược rút cổ co rúm người, chợt nghe tiếng chạy bộ vọng lại từ cuối đường của Cảnh Minh.

Cô cầm điện thoại nhắn tin cho cậu: "*Đừng chạy.*"

Bên kia cậu lấy điện thoại ra xem, mặc kệ tiếp tục chạy đến trước mặt cô.

Cô đứng bên này cất cao giọng: "Đừng chạy nữa, em có bốc hơi đâu."

Lời còn chưa dứt cậu đã cười thật tươi, sai bước thật dài xông đến ôm chầm lấy cô, cúi đầu hôn môi cô. Tim cô lỡ nhịp, chỉ cảm thấy vòng ôm của cậu ấm áp vô hạn. Hơi thở nóng hổi của Cảnh Minh phả lên làn môi, cảm giác như có thể khiến cô tan chảy. Đỗ Nhược không kim được ôm siết lấy eo cậu.

Cậu dịu dàng tách khỏi môi cô, lại hôn vài lần nữa mới cười khẽ: "Có nhớ anh không?"

Mắt cô long lanh, mặt ửng hồng: "Không phải buổi chiều mới gặp ở phòng thí nghiệm sao?"

"Sao anh lại nhớ em đến vậy cơ chứ?" Cậu khó hiểu nói, mặt cọ vào má cô như đang âu yếm cô mèo đáng yêu. "Sao lại nhớ quá vậy?"

Cô mỉm cười ngọt ngào trong vòng tay cậu: "Em cũng nhớ anh."

Lúc này, Cảnh Minh mới hài lòng thả cô ra, vén vài sợi tóc lòa xòa ra sau tai giúp cô: "Đói bụng chưa? Đi ăn khuya không?"

"Ngày nào cũng ăn, muốn em thành heo hả?"

"Anh thấy em gầy quá, nên phải bồi bổ cho em, hi hi." Cảnh Minh trêu đùa: "Để anh thử xem có béo lên không nào?" Vừa dứt câu, cậu vòng một tay ôm eo cô nhắc lên.

Đỗ Nhược đắm vào vai cậu: "Bỏ em xuống."

Cậu cười thích thú đặt cô xuống: "Đâu có béo lên, vẫn như cọng bún ấy. Em muốn ăn..." Rồi bất ngờ nắm phải cổ tay trông trơn của Đỗ Nhược.

Nụ cười cậu đành lại, cậu nói chỉ thốt ra được nửa chừng. Cảnh Minh lập tức kéo tay áo cô lên xem. Cổ tay mảnh khảnh trơn trợt không có gì cả. Sắc mặt cậu thoáng thay đổi.

"Vòng tay đâu? Sao không đeo?"

"Em..." Đỗ Nhược nghĩ ngợi chốc lát, cắn môi lấy chiếc hộp ra đưa cho cậu: "Hay là... anh giữ lại đi."

Cảnh Minh đờ người trong chốc lát, từ chối không nhận lại chiếc hộp: "Tại sao?"

Tay cô run run, răng môi cũng đánh cảm cập, chẳng biết có phải vì trời chuyển lạnh không hay do con sợ hãi đang lẩn át, nhưng vẫn cố mỉm cười: "Đắt quá! Lúc đầu em nghĩ giá nó chỉ tương đương mấy món quà của Hà Vọng, Lý Duy bọn họ, nhưng không ngờ..." Cô cảm thấy bản thân thật nực cười, đeo trên tay món đồ đắt giá như vậy mà không hề biết được giá trị thực của nó, chỉ nghĩ nó là chiếc vòng tay tầm thường như bao chiếc vòng khác...

Sắc mặt Cảnh Minh trở nên khó coi: "Anh giữ lại mang đi tặng cho ai?"

Cô khó khăn cất lời: "Tặng cho dì..."

Cậu ngắt ngang: "Đây là số nhỏ nhất, mẹ anh không đeo vừa."

Đỗ Nhược giật mình, nhất thời luống cuống tay chân, cứ gờ chiếc hộp giữa khoảng không. Đồ đã lấy ra rồi cũng không thể bỏ vào lại, cô xấu hổ đến mức không có chỗ để trốn, nói năng không suy nghĩ: "Có thể trả hàng hoặc bán lại không?"

Dù là một người bản tính vốn ngông nghênh bá đạo như Cảnh Minh cũng không khỏi ngấy người giây lát trước câu hỏi của cô. Cậu bị đả kích đến mức mặt mày tái mét: "Đây là món quà đầu tiên anh tặng cho em, em bảo đem bán nó ư?"

"Em không có ý đó!" Cô quýnh lên, mồ hôi toát ra giữa đêm thu lạnh lẽo. "Em chỉ nói em không dám nhận món quà này thôi."

Cậu cảm thấy thật quá lố bịch, cười khẩy hỏi: "Em nói thử cho anh nghe xem, sao lại không nhận được?"

"Nó quý giá quá."

"Món đồ này chẳng thấm vào đâu với anh cả, em có thể đừng..."

"Nhưng với em thì có." Cô lớn tiếng ngắt lời cậu.

Cảnh Minh dừng lại nhìn cô chăm chăm, cô run run nhìn lại cậu.

Không có kết quả.

Cảnh Minh quay đầu nhìn thân cây bên cạnh, hít sâu một hơi để đè nén cơn tức đang cuộn cuộn trong ngực. Lát sau, cậu gằn giọng: "Đỗ Nhược Xuân, em có thể đừng giả mồm như vậy không?"

Tim Đỗ Nhược như bị thứ gì đó đâm thẳng vào.

"Đồ đã mua rồi, em trả lại cho tôi là có ý gì?" Cảnh Minh bật cười: "Em muốn tôi phải làm thế nào? Em nói đi, em trả lại cho tôi bảo tôi phải xử lý ra sao? Mẹ nó, tôi tự đeo hử?"

Đỗ Nhược cười chua chát: "Sao lúc anh mua không nghĩ cho em? Anh bảo em làm sao đeo đây? Một sinh viên bình thường như em đeo chiếc vòng hơn hai trăm nghìn tệ trước mặt bạn học và thầy cô? Mọi người vốn đã hay bàn tán về em mà anh còn làm vậy. Với lại, lần sau em đến nhà anh, em phải đổi mặt với ba mẹ anh ra sao? Đeo chiếc vòng đắt đỏ anh mua đi gấp đi, đi sẽ nhìn em thế nào? Anh hỏi em có ý gì, vậy còn anh thì có ý gì? Lúc đi mua tại sao không cân nhắc một chút?"

"Nghĩ cho em? Mẹ kiếp, tôi còn không nghĩ cho em á?" Cảnh Minh nổi cơn thịnh nộ. "Tiền này là tự tôi kiếm ra, không phải của ba mẹ tôi. Đi ngang qua cửa hàng thấy chiếc vòng này đẹp liền nghĩ ngay đến em. Tôi vui mừng nghĩ nó đeo trên tay em ắt hẳn sẽ rất xinh, nghĩ đến em thấy nó sẽ cười vui vẻ, vậy là sai sao? Khốn kiếp, tôi mua vòng cho bạn gái mình là phạm pháp sao?"

Cô nghe thế liền sững sờ, vừa khó xử vừa áy náy, vừa hối hận vừa tan nát cõi lòng, lắc đầu nguây nguây: "Xin lỗi, câu vừa rồi xem như em chưa nói..."

"Vậy em có nghĩ cho tôi lần nào không, có nghĩ đến tôi không? Tôi thử hỏi em, bước vào thế giới của em. Còn em, em có đi về phía tôi bước nào chưa? Em từng có ý định vào tham quan thế giới của tôi chưa? Lẽ nào em muốn tôi phải tự thay đổi bản thân cho phù hợp với em sao?"

Đỗ Nhược chỉ biết thảng thốt nhìn cậu, không nói lên lời. Cậu không sai, là cô sai. Cô lắc đầu liên hồi. Cậu không bao giờ hiểu được nỗi hổ thẹn và tự ti của cô. Ánh đèn đường in bóng cậu xuống người cô như muốn đè cô sụp đổ. Con người của cậu, chân tình của cậu, tình cảm của cậu, cái tốt lẫn cái xấu của cậu... cô đều không thể gánh nổi.

Đỗ Nhược cố chấp bước đến, nhét chiếc hộp vào tay cậu: "Em không cần, anh giữ lại đi."

Hành động này đã hoàn toàn chọc giận Cảnh Minh, cậu vứt phăng chiếc hộp xuống đất. Chiếc hộp bung ra, vòng tay bạch kim lẩn lộn ra đất. Âm thanh lạnh lạnh vang lên khiến Đỗ Nhược kinh hãi.

"Không cần thì vứt đi!" Cậu lạnh lùng nói rồi quay đi không hề ngoảnh lại.

Đỗ Nhược đứng đờ tại chỗ, tim như bị lưỡi dao băng đâm vào đau buốt. Lát sau, cô hoàn hồn cuống quýt chạy đến nhặt chiếc hộp và vòng tay lên. Dưới ánh đèn soi tỏ, thấy trên chiếc vòng đã hằn lên vài vết xước. Đỗ Nhược đau lòng chết được, nước mắt tuôn ra ào ạt.

Cô ngồi xồm trên đất, ngón tay cố chà lau vết xước kia, như thể muốn làm mờ nó đi. Nhưng chà thế nào cũng vô dụng. Vòng tay đã trầy xước cả rồi, cô chỉ biết òa khóc nức nở.

Đỗ Nhược lau sạch sẽ bụi đất trên hộp và vòng thật lâu mới đứng dậy, ôm chiếc hộp nức nở ra về. Tiếng lá vỡ vụn dưới lòng bàn chân giống như tiếng lòng cô đang rạn nứt. Cô cúi đầu để mặt nước mắt nhỏ tí tách, đi vài bước thì thấy một bóng người xuất hiện trước mặt.

Cảnh Minh đứng ở giao lộ chờ cô. Đèn đường soi bóng cậu in dài trên mặt đất kéo đến tận chân cô. Họ cách nhau một khoảng, Đỗ Nhược không thấy rõ vẻ mặt ẩn trong bóng tối của cậu.

Đỗ Nhược vội lau nước mắt, cúi đầu đi lướt qua Cảnh Minh. Nhưng chỉ trong chớp mắt cậu đã kéo tay cô lại, vòng tay dịu dàng ôm cô vào lòng: "Là anh quá nóng nảy, đừng khóc nữa."

Nước mắt cô thoáng chốc tuôn trào như vỡ òa, thấm xuống áo cậu ướt đầm.

"Chuyện này có gì đáng khóc đâu?" Cậu cúi đầu đưa ngón cái lau đi những giọt lệ trượt dài trên gò má Đỗ Nhược. Cô im lặng không nói không rằng, nước mắt đầm đìa không sao dừng lại được. Cậu thờ dãi lại ôm cô vào ngực. "Đừng khóc nữa, khi này không phải anh cố ý quật nạt em, chẳng qua..."

"Nhược Xuân..." Cảnh Minh chăm chú nhìn khuôn mặt đầm lệ của cô. "Sau này chúng ta sẽ luôn luôn ở bên nhau. Tất cả của em đều là của anh, tất cả của anh đều là của em. Một chiếc vòng tay thôi mà, chúng ta đừng cãi nhau vì chuyện này được không? Nó không đáng chút nào."

"Không cãi nhau nữa." Rốt cuộc cô đã nghẹn ngào cất lời: "Em cũng không tốt, em nói ra những lời không đúng. Nhưng mà em thật sự..."

"Anh hiểu." Cậu nhẹ giọng ngắt lời, hiểu được nỗi khổ trong lòng cô nên cậu không muốn để cô tự xé toạc nó ra nữa, bèn nói thay cô. "Em không muốn đeo thì đừng đeo. Nhưng không đeo cũng phải giữ, không được phép nói trả lại cho anh. Sau này sẽ có một ngày em có thể đeo nó, được không?"

"...Ừm." Cô trịnh trọng gật đầu, ôm lấy eo cậu.

"Tốt rồi, đừng khóc nữa." Cậu vuốt lưng cô, dỗ dành: "Đừng khóc nữa mà."

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57

Đỗ Nhược trở về phòng ký túc xá đã là hơn mười một giờ. Trong phòng ngủ tắt đèn tối om, mấy người bạn đang leo lên giường chuẩn bị ngủ. Cô không để mọi người biết bản thân vừa khóc, mãi cúi đầu thu dọn đồ đạc.

Hà Hoan Hoan vừa ăn bím bím Cảnh Minh gửi đến vừa cười đùa: "Kể từ lúc Cỏ Nhỏ có người yêu thì luôn về muộn ấy nhỉ."

Đỗ Nhược khẽ nhếch môi cười. Rửa mặt xong trở về phòng thì tất cả đều đã ngủ. Cô trèo lên giường rồi nhắm mắt chúc ngủ ngon cho Cảnh Minh. Buông điện thoại xuống lại là một đêm mất ngủ, lòng thấy lạc lõng khó tả. Sự tự do và tự tin ở học kỳ hai năm nhất dường như đã một đi không trở lại.

Đêm dần yên tĩnh hơn, Đỗ Nhược lấy điện thoại lặng lẽ lên mạng tìm kiếm từ khóa "Cảnh Minh". Tên cậu gần đây trở thành chủ đề bàn tán sôi sục trên mạng. Lúc trước có người còn cắt nối biên tập một đoạn clip ngắn liệt kê thành tựu từ bé đến lớn cậu đã đạt được: Trung học giành giải quán quân cuộc thi chế tạo robot dành cho thanh thiếu niên thế giới, lập kỷ lục nhà vô địch nhỏ tuổi nhất trong cuộc thi, sau đó tiếp tục đạt được hai giải nhất nữa, giải thưởng giành được không đếm xuể.

Đoạn clip được cắt nối rất logic, đáng về thiếu niên tuần tú, vẻ mặt vừa lạnh lùng vừa kiêu căng, robot hoặc là ngốc nghếch đáng yêu, hoặc hăng hái thi đấu, kết hợp với nhạc nền hùng hồn khiến nó trở nên sôi sục trên mạng, đến nay vẫn chưa giảm nhiệt. Trên diễn đàn đều là đám con gái bày tỏ lòng ái mộ với cậu.

Đỗ Nhược lặng lẽ vui mặt vào chỗ. Cô thích cậu, thích cậu nhiều hơn bất cứ cô gái nào trên mạng. Họ chỉ thích cậu vì vẻ ngoài, nhưng cô thích cả con người của cậu. Thế nhưng cô... phải tốt hơn mới được.

Ngực cô bỗng thấy ngọt ngào, căng thẳng, càng thêm khó ngủ. Cô tiếp tục lướt diễn đàn, thấy có người bịa đặt bảo cậu hồi trung học hư hỏng, đánh nhau, hút thuốc, trêu chọc con gái, kéo theo cả dòng "anh hùng bàn phím" rồi việc vào hóng thị phi. Cô tức giận nhảy vào phân tích đáp trả từng bình luận một. Tức tối đồng chủ đề kia, lại thấy có người cảm khái gia cảnh cậu không tầm thường, từ đó bàn bạc đến vấn đề giai cấp xã hội, người giàu thì ngày càng giàu có và xuất sắc, người nghèo thì ngày càng nghèo khổ, càng khó thoát nghèo.

Giai cấp ư? Đỗ Nhược chưa từng nghĩ đến vấn đề này. Cô luôn ru rú trong trường, còn không biết xã hội là thế nào, nhưng cảm giác nguy cơ đã đeo dính như hình với bóng. Buông điện thoại, tâm trạng cô càng lo lắng hơn, trăn trở đến rạng sáng mới ngủ thiếp đi.

Mấy ngày sau, Đỗ Nhược đi tìm thầy chủ nhiệm Dương Trường Thanh, hỏi có phải trong trường có cơ hội xin học bổng du học không? Cô từng hỏi thăm mấy anh chị khóa trên, trường hay có những suất này lắm.

"Thầy đang định tìm em, kết quả em đã tự mình tìm đến cửa." Thầy Dương cười nói: "Lúc trước có mấy suất trao đổi du học sinh, nhưng mấy trường này không xuất sắc gì, thầy thấy để em đi thi thật quá nên không tìm em. Nhưng lần này thì khác."

Đỗ Nhược vui mừng quá đổi: "Có thật à thầy?"

"Đúng, trùng hợp là ngành liên quan đến trí tuệ nhân tạo, cảm biến." Dương Trường Thanh đưa tài liệu cho cô. "Em xem đi."

MIT, Stanford, Berkeley, Viện công nghệ California...

Đỗ Nhược òa lên kích động: "Mấy trường này đều có tiếng lắm!"

"Không phải mấy trường này thì sao thầy nữa để em đi chứ. Trường tốt thì yêu cầu với sinh viên cũng cao. Tuy nhiên, em vốn nhận được học bổng chuyên nghiệp loại một, điểm GPA 4.8, có hạng mục thí nghiệm, có giáo sư đề cử thì đến những ngôi trường nổi tiếng thế giới này hoàn toàn không thành vấn đề." Thầy Dương vui vẻ nói: "Hãy chuẩn bị hồ sơ cho kỹ vào."

"Cảm ơn thầy."

Dương Trường Thanh lại hỏi: "Đúng rồi, dự án của Prime tiến triển thế nào rồi? Bây giờ đã tháng Mười Một, sắp thử xe nữa phải không?"

"Dạ, hai tuần sau ạ."

Thầy gật đầu, nét mặt thoáng đầm chiêu. Đỗ Nhược thấy thế bèn hỏi: "Thầy có đề nghị gì không?"

"Không thể nói là đề nghị. Con người thầy tính cách bảo thủ, cho rằng kỹ thuật đỉnh cao ở hiện tại vẫn không thể đáp ứng được ý tưởng cuối cùng của Prime." Dương Trường Thanh nói xong lại vội trấn an: "Nhưng thầy và thầy Lương Văn Bang đã từng bàn bạc rất nhiều với nhau. Trước kia thầy ấy cũng nghĩ như thầy, bây giờ thì hoàn toàn ủng hộ các em. Thầy đoán thầy ấy hiểu rõ tình hình thực tế hơn thầy, cũng nghe nói các em tiến hành theo từng bước, không hề liều lĩnh. Rất tốt, các em làm rất tốt, đừng quá bó buộc nhưng tuyệt đối phải đi bước nào vững bước ấy."

Đỗ Nhược gật đầu: "Dạ, em biết rồi."

Chuyện xin đi du học có trường đề cử, Đỗ Nhược không phải chuẩn bị nhiều giấy tờ, đa số thời gian vẫn ngâm mình trong phòng thí nghiệm. Cô có nói ý nghĩ của thầy Dương với Cảnh Minh. Cậu bảo trong lòng có tính toán, cô cứ an tâm làm việc là được rồi.

Cô không đề cập đến chuyện đi du học với cậu, thứ nhất là sắp sửa công khai thử xe, sợ cậu phân tâm, thứ hai là muốn đợi kết quả chắc chắn rồi mới nói.

Thế mà không biết sao Hà Vọng lại biết chuyện này, có hôm thuận miệng hỏi: "Cậu định tìm giáo sư nào viết thư đề cử?"

Lúc ấy Cảnh Minh đang ngồi máy vi tính đối diện liền ngược mắt nhìn cô.

Thấy nét mặt Đỗ Nhược thay đổi, bấy giờ Hà Vọng mới nhận ra Cảnh Minh còn chưa biết. Cậu ta lập tức rút cổ bỏ trốn. Cô đành dứt khoát nói với Cảnh Minh. Cậu yên lặng chốc lát mới hỏi: "Khi nào đi?"

"Học kỳ sau."

Cậu không nói gì, tiếp tục nhìn máy tính. Đỗ Nhược cắn môi nhìn xung quanh, thấy mọi người đều đang bận chuyện của mình, cô kể đến lay cánh tay cậu, nhỏ giọng: "Anh giận rồi hả?"

"Không có, đang xử lý một số chuyện." Cậu dời mắt khỏi máy tính, nhìn cô rồi liếc mắt ra ngoài.

Đỗ Nhược ra khỏi phòng đi đến cầu thang, chưa đến nửa phút Cảnh Minh đã đẩy cửa thoát hiểm ra: "Sao bây giờ mới nói với anh?"

"Em định chờ chắc chắn rồi mới nói... Lỡ như không thành công thì mất mặt lắm."

Cảnh Minh cười chê: "Với thành tích của em mà còn không thành công, lừa ai hả?"

Đỗ Nhược căng thẳng lườm Cảnh Minh một cái. Cậu đang khen cô hay đá đều cô thế?

"Em sợ anh không cho em đi hả?"

Cô ngẩng phắt đầu lên nhìn thẳng vào cậu: "Không có! Với lại anh cũng có thể đi mà, đúng không?"

"Nếu anh không đi thì sao?"

Đỗ Nhược sùng sốt, cúi đầu xoắn ngón tay với nhau, chốc lát sau lẩm bẩm: "Em vẫn sẽ đi."

Cậu biết tổng cô nhóc này sẽ nghĩ như vậy. Khóe môi cậu nhẹ cong: "Vút bạn trai em ở lại trong nước à?"

"Anh có thể thường xuyên sang thăm em mà."

"Vậy sao em không thường xuyên về thăm anh?"

"Em không mua nổi vé máy bay." Cô nhún vai bất lực.

"Hà..." Cậu cười khì. "Trường nào?"

"Còn chưa xác định, có thể là MIT, Stanford hoặc Berkeley."

"Đi MIT đi. Chuẩn bị hồ sơ xin học cho tốt. Năm sau anh sẽ đến đấy."

Mắt Đỗ Nhược sáng rực: "Thật hả?"

"Thật." Lúc nhập học cậu đã chọn hình thức 2-2. "Nhưng vẫn còn sớm, chưa kịp nói với em. Huống chi chuyện của anh vẫn còn chưa làm xong. Prime đi vào quỹ đạo phải cần nửa năm. Em cứ đi trước, sang đây chờ anh." Vốn định qua thời gian này sẽ nói chuyện đi du học với cô, không ngờ bản thân cô đã có chuẩn bị rồi.

Đỗ Nhược mừng rỡ nhào đến ôm chầm lấy eo cậu: "Em còn tưởng anh sẽ ở lại trong nước vì Prime nữa. Lúc trước còn có chút..."

Cô còn chưa kịp xấu hổ nói hết thì cậu đã cười trêu: "Không nhớ xa anh sao?"

"Ừm."

"Chính vì Prime nên càng phải đi du học." Nói đến đây giọng cậu trở nên nghiêm túc. "Theo bước tiến hiện tại của chúng ta, sớm muộn gì cũng đụng phải chướng ngại kỹ thuật, chạm đến ranh giới kiến thức cao nhất. Người trong nhóm đều hiểu rõ, cho nên tất cả sẽ đi đào tạo chuyên sâu."

Cô rất thích sự tinh táo của cậu, cũng thích không khí trong Prime, ngẩng đầu lên nhìn Cảnh Minh đắm đuối: "Đã nghĩ như vậy từ lâu hay là xúc động bộc phát gần đây?"

Cậu véo má cô: "Đã nghĩ từ lâu rồi. Prime No.2 chẳng qua mới là cái tiền ban đầu, còn phải nghĩ cách để cô nàng tốt hơn, xử lý được tình hình giao thông phức tạp hơn. Đây đều là vấn đề tương lai cần giải quyết."

Đỗ Nhược vuốt lưng cậu an ủi: "Không sao đâu, từ từ sẽ đến, chúng ta còn trẻ mà."

"Ừ." Cậu bật cười, cọ cằm vào huyệt thái dương của cô.

...

Trong ánh nắng rực rỡ của những ngày tháng Mười Một, công tác cải tiến Prime No.2 hoàn thành mỹ mãn. Xe chạy thử trên suốt chặng đường 5.000km trong mười ngày liền vô cùng thuận lợi. Chỉ đợi đường thử tổng hợp và khép kín sẵn sàng nữa thì sẽ cho chạy thử công khai.

Trước đêm thử công khai, cả nhóm ăn cơm chung với nhau như thường lệ. Mười một người quây quần quanh bàn tiệc, cười nói rôm rả. Ai ai cũng hưng phấn mong đợi ngày hôm sau.

Hà Vọng đề nghị: "Đi karaoke đi!"

Mọi người nhao nhao tán thành, kéo nhau đến quán karaoke cách trường không xa.

Cả đám thanh niên nghiêm túc chịu khó nghiên cứu máy móc đứng trước micro lại như bầy khi xổng chuông. Có người thì giọng hát êm tai, có người thì gào rú. Có người như gieo rắc tai họa, ví dụ như giọng vịt đục lác tông xa cả vạn dặm của Hà Vọng. Cảnh Minh không nghe nổi nữa bắt cậu ta cầm miệng. Hà Vọng gào thét rên rĩ, la hét inh ỏi không chịu buông micro, tiếng kêu thảm thiết vang vọng trong phòng muốn ù cả tai.

Người người đều giành micro, không khách sáo càng không khiêm nhường, tranh cướp đến mức đánh nhau túi bụi. Mặc mọi người xung quanh náo loạn âm trời, Cảnh Minh điềm nhiên ngồi trong góc, quang minh chính đại nghịch tay Đỗ Nhược.

Đồ Chi Viễn là người Quảng Đông, chọn bài hát tiếng Quảng đây thâm tình. Cậu ta vừa cất giọng Đỗ Nhược đã khen ngợi rồi rít: "Trời ạ, hát hay quá!" Còn chưa dứt lời ngón tay đã bị bấm đau điếng: "Aaaa!"

May mà trong phòng ồn ào không ai chú ý. Cô quay đầu trừng mắt nhìn Cảnh Minh, không ngờ cậu còn hung tợn, lạnh lùng nhìn cô chòng chọc.

Đỗ Nhược sợ hãi khều khều vào lòng bàn tay cậu, thế nhưng cậu vẫn nhìn cô đầy vẻ bất mãn. Cô miết thêm mấy cái nữa, cậu mới chịu lãnh đạm rồi mất đi: "Qua đây, hát một bài cho anh nghe."

Đỗ Nhược theo sát cậu như chiếc đuôi: "*Thị trấn cổ tích* đi."

Cảnh Minh tìm được mã số bài hát, quay đầu cắt ngang Đồ Chi Viễn đang hát say sưa: "Ngừng đi!"

Đồ Chi Viễn bất chấp ôm micro hát tiếp thì bản nhạc liền bị cho qua không thương tiếc: "Cảnh Minh khốn kiếp!"

Cậu ta ném miếng rau cậu vào người Cảnh Minh. Cậu đưa tay đón được, đưa sang cho Đỗ Nhược. Cô nhai nhanh nuốt gọn, khúc nhạc dạo đầu cũng vang lên.

Cảnh Minh ngồi xuống sô pha nhâm nhi miếng cam. Đỗ Nhược bắt đầu hát: "Nghe nói nàng Bạch Tuyết đang chạy trốn, cô bé quàng khăn đỏ sợ hãi sói xám. Nghe bảo Mad Hatter thích nàng Alice, vịt con xấu xí sẽ hóa thành thiên nga..."

Miếng cam mới gặm được một nửa đã ngừng lại, cậu trở mắt nhìn bạn gái mình. Ánh mắt của đám con trai trong phòng đều dồn hết về phía Đỗ Nhược.

Hà Vọng gào lên: "Tôi không làm nghiên cứu nữa, tôi muốn làm quản lý cho Đỗ Nhược."

Cảnh Minh nhếch môi: "Lượn đi!"

Chu Thao rồi rít kêu gào: "Im mồm, nghe hát nào!"

Đỗ Nhược phì cười, vội hát tiếp, mặt ửng đỏ như quả cà chua chín mọng: "Có một dòng sông bảy sắc uốn khúc trong thị trấn cổ tích, ngăn cách lý tưởng và hiện thực rồi lại hòa vào nhau ở con đèo phía trước. Con sông chảy dài vùng lên bao bọt nước tung tóe, lại cuốn theo tia sáng thời gian hòa vào dòng nước, để bao câu chuyện từ thuở xa xưa đều đi đến đoạn kết hạnh phúc và nhiệm màu..."

Bài hát kết thúc, tiếng vỗ tay, tiếng reo hò, tiếng rung chuông ngân lên liên hồi. Vạn Tử Ngang còn khoa trương vỗ tay vào micro tạo ra sóng âm thanh chấn động.

Đỗ Nhược cười bên lên, đỏ mặt ngồi xuống. Cảnh Minh dựa vào lưng ghế nhìn cô chăm chú. Ngọn đèn màu xoay đều trong phòng soi vào đáy mắt cậu rực rỡ lung linh. Cậu nhoèn miệng cười, đột ngột kè đến giữ lấy gáy cô, hôn thật thắm thiết.

Đám con trai trong phòng đồng loạt gào rú, Hà Vọng bật mắt hét thảm: "Mù mắt ông rồi!"

...

Ra khỏi quán karaoke, cả nhóm lê chân về trường. Ngọn đèn đường lúc rạng sáng hắt lên vàng sáng mờ nhạt, soi rọi đường phố vắng tanh không một người. Mọi người hưng phấn vừa đi vừa hát nghêu ngao.

Hà Vọng bỗng nói: "Sau ngày mai, cả nhóm sẽ đi đâu chơi hả Big Boss?"

Cảnh Minh: "Đi đảo chơi."

"Được."

"Tahiti thì sao?"

Hà Vọng dè bừ: "Đó không phải là chỗ để kết hôn sao?"

Cảnh Minh tuyên bố: "Tôi định đi Fiji."

Vạn Tử Ngang hí hửng đề cử: "Saipan thế nào?"

Gió lạnh đêm cuối thu cuốn tung lá vàng rơi kín con đường nhỏ. Mọi người xôn xao bàn tán, mừng rỡ đến khung cảnh nắng vàng và biển xanh. Cảnh Minh và Đỗ Nhược nắm tay nhau đi cuối hàng. Tay áo cô khá dài, phủ qua bàn tay nhỏ bé, che lấp mười ngón tay đan vào nhau thật chặt.

Đêm ấy gió lạnh thổi vi vu, thế nhưng trong lòng mỗi người đều ấm áp và thư thái. Con đường đêm ấy mới đẹp để làm sao!

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58

Ngày 13 tháng 11, Prime No.2 chạy thử đường chạy tổng hợp và khép kín mới. Lần này con đường dài gấp đôi lần trước, từ ba kiểu đường tăng thành năm kiểu, bao gồm đường nội bộ, đường thành phố, cao tốc và đường quê, đường đèo.

Điểm khác nhau chính là xe cộ qua lại trong đoạn đường chạy thử khép kín này đều do nội bộ sắp xếp, cũng sẽ ngẫu nhiên thử nghiệm nhiều loại tình huống đột ngột phát sinh.

Có bước đệm lần trước nên lần thử xe này có mức độ chú ý cao hơn và thu hút truyền thông hơn. Trước khi bắt đầu, ban lãnh đạo trường đã nhận trả lời phỏng vấn ngắn với các nhà báo, đương nhiên Cảnh Minh là tâm điểm được chú ý nhiều nhất.

Hôm nay cậu là người nổi tiếng đầy quyền lực, có không ít người hâm mộ, dù là fan thực thụ quan tâm đến khoa học kỹ thuật hay chỉ là tham gia náo nhiệt đều không quan trọng. Một sinh viên kỹ thuật của trường danh tiếng bất kể dựa vào tài năng ở môn khoa học khô khan hay tướng mạo, bởi cảnh ưu tú dễ hấp dẫn quần chúng đi nữa thì vẫn không thể phủ nhận rằng, cậu đã dấy lên làn sóng khoa học kỹ thuật rộng khắp.

Chưa bắt đầu chạy thử nhưng bên trang web phát sóng trực tiếp đã có không ít dân cư mạng ngóng chờ rồi. Bởi vì sau khi kết thúc chạy thử sẽ có cuộc họp báo chính thức nên giờ phút này, phỏng vấn của cánh nhà báo chủ yếu là hỏi về những chuyện thú vị bên lề:

"Bạn Cảnh Minh, bây giờ tâm trạng bạn thế nào? Căng thẳng không?"

Cảnh Minh nhướn mày: "Không."

"Xem ra rất có lòng tin đây. Đoạn đường thử xe hôm nay tăng thêm đường quê và đường đèo không có vạch ký hiệu đường. Cho nên một tháng qua các cậu đã cải tiến xe rất nhiều đúng không?"

"Vây thì không có. Prime No.2 vốn đã có năng lực đi đường tổng hợp rồi, lúc kiểm nghiệm nội bộ đã cho chạy thử, chỉ là lần thử nghiệm công khai trước không thêm vào thôi."

"Thì ra là thế. Vây Prime No.2 có gì khác với lần đầu tiên?"

"Có. Nhưng người ngoài nhìn không ra, chỉ có người tự thử nghiệm mới biết thôi."

Phóng viên không biết được khác biệt trong đó nên không đào sâu nữa, nhìn sang khung bình luận trực tiếp: "Cậu biết trên mạng có nhiều người thích cậu lắm không? Đặc biệt là nữ sinh ấy."

"Ừ." Cảnh Minh sờ cằm, không hiểu sao lại liếc sang nhìn Đỗ Nhược trong đám đông. Cô đang hào hứng nhìn cậu với đôi mắt sáng ngời.

"Cậu có gì muốn nói với những cô gái ấy không?"

"Chú ý vào bản thân xe hơi không người lái đi. Tôi có bạn gái rồi."

Vành tai Đỗ Nhược như bị bông, vội vàng quay mặt đi nơi khác.

"Chúc mừng nhé."

"Cảm ơn."

"Cũng xin chúc hôm nay chạy thử thuận lợi."

"Cảm ơn."

Sau cuộc phỏng vấn ngắn ngủi, các nhà báo trở về chỗ của mình. Thiết bị quay phim chụp ảnh từ xa đã chuẩn bị sẵn sàng, xe các nơi đang chờ xuất phát. Lãnh đạo trường học và thầy cô bước vào phòng quan sát.

Toàn thể Prime đều tụ tập bên cạnh Prime No.2. Mười một người trẻ tuổi đều mỉm cười nhìn đồng đội, trong đôi mắt ánh lên hứng khởi và kiên định, tràn ngập nhiệt huyết và hy vọng. Cảnh Minh đưa tay phải ra, Đỗ Nhược đặt tay phải lên mu bàn tay cậu, nắm chặt. Đến lượt tay Lý Duy phủ lên tay Đỗ Nhược, rồi đến Vạn Tử Ngang, Chu Thao, Hà Vọng... bàn tay này nối tiếp bàn tay kia, nắm thật chặt vào nhau, nụ cười tươi tắn: "Một, hai, ba, cồ lên!", "Prime go!"

Cảnh Minh đi đến sò đầu xe Prime No.2, Đỗ Nhược và nhóm Vạn Tử Ngang cũng đến vuốt ve cô gái yêu quý của mình. Lý Duy là người cuối cùng sờ "mặt" Prime No.2, sau đó mở cửa xe ngồi vào. Cảnh Minh đập tay với Lý Duy rồi siết chặt.

"Tao nghỉ lại rồi, nghe lời mày, đi Tahiti, Fiji sau này hãy đi."

Lý Duy cười ha ha: "Vây ngày mai xuất phát."

Cảnh Minh cười tán thành: "Được."

Cậu đóng cửa xe lại, đi với những thành viên khác về phòng quan sát. Hà Vọng và Chu Theo chạy theo xe.

Cảnh Minh đứng trước bàn điều khiển, cầm lấy dụng cụ truyền tin: "Prime No.2 công khai chạy thử trên đường tổng hợp và khép kín lần hai, xuất phát."

Prime No.2 dịu dàng đáp lại: "Xe hơi không người lái Prime No.2 đã khởi động, mời hành khách cài chặt dây an toàn."

Chiếc xe màu trắng chậm rãi lăn bánh, men theo lối đi trong xưởng ra bên ngoài. Chạy trên con đường nhỏ vài kilomet, gặp phải xe đạp thì thả chậm tốc độ chờ đợi, đến khi ra đến đường lớn thì vượt qua, No.2 nhanh chóng lên cao tốc.

Qua trạm thu phí, No.2 bắt đầu tăng tốc, chưa đến sáu giây đã đạt đến vận tốc 110km/h. Bên kia vang lên tiếng hoan hô của Hà Vọng: "5,56 giây."

No.2 rong ruổi trên đường cao tốc. Màn ảnh lớn hiện lên hình ảnh sắc nét khắc họa rừng cây ven đường lá vàng óng ả và thân xe lướt nhanh vẽ nên một đường màu trắng mượt mà.

Cảnh Minh ghi âm lại: "Lý Duy, cảm giác thế nào?"

"Rất nhẹ nhàng." Lý Duy cười vui thích. "Nhẹ hơn lần trước nhiều."

"Lần này là mấy trăm nghìn?" Cảnh Minh đùa giỡn.

"Năm sáu trăm nghìn rồi, ha ha."

Nhóm Đỗ Nhược cũng không nhịn được bật cười.

Giống với lần trước, Prime No.2 dễ dàng tăng tốc, chuyển làn đường, vượt mặt xe khác, một mạch nhanh như chớp rồi từ từ chạy vào những con đường khép kín trong thành phố.

Gặp phải đoạn đường thi công tắc nghẽn, cô nàng kiên nhẫn nhích từng bước. Đụng phải "người đi đường" không tuân thủ luật giao thông, cô nàng cũng nhanh mắt quan sát né tránh. Đèn đỏ ngừng, đèn xanh chạy, rẽ phải chú ý người đi bộ, trước khi rẽ trái thì chuyển làn đường.

Lúc đi trên đường vành đai bao quanh thành phố thì gặp phải "tình huống bất ngờ".

Đường vành đai thành phố là đường một chiều, không có đèn đỏ, tốc độ cho phép cực nhanh. Prime No.2 đang chạy với tốc độ cao, xe A đã chuẩn bị trước đó đang chạy bên phải thì bỗng chuyển làn đường, vượt qua cản ngay trước mặt cô nàng.

Lý Duy không kìm được mắng một câu: "Mẹ nó!"

Ở phía sau xe B và xe C làn bên trái cũng băng băng chạy đến. Nếu Prime No.2 khẩn cấp phanh lại hoặc đổi làn đường, rất có thể sẽ bị tông vào đuôi xe. Trước sau đều bị chắn, thấy rõ nguy cơ tai nạn giao thông sắp sửa xảy ra. Một giây sau Prime No.2 "nhìn ra" xe C phía sau bên trái tốc độ chừng 100km/h, cô nàng tức khắc tăng tốc chuyển sang làn bên trái, trong vòng một giây tăng từ 90km/h lên 110km/h, nhanh như chớp hóa giải "tai nạn".

Màn xử lý hoàn mỹ này đã cho thấy, vào thời khắc nguy hiểm robot phản ứng nhanh và chuẩn hơn con người.

"Tuyệt!" Lý Duy hưng phấn: "Tuy lúc trước đã từng thử nghiệm nội bộ, nhưng vừa rồi vẫn căng thẳng khiếp."

Hà Vọng cười ha ha: "Sợ à?"

Góc bình luận trực tiếp trên màn ảnh kín mít chữ, không ngớt lời khen ngợi: "Quá ngầu!"

No.2 cứ thế thuận buồm xuôi gió chạy hết quãng đường thành phố 10km. Vào đến vùng quê, phong cảnh trên màn ảnh cũng từ nhà cao tầng bê tông cốt thép biến thành mùa thu vàng ươm. Chiếc xe trắng chạy tung tăng trên con đường ngoằn ngoèo, chợt "thấy" phía trước có bầy cừu băng qua đường và anh nông dân chặn cừu vùng roi vội xua bầy cừu đi nhanh.

No.2 chậm lại, từ từ vượt qua bầy cừu rồi tăng tốc bỏ xa một đoạn. Bỗng một quả bóng da bật ra từ bụi cỏ, bay thẳng đến đầu xe. Prime No.2 "nhìn ra" đó là quả bóng nên không dừng xe, chỉ chạy chậm lại, dường như "phán đoán" ra được gì đó. Quả nhiên giây lát sau, một đứa trẻ chạy ra từ bụi cỏ. Prime No.2 thông dong phanh lại, đợi đứa bé chạy đi mới tiếp tục lần bánh.

Lý Duy cười: "Cái này phải khen Đỗ Nhược và Hà Vọng."

Cảnh Minh quay đầu nhìn Đỗ Nhược. Cô nhún vai, nở nụ cười thật rạng rỡ. Dạy Prime No.2 phán đoán sẽ xuất hiện con người từ một số sự vật cố định là ý tưởng của cô và Hà Vọng.

Hà Vọng ở bên kia đặc ý hát hò: "Chúng ta có phải là một đôi khăng khít..."

Cảnh Minh trừng mắt: "Im miệng!"

Prime No.2 càng chạy càng thuận lợi, trong xe lẫn trong phòng quan sát đều hân hoan. Trên web trực tiếp cũng đầy lời ca ngợi, như thể thấy được thế giới tương lai.

Chiếc xe trắng chờ mong đợi và mơ ước của mọi người từ đường quê chạy lên đường đèo, tung hoành ngang dọc trên ngọn núi. Mùa thu trong núi xen kẽ lá xanh lá vàng lá đỏ hết như bức tranh bị lem màu. Xe trắng chạy như bay, gặp đoạn đường hay xảy ra tai nạn thì giảm tốc độ, đến khi rẽ cua thì án còi ra hiệu, còn tuân thủ luật giao thông hơn cả con người.

Trên đèo có xe bò, xe máy ngược chiều chạy đến, cô nàng đều vượt qua gọn ghẽ. Chợt có chiếc xe tải chạy tới từ phía đối diện trên đoạn đường dốc chật hẹp. Xe tải dừng lại nhường đường, Prime No.2 men theo con đường chật cứng chậm chậm lái qua.

Ba địa điểm quan sát đều đồng thanh vang lên: "Yes!"

Prime No.2 có thể nói là hoàn mỹ chạy hết đường đèo, trở về đường cái. Trong phòng quan sát, lãnh đạo trường bắt đầu cười nói bàn thảo về cuộc họp báo tiếp theo.

Nhóm Cảnh Minh vẫn nghiêm túc nhìn chăm chăm màn ảnh. Còn một thử thách cuối cùng là "mô phỏng tai nạn xe". Tuy đã thử nghiệm nội bộ thành công vô số lần, nhưng giờ phút này không ai dám lơ là.

Trên màn ảnh lớn xuất hiện một ngã tư, ba mặt đều là dốc đứng. Một chiếc xe tải lao thẳng về hướng Prime No.2, vượt đèn đỏ, mất kiểm soát xông ra giữa giao lộ.

Còn Prime No.2 đang băng qua đường. Bên trái là xe tải "mất kiểm soát" lao như điên về phía No.2. Bên phải là xe buýt đang chạy đến không kịp phanh, sắp sửa đâm sầm vào nhau.

Nếu như phanh lại, hai chiếc xe lớn sau khi đụng vào nhau thì đuôi xe sẽ bị trượt vòng và chèn ép No.2 ở giữa hai thân xe.

Phía sau là hàng loạt xe đang chờ, No.2 không tài nào quay đầu lại, còn nếu muốn tranh thủ khe hở tăng tốc trước khi hai xe lớn đụng nhau thì vẫn không kịp. Trong lúc nghìn cân treo sợi tóc, cô nàng chột quay rẽ cua, phán đoán được quỹ đạo trượt của xe tải, cố gắng vòng qua đuôi xe nó. Đuôi xe No.2 lướt qua chiếc xe tải đang trong đà trượt vòng, mạo hiểm thoát thân.

Hà Vọng hô to: "Quá tuyệt vời!"

Thử thách cuối cùng đã hoàn thành. Vậy mà trong lúc mọi người ở phòng quan sát thở phào, sắc mặt Cảnh Minh chột thay đổi, nhìn chăm chú vào xe trắng.

Giọng Lý Duy cực kỳ bình tĩnh: "Cảnh Minh, No.2 không chậm lại."

Sau khi No.2 trượt qua xa tải thì lao vùn vụt qua ngã tư.

Cảnh Minh tỉnh táo ra lệnh: "Lý Duy, Hà Vọng, bật chế độ điều khiển thủ công lên! Vạn Tử Ngang, tắt camera truyền hình trực tiếp."

Màn hình chiếu cảnh Lý Duy trong xe ra sức ấn khóa: "Không mở lên được."

Prime No.2 cất tiếng nhẹ nhàng: "Thật xin lỗi, xe đang chạy bình thường, xin đừng tự tiện thao tác."

Cảnh Minh gào lên: "Hà Vọng!"

Hà Vọng mướm mồ hôi lạnh: "Không mở được, Cảnh Minh, không mở được chế độ chạy 'bình thường'."

No.2 hoàn toàn tự do, như thể thế giới của cô nàng là cả con đường cái. Lòng Cảnh Minh chùng xuống, quả quyết ra lệnh: "Bỏ xe!" Cậu lập lại: "Lý Duy, mở cửa sổ, nhảy ra khỏi xe đi!"

"No.2 có thể dừng lại!" Lý Duy không chịu từ bỏ, cố chấp muốn bật lại chế độ bình thường.

"Thật xin lỗi, xe đang chạy bình thường, xin đừng tự tiện thao tác."

"No.2 có thể dừng lại mà!" Lý Duy nhe răng muốn cứu cô nàng.

Mắt Cảnh Minh long lên sòng sọc, nắm chặt mép bàn điều khiển hét lớn: "Mau bỏ xe đi!"

Đỗ Nhược và mọi người đồng loạt xông đến: "Lý Duy!"

Chỉ có tiếng Prime No.2 đáp lại: "Thật xin lỗi, xe đang chạy bình thường, xin đừng tự tiện thao tác."

Ầm!

Xe đụng thẳng vào chân cầu vượt, tích tắc Prime No.2 bị bóp méo thành đồng sắt vụn.

Cả thế giới trở nên lặng ngắt như tờ. Sắc mặt Cảnh Minh trắng bệch, đột ngột quay người lao ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59

Tin tức Prime No.2 hồng làm một người chết nháy mắt đã nhan nhản trên trang đầu các tờ báo lớn. Toàn thể Prime đều bị mời đến sở cảnh sát thẩm vấn, phòng thí nghiệm cũng bị đóng cửa ngay hôm đó. Cảnh sát niêm phong tất cả tài liệu, thiết bị và máy móc, mời chuyên gia ở viện nghiên cứu khoa học đến giúp phân tích, điều tra nguyên nhân tai nạn xe là sự cố hay do con người gây ra.

Bị thẩm vấn một buổi chiều, mấy người họ mới được thả ra. Lúc tập hợp lại ở cửa, mắt mỗi người đều sưng đỏ, mặt xám ngoét hệt như lúc rời khỏi bệnh viện.

Prime No.2 mất khống chế và cái chết của Lý Duy đã mang đến đả kích hủy diệt cho họ. Càng tồi tệ hơn khi tất cả đều khờ dại nghĩ rằng nó sẽ dừng lại cho đến trước giây phút cuối cùng dù rằng không thể. Túi khí an toàn đã bung ra, nhưng tốc độ xe quá nhanh, cấp cứu liên tục vẫn chẳng ăn thua.

Từ bệnh viện đến sở cảnh sát, người họ đều lạnh toát, không hề nói bất cứ câu nào. Khoảng khắc chín con người trẻ tuổi đứng trước cổng tòa nhà cảnh sát tâm trạng họ hệt như lá mùa thu khô héo vắng lặng, tiêu điều bay lá tả.

Ngoài cổng phóng viên chen chúc như bầy sói đói dè ra cửa. Còn bầy dê thì hoảng hốt, mâu thuẫn, tiến thoái lưỡng nan, không ai muốn cất bước trước.

Anh cảnh sát thấy họ đáng thương bèn trấn an: "Ở đây không còn việc gì nữa, các em về đi."

Đỗ Nhược không thấy Cảnh Minh đâu, run run hỏi: "Nhóm trưởng của bọn em đâu ạ?"

"Còn đang bị thẩm vấn, phải chờ một lát. Các em lên xe về trường trước, hỗ trợ phía cảnh sát niêm phong phòng thí nghiệm đi."

Suy cho cùng họ chỉ là nhóm thanh niên mười tám mười chín tuổi, nghe nói thế đều có chút khủng hoảng: "Sao phải niêm phong?"

"Thủ tục là vậy."

Đỗ Nhược nhỏ giọng: "Có thể chờ nhóm trưởng của bọn em ra rồi cùng đi không?"

"Cần xử lý bây giờ, không thể chậm trễ. Nhóm trưởng của các em cũng sẽ được thả về thôi. Đừng lo, chẳng qua là điều tra theo trình tự thôi."

Cô định nói gì đó, nhưng Vạn Tử Ngang đã kéo lại, lắc đầu.

Lúc nhóm họ lên xe rời khỏi sở thì phóng viên bên ngoài đã ùn ùn kéo đến. Mọi người cúi gằm đầu, nhưng Đỗ Nhược vẫn rướn cổ quay lại tìm kiếm gì đó, trùng hợp thấy được xe chú Cảnh Viễn Sơn lái ra, chạy về hướng ngược lại. Cả đám phóng viên kéo nhau chạy về phía đó, chụp ảnh, phỏng vấn, vỗ mui và thân xe.

Đỗ Nhược kinh hãi. Trong khoảnh khắc đó, dường như cô thấy được bóng dáng mơ hồ của Cảnh Minh trong xe. Nhưng cô còn chưa kịp cất giọng thì tầm nhìn đã bị đám đông ngăn trở. Cô nhào ra cửa kính, bỗng nhớ lại tình cảnh ở bệnh viện...

Khi ấy, người thân của Lý Duy gào khóc đến xé lòng, mấy người họ dờ dẩn ngồi bệt ở hành lang, nước mắt không ngừng rơi. Cảnh Minh đứng tựa vào tường, môi tím tái, mắt vô hồn như thể đã chết. Chỉ có bàn tay siết chặt thành quả đấm run rẩy từng cơn, không biết do sợ hãi, bị thương, mờ mịt hay tuyệt vọng.

Cô chưa kịp thoát khỏi nỗi bàng hoàng, chưa kịp trấn an cậu thì cảnh sát đã đến, đưa cả nhóm rời đi trước ánh mắt của bao người. Cô không sao biết được, cảnh tượng ở hành lang bệnh viện ấy đã trở thành ấn tượng cuối cùng mà Cảnh Minh để lại cho mình. Về sau, Đỗ Nhược không còn gặp được Cảnh Minh nữa.

Điện thoại di động cậu tắt máy, gọi đến không được, nhắn cũng không trả lời. Cô gọi cho dì Minh Y, nghe giọng dì rất yếu ớt và thương tâm, không chịu nói đến Cảnh Minh, cũng không trả lời về tình trạng của cậu. Cô vừa nhắc đến cậu là dì đã nghẹn ngào. Dì khéo léo từ chối việc Đỗ Nhược muốn đến nhà xin gặp cậu, ngược lại còn thỉnh cầu Đỗ Nhược và bất cứ ai trong nhóm Prime đừng đi tìm Cảnh Minh.

Cậu là người kiêu ngạo và tự phụ đến thế. Sự ngạo nghễ và liêu lĩnh xưa nay của cậu, giấc mộng của cậu, niềm tin của cậu, ngay cả lòng tự tôn còn lớn hơn cả trời kia, vào khoảnh khắc bạn thân chết đi đã bị phá hủy triệt để, trở nên nát bấy.

Đỗ Nhược hứa với dì không đi tìm Cảnh Minh, lúc buông điện thoại xuống thì giàn giụa nước mắt.

Một ngày, hai ngày rồi ba ngày của cô đều trôi qua trong giọng nói "Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được" lặp đi lặp lại. Biết rõ điện thoại kia không gọi được nhưng vẫn không ngừng gọi điện và nhắn tin. Chờ ngày nào đó tâm trạng cậu khá lên, có lẽ sẽ xem nó, có lẽ sẽ liên lạc với cô.

Vậy mà ngày ấy mãi không đến. Trường học trở thành địa ngục. Tất cả sinh viên đều bàn tán về cảnh Minh, có người tiếc nuối, thương hại, thờ dài và cũng có người chế giễu, cô đi đến đâu cũng nghe thấy. Cô không dám lên mạng, vì nơi ấy đã tràn ngập những lời thóa mạ và chỉ trích.

Trong lớp cũng không được yên bình, thiếu đi lớp trưởng, cả lớp đều đắm chìm trong không khí đau thương và đè nén. Trở về phòng ký túc xá càng khiến người ta ngạt thở hơn. Khuru Vũ Thần không nói lời nào, chỉ im lặng khóc suốt ba ngày. Dù rằng cô ấy vẫn đi học, nghỉ ngơi như bình thường nhưng chỉ cần rảnh rỗi lại ngăn người rơi lệ.

Đỗ Nhược cẩn thận chăm sóc cho cô ấy, giúp cô ấy lấy nước, dọn dẹp bàn học. Một tuần sau, Khuru Vũ Thần đột ngột cất lời: "Đỗ Nhược, mình rất hối hận."

"Hối hận việc gì?"

"Tại sao lần đó mình lại giúp cậu thi hùng biện chứ. Nếu như mình không tham gia thì tốt biết mấy, như vậy sẽ không để ý đến anh ấy, sẽ không thích anh ấy và bọn mình cũng sẽ không quen nhau. Như thế thì bây giờ anh ấy chỉ là một người bạn học xa lạ, mình sẽ không đau lòng đến vậy."

Tìm Đỗ Nhược đau như cắt, há miệng rất lâu nhưng không thể thốt nên lời. Cuộc đời này làm gì có nếu như, chỉ có thực tế ảm đạm xám xịt sau tai nạn mà thôi.

Hơn một tuần sau, rốt cuộc Đỗ Nhược lấy hết can đảm đi đến tòa nhà thí nghiệm. Trên cửa phòng thí nghiệm của Prime dán giấy niêm phong, bất cứ ai cũng không được phép bước vào.

Cảm xúc khó chịu cuộn cuộn trong lồng ngực, cô không chịu nổi, định quay người đi thì thấy Chu Thao đi đến.

Cậu cười khổ: "Đã thành thói quen rồi, luôn vô thức đi đến nơi này."

Mấy ngày nay Chu Thao cũng tiêu tụy nhiều. Trong phòng đột nhiên thiếu mất hai người, dường như mỗi phút mỗi giây đều nhắc nhở về sự thất bại và bi kịch của họ. Mỗi người đều sống trong cực khổ và thảm thương, không thể chấp nhận sự thật.

"Đỗ Nhược, cậu nói xem, có phải đến giây phút cuối cùng Lý Duy vẫn tin rằng No.2 sẽ dừng lại không?" Chu Thao lẩm bẩm: "Ngay cả mình cũng cho là vậy. Đến tận hôm nay mình vẫn không tin được là chúng ta đã thất bại. Đến tận hôm nay mình vẫn không tài nào chấp nhận được."

Đỗ Nhược thảng thốt, cô cũng không tin. Những ngày qua cô như sống trong ác mộng, luôn mong đợi có thể tỉnh lại: "Cậu có liên lạc được với anh ấy không?"

"Không ai tìm được cậu ấy cả. Mình đã hỏi mẹ cậu ấy, nhưng không dám gọi nhiều vì mỗi lần như thế đều làm đi đau lòng." Đấy mắt Chu Thao nhuộm vẻ cô đơn. "Lúc này, chắc chắn cậu ấy là người đau khổ hơn ai hết."

Mũi Đỗ Nhược cay cay. Cô biết nhưng không dám tưởng tượng ra cảnh đó. "Có chuyện này không biết nên nói với cậu không?"

"Có việc gì thì cứ nói thẳng đi."

"Bên phía cảnh sát đã kết án rồi. Chuyên gia cũng không tìm được nguyên nhân Prime No.2 mất kiểm soát. Nhưng có thể phán đoán được là do tốc độ, điều khiển, cảm biến và phanh chống chéo lên nhau, xác định là do bản thân máy móc, không phải do người gây ra, kết luận thất bại là do lỗi kỹ thuật. Nhưng chuyện xảy ra như vậy, trường học cần phải có động thái gì đó, phải có người chịu trách nhiệm cho sự thất bại này."

Đỗ Nhược bỗng có dự cảm chẳng lành: "Ý cậu là..."

"Chuyên gia điều tra nói, khả năng lớn nhất dẫn đến việc No.2 mất kiểm soát là do kỹ thuật và biện pháp phòng ngừa an toàn hiện nay không thể đáp ứng được tốc độ vận hành toàn thân và ý thức tự chủ của nó. Sự cố lần này trường quy tội cho Cảnh Minh đã tùy tiện cải tiến No.2, muốn đuổi học cậu ấy."

Người cô lạnh run: "Mình phải đi tìm họ."

"Cậu nghĩ bọn mình chưa đi tìm sao?" Chu Thao kéo cô lại, nắm uơu ướt. "Vô ích thôi. Hà Vọng còn có thể hack trang web của trường trút giận. Nhưng chúng ta không thể làm gì được cả, chỉ dựa vào bản thân Cảnh Minh thôi."

"Nghĩa là sao?"

"Nhà Cảnh Minh có thể lực, nếu thừa kiện với trường, nói trách nhiệm không phải ở cậu ấy, nhất định có thể thắng."

Lòng cô đau nhói đến mặt mày trắng bệch: "Với tính cách của anh ấy, không thể nào vì chuyện này mà thừa kiện trường."

Chu Thao buồn bã ôm mặt: "Mình có nhấn tin cho mẹ cậu ấy, nhưng đi ấy không để ý đến mình. Mình không biết rốt cuộc họ nghĩ thế nào. Vạn Từ Ngang nói, chú và di không bàn gì với trường, chủ động bồi thường số tiền rất lớn cho nhà Lý Duy, giống như... giống như họ ngầm thừa nhận trách nhiệm của sự cố lần này là ở Cảnh Minh. Nếu việc này lan truyền ra ngoài, trên mạng lại..."

"Không." Đỗ Nhược lắc đầu: "Không giống như người ngoài đã nghĩ. Chú và di rất lương thiện, vô cùng thương yêu anh ấy, họ chỉ là..." Lòng cô đau khổ đến mức không nói được lời nào, lát sau mới bình tĩnh lại. "Mình đi tìm đi."

Cô lập tức liên lạc với Minh Y, thuật lại ý định của trường học. Lần này Minh Y đồng ý gặp cô, hai người hẹn nhau ở quán cà phê.

Lúc thấy Minh Y, Đỗ Nhược hoảng hốt thật lâu. Rõ ràng di đã gầy đi, tuy vẫn tao nhã nhưng không sao che được vẻ hốc hác nơi đáy mắt và trên gương mặt. Đỗ Nhược có vô số lời muốn nói, cũng muốn lễ phép hỏi thăm, nhưng vừa mở miệng thì tất cả ngôn ngữ đều mắc kẹt nơi cổ họng, chỉ nói được mỗi câu: "Anh ấy vẫn ổn chứ ạ?"

"Không ỏn." Minh Y hít sâu, mắt đỏ hoe: "Nửa tháng qua nó đều giam mình trong phòng, không bước ra ngoài, không hề nói một câu nào. Giống như sắp gục ngã rồi." Giờ phút này người phụ nữ luôn ung dung nhân từ đã rung rung nước mắt. "Tiểu Nhược, con trai di giống như sắp sụp đổ rồi... Di hy vọng nó có thể khóc, có thể nổi giận, đập phá cũng được, ít nhất cũng bộc phát ra. Nhưng nó lại im lặng không chút động tĩnh..."

Đỗ Nhược nắm chặt mép bàn: "Dì, con có thể gặp anh ấy không? Chỉ một lần thôi, một lần thôi là được. Con đi nói với anh ấy, đây không phải lỗi của anh ấy, ít nhất không phải của một mình anh ấy."

"Vô ích thôi." Minh Y lắc đầu: "Không ai hiểu tính cách nó hơn dì. Nó không còn mặt mũi gặp bất cứ ai nữa, nhất là con. Nó càng thích một người thì sẽ càng kiêu ngạo trước mặt người đó. Nhưng giờ... gặp con sẽ chỉ khiến nó đau khổ hơn. Lòng tự tôn của nó không chịu đựng được... Còn ba nó, bình thường nó không phạm lỗi gì cũng la mắng vài câu, song lần này gây ra họa lớn như thế mà ông ấy không nói lấy một câu. Bởi vì lần này khác..." Bà nghẹn lời, không nói được nữa.

Tim Đỗ Nhược như bị dao cắt, mắt hoen đỏ: "Vậy anh ấy phải làm sao bây giờ? Dì, phải làm sao mới có thể khiến anh ấy thoát khỏi tình trạng này?"

"Dì không biết, Vạn Từ Ngang và Chu Thao đều nói với dì chuyện ở trường. Dì và ba nó cũng từng nghĩ đến việc kiện ra tòa, nhưng lại thôi. Nó tuyệt đối không đồng ý, dùn đây trách nhiệm với trường, nó thà chết còn hơn. Con hỏi dì phải làm sao ư?" Minh Y đưa tay lên che mắt. "Tiểu Nhược, dì không biết làm sao cả? Không còn cách nào hết."

Cả người Đỗ Nhược như hóa đá. Cô có thể tưởng tượng được tình trạng hiện giờ của Cảnh Minh. Màn mưa dày cộm che kín căn phòng tối đen không một tia sáng, cậu co ro trên giường bất động như đã chết.

Trái đất vẫn quay, hằng ngày mặt trời vẫn mọc và lặn, ngày và đêm vẫn luân phiên thay đổi. Cuộc sống bên ngoài vẫn tiếp diễn... nhưng cậu lại vô tri vô giác, không còn sức sống, cứ thế trầm mặc trốn trong bóng tối.

Sau khi gặp Minh Y, tâm trạng Đỗ Nhược càng đau khổ bội phần. Tim cô như ngấm dưới đáy biển lạnh băng, như có ai cầm dao đâm hết nhát này đến nhát khác.

Cô ngồi xe buýt trở về trường, nhìn Bắc Kinh mùa thu vàng rực, những tia nắng chói chang như lửa thiêu đốt mắt cô. Mùa thu rặng ngòi như thế, vậy mà đáy lòng cô lại như mảnh đất hoang vu.

...

Đỗ Nhược rơi vào đường cùng, vì vậy cô đi tìm thầy Lương Văn Bang. Chuyện đã qua nửa tháng, thầy Lương vẫn sa sút, sâu thẳm và tuyệt vọng. Sự thất bại này gây ra đã kích vô cùng lớn với ông. Vừa thấy Đỗ Nhược, thầy đã hỏi ngay: "Hiện giờ Cảnh Minh thế nào?"

Đỗ Nhược lắc đầu: "Không ai gặp được anh ấy cả."

Lương Văn Bang càng thương cảm hơn: "Thầy cũng không liên lạc được. Xảy ra chuyện này, nhóm giáo viên hướng dẫn đều không thể thoái thác trách nhiệm. Không phải lỗi của mình em ấy, nhưng thằng bé quá tự phụ, không chịu đựng được biến cố này."

Đỗ Nhược nghe xong liền xin thầy hãy nói chuyện với lãnh đạo nhà trường, cứu Cảnh Minh.

"Thầy đã cố hết sức. Nhưng về phương diện hành chính, thân phận thầy giáo như các thầy không can thiệp được. Thậm chí giáo sư Chân đã nghĩ hết cách liên lạc với MIT giúp em ấy, để em ấy qua bên kia học sớm. Nhưng mà..."

Cô hiểu: "Nếu trường quy trách nhiệm cho anh ấy rồi đuổi học, có phải anh ấy sẽ không đi được không ạ?"

"Phải. Tiếp tục như vậy, về sau em ấy sẽ không còn cơ hội trở mình trong lĩnh vực này đâu."

Cô hoảng hốt vội la lên: "Thầy, em xin thầy hãy nghĩ cách khác đi, trường không thể làm như vậy. Người chết trong sự cố lần này là bạn thân nhất của anh ấy, anh ấy đau khổ hơn ai hết. Dự án thất bại không nên chỉ mình anh ấy gánh trách nhiệm."

Lương Văn Bang im lặng giây lát: "Thầy vẫn còn có một cách, chỉ là nếu không thành công, em sẽ có nguy cơ bị trường đuổi học."

Đỗ Nhược chẳng may nghĩ ngợi: "Cách gì ạ?"

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60

Lúc Đỗ Nhược gõ cửa văn phòng, Phó khoa Viên đang cười nịnh nọt gọi điện: "Trưởng khoa Ngô, chuyện này nhất định sẽ được giải quyết thỏa đáng khiến mọi người hài lòng! Cuộc họp báo về sự cố lần này sẽ tiến hành vào sáng mai như bình thường, phiên cho thầy rồi, phiên cho thầy rồi."

Ông ta đặt điện thoại xuống nhìn ra cửa, cau mày: "Có việc gì?"

Đỗ Nhược đi đến trước bàn Phó khoa Viên, tự giới thiệu: "Phó khoa Viên, em là Đỗ Nhược, thành viên của Prime."

Phó khoa Viên vừa nghe thấy, mày càng cau chặt hơn: "Bọn em cứ đến quấy rầy mãi thế, có cho tôi làm việc không?"

"Nếu ai cũng đến sao trường lại không thể lắng nghe ý kiến của bọn em?"

"Ý kiến gì?" Ông ta vỗ bàn. "Đã chết người rồi còn bày đặt ý kiến!"

Đỗ Nhược bị ông ta dọa sợ, run run lên tiếng: "Đó là trách nhiệm của mọi người, tại sao lại đẩy hết lên đầu anh ý? Dự án thất bại, phá hủy danh dự của trường trong lĩnh vực khoa học kỹ thuật thì đổ mọi tội lỗi lên đầu anh ấy, nói anh ấy tự phụ không nghe khuyên can, đương nhiên quá đơn giản. Nhưng danh dự của trường quan trọng, tiền đồ của anh ấy không quan trọng sao? Anh ấy đã giành nhiều vinh dự về cho trường như vậy, bây giờ vừa xảy ra chuyện thì... hủy hoại tương lai của anh ấy, vậy không quá đáng à?"

Phó khoa Viên giận tím mặt: "Vốn là cậu ta kiêu căng liều lĩnh, không nghe khuyên bảo. Tôi đã sớm thấy cậu ta chả có tiền đồ gì, tự phụ tự mãn, khinh người bằng nửa con mắt. Các cô cậu nói là trách nhiệm của cả nhóm, tốt, sau này ai đến tìm tôi, ký tên gánh chịu trách nhiệm gì đó đều bị đuổi cùng với cậu ta hết."

Mắt cô thoát đỏ thoát trắng, chợt tỉnh táo lại: "Phó khoa Viên, chưa từng có ai can ngăn bọn em cả."

"Gì cơ?"

"Muốn đuổi thì đuổi luôn cả nhóm giáo sư, phó giáo sư hướng dẫn bọn em luôn kìa!" Lòng ngực cô phập phồng, gần từng câu từng chữ: "Mỗi lần cái tiền dự án đều được giáo sư phê chuẩn, trên báo cáo phản hồi đều có chữ ký của họ. Dự án thất bại, nhóm phó chết, ai cũng không thoát được liên quan. Nếu thầy kiên quyết đẩy hết trách nhiệm lên người Cảnh Minh, em..." Cô cắn răng: "Em sẽ tìm phóng viên, công khai toàn bộ báo cáo ghi chép nội bộ của Prime, để mọi người biết, toàn bộ tiến trình thực hiện đều được cả nhóm đồng ý, còn có giáo sư Chân Đạo Minh, Lương Văn Bang, Dương Trường Thanh, phó giáo sư Từ Viễn... đều nhất trí đồng thuận. Muốn chết thì tất cả cùng chết, để cho tất cả giáo sư và sinh viên xuất sắc của trường đều bị đuổi hết đi!"

"Em!" Ông ta vỗ bàn đứng dậy, chỉ thẳng vào mũi Đỗ Nhược: "Họ đều là thầy và bạn học của em đấy!"

"Em mặc kệ, các người không thể ép anh ấy vào chỗ chết được. Anh ấy..." Nói đến đây mắt cô đã ướt đẫm và nghẹn ngào. "... Xuất sắc như thế... Các người ép anh ấy vào đường cùng, còn anh ấy không hề muốn kiện các người ra tòa... Phó khoa Viên, trường không thể làm như vậy. Ban đầu thử xe thành công, anh ấy không hề bán khoán chia ngay 20% cổ phần cho trường, nói rằng đây là phần mà nhà trường đáng được hưởng. Nhưng các người thì sao, đoạt giải thì giành tiếng tăm huy hoàng, thất bại thì phải sạch quan hệ. Các người không thể làm như vậy!"

Sắc mặt Phó khoa Viên đen sì, thờ hồng học không nói nên lời.

"Em không biết có thể thuyết phục được thầy không. Nhưng mà..." Cô rung rung lệ. "Em vẫn giữ ý định của mình. Nếu trường muốn hủy hoại anh ấy thì em sẽ lôi hết sinh viên và giáo sư xuống hố chôn chung."

Đỗ Nhược ra khỏi văn phòng liền chống ngay vào vách tường, sợ đến mức chân bủn rủn. Trờ về ký túc xá, sắc mặt cô càng trắng bệch, ôm mình ngồi trên ghế không ngừng run rẩy.

Hà Hoan Hoan nghe cô kể lại sợ đến mức nhảy dựng: "Cậu yêu quá hóa ngu rồi, điên sao? Nếu mấy lời uy hiếp của cậu vô dụng, trường kiên trì xử phạt cậu ta và đuổi cô cả cậu luôn thì làm sao? Cậu không đi học, không cần tiền đồ nữa hả? Nhà cậu ta còn có công ty lớn để thừa kế, còn cậu thì sao? Tiền đồ của cậu ta cần đến lượt cậu mang tiền đồ của mình ra đánh đổi à!"

"Cậu đừng nói nữa!" Đỗ Nhược gào lên, ôm lấy đầu mình khóc nức nở.

Hà Hoan Hoan còn định nói gì nữa nhưng đã bị Hạ Nam cản lại: "Đừng nói nữa... có hơi sức như vậy thì tìm thêm người lên diễn đàn BBS đẩy chủ đề thịnh cầu của nhóm Hà Vọng lên top đi."

Đêm đó, Đỗ Nhược nom nớp lo sợ không sao ngủ được. Lỡ như cô bị đuổi học thì sao? Làm sao về nhà gặp mẹ đây? Cô quá đổi căng thẳng, thức trắng cả đêm đến tận lúc trời hừng sáng.

Khi Hạ Nam mở máy tính lên xem cuộc họp báo của trường được phát sóng trực tiếp, cô trốn trên giường bịt tai lại, vùi đầu vào gối. Cô chỉ nghe thấy tiếng tim mình đập kịch liệt và âm thanh ừ ừ chao đảo, cố gắng cách ly bản thân với tất cả mọi thứ bên ngoài.

Mãi đến khi cô loáng thoáng nghe thấy: "... Tất cả trình tự đều bình thường, là tai nạn ngoài ý muốn. Đây là thất bại của cả trường, chúng tôi sẽ rút kinh nghiệm."

Hà Hoan Hoan mừng rỡ hét âm lên: "Đỗ Nhược! Đỗ Nhược!"

Cô hơi thả tay ra, nghe phóng viên hỏi: "Dự án sẽ dừng lại sao?"

"Phải quan sát một thời gian." Giọng người đại diện phát ngôn cho trường trầm ồm truyền đến: "Trên con đường nghiên cứu khoa học luôn luôn có thất bại và chướng ngại khiến người ta tan nát cõi lòng, vì vậy thành công và thành tựu mới trở nên hiếm có vô cùng. Hy vọng những bạn thanh niên trẻ đừng vội nản chí, đừng vội chùn bước, hãy đứng dậy và tiếp tục hành trình. Trường vẫn sẽ mãi ủng hộ các em."

Môi Đỗ Nhược tái nhợt, run lấy bầy, lệ nóng ào ạt tuôn trào nhưng không cất lên được âm thanh nào.

...

Sóng gió của Prime No.2 từ đó kết thúc. Một tháng đầu còn có người rời rít bàn tán, tò mò Cảnh Minh sẽ đi đâu về đâu, nhưng cậu không hề xuất hiện. Hơn một tháng sai, chỉ còn rất ít người nhớ đến cậu. Đỗ Nhược vẫn ngày ngày gọi điện cho cậu, rồi ngày ngày ngủ thiếp đi trong âm thanh "Thuê bao quý khách vừa gọi..." Cô cũng kiên trì nhắn tin cho cậu dù chỉ như đá chìm xuống giếng.

Cô từng gửi tin nhắn cho dì Minh Y: "*Dì, di thư liên lạc với lão tiên sinh Ngôn Nhược Ngụ đi ạ. Có lẽ Cảnh Minh sẽ bằng lòng nói chuyện với ông ấy.*" Nhưng Minh Y không hồi âm.

Thu đi đông đến, lá vàng rơi là tả chỉ để lại những nhánh cây trơ trụi. Cảnh Minh tựa như bốc hơi khỏi thế giới này. Còn Đỗ Nhược đã trở lại cuộc sống bình thường, hằng ngày vẫn qua lại lớp học, thư viện, ký túc xá, phòng ngủ, tỉnh lặng và bế tắc như ao tù nước đọng.

Thời gian thấm thoát lại đến năm mới. Tháng Một, không khí lạnh ứa về, tuyết phủ trắng xóa khuôn viên trường. Đêm đó, Đỗ Nhược quần khăn quàng cổ che đi miệng và mũi, cúi đầu từ từ đi về ký túc xá. Tiếng giày giẫm lên tuyết nghe sột soạt.

Lúc cô vào thang máy thì điện thoại trong túi rung lên. Hà Hoan Hoan gửi tin đến: "*Đây có phải là Cảnh Minh không?*"

Mở ảnh ra, bên thân cây khô dưới sân ký túc xá có một người đang đứng, dáng cao dong dỏng, mặc áo khoác màu đen, đầu đội mũ lưỡi trai cũng màu đen, đeo khẩu trang che kín mặt, bả vai lộ rõ nét ụ rù. Chỉ là một bóng người trong cảnh đêm mờ hồ, nhưng tim Đỗ Nhược lại như bị xé toạc.

Cô hét toáng lên: "Dừng lại, dừng lại!" Song cửa thang máy vẫn đóng. Vội vàng ấn nút tầng hai, cô sốt ruột như bị lửa đốt, vội vã lao ra ngoài.

Dưới tán cây không có bóng người nào cả, tìm cô cũng trở nên trống rỗng. Đỗ Nhược chạy như điên loạn trên đường, dáo dác nhìn xung quanh. Trạm gác, tỉnh nhân, sinh viên, các tòa nhà... tất cả tựa như dòng nước thi nhau lướt qua mắt cô, thế nhưng không hề có Cảnh Minh.

Hà Hoan Hoan chạy đến: "Vừa rồi mình còn thấy cậu ta đi phía sau cậu, nhưng không nhận ra..."

"Người đâu?" Đỗ Nhược hỏi to: "Anh ấy ở đâu?"

"Đi về hướng bên kia rồi."

Đỗ Nhược tức tốc đuổi theo, không ngừng bắt lấy người xung quanh. Không phải cậu, không phải cậu, cũng không phải cậu, chạy mãi đến cuối đường vẫn không gặp được cậu.

Cô hoang mang quay đầu lại: "Anh ấy đâu?"

Hà Hoan Hoan cũng quỳnh lên: "Khi này ở đây mà!"

"Tại sao cậu không ngăn anh ấy lại? Tại sao không giữ anh ấy? Đều tại cậu." Đỗ Nhược ngồi bệt xuống bậc thềm ven đường khóc nức lên.

Hà Hoan Hoan lo lắng cuống cuồng vuốt đầu cô: "Cậu đừng khóc, mình đi tìm cho cậu, để mình đi tìm!"

Đêm đông gió rét, tuyết bay lơ lửng như đang nhảy múa giữa không trung, tay Đỗ Nhược lạnh buốt, liên tục gọi vào số điện thoại ấy. "Thuê bao quý khách vừa gọi..."

Cô nghe giọng nói máy móc kia, tiếng khóc càng chua xót, cào xé cõi lòng, cùi gập người không thẳng dậy nổi. Cuối cùng cô đã trút nỗi đau khổ, chua xót mấy tháng qua bằng tiếng gào khóc thương tâm. Phía sau thân cây, bóng dáng người con trai gầy gò trong trang phục màu đen thoáng khựng lại, nhưng cuối cùng lại quay người rời đi, biến mất trong màn đêm đông thăm thẳm.

...

Đỗ Nhược ngày càng trở nên an tĩnh. Mỗi ngày đều ru rú trong thư viện, bạn cùng phòng còn chưa thức, cô đã ra khỏi cửa, ban đêm mọi người đã rửa mặt đi ngủ, cô mới trở về. Chờ thi học kỳ xong cô sẽ lập tức về quê, nghỉ Tết cũng không định ở lại trường. Mọi ngõ ngách trong trường đều có bóng hình của Cảnh Minh, xung quanh đều là những hồi ức về Prime, cô sắp ngạt thở đến chết rồi.

Cuộc sống như thế kéo dài hơn hai tuần. Vào một buổi sáng sớm, cô đang ở thư viện đọc sách thì nhận được tin nhắn của Vạn Tử Ngang: "*Vừa nghe thấy Lương bảo, hôm nay Cảnh Minh xuất ngoại.*"

Đỗ Nhược sững sờ như hóa đá.

Bắc Kinh tháng Một vạn vật điêu tàn, đường cao tốc đến sân bay ngoài cửa xe in đậm một màu xám xịt. Những cành cây bên đường khẳng khiu trơ trụi, cảnh sắc giăng kín sương mù mờ nhạt. Cảnh Minh ngồi tựa vào hàng ghế sau, sắc trời xám trắng phản chiếu nơi đáy mắt đen thẳm như hồ nước chết,

không gọn nổi sóng của cậu.

Cậu chợt nhớ đến lời cầu nguyện đêm Giao thừa năm ngoái. Chưa đến một năm mà cậu đã không còn gì nữa. Còn cô gái ngồi cạnh cậu trong đêm Giao thừa ấy thì... Cậu hận bản thân mình, hận mình trẻ tuổi ngông cuồng, không gìn giữ được gì, không bảo vệ được gì.

Mình Y nhẹ nhàng nắm tay cậu, nhưng cậu không có bất cứ phản ứng nào.

Họ nhanh chóng đến sân bay, dừng ở tầng ga đi. Cảnh Viễn Sơn và Minh Y xuống xe, tài xế Trần xách hành lý rồi mở cửa xe giúp Cảnh Minh, cậu vẫn không buồn cử động.

Mình Y nhỏ nhẹ bảo: "Cảnh Minh, xuống xe đi con." Cậu ngồi trong giây lát mới bước xuống, Cảnh Viễn Sơn kéo vali đi vào đại sảnh. Cảnh Minh đi được vài bước thì đột ngột dừng lại, sắc mặt thoáng chốc trở nên cực kỳ khó coi, lồng ngực phập phồng kịch liệt. Cậu ngẩng đầu nhìn ba mẹ rồi thình lình quay người đi ra xe, nhưng đi được mấy bước lại quay vào.

Cứ thế lặp đi lặp lại, đến đến đi đi như có thứ gì đó đang lôi kéo muốn xé cậu thành hai nửa. Cậu bị vây trong cảnh tiến thoái lưỡng nan, vừa sốt ruột vừa đau khổ tột cùng. Mất đồ hoe, môi run run, nắm chặt lấy tóc mình, tiếng nức nở đau đớn lặng lẽ vang lên trong không gian ồn ả.

Mình Y lập tức tiến đến: "Cảnh Minh..."

Cậu con trai cao 1m86 bất chợt ngồi thụp xuống, ôm đầu khóc thét. Cửa sân bay người qua kẻ lại, cậu cúi đầu khóc tức tưởi, bả vai gầy gò run rẩy như đứa trẻ phải chịu đựng mọi áp lực chưa xót đã đè nén hai tháng qua, rốt cuộc đến giờ phút này cũng bộc phát.

"Cảnh Minh..." Minh Y đưa tay vuốt tóc cậu định trấn an, nhưng ngay sau đó, nước mắt bà cũng tuôn trào. Bà che mặt quay người đi, lặng lặng rơi lệ.

Cảnh Viễn Sơn mắt hoeen đỏ đi đến ngồi xổm xuống, vỗ vai con trai mình: "Đừng hận mình trẻ tuổi, một ngày nào đó con sẽ trưởng thành, vấp ngã rồi mới chừng chặc được."

Cậu nghẹn ngào, lắc đầu.

"... Nếu muốn gặp, bây giờ ba gọi con bé đến tiễn con?"

Thân thể cậu thoáng cứng đờ, lắc đầu quây quây, tiếng khóc càng dữ dội hơn. Cảnh Viễn Sơn ngẩng đầu, thở dài một hơi. Đôi mắt ông hoeen đỏ đọng đầy bất lực.

...

Trong cơn gió bắc rít gào, Đỗ Nhược ngồi trên khán đài vắng tanh, lạnh đến mức cả người run rẩy bầy. Điện thoại di động vẫn bỏ trong túi giữ ấm, không biết cô đang sợ điều gì. Cuối cùng, Đỗ Nhược lấy điện thoại ra, gọi vào số Cảnh Minh, nín thở chờ đợi.

"Thuê bao quý khách vừa gọi hiện..." Tim cô chùng xuống. "... Đang bận."

Bận ư? Cậu đang gọi điện thoại cho cô sao! Đỗ Nhược bật dậy khỏi ghế, yên tĩnh chờ đợi. Một giây rồi hai giây... bên kia không hề gọi đến, cô hoảng hốt vội vàng gọi lại.

Hai hai tháng trôi qua, rốt cuộc cậu đã chịu mở điện thoại rồi.

"Tút... Tút..." Bên kia chậm chạp không bắt máy. Cô biết giờ khắc này cậu nhất định đang cầm điện thoại.

"Tút... Tút..." Đỗ Nhược nín thở.

Điện thoại bắt máy, đầu bên kia yên lặng đến lạ, không có bất cứ âm thanh nào.

"A lô?" Cô thử thăm dò.

Vẫn lặng phắc như tờ.

Đỗ Nhược nhẹ giọng: "Anh... thế nào rồi? Có đỡ hơn chưa?"

Cậu vẫn không đáp.

"Anh nói chuyện đi!" Cô nghẹn ngào, gần như cầu khẩn.

Lại chốc lát im lặng, cậu bỗng khề khàng: "Nhược Xuân!"

Tim cô run lên: "Vâng."

"Đừng tìm anh." Giọng cậu khàn khàn: "Anh không muốn gặp em."

Cô hiểu rồi, mắt ửng đỏ, ngoan ngoãn gật đầu: "Ừ."

"Vây..." Đỗ Nhược nén lệ mỉm cười. "... Anh hãy ngủ một giấc trên máy bay, quên hết tất cả chuyện ở đây đi. Chỉ cần nhớ ước mơ của anh thôi, sang bên ấy bắt đầu lại từ đầu nhé." Nước mắt cô giàn giụa, cười dịu dàng, vẫy tay nhẹ nhẹ. "Chúc anh tiền đồ似锦 hoa, cả đời hạnh phúc."

Cậu trầm mặc: "Đỗ Nhược Xuân."

"Ừ?"

Bên kia, đôi môi Cảnh Minh nhấp nháy, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng chỉ thốt được một lời: "Em cũng vậy."

"Tiền đồ似锦 hoa, cả đời hạnh phúc." Cậu lặp lại một lần rồi cúp máy.

Cô bất ngờ không kịp phản ứng, cũng không kịp nói gì nữa, đầu kia đã hoàn toàn tĩnh lặng.

Trong bãi đỗ xe, Cảnh Viễn Sơn và Minh Y đứng chờ bên ngoài, thỉnh thoảng nhìn về phía Cảnh Minh đang ngồi trong xe qua lớp kính chắn gió. Không biết hai người đã nói gì qua điện thoại mà sau khi cậu buông đi động xuống, cả người đều lặng đi như thể có thứ gì đó đã chết rồi.

Cậu ngồi trong xe hồi lâu mới bước xuống, bình tĩnh đi ngang qua ba mẹ, tự kéo vali: "Đi thôi."

...

Một tuần sau, Dương Trường Thanh thông báo cho Đỗ Nhược biết MIT và Berkeley đều gửi thư mời cho cô. Hai trường này một ở phía Đông, một ở phía Tây. Đỗ Nhược chọn Berkeley, khép chặt cánh cửa lòng mình, trả lại sự bình yên cho cậu.

Kỳ thi học kỳ thoáng chốc trôi qua. Lúc Đỗ Nhược thu dọn đồ đạc ở ký túc xá, cô chợt nhìn thấy danh sách những quyển sách năm xưa cậu viết cho cô và cả 100 tệ kia. Nghĩ đến đêm đó mình còn cảm thấy cậu rất cay nghiệt đáng ghét, giờ nhớ lại mới phát hiện cậu lương thiện biết chừng nào. Chỉ vì thấy cô ăn mặc phong phanh liền nhét cho cô một đồng tiền, chàng trai ấy rõ ràng có một tấm lòng nhân từ kia mà. Có điều khi ấy cô không hiểu, giờ hiểu ra thì quá muộn rồi.

Cô tạm biệt bạn cùng phòng, về nhà một thời gian ngắn, sau đó sẽ xuất ngoại. Mọi người đều buồn bã nhưng không nói nhiều, sợ chạm phải nỗi đau của cô, chỉ có lời chúc phúc và lời nhắc phải giữ gìn sức khỏe.

Trước khi rời khỏi trường, Đỗ Nhược đến phòng thí nghiệm Prime một chuyến. Giật giấy niêm phong ra, cô đẩy cửa bước vào, bên trong đóng bụi thật dày, hoang vu lạnh lẽo. Trong mắt chợt tái hiện hình ảnh ngày xưa mười một người họ hoặc cười đùa vui vẻ, hoặc vui đầu nghiên cứu. Hôm nay cảnh còn người mất, vắng lặng tiêu điều.

Trong không khí vẫn còn vương lại dư vị nhiệt huyết tuổi trẻ, nhưng những người kia đã không thấy bóng dáng đâu nữa. Ngày trước, khi bước qua cánh cổng trường, không ít phụ huynh đưa con mình đi tham quan xung quanh đã dặn dò: "Con phải cố gắng nhé! Thi đậu trường này tương lai sẽ rục rờ. Thế nhưng giờ khắc này, cô đứng ở nơi từng là phòng thí nghiệm cao cấp nhất của trường, hoang mang lạc lõng không biết tương lai họ sẽ đi về đâu.

Prime mang ngụ ý rất tốt đẹp, là hào quang của cuộc đời, điều diệu kỳ của sinh mạng. Nó từng là giấc mộng huy hoàng của họ nhưng cũng như lời nhạc tàn khóc của một bài hát: "Khát vọng khiến ta nhiệt tình hứng khởi, nhưng cũng khiến ta giàn giụa nước mắt."

Cô đến trước bàn Cảnh Minh, bất ngờ phát hiện quyển sổ của cậu vẫn còn nguyên. Cậu để khát vọng của mình chôn giấu nơi đây. Lúc cất quyển sổ vào túi, cô vô tình làm rơi chiếc kẹp sách ra, chiếc lá ba màu đan xen rơi xuống bàn thí nghiệm đầy bụi bặm.

Đỗ Nhược sững sờ, như thể nhớ về cái đêm một năm trước. Có lẽ sau khi cậu bỏ đi, phát hiện không thấy cô đâu, khó hiểu quay lại tìm mà không gặp, nhưng đã nhìn thấy chiếc lá này. Cô hít sâu một hơi, kiềm chế cảm xúc kẹp chiếc lá vào sổ, bình tĩnh đi thang máy xuống tầng, kéo vali băng qua sân trường giữa ngày đông ủa tàn.

Nhưng đi được nửa đường, loa phát thanh bỗng vang lên một bài hát tiếng Anh du dương trầm bổng, nghe vô cùng thê lương trong mùa đông lạnh lẽo. Mãi đến khi nghe được câu "Saw it in Jesus, saw it in superman." (Anh đã nhìn thấy điều nhiệm màu từ Chúa, đã thấy siêu nhân cứu rỗi nhân loại.)

Cô chợt giật mình, đây là bài nhạc chuông điện thoại của Cảnh Minh. Năm đó cô nghe không hiểu, hôm nay lại nghe rõ mồn một từng chữ: "We're running on empty, I leave it all in your hands. Now show me what you do, I'm listening to you." (Chúng ta đều cảm thấy quá mệt mỏi, và anh chỉ biết trông cậy vào em. Xin em hãy dẫn lối cho anh, anh đang lắng nghe quyết định từ em đây.)

Thoáng chốc, thời gian như trở lại cuối mùa thu năm ngoái, cô ở trong phòng ký túc xá của cậu, Eva đáng yêu chạy đến đánh cô một cú, còn cậu cho cô một tấm vé đến xem cuộc thi robot.

Cậu chơi game trong quán net, sợ cô chán liền mở máy tính cho cô. Cậu cho rằng cô không biết dùng máy chỉnh bài hát trong phòng karaoke liền chỉnh giúp cô. Cậu nghe nói cô đến phòng máy nên nói mẹ mua laptop cho cô. Cậu nghĩ cô ăn không đủ no liền cho cô thêm sinh hoạt phí. Thấy quần áo cô phong phanh cho rằng cô không có tiền mua áo ấm, bèn đưa thêm tiền cho cô, giới thiệu sách cho cô tìm đọc, cho cô đường dẫn xem các chương trình tự học...

Tham gia thi hùng biện, đập vỡ IMU, đá đều cô giáo, giấu bóng vì cô.

Sinh nhật cậu đều gọi toàn món cô thích, cô lại giận đối cậu. Tình cảm bị người ta vạch trần, cậu đứng dưới lầu đợi cô, mấy ngày sau họ lại cãi nhau vì chiếc vòng tay...

Là cô nhạy cảm yếu đuối, tự ti tự ái, là cô chưa đủ trưởng thành, không theo kịp cậu. Vậy mà cô cho rằng cuộc đời của cả hai còn rất dài, cho rằng có thể từ từ tận hưởng. Nào ngờ duyên phận lại dừng đột ngột, ngay cả cơ hội từ biệt cũng không có.

Nếu sớm biết họ sẽ chia tay chóng vánh như thế, nếu sớm biết duyên phận mỏng manh dễ vỡ như vậy, cô nhất định sẽ cố gắng nhiều hơn, trân trọng nhiều hơn. Như vậy thì đầu ngày hôm nay có xa cách nhau, cô sẽ không tiếc nuối đến thế, sẽ không đến nỗi chưa kịp lưu lại nhiều kỷ ức tốt đẹp thì đã vội xa nhau.

Đỗ Nhược đứng dưới loa phát thanh trường, trên đầu là nhánh cây trụi lá, bầu trời ngày đông xám ngoét hoang tàn, ôm lấy nỗi đau giằng xé tim gan nhưng không sao rơi được nước mắt, như thể không còn tư cách để khóc nữa. Chẳng qua trong lúc bất chợt, nỗi tiếc nuối bủa vây như sóng dữ tràn bờ.

Đỗ Nhược không sao tin nổi, mãi cho đến giờ, cô chưa từng chính miệng nói với cậu rằng: Cảnh Minh, em thích anh. Thậm chí, cô chưa từng gọi tên cậu lấy một lần, càng chưa kịp nói cho cậu biết: Anh là người rất tốt, tốt đến mức khiến em luôn nuối tiếc. Nếu ban đầu em không trẻ con như vậy thì tốt biết mấy. Như thế, trong năm dài tháng rộng sau này, mỗi khi nhớ về anh, em sẽ không phải hối tiếc đến độ nước mắt nhạt nhòa.

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61

Sáu năm sau.

Dự báo thời tiết bảo hôm nay sẽ có mưa dông rất to, nhiệt độ buổi sáng là 39 độ. Đỗ Nhược vô tình nhìn ra ngoài qua cửa sổ sát đất ở văn phòng, ánh nắng phản chiếu trên những tấm kính tòa nhà cao tầng gần đó sắc như lưỡi dao. Rồi thỉnh thoảng mây đen kéo đến, gió mạnh rít gào, thế giới rơi vào cảnh mờ tối hỗn loạn.

Lát sau, những giọt mưa to như hạt đậu đập vào cửa kính rào rào. Các tòa nhà văn phòng sáng đèn cách đó không xa trở nên mờ ảo mong lung qua làn nước.

Đỗ Nhược bận rộn nên không để ý đến khí trời thay đổi, đến khi tiếng sét vang ầm mới ngẩng đầu nhìn lên, ngay sau đó lại tiếp tục nhìn máy tính. Hôm nay là thứ Sáu, cô vẫn tăng ca đến mười giờ đêm như mọi ngày. Lúc kết thúc công việc, công ty đã không còn một bóng người.

Bên ngoài mưa to tầm tã, Đỗ Nhược đóng cửa văn phòng chuẩn bị ra về. Quả nhiên, ngồi xe được một lát thì giao thông đã ùn tắc. Con mưa xối xả gây ảnh hưởng xấu đến tình hình giao thông. Người lái xe vội vã chạy về nhà hoặc đến nơi hẹn chiếm hết con đường, lấn tuyến, giành làn... cả một đồng rồ nùi. Bất kể đèn đỏ hay đèn xanh đều không thể nhích được tí nào, như thể đèn giao thông trong mắt mọi người chỉ là vật trang trí.

Là ai đã nói, con người tuân thủ luật lệ còn thua xa cả mấy móc.

Ngoài cửa kính mưa như trút nước, tiếng còi thi nhau vang lên inh ỏi như để giải tỏa nỗi phiền não và sốt ruột. Đỗ Nhược ngả người ở hàng ghế sau gấp dài. Cuối tuần phải đến khu công nghiệp và phòng thí nghiệm, đã lâu lắm rồi cô không được ngủ nướng.

Xe taxi nhích từng bước, đến gần nhà cô thì kẹt cứng. Đỗ Nhược thuê một căn hộ tại khu chung cư được xây dựng từ những năm 80, đường vào khá nhỏ, bình thường đã khó đi, huống chi là lúc trời mưa. Lúc này xe mới đến ngã tư, đến được con ngõ kia là chuyện chết người, tuyệt đối không vào được.

Cô gọi điện cho Hà Hoan Hoan: "Hoan Ngơ, mình không mang ô."

Xe rẽ vào con ngõ, màn mưa đục ngầu không thấy rõ cảnh tượng bên ngoài. Cô không thể chết gí trên xe, vậy nên dứt khoát đẩy cửa bước xuống. Nước mưa đã ngập đến bắp chân.

Ôi trời ơi, cô mang giày cao gót CL đấy! Bây giờ có cấp cứu cũng không còn kịp nữa. Tầm mắt cô bị nước mưa xóa nhòa, không phân được phương hướng nữa.

"Cô Nhỏ! Đây này!" Hà Hoan Hoan gọi í ới, mặc áo mưa và che ô chạy tới đưa áo mưa cho cô. "Mau mặc vào đi, che ô cũng vô ích thôi."

Đỗ Nhược mặc áo mưa vào, người đã ướt quá nửa: "Trời ạ, mưa gì lớn quá!"

"Mau sang đây." Hà Hoan Hoan ôm cô. "Hạ Nam nói mỗi lần đến tháng Bảy thế nào Bắc Kinh cũng phải mưa một trận như vậy. Thế là đỡ rồi, ở quê mình mùa hè còn có bão nữa kia."

"Nước ở đây bẩn quá, trở về phải lấy nước giặt đồ rửa chân thôi." Đỗ Nhược đau buồn than thở: "Giày của mình hỏng rồi!"

Hà Hoan Hoan hà hề cười to: "Thì mua đôi khác thôi, nữ đại gia."

Hai người đi vào con ngõ ngập nước trong đêm. Hai bên đường là dãy nhà ngói tường đỏ cũ kỹ, ngoài khu dân cư là một loạt hàng quán đơn sơ như thức ăn huyện Sa, cháo Quế Lâm, lẩu cay Trùng Khánh. Bên trong là một chung cư sáu tầng mái đỏ sậm đã bạc màu.

Hai năm trước, Đỗ Nhượng về nước không có nhiều tiền, đúng lúc bạn cùng nhà với Hà Hoan Hoan dọn đi nên cô vào ở chung. Sau này tình hình tài chính khá hơn nhưng cô vẫn không đổi đi nơi khác.

Hai người vất vả lắm mới vào trong tòa nhà. Căn hộ của họ ở tầng trên cùng, lúc Hà Hoan Hoan lên tầng khẽ oán trách: "Mấy người này không có ý thức gì cả, luôn vứt rác trong hành lang, bẩn chết được." Chung cư của họ không có bảo vệ và người quản lý quét dọn.

Đỗ Nhượng mở cửa bước vào nhà. Nói cho sang là căn hộ một phòng khách, hai phòng ngủ, chứ thật ra tổng diện tích không đến năm mươi mét vuông, "phòng khách" nhỏ đến mức chỉ đủ quay người.

Hà Hoan Hoan rửa chân xong liền nhường phòng tắm cho Đỗ Nhượng. Lúc cô gội đầu phát hiện trên bồn cầu và góc tường vẫn còn vết bẩn, tắm xong lại ra kiểm tra phòng bếp thấy vẫn bám đầy bụi, cô vội cất giọng hỏi: "Hoan Ngo, thím giúp việc hôm nay có đến quét dọn không?"

"Có."

Cô đi vào phòng mình: "Mình thấy thím này làm việc không chuyên tâm, lần trước đã nói với thím ấy một lần rồi, kết quả vẫn vậy. Nhà quét dọn không sạch sẽ gì cả."

"Vậy sao?" Hà Hoan Hoan buông đĩa trái cây và Ipad xuống, lê dép ra khỏi phòng đến kiểm tra nhà vệ sinh và phòng bếp, "Thật là, mình phải khiếu nại, yêu cầu đổi người khác."

Hai người gọi điện thoại cho công ty vệ sinh, giải quyết chuyện này nhanh gọn lẹ.

Đỗ Nhượng đun nước nấu mì rồi rán hai quả trứng gà. Sau đó rửa qua hai chiếc bát, thêm gia vị và nước súp, bỏ trứng gà, cải bẹ lên trên.

Hai người ngồi bên cạnh bàn bếp, Hà Hoan Hoan vừa nhai mì vừa nói ú ớ: "Buổi tối cậu không ăn cơm hả?"

"Ăn bánh mì rồi."

Hà Hoan Hoan gõ đầu cô: "Cậu còn cần dạ dày nữa không!"

"Bạn quá nên quên." Đỗ Nhượng xoa đầu. "Cậu ăn ngon lành như vậy, tối chưa ăn no sao?"

"Mình ăn khuya không được à!" Hà Hoan Hoan hứ một tiếng, lại nói: "Hạ Nam bảo tối mai tụ họp ăn một bữa."

"Ừ, mình thấy trong nhóm rồi, nhưng bạn quá quên trả lời. Ăn ở đâu?"

"Bên kia cầu Tử Tiên, nghe nói là có nhà hàng Nhật ngon lắm."

"Ừ. Mai mình phải đến khu công nghiệp, tối sẽ đến gặp các cậu."

Hà Hoan Hoan thở dài: "Bình thường đi làm từ sáng đến tối mệt thì cũng thôi đi, cuối tuần còn không nghỉ ngơi. Dịch Khôn lại tăng lương cho cậu sao? Tiếp tục như vậy mình sợ một ngày nào đó cậu sẽ đột tử mất."

Đỗ Nhượng lườm cô nàng: "Cậu mới đột tử ấy."

Hai người vừa ăn vừa trò chuyện, rửa bát, giặt quần áo và giày.

Hà Hoan Hoan rủ rê Đỗ Nhượng sang phòng mình xem tiết mục gameshow cho tới khi Tăng Khả Phàm gọi điện đến. Hà Hoan Hoan ban đầu thèm có bạn trai, rốt cuộc đã yêu đương rồi, cũng là người duy nhất hiện nay có bạn trai trong số bốn cô nàng cùng phòng ký túc xá khi xưa. Bạn trai cô nàng là Tăng Khả Phàm học cùng lớp với Đỗ Nhượng.

Thấy hai người nấu cháo điện thoại tình tứ, Đỗ Nhượng tự động trở về phòng. Phòng cô nhỏ hơn phòng của Hoan Hoan nhiều, chiếc giường chiếm phân nửa diện tích, không gian còn lại bị bàn làm việc, kệ sách và tủ quần áo chiếm gần hết.

Trong phòng được thu dọn sạch sẽ, trên sàn trải tấm thảm trắng nhỏ, tường dán giấy màu hồng in hoa li ti, ga giường màu hồng phấn phối với rèm cửa sổ màu xanh lam nhạt. Bàn đọc sách và tủ quần áo được cô lau chùi trắng tinh.

Trên bàn đặt một chiếc đèn bàn thiết kế khá sáng tạo và lạ xông hương, trang trí thêm mấy con thỏ nhồi bông nho nhỏ. Trong bồn thủy tinh nuôi cỏ đồng tiền thủy sinh. Một chú cá nhỏ bơi len lỏi qua mấy cọng rêu trong nước. Bệ cửa sổ trồng vài chậu sen đá, xương rồng, có vài nhánh hoa được cắm trong lọ thủy tinh, trông vừa thú vị vừa đầy sức sống.

Đỗ Nhượng gọi chú robot có hình dáng chiếc ống màu trắng đứng trên thảm: "Wall-E."

Chú robot nho nhỏ tinh lại, mắt cong cong tươi cười từ từ chạy đến cọ vào chân cô. Cô vuốt đầu nó.

Hôm nay không cần mở điều hòa, Đỗ Nhược bật máy tính lên. Wall-E chạy qua chạy lại trên thảm quét dọn, còn cô thì xử lý vài email. Đến hơn mười hai giờ, cô mệt mỏi ngáp dài mới chịu leo lên giường ngủ.

Lúc ngủ, cơn mưa bên ngoài vẫn như trút nước, tưởng chừng có thể phá hủy cả thế giới. Cô co cuộn trên chiếc giường nhỏ nơi góc tường, lắng nghe tiếng mưa, ngủ say đến lạ. Căn phòng nhỏ nhỏ này không thuộc sở hữu của cô, nhưng ở lâu cũng có cảm giác gia đình.

...

Sau cơn mưa trời lại sáng, khí hậu trở nên nóng bức hơn. Sáng sớm Đỗ Nhược phải đến khu công nghiệp, bận bịu nghiên cứu hệ thống thị giác cho máy móc của mình trong phòng thí nghiệm. Đến chiều, Hà Hoan Hoan gọi điện nhắc: "Tối tụ họp, đừng quên đấy."

Đỗ Nhược xem thời gian thấy cũng sắp đến giờ hẹn, bèn thu dọn rồi rời đi. Chạy đến cầu Từ Tiên thì ba cô bạn đã ngồi trong phòng riêng uống trà gạo lứt. Cô còi gầy bước vào: "Hạ Nam, có phải cậu gầy đi không?"

Khuru Vũ Thần gật gù: "Khi nãy mình cũng phát hiện, mới một tháng không gặp."

"Ừ, mình tiêm thon gọn mặt." Hạ Nam thấy Đỗ Nhược nhìn mình chằm chằm soi xét, lại chớp mắt. "Đúng rồi, còn nổi mi nữa."

"Thảo nào đẹp hơn, giới thiệu cho mình đi, mình đang nghĩ có nên đi nổi không này."

Đỗ Nhược nhú mày: "Nhưng mình nghe nói, nổi mi sẽ khiến mi tự nhiên bị rụng bớt."

Hạ Nam lườm cô nàng: "Kiểu người trời sinh càng ngày càng đẹp như cậu im lặng đi được không? Có tin mình đăng ảnh cậu hồi đại học xấu xí lên trang cá nhân không hả?"

Khuru Vũ Thần hí hửng xen lời: "Đỉnh kèm theo dòng chữ: Phẫu thuật thẩm mỹ giảm 20%, bạn cùng phòng đã đích thân trải nghiệm, không đẹp không lấy tiền."

Đỗ Nhược cười khanh khách. Khuru Vũ Thần đưa tay đến véo mặt cô: "Hằng ngày cậu ăn gì vậy, bột trân châu à?"

"Cậu ấy ăn khi khô." Hà Hoan Hoan lật thực đơn, kê lê: "Ăn cơm không đúng giờ giấc... Các cậu muốn ăn loại sushi nào?"

Đỗ Nhược cười: "Mình muốn ăn loại có bọ."

"Mình muốn ăn Tamagoyaki. Đúng là nổi mi sẽ rụng bớt ấy." Khuru Vũ Thần chia sẻ: "Mình nói một lần rồi, không nói nữa đâu."

"Rụng thì nổi tiếp có sao đâu." Hạ Nam không buồn để ý. "Thêm một phần lươn nướng."

Bốn người riu rít gọi món xong, Hạ Nam mới hỏi thăm: "Đỗ tổng, gần đây công việc thế nào?"

"Bận lắm." Đỗ Nhược cảm khái: "Công ty mở rộng, nhân viên ngày càng nhiều, khó quản lý chết được. Giao tiếp với người... Haiz, không thoải mái tự tại như với máy."

Đang nói thì chuông điện thoại vang lên, là một khách hàng quan trọng gọi đến. Đỗ Nhược lập tức đứng dậy, mang giày vào đi ra hành lang: "A lô, tổng giám đốc Hầu?"

"Phó tổng Đỗ sao, mấy đứa nhóc mới đến công ty các cô làm sao vậy? Thiết bị chúng tôi mua xảy ra chút chuyện nhỏ, vậy mà họ lại không biết sửa."

Đỗ Nhược vội nói: "Tôi sẽ đến đó ngay..."

"Không cần đâu. Trùng hợp tôi có mặt ở đây, cũng biết những thứ này nên giải quyết thế nào rồi. Chúng ta đều là người quen, xảy ra chút chuyện nhỏ không sao, nhưng phó tổng Đỗ à, cô phải chú ý quản lý nhân viên dưới trướng mình mới được."

Đỗ Nhược đỏ mặt gật đầu liên hồi: "Cảm ơn tổng giám đốc Hầu nhắc nhở. Lần này thật có lỗi, tôi nhất định sẽ chú ý."

Đặt điện thoại xuống, cô cau mày, vừa định gọi điện thoại chất vấn nhưng nghĩ lại dù sao hôm nay cũng là cuối tuần. Mấy đứa nhóc bên bộ phận kỹ thuật đều mới tốt nghiệp đại học. Thôi, chờ thứ Hai rồi nói.

Cô trở về phòng ăn, nghe thấy giọng Hà Hoan Hoan vọng ra: "Tuần trước mình và Tăng Khả Phạm đi họp mặt với bạn bè, gặp được Mẫn Ân Trúc. Bạn trai hiện tại của cô ấy nhìn sau lưng giống Cảnh Minh lắm, dọa mình giật thót. Mình còn tưởng rằng Cảnh Minh về nước quay lại với cô ấy chứ."

Tay Đỗ Nhược khựng lại trên khoảng không, ngây người hồi lâu.

Hạ Nam lên tiếng: "Phụ nữ và đàn ông đều giống nhau, mẫu người mình thích thật sự rất khó thay đổi."

Khuru Vũ Thần buồn bã gục đầu: "Vậy cũng đúng. Hai người bạn trai sau này của mình đều thông minh sáng sủa lại tốt tính. Còn cậu, người cậu yêu thầm sao rồi?"

Đỗ Nhược kéo cửa ra, cởi giày, cười cười ngồi xuống: "Đang nói gì vậy?"

Hà Hoan Hoan cười rộ: "Đúng rồi, cậu vẫn chưa biết đâu. Hồi tốt nghiệp, lúc ăn cơm chia tay. Hạ Nam uống say, thú nhận yêu thầm một nam sinh từ hồi cấp ba, ha ha ha."

Đỗ Nhược tò mò: "Ai vậy?"

"Kín miệng lắm, không moi ra được."

Hạ Nam thông dong uống trà gạo lứt: "Nói các cậu cũng đâu biết."

Đỗ Nhược cảm khái: "Thật khó tưởng tượng được, Hạ Nam mà phải yêu thầm á, mình cho rằng cậu là người một khi đã thích thì sẽ thẳng thắn theo đuổi chứ."

"Cậu ta quá xuất sắc nên mình không dám."

Mọi người càng hiểu kỳ càng muốn hóng hót, nhưng Hạ Nam lại không muốn nói, lập tức lảng sang chuyện khác: "Eo ôi Cò Nhỏ, mới mua dây chuyền hả? Đẹp đấy."

Khuru Vũ Thần xuyết xoa: "Sợi này trước mình cũng nhầm, gần hai mươi nghìn đấy."

Hà Hoan Hoan nhíu mày: "Mình thấy kể từ ngày cậu làm phó tổng thì quần áo trang sức gì đều mua tất, không sợ chi quá tay hả? Không phải cậu đang định để dành tiền mua nhà sao?"

Đỗ Nhược bật cười: "Dù vậy cũng không thể vì mua nhà mà nhịn ăn nhịn mặc đúng không?"

Khuru Vũ Thần giơ ngón tay cái với cô. Đỗ Nhược nói tiếp: "Dù sao cũng không mua được ngay mà, hi hi."

Tuy giá nhà Bắc Kinh đã giảm đi so với sáu năm trước lúc cô xuất ngoại, nhưng vẫn là giá trên trời. Bốn cô gái đang quây quần với nhau, tuy thời đi học không khác nhau nhiều, nhưng ra xã hội mới phát hiện là khác biệt một trời một vực.

Hạ Nam và Khuru Vũ Thần thì khỏi nói, là dân Bắc Kinh có xe có nhà sẵn. Gia đình Hạ Nam vốn không phải đại gia, nhưng nhờ được đền bù giải tỏa và mua nhà sớm nên giờ đã có bảy, tám căn. Gia đình Khuru Vũ Thần cũng bình thường, nhưng vẫn có hai căn bên đường vành đai bốn.

Còn Hà Hoan Hoan, lúc vừa tốt nghiệp thì trong nhà đã chuyển khoản cho cô nàng mua căn nhà ba triệu tệ, cô ấy cho người ta thuê, tiền thu mỗi tháng thừa sức bù vào tiền thuê phòng và chi tiêu, không hề có áp lực.

Duy chỉ có Đỗ Nhược hồi đi học xuất sắc nhất, trái lại hôm nay lại bôn ba vất vả nhất. Nhưng cô không để tâm. Cuộc đời còn dài, cô tin rằng tương lai mình sẽ phát triển theo cấp số nhân. Điều duy nhất khiến cô u sầu mỗi đêm là... Năm qua cô thay đổi rất nhiều, trở nên tốt hơn, nhưng người ấy lại không ở đây.

Bốn người com nước xong lại đi dạo trung tâm mua sắm. Băng qua con phố sầm uất, nhóm Hạ Nam đi lên cầu vượt. Đỗ Nhược đi theo sau, nhìn ánh đèn từ muôn nhà xa xa, bên dưới là xe cộ qua lại như mắc cửi. Trong phút chốc, chàng trai áo sơ mi trắng kia như đột ngột xuất hiện ngay trước mắt, quay đầu trò chuyện với cô, mắt sáng lấp lánh như sao.

Cô chợt có chút hoảng hốt, bước chân chậm dần, ngẩng đầu ngược nhìn nhưng không biết đang nhìn gì.

"Cò Nhỏ, đi thôi!" Bọn cô gọi phía trước.

Cô chợt hoàn hồn, chàng trai ấy đã biến mất.

"Ồ, đến đây."

Sáu năm trôi qua, cô đã hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi. Cô vẫn không thể chịu đựng được khi nghe người khác nhắc đến cái tên tiếng Anh Eva, chưa từng nghe lại bài hát Breakin' Point, không ngắm lá phong, không dám để ý tới những người con trai ăn mặc hợp mốt, chẳng buồn đưa mắt nhìn những chiếc xe thể thao sành điệu, không một lần đụng tới chiếc vòng tay đính kim cương, không dám nhìn cầu vượt... Nếu không sẽ lại nhớ đến cậu.

Nhưng mà Bắc Kinh này, tại sao lại có nhiều cầu vượt đến vậy chứ!

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62

Lại đến thứ Hai, Đỗ Nhược thức dậy lúc tám giờ, tắm rửa sấy tóc rồi gọi Wall-E tỉnh dậy. Chú robot lập tức mở to hai mắt chạy ro ro quanh chân cô, chốc chốc quét dọn bụi bẩn, lát lát lại chạy đi xem cá, có khi chạy đi soi gương. Nó tò mò nhìn vào chú robot màu trắng trong gương, nghiêng đầu qua lại, mắt ánh lên niềm vui thích.

Đỗ Nhược đưa chân đẩy nhẹ nó, Wall-E ngoan ngoãn tránh ra. Cô kéo mở tủ quần áo nhìn lướt một vòng, chọn chiếc áo sơ mi không tay đơn giản nhưng cá tính màu đỏ cam phối với váy đuôi cá màu xanh lam. Tuy màu hơi nổi và chọi tông nhau, nhưng bộ này cô đã mua trọn bộ, nhà thiết kế chuyên nghiệp phối như vậy ắt hẳn có cái hay của nó. Bộ váy áo trên người tao nhã nhưng không thiếu sự năng động, xinh xắn và không chói mắt.

Cô búi tóc thấp, trang điểm nhẹ nhàng, ăn nhanh miếng bánh mì rồi chào Hoan Hoan và Wall-E, vội vàng xuống tầng.

Vừa ra tới chỗ cửa khóa mặt mã thì điện thoại di động vang lên, là Dịch Khôn gọi đến.

"A lô? Đàn anh?"

"Anh đang ở giao lộ đường vành đai này." Thình thoảng Dịch Khôn rảnh rỗi sẽ tiện đường đưa cô đi làm. Trước kia cô còn từ chối, sau này cũng quen dần.

"À, được, em lập tức đến ngay."

Cô chạy đến chỗ đỗ xe, kéo cửa ra ngồi ở hàng phía sau: "Cảm ơn đàn anh." Lại chào anh tài xế phía trước. "Chào buổi sáng."

Anh tài xế cười đáp lễ, khởi động xe: "Phó tổng hôm nay đẹp quá."

Đỗ Nhược cười xòa: "Cảm ơn."

Dịch Khôn không nói gì. Đến cột đèn giao thông, anh bỗng cất lời: "Có phải em nên đổi nhà rồi không?"

"Vẫn ở tốt mà." Đỗ Nhược đáp: "Chỗ này cách công ty khá gần, chỉ đi hai trạm tàu điện ngầm thôi."

"Nếu là vì vấn đề tiền thuê nhà, công ty có thể trợ cấp cho em."

"Không phải vì chuyện tiền nong đâu." Đỗ Nhược xua tay. "Em muốn ở cùng bạn em cho đỡ buồn. Với lại, khu vực này không tệ chút nào, tiện cho việc ăn uống đi chơi, đi đâu cũng tiện. Em ở lâu quen rồi."

Dịch Khôn không khuyên nhiều nữa: "Xe công ty cấp cho em đã có rồi, tạm thời không thuê được lái xe, em tự mình lái trước nhé."

"Nhanh vậy sao?" Cô cười tí mắt. "Không cần thuê tài xế đâu, tự em lái. Mai mốt không phải gọi xe đến khu công nghiệp nữa rồi."

Dịch Khôn đưa cho cô xâu chìa khóa.

"Woa, BMW á?" Cô kinh ngạc: "Xem ra công ty chúng ta phát rồi, có thể tăng lương cho em không?"

Dịch Khôn thần nhiên nhìn cô: "Tăng lương bằng anh được không?"

"Nếu anh tăng thật thì dĩ nhiên em nhận thôi." Cô hạ thấp âm lượng: "Hôm nay em có thể lái xe chưa?"

"Ở bãi đỗ xe công ty đấy."

"Cảm ơn ông chủ."

Công ty Khoa học kỹ thuật Nguyên Căn do Dịch Khôn thành lập hai năm trước. Sau khi anh tốt nghiệp hai, ba năm, trong nhóm Orbit có người đến thành phố khác phát triển, có người nóng lòng mua nhà lập gia đình, có người muốn tự mình khởi nghiệp, lần lượt đều nhận tiền hoa hồng rồi giải tán. Chỉ còn lại hai, ba người ở lại tiếp tục xông pha với Dịch Khôn, gây dựng lại sự nghiệp lần nữa.

Khi ấy, Đỗ Nhược mới tốt nghiệp về nước, đang tìm việc làm khắp nơi. Cô không muốn bị quy định nghiêm ngặt của công ty lớn bó buộc, nhưng tiền lương ở viện nghiên cứu thì ít ỏi quá. Muốn tìm một nhóm khởi nghiệp liên quan đến khoa học kỹ thuật thì không gặp được người thích hợp. Rất nhiều người phụ trách chính trong nhóm không rành về chuyên môn, toàn dựa vào phần tiền góp vốn để giành một chỗ đứng. Cô sợ rơi vào tranh cãi phức tạp, càng sợ công ty lớn mạnh rồi thì mình bị lừa. Lúc đó Lê Thanh Hòa đứng ra mời cô đến Nguyên Căn: "Bọn anh cần nhân tài như em."

Tuy rằng công ty mới thành lập nhưng đãi ngộ rất tốt, chia cổ phần, còn cam đoan khi công ty mở rộng quy mô sẽ liên tục tăng lương, biên độ lớn, tàn suất cao. Đỗ Nhược có chút khó xử: "Anh Ô không thích em đâu."

Lê Thanh Hòa bảo: "Anh ta làm việc có hơi võ đoán, nhưng cũng vì muốn giữ lợi ích bản thân thôi. Lần nhóm giải tán đã gây đã kích rất lớn nên anh ta thay đổi rất nhiều."

Đỗ Nhược quá đỗi ngạc nhiên, không ngờ Ô Chính Bác lại là người ở lại Orbit. Thế là cô đi gặp Dịch Khôn, trò chuyện đến tận trưa. Ý tưởng và suy nghĩ của hai bên đều phù hợp, độ ăn ý về chuyên môn cũng cao. Thêm phần là người quen, bạn cùng trường nên có cảm giác an toàn, cô quyết định gia nhập.

Ô Chính Bác cũng cam đoan với cô ngay trước mặt Dịch Khôn, mọi người chung tay lập nghiệp, là người một nhà, anh ta sẽ cố hết sức duy trì lợi ích cho cô. Cô có quyền tuyệt đối với thành quả nghiên cứu của mình, ân oán năm xưa cũng xóa bỏ.

Giờ đây, hai năm đã trôi qua, quy mô công ty ban đầu từ bảy, tám người đã phát triển đến bảy, tám mươi người. Đỗ Nhược trở thành phó tổng, tiền lương hằng năm tương đối hậu hĩnh. Đương nhiên, nhận nhiều thì cũng cống hiến nhiều.

Những năm đầu thành lập công ty, tất cả nghiệp vụ như nghiên cứu, thị trường, tiêu thụ, hậu mãi, nguồn nhân lực, phục vụ kỹ thuật không được phân công rõ ràng, mọi việc trong ngoài cô đều phải nhúng tay. Đừng nói là một tuần bảy ngày, suốt cả một năm đều bận tới mắt, không có thời gian nghỉ phép. Cũng vì thói quen ăn uống thất thường lâu dài nên mới bị bệnh dạ dày.

Năm nay tình huống bắt đầu chuyển biến tốt đẹp, mỗi phòng ban dần dần được lập nên, phân công rõ ràng, chức năng đầy đủ, áp lực đã giảm đi nhiều. Nhưng những vấn đề như nhân viên quản lý tương ứng, nâng cao năng lực, năng suất trao đổi cũng ngày càng trở nên bức thiết, cần phải nhanh chóng xử lý.

Chín giờ bắt đầu làm việc. Đỗ Nhược theo Dịch Khôn ra khỏi thang máy, bước vào văn phòng tầng hai mươi hai. Sáng thứ Hai vẫn hợp như thường lệ, Đỗ Nhược rót cho mình ly cà phê rồi đi vào phòng, ngồi xuống vị trí đầu tiên bên tay phải. Trưởng phòng của các bộ phận lần lượt đến.

Dịch Khôn ngồi vào vị trí tổng giám đốc, nghe nhân viên báo cáo tình hình tiến triển công việc của các phòng ban xong mới đặt câu hỏi: "Nội bộ có vấn đề gì không?"

Máy trưởng phòng đều thưa: "Trước mắt không có gì khó khăn."

Đỗ Nhược vắn nắp bút, lên tiếng: "Bên tôi có một vấn đề.""Việc gì?"

"Bên bộ phận kỹ thuật hình như không kịp thời nắm bắt được tình huống. Có vài khách quen đã gọi điện than phiền thẳng với tôi về việc bên kỹ thuật đến hiện trường cài đặt hướng dẫn nhưng không biết sửa chữa bảo trì thiết bị của công ty mình thế nào. Sao lại phạm sai lầm cơ bản như vậy?"

Ô Chính Bác vừa nghe đã cau mày nhìn về phía trưởng phòng kỹ thuật: "Là nhân viên nào? Do bộ phận lúc tuyển người có sơ suất, nhận người không đủ năng lực vào làm, hay do bình thường làm việc lười biếng xảy ra sai sót, năng lực nghiệp vụ không theo kịp?"

Trưởng phòng kỹ thuật vội lên tiếng: "Phó tổng Ô, vấn đề này tôi nhất định điều tra rõ ràng, nội trong hôm nay sẽ có câu trả lời xác đáng."

Đỗ Nhược lại bổ sung: "Tôi cho rằng, tất cả đồng nghiệp ở mỗi phòng ban đều cần coi trọng năng lực nghiệp vụ. Tình huống như vậy không thể xuất hiện lần nữa." Cô nhìn về phía Dịch Khôn. "Sau khi xảy ra chuyện này, cuối tuần vừa rồi tôi đã suy nghĩ rất nhiều, cảm thấy nên thực hiện cơ chế sát hạch định kỳ cho mỗi phòng. Năng lực căn bản của nhân viên không qua được kiểm tra sẽ gây ảnh hưởng xấu cho công ty."

Dịch Khôn đồng ý, anh cũng đã sớm có ý này: "Chuyện này giao cho phòng nhân sự."

Trưởng phòng nhân sự gật đầu: "Vâng, bộ phận nhân sự sẽ mau chóng nghĩ ra một hệ thống sát hạch hợp lý."

"Được."

Sua khi cuộc họp kết thúc, Đỗ Nhược về phòng xử lý vài phần hồ sơ rồi chuẩn bị đến khu công nghiệp. Trọng tâm công việc của cô vẫn nằm ở bộ phận nghiên cứu phát triển.

Thu dọn xong đồ đạc vừa định rời đi thì Phó Tịnh - trưởng phòng tiêu thụ đã gõ cửa: "Phó tổng."

"Hử? Có việc gì không?"

Phó Tịnh ra vẻ khó xử, ngại ngại cười với cô: "Là như vậy, tháng này bên phòng em đang tiến công vào Vạn Hưởng. Công ty này có quan hệ hợp tác chặt chẽ với các doanh nghiệp nhà nước, nếu thành công sẽ trở thành cầu nối, mang đến lợi ích đặc biệt cho công ty mình. Lần này em không cử nhân viên mà đích thân cùng phó phòng liên hệ với họ gần một tháng nay, nghĩ hết cách nhưng vẫn không thành. Tuần trước, phó giám đốc mảng thu mua hàng của công ty Vạn Hưởng vô tình biết được chị là cấp trên của em. Gã nói gã biết chị, bảo muốn chị đến nói chuyện với gã... Phó tổng, chuyện này..."

Đỗ Nhược lầy lăm lăm, cô chưa từng tiếp xúc ới công ty Vạn Hưởng, không biết đối phương sao lại điểm danh đòi gặp mình. Nhưng quả thật Vạn Hưởng có mạng lưới các mối quan hệ rất mạnh, nếu có thể thành công, sẽ mang đến nhiều lợi ích cho Nguyên Càn.

"Được rồi, chị đi với em."

"Cảm ơn phó tổng!" Phó Tịnh hớn hờ ra mặt.

Đỗ Nhược mỉm cười lắc đầu. Công ty họ tuổi đời còn trẻ, nhân viên cũng vậy, chia bình quân số tuổi ra đều chưa đến hai mươi lăm. Trưởng phòng Phó Tịnh này vừa tốt nghiệp được hai năm, trạc tuổi Đỗ Nhược, làm sao có nhiều kinh nghiệm, chỉ có thể gắng gượng dựa vào cô thôi.

Đỗ Nhượng lái xe qua hai khu trung tâm thương mại lớn, đi thang máy đến công ty Vạn Hường ở tầng hai mươi bốn. Phó Tịnh dẫn cô đến văn phòng phó giám đốc, kê gỗ cửa, đối phương ngẩng đầu lên.

Không ngoài dự tính, quả nhiên là Quách Hồng, người quen cũ của cô.

Đỗ Nhượng đi vào cười nói: "Hóa ra là phó giám đốc Quách, tôi đã đoán chắc là bạn cũ đây mà."

Quách Hồng hơn ba mươi tuổi, dáng vóc trung bình, tướng mạo tầm thường, thấy cô liền cười đơn đả: "Cô Đỗ lại thăng chức rồi à? Bạn cũ muốn gặp mặt chẳng dễ chút nào."

Vừa nói gã vừa chìa tay ra với cô. Đỗ Nhượng bắt tay gã, thế nhưng gã cứ cảm mãi không buông: "Ồi chao, bây giờ bàn việc hợp tác mà ngay cả bản thân cũng không cần xuất hiện nữa, chỉ cử nhân viên đến gặp tôi."

"Sao lại nói vậy? Anh muốn ôn chuyện cũ thì gọi thẳng cho tôi, ai lại hành hạ mấy chị em gái trong công ty chúng tôi cực khổ thế." Đỗ Nhượng vừa nói vừa quay đầu nhìn Phó Tịnh. "Phó giám đốc Quách là bạn cũ của chị, ban đầu hợp tác với anh ấy, Nguyên Càn chỉ mới mười mấy người thôi. Anh ấy đã chiếu cố rất nhiều."

"Hai bên cùng có lợi mà. Sản phẩm của công ty cô rất tốt, cũng đã giải quyết vấn đề khó khăn giúp tôi. Nào, qua đây ngồi đi." Quách Hồng nắm tay Đỗ Nhượng, tay kia còn kéo chặt cánh tay cô.

Hôm nay Đỗ Nhượng mặc áo không tay, bàn tay đàn ông nắm lấy cánh tay trần của cô nóng hôi hổi. Năm xưa cô giao thiệp với người này đã biết gã là người không có chừng mực, nhưng có việc cầu cạnh nên phải bậm bụng chịu thiệt. Cô giữ gương mặt tươi cười, nhận lấy tách trà gã đưa đến.

"Cô Đỗ lên phó tổng rồi hả? Hi hi, người xinh lại giỏi, thành công của Nguyên Càn chắc có một nửa là công lao của cô rồi nhỉ."

"Không dám nhận." Đỗ Nhượng không thích kiểu soi mói trong lời nói của gã, chuyển đề tài: "Không phải phó giám đốc Quách cũng thăng chức rồi sao?"

"Tôi nhảy việc, làm sao so sánh được với cô một tay gây dựng sự nghiệp chứ? Khi đó tôi đã nhìn ra công ty cô tương lai đầy triển vọng, quả nhiên càng làm càng phát, sớm muộn cũng trở thành tên tuổi lớn cho xem."

"Phó giám đốc Quách nói đùa rồi."

Hai người nói chuyện nửa giờ, không hề nhắc đến việc chính, vậy mà đối phương lại đồng ý hợp tác. Lúc tiễn Đỗ Nhượng ra cửa, gã lại bắt tay cô, tay kia còn vỗ về bập tay đề trần của cô. Đỗ Nhượng mỉm cười chào tạm biệt, đến khi đi vào thang máy sắc mặt mới trở nên lạnh lùng.

Phó Tịnh không tính ý, chưa phát hiện ra điều này, còn khen ngợi: "Vẫn là phó tổng lợi hại, chỉ cần ra mặt đã lấy được mối làm ăn mà bọn em cày cuốc cả tháng nay rồi." Nói xong lại thở dài: "Ôi, xã hội này quan trọng mặt mũi và quen biết quá. Chị là người quen cũ của gã, vừa xuất hiện liền giải quyết êm xuôi. Bọn em không quen, có tỏ ra chuyên nghiệp cỡ nào cũng vô ích."

Đỗ Nhượng trầm mặc không lên tiếng. Cô cũng ra xã hội rồi mới biết thực tế tàn khốc này. Có thực lực thì khỏi phải lo, lời này lý tưởng quá rồi. Bước vào xã hội mới phát hiện, quan hệ khác hàng và năng lực kinh doanh cực kỳ quan trọng, nhất là những công ty nhỏ đang trong quá trình phát triển.

Nhưng nghĩ đến bàn tay Quách Hồng lợi dụng vỗ lên vai mình, cô thật sự vô cùng khó chịu. Xuống bãi độ xe, cô giao chìa khóa cho Phó Tịnh, bản thân ngồi ở hàng sau nhắm mắt dưỡng thần.

Hồi đại học cô cho rằng cuộc sống rất mệt mỏi rất cực nhọc, ra xã hội mới biết cuộc sống càng mệt nhọc càng gian khổ hơn. Cô cũng muốn chuyên tâm làm việc trong viện nghiên cứu, sống như thời đi học. Nhưng lương ở viện nghiên cứu ba cọc ba đồng, căn bản không đủ nuôi cả nhà. Còn khởi nghiệp thì phải chấp nhận đủ mọi chuyện, từ xã giao đến nhân sự, mỗi chuyện đều khiến người ta mệt mỏi.

Nhưng trên đời nào có chuyện mười phần vẹn mười.

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63

Lại một tuần bận rộn trôi qua, Vạn Tử Ngang gọi điện thoại cho Đỗ Nhượng, bảo mọi người đã lâu không gặp, cùng nhau ăn một bữa cơm.

Sau tai nạn sáu năm trước, cuộc sống của mỗi thành viên Prime đều xảy ra thay đổi nghiêng trời lệch đất. Không ai bảo ai đều ra nước ngoài du học, nhưng không hề cùng trường. Năm thứ hai Đỗ Nhượng học ở Berkeley thì gặp được Hà Vọng đang học ở Stanford. Vô tình gặp nhau nơi xứ người mới phát hiện thì ra trường họ học lại gần nhau như thế. Hai người cùng ăn trưa đơn giản, trong cuộc tán gẫu với Hà Vọng, cô mới biết Vạn Tử Ngang học ở Viện công nghệ California, gần hai người họ nhất, Đồ Chi Viễn học ở Illinois, Chu Thao học ở Columbia... Cô được nghe về tất cả thành viên trong nhóm, chỉ không nhắc đến Cảnh Minh mà thôi.

Lúc tạm biệt, hai người trao đổi số điện thoại. Hà Vọng nói một mình cô là con gái ở nước ngoài, nếu gặp phải chuyện gì phiền phức nhớ tìm cậu ta. Cô cũng đồng ý, nhưng may sao bản thân không gặp phải bất cứ phiền phức gì, nên không có cơ hội đi tìm Hà Vọng.

Thời gian ở Mỹ, mọi người chỉ tình cơ mới gặp nhau đôi lần khi có cuộc thi gì đó trên diễn đàn học thuật và giao lưu giữa các trường. Suốt bốn năm, cô đã lần lượt gặp lại từng thành viên của Prime, ngoại trừ Cảnh Minh. Người khác cũng vậy, không ai gặp được anh, dù rằng tất cả đều biết anh đang ở đâu, nhưng không ai tìm đến cả.

Anh không tham gia bất cứ cuộc thi nào, không bao giờ công khai lộ diện, tựa như đã biến mất khỏi thế gian.

Hai năm trước, Chu Thao và một số thành viên khác ở lại nước ngoài, còn nhóm Vạn Từ Ngang và Hà Vọng trở lại Bắc Kinh. Sau khi về nước, mọi người thường hay tụ họp, nói chuyện về công việc và trong ngành.

Thời gian sáu năm cứ thế thấm thoát trôi qua.

Lĩnh vực khoa học kỹ thuật trong nước phát triển mạnh mẽ, công ty mới mọc lên như nấm. Thị trường vàng thau lẫn lộn, công ty dựa vào mảnh lối lôi kéo đầu tư, tiền đếm không xuể thì nhiều, còn công ty làm việc thực thụ thì khan hiếm như trân châu trên bãi sỏi.

Hà Vọng và Vạn Từ Ngang cùng nhau dấn thân vào lĩnh vực trí tuệ nhân tạo. Đỗ Nhược phải cân nhắc đến vấn đề kinh tế nên đã chọn Nguyên Càn. Gia cảnh Hà Vọng và Vạn Từ Ngang giàu có, mấy năm đầu khởi nghiệp chỉ bỏ vốn chứ chưa làm ra tiền, họ có thể đợi nhưng cô thì không.

Cuối tuần, Đỗ Nhược lái chiếc BMW đến chỗ hẹn, lúc tìm vị trí đỗ xe ở tầng hầm thì đụng phải nhóm Hà Vọng. Hà Vọng ló đầu ra khỏi xe, nháy mắt trêu cô: "Đỗ tổng mua xe rồi hả?"

"Xe của công ty."

"VẬY là thăng chức rồi."

"Mình còn thăng chức gì nữa? Đá Dịch Khôn ra sao?"

"Cậu thừa sức mà, mình tin cậu."

Đỗ Nhược lườm Hà Vọng một cái rồi bật cười. Vạn Từ Ngang và Đồ Chi Viễn bước xuống xe, bốn người cùng nhau đi lên nhà hàng trên tầng.

Trong khoảnh khắc cửa thang máy đóng lại, in bóng bốn người họ trên bức vách, Đỗ Nhược bật chợt nhớ đến những ngày ở Thâm Quyển. Lần đó mười một người họ chen chúc nhau trong thang máy, từng gương mặt cười vui in lên vách thang màu vàng. Khi ấy, họ gầy gò, ngây ngô và yếu ớt biết bao. Thời gian thấm thoát trôi đi, hôm nay họ đã thân dài vai rộng, vẻ mặt chững chạc, ăn mặc chín chu. Năm này qua tháng nọ, cô đã chứng kiến sự trưởng thành của họ, từ những chàng trai ngây ngô trở thành những người đàn ông vững chãi. Song không biết sao được, đáng vẻ người ấy có thay đổi gì không. Bây giờ trông anh như thế nào rồi?

Đang thất thần thì bên tai truyền đến tiếng cười khẽ của Vạn Từ Ngang: "Cậu tự ngắm mình đến ngốc luôn rồi kìa."

Hà Vọng trêu Đỗ Nhược: "Đỗ tổng đừng ngắm nghĩa nữa, đẹp lắm rồi."

Cô hoàn hồn lại, vuốt tóc cô ý đùa: "Dĩ nhiên, mình biết mình đẹp mà."

Bản thân cô đã thay đổi, cô gái yếu đuối năm xưa, luôn sống nội tâm khép kín, bây giờ đã trở thành người phụ nữ kinh nghiệm dày dặn trên thương trường.

Đồ Chi Viễn cảm khái: "Đỗ Nhược, mấy năm nay cậu thay đổi nhiều quá. Chắc hẳn nhóm Chu Thao trở về gặp lại cậu sẽ giật mình cho xem."

"Không phải các cậu cũng vậy sao?"

Bốn người bước vào nhà hàng, ngồi cạnh cửa sổ sát đất. Đồ Chi Viễn nhìn ra khu trung tâm thương mại náo nhiệt bên ngoài: "Lát nữa ăn xong mấy cậu đi chọn quà với mình đi."

Vạn Từ Ngang mò khăn ăn ra: "Đề làm gì?"

"Mình có người bạn thuộc chòm sao Sư Tử, sắp sửa đến tháng của cung Sư Tử rồi, định chuẩn bị quà..." Nói đến đây thì như nhận ra điều gì đó lại im bặt.

Hà Vọng lật thực đơn, Vạn Từ Ngang uống nước, Đỗ Nhược thì trầm mặc.

Cung Sư Tử, đến cuối tháng này Cảnh Minh sẽ hai mươi lăm tuổi. Sao thời gian trôi nhanh đến thế.

Đỗ Nhược chuyển đề tài: "Dự án của các cậu thế nào rồi?"

"Tất cả đều thuận lợi." Hà Vọng nói tiến độ trước mắt của họ. "Đỗ Nhược, cậu thật sự không định chuyển sang giúp bọn mình sao?"

"Từ trên xuống dưới công ty có cả đồng việc, không đi được. Với lại, sản phẩm mình chịu trách nhiệm nghiên cứu đang trong quá trình thực hiện."

"Chức vị cậu đang giữ có rất nhiều chuyện vặt vãnh, có thể chuyên tâm nghiên cứu sao?"

"Cũng tạm, chỉ là phí tốn nhiều thời gian và tinh lực một chút."

"Không chỉ một chút đâu đúng không?" Vạn Tử Ngang nhú mày. "Mỗi ngày cậu làm việc đến mấy giờ?"

Đỗ Nhược cúi đầu uống nước, lí nhí đáp: "Chín giờ sáng đến mười giờ đêm."

"Mười ba tiếng đồng hồ?" Hà Vọng kinh ngạc. "Cái tên biến thái Dịch Khôn này muốn vắt kiệt cậu sao? Công ty cậu không phải đã sớm mở rộng tuyển người rồi sao? Sao lại cực nhọc đến vậy?"

"Không phải." Đỗ Nhược xua tay giải thích: "Bởi vì mình vẫn muốn làm nghiên cứu, nên muốn dành nhiều thời gian cho công việc đó."

Vạn Tử Ngang cau mày: "Về lâu về dài sức khỏe có thể chịu được không? Cậu xem đi cậu đã gầy đến độ nào rồi kìa."

"Mình luôn gầy như vậy mà. Ồi chao, thật không có gì đâu. Nhân lúc còn trẻ thì phải xông xáo chứ." Cô nói như lẽ đương nhiên. "Các cậu thì sao? Đối tượng trí tuệ nhân tạo định hướng đến nhiều lĩnh vực, hay là..."

Hà Vọng nói ngay: "Không người lái..."

Đỗ Nhược sững sờ.

Hà Vọng bình tĩnh lại: "Con người mình là vậy, vết sẹo năm xưa hại mình thua thê thảm, bất kể bao nhiêu năm mình cũng phải quay trở lại, đập bẹp nó." Rồi thoáng dừng lại chốc lát mới khẽ khàng nói tiếp: "Sáu năm trước mình đi theo sau xe, tận mắt chứng kiến No.2... Đèn hiện tại mình vẫn còn nhớ lời Lý Duy nói, cô nàng có thể dừng lại... Cô nàng có thể dừng lại... Nhưng tại sao lại không..."

Hà Vọng hít sâu, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, cố hết sức ổn định tâm trạng.

"Chuyện này chưa kết thúc đâu." Hà Vọng siết chặt bàn tay. "Mình như vậy, Cảnh Minh cũng như vậy."

Nhiều năm trôi qua, đây là lần đầu tiên cái tên ấy được nhắc trước mặt cô. Đỗ Nhược bỗng chốc im lặng.

"Cậu ấy nhất định sẽ quay lại lĩnh vực này." Hà Vọng khẳng định: "Nhất định sẽ."

"Nhưng mà..." Cô chần chừ chốc lát mới cất lời: "Nếu anh ấy thật sự vẫn làm về lĩnh vực không người lái, vậy sao nhiều năm như vậy vẫn không có chút tin tức nào của anh ấy?"

"Mình không biết, nhưng mình cảm giác được cậu ấy đang ở đó."

Đỗ Nhược nhẹ giọng: "hèn các cậu đang chờ anh ấy sao?"

Ba người đàn ông trước mặt không lên tiếng, mặc nhiên thừa nhận. Cô có chút khó chịu: "Nhưng các cậu có nghĩ đến, nếu anh ấy không trở lại..."

"Cậu ấy trở về rồi." Vạn Tử Ngang ngắt lời.

Đầu Đỗ Nhược nỏ ầm, máy móc hỏi: "Khi nào?"

"Hơn nửa năm rồi, là Chu Thao cho hay. Cậu ấy không liên lạc với bất cứ ai trong bọn mình cả." Đồ Chi Viễn tiết lộ. "Bọn mình đều cho rằng cậu ấy sẽ đi tìm cậu, nhưng..."

Không hề. Anh không đi tìm cô. Sáu năm có thể thay đổi rất nhiều việc, huống chi năm đó anh đã nói rất rõ, anh không muốn gặp cô, có lẽ đã quên mất cô rồi không chừng. Nhưng cô từng rất cố gắng đi vào thế giới của anh kia mà.

Nhà hàng mới tuyển được đầu bếp mới, các món ăn đều được bày biện tinh tế, thế mà Đỗ Nhược lại ăn không nổi. Ăn xong mọi người tán gẫu chốc lát rồi tạm biệt.

Trên đường lái xe về nhà, tâm hồn Đỗ Nhược cứ treo ngược cành cây, suýt vượt đèn đỏ, may mà kịp thời hoàn hồn. Cô ngồi trong xe nhìn cảnh vật phía trước, ánh đèn thành phố lấp lánh trong đêm rọi xuống dòng người nườm nượp trên phố đi bộ.

Con đường rộng rãi trước mắt hết như không có điểm cuối. Đèn giao thông, dòng xe cộ và những cây cầu vượt vắt ngang qua đường như trải dài vô tận. Những năm qua, cô từng đến rất nhiều thành phố, phát hiện trên thế giới này e rằng không thành phố nào có nhiều cầu vượt đi bộ như ở Bắc Kinh này.

Cô từng thui thui về nhà một mình vào lúc đêm khuya, cảm thấy thành phố này quá mê mông, đường phố rộng thênh thang, nơi nơi đều là xi măng cốt thép, lạnh lùng và lặng ngắt. Nhưng tối nay nó lại như có một chút hơi ấm khác lạ.

Anh đã trở về thành phố này rồi. Giờ phút này anh đang ở đâu? Có nghĩ đến cô không?

Phía sau truyền đến tiếng còi, đèn đã sang xanh, cô lái xe chui qua một cây cầu vượt. Hình bóng cây cầu lướt qua trên kính chắn gió, trôi xuôi về phía sau như nước chảy.

Ngày vẫn cứ trôi qua, tháng Tám nhanh chóng đến. Nhiệt độ có phần hạ xuống, ra ngoài không còn nóng như thiêu như đốt nữa. Ngày cuối cùng của tháng Bảy, Đỗ Nhượng họp hành và kiểm tra đo đạc sản phẩm, hoàn toàn quên bồng thời gian. Mấy ngày sau, cô mới nhớ ra sinh nhật Cảnh Minh đã qua rồi. Lúc nhớ đến, ngoại trừ hơi thần thờ thì không có nhiều cảm xúc lắm.

Dù nhớ đến ngày đó thì thế nào? Cô và anh đã sớm cắt đứt liên lạc từ lâu.

Mấy năm qua, cô vẫn liên lạc với dì Minh Y, nhưng chỉ giới hạn ở tình cảm của hai dì cháu, không bao giờ nhắc đến Cảnh Minh. Mấy năm trở về nước, điều duy nhất cô làm là sau khi báo đáp những gì dì Minh Y đã giúp đỡ cho mình thì không đặt chân đến nhà họ Cảnh nữa. Tuy cô vẫn điện thoại thăm hỏi thường xuyên, nhưng cố ý hạn chế đến tận nhà.

Cô không muốn đến nơi ấy để rồi lại nhớ đến anh, nhớ đến tất cả những chuyện đã xảy ra ở căn nhà đó, khiến bản thân đau lòng nhiều hơn. Huống chi cô thật sự rất bận.

Tuần đầu tiên của tháng Tám còn chưa qua, họp đồng đã bàn với Vạn Hường tháng trước lại xảy ra biến cố. Đỗ Nhượng phải tự mình đến đó một chuyến. Quách Hồng vừa thấy cô đã tung ra tin giật gân: "Cô Đỗ, không phải tôi thất tín, chuyện này thật sự quá đột ngột, công ty của chúng tôi bị thu mua rồi."

Đỗ Nhượng rất đổi ngạc nhiên: "Bị thu mua?"

Quách Hồng lại vỗ vai cô, trấn an: "Cô hãy yên tâm, việc này không ảnh hưởng đến hợp tác của chúng ta. Chỉ là vì bị thu mua nên tất cả hợp đồng mới của Vạn Hường đều phải gác lại một thời gian, đến lúc đó sẽ dùng danh nghĩa công ty mẹ ký lại hợp đồng mới."

"À, vậy sao?" Đỗ Nhượng an tâm. "Vậy đại khái đợi đến khi nào?"

"Trong vòng nửa tháng thôi."

"Nhanh vậy à?" Đỗ Nhượng cũng khá bất ngờ,

"Đối phương làm việc cũng chớp nhoáng lắm."

"Tốt lắm, chúng ta vẫn cứ giữ liên lạc nhé."

"Được, có gì tôi sẽ báo cô biết ngay."

Đỗ Nhượng ừ ừ ra khỏi văn phòng. Theo cô thấy, Vạn Hường chỉ cần làm thêm vài năm nữa là hoàn toàn có thể tự mình phát hành cổ phiếu, không ngờ sớm như vậy đã thiếu hụt nguồn tiền rồi. Nhưng chuyện này không có gì lạ, mấy năm qua khá nhiều công ty bị phá sản, thầu tóm, thu mua, công ty cơ cấu lại cũng rất nhiều, tái cấu trúc ngành là việc rất đổi bình thường.

Vạn Hường là một trong những công ty có độ chuyên nghiệp cực cao hiếm hoi, tầm nhìn của công ty mẹ đã thu mua họ quả thật không tồi. Lòng Đỗ Nhượng thầm hy vọng đó là tập đoàn lớn, như vậy cũng tốt cho Nguyên Căn.

Lúc đi trên hành lang, một người đàn ông bóng lưng cao lớn được mấy người đàn ông khác vây quanh đi ngang qua Đỗ Nhượng. Tuy chỉ là bóng lưng nhưng nhân vật trung tâm kia vẫn toát lên khí chất nổi bật bất phàm. Anh ta mặc chiếc áo sơ mi vừa người màu trắng, bên bả vai đính hai dấu thập tự màu vàng nhạt rất sang trọng.

Cô không kim được nhìn thêm đôi chút, nhưng chỉ trong chớp mắt đối phương đã lần lượt đi vào thang máy. Vì không có ý định đi cùng thang máy với mấy người đàn ông xa lạ nên cô dựa vào vách tường đợi chuyến khác.

Ánh mắt cô dời khỏi màn hình điện thoại, lơ đãng ngược lên. Bóng người bên trong tản ra khi cửa thang máy đang đóng lại. Cô bất ngờ nhìn thấy Cảnh Minh.

Cô tròn to mắt trong phút chốc, thảng thốt nhìn người đàn ông trong thang máy. Anh đeo cặp kính gọng vàng mỏng, lãnh đạm trầm mặc, đôi mắt đen sâu hút cũng ngược lên nhìn cô.

Đỗ Nhượng sững sốt đứng ngậy ra như phỗng, há miệng muốn nói gì đó nhưng cổ họng như bị ai bóp chặt, không thể thốt ra âm thanh nào. Cô muốn xông đến nhưng thân thể cứng đờ không tài nào cử động.

Cách lớp kính mỏng, Cảnh Minh nhìn cô đăm đăm, ánh mắt vừa quen thuộc vừa xa lạ, không hề có một chút cảm xúc nào khác.

Ngay sau đó, cửa thang máy khép chặt. Lúc này Đỗ Nhượng mới giật mình bừng tỉnh, lập tức lao đến ấn phím, tiếc thay thang máy không hề dừng lại. Cô cấp tốc ấn thang máy khác, nhưng chuyến thang máy đó quá chậm, cứ ngừng hết tầng này đến tầng khác.

Tìm cô đập như trống giục, nôn nóng đến mức quay người chạy đến cầu thang, bất chấp bản thân đang mang đôi giày cao gót chạy nhanh xuống tầng.

Tiếng lộp cộp vang vọng qua những bậc thang dốc đứng.

Đỗ Nhược chạy hết một tầng thì chợt dừng lại. Cô đuổi theo anh làm gì? Gặp mặt phải nói gì đây? Khi nãy anh cũng nhìn thấy cô, nhưng anh...

Cô vuốt lại mái tóc rối lòa xòa của mình, cố gắng ổn định nhịp tim hỗn loạn, sau đó tựa vào vách tường, yên lặng chờ chuyển tiếp theo.

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64

Ở bãi xe tầng hầm, trợ lý Trần Hiền nhanh chóng kéo cửa sau chiếc Mercedes Benz để Cảnh Minh ngồi vào. Trong buồng xe yên lặng như tờ, tài xế ngồi ghế trước chờ chốc lát mới quay đầu lại hỏi: "Cảnh tổng, đi chưa?"

Cảnh Minh không hề phản ứng như không nghe thấy. Đỗ Nhược Xuân đã xinh đẹp hơn rồi. Trong buồng xe u ám, sắc mặt anh đanh lại, cảm bạnh ra, lồng ngực cũng phập phồng kịch liệt. Tay anh nắm chặt thành nắm đấm đưa lên môi, rồi lại kiềm chế bỏ xuống.

Tiếng giày cao gót đến gần, Dương Thủ mặc bộ váy Chanel, trang điểm tỉ mỉ, bỏ điều thuốc hút được một nửa ra sau lưng, đến bên cạnh xe gõ cửa kính hàng trước. Tài xế cho cửa chạy xuống.

Dương Thủ nghiêng đầu nhìn Cảnh Minh ở hàng sau: "Thuận lợi hết chứ?"

Cảnh Minh không trả lời. Đôi mắt to chuốt mascara của Dương Thủ khẽ nheo lại, phát hiện anh đang thất thần: "Cậu Cảnh?"

Cảnh Minh dời mắt nhìn sang, nhưng trông như thông qua cô ấy nhìn về nơi xa. Dương Thủ khó hiểu: "Cậu làm sao thế?"

Ánh mắt anh dần tập trung lại: "Gi cơ?"

"Làm sao vậy?"

"Không có gì." Cảnh Minh bỏ mắt kính xuống, day sống mũi. "Hơi mệt thôi."

"Sắp sáu giờ rồi." Dương Thủ nhìn đồng hồ đeo tay. "Đề tài xế chờ cậu về nhà nghỉ ngơi nhé."

"Về công ty đi. Nhanh chóng xử lý vụ thu mua, tôi không thích kéo dài thời gian."

"Được." Dương Thủ đứng dậy tránh ra vài mét rồi quay đầu lại.

Xe vẫn đỗ im lìm khiến cô ấy hoang mang. Mấy vị phó giám đốc khác đã sớm lên các xe phía sau, chỉ còn Trần Hiền đứng bên ngoài, Dương Thủ rút một hơi thuốc, lại bước đến gần.

Trần Hiền: "Chị Dương Thủ."

Dương Thủ hát cảm về phía chiếc Mercedes kia: "Cậu chủ nhà cậu sao thế? Chuyện trên kia tiến triển không thuận lợi à?"

"Rất suôn sẻ." Trần Hiền cũng khó hiểu. "Nhưng không biết xảy ra chuyện gì, ra khỏi thang máy sắc mặt đã tệ như vậy."

Dương Thủ nhướn mày. Xe đằng trước vẫn không nhúc nhích, không biết đang chờ gì: "Vậy là đi hay không đi đây?"

"Chị, hay chị đến giục xem?"

"Muốn bị chửi hả? Vừa nãy thấy sắc mặt cậu ấy kém như vậy chắc tâm trạng không tốt rồi."

Dương Thủ dập tắt điều thuốc, lên xe sau. Bãi đỗ xe vẫn yên lặng, năm phút sau, Trần Hiền đang nghĩ có nên đến nhắc nhở không thì chiếc Mercedes phía trước đã đề máy. Dương Thủ và mấy vị phó giám đốc ngồi xe khác cũng đi theo.

Chờ họ đi hết, Trần Hiền mới lên xe mình. Bên hông truyền đến tiếng giày cao gót lộp cộp. Cậu lơ đãng nhìn ra cửa sổ, thấy Đỗ Nhược mặc áo sơ mi trắng phối với quần culotte lửng màu đen, rào bước ngang qua xe cậu.

Trần Hiền sững sốt, sao cô ấy lại ở đây? Lại nghĩ đến sắc mặt trắng bệch của Cảnh Minh vừa rồi mới chợt vỡ lẽ. Xe rẽ qua khúc cua, bóng dáng thon gầy kia dần khuất dạng.

Đỗ Nhược dựa vào ghế lái, ngăn người nhìn vào hư không. Cô đã tưởng tượng ra vô số tình cảnh gặp lại Cảnh Minh, nhưng không có trường hợp nào

ứng nghiệm. Ký ức về anh vẫn dừng lại ở sáu năm trước, bị đã kích sâu sắc, niềm tin sụp đổ, tinh thần chán chường.

Nhưng người đàn ông khi này lại trẻ trung kiêu ngạo, ánh mắt lạnh nhạt, từ đầu đến chân không hề có chút ngây ngô non nớt nào. Anh đã không còn là Cảnh Minh trong ký ức của cô nữa. Sáu năm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

...

Đường hơi tắc, Đỗ Nhược về đến nhà đã hơn bảy giờ tối. Khi này, Hà Hoan Hoan đã sớm nhắn tin bảo rằng cô ấy và Tăng Khả Phàm có hẹn nên sẽ về muộn một chút.

Đỗ Nhược ngồi thừ trên thảm trải sàn trong chốc lát. Căn hộ thuê bé nhỏ không một tiếng động, yên tĩnh đến mức khiến người ta hoảng sợ. Cô bất an khẽ gọi: "Wall-E?"

Chú robot tỉnh lại, cười tí mắt chạy đến bên cạnh cô, bàn tay nhỏ màu trắng sờ nhẹ chân cô.

Cô ngồi bó gối, nghiêng đầu nhìn nó: "Em nói xem, sáu năm qua anh ấy sống tốt không?"

"Ồ..." Wall-E hai mắt tròn xoe, cất lên âm thanh đáng yêu. Nó vẫn chưa biết nói chuyện.

Đỗ Nhược âu yếm vuốt đầu Wall-E. Bỗng nhớ đến gì đó, cô vội vàng bò đến tủ đầu giường mở ngăn kéo ra, cẩn thận mở chiếc hộp nằm sâu trong góc. Vòng tay bạch kim có đính kim cương tỏa sáng long lanh chói mắt dưới ánh đèn.

Lời nói năm xưa của anh vẫn vang bên tai: "Sau này sẽ có ngày em có thể đeo nó." Cô đeo vòng tay vào, vừa khít.

Wall-E nhìn thấy chiếc hộp liền hơn hớn chạy đến quét bụi.

Cô xoay cổ tay ngắm nghía, từng viên kim cương khảm trên đó sáng lấp lánh.

"Đẹp không Wall-E?"

"Ồ..." Mắt Wall-E cong cong, đôi tay nhỏ bé vui vẻ vung vẩy.

"Chị cũng thấy rất đẹp, chị thích lắm." Cô vừa khẽ nói vừa vô thức xoay vòng tay, lại lấy laptop mở ra, do dự chốc lát mới bật trang web lên, gõ vào từ khóa "Cảnh Minh".

Vốn tưởng rằng có thể nhìn thấy tin tức gần đây của anh, vậy mà vẫn là tin tức từ nhiều năm trước, không có gì mới cả.

Cô nhìn dòng tin "xe hỏng người chết" đầy màn hình, nhanh chóng đóng máy tính lại. Hai tay ấn chặt lên laptop, tiếp tục thừ người ra. Nếu năm đó không xảy ra sự cố kia thì tốt biết mấy. Nếu không xảy ra sự việc ấy, bây giờ họ sẽ ra sao?

Công ty Prime nhất định sẽ phát triển lớn mạnh, cô vẫn vui vẻ cười đùa và phấn đấu với nhóm Lý Duy, Vạn Tử Ngang và Hà Vọng. Còn cô và anh chắc hẳn vẫn là người yêu của nhau, khẳng định vẫn sẽ cãi nhau rồi lại làm lành. Có lẽ họ đã kết hôn, có con cũng không chừng. Ít nhất không phải như bây giờ, màn đêm vừa buông xuống thì nỗi cô đơn ập đến, một mình đơn độc đi trong con ngõ vắng lặng sau vô số buổi khuya tăng ca trở về.

Cô hít vào một hơi, bình ổn lại tâm trạng. Tháng Tám trong nhà vẫn nóng hầm hập, cô tắm xong liền nằm vật trên giường, ngẩn ngơ nhìn điều hòa.

Gần mười giờ, Hà Hoan Hoan trở về, gõ cửa phòng cô: "Cô Nhỏ?"

"Oì!"

Cửa phòng đẩy ra.

"Hẹn hò về rồi hả?"

"Ừ." Hà Hoan Hoan định nói gì đó thì Đỗ Nhược đã bật dậy. "Cho mình mượn điện thoại gọi một cuộc."

Hà Hoan Hoan lấy điện thoại ra: "Để làm gì? Thần bí thế."

"Cậu đừng quan tâm."

"Eo ôi, cậu lại đeo chiếc vòng này à, chói đến mù mắt mình rồi."

Đỗ Nhược không rảnh để ý đến cô nàng, cầm điện thoại thấp thòm bấm số điện thoại của Cảnh Minh. Trong mấy giây chờ kết nối im ắng, ngón tay cô nín chặt ga giường, lại nghe thấy giọng nữ như bao lần xưa kia: "Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được."

Hụt hẫng buông ga giường, cô cúp điện thoại rồi xóa lịch sử cuộc gọi. Cũng phải, sao anh còn có thể dùng số điện thoại trước đây nữa.

Hà Hoan Hoan hỏi thăm: "Tối cậu ăn gì rồi?"

"Hà?" Đỗ Nhược ngo ngác ngẩng đầu, "Gì cơ?"

"Hôm nay có phải cậu bị ngốc rồi không?" Hà Hoan Hoan gõ đầu Đỗ Nhược.

"Quên rồi."

"Đỗ Cô Nhỏ, mình phục cậu thật đấy. Cậu có thể ăn com đảng hoàng không? Không cần dạ dày nữa hả?"

"Cần chứ." Cô đưa chân tìm dép. "Mình lập tức nấu mì đây."

"Khởi nấu, mình có mang vịt quay, ngô xào hạt thông và bánh bông lan về đây. Sợ cậu chưa ăn tối nên không cho vào tủ lạnh, còn để ở trong bếp ấy, mau ăn đi.""Ồ, được."

"Phải ăn sạch đấy!"

"Tuân lệnh!"

Đỗ Nhược và Hà Hoan Hoan vừa xem chương trình gameshow vừa ăn tối, xong xuôi đã sắp mười một giờ. Hai người rửa mặt rồi mạnh ai nấy trở về phòng. Không biết do ăn quá no hay vì nguyên nhân khác, Đỗ Nhược thấy khó ngủ vô cùng. Trở về nước hai năm, cây ngày cày đêm, giành giật khách hàng, miệt mài với dự án, cô cũng không trăn trở như tối nay.

Song cuối cùng cô vẫn ngủ thiếp đi. Ngày hôm sau tỉnh lại, mọi chuyện đều như bình thường. Đỗ Nhược đi làm đúng giờ như thường lệ, vừa đến công ty cô đã tìm Dịch Khôn bàn việc Vạn Hường bị thu mua. Dịch Khôn đã nghe phong phanh được tin này từ lâu rồi.

"Công ty thu mua Vạn Hường là Khoa học kỹ thuật Xuân Hòa."

"Khoa học kỹ thuật Xuân Hòa?" Đỗ Nhược ngạc nhiên.

Cô đã sớm nghe danh công ty này. Ba năm trước, công ty Khoa học kỹ thuật Xuân Hòa được thành lập, tên tuổi mới nhưng có kinh nghiệm lão luyện. Người đại diện pháp lý tên Dương Thù, là một người chưa từng nghe thấy tiếng tăm gì, hết như từ trên trời rơi xuống. Công ty không có bất kỳ động thái nào, cũng chưa từng công bố bất cứ sản phẩm gì. Nhưng nghe nói, trình độ kỹ thuật nghiên cứu phát triển trong nội bộ của họ đã sánh ngang với những công ty hàng đầu nước ngoài. Thình thoảng có qua lại kinh doanh với những công ty khác, nhưng ông chủ thật sự chưa bao giờ lộ diện.

Mãi đến nửa năm trước, Khoa học kỹ thuật Xuân Hòa mới bắt đầu có nhiều động thái lớn liên tiếp trên thị trường, công khai thu mua những công ty có thực lực và tiềm năng, phong cách làm việc nhanh gọn lẹ, thực hiện điều tra, nghiên cứu và phát triển vô cùng bài bản. Có thực lực, có tài chính, ánh mắt tinh tường, chỉ trong thời gian ngắn tiếng tăm liền vang xa. Nhưng người ngoài thật sự vẫn không nhìn ra được công ty này nông sâu thế nào.

Đỗ Nhược nghiêng ngả nói: "Có ảnh hưởng gì đến chúng ta không? Khoa học kỹ thuật Xuân Hòa tạo cho người ta cảm giác công ty chỉ làm ăn lớn, có vẻ như không cùng một sân chơi với chúng ta."

Dịch Khôn nhìn cô nghi vấn. Đỗ Nhược lúng túng: "Em không có ý kia. Chúng ta nhỏ nhưng có võ mà." Qua hồi lâu cố chột hỏi: "Đàn anh, em nghĩ đến một vấn đề, anh có thể chấp nhận việc Nguyên Càn bị thu mua không?"

Dịch Khôn suy nghĩ: "Dĩ nhiên anh muốn điều hành công ty của mình, nhưng Nguyên Càn không chỉ của mình anh, phải nghe ý kiến của mấy cổ đồng khác. Có điều, em yên tâm, em có quyền tuyệt đối với dự án của em, điều này anh cam đoan."

"Cảm ơn."

Anh ta bước tới chiếc ghế bành, nghĩ ngợi vu vơ: "Nếu bây giờ về hưu đến bờ biển tắm nắng cũng không tệ nhỉ."

Đỗ Nhược thở dài: "Em cũng muốn nghỉ phép, mệt sắp chết rồi." Mới vừa nói xong lại lên tinh thần. "Thôi, chờ qua khoảng thời gian bận rộn này rồi hãy nói."

Dịch Khôn nhìn cô chốc lát mới nói: "Thời gian này muốn nghỉ phép thì khó thật, nhưng thư giãn một chút vẫn được."

"Thư giãn thế nào?"

"Người ta tặng anh hai tấm vé xem hòa nhạc piano, em muốn đi xem không?"

"Của ai?"

"Maksim Mrvica." Anh ta lấy vé ra. "Không đi thì anh cho Lê Thanh Hòa vậy."

"Đi chứ, em rất thích Maksim."

"Vậy em giữ vé đi, đến lúc đó anh tìm em."

"Dạ." Đỗ Nhược liếc mắt thấy hàng ghế VIP trên vé, ngại ngùng nói: "Anh mời em xem hòa nhạc, em mời anh ăn tối nhé."

"Được."

Vé nhạc hội không rẻ, Đỗ Nhược liền chọn một nhà hàng Pháp sang trọng ở tứ hợp viện.

Đến cuối tuần, Dịch Khôn và cô đến nhà hàng, nhìn một vòng khung cảnh xung quanh, trong lòng anh ta không mấy thoải mái: "Vé là người khác tặng anh, không cần em tốn kém đâu."

"Không có." Đỗ Nhược giải thích: "Em nghe nói nhà hàng này đồ ăn ngon lắm, một mình đến thì ngại, em cũng muốn ăn mà."

Dịch Khôn không nói thêm gì nữa. Hai người chọn vị trí gần cửa sổ ngồi xuống.

Nhân viên phục vụ mặc vest bảnh bảo rót nước cho hai người, lúc đưa cốc cho Đỗ Nhược còn khen cô với giọng trầm ấm dễ nghe: "Màu son của cô rất đẹp."

Đỗ Nhược thoáng ngó người rồi cười thân thiện: "Cảm ơn."

Dịch Khôn liếc nhìn cô. Thường ngày đi làm cô vẫn vậy, đẹp từ sợi tóc đến ngón chân, so với thời đại học cứ như hai người khác biệt, nghiêm nhiên trở thành thương hiệu sống của công ty. Mỗi lần anh ta ra ngoài bàn chuyện làm ăn đều nghe người ta tấm tắc khen cô phò tổng xinh đẹp của mình.

"Em xin khui rượu champagne khai vị ạ." Anh phục vụ đẹp trai rót rượu đưa cho hai người.

Dịch Khôn vừa định uống thì Đỗ Nhược đã nói: "Có phải nên cụng ly không?"

Dịch Khôn khựng lại đưa ly đến chạm vào ly của cô vang lên tiếng lanh canh vui tai: "Chúc mừng gì đây?"

"Chúc mọi chuyện đều tốt đẹp." Đỗ Nhược nói nghiêm túc.

"Em tham lam quá rồi."

"Vậy thì kiếm được nhiều tiền đi."

"Ý em là muốn tăng lương nữa à?"

"Có thể tăng không?"

"Có thể, tăng gấp đôi nhé!"

"Thật sao? Vậy em phải cố gắng làm việc gấp đôi rồi."

"Làm việc thì không cần, mơ mộng một chút là được."

Đỗ Nhược ghen lời: "Đàn anh, chuyện cười này thiếu muối quá..."

Dịch Khôn cười nhạt: "Tiền thưởng sẽ không thiếu phần em, tăng lương thì chờ cuối năm đi."

"Phát nhiều tiền thưởng em cũng đã cảm ơn rồi." Hàng mày mảnh mai của Đỗ Nhược nhướng lên, nâng ly uống rượu champagne.

Dòng rượu vàng nhạt chảy qua đôi môi đỏ ửng trôi vào miệng cô. Dịch Khôn khẽ nhìn Đỗ Nhược. Lúc này nhân viên nhà hàng đã mang thức ăn lên, trước tiên là món gan ngỗng chiên, sau là cá hồi hun khói.

Đỗ Nhược ăn một miếng rồi gật gù: "Ồ, ngon thật, hôm nay đến đúng chỗ rồi."

Dịch Khôn nếm thử cũng thấy mỹ vị hiếm có.

Ăn xong hai món đầu thì đến súp măng tây và súp đậu, sau đó nhân viên phục vụ thay dao đĩa mới, bung lên món chính: Cá sạo tươi sốt nấm, ức vịt đút lò ăn với khoai tây nghiền. Thức ăn bày trong đĩa ngon lành khiến khẩu vị người ta tăng thêm gấp bội. Đỗ Nhược cầm dao đĩa nhưng lại nhìn chằm chằm vào đĩa Dịch Khôn, bị anh ta phát hiện.

"Sao thế?"

"Muốn nếm thử món cá sạo của em không?" Cô gạ gẫm.

Dịch Khôn biết tổng ý định của cô: "Được."

Khôe môi cô cong cong, cắt miếng cá sạo cho anh ta. Anh ta cũng biết điều cắt miếng vịt bỏ vào đĩa cho cô: "Em cũng nếm thử xem."

"Cảm ơn." Cô vui vẻ thưởng thức món ngon.

Khỏe môi Dịch Khôn cũng bắt giác cong cong. Không khí bữa ăn vô cùng khoan khoái. Sau đó hai người đi bộ đến buổi hòa nhạc.

Vì ăn xong khá muộn nên lúc họ đến nơi thì chỉ còn hai, ba phút nữa là mở màn. Đa số khán giả đều đã yên vị, nên khỏi phải xếp hàng chờ đợi. Đỗ Nhược đi theo Dịch Khôn vào khán phòng, tìm đến hàng đầu tiên, lúc định ngồi xuống, ánh mắt lơ đãng nhìn sang bên cạnh, người lập tức cứng đờ.

Cánh Minh ngồi cách cô một lối đi nhỏ. Đỗ Nhược ngơ ngẩn nhìn anh, còn chưa kịp phản ứng thì đèn trong khán phòng đã tắt ngóm. Buổi hòa nhạc bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cánh Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65

Trước khi đèn tắt hết, Cánh Minh nhìn sang Đỗ Nhược, ánh mắt trầm tĩnh như hồ nước lặng sóng, ngay sau đó lại dời đi. Lần này anh không đeo mắt kính, nhưng vẫn như thể quá đỗi xa xôi.

Đèn sân khấu sáng lên, Đỗ Nhược ngồi xuống trong trạng thái các khớp xương cứng đờ như người máy. Trái tim cô như bị thứ gì đó bóp nghẹt, đau đến mức toàn thân căng cứng không tài nào cử động.

Những nốt nhạc thánh thót phút chốc vút cao từ sân khấu, bài nhạc đầu tiên là *Vũ Điệu Ong Rừng* vui nhộn, bay bổng, sôi động. Song tâm tư cô lại không theo kịp tiết tấu của piano, chỉ thấy choáng váng, hỗn loạn, đủ mọi cảm xúc đan xen chồng chéo rối bời.

May mà Dịch Khôn chỉ chăm chú nghe hòa nhạc, dường như không phát hiện ra sự khác thường của cô. Đến khi bản nhạc đầu tiên kết thúc, cô mới dám quay đầu nhìn Cánh Minh.

Anh ngẩng đầu nhìn nghệ sĩ piano trên sân khấu. Ánh đèn sáng tỏ soi vào người anh, góc mặt lạnh lùng, sắc rõ từng đường nét. Từ đầu đến cuối anh không hề nhìn về phía cô, tựa như hoàn toàn đắm chìm vào âm nhạc, chẳng mấy may phân tâm.

Cô hít sâu, suy nghĩ chốc chốc bị âm nhạc lôi cuốn, lát lát lại miên man trôi xa, cứ thế rồi rầm đến tận giờ giải lao. Đèn sáng lên, khán phòng vốn yên tĩnh rộ tiếng người.

Dịch Khôn quay đầu hỏi Đỗ Nhược: "Cảm thấy thế nào?"

Đỗ Nhược chột dạ gật đầu: "Rất hay."

Bên kia Cánh Minh đứng dậy đi ngang qua Đỗ Nhược khiến cô giật thót, đứng ngồi không yên. Ngồi yên chừng mười mấy giây, rốt cuộc cô mới cười gượng với Dịch Khôn: "Em đi vệ sinh một lát."

"Ừ."

Cô đứng dậy rảo bước ra khỏi khán phòng. Nhìn đảo lác xung quanh, cuối cùng cô đã thấy bóng dáng Cánh Minh, anh đang đi về phía ban công. Đỗ Nhược đuổi theo, vừa rẽ qua hành lang thì chạm mặt Cánh Minh từ ban công trở vào.

Hai người đồng thời dừng bước. Trong hành lang chật hẹp treo vài tấm tranh trường phái ấn tượng, vài ngọn đèn trắng nhỏ rọi xuống gương mặt trắng trẻo khôi ngô, in bóng hằm mí xuống hốc mắt anh, không nhìn ra được cảm xúc.

Cô ngây dại thật lâu. Chàng trai gầy gò nơi hành lang bệnh viện trong chớp mắt đã biến thành người đàn ông sừng sững, môi cô khẽ mấp máy, thốt lên hai chữ: "Cánh Minh..."

Lần đầu tiên trong đời cô gọi tên anh. Anh nghe cũng thấy lạ, hồi lâu mới rũ mắt, nhẹ lướt nhìn cô từ dưới lên trên, cuối cùng nhìn thẳng vào mắt cô: "Có chuyện gì không?"

Sáu năm không gặp, giọng anh cũng không gặp, trở nên trầm ấm và cuốn hút hơn.

"Anh, nghe nói anh về nửa năm trước hả?" Ngón tay cô vô thức xoắn vào nhau.

"Ừ."

"Anh..." Cô muốn hỏi tại sao không đến tìm cô nhưng lại không thốt nên lời: "Anh chưa gặp Hà Vọng với Vạn Từ Ngang phải không?"

"Gặp họ làm gì?" Cánh Minh hỏi ngược lại.

Cô á khẩu.

Ánh mắt anh lơ đãng lướt đến cổ tay cô, chiếc vòng tay kim cương sáng rực rỡ dưới ánh đèn như muốn đâm mù mắt người khác. Anh dời mắt nhìn bức tranh treo trên tường.

Đỗ Nhược lại hỏi thăm: "Anh sống thế nào?"

"Tốt lắm." Anh trả lời ngắn gọn. "Trông em cũng có vẻ rất tốt."

Sự xa cách trong giọng nói rõ mồn một. Cô cố gượng cười, còn định nói gì nữa, nhưng cảm giác như có một bức tường vô hình chắn ngang giữa họ. Cả hai thật quá đôi xa lạ, khiến cô không biết phải nói gì.

Còn anh đã chau mày nhăn mặt: "Đi đây."

Cảnh Minh cất bước rời đi, gió đầu thu luồn vào từ ban công, thấm vào tim cô se lạnh.

Trở về khán phòng, Cảnh Minh cúi đầu nhìn điện thoại di động.

Đỗ Nhược ngồi xuống, Dịch Khôn thoáng nhìn cô nhưng không nói gì. Vẻ buồn bã trên mặt cô không sao che giấu được, may mà phần biểu diễn sau đã nhanh chóng bắt đầu. Cô ngồi trong bóng tối, hít thở sâu để khắc chế dòng cảm xúc bức bối đang cuộn cuộn trong lòng. Đáng tiếc, bài *Waters of Irrawaddy* du dương từ phím đàn phát ra những nốt nhạc đầy bi thương ập thẳng vào tim cô. Sự gắng gượng từ nãy đến giờ của cô trong tích tắc trở nên vô dụng. Đỗ Nhược cuống quýt cúi đầu che đi gương mặt đầm đìa nước mắt.

Dịch Khôn đưa cho Đỗ Nhược một tờ khăn giấy. Cô mau chóng bình tĩnh lại, cố nở nụ cười: "Bản nhạc này buồn quá."

"Ừ."

Đang nói chuyện thì Cảnh Minh ngồi bên kia đã đi thẳng ra khỏi khán phòng. Một bản nhạc, hai bản nhạc rồi ba bản nhạc nữa vang lên, anh vẫn không trở lại.

Chiếc Mercedes dừng lại ven đường, tài xế mở cửa sau cho Cảnh Minh. Trần Hiền ngồi trên ghế lái phụ thắc mắc: "Kết thúc rồi sao?"

"Ừ." Cảnh Minh gác khuỷu tay lên cửa xe, mu bàn tay chống lên môi và chớp mắt như đang đè nén chút cảm xúc nào đó.

Trần Hiền rướn cổ nhìn ra ngoài: "Nhưng không giống như đã biểu diễn xong."

"Nhớ đến có việc cần xử lý nên về trước." Lòng ngực Cảnh Minh lên xuống dồn dập, nhìn về phía cậu ta. "Đưa một phần tài liệu của Vạn Hường cho tôi."

"Bây giờ về công ty ă?"

"Về nhà."

"Được, em bảo chị Dương Thủ đưa đến cho anh." Trần Hiền vừa nói vừa nhìn sắc mặt khó coi của Cảnh Minh qua kính chiếu hậu.

Cậu ta chột căng thẳng khó hiểu, công ty Vạn Hường xảy ra vấn đề gì ư?

...

Buổi hòa nhạc kết thúc trong tiếng pháo tay vang rền không dứt. Đỗ Nhược bình tĩnh đứng dậy, nhưng ánh mắt đờ đẫn không thể che đậy trạng thái mất hồn của cô.

Dịch Khôn dẫn cô theo dòng người đi ra ngoài: "Sao hả, thích không?"

Đỗ Nhược ngẩng đầu: "...Hả?"

Anh nhìn thẳng vào cô: "Hòa nhạc, thích không?"

"...À, thích."

"Thích bản nào?"

"*Di tàn*." Đỗ Nhược nói bừa một cái tên, rù mắt né tránh, "Còn anh?"

"Giống em."

"À." Đỗ Nhược cúi đầu im lặng.

Dịch Khôn cụp mắt nhìn cô, cô gái vui tươi lúc ăn tối đã trở nên tâm sự nặng nề rồi. Anh biết rõ chuyện giữa Cảnh Minh và cô, có điều không nghĩ đến sáu năm trôi qua, cậu ta vừa xuất hiện đã dễ dàng khiến cô mất hồn mất vía như vậy.

Lúc đi xuống cầu thang, cô cứ thần thờ, không cẩn thận bước hụt chân, suýt nữa ngã lăn quay. May mà Dịch Khôn phản ứng nhanh, lập tức vươn tay kéo cô. Lúc này, Đỗ Nhược mới tỉnh táo lại.

"Em đang nghĩ gì vậy? Hòa nhạc có hay thì cũng không đến nỗi khiến em mê muội tới tận lúc này chứ."

Đỗ Nhược vuốt tóc: "Ồ, em đang suy nghĩ xem bản thứ ba tên là gì, mãi nghĩ nên không chú ý."

Bản thứ ba chính là *Di tảo*, Dịch Khôn không vạch trần: "Anh cũng không rõ, để về rồi tra.""Ừ."

...

Đêm khuya, xe Dương Thù lái vào khu biệt thự, vòng qua rừng cây hồ nước, đỗ trước căn nhà ba tầng màu ngà mang phong cách kiến trúc kiểu Âu. Cảnh Minh sống một mình ở đây, cho nên chỉ có phòng khách ở tầng một và phòng sách tầng hai sáng đèn.

Dương Thù cầm tài liệu xuống xe. Trần Hiền cũng bước ra khỏi xe mình: "Phiền chị rồi, chị đang ở nhà phải không?"

"Không, ở nhà bà Cảnh." Dương Thù thắc mắc: "Sao đột nhiên đòi tài liệu của Vạn Hường? Không phải đang xem hòa nhạc piano sao?"

"Không biết. Em thấy mấy ngày nay tâm trạng anh ấy không tốt, ăn rất ít, đặt nhà hàng Pháp anh ấy thích kết quả chỉ ăn được một nửa, món chính vừa dọn lên đã bỏ đi. Hòa nhạc piano cũng vậy, nghe được một nửa đã ra về, nói là còn có việc."

Dương Thù nghĩ mãi không hiểu: "Để tôi vào xem thử."

Trần Hiền cầm chìa khóa mở cửa, dẫn cô ấy vào trong. Đây là lần đầu tiên Dương Thù đến nhà Cảnh Minh. Nội thất trang trí theo tông lạnh của Bắc Âu, tường xám xanh, sàn xám trắng. Sô pha, kệ tủ, thảm trải đa phần đều là màu xanh, xám, trắng làm chủ đạo.

Phòng bếp kiểu mở cũng phủ một màu xanh lá đậm, bếp sạch bong, rõ ràng chưa bao giờ nổi lửa, chẳng có chút hơi thở cuộc sống. Cả căn nhà to lớn nhưng lại trống trải lạnh lẽo, Dương Thù không tài nào chịu được.

Dương Thù đi lên lầu, tầng hai có phòng khách tương đối lớn, sô pha và tủ sách chiếm hết cả bức tường. Hai cánh cửa phòng đang đóng nên không biết người ở phòng nào. Đang định mỗi nơi gõ một cái thì cô nghe thấy tiếng máy móc ro ro.

Dương Thù quay lại nhìn. Một con robot mắt rất to chui ra từ sau sô pha, đầu hết nghiêng sang trái rồi sang phải, nhìn thấy cô mắt lập tức chớp chớp, lạch bạch chạy đến bên chân. Tiếng ro ro ở khớp cổ vang lên, con robot từ từ ngẩng đầu, núng nịu cất lời: "Cái cô này tính tình kỳ cục quá."

Dương Thù ù ù cạc cạc: "Ờ?"

Con robot nói xong thì nghiêng đầu nhìn chốc lát, dường như phát hiện điều gì không đúng, bỗng im bật rồi quay đầu bỏ đi. Vừa đi nó vừa đóng đưa tay lăm lăm: "Ôi em sai rồi... Ồa, đừng giận được không?"

Dương Thù đang ngơ ngác thì cửa phòng sách mở ra, Cảnh Minh xuất hiện: "Mang tài liệu đến rồi à?"

"Ở đây."

Cảnh Minh ngồi xuống sô pha, cúi đầu lật xem tài liệu. Dương Thù tựa vào tường, đợi một lúc thấy chán bèn lấy thuốc lá ra.

Cảnh Minh không hề ngẩng đầu lên: "Nhà tôi cấm hút thuốc."

Dương Thù nhăn mày cất thuốc lá đi. Eva lại sột soạt chạy đến bên chân Cảnh Minh, đưa tay sờ chân anh. Anh cúi đầu nhìn nó rồi ôm lên đùi, một tay đùa nghịch với tay Eva, một tay nhanh chóng lật tài liệu.

Nó tò mò, ngọt ngào hỏi: "Đây là gì vậy?"

"Tài liệu."

"Ồ!"

Dương Thù khá ngạc nhiên về thái độ của anh với con robot, hết như yêu chiều bạn gái vậy.

Chỉ vài phút Cảnh Minh đã xem xong tài liệu: "Hẹn gặp người của Vạn Hường, có một hợp đồng cần bàn."

"Hợp đồng nào thế?"

"Hợp đồng mua bán với Nguyên Càn."

"Nếu chuyện không lớn thì để tôi báo cấp dưới làm, cậu không cần ra mặt."

Cảnh Minh không trả lời, Dương Thủ đã hiểu: "Được, hẹn xong tôi sẽ báo với cậu."

Cảnh Minh bỏ Eva xuống, quay người đi vào phòng sách. Nó lạch bạch chạy theo anh.

Dương Thủ vừa ra khỏi biệt thự, Trần Hiền đã sán lại: "Chuyện gì vậy?"

"Không sao, nhưng tự dưng có hứng thú với hợp đồng giữa Vạn Hướng và công ty Nguyên Càn gì đó."

Trần Hiền sùng sốt, Đỗ Nhược đang làm việc ở Nguyên Càn kia mà. Sáu năm qua, cậu vẫn định kỳ báo cáo tin tức của Đỗ Nhược cho Cảnh Minh, tuy chỉ là vài câu ngắn gọn, nhưng đã đủ nói rõ tình hình của Đỗ Nhược.

Dương Thủ lẩm bẩm: "Sao tôi thấy dạo gần đây cậu ấy cứ là lạ nhỉ?"

Cô đứng trên bãi cỏ chiêm thuốc, lại quay đầu nhìn căn phòng sáng đèn ở tầng hai, suy nghĩ trôi dạt về ký ức.

Sáu năm trước, lúc đang ở Mỹ học thạc sĩ thì nhận được điện thoại của ân nhân là dì Minh Y, nói Cảnh Minh sắp đến học ở trường cô. Dì Minh Y lo lắng cho tinh thần của cậu ấy, hy vọng cô có thể giúp đỡ ý đến tình trạng của cậu một chút. Lúc đó cô đã nhận lời.

Cậu đột ngột đến Mỹ đã gây không ít sự chú ý của người khác. Cái tên Cảnh Minh này không hề xa lạ với bên chuyên ngành thương mại của cô. Tiếc rằng khi ấy, thất bại thể thảm của cậu cũng khiến người ta chú ý hết như con người cậu.

Hình ảnh cậu ngoài đời thực và chàng trai trong clip trên mạng như thể hai người khác nhau, gầy yếu, trầm mặc và cô độc. Nếu tùy tiện tiếp cận có thể thấy được vẻ thù địch xa cách trong ánh mắt của cậu. Cậu không qua lại với bất cứ ai, cũng không có bạn bè nào, nhưng thầy cô lại cực kỳ thiên vị cậu.

Dương Thủ mang ơn nhà họ Cảnh, ban đầu cũng thấy thương xót cho một thiên tài như cậu, còn trẻ đã vấp ngã, không còn cơ hội để trở mình. Không ngờ nửa học kỳ sau cô tìm hiểu mới biết được, dự án của cậu khiến người ta vô cùng xuyến xoa, ngay cả bạn học của cậu ở Mỹ cũng luôn bảo cậu vẫn là M.J* ngày trước.

(*) *Cảnh Minh phiên âm tiếng Trung là Jing Ming(M.J)*

Chỉ là nửa năm sau, trạng thái tinh thần cậu lại đột ngột chuyển xấu, trở nên tách biệt với tập thể. Dù sau này có chuyển biến tốt đẹp hơn, nhưng cậu vẫn không có bạn bè, luôn luôn thui thủi một mình, những người làm chung dự án cũng giới hạn ở quan hệ đồng nghiệp.

Dương Thủ thường xuyên giúp đỡ Cảnh Minh, chịu trách nhiệm báo cáo định kỳ tình hình của cậu cho Minh Y, từ đó cũng dần dần hiểu cậu. Cô biết được tài năng, thiên phú lẫn gian khổ của cậu, cũng thương tiếc cho nỗi đau khổ từ thiên đường ngã xuống địa ngục kia.

Ba năm trước, Cảnh Minh mở công ty Khoa học kỹ thuật Xuân Hòa. Bởi vì tên tuổi của cậu có ảnh hưởng không tốt nên người đại diện pháp lý do Dương Thủ đứng tên. Cô vốn không có ý định ở lại Mỹ nên quyết định về nước, bắt đầu quản lý công ty. Công việc trọng tâm của Cảnh Minh trước sau vẫn ở lĩnh vực phát triển nghiên cứu và thiết lập chiến lược, dù rằng nửa năm trước cậu về nước cũng hiếm khi ra ngoài xã giao, chỉ thỉnh thoảng lộ mặt một chút.

Nhưng gần đây, kẻ hệt như chiếc máy kia lại bắt đầu trở nên thấp thỏm bất an. Mà con robot bé nhỏ quái gở vừa rồi lại khiến Dương Thủ nhận ra, nỗi trầm lắng và đau khổ mấy năm qua của cậu, e rằng không chỉ vì thất bại thể thảm kia mà có lẽ còn vì điều khác nữa.

Cô dúi tàn thuốc, lấy điện thoại ra nhập vào từ khóa "Prime". Một đồng hình ảnh hiện ra, bắt ngờ phát hiện trong nhóm còn có một cô gái. Ngón tay Dương Thủ nhanh chóng ấn vào một tấm ảnh trong đó. Ảnh chụp chung cả nhóm người cùng chiếc xe đua màu đỏ trong cuộc đua chấn động một thời vào sáu năm trước.

Phóng to ảnh lên, cô thấy Cảnh Minh thời niên thiếu đang cười rạng rỡ, tay cậu choàng qua bả vai nữ sinh bên cạnh. Cô đưa hình cho Trần Hiền: "Đây là ai? Bạn gái của cậu chủ nhà mình hả?"

Trần Hiền ngại ngần gãi đầu, không thể phủ nhận: "... Đúng vậy."

"Sau khi No.2 thất bại, cô ta đã đá cậu chủ nhà mình à?" Dương Thủ nhướn mày.

"Không phải, hình như là cậu chủ không chịu gặp cô ấy."

Dương Thủ giật mình, hồi lâu mới thở dài: "Có khi nào cậu cảm thấy cậu chủ nhà mình thật đáng thương không?"

Trần Hiền lặng thinh.

Dương Thủ nhìn lên bầu trời đêm: "Cậu nói xem, sản phẩm do Xuân Hòa của chúng ta nghiên cứu phát triển và việc thu mua các công ty có thực lực đều trực tiếp hoặc gián tiếp liên quan đến công nghệ không người lái. Một người như cậu ấy thừa sức kiểm soát và lũng đoạn lĩnh vực này. Còn cậu ấy thì sao? Bây giờ rõ ràng có năng lực và kỹ thuật lợi hại nhất, nhưng bản thân lại quyết không nhúng tay đến công nghệ không người lái nữa... Đang giãy vò ai đây?"

Cô nói xong liền quay đầu nhìn cửa sổ tầng hai.

Cảnh Minh ở phòng sách làm việc đến tận khuya. Eva nhí nhố chạy lòng vòng trong phòng, một lúc sau thì chạy đến cọ chân Cảnh Minh. Sau đó, nó ngoan ngoãn tự động hôn mê.

Đến mười hai giờ rưỡi, Cảnh Minh đứng dậy đi rửa mặt. Anh trở về phòng ngủ, ấn điều khiển từ xa vài cái, tất cả đèn đóm từ trên xuống dưới trong nhà đều tắt ngóm. Ánh trăng bàng bạc rọi qua khung cửa sổ phủ lên tấm lưng lẳng lẽ của anh trong đêm tối. Cảnh Minh uống hai viên thuốc ngủ rồi nhắm mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66

Một tuần mới lại bắt đầu. Đỗ Nhược thức dậy, cảm thấy cổ họng khó chịu như bị cảm, trước khi đi làm phải uống thuốc cảm để phòng ngừa.

Cuối tuần cô để xe ở công ty nên hôm nay ngồi tàu điện ngầm đi làm. Đã lâu không thể nghiệm cảnh khoang tàu chật chội như cá hộp, cô có chút không quen, ngực vô cùng ngột ngạt.

Cả đoạn đường uể oải, làm sao cũng không phấn chấn tinh thần nổi. Ánh nắng đầu tháng Chín rọi xuống cô như một cọng cải héo. Chắc là cảm thật rồi, Đỗ Nhược nghĩ.

Cô đến công ty họp giao ban ngày thứ Hai như thường lệ, sau đó xử lý các việc khác suốt cả sáng rồi lái xe đến khu công nghiệp.

Mấy ngày tiếp theo tâm hồn Đỗ Nhược vẫn treo ngược cành cây, cảm giác như bệnh nặng ập đến nơi mà cứ lần lữa không điều trị. Đến tốt cùng là bệnh hay u sầu cô cũng không phân rõ được. mấy ngày liền cô ru rú trong phòng thí nghiệm, nhưng không tài nào khiến đầu óc thanh tỉnh.

Nhân viên ở phòng thí nghiệm không có gắng, trình độ chuyên môn không vững, thái độ không nghiêm túc, lại không ham học hỏi, không hề có mong muốn nâng cao năng lực bản thân. Làm cả ngày chỉ giải quyết được một phần công việc, đợi đến khi cô đến giám sát, vung roi quát như đốc công mới chịu làm. Không khí cố gắng giữ vững tay chèo, nỗ lực phấn đấu thời đại học đã sớm biến mất, hiện tại giống hệt như chỉ mình cô chèo chống, kéo cả con tàu khổng lồ đi chuyển.

Thân xác lẫn tinh thần đều mỏi mệt, Đỗ Nhược gắng gượng lắm mới đến chiều thứ Tư. Chỉ hai ngày mà cô cảm giá như đã trôi qua hai tuần dài đằng đẳng. Giữa trưa hôm ấy, Đỗ Nhược nhận được điện thoại của Phó Tịnh, nói họp đồng với bên Vạn Hường cần bàn lại, hẹn họ tối dùng cơm.

Đỗ Nhược nhớ đến Quách Hồng liền thấy đau đầu. Nhưng công việc là vậy, dù không thích cũng phải tươi cười giao tiếp. Cô về nhà rửa mặt sửa soạn rồi đến nơi hẹn.

Bữa cơm được đặt tại một câu lạc bộ phía Đông đường vành đai bốn. Lúc Đỗ Nhược vào cửa còn thấy hoang mang tốt đổ. Chỉ là một bữa cơm bàn chuyện họp đồng thôi mà, Quách Hồng chịu chơi quá.

Nhân viên lễ tân đưa họ lên tầng. Cả căn phòng to đùng ngoại trừ Quách Hồng còn có vài người lạ. Phó Tịnh khẽ nói cho cô biết, đó là tổng giám đốc của Vạn Hường và mấy vị phó tổng khác.

Đỗ Nhược thoáng sững sốt, ngay sau đó nở nụ cười tươi rói, phóng khoáng chào hỏi: "Ngô tổng, Vương phó tổng, nghe danh đã lâu."

"Cô là phó tổng Đỗ sao? Hân hạnh."

Đỗ Nhược má lúm như hoa: "Tôi không biết mấy vị đến, nếu không lần đầu gặp mặt phải chuẩn bị quà rồi. Thật sự xin lỗi."

"Cô khách sáo quá, chúng tôi cũng không phải người câu nệ kiểu cách gì." Nhóm người tổng giám đốc Ngô đều hiền hòa, không hề ra vẻ. Phán đoán từ dáng vẻ đến khí chất, xác định là dân kỹ thuật, thế nên Đỗ Nhược khá thoải mái.

"Chuyện Vạn Hường bị thu mua cô cũng biết đấy. Làm chậm trễ họp đồng, xin lỗi nhé."

"Không có gì, không sao."

"Là thế này, ông chủ của Khoa học kỹ thuật Xuân Hòa cảm thấy có hứng thú với nội dung họp đồng, hẹn mọi người ra bàn một chút. Đây là người trong nghề, quen thêm bạn, sau này dễ hợp tác hơn."

Thì ra là vậy. Thế thì tốt rồi, đây là cơ hội phát triển vô cùng tốt cho Nguyên Càn. Cô nhìn ba chỗ trống bên phía đối diện bàn tròn, bất chợt thấy thư thái hẳn. Quách Hồng ngồi bên cạnh bỗng quay đầu lại nhìn ra cửa, tươi cười đơn đả: "Cảnh tổng, phó tổng Dương, trợ lý Trần..."

Đỗ Nhược đứng dậy quay người lại, nhất thời nụ cười trở nên cứng đờ. Cảnh Minh mặc áo sơ mi đen, mặt mày nghiêm trang bắt tay với người của Vạn Hường.

Đến trước mặt cô thì Quách Hồng giới thiệu: "Đây chính là phó tổng Đỗ của Nguyên Càn, là người đẹp nổi tiếng trong ngành đấy."

Cảnh Minh nhìn thẳng vào mắt cô, chìa tay ra: "Hân hạnh."

Cô đưa tay chạm vào lòng bàn tay cực nóng của anh, tim cũng se lại: "...Hân hạnh."

Cảnh Minh, Dương Thù, Trần Hiền ngồi xuống, nhân viên phục vụ rót rượu vang và mang thức ăn lên. Đầu óc Đỗ Nhược rối nùi, suy nghĩ hỗn loạn, không biết việc này là ngoài ý muốn hay có sắp xếp.

Nhân viên phục vụ rót rượu đến Cảnh Minh thì anh lên tiếng: "Tôi không uống rượu."

Quách Hồng cười lấy lòng: "Hôm nay hiếm khi tụ họp, Cảnh tổng cũng uống một chút đi mà."

Cảnh Minh không đáp lời. Dương Thù mỉm cười: "Trước nay Cảnh tổng đều không uống được rượu."

Quách Hồng thức thời không cố ép, quay sang khen ngợi Dương Thù: "Chúng ta uống là được, rất hiếm thấy được người đẹp như phó tổng Dương đây, làm việc vừa chắc chắn vừa đáng tin. Cảnh tổng có được trợ thủ đắc lực như cô thật khiến người ta hâm mộ."

Dương Thù nở nụ cười tiêu chuẩn: "Quá khen rồi." Rồi quay ngoắt sang Đỗ Nhược, chẳng buồn ngó ngang đến gã: "Phó tổng Đỗ tên là..."

Cô hoàn hồn lại: "Đỗ Nhược."

"Đúng vậy, Đỗ Nhược." Quách Hồng xen vào: "Tên của loài hoa, người cũng đẹp như hoa vậy."

Gã ăn nói vô cùng bất lịch sự, mặt Đỗ Nhược đau rát như bị kim châm.

Dương Thù chuyển đề tài: "Hình như cô hơi thẹn thùng, không thích nói chuyện thì phải."

"Nào có." Quách Hồng lại xen lời. "Cô ấy hòa đồng hoạt bát lắm." Vừa nói vừa giơ tay lên vuốt vuốt lưng cô theo thói quen. "Hôm nay ít nói chắc do thấy người lạ nên ngượng ngùng thôi."

Nụ cười Đỗ Nhược gượng gạo, khẽ nhích người về trước tránh bàn tay gã. Thấy nhân viên rót rượu đến, cô nhỏ giọng: "Không cần rót cho tôi."

Quách Hồng thính tay không chịu bỏ qua: "Như vậy sao được? Bàn chuyện hợp tác mà, hôm nay nhất định phải uống." Rồi tự tay rót rượu cho cô.

Tổng giám đốc Ngô đang nói chuyện với Cảnh Minh nhìn sang: "Rót ít một chút, nhường phụ nữ đi."

"Không sao đâu, thường người nào nói không thể uống thì đều là cao thủ ấy." Quách Hồng cười đùa.

Dương Thù khinh thường cau mày, lại liếc nhìn về mặt lạnh tanh của Cảnh Minh ngồi bên cạnh. Vốn đến bàn bạc công việc, nào ngờ người Vạn Hường tự chủ trương sắp xếp tiệc tùng, còn xuất hiện nhân vật khá ồ ồ như Quách Hồng, cuối cùng hoàn toàn vượt ra ngoài kế hoạch.

Cô ấy tiếp tục tán gẫu với Đỗ Nhược: "Sao cô lại chọn nghề này?"

"Tôi học ngành Cảm biến." Đỗ Nhược ngược mắt nhìn Dương Thù, khóe mắt thoáng nhìn Cảnh Minh và tổng giám đốc Ngô đang trao đổi hăng say.

"Ngành này con gái khá ít, gặp cô đã thấy thân thiết. Cô học trường nào?" Dương Thù đào sâu thêm."

"À, tôi học ở Berkeley."

"Trường giỏi đấy."

Đỗ Nhược lịch sự hỏi lại: "Còn cô?"

"MIT."

Lòng Đỗ Nhược chột nhoi nhói khó hiểu. Hóa ra là bạn học của anh. Cô thấy khó thở, cầm ly nước lên uống mới hay đó là rượu đỏ. Vừa định để xuống thì bị Quách Hồng phát hiện: "Cô xem, còn chưa bắt đầu khai tiệc đã uống một mình rồi. Nào, hai chúng ta uống một ly trước."

Phó Tịnh lập tức ngăn cản: "Phó tổng Quách, để tôi mời anh trước, cảm ơn..."

"Cô chờ đó đi." Quách Hồng không để ý đến nhân vật nhỏ như cô ấy, cầm ly cùng với Đỗ Nhược, đùa giỡn: "Không uống sẽ không ký được hợp đồng đâu. Sau này hợp tác sâu rộng thế nào thì phải xem hôm nay uống bao nhiêu đấy. Tôi cạn trước nhé!"

Cảnh Minh nhìn về phía Đỗ Nhược. Cô cũng nhìn lại anh, nở nụ cười điềm nhiên phóng khoáng, giơ ly rượu lên: "Vây ly này tôi xin mời hết các vị ngồi đây." Nói xong ngửa đầu uống cạn ly rượu vang.

Quách Hồng mừng rỡ khẽ vỗ cánh tay cô: "Quả nhiên là dứt khoát." Lại rót thêm rượu vào ly cô, vừa định ép thì Cảnh Minh đã lên tiếng: "Sản phẩm chủ đạo của công ty các cô là hệ thống phanh tự động sao?"

Anh vừa cất lời, cả bàn đều yên lặng. Đỗ Nhược ngược mắt nhìn anh, gật đầu: "Phải... còn có những thứ khác nữa." "Còn gì?"

"Hệ thống thị giác cho máy móc. Tuy hợp đồng ký với Vạn Hường là sản phẩm liên quan đến phanh tự động, nhưng hệ thống thị giác của chúng tôi cũng rất tốt, có thể ứng dụng cho nhiều lĩnh vực, như sản xuất dây chuyền, robot, sản xuất công nghiệp..." Cô giải thích thêm: "Chủ yếu là ứng dụng trong công nghiệp và giao thông, cũng có một phạm vi nhỏ liên quan đến nông nghiệp là thí nghiệm thủy sản."

Cô như nhân viên chào hàng nghiêm túc nói vanh vách, trái lại Cảnh Minh không nói lời nào nữa.

"Nãy tôi đã nói rồi, cô ấy không cả thẹn đâu." Quách Hồng vui như trẻ hởi. "Xem ra rượu vào thì lời mới ra. Cô Đỗ thật biết nắm bắt cơ hội quảng cáo cho công ty mình. Có phải cũng nên mời Cảnh tổng một ly không?"

Cảnh Minh lãnh đạm xen lời: "Không cần, tôi không uống rượu."

Vì vậy Đỗ Nhược khỏi phải mời rượu anh, bình thần cầm đũa gấp thức ăn. Quách Hồng vẫn huyên thuyên: "Xem ra mặt mũi cô Đỗ không đủ lớn rồi. Cảnh tổng dù dùng trà thay rượu cũng nên uống một ly với nữ phó tổng xinh đẹp này chứ."

Dương Thủ cười gờ rói: "Ông chủ chúng tôi không uống rượu, nếu lấy trà thay rượu thì bắt nạt cô Đỗ quá. Không cần..."

Quách Hồng ngắt lời: "Ôi, đây là cô sợ cô Đỗ để tâm sao. Phó tổng Đỗ, cô có để ý việc Cảnh tổng lấy trà thay rượu không?"

Gã đã nói vậy, Đỗ Nhược không uống không được: "Vây thì lấy trà thay rượu đi." Cô dứt khoát nâng ly rượu vang lên hướng về phía Cảnh Minh, nhìn thẳng vào mắt anh: "Tôi mời anh."

Cảnh Minh cầm cốc trà khẽ chạm vào mặt thủy tinh xoay, xem như cộng ly với cô. Để ly rượu trong tay cô cũng nhẹ chạm vào đó, phát ra tiếng leng keng lạnh lạnh.

Cô khẽ nheo mắt uống cạn ly rượu. Anh ním môi nhấp tách trà chất, ngược mắt nhìn dòng rượu đỏ thắm trôi vào môi cô rồi rù mắt. Không hiểu sao, anh chợt nhớ lại bữa tiệc Giao thừa năm đó.

Bên này Quách Hồng phấn khởi tán dương, tiếp tục rót rượu vào ly cho cô quá nửa ly cũng không ngừng lại.

Đỗ Nhược ngắt: "Đủ rồi."

Không ngờ gã vẫn cố ý rót thêm: "Nhiều đây sao đủ?"

Đỗ Nhược cực kỳ phản cảm, nhưng không thể nổi giận nên chỉ đành nuốt con tức vào trong. Lờ mờ sang Cảnh Minh, anh đang cụp mắt không biết nghĩ gì. Cô cầm đầu máy móc ăn vài miếng lót dạ, cầu nguyện vạn lần đừng say.

Tuy vậy, cô vốn không biết uống rượu, cũng cực ít khi đi xã giao mà không có mấy vị đàn anh, hôm nay vừa uống liền hai ly, men rượu đã bắt đầu bốc lên ngà ngà. Phó Tịnh thấy Quách Hồng lại muốn ép Đỗ Nhược liền lập tức nâng ly mời gã, giải vây cho cô.

Nhưng Quách Hồng đã là lão làng trong chuyện xã giao, tư lượng rất tốt, có khuynh hướng càng uống càng hăng. Mà trên bàn này không ai uống rượu với gã. Thấy tổng giám đốc nhà mình luôn bận nói chuyện với Cảnh Minh, gã kính rượu một vòng bàn ăn rồi tiếp tục lôi kéo Đỗ Nhược uống: "Nói ra chúng ta đã biết nhau hai năm rồi, giao tình lâu như vậy cũng nên uống với nhau một ly nữa phải không?"

"Tôi không uống được nữa."

"Vây là cô không nể mặt tôi rồi. Có phải cảm thấy sau này tôi không thể giúp cô không..." Thấy gã lái phiên phức, Đỗ Nhược thật sự không muốn dây dưa với gã theo kiểu "về vãn" nhau trên bàn rượu thế này, liền uống cạn một hơi.

Đặt ly xuống, đầu nặng như chì, cô đưa tay lên chống trán. Phó Tịnh múc bát canh cho cô, thì thào: "Uống chút canh đi, tiếp tục như vậy sẽ nằm bẹp cho xem. Em đã gọi Dịch tổng, anh ấy sắp tới rồi."

Đỗ Nhược nhận lấy, nhưng thìa canh chưa đưa đến miệng thì ngón tay đã bủn rủn, thìa rơi lại trong bát. Một tiếng "bịch" vang lên, nước canh văng lên người cô tung tóe, ánh mắt mọi người trên bàn đều dồn sang.

"Ôi, sao không cẩn thận thế?" Quách Hồng ân cần cầm khăn giấy lau cánh tay cho cô.

Đỗ Nhược né tránh: "Để tự tôi lau."

Phó Tịnh vội lau nước canh trên ngực cho Đỗ Nhược, nói: "Phó giám đốc Quách, để tôi lau được rồi."

Quách Hồng còn định lau giúp thì Cảnh Minh phía đối diện đã quay đầu, gằn giọng cắt ngang gã: "Phó giám đốc Quách quen thân với cô ấy lắm à?"

Dương Thủ thoáng nhìn sang Cảnh Minh, tò mò không biết tối nay anh sẽ giải vây cho Đỗ Nhược mấy lần.

Quách Hồng cười nói: "Tôi và cô Đỗ biết nhau hai năm rồi. Từ cái hồi Nguyên Càn mới thành lập hơn mười người, giờ nhân số đã bảy, tám mươi."

"Phát triển rất nhanh."

"Cả nhóm người làm việc bán mạng, chất lượng cũng khá tốt." Quách Hồng cười hơ hớ: "Sau này Khoa học kỹ thuật Xuân Hòa của chúng ta có thể hợp tác nhiều với họ."

"Làm tốt đương nhiên sẽ có cơ hội hợp tác thôi."

"Cô Đỗ có nghe không? Xuân Hòa là khách hàng lớn đấy."

Đầu óc Đỗ Nhược choáng váng, cổ ngẩng đầu nhìn Cảnh Minh nói lơ mơ: "Cảm ơn." Mà không mấy may biết mặt mình đã đỏ bừng.

Cảnh Minh khề cau mày, không ngờ Quách Hồng lại ham uống, lần nữa cảm ly rượu lắc lư: "Nào, chúc hợp tác vui vẻ, uống một ly nữa."

"Tôi thật không uống được nữa." Đỗ Nhược che mắt lại.

"Sao không uống được nữa? Mới vừa nói hợp tác lại không uống sao được? Đây là qua cầu rút ván à? Nếu cô không uống, vụ hợp tác này sẽ hủy bỏ nhé?" Quách Hồng nhét ly rượu vào tay cô, lôi kéo.

Ánh mắt Cảnh Minh đanh lại, lạnh lùng cắt lời: "Hợp tác với tôi chừng nào tới phiên anh lên tiếng."

Gần như cùng lúc đó, Đỗ Nhược không thể nhịn được nữa, hắt phăng gã ra. Bát đĩa va vào nhau lanh canh, ly rượu ngã nghiêng làm ướt cả bàn.

Quách Hồng bị rượu văng vào người, lập tức đứng dậy giữ áo. Trong phòng đột ngột lặng phắc. Những người còn lại đều ngạc nhiên nhìn Cảnh Minh và Đỗ Nhược.

Về mặt Cảnh Minh lạnh lẽo, ánh mắt sắc bén như dao. Đỗ Nhược cúi đầu, một tay chống trán, lồng ngực phập phồng kịch liệt. Quách Hồng nhìn Cảnh Minh, do ngà ngà say nên vẫn chưa kịp nhận thức, cho rằng lời nói kia của Cảnh Minh không phải nói gã, tức khắc nổi giận nhìn về phía Đỗ Nhược. Vừa định lên tiếng thì về mặt Cảnh Minh đã khó coi tới độ, đặt đĩa xuống đứng bật dậy.

Cửa phòng đột ngột mở ra, Dịch Khôn nhìn lướt qua căn phòng hỗn loạn đang yên lặng như tờ, thấy được Cảnh Minh. Bốn mắt giao nhau, cả hai đều lạnh như tiền.

Sau đó, ánh mắt Dịch Khôn dừng lại trên người Đỗ Nhược. Phó Tịnh đứng dậy, ầm ừc gọi: "Dịch tổng."

Anh ta sải bước đi đến kéo Đỗ Nhược khỏi ghế. Ý thức cô đã mơ hồ, thân thể rũ rượi trượt xuống đất. Dịch Khôn nhanh tay đỡ lấy gáy cô: "Đỗ Nhược?"

Cô nghiêng đầu tựa vào vai Dịch Khôn, gò má ửng đỏ, mắt khép hờ, hơi thở nặng nề nhuốm đầy hương rượu.

"Đỗ Nhược?" Dịch Khôn gọi lần nữa.

"Ừm." Cô mơ hồ đáp, ánh mắt không sao tập trung được.

Cảnh Minh nhìn cô chằm chằm, còn Dịch Khôn thì lạnh mặt nhìn từng người một trong phòng.

Giám đốc Ngô lên tiếng giải thích: "Dịch tổng, lần này quả thật anh Quách đây có phần hơi quá trớn. Tôi thay mặt xin lỗi cậu."

Dịch Khôn đáp trả: "Chuyện hợp tác sau này sẽ do bộ phận kinh doanh đến bàn, Đỗ Nhược không tham dự. Nếu Vạn Hường coi trọng từ lượng mà không phải sản phẩm, vậy thì không cần phải qua lại nữa. Người của tôi không phải đến tiếp rượu. Phó Tịnh, đi thôi." Nói xong lập tức ôm Đỗ Nhược bỏ đi.

"Dạ." Phó Tịnh cảm lấy túi và điện thoại cho cô rồi cuống quýt đi theo.

Không khí trong phòng rơi vào lúng túng và quái dị. Giám đốc Ngô sầm mặt lừ mắt nhìn Quách Hồng. Dương Thủ im lìm cúi đầu ẩn mi tâm, lén nhìn người đàn ông bên cạnh, chỉ thấy tay anh siết chặt cốc trà làm hằn rõ những đốt ngón tay trắng bệch.

Bạn đang đọc truyện *Nhợc Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67

Dịch Khôn dìu Đỗ Nhược ngồi vào hàng ghế sau. Đầu cô lệch sang một bên, nằm vật trên ghế.

"Đỗ Nhược?"

Cô khó chịu nhăn mày: "Hử?"

"Có muốn nôn không?"

Cô nhè nhẹ lắc đầu, nhắm mắt lại.

Dịch Khôn bảo Phó Tịnh lái xe về khu chung cư Đỗ Nhược ở. Cầu thang chật hẹp không đủ cho ba người đi cùng một hàng.

"Em cầm túi Đỗ Nhược lên tầng, gõ cửa căn 603 đi."

"Dạ." Phó Tịnh đáp lời, nhanh nhẩu chạy đi.

Dịch Khôn bế Đỗ Nhược đi một mạch lên tầng sáu. Hà Hoan Hoan chạy ra đón, thấy thế thất kinh kêu lên: "Sao lại như vậy?"

"Uống nhiều quá, phòng cô ấy ở đâu?"

"Kia ạ."

Dịch Khôn đặt Đỗ Nhược xuống giường. Cô trở mình, nằm sấp bất động. Dịch Khôn phải lật cô lại, hai má cô đỏ bừng, thở hổn hển.

Hà Hoan Hoan không vui: "Sao anh để cho cậu ấy uống nhiều rượu như thế?"

Phó Tịnh giải thích: "Không liên quan đến Dịch tổng, là..."

Dịch Khôn nhìn Hà Hoan Hoan dặn dò: "Buổi tối nhờ cô chăm sóc cô ấy, nếu có việc gì cứ gọi cho tôi."

Dù sao cũng khá bất tiện, nên anh ra về với Phó Tịnh. Rời khỏi chung cư lại thấy một chiếc xe Mercedes màu đen dừng ở ven đường, chiếc xe sang trọng hơn ba triệu tệ không hợp với hoàn cảnh xung quanh chút nào. Cửa sổ xe kéo kín tối đen nên không thấy rõ người ngồi bên trong. Dịch Khôn không hề doái hoài, sai bước bỏ đi.

Hà Hoan Hoan lấy nước lau tay và mặt cho Đỗ Nhược, sợ buổi tối cô xảy ra chuyện nên leo lên giường ngủ cùng. Đến nửa đêm, Đỗ Nhược lão đảo muốn rời khỏi giường, Hà Hoan Hoan mơ màng tỉnh lại: "Cậu sao vậy?"

"Buồn nôn." Cô khó chịu thì thào.

Hoan Hoan vội dìu cô đến phòng vệ sinh. Đỗ Nhược nôn thốc nôn tháo đến mức nước mắt nước mũi giàn giụa. Men rượu bốc cao, người không còn sức lực, cô quỵ trên mặt đất thở hồng hộc.

Hoan Hoan vừa vỗ lưng vừa cầm khăn giấy lau mặt cho cô: "Bây giờ biết khó chịu rồi sao? Đáng đời cậu! Đã không biết uống còn cố làm gì. Cáp dưới để làm gì, là để đỡ rượu cho sếp. Cậu nhìn cậu đi..."

Hai tay Đỗ Nhược ôm trán che kín mắt mình. Hà Hoan Hoan im bật, thấy môi cô tái nhợt run rẩy, dần dần hai dòng nước mắt cũng theo lòng bàn tay chảy dài, thấm ướt hai bên má.

"Đừng, đừng, đừng..." Hà Hoan Hoan vội vuốt lưng cô an ủi: "Là do mình đau lòng cậu thôi, không phải mắng cậu đâu."

Nước mắt Đỗ Nhược ào ạt rơi xuống, đôi vai gầy guộc run bần bật.

"Không sao, không sao." Hà Hoan Hoan vuốt nhẹ tóc cô: "Mình biết cậu cực khổ, sau này đừng uống rượu nữa, đừng uống rượu nữa."

Hà Hoan Hoan dỗ dành chốc lát rồi dìu Đỗ Nhược về phòng, vừa tắt đèn bò lên giường thì nghe thấy Đỗ Nhược khe khẽ nói trong bóng tối: "Cảnh Minh trở về rồi."

Hà Hoan Hoan bỗng chốc trợn to mắt, chết lặng hồi lâu vẫn không thể thốt ra câu nào.

Đỗ Nhược nghẹn ngào: "Mình cố ý xem anh ấy có đau lòng vì mình hay không."

Hà Hoan Hoan nghẹn lời, vắt hết óc muốn nói câu gì đó lại nghe Đỗ Nhược nức nở: "Nhưng mình rất đau lòng cho anh ấy, đau đến tan nát cõi lòng."

Hoan Hoan trừng mắt không thể tin: "Cậu ta sinh ra đã giàu có, cần gì cậu đau lòng."

Không ai đáp lời, chỉ có hơi thở nặng nề vang lên. Hà Hoan Hoan kẻ đến thì thấy Đỗ Nhược đã ngủ rồi, ắt hẳn khi này do say rượu nói ra thôi. Cô thăm thờ dài. Quả thật là nghiệp chướng mà!

Tám giờ sáng hôm sau, Đỗ Nhược đứng giờ thức dậy, lúc xuống giường đầu nặng chân nhẹ. Hà Hoan Hoan bảo: "Dịch Khôn nói sáng nay cậu không cần đi làm."

"Không sao." Đỗ Nhược bóp trán, cười ngốc nghếch. "Vốn cảm thấy sắp bị cảm, hình như uống rượu vào lại khỏe hơn rồi."

"Nhảm nhí."

Đỗ Nhược rửa mặt rồi về phòng. Wall-E đang chạy vòng vòng quanh chân cô. Thấy Đỗ Nhược tỉnh táo thoa son vẽ chân mày, Hà Hoan Hoan mới hỏi: "Cậu nhớ tối qua đã nói gì không?"

"Nói gì?"

"Nói gửi cho mình bao lì xì 5.000 tệ."

Đỗ Nhược lườm cô nàng qua gương: "Mơ đi!"

Hà Hoan Hoan cười khanh khách, ôm gối đi ra ngoài.

...

Dịch Khôn nghe thấy tiếng gõ cửa bèn ngẩng đầu. Đỗ Nhược đi vào văn phòng, áo sơ mi trắng kết hợp quần dài màu xanh gọn gàng năng động.

"Sao không nghỉ thêm buổi sáng?"

"Không có gì." Đỗ Nhược ngồi xuống. "Em nghỉ đến hợp đồng với Vạn Hương, không phải, là Xuân Hòa mới đúng."

"Bên kia liên lạc với Phó Tịnh rồi. Không có vấn đề." Dịch Khôn dặn: "Sau này em mặc kệ chuyện của phòng kinh doanh đi. Bên đấy cũng nên tự lập rồi, cho dù cần cấp trên ra mặt thì cũng phải giao cho Ô Chính Bác."

"Em vốn không quản nhưng lần này Quách Hồng chỉ đích danh đòi gặp em..." Đỗ Nhược tức anh ách, không nói nổi nữa.

"Nghe nói Quách Hồng bị đuổi rồi."

Đỗ Nhược kinh ngạc: "Tại sao?"

Dịch Khôn nhìn cô đau đầu: "Không biết."

Đỗ Nhược nhún mày suy nghĩ, chỉ cho rằng đó là biến động nhân sự thường thấy trong các vụ thu mua mà thôi.

Tháng Chín mang theo mùa thu đến thành phố này. Đây là lúc tiết trời Bắc Kinh đẹp nhất. Hội chợ triển lãm của các công ty nhỏ hoạt động ở lĩnh vực trí tuệ nhân tạo trong thành phố chính thức khởi động. Gian hàng triển lãm của Nguyên Càn giao cho phòng kinh doanh và phòng tiếp thị chịu trách nhiệm. Đỗ Nhược nhân cơ hội đi dạo quanh khu triển lãm, xem thử các công ty khác có kỹ thuật mới gì.

Trong sảnh triển lãm người qua kẻ lại, nhốn nháo chen chúc. Cô đang đi thì nhận được điện thoại của Hà Vọng, bảo họ cũng đến xem triển lãm, lát nữa hẹn uống cà phê. Đỗ Nhược nhận lời, đi dạo một vòng rồi đến gian triển lãm của Nguyên Càn tập hợp.

Bên kia khu triển lãm, Cảnh Minh đi cùng mấy vị phó tổng và các quản lý cấp cao của công ty tham quan từng gian hàng để tìm hiểu thị trường. Đi hết một vòng chẳng thấy có gì hứng thú, Trần Hiền đi bên cạnh anh than thở: "Vẫn là vàng thay lẫn lộn. Rất nhiều công ty trước mắt chỉ có khái niệm và kế hoạch, bản thiết kế trông rất đẹp, nhưng không biết thật sự làm ra sẽ thế nào."

Dương Thù cũng đánh giá: "Những 'thành quả' khi này tôi thấy chất lượng khá kém, tiêu chuẩn kỹ thuật thấp, trình độ sinh viên sao?"

Cảnh Minh bỏ tay vào túi ung dung bước đi, không nói một lời. Rồi xa sáu năm, môi trường sáng tạo khoa học kỹ thuật trong nước có nâng cao, nhưng trình độ nghiên cứu phát triển lại chênh lệch quá xa với nước ngoài, thật đúng là...

Nhớ ngày đó đi dạo triển lãm ở Mỹ, tất cả công ty nhỏ đều có sáng tạo mới, đột phá mới, hôm nay nhìn lướt qua hội chợ lúc nhúc đầu người này, ngoại trừ náo nhiệt thì chẳng có gì.

"Về thôi." Anh không có hơi sức lãng phí thời gian ở đây, nhưng thoáng chốc thấy được cái tên Nguyên Càn trên bảng hướng dẫn.

Cảnh Minh khựng bước, quay đầu theo hướng mũi tên chỉ dẫn. Song mới đi được vài bước đã đụng mặt người quen cũ trên lối đi chật hẹp. Đồng Thành đi cùng nhóm quản lý của Bằng Trình hệt như hoàng đế đi thị sát dân tình.

Nhìn thấy anh, Đồng Thành khá kinh ngạc, lập tức cười cợt: "Cảnh Minh à? Sao cậu chạy về nước rồi?" Hắn quay lại giới thiệu với người phía sau: "Đây là Cảnh Minh tiếng tăm lừng lẫy về công nghệ không người lái của chúng ta sáu năm trước đấy."

Chuyện năm đó xôn xao một thời, ai mà không biết? Tất cả đều cười già là với anh. Nhóm Trần Hiền và Dương Thủ không vui cau mày, trái lại Cảnh Minh lại điềm nhiên như không.

Đồng Thành cười nói: "Hôm nay đến đây tham gia triển lãm sao?"

"Rảnh rồi đi dạo thôi." Cảnh Minh thông dong đáp.

"Chắc cậu mới về nước chưa bao lâu nhỉ, tìm được việc chưa? Nếu không ngại thì đến công ty Bằng Trình của chúng tôi đi. Cậu cũng biết con người tôi chỉ xem trọng thực lực, không quan tâm đến quá khứ."

Cảnh Minh cong cong khóe môi: "Nhiều năm không làm, e rằng đã lạ tay rồi."

Đồng Thành nhướn mày, không biết Cảnh Minh đang đá đều hay đang thương hại, ngoài miệng vẫn hỏi: "Bây giờ cậu đang làm gì?"

"Mở công ty nhỏ sống qua ngày thôi."

"Tên gì? Có cơ hội thì hợp tác nhé!"

Cảnh Minh quay đầu nhìn Trần Hiền, Trần Hiền lập tức đưa đến một tấm danh thiếp. Đồng Thành cười xòa nhận lấy, mặt tức khắc biến sắc.

Khoa học kỹ thuật Xuân Hòa? Công ty này gần đây nổi như cồn, không làm về công nghệ không người lái nhưng gần như muốn lũng đoạn và thu tóm hết tinh hoa của ngành này. Hơn nửa năm nay, những công ty có chất lượng cao hợp tác với Bằng Trình đều bị Xuân Hòa thu mua, dẫn đến giá mua tăng cao, lợi nhuận bị thu hẹp trên diện rộng.

Trần Hiền mỉm cười chuẩn mực: "Đây là tổng giám đốc của Khoa học kỹ thuật Xuân Hòa chúng tôi."

Thái độ của Đồng Thành tức thì thay đổi, cười toe toét: "Tôi đã nói có cơ hội hợp tác mà. Cảnh tổng quả nhiên tuổi trẻ tài cao, nói ra chúng ta cũng quen biết nhiều năm, hôm nào rảnh đi uống trà nhé?"

Cảnh Minh thản nhiên nói: "Hôm khác gặp." Rồi cất bước rời đi. Bỏ lại đám người Bằng Trình sau lưng, nụ cười trên gương mặt anh cũng biến mất.

Dương Thủ tò mò: "Đối thủ trước đây à?"

"Đối thủ?" Cảnh Minh khinh thường hừ khẩy: "Hắn mà xứng sao?"

Mấy năm qua, công ty Bằng Trình dựa vào mấy bài báo, bản tin về nghiên cứu xe hơi không người lái cấp thấp mà thuận lợi phát hành cổ phiếu, thông qua việc này vơ vét được tiền tài, thu hút một nhóm nhân viên chuyên nghiên cứu dự án. Ngành sản xuất xe hơi vẫn thiên về mảnh lái nhiều hơn tính thực dụng. Bằng Trình cũng trở thành công ty nổi tiếng về lĩnh vực xe hơi không người lái trong nước. Trong núi không có cọp, con khi liền xưng vương, lời châm chọc quả không sai tí nào.

Cảnh Minh hơi khó chịu khẽ kéo cổ áo sơ mi, chỉ chốc lát đã đến gian hàng triển lãm của Nguyên Càn. Nhân viên bên trong mặc vest trắng thơm, phong cách mấy năm qua của Dịch Khôn thật sự vẫn y nguyên.

Anh thầm cười khẩy, người quen đều có mặt ở đây, nhưng không thấy Đỗ Nhược đâu cả.

Lê Thanh Hòa và Ô Chính Bác đều sững sốt, không ngờ Cảnh Minh lại về nước. Dịch Khôn mặt vẫn lạnh như tiền, còn Trần Hiền và Dương Thủ vì chuyện trên bàn rượu lần trước nên cũng ngại chào hỏi.

Trong không khí lúng túng quái gờ, chỉ có Cảnh Minh là bình thản tự nhiên, nghiêm túc xem tài liệu và sản phẩm triển lãm của họ, không nói lời nào cũng không hỏi han gì, cứ quanh quẩn trong gian hàng.

Dương Thủ cũng để ý thấy, trong hội chợ triển lãm đầy đá sỏi lần này, Nguyên Càn đích thực là viên trân châu sang bóng. Cô hỏi Dịch Khôn: "Phó tổng Đỗ khỏe không?"

"Cô ấy không sao."

Dương Thủ không nói thêm gì, chỉ nhìn sang Cảnh Minh. Anh vẫn vô cùng chú tâm xem sản phẩm, còn cầm một tập tài liệu hỏi Dịch Khôn: "Tôi rất có hứng thú với hệ thống thí giác cho máy móc của các anh, phải nói chuyện với ai?"

Biết rõ còn cố hỏi, Dịch Khôn nhả nhận đáp: "Chịu trách nhiệm sản phẩm này là phó tổng của tôi. Cô ấy không ở đây."

Cảnh Minh gật đầu: "Cho tôi cách thức liên lạc với cô ấy."

Dịch Khôn chẳng mấy may đáp lời, hai người cứ nhìn nhau chăm chăm, không hề khách khí.

Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng cười của Đỗ Nhược: "Đâu cần thất vọng như vậy chứ?"

"Thất vọng cực kỳ." Hà Vọng tiếp lời: "Trong đây toàn là thứ quái quỷ gì đâu không."

Vạn Từ Ngang bật cười: "Cậu có thể nhỏ giọng một chút không?"

Cảnh Minh nghe thấy giọng hai người họ, sắc mặt phút chốc thay đổi, bóng lưng đưa về phía họ sững lại bất động.

Đỗ Nhược chạy vào lấy túi sách: "Đàn anh, em xin phép nghỉ một chút, đi uống cà phê nhé?" Vừa quay đầu thì thấy Dương Thù và Trần Hiền, cô bỗng sững sờ, từ từ quay đầu lại.

Bấy giờ, Cảnh Minh đang đứng bên kệ trưng bày cũng quay lại. Hà Vọng, Vạn Từ Ngang và Đồ Chi Viễn đồng thời ngẩng người. Cả nhóm nhìn nhau hồi lâu, kinh ngạc không thốt nên lời.

"Cậu... cậu..." Hà Vọng vừa cào tóc vừa tức tối chất vấn: "Tại sao cậu về nước hơn nửa năm mà không tìm bọn tôi?"

Cảnh Minh lẳng lặng nhìn ra ngoài, mây thoáng nhú lại, định quay người bỏ đi. Đỗ Nhược vừa nhìn đã nhận ra ý đồ của anh, lập tức ngăn cản: "Cảnh Minh, cùng đi uống cà phê đi."

Cảnh Minh quay lại lạnh nhạt nhìn cô, Đỗ Nhược cười trừ: "Ở đây không tiện nói chuyện, mọi người đã lâu không gặp... Đi đi mà."

Anh im lặng giây lát, cuối cùng thỏa hiệp đi ra ngoài,

Dương Thù nhìn bóng dáng họ rời đi, khẽ nhủ mày, nghĩ ngợi một chút mới nói với Trần Hiền: "Cậu đi theo xem thử, nếu có gì khác thường thì lập tức báo tôi biết."

"Được."

...

Năm người họ ngồi quây quanh chiếc bàn tròn trong quán cà phê. Cảnh Minh tựa lưng vào sofa, tay chống cằm, mắt nhìn tách cà phê mà không nói câu nào. Những người khác tự nhấm nháp cà phê của mình cũng im lặng đến lạ. Xa cách sáu năm nay bỗng gặp lại, suy nghĩ của họ đều trống rỗng. Xa lạ? Quen thuộc? Bối rối? Mới lạ? Mọi cảm xúc đan xen không biết bắt đầu từ đâu.

Vạn Từ Ngang phá vỡ không khí yên lặng trước: "Cậu về nước lâu như vậy đã làm gì rồi?"

Cảnh Minh chỉ hờ hững liếc nhìn Vạn Từ Ngang: "Khoa học kỹ thuật Xuân Hòa."

Ngoại trừ Đỗ Nhược, những người còn lại đều vô cùng ngạc nhiên. Hà Vọng thoát cười phẩn chấn: "Cái thằng này giỏi lắm, im hơi lặng tiếng chơi lớn nhỉ!" Nụ cười của anh ta đã tức khắc xóa đi không khí lúng túng xa lạ vừa rồi.

Đồ Chi Viễn cũng mừng thay cho Cảnh Minh: "Khoa học kỹ thuật Xuân Hòa thế như chẻ tre, trước đây tôi còn có chút nghi ngờ. Nhưng ông chủ là cậu thì thực lực chắc chắn cao hơn người khác nhiều rồi."

Vạn Từ Ngang cũng góp lời: "Tôi quan sát hành động gần đây của Xuân Hòa đều tập trung vào lĩnh vực AI và robot, tương lai cậu định phát triển mạnh ở mảng này sao?"

Hà Vọng cười vang: "Còn phải hỏi, lúc trước tôi đã nói rồi, Cảnh Minh nhất định sẽ quay lại mảng không người lái mà. Bây giờ chúng ta..."

"Không có dự định đó." Cảnh Minh cắt ngang.

Hà Vọng ngỡ ngàng, không khí thân thiết bỗng chốc đông cứng.

"Công ty thiên về lĩnh vực sáng tạo quá mạo hiểm, tôi ngại lắm. Muốn làm nhà cung ứng tổng hợp quy mô lớn, thuộc đẳng cấp cao, trước tiên phải khổng chế mất xích cốt lõi và sản xuất buôn bán của một lĩnh vực. Thị trường hiện tại có nhu cầu cao đối với sản phẩm tinh vi, ai chiếm hữu được thì người đó có thể lũng đoạn và có quyền hét giá." Giọng Cảnh Minh hết như một con buôn, chỉ nói ngắn gọn, như thể không có hứng thú hàn huyên. "Mấy năm nay các cậu làm gì?"

Ba người bạn ngồi đối diện hiển nhiên chưa hoàn hồn, không dám tin những câu khi nãy do chính miệng Cảnh Minh nói. Đỗ Nhược trả lời giúp: "Hà Vọng đang làm AI, vẫn muốn làm... lĩnh vực không người lái."

Cảnh Minh điềm tĩnh đề nghị: "Ngoại trừ làm nghiên cứu cũng nên quan tâm để ý đến thị trường một chút, tìm doanh nghiệp tài chính hùng hậu lôi kéo đầu tư."

Hà Vọng sững sờ nhìn anh: "Thị trường? Đầu tư?"

"Quyết định sống chết của một công ty không phải thứ gọi là triển vọng, sản phẩm, kỹ thuật mà là đồng tiền. Tư bản sẽ không nói chuyện tình cảm với cậu. Chúng chỉ theo đuổi sự vững chắc, ích lợi và kết quả thu lại. Hoài bão, lý tưởng chỉ là ảo tưởng trong tháp ngà thôi, đừng ngây thơ quá. Các cậu muốn phát triển lớn mạnh thì phải tìm đối tác về mặt tài chính đáng tin cậy. Hoặc nếu các cậu làm tốt thì tôi có thể suy nghĩ đến chuyện thu mua công ty các cậu."

Hà Vọng trở mắt nhìn Cảnh Minh, ánh mắt nghi ngờ, khó hiểu, thậm chí xa lạ. Cả nhóm lặng im phăng phắc. Hà Vọng bỗng cười khổ: "Những lời vừa rồi của cậu là ý gì?"

"Ý gì là sao?"

"Cái gì lũng đoạn, hét giá, tài chính? Cậu... Sao cậu lại như biến thành người khác vậy?"

Cảnh Minh hỏi ngược lại: "Sáu năm trôi qua, tôi thay đổi không phải rất bình thường sao?"

Không khí bất chợt trở nên căng thẳng, Đỗ Nhược vội hòa giải: "Đang nói chuyện vui vẻ mà, Cảnh Minh, anh đừng như vậy..."

Về mặt Cảnh Minh lạnh lẽo: "Em cho rằng em hiểu tôi lắm sao?"

"Mơ ước ngày trước..."

"Em bao nhiêu tuổi rồi? Bây giờ còn nói đến mơ ước, vẫn ngủ mơ, tưởng mình còn học đại học, chưa tỉnh sao?"

Đỗ Nhược run run, lạng thình không đáp.

Hà Vọng cáu tiết: "Không nhắc đến mơ ước cũng được, vậy nói đến Lý Duy..."

"Đừng nhắc đến Lý Duy với tôi!"

Mọi người im bật, mặt Cảnh Minh trở nên trắng bệch, lồng ngực phập phồng: "Tôi có việc, đi trước đây." Anh đứng dậy nhanh chóng bỏ đi.

Hà Vọng tức đến mức mặt đỏ gay, cũng muốn rời đi, Đỗ Nhược vội lên tiếng trấn an: "Hà Vọng..."

"Cậu đừng nói nữa." Hà Vọng tự cười giễu. "Mình đúng thật là ngu chưa từng thấy, còn đau đầu nhớ đến ước mơ chưa hoàn thành của Prime, vẫn chờ cậu ta trở về. Nhưng cậu ra đã quên sạch từ lâu rồi."

"Không phải." Cô kéo Hà Vọng lại. "Mình cảm thấy chỉ là anh ấy chưa..."

"Cậu đừng nói đỡ cho cậu ta." Hà Vọng ngắt lời: "Khi này cậu ta nói cậu đều nghe thấy rồi. Cậu ta mang điều từng là tín ngưỡng ra làm công cụ kiếm tiền. Đỗ Nhược, mình hỏi cậu, cậu làm việc mệt không? Cuối tuần không nghỉ ngơi, ngày ngày tăng ca làm mười ba tiếng là vì cái gì? Rõ ràng có thể thoải mái kiếm tiền nhưng cậu vẫn kiên trì nghiên cứu hệ thống thị giác chuẩn xác hơn là vì điều gì? Không phải vì trong lòng cậu hồ thẹn sao? Không phải cũng vì trong lòng cậu nghi ngờ vụ tai nạn xe Prime No.2 ngày xưa là vì cô nàng không nhìn thấy chân cậu kia sao?"

Mắt Đỗ Nhược ngân ngấn. Vạn Tử Ngang không đành lòng khuyên can: "Hà Vọng..."

"Mẹ nó, cậu cũng vậy! Hệ thống cảm biến cũng có phần của cậu." Hà Vọng gạt tay Vạn Tử Ngang ra, chỉ thẳng vào anh ta. "Cậu từ bỏ không đến làm ở chỗ tốt hơn, tự mình bỏ tiền nghiên cứu là vì cái gì? Còn cậu nữa Đồ Chi Viên. Có phải hệ thống phanh cậu chịu trách nhiệm xảy ra lỗi không? Tôi còn nghi ngờ có phải lập trình AI xảy ra bug không, là tôi làm sai gì đó nên No.2 mới không dừng lại. Những năm qua tôi..." Hà Vọng vung quả đấm đánh vào hư không, mắt hằn tia máu. "Tôi không là được gì khác, chuyện này một ngày không giải quyết sẽ không thể cho Lý Duy câu trả lời thỏa đáng. Cửa ải này tôi không qua được! Nhưng Cảnh Minh đã quên rồi, quên sạch sành sành rồi. Sáu năm trước Prime chưa giải tán, hôm nay thì giải tán thật rồi."

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68

Roẹt, roẹt, roẹt! Wall-E đi qua đi lại nơi góc giường, chốc chốc lại ngẩng đầu nhìn chú cá nhỏ chậm chạp bơi trong chậu thủy tinh và Đỗ Nhược đang vui đầu nằm chết gí trên giường. Điện thoại di động đồ chuông, cô lập tức bắt máy: "A lô?"

Giọng Vạn Tử Ngang vang lên: "Mình đợi cậu ở quán cà phê ngay ngã tư nhà cậu."

"Được, lập tức đến ngay."

Cô chạy đến quán cà phê, Vạn Tử Ngang đã chờ bên trong.

"Sợ buổi tối cậu không ngủ được nên gọi cốc ca cao nóng cho cậu rồi này."

"Ồ, cảm ơn." Đỗ Nhược ngồi xuống đã hỏi ngay: "Hà Vọng thế nào rồi?"

"Một mình tức giận chạy đi chơi game, không thèm để ý đến mình." Vạn Từ Ngang có chút dờ khóc dờ cười: "Cậu ta cũng y hệt Cảnh Minh, tính tình trẻ con. Mất hứng là dùng dùng nổi giận, qua một hồi lại bình thường."

Đỗ Nhược gật đầu: "Minh biết."

"Cậu yên tâm đi, không giải tán được đâu." Vạn Từ Ngang thôi cười, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Anh em thật sự không phải chỉ cãi nhau ầm ĩ, đánh nhau một trận là có thể trở mặt, đội nhóm chân chính cũng không phải chỉ xảy ra mâu thuẫn một trận là giải tán. Cảnh Minh là người thế nào, trong lòng bọn mình đều rõ, đều tin tưởng, kể cả Hà Vọng."

"Ừ."

"Nhưng mà..." Vạn Từ Ngang nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ, thở dài một hơi: "Cảnh Minh mới là vấn đề lớn nhất. Mình không nghĩ cậu ấy lại... khép kín bản thân đến thế. Chúng ta đều hoặc ít hoặc nhiều đã bước ra được để tiếp tục tiến về phía trước. Nhưng cậu ấy thì không."

"Mình cũng không ngờ đến." Đỗ Nhược cảm khái: "Sau khi anh ấy về nước, lần đầu tiên thấy anh ấy, mình còn tưởng Cảnh Minh trước kia đã về rồi. Sau này tiếp xúc mới phát hiện chỉ là ảo giác thôi. Sáu năm đã trôi qua, nhưng dường như anh ấy vẫn dừng lại ở năm đó." Còn là khoảnh khắc chàng trai mang trái tim đau thương và tuyệt vọng năm đó.

Vạn Từ Ngang cúi đầu, hai tay ôm trán: "Cậu ấy là trưởng nhóm. Ban đầu cậu ấy gánh chịu tất cả tội lỗi thay mười một người chúng ta. Có lúc thậm chí mình cảm thấy, nếu cậu ấy không chịu trở về, thôi thì từ bỏ đi. Thế nhưng..." Chợt hạ thấp giọng: "Nếu cậu ấy không chịu trở về, Prime mãi mãi không thể nào bắt đầu lại được nữa. Vậy chúng ta phải làm sao đây Đỗ Nhược."

Ngay cả Đỗ Nhược cũng không biết nên thế nào bây giờ. Cảnh đêm dần sâu ngoài cửa sổ, cốc cao trong tay cô dần nguội lạnh. Hai người đều trầm mặc, không có câu trả lời.

Vạn Từ Ngang đưa Đỗ Nhược về nhà. Hai người đi theo con ngõ tối đen về khu chung cư, đưa cô đến tận hành lang Vạn Từ Ngang mới rời đi, bảo cô về nhà thì nhắn tin cho mình.

Đỗ Nhược vào nhà, gửi tin nhắn báo bình an cho Vạn Từ Ngang rồi ngồi chờ đợi trên sàn. Wall-E vẫn đi tới đi lui, thấy ống quần jeans của cô dính bùn thì vui mừng tíu tít lau chùi giúp cô.

Cô vuốt đầu nó, trong lòng phiền muộn khôn tả. Bỗng điện thoại đổ chuông, là di Minh Y gọi đến. Cô ngạc nhiên bắt máy, hóa ra di Minh Y bảo đã lâu không gặp cô, nói cô có rảnh đến nhà chơi. Đỗ Nhược nhận lời.

Hôm sau Đỗ Nhược đến thăm, cả căn nhà to như thế chỉ có mình đi ấy, chú Cảnh không có nhà.

"Chú tăng ca sao đi?"

"Ông ấy có người bạn bị bệnh, đến bệnh viện thăm rồi. Người có tuổi thì bệnh tật sẽ từ từ kéo đến, đi cũng thấy mấy năm nay sức khỏe giảm sút rất nhiều."

"Dì vẫn còn trẻ như trước đây mà."

"Lại chọc cho dì vui nữa rồi."

"Thật đấy!"

"Mấy con đã lớn như vậy, làm sao dì vẫn còn trẻ được chứ." Minh Y cười hiền hậu.

Thím Trần bung trà bánh lên, di Minh Y lại nói: "Mấy năm nay thấy con bạn quá. Dù ban đầu khởi nghiệp không dễ dàng, phải chịu cực nhiều, nhưng con cũng phải chú ý sức khỏe, đi thấy con vẫn gầy quá."

"Con khỏe mà dì, vẫn còn chịu được. Không tranh thủ hiện tại làm nhiều việc, sợ sau này sẽ hối hận ạ."

Hai người uống trà tán gẫu chút việc thường ngày. Bỗng di Minh Y nhẹ giọng thở dài: "Con có gặp Cảnh Minh không?"

Đỗ Nhược thoáng ngẩng người: "Dạ, từng gặp vài lần. Công ty bọn con hợp tác với Khoa học kỹ thuật Xuân Hòa."

Di Minh Y đặt tách trà xuống: "Nó về nước lâu rồi, đi không nói cho con biết, chính nó cũng không nhắc đến. Dì sợ nhúng tay vào chuyện của hai đứa, nó sẽ tức giận."

"Con hiểu ạ."

"Nhưng hôm nay tìm con cũng là vì chuyện của nó. Nghe nói... Hà Vọng và Vạn Từ Ngang cũng đã gặp Cảnh Minh, kết quả còn khiến cả nhóm mất vui phải không?"

Đỗ Nhược vừa xoay chiếc tách trong tay vừa kể lại chuyện hôm ấy. Sắc mặt di Minh Y dần kém, cúi đầu đưa tay bóp trán. Cô thấy thế vội giải thích:

"Dì, nhóm Hà Vọng đều hiểu, không phải tuyệt giao thật đâu, dì đừng lo lắng."

Di Minh Y khe khẽ cắt lời: "Lúc nó về nước, dì cho rằng bệnh nó đã lành rồi."

Đỗ Nhược nghe không rõ: "Gì cơ?"

"Không có gì." Di Minh Y lắc đầu nhìn cô. "Tiểu Nhược, dì biết nó bây giờ khiến bọn con rất đau lòng, nhưng thật ra nó không phải người như vậy. Chỉ là nó đang bị vây khốn, không sao bước ra được thôi. Giống như người đứng trên vách núi, khát vọng có người kéo mình lại, nhưng lại cảm thấy ngoại trừ nhảy xuống thì không còn đường nào để đi nữa. Dì vẫn hy vọng con có thể giúp nó một chút, có được không con? Nó thật..."

Bà ghen ngào không nói được nữa, rồi lại hít sâu: "Tiểu Nhược con đi theo dì lên đây."

Đỗ Nhược đi theo bà lên tầng ba, Minh Y cầm chìa khóa mở cửa phòng sách của Cảnh Minh.

"Dì không vào đâu. Con cứ vào xem đi." Bà khẽ nói rồi quay người xuống lầu.

Trái tim Đỗ Nhược chợt rộn ràng, nhẹ nhàng đẩy cửa tạo ra một khe hở. Hương vị quen thuộc trong phòng sách ập vào mặt như thể chỉ chớp mắt có thể đưa cô quay về sáu năm trước. Cô bước vào, vừa ngẩng đầu nhìn tìm đã thất lại, như bị một bàn tay bóp nghẹt.

Tầng tầng lớp lớp bản vẽ dán đầy ba vách tường. Trên trang giấy chi chít sơ đồ, chữ viết tiếng Trung lẫn tiếng Anh, nét đen nét đỏ đan xen lẫn nhau. Nào động cơ, phanh xe, ổ trục, con quay hồi chuyển, cảm biến tăng tốc, máy chủ AI, thiết kế chương trình, sơ đồ mạch điện... Từ tổng quát đến chi tiết, từ bản thiết kế đến hệ thống phân giải, từ thiết bị lớn cho đến linh kiện, tất cả những gì liên quan đến xe hơi không người lái đều ở đây.

Cô đứng lặng giữa thư phòng, ngược nhìn từng trang giấy, khí lạnh xộc lên từ lòng bàn chân lan tỏa khắp người.

Trên chiếc bàn sách dài màu trắng kê bên vách tường chất đầy mùi mấy chồng bản vẽ, ngày đánh dấu đều là từ sáu năm trước cho đến tháng vừa rồi, sáu năm tâm huyết đều tập trung tại nơi đây. Bên dưới góc phải mỗi tờ đều ghi một cái tên: Prime.

Xưa nay anh chưa bao giờ buông bỏ. Đau khổ và căm hận, ước mơ và nguyện vọng trước đây anh chưa từng quên một khắc nào, chẳng qua, chàng trai ngày ấy chỉ muốn giam giữ tất cả mọi thứ trong thế giới của bản thân, một mình đơn độc thực hiện giấc mộng kia.

Anh vẫn bị vây khốn ở sáu năm trước không sao bước ra được. Anh đang gầy dựng lại một tòa thành trên phế tích năm xưa, chỉ là tòa thành kia không thể để ai biết, cũng không muốn nói với bất cứ người nào.

Đỗ Nhược muốn cầm những bản thảo kia lên xem, nhưng đưa tay mãi vẫn không dám chạm vào, như sợ đánh thức gì đó tưởng đã ngủ yên trong quá khứ. Gò má cô râm ran, chạm tay lên mới biết mặt mình đã đầm lệ từ lúc nào.

...

Chủ nhật, Đỗ Nhược dậy thật sớm. Cô tắm rửa gội đầu, soi gương ngắm nghía hồi lâu. Hôm nay cô không trang điểm, tóc buộc kiểu đuôi ngựa, mặc áo phông trắng với quần jeans, gọn gàng năng động.

Ra cửa gọi xe, Đỗ Nhược tìm được khu Cảnh Minh đang ở cách nhà cô không xa theo địa chỉ di Minh Y cho. Ánh nắng buổi sớm đầu thu trong veo ảm áp bao phủ cảnh sắc trăm hoa đua nở trong khu biệt thự.

Cô ấn chuông nhà Cảnh Minh, lắng nghe tiếng bước chân đi xuống cầu thang rồi nhanh chóng đến gần cánh cửa. Đỗ Nhược giật thót tim khi cánh cửa đột ngột bật tung.

Cảnh Minh mặc chiếc áo phông trắng và quần thun vải bông rộng rãi, vẻ mặt vừa ngỡ ngàng vừa nghi ngờ nhìn cô từ trên xuống dưới. Sau cùng, anh nhìn thẳng vào mắt cô.

Đỗ Nhược giải thích: "Em xin đi địa chỉ của anh."

"Có chuyện gì không?" Anh vẫn vịn tay nắm cửa, không có ý cho cô vào nhà.

"Đã lâu không gặp, em... định hẹn anh đi dạo phố thôi." Đỗ Nhược căng thẳng đến mức lắp bắp.

Im lặng hồi lâu, anh mới lững thững quay người vào nhà. Cô lập tức đi vào, cố ý hỏi: "Cần đổi giày không?"

Anh quay lại nhìn cô, mày hơi chau lại: "Đổi đi." Rồi bước thẳng đến phòng bếp.

Đỗ Nhược nhìn một vòng trong nhà, màu sắc trang trí trông rất lạnh lẽo, một người ở căn nhà to thế này rất quanh quẩn: "Anh ăn sáng chưa?"

Anh uống nước trong bếp, không đáp lời.

Cô rướn cổ nói lớn: "Em còn chưa ăn sáng, nhà anh có gì ăn không?"

Cảnh Minh đặt cốc thủy tinh xuống: "Trong tủ lạnh có." Sau đó đi thẳng lên tầng.

Trên tủ lạnh hai cánh dán giấy ghi chú viết "Mua ngày 14 tháng 9". Không phải chữ của Cảnh Minh, Đỗ Nhược đoán là cậu trợ lý chịu trách nhiệm sinh hoạt của anh rồi. Cô kéo ngăn lạnh ra, sữa tươi, bánh ngọt, jambon, thức ăn chín, rau cải, hoa quả chất đầy từ trên xuống dưới vô cùng ngăn nắp mà không hề được đụng đến. Hôm nay đã là ngày 18 rồi.

Đỗ Nhược lấy sandwich ra bỏ vào lò nướng bánh mì, ốp la trứng gà với dầu ô liu xong thì chiên jambon. Cô kẹp trứng ốp la, jambon và dưa leo vào bánh mì sandwich đã nướng, sau đó cho sốt và một miếng phô mai vào. Miếng bánh mì vuông vức được cắt theo đường chéo, món sandwich ngon lành đã hoàn thành.

Cảnh Minh về phòng sách thu dọn giấy tờ bản thảo và tài liệu, thay chiếc áo thun trắng và quần jeans gọn gàng rồi đi ra cửa. Eva lạch bạch đi theo anh: "Anh đi đâu thế?"

"Ra ngoài một chuyến."

"Ừm..."

Eva đi theo đến cửa cầu thang, Cảnh Minh cúi xuống vuốt đầu nó, nó ngoan ngoãn nghiêng đầu cọ vào tay anh. Vì không thể đi xuống bậc thang nên đành đứng lại vẫy tay gọi với theo Cảnh Minh: "Anh nhớ về sớm nhé!"

Cảnh Minh cũng vẫy tay với nó. Anh rào bước xuống bậc thang, vừa đến tầng một đã ngửi thấy hương thơm ngào ngạt.

Đỗ Nhược loay hoay rửa vết quết, anh đào trong phòng bếp rồi rót sữa vào cốc thủy tinh. Nhìn dáng điệu của cô, anh bỗng dừng bước. Phóng bếp nhà anh chưa bao giờ nổi lửa.

Đỗ Nhược nghe thấy động tĩnh bèn ngừng đầu cười: "Anh còn chưa ăn sáng đúng không, em có làm một phần cho anh này."

Cảnh Minh ngồi xuống, nhìn hai miếng sandwich trông rất ngon lành trên đĩa.

Thấy anh cắn một miếng cô mới hỏi: "Ngon không?"

"Tạm được."

"Ừm."

Hai người không nói gì nữa, yên lặng ăn xong bữa sáng. Đỗ Nhược đứng dậy thu dọn bát đĩa, Cảnh Minh lên tiếng: "Bỏ trong bồn đi, đi giúp việc sẽ rửa."

"À."

Hai người ra cửa, rời khỏi khu biệt thự, lững thững dạo bước trên phố. Đỗ Nhược hỏi thăm: "Công việc anh có bận không?"

"Cũng tạm." Anh đáp lời, lâu sau mới hỏi lại: "Còn em?"

"Khá bận." Đỗ Nhược tâm sự: "Vốn chỉ định toàn tâm toàn ý làm nghiên cứu thôi, nhưng lên đến vị trí này phải quản lý rất nhiều việc. Mỗi ngày đều có cả đồng chuyện phải xử lý, không thể tập trung."

"Tính cách của em không hợp làm trong công ty nhỏ, đến viện nghiên cứu hoặc trung tâm nghiên cứu phát triển của doanh nghiệp lớn tốt hơn."

Cô chỉ cười không đáp. Cảnh Minh thoáng nhìn Đỗ Nhược. Hôm nay cô không trang điểm, ăn mặc thoải mái, trông đáng vẻ có vài phần ngây ngô như thời đại học.

"Em hay tham gia mấy bữa tiệc như lần trước lắm sao?"

"Hả? Không có." Đỗ Nhược lúng túng: "Lần đó cô bé cấp dưới của em không ứng phó được với Quách Hồng, em đến giúp đỡ thôi."

Cô bé á? Cảnh Minh thầm chế giễu. Cô gái kia trông còn lớn tuổi hơn cô nữa là. Mà nghe giọng điệu này của Đỗ Nhược... e rằng sáu năm qua đã trải qua không ít chuyện đây.

"Bình thường em dự tiệc đều đi chung với đàn anh, không uống rượu. Anh ấy không cho em uống, cũng sẽ đỡ rượu giúp em"

Cảnh Minh lặng thinh không đáp. Hai người đi qua một con phố, anh mới hỏi: "Mấy hệ thống thị giác lần trước ở hội chợ triển lãm đều do em chịu trách nhiệm nghiên cứu chính à?"

"Đúng vậy. Anh thấy hả? Cảm thấy thế nào?"

Anh không trả lời thẳng mà hỏi ngược lại: "Làm phó tổng bận đến vậy, thời gian đâu mà đến phòng thí nghiệm?"

"Tăng ca, bình thường buổi tối không có chuyện gì làm cả."

Cánh Minh lại trầm mặc. Nói đến đây, tâm tư Đỗ Nhược thoáng thay đổi: "Anh vẫn còn làm nghiên cứu sao?"

"Không có."

Đỗ Nhược không hề vạch trần: "Vậy bình thường buổi tối và cuối tuần anh làm gì?"

Cánh Minh nhất thời không đáp được, vài giây sau mới trả lời: "Xem tivi."

Đỗ Nhược từ từ gật đầu: "Tivi... có gì hay?"

"... Cũng được."

"Ừ, dù sao cuối tuần anh cũng rảnh, nếu không có việc gì làm thì đi xem thi đấu với em đi. Người ta tặng em hai tấm vé, còn dư một tấm, không đi thì lãng phí quá."

Cánh Minh hơi cảnh giác nhìn cô: "Thì gì?"

"Thi đấu robot của sinh viên đại học." Đỗ Nhược bình tĩnh đáp.

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cánh Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69

Cuộc thi Robotic CS dành cho sinh viên toàn quốc trải qua gần nửa tháng đấu loại theo phân khu, hôm nay đã bước vào trận chung kết. Trong sân thi đấu vô cùng náo nhiệt, trên khán đài đầu người lúc nhúc. Sân đấu chính giữa được bao rào sắt. Cảnh mô phỏng là công xưởng bỏ hoang, nhà lầu, tường đổ, đường phố, đường đèo, cỏ cây trông rất sống động.

Còn mười mấy phút nữa là đến giờ ra sân, khán giả đã ngồi đầy bốn phía khán đài, nào là học sinh sinh viên, phụ huynh, doanh nghiệp trong ngành hoặc có liên quan. Bên khán đài mà Đỗ Nhược và Cánh Minh ngồi đa số là sinh viên. Họ đi ngang qua từng gương mặt ngây thơ non nớt, đến chỗ ngồi của mình.

Nhóm sinh viên xung quanh đang ríu rít bàn luận, Đỗ Nhược len lén nhìn Cánh Minh vài lần. Anh lãnh đạm nhìn sân chung kết, không biết suy nghĩ gì, khí chất lạnh lùng hoàn toàn đối lập với người xung quanh.

Lát sau, dường như cảm nhận được ánh mắt Đỗ Nhược, anh liếc sang. Cô lập tức tìm đề tài: "Trận chung kết là Đại học Khoa học tự nhiên A và Đại học Công nghệ C."

Anh thờ ơ "ừ" một tiếng: "Sáu năm trước Đại học A đã rất mạnh rồi."

"Nhưng mấy năm nay Đại học C cũng phát triển rất nhanh. À, trường của mình cũng tham dự thi đấu."

"Sau đó?"

"Thua trong trận tứ kết." Cô nói khẽ: "Giáo sư hướng dẫn là thầy Lương Văn Bang."

Cánh Minh im lặng, Đỗ Nhược hỏi nhỏ: "Sau khi rời khỏi trường, anh có liên lạc với thầy không?"

"Liên lạc với thầy làm gì?" Cánh Minh hỏi ngược lại, ánh mắt toát lên vẻ lạnh lẽo.

Đỗ Nhược siết chặt ngón tay không đáp. Đèn trên khán đài tối đi, giữa sân sáng lên. Toàn sân bỗng rộ tiếng huýt sáo reo hò vang dội. Trong ánh sáng mờ tối, đôi mắt đen láy của anh nhìn cô hồi lâu rồi hờ hững quay đầu nhìn ra sân. Đỗ Nhược thở dài, bả vai sụp xuống.

Ngoài sân, MC bước lên sân khấu hăng hái đọc lời mở đầu, giới thiệu thành viên hai bên và những thành tích mà họ đạt được. Tiếng vỗ tay vang dậy như sấm làm chấn động cả mái nhà, khán giả hò reo như gặp được thần tượng.

Đỗ Nhược nhớ lại thời niên thiếu Cánh Minh đã tham gia vô số cuộc thi cá nhân lẫn đội nhóm, khi ấy còn sôi động hơn cả hôm nay. Nhưng giờ phút này, anh lại như một người ngoài, thậm chí còn không phải là một khán giả đứng ngoài. Cô bỗng có chút thấp thỏm, không biết đưa anh đến xem cuộc thi này có sai lầm hay không.

MC giới thiệu xong, mỗi đội sáu người ngồi vào vị trí hai bên sân. Mỗi người một chiếc xô pha và một chiếc bàn, trên bàn đặt màn hình và bảng điều khiển, khá giống với thi đấu game.

Đại học A là đội đỏ, Đại học C là đội xanh. Nhân viên ban tổ chức kéo cửa sân ra, mười hai con robot hết như xe tăng nhỏ của hai đội chạy vào sân CS mô phỏng.

Quy tắc cuộc thi rất đơn giản, robot "nã đạn" vào quân địch, khi bị bắn trúng thì đèn cảm ứng trên thân robot sẽ sáng lên. Robot "chết" sẽ rời sân, đội trụ được đến cuối cùng là đội giành chiến thắng.

Cuộc thi mau chóng bắt đầu. Robot hai đội ríu rít ẩn núp vào bụi cây hoặc trong nhà lầu, từ từ áp sát đối thủ, tùy thời cơ hành động. Trên khán đài yên lặng như tờ, tất cả đều chăm chú nhìn hai đội quân bên dưới.

Bỗng một robot đội đỏ phát hiện robot đội xanh sau vách tường liền lập tức nổ súng vào đối thủ. Đội xanh phản ứng nhanh nhạy, tránh được làn đạn và tấn công ngược lại. Đội đỏ tránh thoát, đồng bọn hai bên tức tốc chạy đến cứu viện, bốc đánh bao vây. Robot đội xanh bị bắn trúng người, máy cảm ứng lóe sáng liên hồi, vình quang rời sân.

Xung quanh vỗ tay vang rền.

Một robot "chết" khiến ý chí chiến đấu của hai đội lập tức được đẩy lên. Tất cả robot còn lại vừa chạy trốn vừa chiến đấu, núp vào các vật che chắn, phối hợp đội, đánh yểm trợ, thậm chí thi hành những mệnh lệnh tác chiến nghiêm mật: Một mình xâm nhập, hoặc làm mồi nhử địch, hay đánh úp, chiến thuật vô cùng đặc sắc.

Anh qua tôi lại, không ngừng có robot bị trúng đạn rời sân, đội đỏ nhanh chóng chỉ còn lại một robot. Trận thi đấu đã đến thời điểm mấu chốt, toàn sân im lặng nín thở, hồi hộp chờ đợi đội thắng cuối cùng.

Thình thoảng, Đỗ Nhược liếc sang Cảnh Minh, nhưng anh lại giương mắt nhìn nơi khác. Nhìn theo ánh mắt anh, cô phát hiện màn ảnh treo trên sân đang hiện lên nội dung thông tin đội Đỏ.

Tên trường: Đại học Khoa học tự nhiên A.

Tên đội: Light

Đội viên: Trình Huy, Vương Vũ, Cát Giang Dương, Lý Hàm, XX, XXX

Robot: Năng Mai, Rạng Đông, Bình Minh, XX, XX, XX.

Số lượt thi đấu: 8

Thời gian bình quân: 3 phút 48 giây.

Anh trầm mặc nhìn màn ảnh hiển thị thông tin như nhìn vào thước phim nhựa của chính anh đã dừng lại từ lâu trong quá khứ. Khoảng khắc ấy, Đỗ Nhược chợt thấy hối hận vì đã đưa anh đến đây.

Giây lát sau, toàn sân vang lên tiếng vỗ tay và hoan hô nổ tung, sinh viên xung quanh đều đứng dậy, vui sướng nhảy cẫng. Đại học Khoa học tự nhiên A là đội giành chiến thắng cuối cùng. Một thanh niên kia vui mừng hân hoan như thể sóng triều nhấp nhô. Cảnh Minh bị nhấn chìm trong cơn sóng ấy, không nói một lời.

Tầm mắt bị bóng người ngăn trở, không nhìn thấy nhóm sinh viên Đại học A đang ăn mừng giữa sân. Không biết họ có ôm nhau như Prime năm xưa hay không? Đỗ Nhược lo ngay ngáy hỏi anh: "Đi chưa?"

Cảnh Minh nhìn cô chế giễu: "Đến thi cũng đến rồi, không xem trao giải đã đi à?"

Lưng Đỗ Nhược chợt cứng đờ khó hiểu. Anh dời mắt nhìn về phía trước.

Những sinh viên đại học xem thi đấu dần dần ngồi xuống để theo dõi lễ trao giải sau đó. Sáu thành viên Đại học A nhảy lên bục lĩnh thưởng, họ ngông cuồng, tự tại nắm chặt tay nhau giơ cao khỏi đỉnh đầu: "Aaaa!"

Khán giả cũng thét lên đáp lại họ. Trong tiếng kêu gào vang vọng, Đỗ Nhược sờ cả tóc gáy.

Ban tổ chức trao cúp cho họ, Trình Huy - đội trưởng đội Light thắng tay giơ cúp lên cao đón nhận luồng sáng bàng bạc phủ xuống như thác đổ.

Tiếng vỗ tay, tiếng cổ vũ, tiếng cười vui và từng gương mặt trẻ trung tươi tắn tỏa sáng theo ánh bạc lấp lóe.

Không khí hân hoan kéo dài đến tận khi nhà vô địch ôm cúp đi xuống sân khấu. Cảnh Minh vẫn ngồi yên đợi mọi người tan dần. Đám con trai đi ngang qua anh, say sưa thảo luận về cuộc thi khi nãy. Một người vô tình quay đầu lại nhìn Cảnh Minh, đi thêm vài bước rồi quay lại nhìn lần nữa, khẽ nói gì đó với bạn mình. Lần này cả nhóm sinh viên đều đồng loạt quay lại nhìn anh. Họ nhận ra Cảnh Minh rồi! Đỗ Nhược thoáng cảnh giác. Nhưng mấy đứa trẻ kia chỉ cười thân thiện với anh, nói bằng khẩu hình: "Cố lên!"

Đỗ Nhược thẳng thốt, còn Cảnh Minh hơi mím môi, không có bất cứ phản ứng nào.

Người đã về gần hết, lối ra không còn chật chội chen chúc nữa. Cảnh Minh đứng dậy đi xuống khán đài, Đỗ Nhược đuổi theo. Lúc họ ra khỏi đại sảnh, rẽ qua khúc cua thì vô tình gặp được cả đội Light đang tươi cười đi đến.

Cảnh Minh không buồn để ý, chỉ một mực bước đi, nhưng Trình Huy đã nhìn thấy anh. Cậu ta kinh ngạc tròn to mắt, hưng phấn chạy ngay về phía anh: "Cảnh Minh!"

Anh dừng lại.

"Thật sự là anh à!" Cậu kích động chìa tay, lại rút về lau vào người mình rồi mới chìa ra lần nữa. "Anh là thần tượng của em đây. Từ bé em đã xem anh thi đấu rồi, cũng vì anh nên mới học về robot. Không ngờ lại gặp được anh ở đây, không tưởng tượng được anh sẽ đến xem em thi đấu. Em thật sự bất ngờ quá, thần tượng của em lại đến xem em thi đấu đây, trời à." Cậu quá kích động, nói như bắn liên thanh: "May là em đã giành chiến thắng, may là em đã thắng! Mẹ ơi, thật đáng để kỷ niệm! Ôi, em xin lỗi, em kích động quá..."

Cảnh Minh nhếch môi: "Cuộc thi rất đặc sắc, chúc mừng."

Đồng đội của cậu cũng cười phấn chấn: "Trời ơi, thần kỳ quá!", "Cái này mới đáng đăng lên trang cá nhân này!", "Cậu ấy cực kỳ thích anh, em cũng rất rất thích anh!"

Cảnh Minh gật đầu: "Các em cố lên!"

Hiển nhiên, anh không tài nào hòa nhập vào không khí của họ được.

"Nhất định à! Anh cũng phải cố lên." Trình Huy dường như cảm nhận được anh muốn rời đi, không quan tâm có thích hợp hay không, vội vàng nói: "Bởi vì em vô cùng sùng bái anh, cho nên em luôn muốn nói với anh rằng, dù chúng ta có gặp phải thất bại nhiều hơn nữa cũng là chuyện thường tình, nhưng anh đã đạt đến đỉnh cao mà rất nhiều người cả đời cũng không với tới. Anh đừng bao giờ từ bỏ, anh cũng phải cố lên!"

Mấy cậu nhóc sinh viên kia nhìn anh với đôi mắt sáng lấp lánh: "Anh Minh cố lên!"

Cảnh Minh vội gật đầu, sai bước rồi đi như trốn tránh. Đỗ Nhược theo sát phía sau anh. Bên ngoài sắc trời đã tối, xe cộ trên đường qua lại như thoi đưa. Vừa kết thúc cuộc thi đấu nên xe buýt, xe ô tô đều kẹt cứng.

Hai người đi về phía cầu vượt để băng qua đường.

Đỗ Nhược vui vẻ reo lên: "Không ngờ đội vô địch kia lại là fan ruột của anh."

Cảnh Minh không hề tiếp lời.

"Sau khi về nước mới phát hiện, mấy năm qua trong trường đại học và viện nghiên cứu có rất nhiều người làm robot và dự án không người lái. Chính phủ và nhà trường đều vô cùng ủng hộ. Có thể thời đại mà hồi trước anh đã nói, sự khởi đầu của nó sắp đến thật rồi."

Cảnh Minh dừng bước, không nhận được nữa, rồi cuộc cắt lời: "Vòng vo cả một ngày, rốt cuộc em muốn nói gì?"

Khi ấy hai người đang đứng trên cầu vượt. Dưới cầu, xe cộ ùn tắc, còi vang inh ỏi, đèn xe sáng rực không hề chuyển động hết như con sông bị tắc nghẽn.

Đỗ Nhược nhìn thẳng vào anh: "Em muốn nói, máy móc tuân thủ quy tắc, chuẩn xác và trung thực hơn con người. Em muốn nói, chắc chắn có một ngày tất cả xe cộ đang chạy dưới chân chúng ta sẽ được thay thế bằng robot. Giao thông sẽ hướng đến hệ thống hóa, tin tức hóa và thống nhất hóa. Nâng cao năng suất và tính năng, tỷ lệ tai nạn sẽ giảm triệt để. Tất cả xe cộ đều sẽ bị robot thay thế. Lúc ấy xã hội sẽ trở nên an toàn và bình đẳng, bởi vì phương hướng phát triển chắc chắn sẽ là như thế." Cô run run, "Em muốn nói, con người sống trên đời, hoặc là tầm thường vô dụng, hưởng thụ tiện nghi do người khác sáng tạo, hoặc là dốc hết tất cả mồ mương bở cõi mới. Nếu trong tương lai, nhất định sẽ có một nhóm người đột phá ranh giới, cải cách thời đại, sáng tạo nên kỷ tích, vậy, tại sao người đó không thể là em? Người đó nhất định phải là em!"

Những lời năm xưa anh đã nói trên cầu vượt như mới ngày hôm qua, giờ phút này, còi xe ầm ĩ chói tai dưới chân cầu như muốn xé toạc màng nhĩ của người khác.

Lời cô nói hết như xuyên qua thời không, trùng lặp với từng câu từng chữ mà chàng trai trẻ tuổi đã thốt lên ngày ấy: "Em có thể sống được bao lâu, năm mười, sáu mươi hay bảy mươi năm, nhiều đó là đủ. Thuở sinh thời em nhất định phải thấy được kỷ nguyên thời đại mới. Em muốn thấy được con sông cao nhất trên đại dương. Dù là đến phút cuối cuộc đời cũng quyết không từ bỏ."

Lời thề cuồng vọng kia vẫn còn vang vọng bên tai. Sáu năm đã qua, giờ phút này sắc mặt người đàn ông trước mặt trở nên khó coi, gần như nhục nhả gất lên: "Im miệng!"

Đỗ Nhược im bất, mắt ươn ướt ngoan cố nhìn anh. Lồng ngực Cảnh Minh lên xuống kịch liệt, áp lực đè nén cả ngày và nỗi si nhục phải chịu đựng mấy năm qua gần như muốn phun trào. Anh cố kiềm chế gần giọng: "Về sau em đừng nói những lời này với tôi nữa, một chữ cũng không được phép. Cái gọi là "cách mạng" chẳng qua là nông cuồng tự đại thời tuổi trẻ ngu ngốc thôi. Cái gọi là tương lai chỉ là đưa trẻ vô tri vọng tưởng. Rốt cuộc là phúc hay họa, không ai biết được cả!"

"Không phải vì ban đầu thất bại hay sao?" Đỗ Nhược chất vấn: "Chỉ vì thất bại một lần mà anh phủ định tất cả ư? Cảnh Minh, anh không nên như vậy."

Anh là người dù thất bại vẫn sẽ đứng dậy và bắt đầu lại từ đầu. Anh đừng sống trong sự tự trách và hối hận, đây không phải lỗi của anh..."

"Đó chính là lỗi của tôi." Anh đột ngột ngắt lời cô, sắc mặt trắng bệch. "Em không biết chân tướng tai nạn Prime No.2 năm đó đúng không?"

Đỗ Nhược sững sờ. Anh quay đầu nhìn dòng xe chạy dưới cầu, tận lực hít thật sâu, rồi quay lại nhìn cô, nhẹ giọng: "Người hại chết Lý Duy là tôi, không liên quan gì đến bọn em, là tôi đây này."

"Cánh Minh..."

Anh ngắt ngang: "Trong bản báo cáo điều tra đã viết rõ mồn một: Kỹ thuật hiện tại không thể nào đáp ứng được tốc độ vận hành toàn thân và ý thức tự chủ của nó. Chăng qua là nhóm Vạn Tử Ngang và em không chấp nhận, không chịu tin tưởng, cho rằng là ngoài ý muốn, cho rằng chỉ là khả năng lớn nhất mà chuyên gia đưa ra, cho rằng chúng ta không hề thất bại. Nhưng tôi đã mang nghi vấn tai nạn của No.2 đi tìm tòi học hỏi, học càng nhiều mới phát hiện..." Mỗi anh mập mạp run run, mắt hoen đỏ. "Thầy Dương Trường Thanh nói không sai, khi đó kỹ thuật của Prime không tài nào cheo chống được ý tưởng mà tôi muốn truyền tải. Thầy đã nhắc nhở tôi rồi nhưng tôi quá tự tin. Lý Duy cho đến lúc chết vẫn tin rằng No.2 sẽ dừng lại, vì cậu ấy tin tưởng vào tôi. Cậu ấy chết là do quá tin tưởng tôi!"

Mày anh cau chặt, đầu khổ cúi đầu, lắc quảy quảy hết như đứa bé làm sai chuyện nhưng không thể bù đắp hay cứu vãn được gì.

"Máy móc không sai, sai chính là con người. Trước kia tôi luôn nói máy móc có thể thay thế nhân công, chuẩn xác hơn con người. Nhưng không phải, chỉ cần điều khiển sau lưng nó là con người thì khi nó phạm sai lầm, mức độ chí mạng còn gấp ngàn vạn lần con người."

Đỗ Nhược kinh ngạc, đến giờ khắc này cô mới biết những năm qua rốt cuộc anh đã trải qua điều gì. Vụ tai nạn xe sáu năm trước đã khiến tất cả niềm tin và tin tưởng của anh sụp đổ. Nội tâm vững chãi của anh sớm đã hỗn loạn hoang tàn, đến nay vẫn chưa hề tạo dựng lại.

Cô đau lòng đến mức nước mắt tuôn ào ạt: "Không phải, Cánh Minh, anh nghe em nói, đó là quyết định của tất cả mọi người. Sự tự tin thái quá và tuổi trẻ ngông cuồng ngày ấy chính là tất cả chúng ta. Hà Vọng, Vạn Tử Ngang, tất cả chúng ta đều như vậy." Cô gào lên gần như tuyệt vọng: "Anh đừng bói lông tìm vết, đừng ôm hết trách nhiệm vào mình."

Cô tiến đến đưa tay định an ủi anh, thế nhưng anh lại né tránh như bị điện giật: "Nhưng tôi là người quyết định. Nếu lúc đầu tôi bác bỏ, Lý Duy sẽ không... nếu như... nếu như Lý Duy còn sống..."

Anh lắp ba lắp bắp, mày chau lại thật sâu, vẻ mặt uất ức và đáng thương đến độ không thốt ra lời. Cuối cùng anh không chịu được nữa, quay người bỏ đi.

"Cánh Minh!" Đỗ Nhược gọi với theo sau. Anh dừng bước lại, cô nhìn đắm đắm vào bóng lưng cao lớn ấy, khẽ khàng cất lời: "Cánh Minh, từng câu từng chữ anh đã nói trên cầu vượt năm ấy em đều nhớ rõ mồn một. Em nhớ từng ánh mắt, từng giọng điệu và tiếng cười của anh khi đó. Anh nói em không bước vào thế giới của anh, không thích anh đủ nhiều. Nhưng không phải, là em yêu anh." Nước mắt cô rơi lã chã. "Chính vào khoảnh khắc ấy em đã yêu anh rồi, yêu ước mơ trước đây của anh, yêu nỗi đau mà anh phải chịu đựng. Phải, em có ý dẫn anh đi xem thi đấu robot. Nhưng đội vô địch kia không phải em sắp xếp. Cậu ta chính là đứa bé được anh cổ vũ và bị anh ảnh hưởng sáu năm trước. Cậu ta không phải là người đầu tiên cũng không phải là người cuối cùng. Cậu ta chính là do anh an bài đấy!"

Cô ngoan cố nhìn anh, cầu khẩn anh đừng đi. Nhưng anh không vì thế mà dừng lại, thậm chí không hề ngoảnh lại. Cánh Minh rảo bước xuống cầu vượt, phút chốc biến mất trong màn đêm.

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cánh Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70

Đỗ Nhược lau đi những vệt nước mắt bị gió thổi khô trên gương mặt, uể oải đẩy cửa thang bộ ra. Mùi vị cũ kỹ ập vào mặt khiến cô hơi choáng váng. Cô vừa bước lên cầu thang thì điện thoại đã vang lên, là Hà Vọng gọi đến.

Đỗ Nhược bắt máy: "A lô?"

"Sao rồi?"

"Mình dẫn anh ấy đi xem cuộc thi, nhưng không có ích gì." Đỗ Nhược bóp trán, tâm trạng sa sút cùng cực. lát sau, cô cố xốc lại tinh thần, quay người đi ra khỏi lối thang bộ, ngồi xỏm bên cạnh gốc cây bạch quả.

Bên kia đầu dây, Hà Vọng tắc lưỡi, phìền muộn thở dài: "Hai cậu đã nói những gì?"

"Mấy năm qua, anh ấy một lòng trau dồi nghiên cứu, đã lợi hại hơn năm đó rất nhiều. Nhưng cũng chính vì tài giỏi hơn nên lại càng tỏ tường chuyện năm xưa."

"Chuyện gì?"

"Giống như tổ chuyên gia đã nói, Prime No.2 xảy ra vấn đề là vì quyết sách "liều lĩnh" của anh ấy. Vì vậy, anh ấy càng không cách nào tha thứ cho bản thân."

Đỗ Nhược nhỏ nhẹ từ tốn kể lại từng câu Cảnh Minh nói cho Hà Vọng nghe không sót một chữ, rồi thử hỏi dò: "Cậu có trách anh ấy không?"

Hà Vọng lặng im chốc lát mới nói: "Không có." Nhưng tiếp theo, anh ta không nói thêm gì nữa.

Đỗ Nhược hoang mang lên tiếng: "Hà Vọng!"

"Minh còn chút chuyện." Anh ta ngắt lời: "Cúp máy trước đây."

"Ồ..."

Điện thoại bị ngắt liên lạc, lòng Đỗ Nhược nhất thời lạnh toát. Cô có chút lo âu, không biết bên kia rốt cuộc đang trong tâm trạng thế nào. Nhưng chuyện đến nước này, cô không thể làm gì được nữa.

Buông điện thoại xuống, Đỗ Nhược ngẩng đầu nhìn trời. Bầu trời đêm đầu thu trong veo không một gợn mây. Lá cây bạch quả xào xạc theo gió. Đêm dần lạnh, cô chợt thấy bi thương lan tràn. Tối nay, cô đã dồn hết tâm sức an ủi anh, thậm chí thổ lộ tình yêu của mình một lần nữa, vậy mà không thể giữ được bước chân anh. Cô không biết bây giờ anh ra sao, lấy điện thoại định hỏi thăm mới phát hiện không có số của anh. Mà dù có thì cô có thể nói gì đây?

Trước mặt anh, tất cả những điều cô có thể làm đều vô ích. Bây giờ giữa họ, mối dây liên kết duy nhất chỉ là những khúc mắc và ký ức trong quá khứ. Còn hiện thực trước mắt... thật khó khăn để bước tiếp. Họ không thể gần gũi, không thể nói chuyện, thậm chí không thể thấu hiểu lẫn nhau.

Trong sáu năm quá khứ gian khó và đau khổ tột cùng, họ không hề bầu bạn bên nhau, đi cùng mỗi người chỉ là nỗi trống vắng. Không thể tiến cũng chẳng thể lui, nên làm sao mới tốt đây?

Cô đau khổ che mắt, cảm giác như rơi vào vùng nước xoáy, không thể tự cứu lấy mình.

Di động rung lên, Hà Hoan Hoan gửi tin nhắn thoại đến: "Cỏ Nhỏ, sao cậu vẫn chưa về?"

"Đang ở bên dưới này."

Cô hít sâu một hơi, ép buộc bản thân điều chỉnh tâm trạng rồi mở cửa vào nhà. Hà Hoan Hoan thoăn thoắt chạy đến ôm cánh tay cô, tíu tít như chú chim nhỏ: "Cỏ Nhỏ, mình muốn tiết lộ cho cậu một tin vui."

"Tin gì thế?" Cô gượng cười.

Hà Hoan Hoan xưa nay bướng nha bướng nhặng là thế, giờ phút này lại thẹn thùng ngập ngừng, cười tủm tỉm chốc lát mới thì thầm: "Mình cảm giác được Tăng Khả Phàm muốn cầu hôn với mình đấy."

Đỗ Nhược ngạc nhiên: "Thật hả?"

"Dĩ nhiên rồi." Hà Hoan Hoan mặt mày hớn hớn. "Gần đây, anh ấy cứ ra về thần bí. Đang ở bên mình, có người gọi đến, anh ấy liền vội vàng chạy đi, nhận được tin nhắn cũng giấu giếm giấu giếm. Mình tưởng anh ấy ngoại tình nữa cơ, còn đi tìm Khuru Vũ Thần nhờ hack điện thoại của anh ấy. Mở ra xem, hóa ra là đặt nhẫn kim cương. Anh chàng ngốc này còn bày đặt lên lên lút lút, kết quả vẫn bị mình biết." Hà Hoan Hoan lắc lư đầu, vừa hạnh phúc vừa đắc ý.

Đỗ Nhược trở mặt: "Cậu hack điện thoại của cậu ta á? Chuyện này không hay lắm đâu."

Hà Hoan Hoan vỗ trán cô: "Đây không phải trọng điểm, trọng điểm là anh ấy muốn cầu hôn mình."

"Mình chẳng bắt ngờ chút nào. Mấy năm qua, hai cậu vẫn luôn ngọt ngào như vậy, mình đã sớm đoán được hai cậu sẽ đi đến đích mà. Cầu hôn là chuyện sớm muộn thôi." Đỗ Nhược lại lo lắng: "Nhưng bây giờ cậu đã biết rồi, đến lúc cậu ta cầu hôn thì còn ngạc nhiên gì nữa?"

"Thì mình sẽ giả vờ không biết." Hà Hoan Hoan tỏ ra hết sức biết điều.

Đỗ Nhược lừ mắt nhìn cô nàng, lắc đầu bó tay. Cô đổi giày đi vào nhà, muộn màng cảm khái: "Không thể tin nổi, cậu sắp kết hôn thật rồi sao?"

"Không nhanh vậy đâu, đính hôn trước thôi. Ồi giờ ơi, cung phản xạ của cậu sao ấy nhỉ? Bây giờ mới xử lý kịp à?" Hà Hoan Hoan khê trêu chọc cô.

Đỗ Nhược xoa đầu: "Chưa kịp thích ứng thôi. Nhanh thật đấy, rõ ràng chúng ta còn trẻ quá mà."

"Bình thường thôi. Hai mươi lăm đính hôn, hai sáu, hai bảy cưới, không tính là sớm."

Đỗ Nhựt nói chân thành: "Mình và Tăng Khả Phàm học cùng lớp lâu như vậy, con người cậu ấy quả thật rất tốt. Hai cậu lại yêu thương lẫn nhau, sau này nhất định sẽ hạnh phúc lắm. Hoan Hoan, cậu phải thật hạnh phúc nhé."

Thấy cô nghiêm túc như thế, Hà Hoan Hoan ngơ ngời, chẳng biết tại sao trong lòng bỗng cảm thấy xót xa: "Ôi, sao tự nhiên cậu nói những lời này? Thương cảm cứ như mẹ già sắp gả con gái vậy." Rồi cô ấy nhanh chóng chuyển đề tài: "Còn cậu, cậu định thế nào?"

"Thế nào cái gì?"

"Kể từ khi Cảnh Minh về nước, cậu cứ ngơ ngác làm sao ấy. Lần trước, Vạn Tử Ngang gọi cậu ra ngoài cũng vì chuyện của cậu ta, đúng không? Rốt cuộc cậu định thế nào?"

Gương mặt Đỗ Nhựt chợt phủ kín một nỗi u buồn, cúi đầu không lên tiếng.

"Hỏi cậu đấy!"

"... Mình không biết anh ấy nghĩ thế nào nữa."

"Mình không hỏi cậu ta, mình hỏi cậu."

Đỗ Nhựt chần chờ hồi lâu, hé môi nhưng không nói được câu nào.

"Cậu..." Hà Hoan Hoan giận Đỗ Nhựt cứ động đến chuyện Cảnh Minh là trở nên mềm yếu. "Cậu nói xem cậu ta có gì tốt? Ngoại trừ đẹp trai, IQ cao, có tài, có tiền..."

Đỗ Nhựt lặng thinh nhìn cô nàng.

"À, hình như ưu điểm cũng nhiều thật." Hà Hoan Hoan phiền não vỗ đầu, nói tiếp: "Mình thấy Cảnh Minh tuy gia cảnh giàu có nhưng tính tình lại không tốt. Bỏ bịch yêu đương thì còn được, nếu thật sự kết hôn, khẳng định sẽ có cả đồng mâu thuẫn. Với lại, mình thấy những ưu điểm kia của cậu ta thì Dịch Khôn cũng có. Có thể là trên phương diện nhan sắc, anh ta kém một chút nhưng cũng không tệ hơn bao nhiêu. Chỉ bằng cậu yêu Dịch Khôn đi cho rồi."

"Cậu nói linh tinh gì thế?" Đỗ Nhựt trợn mắt đấm chính. "Mình với anh ấy không phải kiểu quan hệ kia."

"Nhưng mình cảm thấy hôm cậu say rượu, anh ta đưa cậu về, không khí là lạ."

"Không đưa mình về, lẽ nào anh ấy vứt mình dưới sân."

Hà Hoan Hoan định nói gì đó nhưng Đỗ Nhựt cuống quýt ngăn lại: "Thôi, thôi, thôi, xem như mình chưa nói gì. Cậu lo mà chuẩn bị được cầu hôn đi, đừng quan tâm mình." Dứt lời, cô khẽ vỗ vai Hà Hoan Hoan rồi đứng dậy bỏ đi.

* * *

Mấy ngày liền, Đỗ Nhựt đi làm mà tinh thần không yên. Dịch Khôn mắt nhắm mắt mở cho qua, không hỏi đến.

Gần đây, công ty không có việc gì lớn cần giải quyết nên cô không đến văn phòng, chỉ ru rú trong phòng thí nghiệm ở khu công nghiệp. Đến cuối tuần, cô mới trở về văn phòng xử lý vài việc vặt vãnh.

Sáng hôm đó, vừa ra khỏi thang máy, cô bất ngờ gặp Dương Thủ đang đứng hút thuốc ở cuối hành lang. Lòng cô giật thót, lẽ nào anh nghĩ thông suốt rồi sao?

Bỗng chốc, Đỗ Nhựt vừa mong đợi vừa bồn chồn, đi đến văn phòng của mình, đẩy cửa ra xem, thấy bên trong trống trải không một bóng người, chỉ có ánh nắng vàng ươm những ngày cuối tháng Chín đang phủ lên cảnh vật.

Tâm trạng như chùng xuống, cô đến trước bàn làm việc, Dương Thủ đến đây chắc để bàn công việc rồi. Cô trấn tĩnh lại, bật máy tính lên, định xử lý hồ sơ lại nghe thấy tiếng trò chuyện khe khẽ của mấy nhân viên ngoài cửa, trong đó có một người là trợ lý của cô.

"Tiểu Ngô!" Đỗ Nhựt lớn tiếng gọi.

Âm thanh nói chuyện dừng lại. Tiểu Ngô đến gõ cửa, ló đầu vào: "Phó tổng, chị tìm em hả?"

"Đang bàn tán gì bên ngoài thế?"

"À, em đang nói về chuyện thu mua với Tiểu Vương ạ. Có phải đã quá rầy chị không?"

"Thu mua?" Đỗ Nhựt lấy làm lạ: "Thu mua gì?"

"Mấy ngày nay, chị đều ở khu công nghiệp nên không nghe nói sao? Dịch tổng không nói với chị à? Khoa học kỹ thuật Xuân Hòa muốn thu mua công ty chúng ta. Hôm nay, ông chủ của họ đến đây, bây giờ đang ở trong văn phòng của Dịch tổng đấy."

Đỗ Nhược giật mình. Thu mua ư? Cảnh Minh muốn thu mua Nguyên Càn? Cô vút hồ sơ trong tay, vội vã băng qua dãy văn phòng, đến phòng cuối cùng của Dịch Khôn, nghe thấy tiếng anh ta cười lạnh bên trong: "Thái độ này của cậu là ý thể hiếp người hay là uy hiếp trắng trợn đây."

"Tùy anh nghĩ."

"Nếu tôi không đáp ứng thì sao?"

"Vậy thì chờ một con đường chết đi."

Đầu óc Đỗ Nhược bỗng nổ ầm, cảm giác như vừa bị ai đó giáng cho một cái tát thật đau. Cô lập tức đẩy phăng cửa ra, trong phòng đột nhiên an tĩnh.

Dịch Khôn nhìn về phía Đỗ Nhược đang đứng ở cửa, còn Cảnh Minh thì không hề ngoảnh lại. Có lẽ anh đã đoán được người xông vào là cô, bèn ngồi thêm giây lát mới đứng dậy, bỏ lại một câu: "Anh suy nghĩ kỹ đi." Rồi quay người đi ra ngoài.

Lúc anh đi ngang qua Đỗ Nhược, bỗng bị cô chặn ngang: "Anh đứng lại."

Cảnh Minh dừng bước. Đỗ Nhược quay đầu nhìn anh, ánh mắt pha lẫn thất vọng và khó tin: "Do chuyện hôm đó đã kích động anh sao? Anh giận em nên trút giận vào công ty em à?"

Cảnh Minh cũng quay lại nhìn cô: "Ai giận em?"

Đỗ Nhược không chịu được giọng điệu này của anh, cười lạnh: "Anh vừa uy hiếp bọn em hả? Không chấp nhận thì chỉ có con đường chết sao? Chuyện thu mua phải đôi bên tình nguyện, anh muốn làm doanh nghiệp lớn lung đoạn thị trường, Dịch Khôn muốn làm đơn vị sản xuất cung ứng các sản phẩm tinh vi. Quan điểm hai bên khác nhau, anh ấy cự tuyệt là chuyện đương nhiên. Anh ý có quyền có thể, đến đây uy hiếp, thấy mình hay lắm sao?"

Dịch Khôn cắt lời: "Đỗ Nhược, tình huống..."

Tuy nhiên, Cảnh Minh đã bị từ "bọn em" trong lời nói của cô đã kích đến khuôn mày cau lại, nheo mắt cười nhạt: "Thương hiệu tự doanh? Quan điểm khác nhau? Đừng nói như các người rất cao thượng vậy. Nói cho cùng, anh ta làm những việc này chẳng qua là muốn nâng giá lên, kiếm nhiều tiền hơn mà thôi."

Phút chốc, máu trong người Đỗ Nhược như sôi lên. Cô giận dữ gắt: "Vì tiền thì sao? Đúng vậy, anh ấy luôn đặt mục tiêu lợi nhuận lên trên, nhưng anh thì có tư cách gì khinh thường anh ấy? Có người vì mơ ước, có người vì tiền tài. Vì mơ ước thì sẽ cao thượng hơn vì tiền tài sao? Mỗi đồng anh ấy kiếm ra đều trong sạch, từng sản phẩm anh ấy làm ra đều là tốt nhất, chưa bao giờ có lỗi với bất cứ đồng xu nào mà anh ấy bỏ vào túi. Còn anh, anh làm những việc này vì cái gì? Tiền sao? Không phải. Niềm vui hả? Cũng không phải. Mục tiêu của anh rốt cuộc là gì, anh đã từng nghĩ rõ ràng chưa? Đến quá khứ của mình, anh cũng không dám nói đến. Còn tương lai, anh lại càng mù tịt. Người như anh có tư cách gì khinh thường anh ấy?"

Cảnh Minh biến sắc, nhìn cô chằm chằm hồi lâu mới hỏi: "Em đang bảo vệ anh ta sao?"

Đỗ Nhược bắt được nỗi đau đớn chợt lóe lên từ đáy mắt anh, lửa giận bỗng chốc tắt lịm, không thốt được lời nào. Hai người cứ thế giằng co trong im lặng.

Dịch Khôn xen lời: "Cô ấy là người của công ty, đương nhiên phải bảo vệ cho tôi rồi."

Cảnh Minh hoàn toàn mất khống chế: "Anh câm miệng cho tôi!"

Dịch Khôn cũng trầm giọng: "Cậu ra ngoài cho tôi!"

Đỗ Nhược gần như súp đổ: "Hai người cứ cãi nhau đi, tôi đi!"

Dịch Khôn đưa tay kéo cô lại: "Em là phó tổng ở đây, người nên đi là cậu ta."

Ánh mắt Cảnh Minh sắc lạnh, một tay thành linh kéo Đỗ Nhược lại, một tay gạt tay Dịch Khôn ra. Thấy Cảnh Minh muốn kéo giật cô về phía sau, Dịch Khôn bèn nắm chặt tay, giữ cô lại.

Đỗ Nhược đứng chính giữa bị hai người lôi kéo giằng co, tay đau nhói, khí lạnh bao trùm cả người.

Dịch Khôn cười khẩy: "Đây là cậu Cảnh cố ý đến công ty tôi quấy rối nhân viên sao?"

Sắc mặt Cảnh Minh tối sầm, ngay lúc này, anh thật muốn xông lên đánh người. Đỗ Nhược kinh hãi giãy khỏi tay Dịch Khôn, ngăn Cảnh Minh lại. Thấy không địch nổi sức lực của anh, cô đành đẩy mạnh lồng ngực anh: "Anh đừng làm loạn!"

Cảnh Minh lùi về sau vài bước rồi nhìn Đỗ Nhược chòng chọc. Cô đứng ở phía đối lập với anh, cảm giác thật xa lạ. Anh khó tin nhìn cô giây lát, cuối cùng không thốt nên lời, chỉ cười gằn một tiếng, vuốt lại vạt áo đã bị cô làm nhăn rồi quay người đi thẳng ra cửa.

Đỗ Nhược đứng ngây dại, hồi tưởng lại ánh mắt bị thương vừa rồi của anh, chỉ một thoáng thời mà lòng cô đau như bị lăng trì. Cô bắt lực nhắm mắt lại.

Cô làm như vậy có phải... quá nhẫn tâm hay không? Nhưng cô thật sự hết cách rồi.

Chương 71

Dương Thù hút thuốc xong liền trở về văn phòng Dịch Khôn, không ngờ lại được tận mắt chứng kiến màn đùng độ tóe lửa này. Nghe thấy tiếng cãi vã bên trong, cô còn chưa kịp tìm hiểu ngọn nguồn thì Cảnh Minh đã tông cửa lao ra, sắc mặt cực kỳ kém, ngay cả môi cũng tái nhợt. Cô sững sờ, thoáng nhìn Đỗ Nhược và Dịch Khôn trong văn phòng rồi lạnh mặt quay người đi theo Cảnh Minh.

Đề nén cả quãng đường, đến bãi xe tầng hầm, Cảnh Minh ngồi vào xe gần mười phút vẫn không bảo tài xế lái đi. Trần Hiền đi đến hỏi Dương Thù: "Xảy ra chuyện gì mà về mặt anh ấy đáng sợ quá vậy?"

Dương Thù rút một hơi thuốc, ca cẩm: "Ghen đến phát điên chứ gì."

Trần Hiền khó hiểu: "Hả?"

Cô giải thích: "Cãi nhau với cô phó tổng kia."

"Cãi nhau? Tại sao, vì việc thu mua á?"

"Ừ."

Trần Hiền càng khó hiểu hơn: "Thu mua là chuyện đôi bên cùng có lợi mà. Giúp Nguyên Càn nâng cao sức cạnh tranh và giá cả, mở rộng thị trường, thoát khỏi việc bị chèn ép. Cô ấy cũng có thể chuyên tâm làm nghiên cứu, không phải vất vả lo mấy chuyện lật vặt và xã giao. Không phải Cảnh tông vì tốt cho cô ấy sao, chuyện này có gì phải tranh cãi?"

"Ai biết cậu chủ nhà cậu nói thế nào? Cái miệng của cậu ta có bao giờ nói chuyện dễ nghe đâu, lại gặp phải kẻ thù không đội trời chung là Dịch Khôn. Thù mới hận cũ còn không làm một trận sống mái sao? Nào ngờ bị cô phó tổng kia gặp được. Haiz... trẻ con yêu đương một thật."

"Vụ vụ thu mua..."

"Không có gì, Dịch Khôn chẳng chặc và có lý trí hơn cậu ấy." Dương Thù rất điềm tĩnh.

Có điều Trần Hiền vẫn thấy đau lòng: "Nhưng em thấy Cảnh tông quả thật tức đến lộn ruột ý."

"Tức cũng tốt. Sớm nên có người đập cậu ấy vài cú, kích thích một chút, biết đâu tốt hơn thì sao?" Dương Thù thấy chiếc Mercedes đằng trước khởi động liền dụi thuốc. "Xe chạy rồi, đi thôi."

...

Tâm trạng ngột ngạt và nóng nảy của Cảnh Minh không hề vơi đi mà có khuynh hướng càng lúc càng trầm trọng. Trong lòng anh bất chợt dâng lên một nỗi khủng hoảng khôn tả, như thể có thứ gì đó rất quan trọng của mình nhưng không thể giữ được nữa.

Câu nói "em yêu anh" đêm đó trên cầu vượt còn vang vọng bên tai, thế mà hôm nay đã là "bạn em" với người khác rồi.

Hừ! Cảm giác ngạt thở giống như có một đôi tay sắt bóp chặt lấy cổ họng anh. Hầm hằm ra khỏi thang máy, anh đi thẳng lên văn phòng. Mấy nhân viên công ty đi đến đều không dám chào hỏi, rồi rít tránh đường.

Cảnh Minh lạnh mặt đi đến cửa thì thấy Hà Vọng. Bước chân anh tức tốc khựng lại, sắc mặt cố giữ về bình thường.

Hà Vọng đứng dậy khỏi ghế, gọi: "Cảnh Minh."

Anh đứng yên giây lát, không nói câu nào, đi đến mở cửa vào văn phòng. Hà Vọng đi theo anh, tiện tay đóng cửa lại.

Hai người ngồi đối diện nhau qua chiếc bàn làm việc. Ánh nắng cuối tháng Chín mỏng manh rọi qua cửa sổ, chia chiếc bàn thành hai mảng sáng tối. Hà Vọng ngồi giữa những tia nắng êm dịu, Cảnh Minh ngồi nơi bóng râm. Hai người bạn quen nhau từ thời niên thiếu bắt đầu theo đuổi ước mơ, cùng kề vai chiến đấu, là đôi tri kỷ tương đồng từ tính cách đến tài năng thiên phú. Cả hai bị ngăn cách bởi quãng thời gian sáu năm rông, đến giờ phút này, mọi việc đều khó diễn đạt thành lời.

Hà Vọng cất lời trước: "Chuyện Đỗ Nhược dẫn cậu đi xem thi đấu là chủ ý của mấy người bọn tôi."

Cảnh Minh im lặng nhìn chằm chằm đường phân cách sáng tối trên bàn.

"Đỗ Nhược đã kể lại cho tôi nghe những lời cậu nói, bao gồm cả nguyên nhân tai nạn của Prime No.2." Hà Vọng khẽ liếm môi, có chút khó khăn nói tiếp: "Cảnh Minh, không phải chỉ một mình cậu phát hiện, về sau tôi và những người khác đều phát hiện cả. Có lẽ cũng vì vậy nên trong quá trình bọn tôi đi học, không ai liên lạc với ai, đều cố ý né tránh nhau."

Cảnh Minh thoáng kinh ngạc, ngược mắt nhìn Hà Vọng.

Hà Vọng lại nhìn anh: "Nhưng sau đó thì sao, Cảnh Minh, Prime không thể giải tán như thế. Những năm qua, trong lòng mỗi người đều canh cánh chuyện này, dẫu đi bao xa thì tìm vẫn quanh quẩn nơi đây, chưa từng tan rã."

Trong lòng cậu nghĩ thế nào tôi biết rõ. Nói thật, nếu tôi là trưởng nhóm, có thể tôi cũng như vậy... Nhưng mà Cảnh Minh, từ đầu đến cuối tôi vẫn cho rằng, quyết sách của cậu không sai. Nếu quay trở lại thời điểm ban đầu, tôi vẫn ủng hộ cậu. Khi ấy, ý nghĩ "hàng cao từng bước một" của cậu căn bản là đúng. Nhưng lúc đó, mỗi người trong chúng ta đều không nghĩ được, đi thêm một bước đã là cực hạn rồi. Ngày xưa chúng ta nào có nghĩ đến đó chính là cực hạn của nhóm mình đâu?" Mắt Hà Vọng hoe đỏ, vừa đau khổ vừa không cam lòng, "Lý Duy cũng không nghĩ vậy, thế nên cậu ấy không tin."

Mày Cảnh Minh cau chặt, ánh mắt bỗng chốc tan rã, dường như thấy lại cảnh tượng năm xưa, No.2 chờ Lý Duy lao đến cuối đường.

"Tôi thừa nhận, cậu thân làm nhóm trưởng, không giữ được bình tĩnh vào thời điểm ấy, trách nhiệm thất bại nên là cậu gánh. Nhưng sau tất cả những chỉ trích chửi rủa đều chia về phía cậu, cậu gánh vác tất cả tội danh, bảo vệ tiền đồ của tất cả chúng tôi, như vậy đã đủ rồi."

Cậu bảo, cậu không tin tưởng vào máy móc nữa, không phải, điều cậu không tin tưởng chính là nhược điểm của nhân tính. Nhưng con đường hướng đến công nghệ không người lái này sẽ luôn có người đi. Cậu không làm, người khác cũng sẽ làm. Cậu muốn nhường con đường này cho người khác sao?" Hà Vọng nhìn chăm chăm vào mặt Cảnh Minh, hỏi gần từng câu từng chữ: "Họ cũng là người, cậu muốn giao những nhược điểm kia vào tay người khác, hay kiểm soát trong tay mình?"

Lòng ngực Cảnh Minh lên xuống kịch liệt, vô thức nghiêng chặt răng. Mỗi câu của Hà Vọng đều đập trúng nỗi đau và sự không cam lòng của anh. Anh yên lặng thật lâu mới lên tiếng: "Qua một thời gian nữa tôi sẽ đi tìm cậu."

Hà Vọng khẽ giật mình, lát sau ánh mắt gần như lóe lên tia sáng. Người có tính cách như anh ta mà lại có thể kiềm chế gắt gao: "Được." Tiếp đó lập tức viết số điện thoại của mình lên tờ giấy ghi chú: "Tôi biết nhất thời cậu không thể nghĩ rõ ràng được. Cậu cứ từ từ cân nhắc, không vội."

Điều nên nói đã nói xong, Hà Vọng biết chừng mực không tạo thêm áp lực cho anh: "Tôi chờ cậu."

Dứt câu liền chia tay với Cảnh Minh, anh sừng sốt, Hà Vọng bật cười: "Đã sáu năm chúng ta không bắt tay rồi."

Cảnh Minh từ từ đưa tay đến. Cách chiếc bàn, bàn tay hai người bạn thân siết chặt lấy nhau, hơi nóng hơi lạnh len thẳng vào tim.

Hà Vọng bắt tay với anh xong lập tức ra về. Một mình Cảnh Minh lặng lẽ ngồi trong văn phòng rộng lớn. Tia nắng tháng Chín từ phía bàn đối diện chậm rãi chiếu tới chỗ anh, đọng lại nơi đây mất muôn ngàn tia sáng rực rỡ như đá quý. Đủ mọi cảm xúc tuôn trào trong lòng ngực, bất an, sôi sục, thanh tẩy, tất cả hòa vào nhau rồi xồng ra tứ phía, như đang tìm kiếm lối thoát, tìm kiếm sự cứu rỗi.

Anh hít thật sâu, bản thân không tài nào thông suốt và thư giãn được, cúi gằm đầu đưa tay lên bóp trán.

...

Trong văn phòng của Dịch Khôn, Đỗ Nhược ngồi bên này bàn làm việc, cũng bóp trán hết như vậy. Dịch Khôn đặt cốc nước trước mặt cô rồi ngồi xuống.

Cô ngẩng đầu nhìn cốc nước, sắc mặt dần khôi phục lại bình thường: "Vừa rồi là em quá xúc nổi, xin lỗi."

Dịch Khôn im lặng một hồi mới nói: "Không cần phải xin lỗi, anh rất vui vì em đã bảo vệ cho anh. Nhưng anh cũng phải nói rõ, chuyện thu mua em đã hiểu lầm cậu ấy rồi. Có thể do em trùng hợp nghe được cuộc đối thoại không mấy thân thiện của anh và cậu ta. Nhưng không có cách nào, từ ban đầu anh và cậu ta biết nhau đã như vậy. Thái độ đúng là không tốt, nhưng không hề liên quan đến chuyện thu mua."

Đỗ Nhược khổ tâm không nói nên lời. Cô vốn không phải bảo vệ Dịch Khôn, chẳng qua là đề nén lâu quá muốn bộc phát, trùng hợp mượn chút hiểu lầm này để đẩy Cảnh Minh một cái thôi. Cô nhìn về phía Dịch Khôn: "Không phải trước đây anh nói muốn điều hành công ty của mình sao?"

"Nhưng anh cũng nói, đây không phải chuyện một mình anh có thể quyết định, còn phải xem suy nghĩ của cổ đông khác." Dịch Khôn bình thản giải thích: "Nói cho cùng, anh là thương nhân mà."

Đỗ Nhược lặng thinh chốc lát lại hỏi: "Sao anh lại tranh chấp với anh ấy?"

"Đàm phán đương nhiên sẽ xảy ra tranh chấp vì lợi ích của mỗi bên. Xưa nay anh và cậu ta chưa bao giờ có thể lịch sự nói chuyện với nhau cả."

"Vậy chuyện thu mua..."

"Đội cuối tuần mấy phó tổng và quản lý cấp cao đi công tác về sẽ họp hành bàn thảo. Chuyện này rất phức tạp, có lẽ mọi người không đồng ý, hoặc cũng có thể đồng ý nhưng sẽ vướng mắc vài điều khoản không chừng. Bây giờ nói gì đều hơi sớm, cứ làm tốt việc của mình, yên lặng chờ xem thế nào."

"Dạ."

Ra khỏi văn phòng của Dịch Khôn, Đỗ Nhược cảm thấy cũng nên điều chỉnh lại trạng thái của mình rồi. Cứ phân tâm vì chút chuyện này thật sự không phải kết quả mà cô mong muốn. Song nghĩ đến khi nãy cãi nhau với Cảnh Minh, cô lại thấy chột dạ. Có ý kích thích anh, không biết có gây ra phản ứng ngược không nữa. Nhưng cô cũng đã bị dồn đến vách núi rồi, không còn đường nào để đi nữa. Nếu chiêu này không thành công, cô thật sự không biết phải làm sao.

Đầu óc hỗn loạn, cô buồn bã lê bước về văn phòng của mình, nào ngờ Hà Hoan Hoan gọi điện đến, vui sướng hét lên: "Cầu hôn rồi! Cỏ Nhỏ, Tăng Khả Phàm cầu hôn với mình rồi."

Đỗ Nhược còn chưa hoàn hồn lại, đầu đau như muốn nứt ra, thần thò nói: "À, chúc mừng nhé!"

Hà Hoan Hoan bắn liên thanh kể về một đồng chí tiết chuyện cầu hôn: "Trước đó không phải mình đã nói sẽ vờ ngạc nhiên sao? Hoàn toàn vô ích, lúc anh ấy thật sự mở lời trước mặt mình, mình cảm động chết được, khóc luôn ấy!"

Đỗ Nhược ngồi trước bàn làm việc, chống tay lên trán cười gượng: "Vậy thì tốt, chúc mừng cậu."

Hà Hoan Hoan nhận thấy được gì đó: "Cậu đang bận sao? Eo ôi xin lỗi."

"À, không có." Đỗ Nhược bưng tỉnh lại. Cảm thấy hơi áy náy vì không toàn tâm chia sẻ niềm vui với bạn mình, cô vội đứng dậy đi đến bên cửa sổ sát đất, cười hời hợt: "Cậu kể cho mình nghe thêm đi."

"Không phải đang bận thật chứ?" Hà Hoan Hoan nghi ngờ.

"Không có, bây giờ đang rảnh đây."

"Vậy thì tốt, mình kể cậu nghe..." Bên kia, Hà Hoan Hoan lại ríu rít kể.

Đỗ Nhược nhìn ra khung cảnh mùa thu ngoài cửa sổ, mỉm cười lắng nghe. Trước khi cúp máy, Hà Hoan Hoan cho hay đã hẹn Hạ Nam và Khuru Vũ Thần, tối nay bốn người họ ăn mừng. Đỗ Nhược cũng đồng ý tham gia.

...

Sắp đến giờ tan sở, Dương Thủ đi ngang qua văn phòng của Cảnh Minh, khẽ giọng hỏi thư ký: "Còn ở đây à?"

"Dạ." Cô thư ký gật đầu, nhỏ giọng đáp: "Tự giam mình trong phòng một ngày rồi, cũng không có động tĩnh gì, không biết làm sao nữa."

Dương Thủ không ngờ cuộc cãi vã sáng nay với Đỗ Nhược lại tác động mạnh đến Cảnh Minh như vậy. Cô vừa định gõ cửa thì Cảnh Minh đã kéo cửa bước ra, vẻ mặt rối rắm: "Có chuyện gì không?"

Dương Thủ thầm kinh ngạc, rất hiếm khi Cảnh Minh để lộ nội tâm rối loạn lên mặt thế này: "Không có, hỏi cậu tối nay muốn ăn gì thôi."

"Không cần lo cho tôi. Mọi người tan ca trước đi, tôi ra ngoài một chuyến." Anh cất bước bỏ đi.

Dương Thủ ngoái đầu nhìn theo: "Tôi bảo Trần Hiền đi cùng..."

"Không cần." Người đã khuất sau khúc cua hành lang.

Chiếc Mercedes chạy một mạch đến cổng tòa nhà văn phòng của Nguyên Càn, xe còn chưa dừng hẳn Cảnh Minh đã nôn nóng đẩy cửa bước xuống. Anh đi ngược chiều với nhóm nhân viên văn phòng đang tan sở, ấn thang máy lên tầng hai mươi hai. Tới văn phòng công ty Nguyên Càn, mắt anh tìm đảo dắc.

Thấy được văn phòng của Đỗ Nhược, biểu cảm anh như thể người chết đuối tìm được bè gỗ, vội sải bước đi đến, trực tiếp mở ra đi thẳng vào.

Ghế làm việc xoay lại, Hà Hoan Hoan nâng niu hộp nhẫn trong tay, vui vẻ ngẩng đầu lên. Ánh mắt hai người giao nhau, thoáng chốc đều sững sờ. Đã nhiều năm Hà Hoan Hoan không gặp Cảnh Minh, cô đánh giá anh từ trên xuống dưới một lượt, thăm xuyết xoa, sao anh ngày càng đẹp trai thế nhỉ? Thảo nào hồn vía Đỗ Nhược cứ treo ngược cành cây.

Cảnh Minh hỏi thẳng: "Đỗ Nhược đâu?"

"Cậu ấy đi rửa tay rồi." Hà Hoan Hoan nuốt khan. Dù sao Cảnh Minh cũng là nhân vật làm mưa làm gió, khí thế hùng hực, gây cho cô một cảm giác bí bách khó hiểu.

Cảnh Minh quay người định ra ngoài tìm, lại thoáng thấy tay Hà Hoan Hoan đang đặt trên bàn làm việc của Đỗ Nhược, trong tay là một chiếc hộp có nhẫn kim cương chói sáng.

Anh sững người, vẻ mặt ngây dại: "Đó là của ai?"

Hà Hoan Hoan đảo mắt, hất cằm lên: "Người ta tặng cho Cô Nhỏ, chắc là cầu hôn rồi."

Sắc mặt anh phút chốc thay đổi, nhìn chăm chăm vào chiếc nhẫn kia.

"Cô Nhỏ của bọn tôi đắt hàng lắm nhé! Đã xinh đẹp còn hiền lành, vừa chăm chỉ vừa thông minh, đã vậy còn không ham hư vinh, ai cũng muốn cưới thôi..."

Cửa bị đóng sầm lại, Hà Hoan Hoan giật nảy cả mình, ngẩng đầu lên không thấy bóng dáng Cảnh Minh đâu.

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72

Hà Hoan Hoan không ngờ Cảnh Minh lại trực tiếp quay đầu rồi đi, bỗng có cảm giác mình đã gây ra họa lớn rồi. Nhớ đến biểu cảm khi nãy anh biết được chủ nhân của chiếc nhẫn cầu hôn thì lòng dạ càng không yên.

Đang ôm hộp nhẫn lo lắng bất an, cửa lại được đẩy ra lần nữa, Đỗ Nhược đi vào: "Đi thôi."

Hà Hoan Hoan lập tức chạy đến: "Cô Nhỏ, vừa nãy Cảnh Minh đến tìm cậu, chắc chưa đi xa đâu, chúng ta mau xuống kiểm cậu ta đi."

Đỗ Nhược ngó người, lại nhớ đến vụ cãi nhau hồi sáng: "Anh ấy đến tìm mình làm gì?" Ngoài miệng hỏi như thế nhưng tay đã bất giác bắt đầu cầm lấy túi và chìa khóa đi về phía cửa.

"Minh..." Hà Hoan Hoan ngập ngừng không dám thú tội. "Cậu gọi điện thoại hỏi thử xem."

"Minh không có số điện thoại của anh ấy." Đỗ Nhược vừa nói vừa rảo bước ra khỏi phòng.

Đến cửa lại chạm mặt với Dịch Khôn: "Đỗ Nhược, anh đang định tìm em đây."

"Ồ, có gì không?"

"Buổi tối em rảnh chứ?"

"Tối nay em có hẹn với bạn rồi, có việc gì sao?"

"Không có gì, chẳng qua là ăn uống bàn chuyện làm ăn thôi. Em đi chơi với bạn đi."

"Vậy xin lỗi, em đi trước nhé!" Đỗ Nhược chào hỏi qua loa, vội vàng chạy ra thang máy.

Hà Hoan Hoan vừa chạy vừa quay đầu nhìn Dịch Khôn, rồi nhìn dáng vẻ gấp gáp của Đỗ Nhược, vội ấn thang máy giúp.

Cảnh Minh ra khỏi tòa nhà văn phòng, tài xế thấy thế tức khắc mở cửa xe cho anh, không ngờ anh lại nhấc chân đá một cú vào đuôi xe. Anh tài xế sợ khiếp vía không dám hó hé lời nào.

Cảnh Minh hít thở thật sâu rồi ngồi vào xe. Anh tài xế đóng cửa lại, rón rén ngồi vào ghế lái. Người ngồi sau không lên tiếng, anh ta không dám khởi động xe.

Không biết đợi khoảng mấy phút, Cảnh Minh mới ra lệnh: "Lái xe!"

Anh tài xế vừa đạp ga thì Cảnh Minh đột ngột hô: "Dừng xe!"

Anh ta lập tức dừng lại. Cảnh Minh đẩy cửa sau ra, chạy thẳng vào tòa nhà văn phòng lần nữa. Đang giờ cao điểm, thang máy cứ dừng hết tầng này đến tầng khác. Vất vả lắm mới vào được thang máy, con số nhảy lên lại chậm chạp như rùa bò.

Cuối cùng đến tầng hai mươi hai, Cảnh Minh lao ra khỏi thang máy chạy đến văn phòng của Đỗ Nhược, đưa tay đẩy cửa nhưng cửa đã khóa. Cô tan làm rồi.

Lòng anh bỗng nặng trĩu.

...

Đỗ Nhược và Hà Hoan Hoan tới bãi xe tầng hầm, nhưng xung quanh không có bóng dáng Cảnh Minh. Đỗ Nhược rướn cổ nhìn quanh nhưng không thấy, ù rừ lẩm bẩm: "Có thể anh ấy đi rồi."

Lòng Hà Hoan Hoan hoảng loạn, vừa định thú nhận với Đỗ Nhược thì Khuru Vũ Thần gọi đến thúc giục, nói cô ấy và Hạ Nam đã đến nhà hàng rồi. Hà Hoan Hoan buông điện thoại xuống, nói nhỏ: "Hay là cậu đi tìm cậu ta đi, xong việc thì đến chỗ bọn mình."

"Thôi, anh ấy đến rồi bỏ đi, chắc không có việc gì lớn đâu. Hôn nữa, hôm nay chúng ta ăn mừng cậu đính hôn, chuyện này quan trọng hơn, đi thôi."

"Nhưng vừa rồi cậu ta..."

"Không sao cả." Đỗ Nhược cười nhẹ: "Có chuyện gì lần sau mình gặp anh ấy lại nói. Hôm nay là ngày kỷ niệm rất quan trọng với cậu, cậu cứ vui vẻ hưởng thụ là được rồi."

"...Được." Hà Hoan Hoan càng khó mở lời hơn.

Bốn cô gái tụ họp với nhau, không khí vui vẻ phút chốc xua tan hết tất cả tâm tư rối loạn. Chủ đề bữa tối chỉ xoay quanh chuyện hôn nhân của Hà Hoan Hoan và Tăng Khả Phàm. Họ cùng uống rượu đỏ, ăn cơm Tây, cười đùa đến gần mười giờ đêm mới giải tán.

Đỗ Nhược và Hạ Nam về khu chung cư, vừa trèo lên tầng vừa riu rít tán gẫu về chuyện hôn lễ, tiếng cười nói vang vọng khắp cầu thang yên tĩnh. Lên đến giữa tầng năm, vừa rẽ cua về phía nhà mình, Hà Hoan Hoan đột nhiên im bặt, nụ cười cũng tắt ngấm.

Đỗ Nhược nhìn theo, thấy trong hành lang dơ dáy lộn xộn, Cảnh Minh mặc chiếc áo khoác mỏng màu tím đứng ngay cửa nhà cô, lặng lẽ chờ đợi. Ánh mắt anh dừng lại trên khuôn mặt Đỗ Nhược giây lát, rồi lại nhìn Hà Hoan Hoan, ánh mắt trở nên sắc bén.

Hà Hoan Hoan chợt dạ giấu tay đeo nhẫn ra phía sau rồi cúi đầu.

Đỗ Nhược ngẩn ngơ, từ từ bước lên bậc thang đến trước mặt anh, khẽ hỏi: "Sao anh biết em ở đây?"

Cảnh Minh chỉ im lặng nhìn cô, hiển nhiên không thể nói hôm đó cô say rượu, anh bám đuôi đến tận đây, thấy được căn phòng chung cư tầng sáu này vẫn sáng đèn.

"Anh đến lâu chưa?" Cô lại nhỏ nhẹ hỏi han.

Anh gằn giọng: "Mới đến."

Đỗ Nhược đoán chắc anh đã đợi mấy tiếng rồi, đành ù ề cúi đầu mở cửa.

Cảnh Minh nhìn về phía Hà Hoan Hoan lần nữa, cô ấy run run, toàn thân căng thẳng. Anh chỉ vào túi quà đặt ngay cửa, cất giọng lãnh đạm không hề khách sáo: "Lần đầu đến chơi, làm phiền rồi."

Đỗ Nhược ù ù cạc cạc không hiểu ra sao. Không khí nơi lối đi chật hẹp này vô cùng quái gở.

Hà Hoan Hoan lấy hết can đảm cầm túi quà lên bước vào nhà: "Hai cậu cứ trò chuyện đi." Rồi cô lập tức tự giác chạy về phòng, đóng cửa nhanh như chớp, để lại Đỗ Nhược đang trở mặt nhìn.

Căn hộ vốn chật chội, phòng khách chính là lối đi trong nhà, không bàn không ghế, vóc dáng anh lại cao lớn, đứng chung với cô ở đây quả thật không có chỗ xoay người.

Đỗ Nhược lúng túng bảo: "Anh vào... phòng em ngồi đi."

Mà phòng cô cũng chẳng rộng cho lắm, còn nhỏ hơn phòng vệ sinh nhà anh, chỉ hai bước đã đi từ cửa đến giường. Cảnh Minh đứng trước cửa phòng cô, còi giày đi lên thăm. Đỗ Nhược chợt nghĩ đến gì đó bèn hỏi: "Anh ăn cơm chưa?"

Cảnh Minh nhìn ra bệ cửa sổ: "Ăn rồi."

Làm sao Đỗ Nhược không biết tính tình quái đản kỳ cục của anh: "Để em nấu cho anh bát bánh trôi, xong nhanh lắm." Dứt lời liền quay người đi ra phòng bếp, lúc sau truyền đến tiếng động nồi bát vang lanh canh.

Cảnh Minh đứng bỏ tay vào túi, nhìn lướt phòng ngủ cô một vòng. Căn phòng gọn gàng, tông chủ đạo là màu nhạt, bên bệ cửa sổ trồng vài chậu sen đá, chú cá nhỏ bơi trong chậu nước trông cô động tiền. Không khí thoang thoảng hương thơm, là hương sữa tắm và mỹ phẩm dưỡng da của cô. Anh không thể ngồi xuống thăm, cũng không tiện ngồi lên giường, vì vậy chỉ có thể kéo chiếc ghế nhỏ trước bàn sách của cô ra. Vừa định ngồi xuống thì nghe tiếng loẹt xoẹt vang lên, cúi đầu lập tức thấy một chú robot nhỏ màu trắng hơn hờ chạy đến bên kia thăm, sột soạt dọn dẹp bụi trên giày anh.

Anh đóng cửa phòng lại. Wall-E bỗng bị mất giày, ngẩng đầu ngờ ngàng nhìn anh, mặt mày ỉu xiu cúi xuống: "Oe!" Về mặt ẩm ức kia tội nghiệp làm sao.

Cảnh Minh thấy thế lại mở cửa ra, xách giày vào đặt trước mặt Wall-E.

"Òa!" Wall-E vui mừng vung vẩy đôi tay nhỏ, cười tí mắt, lại hi hục lau bụi bẩn trên giày.

Anh nhìn nó chốc lát, mới thấp giọng hỏi: "Mày có phải tên Wall-E không?"

Wall-E quay đầu nhìn anh, vui vẻ lắc lư đầu: "Ồ..."

Anh trừu mến sờ đầu chú robot. Cửa phòng mở ra, Đỗ Nhược bưng một bát bánh trôi đến, mặt cô đỏ ửng do hơi nóng trong bếp. Anh nhận lấy bát bánh trôi đặt xuống bàn, cầm thìa khuấy đều cho hơi nóng tan bớt, ăn từ tốn.

Trong phòng không có chỗ ngồi nào khác, Đỗ Nhược đành ngồi bên mép giường nhìn bóng lưng anh. Anh im lặng ăn bánh trôi, hai người không nói gì với nhau cả. Căn phòng im ắng chỉ có tiếng Wall-E đi tới đi lui trên thảm, hết nhìn anh lại nhìn cô, xong thì đi soi gương ngắm mình.

Qua hồi lâu, cô mới khẽ khàng cất lời: "Chuyện hồi sáng... là em không đúng."

Anh thoáng khựng lại, thìa rơi xuống bát. Cô cúi đầu xoắn ngón tay vào nhau, thừa nhận: "Là em cố ý chọc tức anh. Anh đừng giận, cũng đừng để bụng."

Cảnh Minh vẫn im lặng, Đỗ Nhược lúng túng rướn cổ thấy bát đã cạn liền đứng dậy đi đến: "Em đi rửa bát."

Tay còn chưa kịp chạm vào thì anh đã quay người sang, bất ngờ kéo cô đến ôm lấy eo cô. Toàn thân Đỗ Nhược tê rần, đứng sững tại chỗ.

Cảnh Minh ôm siết eo cô, vùi đầu vào giữa ngực và bụng cô, hé miệng gọi: "Nhược Xuân!"

Mắt cô chợt ươn ướt, cố gắng mở mắt thật to: "Ủm?"

Giọng nói anh như đã phải chịu đựng đủ mọi nỗi mệt mỏi và tuyệt vọng trong sáu năm ròng rã: "Hãy cứu anh."

Nước mắt Đỗ Nhược rung rung, cuống quýt gạt đi sợ bị anh phát hiện, cố giữ giọng khỏi nghẹn ngào: "Được, anh nói đi, em phải cứu thế nào?"

"Em đừng đi."

"Em không đi, em luôn ở đây mà."

"Em đợi anh thêm mấy ngày nữa được không?" Đầu anh vô thức cọ nhẹ vào bụng cô. "Hôm nay em nói đúng, anh không có mục tiêu, không có mục đích. Muốn điều gì, tương lai thế nào, anh đều không thấy rõ... Em nói rất đúng, Nhược Xuân, em cho anh mấy ngày để anh nghĩ kỹ tất cả. Hình như anh lạc đường rồi nhưng anh sẽ trở về, em hãy chờ anh được không?"

Cô đưa mu bàn tay chùi mắt, gạt đầu: "Được, em chờ anh." Rồi nhẹ nhàng ôm lấy đầu anh, vuốt tóc anh. "Anh đừng nóng vội, càng không phải sợ, em không đi đâu cả, bọn em đều không đi đâu hết."

Anh tựa đầu vào cô, ôm siết lấy cô, im lặng rất lâu. Dần dà, cô cảm nhận được nơi bụng mình ảm ướt nóng nóng. Nước mắt của ai đó đã lặng lẽ thấm ướt áo cô rồi.

...

Đỗ Nhược rửa bát xong trở về phòng, bất ngờ phát hiện Cảnh Minh nằm co ro ngủ trên giường của cô. Chiếc giường vừa nhỏ vừa ngắn, anh chỉ nằm nghiêng mà gần như đã chiếm hết diện tích.

Cô rón rén đi đến đắp chăn cho anh, ngồi xổm dưới sàn ngắm nhìn khuôn mặt anh ngủ say, an tĩnh và yếu ớt, đầu mày khẽ chau, dù đang ngủ vẫn lộ rõ nét mệt mỏi. Cô nghiêng đầu lắng lắng ngồi bên cạnh anh, anh thoáng nhíu mày sâu hơn, dường như cảm thấy ánh sáng hơi chói mắt.

Cô muốn để anh ngủ thêm một lát nên nhẹ nhàng đứng dậy tắt đèn, đi đến phòng Hà Hoan Hoan.

Hà Hoan Hoan đang ngồi trên giường lướt điện thoại, ngẩng đầu lên hỏi: "Cậu ta đi rồi hả?"

"Chưa. Ngủ mất rồi, hình như mệt quá." Đỗ Nhược vô tình liếc sang túi quà tặng trên sofa.

"Hồi đại học, cậu ta từng mua một đồng quà đến mua chuộc bọn mình, không ngờ nhiều năm sau vẫn không thay đổi thói quen này."

Đỗ Nhược tươi cười: "Mình cũng cảm thấy anh ấy không hề thay đổi."

"Hai cậu định quay lại với nhau thật hả?"

Đỗ Nhược lặng thinh.

"Mình biết thừa, cậu ta mà lên tiếng thì cậu sẽ quay lại với cậu ta ngay thôi." Hà Hoan Hoan thở dài: "Cậu nhường nhịn cậu ta quá, như vậy không tốt đâu. Cô Nhỏ, mình thấy cậu nên thử quen với người khác, tìm người điều kiện tương đối, tính tình ôn hòa chừng chặc, quan tâm chăm sóc cho cậu, sống cuộc đời yên bình giản dị đi. Cậu không thích hợp với cuộc sống sóng gió bấp bênh, yêu đương với người như Cảnh Minh khổ lắm..."

"Mình chỉ yêu mỗi anh ấy thôi." Đỗ Nhược nhẹ ngắt lời.

Hà Hoan Hoan thảng thốt: "Mình thừa nhận, Cảnh Minh đúng là rất xuất sắc, từng quen với người như cậu ta chắc chắn rất khó vừa ý người khác. Nhưng cậu có nghĩ, đây có lẽ chỉ là lòng hư vinh trong tình yêu..."

"Không phải." Đỗ Nhược lại ngắt ngang: "Hoan Hoan, cậu không biết hoàn cảnh sống của mình, nên có rất nhiều việc cậu không rõ. Từ bé, mình chỉ biết học và học, không có bất cứ gì khác. Cả đời mình giống như cái máy không ngừng vươn lên, không ngừng nỗ lực và cố gắng, luôn phấn đấu và liêu lĩnh, nhưng không hề hiểu được ý nghĩa của việc ấy. Bên cạnh mình không có bạn bè để tâm sự, mẹ mình cũng không hiểu mình. Ngay cả chuyện vui vì thi được điểm cao cũng chỉ là biểu hiện ngoài mặt thôi."

Nhưng về sau, mình đã biết vui về thật sự là thế nào. Sau khi lên đại học, lần đầu tiên mình cảm thấy vui về một cách thuần túy là hôm đại học thể dục thể thao, anh chàng đẹp trai nhất trường đã khen mình xinh xắn. Lần thứ hai ở phòng thí nghiệm, chàng trai cừ khôi nhất trường đã khen con quay hồi chuyển mình làm rất khá. Tiếp sau đó là chế tạo Prime No.1, cây ngày cây đêm với cả nhóm, dù chỉ ăn uống đơn giản cùng nhau cũng đã thấy rất vui. Khi ấy mình mới biết ý nghĩa của nỗ lực, ý nghĩa của ước mơ. Giống như mọi thứ bỗng trở nên chân thật và có sự sống vậy."

Mắt cô ngân ngấn nhưng môi lại mỉm cười.

"Bốn tháng hạnh phúc và vui sướng nhất đời mình chính là bốn tháng làm bạn gái của Cảnh Minh. Tuy rằng bọn mình luôn xảy ra mâu thuẫn cãi vã, anh ấy nóng tính, còn mình thì ương ngạnh. Thế nhưng, mặc kệ anh ấy giận đến cỡ nào, bất kể mình giận đối anh ấy ra sao, anh ấy cũng không hề đòi chia tay, vì anh ấy thật sự thích mình, thương mình, biết nói ra lời ấy dù chỉ là nói dối cũng sẽ khiến mình đau lòng. Các cậu không biết lúc anh ấy cười với mình trông vui tươi và đẹp đẽ cỡ nào đâu, cũng không biết khi anh ấy nhìn mình, đôi mắt sáng lấp lánh tựa như chứa đựng cả bầu trời sao. Mình đã được nhìn thấy, cũng cảm nhận được rất sâu sắc."

Lúc đầu yêu nhau, mình luôn sợ sệt và nhút nhát, là anh ấy đi về phía mình, chìa tay ra với mình, kéo mình vào thế giới của anh ấy. Bây giờ đến lượt mình phải kéo anh ấy trở lại, mình tuyệt đối không buông tay."

Mắt Hà Hoan Hoan long lanh, dường như cô cũng cảm động trước những tâm sự của Cỏ Nhỏ, vội gạt vài giọt lệ thoáng muốn rơi, nhẹ nói: "Mình chỉ sợ cậu lại đau khổ nữa thôi."

"Mình có cảm giác, về sau anh ấy sẽ không để mình chịu đau khổ nữa đâu." Đỗ Nhược rung rung lệ, nhoen môi nở nụ cười đáng yêu và thỏa mãn.

"Được rồi, được rồi, mình hiểu rồi. Cậu đã nói thế, sau này mình sẽ ủng hộ cậu vô điều kiện. Dù sao cậu ta đẹp trai như thế, chắc chắn cậu cũng không quá thiệt thòi."

Vừa dứt lời, hai cô nàng cùng cười phá lên, vừa cười vừa lau nước mắt. Hà Hoan Hoan nhào đến ôm cô: "Cỏ Nhỏ, mình chỉ hy vọng cậu hạnh phúc, nhất định phải hạnh phúc."

Mắt Đỗ Nhược ươn ướt lần nữa, gạt đầu chắc chắn: "Ừ. Mình sẽ hạnh phúc."

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73

Đỗ Nhược đang trò chuyện với Hà Hoan Hoan bỗng nghe thấy tiếng chuông điện thoại di động phòng kế bên vang lên, bài *Breakin' Point*. Cô ngạc nhiên không thôi, đã xa cách nhiều năm, anh vẫn dùng nhạc chuông ngày trước.

"Mình về phòng đây."

Cô chào Hoan Hoan rồi chạy ngay về phòng. Cảnh Minh đã ngồi dậy, cúi đầu dụi mắt, lẩm bẩm: "Anh ngủ bao lâu rồi."

"Chừng mười phút thôi... Mấy ngày qua công việc bận lắm sao? Thấy anh mệt mỏi quá."

Anh chỉ mơ hồ "ừ" một tiếng rồi vén chăn, bỏ chân xuống giường ngồi giây lát mới nói: "Ăn bát bánh trôi kia xong liền buồn ngủ, có phải em bỏ thuốc anh không vậy?"

"Nhảm nhí." Cô khề đá anh.

Anh ngồi một lát, ánh mắt dần tỉnh táo mới đứng dậy nói với cô: "Đã muộn rồi, em nghỉ ngơi sớm đi... Anh về đây."

Đỗ Nhược gạt đầu: "Ừ."

Anh đưa di động cho cô: "Số điện thoại."

Đỗ Nhược nhập số mình vào, ấn gọi đi rồi trả lại anh. Anh đi đến thăm mang giày vào, Wall-E hí hửng chạy đến, thân thiết vuốt gấu quần cho anh. Anh khom lưng vỗ đầu nó. Cô khó hiểu đỏ mặt, nghĩ thầm chắc chắn anh biết rồi.

Đưa Cảnh Minh đến cửa, Đỗ Nhược giẫm chân cho đèn cảm ứng âm thanh ở hành lang sáng lên. Trong ánh đèn mờ nhạt, anh quay đầu nhìn cô: "Mấy ngày nữa anh đến tìm em."

"Ừ."

Đến khúc cua, anh ngẩng đầu nhìn cô vẫn đứng ở cửa dõi mắt trông theo. Cảnh Minh khẽ hát cảm ý bảo cô vào nhà rồi đi thẳng xuống dưới. Đỗ Nhược nằm ngả xuống giường, nhìn trần nhà hít thở thật sâu, tâm tình dần ổn định lại.

Lúc chuẩn bị đi rửa mặt thì điện thoại di động đổ chuông. Số của mẹ cô gọi đến nhưng người nói chuyện lại là thím Ngô trong thôn, thím ấy nói mẹ cô bị thương rồi. Đỗ Nhược sợ hãi vội hỏi chuyện gì xảy ra mới biết hôm qua mẹ cô bị ngã gãy tay, đã được chữa trị, bà không muốn cô lo lắng nên giấu nhẹm.

Đỗ Nhược đặt điện thoại xuống, vừa đau lòng vừa tức giận, lập tức gọi cho Dịch Khôn: "Đàn anh, mẹ em ngã bị thương, em xin nghỉ phép một tuần nhé."

"Mai về quê à?"

"Dạ. Em đặt vé máy bay sớm."

"Được, em đừng lo lắng quá, nếu cần ở lâu thêm vài ngày thì cứ nói. Quay lại muộn một chút cũng không sao."

"Em biết rồi, cảm ơn anh."

Đỗ Nhược đặt vé chuyến bay sớm nhất, thu dọn qua loa vài bộ đồ. Hà Hoan Hoan đến gõ cửa: "Sao vậy?"

"Mẹ mình ngã gãy tay. Mình về nhà một chuyến."

"Nặng lắm không?"

"Không đến nỗi, cậu đừng lo, bó bột rồi." Đỗ Nhược nhét quần áo vào vali.

"Sắp mười hai giờ rồi. Bốn giờ cậu phải thức dậy đến sân bay hả?"

"Không sao đâu, lên máy bay ngủ được mà. Yên tâm, mình nhất định sẽ mau chóng trở về tham gia lễ đính hôn của cậu."

"Chuyện này không quan trọng, trên đường nhớ chú ý an toàn đấy."

"Biết rồi."

Hà Hoan Hoan về phòng liền đảo mắt tính toán, gọi điện thoại cho Tăng Khả Phàm: "Số điện thoại của Vạn Tử Ngang học cùng lớp anh là gì?"

...

Đỗ Nhược tỉnh giấc lúc bốn giờ rưỡi. Buổi sớm tỉnh mơ vào những ngày thu nhiệt độ rất thấp, cô gọi xe đến sân bay rồi trời mới hừng vài tia nắng. Các làn đường quanh sân bay người xe đông nghịt. Đỗ Nhược kéo vali chạy nhanh đến quầy làm thủ tục, bỗng khựng bước...

Cảnh Minh đang đứng đợi cô ở phía trước. Đỗ Nhược chớp mắt đi đến: "Sao lại trùng hợp như vậy? Anh... đi công tác hả?"

Cảnh Minh thân nhiên đáp: "Mẹ anh biết chuyện mẹ em bị ngã, bảo anh đến thăm."

Đỗ Nhược vội xua tay: "Không cần đâu, cảm ơn dì, dì có lòng quá rồi, nhưng thật sự không cần đâu."

Cảnh Minh nhìn thẻ căn cước trong tay cô, cầm lấy rồi đi đến quầy. Trán Đỗ Nhược lấm tấm mồ hôi, chạy theo: "Không cần đâu mà. Nhà em... xa lắm, rất khó đi, hoàn cảnh cũng không tốt, không ở được đâu. Không cần mà, anh nói với dì đi. Em cảm ơn, nhưng thật sự..."

Cảnh Minh đưa hai tấm thẻ căn cước cho nhân viên quầy thủ tục, quay đầu lại nhìn cô: "Anh nói với mẹ, mẹ mắng anh thì sao?"

Đỗ Nhược á khẩu. Hai tấm vé máy bay được nhân viên phục vụ hành khách chuyển cho anh. Mọi việc đã định, ván đã đóng thuyền.

"Đi thôi."

Đỗ Nhược ỉu xiu đi theo sau lưng anh. Anh là ông trời con, ai dám mắng anh chứ?

Lên máy bay, Cảnh Minh ngồi vào chỗ, dù ngang hay dọc đều không ổn. Đời này anh chưa từng ngồi khoang phổ thông, vậy mà còn mua vé giá rẻ giống Đỗ Nhược. Trong không gian chật chội gò bó, một người đàn ông to cao chừng 1m86 ngồi co ro trên ghế, chân tay không biết để ở đâu.

Đỗ Nhược đứng dậy: "Em ngồi giữa cho, anh ngồi gần lối đi đi."

Hai người đổi vị trí, một chân anh đưa ra ngoài, miễn cưỡng an vị. Đỗ Nhược thắm mệt, cật cánh không lâu đã nghiêng đầu ngủ thiếp. Cảnh Minh thức trắng cả đêm cũng mệt là, nhưng không sao ngủ được, cứ ngẩn người nhìn chăm chăm hư không.

Bốn giờ sau, máy bay đáp xuống biên giới Tây Nam. Vừa ra khỏi sân bay, ánh nắng vùng nhiệt đới đã chói lòa mắt người. Cảnh Minh cởi áo khoác vắt trên cánh tay, nhân tiện cầm luôn áo khoác cho cô.

Đỗ Nhược đề nghị: "Ở đây có khách sạn khá được, xung quanh cũng có mấy điểm tham quan thú vị, hay anh ở đây chơi vài ngày đi, xem như nghỉ phép."

Cảnh Minh cúi đầu nhìn cô: "Còn em?"

Cô lúng túng: "Đến nhà em phiền phức lắm, phải mất những năm, sáu tiếng nữa cơ."

"Vậy em còn lằng nhằng làm gì, đi thôi."

Cô đuổi theo lái nhái: "Phải ngồi xe từ đây đến một thành phố nhỏ, xuống huyện, qua trấn rồi đến xã, vào thôn, rồi lại đi đường..."

Anh dừng bước, nghĩ ngợi chốc lát: "Thế xa lắm, vậy ăn cơm ở sân bay trước đã."

Đỗ Nhược thấy không lay chuyển được anh, đành thua ah theo "đại thiếu gia".

Hai người com nước xong lại gọi xe đến trạm xe khách đường dài. Qua vài lần đổi xe, từ xe lớn đến xe nhỏ, từ thành phố sầm uất đến huyện thàn huyện náo, từ thị trấn xập xệ đến thị xã với chỉ một con đường quê.

Ba rưỡi chiều, đi hết một chặng đường trông chừng, hai người bước xuống chiếc xe cũ kỹ, đặt chân lên con đường bụi đất bay mù mịt. Hai bên đường là gò đất, dãy nhà thấp hai tầng xây dựng từ những năm chín mươi với quây bán tạp hoá, tiệm phân hoá học, siêu thị nhỏ và cửa hàng bán quần áo san sát nhau. Người đi đường lác đác, đám trẻ đi chân trần đen sì bẩn bết trên đất.

Trong cửa hàng có không ít người nhìn họ như sinh vật lạ. Cảnh Minh dáng vóc cao lớn, da dẻ trắng ngần, như thể khác chủng tộc với những người da đen thấp bé xung quanh.

Đỗ Nhược chạy vào một cửa tiệm hỏi thăm vài câu với ông chủ, lại đi ta ngoài nói với Cảnh Minh: "Lát nữa xe sẽ tới."

"Xe gì?" Cảnh Minh thuận miệng hỏi.

Đỗ Nhược háng giọng, vừa định nói chuyện thì thấy một chiếc xe tải nhỏ bám đầy bụi đất chạy đến dừng trước mặt hai người. Chiếc xe này cũ mớ, thân xe có lẽ vốn là màu xanh, bây giờ nước sơn đã tróc loang lổ, phần còn lại bị phơi nắng đến mức bạc màu, bùn đất tro bụi bám chặt cứng thân xe.

Đỗ Nhược gượng cười: "Đây, xe này."

Cảnh Minh ghen lời, nhìn vào buồng lái, giọng hoài nghi: "Có thể chứa được hai người sao?"

"Dĩ nhiên không được rồi." Đỗ Nhược nhắc vali đi ra khoang xe phía sau chuyên chở hàng, "Anh ngồi phía trước đi."

Cảnh Minh sai bước đi theo, nhắc vali của cô lên: "Em ngồi đằng trước đi."

"Đừng." Cô nói một cách nghiêm túc: "Đường núi quanh co xóc lắc, anh ngồi phía sau không chịu được đâu. Em không sao, đã quen rồi." Vừa nói vừa định trèo lên xe, không ngờ anh lại nhảy phốc lên chỗ chở hàng, đá văng tám vài bạt trên xe đi, ngồi thẳng xuống bao phân hoá học, điệu bộ không thể nào lay chuyển.

Đỗ Nhược bỗng cười khẽ.

Cảnh Minh thắc mắc: "Em cười cái gì?"

"Dáng điệu của anh ngồi trên đấy trông buồn cười lắm. Hay em chụp cho anh xem nhé?"

"Em dám." Mặt Cảnh Minh phớt đỏ.

Đỗ Nhược mím môi nén cười, nhắc chân trèo lên. Cảnh Minh giật mình đi đến đỡ cô lên xe: "Em làm gì vậy?"

"Trông chừng anh." Đỗ Nhược thông dong ngồi xuống. "Lỡ xe rẽ cua gấp quá, hắt anh bay xuống khe núi thì sao."

Cảnh Minh cạn lời: "Đẹp đi..."

Tài xế đóng lan can lại, lái xe đi.

Xe chạy ra khỏi đường lớn, chỉ chốc lát đã vòng lên con đường đèo khúc khuỷu. Hai người ngồi phía sau nắm lấy lan can, người lái lư, hết nghiêng sang trái đến ngã sang phải.

Đỗ Nhược lo lắng anh không chịu được bèn hỏi: "Chóng mặt không?"

"Không khoa trương vậy đâu." Anh nhún mày.

Vừa dứt lời thì xe chạy qua một "ô voi", xóc nảy kịch liệt, hai người bị hất tung lên, anh xoa phần gáy bị va đập: "Em lo cho em..." Lại thêm một cú dằn xóc. "Không sao, giống như chơi go-kart* thôi..."

(*) Kart còn được gọi là go-kart hoặc gearbox/shifter kart tùy thuộc vào thiết kế, là dạng xe trần có bốn bánh, thường chạy trên những mô hình đường đua quy mô nhỏ.

Một cú xóc kịch liệt lại đến, người suýt bay ra ngoài, móng Cảnh Minh và ụch xuống bao phân hoá học, tay nắm chặt lan can, gất lên: "Khốn khiếp!"

Đỗ Nhược sững sốt, thấy anh như thế không biết tại sao lại buồn cười, cô quay đi cong cong khoe môi.

"Em cười cái gì! Mẹ nó... ui da... ôi..."

Ban đầu anh còn tức tối chửi vài câu, nhưng con đường đèo này như kéo dài vô tận, lâu sau Cảnh Minh không còn nổi cáu nữa. Dần dà thành quen, anh nhếch nhếch như một tấm ghế ngồi phịch trên đồng phân hoá học, đong đưa theo thân xe, còn có tâm tình ngắm cảnh núi non nữa chứ.

Ngước mắt trông ra đều là núi rừng tươi tốt, ruộng bậc thang xanh vàng như bức tranh màu nước, thỉnh thoảng được vài nhánh cây trổ hoa điểm xuyết. Văng thối dương chìm xuống phía Tây, khiến cả vùng chân trời ánh lên màu đỏ rực. Khoảng trời đằng Đông dần chuyển sang màu xanh thẫm. Ánh chiều tà đỏ cam chênh chếch len lỏi qua những tán cây rọi lên mặt họ.

Anh chợt gọi: "Đỗ Nhược Xuân."

"Hử?"

"Quê em phong cảnh rất đẹp."

Đỗ Nhược mỉm cười tươi tắn. Thôi, lần này xem như anh đến đây giải sầu vậy. Rồi xa khói bụi thành phố, thế gian huyên náo, tìm đến chút yên bình ngấn ngủ cũng tốt.

Khi mặt trời biến thành quả trứng vàng chìm xuống thung lũng, rốt cuộc xe cũng dừng lại. Hai người xuống xe, toàn thân rã rời, xương cốt như bị tháo ra lắp lại. Cảnh Minh ngẩng đầu nhìn ruộng bậc thang tầng tầng lớp lớp, bên sườn núi có dãy hàng rào bao quanh mấy mươi ngôi nhà tường trắng ngói đen. Có vài ngôi nhà khang trang rải rác, trông như điểm nhấn nổi bật giữa một vùng rừng núi xanh ngắt. Giờ đã là hoàng hôn, khói bếp lượn lờ nghi ngút trên những mái ngói xa xa.

Đỗ Nhược chào tạm biệt tài xế, vừa định xách vali thì phát hiện Cảnh Minh đã cầm rồi. Cô cũng không giành lại, dù sao nói với anh cũng như không, bèn dẫn anh đi men theo con đường nhỏ lên núi.

Họ nhanh chóng đến chỗ hàng rào? Chóp

mũi thoang thoang mùi hương gạo chín thơm

ngát bay ra từ những hộ gia đình. Trước nhà có vài đứa trẻ đen đúa trần truồng nghịch đất, vài chú chó ngoắt đuôi chạy vòng quanh, ông cụ ngồi trên ghế đầu hút thuốc, bà cụ rắc thóc trước chuồng gà, vài người đàn ông trung niên quần áo vải thô mau chóng lùa dê, bò về chuồng với đôi chân dính đầy bùn đất. Ai ai cũng hiếu kỳ nhìn hai người trẻ tuổi đang tiến vào làng.

Nơi bản làng gần cách với nhân thế này, mọi người đều có khuôn mặt tươi cười, thanh bình và ôn hoà, trong sáng tự nhiên hệt như núi rừng.

"Tiểu Xuân về nhà à?" Dân làng nhiệt tình chào hỏi. Đỗ Nhược vừa cười đáp lại từng người một bằng tiếng địa phương vừa đi về nhà.

Đi men theo hàng rào chừng vài trăm mét, lên sườn dốc nhỏ liền thấy một căn nhà thấp đậm chất địa phương toạ lạc trên đỉnh dốc. Đỗ Nhược kim nén chút khó xử ngượng nghịu nơi đây lòng, bước vào nhà: "Mẹ, bà ngoại!"

Da đầu cô như tê dại. Năm ngoái cô đã sửa sang lại nhà cửa, đập đi căn nhà đất, xây lại nhà mới, cũng đổi hết đồ gia dụng. Nhưng thói quen của mẹ và bà ngoại không đổi được, mới một hai năm lại đập vách ngăn để nhà chính và nhà bếp thông nhau, hợp lại thành một thể, chất đầy mấy vật tạp nham như củi khô, da rắn... Bếp gas cũng không thấy, trong bếp lại đặt chiếc lò đất, khói ám vách tường đen nhem. Trong tủ bát thì chất đầy hạt giống, toàn bộ bát đĩa nôi chào đều chất đống bên bếp lò. Giếng trời, nhà bếp, nhà chính rồi như mở bong bong.

Cảnh Minh đi vào lướt mắt một vòng quanh nhà mới nhìn vào một người phụ nữ, phán đoán giây lát. Gương mặt bà nhăn nheo, da dẻ ngăm đen, trông còn già hơn bà nội anh, nhưng tay bà bố bộp, được một bà cụ còn lớn tuổi hơn run run đi ra.

Anh gật đầu, lễ phép chào: "Con chào bà ngoại, chào dì."

Bỗng có khách đến chơi mà còn là phái nam, mẹ Đỗ Nhược có chút bối rối nhìn Đỗ Nhược.

"Mẹ không nhớ hả, anh ấy là Cảnh Minh đấy."

"Cảnh Minh?" Mẹ Đỗ giật mình, càng bối rối hơn. Bà nói bằng tiếng địa phương: "Ồi, Cảnh Minh hả? Sao lại đến đây, ngồi đi, ngồi đi." Vừa nói vừa vội đưa ghế cho anh.

Tay bà không tiện, Cảnh Minh lập tức bước đến: "Để con tự lấy được rồi đi."

Mẹ Đỗ nghe không hiểu tiếng phổ thông cho lắm, Đỗ Nhược phải nói lại bằng tiếng địa phương với bà, bảo bà không cần phải quá khách sáo. Nhưng hiển nhiên mẹ Đỗ đã xem Cảnh Minh là ân nhân của nhà họ, cứ khúm núm đứng xa xa không dám đến gần.

Ngược lại Cảnh Minh tỏ ra rất bình thường tự nhiên, nhìn quanh quẩn một lát mới hỏi: "Anh ở đâu?"

"Ở phòng em đi." Đỗ Nhược dẫn anh vào.

Tuy nói là phòng cô nhưng chưa ở được mấy đêm. Cô không mấy khi ở nhà, giường còn chưa trải, trong phòng cũng không quét dọn lau chùi.

"Anh đặt vali ở đây đi, chuẩn bị ăn cơm. Lát nữa em quét dọn rồi trải giường cho anh."

"Ừ."

Đỗ Nhược vào bếp, mẹ Đỗ lập tức kéo cô sang một bên thì thầm vài lời. Bà tưởng chỉ có mình cô về, nên tùy tiện làm vài món qua loa, nhưng không ngờ có cả Cảnh Minh nữa, phải làm thêm con gà.

Đỗ Nhược vâng dạ rồi ra chuồng bắt gà, cắt cổ nhỏ lông, rửa sạch mang vào. Cảnh Minh đứng trong sân, tò mò nhìn ngắm căn nhà cửa gỗ thấp bé. Lát sau, anh thấy Đỗ Nhược xách con gà nhả nhụi đi qua, liền ngờ nghệch đi theo vào bếp.

Cô đến bên bếp lò, chặt gà thành từng khúc nhỏ, bỏ vào nước sôi luộc sơ, lại nhanh chóng xử lý hành gừng tỏi, rửa khoai tây, nắm mềo, kim châm, bóc hạt dẻ. Sau đó vớt gà đã luộc ra, bắt chảo xào cùng đủ thứ gia vị. Chỉ chốc lát món gà xào hạt dẻ đã làm xong. Sau đó, cô xào thêm vài món rau là hoàn thành.

Thức ăn được mang lên, bốn người quây quanh bàn. Mẹ Đỗ thấp thỏm hỏi Đỗ Nhược bằng tiếng địa phương, có khi nào Cảnh Minh chê thức ăn không ngon không? Có điều, dường như khẩu vị anh rất tốt, món gà hạt dẻ kia chẳng mấy chốc đã bị anh ăn hết một nửa.

Cơm nước xong, Đỗ Nhược đun nước nóng cho anh tắm. Trong lúc đó cô đi rửa bát đĩa, vào phòng lau chùi quét dọn, trải giường cho anh. Cảnh Minh tắm xong đi vào thấy cô đang trải ga giường. Bàn tay phụ nữ nhỏ nhắn trắng nõn từ từ vuốt phẳng tấm ga giường, dếm các góc ngay ngắn. Xong xuôi lại đứng trên giường mặc màn cho anh.

Cô vừa ngẩng đầu giờ tay liền cảm nhận được ván giường chùng xuống, có người kẻ đến phía sau. Giây sau cánh tay anh đã đưa đến, cầm lấy sợi dây trong tay cô, móc vào vòng mắc. Đỗ Nhược bị anh vây trong vòng tay, tim bỗng đập rộn ràng như muốn phá tung cả lồng ngực. Hơi thở ẩm ướt nóng rực của anh phả lên tai cô, khiến cô vừa râm ran vừa hồi hộp, không biết làm sao cho phải.

Anh chậm rãi móc ba góc màn còn lại. Ván giường khẽ rung động theo bước chân của anh, mặt cô nóng bừng, vội trèo xuống giường, đứng chốc lát chờ anh mặc màn xong, muốn nói gì đó nhưng không biết phải nói sao.

Trái lại, anh lên tiếng trước: "Em ngủ sớm đi, mệt cả ngày rồi."

"... Ừ."

Dù sao mẹ và bà ngoại đều ở nhà, ở đây lây cũng bất tiện, Đỗ Nhược đi ra khỏi phòng, ôm lấy bộ ngực đang đập rộn rã không bình ổn được. Cô về phòng bò lên giường mẹ nằm xuống.

Mẹ cô vẫn căng thẳng: "Sao cậu ấy lại đột ngột đến nhà mình?"

Đỗ Nhược nói ậm ờ: "Di Minh Y bảo anh ấy đến thăm mẹ."

"Mẹ có gì để thăm? Sắp lành rồi."

"Mẹ đừng lo quá, ngủ đi."

Mẹ cô vẫn lo ngay ngáy: "Trong nhà không có món gì ngon để đãi khách, chợ phiên cũng vừa kết thúc rồi. Nếu con nói sớm thì mẹ đã mua chút thịt bò, thịt dẻ về rồi."

Đỗ Nhược không lên tiếng, trở mình ngủ tiếp. Trong lúc mơ màng, cô cảm nhận được mẹ mình chốc chốc lại rời giường, lát sau lại quay về, cứ vài lần như vậy kéo dài đến tận khi gà gáy.

Mẹ cô thở dài, lần này Đỗ Nhượ cũng thức dậy: "Mẹ làm gì vậy, cứ trần trọc cả đêm."

Mẹ cô rầu rĩ: "Nhà mình lụp xụp quá, nhất định cậu ấy ở không quen rồi."

Đỗ Nhượ trách: "Mẹ đừng cả nghĩ vậy được không?"

"Không phải mẹ cả nghĩ, cậu ấy thức trắng nguyên đêm. Lúc nửa đêm còn ngồi một mình bên ngoài rất lâu."

Đỗ Nhượ sùng sốt.

Bạn đang đọc truyện *Nhượ Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74

Đỗ Nhượ chạy đi xem thử, thấy cửa phòng Cảnh Minh đóng kín, muốn gõ cửa lại sợ anh đang ngủ. Trời sáng choang, cô mang tâm sự nặng nề làm việc nhà. Hơn nửa giờ sau, Cảnh Minh mở cửa bước ra.

Nhà Đỗ Nhượ không có món ăn sáng đặc biệt gì, chỉ có đồ ăn thừa qua đêm hâm nóng lại bùng lên làm bữa sáng thôi. Lúc ăn, Đỗ Nhượ để ý trông anh thật uể oải, sắc mặt cũng khó coi. Anh không nói chuyện, mẹ Đỗ lại im thin thít, cả căn phòng bao trùm trong áp suất thấp.

Anh vẫn không phát hiện ra, ăn sáng xong liền buông đũa xuống nói đi ngủ bù rồi trở về phòng. Mẹ Đỗ lo lắng hỏi Đỗ Nhượ anh có sao không.

Đỗ Nhượ nhăn mày: "Mẹ cứ mặc kệ anh ấy đi."

Mẹ Đỗ và bà ngoại về phòng, yên lặng như không tồn tại, sợ làm ồn Cảnh Minh ngủ.

Đỗ Nhượ dọn dẹp bếp lò, ra ngoài cho gà ăn, tưới rau, cho lợn ăn. Cô thở dài nhìn đám lợn béo núc, không thể mổ lợn cho Cảnh Minh ăn được, lát nữa cô sang nhà khác đổi chút thịt dê xem sao.

Làm xong mọi việc thì mặt trời đã lên đến ngọn cây. Ánh nắng len lõi thấp sáng cả cánh rừng tối đen, hiện lên màu xanh biêng biếc của cây lá và bóng những chú chim hót líu lo trên cành. Đỗ Nhượ nhìn ngọn núi, nghĩ ngợi chốc lát lại về phòng lấy giỏ trúc buộc ngang hông, cầm lưới liềm đi ra cửa.

Lúc đi qua giếng trời, Cảnh Minh trùng hợp thấy dáng vẻ của cô bèn hỏi: "Em đi đâu?"

"Đi lên núi hái chút đồ, anh muốn đi dạo không?"

"Được."

Hai người đi vòng ra sau nhà, hướng lên sườn núi. Đỗ Nhượ thấy khí sắc anh vẫn không tốt lắm: "Khi này ngủ được không?"

Cảnh Minh chỉ ậm ừ lấy lệ. Cô chân chừ chốc lát rồi nhỏ giọng dè dặt: "Có phải ở không quen không?"

Anh thoáng ngẩng người: "Không phải, em đừng nghĩ nhiều."

"Em thì không sao, nhưng mẹ em căng thẳng lắm. Thấy anh ngủ không được, cả đêm mẹ cũng không dám ngủ."

Cảnh Minh lặng thinh.

"Điều kiện sống hơi khổ, anh ở mấy hôm rồi về đi."

Cảnh Minh không đáp, lâu sau mới hỏi: "Từ bé em đã sống ở đây, có thấy khổ không?"

Đỗ Nhượ bị hỏi khó, ngại ngần gãi đầu: "Không nghĩ đến vấn đề này, em ở quen rồi." Lại khẽ cười: "Anh nhìn lên ngọn cây đi, có lẽ sẽ gặp được mấy chú sóc chạy ngang qua đấy."

Cảnh Minh nghe theo ngẩng đầu. Núi rừng sáng sớm không khí ẩm ướt trong lành, nắng vàng soi qua từng tán cây thông, cây sồi thành từng tia loang lổ. Bụi li ti và sương mù lơ lửng hết như cảnh trong mơ.

Dưới ánh nắng, những chiếc lá tươi xanh mọng nước tựa như ngọc lục bảo. Thế giới quá đổi yên bình, chim chóc thoăn thoắt chuyển cành, hót ríu rít. Đám sóc ngoe nguẩy chiếc đuôi to chạy lon ton. Ánh mắt Cảnh Minh dần dần chuyển xuống, nhìn về phía Đỗ Nhượ đứng cách mình chừng một mét đằng trước. Cô mặc đồ dân tộc, chiếc áo ngắn màu trắng rộng rãi thêu hoa và quần vải bố, lộ ra cổ tay và mắt cá chân xinh xắn.

Anh đi một mạch theo sau cô, không biết do núi rừng hay là gì khác, nổi một mồi dần dần tiêu tan.

Đỗ Nhược đến bên cạnh một thân cây ngồi xỏm xuống, đưa tay gạt lá thông và lá khô phủ dày trên mặt đất, lộ ra một bụi nấm tùng nhung béo tròn. Cô dùng lưỡi liềm hái cẩn thận, Cảnh Minh ngồi bên quan sát, thắc mắc: "Sao em biết chỗ này có nấm?"

"Mấy năm trước đều hái ở đây." Đỗ Nhược bỏ nấm vào giỏ trúc, lại lấy lá cây che kín mặt đất. "Bảo vệ tốt nơi này, sang năm lại mọc nữa."

Cảnh Minh lấy nấm trong giỏ ra xem, mềm mại nức ních, vẫn còn ươn ướt, cầm trên tay man mát, thế là anh bấm móng tay vào.

"So ra kém hơn thịt cá gà vịt, nhưng nấm hoang trong núi này anh không tìm được ở nơi khác đâu... Ồi anh bấm nó làm gì?" Cô giật cây nấm lại bỏ vào giỏ trúc bảo vệ.

"Xi... cuối cùng không phải vẫn bị anh ăn sao?"

Đỗ Nhược lườm anh, tiếp tục tìm nấm, có lẽ tâm trạng rất tốt nên bước chân nhẹ tênh. Cảnh Minh nhìn bóng lưng cô, bất giác nhoen cong khóe môi.

Cô đào hết gốc cây này đến gốc cây kia, chiếc giỏ trúc mau chóng đầy ắp: "Đây là nấm tùng nhung, đây là nấm thông, nấm đầu xanh, nấm kê tùng, nấm mỏng gà..."

Cảnh Minh đau đầu: "Em họp hội nghị tuyên truyền các loại nấm à? Sao loại nào em cũng biết hết vậy?"

"Em lớn lên ở đây, sao không biết được."

"Em là cô gái hái nấm, đeo giỏ trúc, thiếu mỗi đi chân trần thôi."

Đỗ Nhược cười khúc khích, giỏ đã đầy, hai người đi xuống núi. Lát sau cô đề nghị: "Đi đường khác về đi, dẫn anh đi xem ruộng bậc thang, được không?"

"Duyệt."

Con đường mòn trong núi vang lên tiếng tíu tít nói chuyện. Một nhóm trẻ em đeo cặp đi qua, tò mò nhìn người ngoại lai là Cảnh Minh. Đỗ Nhược cười hỏi: "Đi học à?"

"Dạ phải."

Trong đó có cô bé mặt tròn xoe, da ngăm đen trông bẽn lẽn, mặc bộ đồ dân tộc giống hệt Đỗ Nhược. Cảnh Minh nhìn cô bé thật kỹ, quay sang hỏi: "Hồi bé em cũng vậy sao?"

"Giống giống vậy."

"Em là người dân tộc gì?"

"Dân tộc Bạch."

"Dân tộc Bạch sao lại đen nhỉ?"

Đỗ Nhược lập tức véo anh: "Lấy nấm độc chết anh bây giờ!"

Anh cười gòn, lại hỏi tiếp: "Sao đeo cặp rồi còn đeo giỏ trúc?"

"Tan học trên đường về hái rau cho lợn ăn."

Đi thêm chốc lát, tầm nhìn trở nên thoáng đãng hơn. Ruộng bậc thang lớn nhỏ phủ kín các ngọn núi, màu xanh lục từ nhạt đến đậm, từng thửa từng thửa xen lẫn với màu vàng đỏ cam, muôn sắc rực rỡ. Hồ nước nhỏ phản chiếu ánh nắng lấp lánh như mặt gương bị vỡ. Dân làng đội nón lá cày cấy trên ruộng, nhóm các cô gái thì hát son ca, tiếng hát êm ái vang vọng khắp cả núi đồi.

Đỗ Nhược cầm lưỡi liềm, chấp tay ra sau lưng đi trên bờ ruộng, vừa đi vừa hát ngâm nga: "Non xanh nước biếc trời cao rộng, từng làn gió mát vi vu vi vu, đẩy chiếc thuyền lá lênh đênh xuôi dòng. Vì người ta yêu mà dậy thật sớm..."

Cảnh Minh nghe giai điệu trầm bổng cô hát, nhìn mái tóc đuôi ngựa vung vẩy đong đưa, ánh nắng nhuộm tóc cô thành màu vàng óng, lòng anh bỗng nhiên yên bình đến lạ.

Song lát sau nghe được câu tiếp theo: "Vì người ta yêu mà trần trọc..." Cảnh Minh nhăn mày, không nhận được xia xói: "Ồi trời, son ca của dân tộc em đúng là nhảm nhí."

Đỗ Nhược quay người đá anh một cú, anh phản ứng nhanh lập tức lùi về sau. Cô không đá trúng liền lườm nguýt, tiếp tục bước đi.

Băng qua một thửa ruộng, người phụ nữ đang bận rộn làm nông ngừng đầu cười nói: "Tiểu Xuân về rồi hả?"

"Ừ, về tối qua."

Cảnh Minh nhìn người phụ nữ kia, khoảng hơn ba mươi tuổi, dịu con trên lưng, hai đứa lớn hơn thì đang chơi đùa bên bờ ruộng.

"Mẹ mi sao rồi?"

"Tốt rồi, không nặng lắm."

"Lần này ở bao lâu?"

"Một tuần."

"Đến nhà tau ăn cơm đi."

"Bữa nào rảnh tau ghé."

Hai người nói vu vơ vài câu rồi ai làm chuyện người nấy. Người phụ nữ kia tò mò nhìn Cảnh Minh giây lát rồi quay đầu dỗ đứa bé thành linh òa khóc trên lưng.

Đi xa rồi, Đỗ Nhượng mới kể: "Người vừa rồi là bạn học tiểu học của em."

Cảnh Minh không tin: "Anh thấy chị ta phải hơn ba mươi tuổi rồi."

"Nói quá! Cô ấy bằng tuổi em đây. Thông minh lắm nhưng nhà nghèo, học tiểu học xong thì nghỉ, làm việc phụ gia đình." Cô cảm khái "Vì vậy em rất biết ơn chú và dì, nếu không em sẽ giống như họ vậy."

Cảnh Minh im lặng chốc lát lại hỏi: "Em không phải là họ, sao biết họ sống không hạnh phúc?"

Đỗ Nhượng ngỡ ngàng rồi phì cười: "Cũng đúng. Nhưng em không giống họ, em đã bị thế giới ngoài kia cám dỗ mất rồi, không về đây được nữa đâu. Đã được mở mang tầm mắt, nhìn thấy khung cảnh đẹp hơn, nếu phải giam chân nơi chốn cũ thì nhất định sẽ không cam lòng."

Lời nói này của cô khiến anh cảm động sâu sắc: "Phải... anh rất thích nơi này, nhưng bảo anh ở đây cả đời thì hình như không được."

Cô nhìn sang anh: "Trường học của anh không giống em. Anh sinh ra đã thuộc về đất trời bao la rộng lớn kia."

Cô và anh bước đi trên bờ ruộng bậc thang, nhìn ra đất trời mênh mông xa xa: "Em đã phải sống vất vả thế này, thảo nào ba mẹ anh luôn khen em."

"Tạm tạm thôi." Cô cười tủm tỉm nhìn ruộng bậc thang và núi non bát ngát. "Anh xem núi và bầu trời nơi này đi. Hồi em còn bé chúng đã như thế, bây giờ cũng không thay đổi, như vĩnh hằng vậy. Đứng trước tự nhiên bao la rộng lớn, loài người quả thật nhỏ bé, đau khổ cay đắng đều chỉ như giọt nước nhỏ giữa đại dương mênh mông, không đáng nhắc đến."

"Xem ra nhà em dễ sinh ra nhà triết học nhỉ!"

Đỗ Nhượng thờ phỉ phỉ: "Còn nhà anh thì dễ sinh ra chuyên gia châm biếm!"

Hai người ngồi giữa núi đồi lâu, vừa hóng gió vừa trò chuyện, sau đó vừa ngắm phong cảnh vừa đi về nhà. Đỗ Nhượng mang sườn dê mua được trong làng đi chưng, lại lấy nấm hái được rửa sạch xắt miếng, một nửa nấu canh, một nửa cho thêm gừng tỏi và ớt xào lên. Cuối cùng, cô ra vườn rau hái vài quả mướp, dưa leo, đậu hà lan để xào thêm vài món.

Thức ăn bung lên bàn hương thơm ngào ngạt, toàn là đặc sản vùng núi, nồng đượm hương vị núi rừng mới lạ, trong thành phố còn lâu mới sánh bằng.

Đỗ Nhượng hỏi dò: "Ngon không?"

Cảnh Minh gật đầu.

Cô thờ phào: "Rót cuộc anh đã nói ngon rồi."

"Anh nói khó ăn bao giờ?"

"Lần trước làm sandwich cho anh, anh chỉ nói tạm được thôi." Cô yên lặng xới cơm.

"Em thù dai thế?" Anh cong cong khóe môi.

Đỗ Nhượng nhướng mày cao cao. Thấy tinh thần Cảnh Minh đã phấn chấn hơn, mẹ Đỗ cũng nhẹ nhõm. Anh ăn giữa chừng thì phát hiện mẹ Đỗ chỉ ăn rau cải, liền gấp một đồng nắm và sườn dê bỏ vào bát của bà.

Mẹ Đỗ hoảng hốt, ngập ngừng bảo: "Để cho con ăn đi..."

Đỗ Nhược cười, nói: "Gấp cho mẹ thì mẹ ăn đi, đừng kỳ kèo nữa."

Vậy là mẹ Đỗ không nói gì thêm nữa, Cảnh Minh ăn bữa cơm ngon lành, chén sạch các món Đỗ Nhược nấu, cuối cùng còn nói như ra lệnh: "Ngày mai anh vẫn muốn ăn món nấm kia."

Đỗ Nhược cạn lời. Buổi chiều, cô ngồi trong sân bẽ ngo, Cảnh Minh ngồi cạnh giúp một tay. Cô lo lắng: "Anh đừng làm, lát nữa đau tay bây giờ."

Cảnh Minh khinh thường cười khẩy, không buồn đếm xỉa đến cô. Kết quả đến trưa, tay anh đỏ bưng, vừa nóng vừa rát. Đỗ Nhược cười ngất: "Đáng đời anh."

Một ngày nhàn nhã cứ thế trôi qua. Đỗ Nhược cầm chổi ra quét dọn, thấy bà ngoại ngồi trên băng ghế và Cảnh Minh cầm gói bánh xốp đưa một miếng cho ngoại. Đợi bà ngoại chậm chạp ăn xong lại lấy thêm một miếng nữa. Bà ngoại gầy gò còng lưng khàn giọng nói gì đó, Cảnh Minh nghe không hiểu nhưng vẫn kiên nhẫn nói chuyện với bà. Đỗ Nhược mỉm cười lặng lẽ lùi vào trong.

Đến tối, trước khi ngủ, Đỗ Nhược dọn dẹp trong nhà sạch sẽ, đang phơi quần áo đã giặt lên dây thì Cảnh Minh đi đến hỏi: "Trong làng có bác sĩ không?"

Cô kinh ngạc: "Tay anh còn đau sao?"

Anh lắc đầu.

"Bị sao vậy?"

"Không có gì." Cảnh Minh bỏ đi được vài bước, dường như thật sự khó chịu bèn quay trở lại. "Anh muốn lấy chút thuốc uống cho dễ ngủ."

Đỗ Nhược tròn to mắt: "Gì cơ?"

"Lúc đi vội quá, quên mang rồi."

"Anh nói là... thuốc ngủ hả?"

"Ừ."

Đỗ Nhược thẳng thốt vài giây mới hoàn hồn lại, không hề để lộ cảm xúc bất an, lau tay bảo: "Có bác sĩ, em đi lấy thuốc cho anh."

"Anh đi với em."

"Không cần. Trời tối rồi đường khó đi lắm, một mình em đi nhanh hơn."

Đêm đen như mực, ngôi làng lác đác đèn như dòng sông sao chảy xuống sườn núi. Đỗ Nhược rảo bước đi xuống dốc, tìm đập thỉnh thoảng trong lòng ngực. Ông cụ bán thuốc trường cô uống còn dặn dò: "Không phải thật sự không ngủ được thì cố gắng đừng uống."

Đỗ Nhược gạt đầu, cầm thuốc trở về thật nhanh, vừa chạy đến cửa nhà đã thấy Cảnh Minh ngồi trên bậc thềm đá đợi cô.

"Em chạy làm gì?"

"Anh mau vào ngủ sớm chút đi." Đỗ Nhược vào nhà, lấy cốc rót nước, bưng đến cho Cảnh Minh.

Cảnh Minh nhận lấy viên thuốc sẫm soi: "Thuốc này hiệu gì?"

Đỗ Nhược bị hỏi khó: "Do bác sĩ kê đơn hoàng đấy."

Cảnh Minh nhìn cô trêu: "Không độc chết anh chứ?"

"Độc chết anh luôn đi."

Anh cười vang, cho viên thuốc vào miệng, uống nước nuốt xuống. Cô nhận lấy cốc định ra ngoài thì anh gọi lại: "Em khoan đi đã."

"Hả?"

"Uống vào không ngủ ngay được, nói chuyện với anh chút đi."

Đỗ Nhược nhìn ra cửa phòng, mẹ và bà ngoại đều ngủ cả rồi. Cô ngồi bên mép giường, ngăn cách với anh bởi chiếc màn mỏng: "Nói chuyện gì?"

Cảnh Minh nằm xuống, nhắm mắt lại: "Nói gì cũng được, anh ngủ rồi em mới được đi."

Đỗ Nhược lẩm bẩm: "Em có phải nha hoàn của anh đâu." Rồi dịu dàng trò chuyện: "Bình thường uống thuốc bao lâu thì ngủ?"

"Phải xem lượng thuốc, xem tâm trạng, từ mười mấy phút đến nửa giờ." Anh mở mắt ra. "Ngồi không yên rồi à?"

"Không có." Đỗ Nhược khẽ gãi bắp chân, có con muỗi đang lượn lơ quanh cô.

Cảnh Minh nhìn cô một chốc rồi đột ngột cầm lấy màn khế vung qua đầu cô, che phủ cô bên trong cùng anh. Mặt Đỗ Nhược đỏ bừng, nhìn mặt anh gần trong gang tấc, cô muốn chui ra ngoài trở lại: "Em ngồi ở ngoài..."

"Làm mới cho muỗi hả?" Anh kéo màn lại, nằm xuống nhắm mắt lần nữa, chán nản nói: "Anh cũng có ăn em được đâu."

Cô đỏ mặt nắm lấy ga giường, im thin thít. Chiếc màn trắng bao phủ một vùng nho nhỏ xung quanh họ. Đêm tối yên tĩnh chỉ nghe thấy tiếng côn trùng kêu vang ngoài cửa sổ. Trong phòng im ắng hồi lâu, anh mới lười nhác cất lời: "Tối hôm qua anh đã ngắm sao đây, giống như trước kia em nói, hết như rắc kim tuyến, trông đẹp lắm"

"So với New Zealand thì sao?"

"Không hề kém cạnh."

"Điều."

"Thật."

Cô nhẹ cười, anh lại khê khàng: "Hôm qua không ngủ được, suy nghĩ rất nhiều vấn đề."

"Vấn đề gì?"

"Hồi trước bỏ đi đường như là lựa chọn sai lầm." Anh không nói tiếp nữa. Là anh quá tự cao, quá yếu đuối, không có can đảm đối mặt. Nếu khi ấy anh chịu để em ở cạnh mình, cả mọi người xung quanh nữa, có lẽ không đến nỗi lỡ mất sáu năm phí hoài.

Lòng ngực anh phập phồng, hai mắt nhắm chặt, tay lại đưa đến móc ngón trỏ vào ngón út của cô. Tim cô bỗng lỡ nhịp, khẽ mơn trớn ngón trỏ của anh.

"Đúng rồi, sao trông mẹ em sợ anh quá vậy?"

"Mẹ em nhát lắm, lại xem nhà anh như ân nhân, vì vậy mới gò bó sợ sệt." Cô dẫu môi: "Năm anh mười bốn tuổi đến nhà em còn nhất quyết không chịu vào cửa, không chịu ăn cơm, ngay cả nước cũng không chịu uống. Từ lúc đó mẹ em đã sợ anh rồi."

Cảnh Minh mở choàng mắt: "Có vậy sao?"

"Có chứ!"

"Sao anh không nhớ nhỉ?"

"Ai biết được anh." Đỗ Nhược liếc mắt. "Sao anh còn chưa chịu ngủ?"

"Tác dụng thuốc chậm chứ sao?" Anh bới móc: "Anh đã nói thuốc của em có vấn đề, có lẽ để trị 'Tào Tháo đuổi' thôi."

Đỗ Nhược thật muốn đập chết anh cho rồi, cô tiếp tục lên án: "Khi đó phóng viên bảo em tặng hoa cho anh, anh còn trừng mắt dọa em nữa."

"Không thể nào."

"Thật đấy."

Cảnh Minh nghĩ ngợi giây lát: "Hình như là có thì phải." Rồi nhăn mày. "Ngốc quá trời, tặng hoa làm gì... Vậy cuối cùng có tặng không?"

Đỗ Nhược cạ lời: "Dĩ nhiên không tặng rồi."

"Nghe cũng giống anh thật nhỉ."

Đỗ Nhược hết lời để nói: "Khi đó anh không nói chuyện với em, chỉ cầm đầu chơi điện thoại. Nhưng mà... anh có nhớ anh cho em một viên kẹo cứng vị quýt không? Ngậm trong miệng từ từ tan, bên trong còn có nhân nữa. Em chưa bao giờ được ăn loại kẹo đấy."

Một lúc lâu không nghe thấy đáp lại, cô nhìn Cảnh Minh chăm chú. Hơi thở chậm chậm đều đặn, anh đã ngủ rồi.

Gương mặt anh khi ngủ say toát lên vẻ yếu đuối không muốn để người khác nhìn thấy, lòng cô không hiểu sao bỗng tan chảy. Cô lặng lẽ kẻ đến tí mĩ nhìn vầng trán cao, lông mi dày, sống mũi thẳng, làn môi mỏng ửng hồng và cả đám râu mọc lún phún trên xương quai hàm góc cạnh của anh. Cậu thiếu niên năm đó sao trong một đêm đã biến thành người đàn ông rồi.

Ngón tay cô vung vẩy trước mặt anh như đang làm phép niệm chú, cầu nguyện anh không gặp ác mộng, cả đêm ngon giấc. Xong lại dè dặt rút ngón tay út bị ngón trỏ anh móc vào, rón rén tắt đèn khép cửa.

Chương 75

Năm, sáu ngày tiếp theo, Cảnh Minh đều ở trong núi, tránh xa thế giới phồn hoa ngoài kia. Thời gian bỗng trở nên êm đềm và miên man bất tận. Anh không có chuyện gì để làm, suốt ngày chỉ bám lấy Đỗ Nhược. Cô nấu cơm, anh đứng cạnh bếp lò xem. Cô giặt quần áo, anh ngồi bên giếng nhìn. Cô chum tở yến bong bóng cá, anh nhất định phải đứng bên cạnh quan sát. Những thứ kia đều do Cảnh Minh mua đến thăm mẹ Đỗ. Tiếc là mới chum được một lần, mẹ Đỗ ăn không quen, vừa nuốt đến bụng đã chực nôn ra, sống chết không chịu ăn nữa. Bà cười xòa nói người sống trên núi khỏe như vâm, không cần bồi bổ gì cả, trời ban cho sức khỏe rồi. Đỗ Nhược cũng không ép buộc bà nữa.

Đa số thời gian, Cảnh Minh sẽ giúp Đỗ Nhược làm việc nhà nông như quét sân, bện rơm... Nhưng thay vì nói là giúp đỡ, chỉ bằng thừa nhận anh ham chơi thì đúng hơn. Lúc cho gà ăn, anh rải thức ăn thật xa, hại bây gà chạy nháo nhác trong sân tìm thóc, hết như là ném bóng treu đùa chủ chó vậy.

Đỗ Nhược cau mày: "Anh cho ăn như vậy, lũ gà gầy gò ốm yếu bây giờ."

Cảnh Minh viện cớ: "Cho chúng chạy nhiều đùi mới chắc, ăn mới ngon chứ!"

Khi chăm vườn rau, anh lại hứng thú dạt dào với những giống dây leo đáng yêu như dưa leo, mướp, cà chua, cà tím... Cứ thế, anh hết bám bên này đến nấn bên kia. Đỗ Nhược trách mắng: "Anh đừng làm hại vườn rau nhà em!" Rồi đuổi thẳng cổ anh ra ngoài không thương tiếc.

Cảnh Minh đứng ngoài hàng rào, bộ dạng tội nghiệp nhìn cô, chốc lát chán quá lại tuyên bố muốn đi ra ngoài dạo chơi. Đỗ Nhược sợ anh lạc đường trong rừng, không có cách nào khác, đành phải làm hướng dẫn viên du lịch bắt buộc để đưa anh đi vòng quanh thăm thú.

Người này quả thật coi mình là con trời rồi. Ở nhà, cô có cả đồng việc, vậy mà mỗi ngày phải nghĩ cách nấu món ngon cho anh ăn, hầu hạ anh ngủ, còn phải dẫn anh đi tản bộ. Cứ thế, ngày ngày Cảnh Minh cùng Đỗ Nhược đi dạo quanh núi, ngắm cây cối hoa cỏ, nhìn nông dân thoăn thoắt cày ruộng bậc thang, ngắm bình minh và hoàng hôn, gió thổi mây bay, nắng soi khắp lối, sao giảng đầy trời. Thấm thoát đã đến ngày về.

Sáng sớm hôm đó, sau khi rời giường, Cảnh Minh đặt một bao lì xì thật dày dưới gối. Ăn sáng xong, hai người chào từ biệt mẹ Đỗ và bà ngoại. Tay mẹ Đỗ đã tháo bột, bà kéo tay Đỗ Nhược vỗ nhẹ nhẹ, chỉ dặn dò: "Phải ăn uống đầy đủ."

Đỗ Nhược đỏ hoe mắt, gật đầu: "Dạ", lại không quên dặn dò: "Tiền con gửi về mẹ cứ tiêu đi. Đừng để dành. Mẹ tiết kiệm để làm gì cơ chứ?"

Mẹ Đỗ ngập ngừng: "Giữ lại cho con..." Thấy Đỗ Nhược lừ mắt, bà lại nuốt trở về. "Dùng, dùng, ngày mai dùng."

"Con đi đây." Đỗ Nhược dặn thêm: "Bột ngô con đã mài đủ dùng cho cả tuần sau rồi, thức ăn cho lợn đã băm xong, củi cũng chẻ hết cả. Tuần này, mẹ cứ nghỉ ngơi đi, nghe không?"

"Nghe rồi cô hai." Mẹ cô gật đầu.

Nói xong, bà lại nhìn Cảnh Minh. Vì không giỏi ăn nói nên bà chỉ cười với anh thôi. Tuy rằng vẫn còn chút khoảng cách với Cảnh Minh nhưng mẹ Đỗ không còn căng thẳng như mấy ngày đầu nữa. Bà ngoại thì kéo tay Cảnh Minh nói léo nhéo tiếng địa phương: "Thư thư rồi lại đến chơi."

Cảnh Minh gật đầu liên hồi: "Dạ, dạ, bà phải giữ gìn sức khỏe đấy."

Đi xuống sườn núi, Đỗ Nhược quay đầu. Mẹ và bà ngoại vẫn còn dìu nhau, đứng trên bậc thềm vẫy tay với họ.

Cô hô lớn: "Mẹ và bà vào nhà đi!" Hô mấy lần, mẹ và bà đều không chịu vào, đến khi hai người xuống sườn núi mới không nhìn thấy họ nữa.

Sau khi đi xa, Đỗ Nhược lấy làm lạ, tò mò hỏi: "Anh nghe hiểu tiếng địa phương nhà em hả?"

"Không hiểu."

"Vậy sao khi nãy, anh lại trả lời bà ngoại hay vậy?"

"Đoán cũng ra mà."

Bản làng vào buổi tinh mơ, đàn ông vùi vàng xua bò dê lên núi, phụ nữ phơi quần áo, đóng đế giày trong sân, trẻ con đeo cặp sách đến trường tạo nên cảnh tượng vui tươi nhộn nhịp. Qua hàng rào xuống núi, chiếc xe tải nhỏ lần trước đã chờ sẵn ở chỗ cũ.

Hai người cất hành lý rồi ngồi vào phía sau. Thời điểm xe khởi động, Cảnh Minh còn quay đầu nhìn bản làng nhỏ nhỏ thấp thoáng trong không gian non xanh nước biếc. Xe chạy không được bao lâu, những rừng cây rậm rạp dần che khuất khiến làng quê nhỏ dần rồi biến mất. Từng thửa ruộng bậc thang

bên đường vàng óng xanh mướt đan xen, trải dài tít tắp. Đi thêm một đoạn nữa, ruộng bậc thang cũng biến mất, chỉ còn lại núi non xanh um tươi tốt và bầu trời xanh trong hết như hòn ngọc quý.

Bấy giờ, anh mới chịu quay đầu lại.

Đỗ Nhược khẽ hỏi: "Sao trông anh còn lưu luyến hơn cả em thế?"

Cảnh Minh cười nhạt, im lặng không đáp. Có điều thoáng chốc, tâm trạng lưu luyến không thôi này đã bay biến sạch sẽ, vì xe bắt đầu trông tránh kịch liệt trên đường đèo. Người ngồi trên xe hết như đang trên tàu ra khơi, không có giây phút nào được yên, hết lắc qua bên này lại lắc sang bên kia, xương cốt toàn thân tưởng chừng như rã rời, không còn là của mình nữa.

Cảnh Minh không chửi rủa như lần trước. Nhưng chịu đựng gần một giờ, con đường xóc nảy vẫn dài đằng đẵng như không có điểm cuối, anh lại nổi cáu, điên tiết gất lên: "Chiếc xe dóm đời và con đường quỷ quái này tương lai sẽ bị dẹp bỏ hết."

Đỗ Nhược thoáng giật mình.

Từ thôn đến xã, ra trấn đến huyện, từ thành phố nhỏ đến thành phố lớn, sau bốn, năm giờ hành xác, cuối cùng họ cũng đến được sân bay. Hai người ngồi chuyển bay về Bắc Kinh, mất thêm khoảng bốn, năm giờ nữa. Ngoài cửa sổ máy bay, sắc trời đã tối đen, nhuộm vẽ cô đơn trống trải.

Sáng sớm còn đang ở chón núi rừng yên ả, chiều tối đã về nơi đô hội phồn hoa, hai người đều có chút trầm lặng, không thích ứng cho lắm. Cộng thêm đi đường vất vả, mệt rã rời nên suốt quãng đường, họ đều không nói với nhau câu nào.

Tài xế đến đón, Cảnh Minh đưa Đỗ Nhược đi ăn tối trước, lúc tiễn cô về đến dưới lầu thì đã gần mười giờ đêm. Anh xách vali giúp Đỗ Nhược. Cô đi theo sau lưng anh, chậm rãi bước đi trên cầu thang chật hẹp, đến thẳng tầng sáu.

Cảnh Minh bỏ vali xuống, quay lại nhìn Đỗ Nhược đăm đăm. Cô cũng ngẩng đầu nhìn lại.

"Đã muộn rồi, bạn em ở nhà, anh không vào đâu." Dù sao cũng bất tiện.

"Ừm."

Đỗ Nhược gạt đầu, nhưng không lấy chìa khóa mở cửa, chờ anh đi trước. Nhưng anh không quay người, vẫn đứng yên đấy, chờ cô mở cửa vào nhà. Hai người lẳng lặng nhìn nhau giây lát, phát hiện đối phương không có ý định quay đi trước, vừa định hé miệng nói gì đó thì đèn cảm ứng trong hành lang vụt tắt. Xung quanh chìm vào bóng tối, cả hai đều yên lặng, cảm nhận được trái tim lỡ nhịp.

Bỗng cửa nhà khẽ bên mở ra, tiếng động khiến đèn cảm ứng sáng lên lần nữa. Gia đình hàng xóm vội vàng đi ngang qua họ xuống tầng.

Đỗ Nhược nắm lấy tay cầm vali, chờ tiếng bước chân biến mất nơi cuối hành lang mới từ cất lời: "Em vào trước đây."

Cô vừa định quay người thì đã bị Cảnh Minh gọi giật lại: "Nhược Xuân!"

Cô quay lại nhìn anh, có chút nghi hoặc.

"Anh có chuyện muốn nói với em." Anh nhìn cô đăm đăm.

Lòng cô bỗng căng thẳng khó hiểu: "Nói gì cơ?"

"Anh vẫn còn thích em. Rất thích... Chúng ta bắt đầu lại đi." Cô run run, trong lúc nhất thời không kịp phản ứng. Anh vội chốc lát lại khẽ liếm môi dưới: "Em còn muốn..."

"Muốn!" Cô vội vã cất ngang, khuôn mặt đỏ bừng. Lời đã thốt ra, tiếp theo cũng chẳng cần phải thẹn thùng làm gì nữa. "Em muốn ở bên anh." Ánh mắt cô kiên quyết và sáng ngời đến lạ. "Rất muốn rất muốn, luôn luôn muốn, thậm chí nghĩ đến... nghĩ đến không biết qua sáu năm rồi, chúng ta có còn hợp nhau hay không? Cho dù như vậy, em vẫn muốn ở bên anh, yêu thêm lần nữa. Thậm chí... có lẽ không đến vài ngày, chúng ta lại giận đối cãi nhau, có lẽ kết quả tệ nhất nhất là cả đời không qua lại với nhau nữa, có lẽ anh bỏ em hoặc em bỏ anh, nhưng em vẫn muốn quay lại với anh, dù rằng chưa biết tương lai sẽ thế nào. Bởi vì em luôn cảm thấy, không ở bên anh, bản thân sẽ tiếc nuối, sẽ hối hận."

Ánh mắt Cảnh Minh dần sâu thẳm.

Cô vừa nói xong, bỗng hỏi ngược lại: "Em cũng dám rồi, vậy còn anh thì sao?... Cảnh Minh, hãy bắt đầu lại với Prime của chúng ta đi! Có lẽ sẽ thất bại, có lẽ sẽ tầm thường không đặc sắc, nhưng chúng ta đã là người thất bại rồi, có còn gì để mất nữa đâu? Không làm lại, không thử một lần, anh thật sẽ không hối hận ư?"

Cô ngoan cố nhìn anh, có chút lo lắng anh sẽ cho rằng mình đang bị uy hiếp, sẽ tức giận phát tay bỏ đi, nhưng không hề. Anh đột ngột bước đến, hai tay ôm lấy gương mặt cô, khẽ ấn vào trán cô, hơi thở dồn dập như thể cố đè nén những xúc cảm mãnh liệt đang cuộn cuộn trong lòng. Cô khép hờ mắt, hai tay vòng qua eo anh, toàn thân râm ran, run rẩy như bị điện giật.

Hơi thở nóng rực vẫn vút, môi gần môi trong gang tấc, chỉ còn cách một milimet nữa thôi nhưng không ai tiến thêm một bước. Như thể xa nhau lâu ngày, khi quay lại, tâm tình bỗng trở nên phức tạp một cách khó hiểu, muốn gần gũi nhưng lại sợ xa lạ, muốn ôm chặt nhưng lại sợ tổn thương.

Đến khi thứ cảm xúc sôi sục của hai bên đều lắng lại, mỗi anh mới chạm nhẹ vào mỗi cô, gò má anh dụi dụi lên gò má cô. Da thịt đàn ông mềm mại và ấm nóng, cô khép mắt lại, trái tim run rẩy.

Anh dịu dàng cọ qua cọ lại gương mặt cô, sự thân mật trong sáng và thuần túy như thời còn niên thiếu, khẽ khàng gọi cô: "Nhược Xuân!"

"Ừm!" Cô dần mở mắt ra.

"Mấy năm qua, anh chưa từng thích người khác, dù say nắng cũng không, cũng chưa từng quên em. Nhưng anh không biết làm thế nào để có thể quay về và đứng trước mặt em lần nữa."

Anh ghi chặt cô vào lòng. Cô nhắm mắt lần nữa, không kim được run rẩy trong lòng anh.

Đến tận khi hành lang vọng lại tiếng bước chân lên tầng của hộ khác, anh mới buông cô ra. Hà Hoan Hoan đang ở trong nhà, lại đêm hôm khuya khoắt, anh không tiện vào, đành cúi đầu nắm tay Đỗ Nhược, ngón cái mon trón mu bàn tay cô thật lâu mới chịu rời tay. "Sáng mai, anh đến đón em."

Cô gật đầu dịu dàng: "Vâng."

Đợi anh rời đi, Đỗ Nhược mới mở cửa vào nhà. Gương mặt vẫn còn nóng hổi, cô bồi hồi dựa vào ván cửa. Chỉ một cái ôm thôi mà tim cô như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, đến giờ phút này vẫn còn chưa bình phục. Cô hít sâu vài hơi, quay đầu gọi: "Hoan Hoan, mình..."

Cửa phòng Hà Hoan Hoan mở toang, bên trong không có ai. Chắc hẳn mấy ngày nay, cô không ở nhà nên Hoan Hoan đến chỗ Tăng Khả Phàm rồi. Đỗ Nhược bỗng thấy phiền muộn khôn tả.

Ngồi trong xe, lòng ngực Cảnh Minh phập phồng, hơi thở hỗn hển. Thật lâu sau, anh cũng không ra hiệu lái xe khởi động, vì anh... không muốn đi.

Anh tài xế kiên nhẫn chờ chốc lát, Cảnh Minh đột nhiên ngừng đầu bỏ lại một câu: "Anh về trước đi." Rồi lao xuống xe, chạy vào khu chung cư.

Đỗ Nhược trở về phòng, ngồi trên thảm trải sàn, cố gắng bình ổn lại tâm trạng. Lúc cô đang cầm điện thoại do dự thì bỗng vang lên âm báo, Cảnh Minh gửi tin nhắn đến: "*Anh đang ở ngoài cửa.*"

Cô đứng phắt dậy, chạy ra mở cửa. Anh vừa chạy lên tầng vừa thở hồng hộc: "Anh có thể vào không?"

Mặt cô đỏ ửng, chưa kịp đáp lời thì anh đã hùng hồn nói tiếp: "Mấy ngày vừa rồi, em đều tán gẫu với anh trước khi ngủ, hôm nay chỉ có một mình, anh chắc chắn sẽ mất ngủ cho xem."

Khuôn mặt Đỗ Nhược đỏ bừng, cô khẽ lẩm bẩm như nũng nịu: "Viện cớ." Sau đó, cô nhẹ giọng tiết lộ: "Hoan Hoan không có ở nhà."

Cảnh Minh sùng sốt, cúi đầu nhìn cô: "Anh không viện cớ đâu, thật sự là không ngủ được mà."

"Hừ." Tuy cô nói vậy nhưng vẫn quay người vào phòng. Anh bám theo sau, cô quay lại cảnh cáo: "Giường em nhỏ lắm, chỉ sợ không chứa nổi anh đâu."

"Anh thấy vừa đủ mà." Anh đáp tỉnh bơ.

Cảnh Minh nói xong, cứ thế lấy đồ ngủ trong vali rồi đi thẳng vào phòng tắm, tự nhiên như nhà mình. Đỗ Nhược trở mắt. Phòng tắm nhanh chóng truyền đến tiếng nước chảy từ vòi sen, trong màn đêm yên tĩnh đột nhiên khiến trái tim người ta loạn nhịp.

Đỗ Nhược ôm ngực hít sâu, mất một lúc mới thu dọn hành lý của hai người. Wall-E ro ro chạy đến, vui vẻ quét dọn bùn đất dính trên bánh xe.

Lát sau, anh về phòng, mặt mũi sạch sẽ, tóc tai ướt đầm, từ đầu đến chân mang theo hương thơm thoang thoảng. Căn phòng vốn đã nhỏ, đáng vốc anh lại cao lớn, càng khiến không gian trở nên chật chội hơn.

Bỗng dưng cô không dám nhìn thẳng vào anh, len lén liếc qua khe hở giữa anh và tủ đồ, nhỏ giọng bảo: "Mấy sậy trong ngăn tủ."

Đỗ Nhược ôm đồ ngủ đến phòng tắm, mang gương mặt đỏ gay đi gọi đầu tắm rửa. Lúc đi ra cô đã thấy anh nằm trên giường mình nhắm mắt ngủ từ lúc nào mất rồi. Giường cô thật sự quá bé, làm anh không duỗi thẳng chân được. Anh đành phải nằm nghiêng, hai chân co lại, chiếm cả chiếc giường, chỉ chừa lại chút không gian nhỏ xíu trước ngực mình cho cô thôi.

Đỗ Nhược căng thẳng sậy khô tóc. Lúc cô đặt máy xuống, quay lại nhìn, anh vẫn yên tĩnh nhắm mắt. Có lẽ hôm nay, anh mệt thật rồi. Cô tắt đèn, để lại ngọn đèn xông hương mờ mờ ở đầu giường.

Trên giường thật sự không còn chỗ đặt lưng. Cô dè dặt chen chúc, co cuộn chân, khẽ nhắc anh: "Chân em không có chỗ để nữa."

Anh chậm chạp dời chân qua một bên, để cô vron thẳng chân rồi lại dè lên. Gương mặt nóng như bị thiêu đốt, cô bối rối định đẩy anh ra.

Cảnh Minh lơ mơ cần nhân: "Không đặt ở đây thì chân anh đặt ở đâu? Ai bảo giường em nhỏ như lỗ mũi vậy?"

Cô đỏ mặt tía tai: "Anh nhất quyết đòi ngủ ở đây còn trách móc em?"

Không ngờ anh lại cười ngả ngón: "Trách em thì sao?" Mắt vẫn nhắm nhưng tay chân anh đều quẩn chặt lấy cô như bạch tuộc. Cô vừa giãy giụa đã bị anh dễ dàng chế ngự. Trong lúc độ sức, tay anh lợi dụng sờ soạng người cô qua lớp áo. Thành linh, anh mở choàng mắt, nghiêm túc hỏi cô: "Sao em ngủ lại mặc áo lót? Không sợ bị cắn ngực hả?"

Dứt lời, anh nhanh chóng định "giúp" cô cởi ra. Mặt Đỗ Nhược đỏ rực, cô cuống quýt vùng vẫy: "Anh buông ra đi!"

Anh mặc kệ, cứ ôm lấy cô nhàn nhã ngủ. Cô cố sức giãy tới giãy lui nhưng không thoát được. Anh nhìn chăm chăm vào gương mặt xấu hổ của cô hồi lâu, nhẹ nhàng buông lời đe dọa: "Em còn nhúc nhích nữa thì đừng trách anh mạnh động đấy."

Đỗ Nhược bỗng cứng đờ, không dám động đậy, mặt đỏ rực như sắp nổ tung. Cô yên tĩnh giãy lất, đến khi nghe thấy hô hấp người bên cạnh dần đều đặn, cho rằng anh ngủ rồi mới dám nhích nhẹ chân mình.

Không ngờ cô vừa cử động thì anh đã đột ngột trở mình, áp lên người cô, cầm cổ tay cô ấn xuống gối. Đỗ Nhược sợ đến mức suýt hét toáng lên. Anh áp chặt phía trên, nhìn cô với đôi mắt sáng rực, sắc bén, hiển hiện ham muốn không sao che giấu nổi.

"Vừa nãy, anh đã nói gì, hử?"

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76

Đỗ Nhược không thở nổi, há miệng muốn hít thở thì anh đã kề đến, cúi đầu quẩn quýt lấy môi cô. Cảnh Minh ngấu ngiến mút lấy môi và lưỡi Đỗ Nhược, bá đạo và mạnh mẽ, không cho phép đối phương cự tuyệt.

"Ừm..." Lưỡi bị đau, cô liền rụt cổ lại, giãy cổ tay theo phản xạ lại bị anh ấn chặt trên gối, không thể cử động. Hai chân cô ra sức đá đập lung tung mà chẳng có chút tác dụng nào, được một hồi thì buồn rùn hết sức. Cuối cùng, cô chậm chậm nhắm mắt lại, coi như phục tùng.

Làm sao cô không nhưng nhớ đôi môi mềm mại, vòng ôm nóng bỏng và hương vị thơm mát tinh khiết của anh kia chứ? Giống như nằm mơ, cô nhanh chóng đáp lại anh, ngoan ngoãn dịu dàng ngậm lấy môi anh, quỵn luyến mút nhẹ.

Cảnh Minh nhẹ nhàng thả lỏng tay cô. Vừa được tự do, tay Đỗ Nhược đã vòng lên cổ anh, siết chặt lấy như thể muốn dung nhập vào thân thể anh. Ngón tay cũng không kìm được luồn vào mái tóc vẫn còn hơi ẩm của anh, âu yếm vuốt ve khiến da đầu anh râm ran.

Trong phòng ngủ nhỏ bé, chỉ có ngọn đèn xông hương tỏa ra ánh sáng dịu dịu.

"Ồ?" Wall-E tò mò nghiêng đầu nhìn họ, chớp chớp đôi mắt ngây thơ.

Cảnh Minh thở hổn hển, từ từ nhả môi Đỗ Nhược ra, ánh mắt nóng bỏng như muốn thiêu đốt trái tim cô. Gò má Đỗ Nhược đỏ hây hây, đôi mắt long lanh vừa đôn thuận vừa chân thành ngược nhìn anh. Ánh đèn mờ ảo mang lại hiệu ứng không nhỏ, khiến vẻ đẹp ấy được đẩy lên đỉnh điểm.

Anh gạt đi vài sợi tóc lòa xòa nơi huyệt thái dương của cô, ánh mắt từ mái tóc chậm rãi dời sang đôi mắt cô: "Em lại xinh đẹp hơn rồi."

"Chỗ nào chứ?" Cô thẹn thùng.

"Chỗ nào cũng đẹp. Ở đây..." Anh hôn lên trán Đỗ Nhược. "Ở đây..." Rồi đến lông mày. "Ở đây..." Kế đó là đôi mắt. "Ở đây nữa..." Sống mũi, gò má, đôi môi, chiếc cằm... Đôi môi lướt qua mỗi chỗ đều để lại nụ hôn phớt nhẹ khiến cô nhột đến mức rụt cổ lại, cười khanh khách.

Mắt anh dần sâu hơn: "Nhược Xuân!"

"Gi cơ?"

"Lúc ở nhà em anh đã muốn rồi." Anh thì thầm. "Mỗi đêm đều muốn."

Trái tim cô bỗng đập thành thịch. Đương nhiên cô biết rõ anh đang nói gì.

"Khi đó, ở nhà em nên anh phải cố nhịn." Anh cắn môi dưới, có lẽ cảm thấy ngượng ngùng nên khẽ cười. "Ba anh nói, đến nhà bạn gái chơi, không thể ngủ chung phòng với cô ấy. Như vậy là không tôn trọng phụ huynh người ta. Hôm nay, rốt cuộc đã về đây rồi."

Anh nhìn cô bằng ánh mắt sáng lấp lánh như những vì sao trên nền trời nhưng đen nơi thôn dã ấy, vừa thấp thoáng mong mỏi vừa khát khao đạt được.

Khuôn mặt Đỗ Nhược đỏ như quả cà chua, cô thủ thi: "Anh còn nhớ lần đó không, lần nói thử xe thành công sẽ đi Tahiti chơi, muốn ở cùng phòng với

em ấy..."

"Ừ?"

"Thật ra thì..." Hàng mi cô chớp chớp, giọng nói ngọt ngào cất lên: "Khi đó, em đã đồng ý rồi..."

Anh thẳng thốt rồi chợt cười rộ, tiếng cười tự tại, giòn giã, chấn động cả lồng ngực. Cười xong, anh lại cúi đầu hôn cô đắm đuối, vừa hôn vừa cời quần áo mình, tay cũng không rảnh rồi luồn vào áo ngủ của cô, vuốt ve xoa nắn. Thoáng chốc, cô cũng chẳng còn mảnh vải che thân.

Chiếc áo ngủ bị vứt xuống giường, đứng lúc phủ lên người Wall-E. Nó cứ ro ro chạy loạn xạ, mất phương hướng. Hai người trên chiếc giường bé xíu, trần trụi nhìn đối phương, thoáng chốc khựng lại như đang nghĩ xem tiếp theo phải bắt đầu từ đâu.

Ánh mắt Cảnh Minh lướt trên thân thể con gái trắng trẻo mịn màng. Đỗ Nhược bị anh ngắm nhìn như thế, gương mặt như bị thiêu đốt, mắt không biết nên nhìn vào đâu, người không khỏi dịch sang bên cạnh, muốn kéo chăn che kín thân thể mình lại, cánh tay cũng vô thức che đi bộ ngực đầy.

Anh ôm chặt eo cô, kéo sát vào người mình, rồi đặt xuống ngực cô một nụ hôn êm ái. Da thịt Đỗ Nhược run rẩy, cuộn người lại hết như con tôm nhỏ cuộn vào eo anh.

Lần đầu tiên khóa thân trước mặt anh, cô e lệ quá đỗi, sợ trước sợ sau, tay chân lóng ngóng.

Anh kéo tay chân cô ra như cời dây thừng, thân thể nóng như lửa kè đến, một bên trơn mịn mềm mại, một bên cứng rắn nóng rực như trêu chọc lẫn nhau. Cảm giác tê rần như dòng điện chạy khắp toàn thân, cô nhắm mắt cắn môi, run rẩy nức nở liên hồi. Chỉ chốc lát, tâm trí Đỗ Nhược đã hoàn toàn tan rã, người mềm mại như muốn nhũn ra, mặc anh công thành đoạt đất. Anh đã vất vả kiềm chế đến cực hạn, eo chợt ra sức, tiến thẳng vào lối nhỏ.

Cảnh Minh cũng là người mới trong việc này nên không tránh khỏi có chút lố mẫm. Gương mặt cô nhăn lại: "Đau, Cảnh Minh, đau quá!"

"Nhược Xuân, em ngoan nào." Anh khàn khàn vỗ về, hôn lên đôi mắt, dờ xuống đôi môi, bàn tay nóng hổi đặt lên bụng cô, dịu dàng mon trón.

Ánh sáng mờ tối, chiếc giường cọt két.

"Nhược Xuân à!" Giọng anh khàn đặc.

"Vâng?"

"Nhìn anh đi."

Cô mở mắt ra, gương mặt đàn ông anh tuần cận kề, sống mũi dọc dừa, môi mỏng quyến rũ, ánh mắt đen láy khóa chặt cô, bá đạo, chân thành, cháy bỏng, ham muốn chiếm hữu như bị đẩy lên đến đỉnh điểm.

Cô bỗng cười khúc khích, vuốt nhẹ gương mặt anh: "Sao anh lại đẹp như vậy?"

Vành tai anh đỏ ửng, nhất thời không biết nên đáp lại thế nào. Người con gái đang bị anh chiếm hữu bên dưới chính là người anh yêu tha thiết. Cô thom ngát, dịu dàng, mềm mại là thế, mang theo vẻ ngây thơ, chất phác, thuần túy nhất, nguyên thủy nhất.

Khi đến đỉnh, khoái cảm như pháo hoa nở rộ, cô gần như không tài nào thừa nhận nổi, nghẹn ngào gọi anh: "Cảnh Minh!"

Tiếng gọi nũng nịu kia khiến anh không sao khống chế được nữa, hé miệng nhưng không cất lên được bất cứ âm thanh nào khác, chỉ có mồ hôi trượt theo trán chảy xuống hàng mày.

Cảnh Minh thờ gấp gáp, ôm lấy thân thể ướt át mồ hôi của Đỗ Nhược, siết chặt cô như con rắn quấn lấy con mồi của mình. Cô thờ hỏn hển không thôi, nhưng thân thể vẫn vô thức rúc vào lòng anh, cho dù mồ hôi dính dấp cũng quẩn quýt anh không rời.

Đôi môi khô khốc của anh liên tục hôn lên môi cô. Họ ôm nhau, nhắm mắt lại, lẳng lặng tận hưởng khoảnh khắc bình yên sau đó.

Tay nhẹ nhàng mon trón lưng anh, vuốt một lát cô sờ được một vết sẹo. Đỗ Nhược choàng mở mắt, ngón tay lần mò, thắc mắc: "Đây là gì vậy?"

Anh vẫn nhắm mắt, thản nhiên cất lời: "Không cần thận trọng phải thôi."

Cú va chạm sinh nhật năm mười chín tuổi đã để lại vết sẹo nơi lưng anh.

"À!" Cô không nghi ngờ, sờ vết sẹo kia chốc lát lại sờ đến những nơi khác.

Lâu sau, anh mới mở mắt ra, yên lặng nhìn Đỗ Nhược, thấy cô ngoan ngoãn cuộn tròn trong lòng mình, khóe môi cong cong không giấu được nét cười.

"Em đang cười gì vậy?"

Khóe môi vẽ lên nụ cười thật tươi, rạng rỡ, nhưng cô không trả lời, đẩy anh ra rồi lăn sang bên cạnh.

Anh nhẹ nhàng kéo cô vào trong lòng, vừa vuốt ve vừa hỏi nhỏ: "Còn đau không em?"

"Bớt rồi."

"Em cười gì thế?"

Cô không đáp, lòng ngọt ngào vô kể. Cô quay người lại ôm cổ anh, để mùi hương nam tính quen thuộc phủ vào mặt.

"Rốt cuộc, em đang cười chuyện gì?" Anh quyết gắng hỏi cho bằng được.

Cô lại đỏ mặt, thò thè: "Vì vui quá đấy mà. Anh biết không, trước đây, em có một suy nghĩ rất ngốc nghếch, rất xấu hổ."

"Là gì vậy?" Anh tò mò.

"Cảm thấy tiếc nuối, tại sao hồi đại học lại không... như vậy với anh." Đỗ Nhược mím môi. "Sau này gặp lại anh, em lại nghĩ, mình vẫn còn thích anh nhiều lắm, thích đến mức muốn trao lần đầu tiên cho anh. Dù sau này có cách xa, em cũng muốn lần đầu tiên là với anh... Có phải ngốc lắm không?"

Cánh Minh lẳng lặng nhìn cô, đáy lòng bỗng quá đổi yên bình. Hồi lâu sau, anh càng ghì chặt cô vào lòng hơn, khẽ nói: "Đúng là ngốc lắm."

"Anh cũng nghĩ vậy..."

"Cô ngốc, sao anh có thể rời xa em lần nữa chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cánh Minh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77

Tia nắng mỏng manh của sớm mùa thu tỏa ánh sáng vàng nhạt, xuyên qua rèm cửa sổ xanh lam, soi vào căn phòng nhỏ nhỏ. Chưa đến bảy giờ, Đỗ Nhược đã mở mắt tỉnh dậy, Cánh Minh vẫn giữ nguyên tư thế ngủ từ hôm qua, ôm chặt cô như bạch tuộc, hết như ôm lấy con thú bông mình yêu thích.

Một buổi sáng thật yên bình làm sao!

Cô lặng lẽ quay đầu ngắm nhìn người đàn ông bên cạnh: Đôi môi đỏ tươi, khuôn mặt trắng trẻo, lông mi đen nhánh. Sao lại ưa nhìn thế nhỉ? Cô thầm cười trộm. Anh vẫn chìm trong giấc ngủ, hô hấp nhẹ nhàng, đều đặn, hơi thở phả lên gò má cô lan đến cổ ngựa ran, khiến cô vô thức rụt lại.

Cô vừa cử động thì anh choàng tỉnh, ánh mắt mơ màng như thể bị quấy rầy mộng đẹp.

"Đánh thức anh sao?"

"Phải thức dậy rồi." Cánh Minh trở người nằm ngửa ra, giọng khàn khàn. "Mấy giờ rồi em?"

"Sắp bảy giờ."

Cánh Minh mở mắt ngậy người hồi lâu, không ngờ mình lại ngủ thẳng đến bảy giờ. Nghĩ xong, anh lại trở mình ôm cô, chân dài tay dài quấn lấy người cô, nhả nhỏ càu nhàu: "Giường em bé quá, nằm ngủ khó chịu chết đi được. Xương cốt anh sắp gãy đến nơi rồi này."

"Vậy anh mau ngồi dậy đi." Đỗ Nhược ra sức đẩy mà anh không mảy may động đậy.

Anh yên lặng ôm cô, hơi thở đều đều nóng hổi. Đỗ Nhược thấy lòng mình mềm nhũn, nhẹ nắm tay anh rồi nhắm mắt lại. Hai người ngủ thêm lát nữa. Lúc sau, Cánh Minh ngủ đủ giấc liền bắt đầu giờ trò.

Đỗ Nhược lo lát nữa phải đi làm nên muốn tránh né, nhưng làm sao ngăn cản được Cánh Minh. Cô nhanh chóng bị tước vũ khí đầu hàng, ngoan ngoãn để mặc anh làm gì thì làm. Wall-E chui ra từ chiếc áo ngủ, nghiêng đầu chớp mắt tò mò. Khắp căn phòng ngập tràn mùi vị ân ái mặn nồng.

Hơn tám giờ, Đỗ Nhược vất vả lắm mới thoát khỏi sự trói buộc của anh, lăn xuống giường: "Em đi rửa mặt đây."

Cô quần áo ngủ chạy đến phòng tắm, xoa bóp bụng mình, tuy cảm giác tức tức khó chịu nhưng trong lòng lại thấm đượm ngọt ngào. Như thể sau khi trải qua nghi thức này, quá khứ và tương lai, khổ nạn và hạnh phúc của cô và anh đã đan xen, hòa quyện vào nhau.

Đỗ Nhược vui vẻ tắm rửa sạch sẽ, về phòng liền thấy Cánh Minh chậm rãi ngồi dậy, tóc mái rối tung, thân hình cao lớn chiếm cả chiếc giường.

Đỗ Nhược nhắc anh: "Trong ngăn tủ có bàn chải và khăn mới đây."

"Ừm." Anh xuống giường, đi thẳng ra khỏi phòng.

Mấy phút sau trở lại, người đã tắm tấp sạch sẽ sáng khoải, Cảnh Minh đứng trên thảm trải sàn, cúi người soi gương chải tóc: "Bạn em về rồi đấy."

Đỗ Nhược thấy tim mình giật thót như bị bắt quả tang: "Lúc nào?"

"Nãy giờ rồi. Lúc anh đi vào phòng tắm thì cô ấy mở cửa vào nhà." Anh nhìn cô qua gương, nhú mồm hỏi: "Cô ấy tên gì ấy nhỉ?"

"Hoan Hoan." Đỗ Nhược bật dậy khỏi ghế.

"Sao lại lấy tên con cún thế?"

Đỗ Nhược lừ mắt nhìn anh, kê tai lên cửa lắng nghe động tĩnh bên ngoài, sau đó quay sang dặn dò: "Anh ở yên đây cho em, đừng chạy lung tung."

Cảnh Minh quay đầu nhìn căn phòng nhỏ bé một lượt, bĩu môi khinh thường: "Cái ổ như lỗ mũi này của em có thể "chạy" được sao?"

Đỗ Nhược nhào đến định trừng phạt một trận, anh đã lập tức lùi về sau, kéo dài khoảng cách. Cô lườm anh lần nữa rồi vội quay người đi ra ngoài.

Đến trước cửa phòng Hà Hoan Hoan, Đỗ Nhược kìm nén tâm trạng bồn chồn, đẩy cửa ra, ló đầu vào: "... Hoan Hoan?"

Hà Hoan Hoan đang thu dọn quần áo, về mặt gian tà liếc nhìn Đỗ Nhược: "Cái con nhỏ này! Mình không ở nhà, cậu chơi đùa sướng nhỉ? Cái giường bé tẹo kia, chắc chắc..."

Đỗ Nhược đỏ mặt, lập tức nói dối theo phản xạ: "Không phải như cậu nghĩ..."

Hà Hoan Hoan cười rộ: "Mình nghĩ gì chứ? Mình có nghĩ hay không thì hai người sớm muộn cũng như vậy thôi, đúng không? Với lại, cậu đỏ mặt đến vậy, còn muốn lừa mình?"

Đỗ Nhược đi đến, khẽ đánh cô nàng, chuyển đề tài: "Cậu còn nói mình? Mình không ở nhà, cậu cũng chạy đến chỗ Tăng Khả Phàm còn gì." Rồi cười nói: "Lẽ dĩ nhiên cần mình phụ giúp gì không?"

"Không cần đâu, đều giao cho công ty tổ chức sự kiện rồi. Cơ mà, có chuyện muốn nói với cậu đây."

"Chuyện gì?"

Hà Hoan Hoan cười áy náy: "Mình muốn dọn đến ở cùng với Khả Phàm. Cậu đừng trách mình nhé, chuyện này đột xuất, mình..."

Đỗ Nhược vừa vào phòng đã nhận ra vấn đề rồi, tức khắc ngắt lời: "Cậu nói gì vậy? Lẽ nào mình trói cậu cả đời, không cho cậu lấy chồng sao?"

"Sau khi mình đi, cậu có muốn dọn qua đây rồi cho thuê căn phòng kia không? Phòng mình rộng hơn, ở cũng thoải mái hơn. Còn hợp đồng thuê thì mình bảo chủ nhà sang tên cho cậu nha."

Đỗ Nhược lắc đầu: "Thoải khỏi đi. Cậu dọn đi thì mình ở đây làm gì nữa, tìm căn nào gần công ty cho tiện."

"Cũng tốt. Mình rảnh sẽ đi xem nhà với cậu."

"Được."

Đỗ Nhược nói chuyện với Hà Hoan Hoan xong lại quay về phòng. Cảnh Minh đã thay quần áo xong xuôi, đứng bên cửa sổ gọi điện thoại: "Được, tôi đi tìm các cậu." Rồi anh để điện thoại xuống, quay lại nhìn cô: "Lát nữa, anh đi gặp Hà Vọng với Vạn Tử Ngang."

"Ừm."

Chuyện tốt đây mà! Cô mỉm cười, bắt đầu trang điểm trước gương.

Cảnh Minh tựa vào tủ quần áo ngắm cô: "Em không trang điểm nhìn trẻ hơn. Trang điểm vào trông già dặn hơn tuổi thật nhiều lắm."

Đỗ Nhược thở dài, nói băng quơ: "Em cũng không thích trang điểm, không thích mặc mấy bộ đồ vướng víu này, cũng không thích xã giao, không thích làm kinh doanh, chỉ muốn tự do tự tại, thoải mái làm nghiên cứu. Nhưng làm gì có chuyện tốt đẹp như thế chứ?"

Cảnh Minh bước đến, ôm cô từ phía sau, đặt cằm lên huyệt thái dương cô, yêu thương nhìn vào mắt cô qua tấm gương lớn: "Nhược Xuân!"

"Hà?"

"Mấy năm qua, em sống thế nào?"

Tay Đỗ Nhược cầm bút vẽ chân mày thoáng khựng lại.

Anh khê khàng: "Nói thật đi."

"Cũng tạm được. Chỉ là... có đôi khi khuya khoắt một mình về nhà, cảm thấy cố gắng phấn đấu như vậy chẳng biết vì cái gì, không biết có ý nghĩa gì." Cô nói xong lại cười với anh. "Nhưng chỉ là thỉnh thoảng thôi, hi hi."

Thế nhưng anh lại không cười nổi, cúi đầu vùi vào hõm cổ cô. Là anh không tốt. Nếu khi đó, anh không bông bột như vậy thì tốt biết mấy.

Cảnh Minh lặng thinh song cô vẫn đoán được tâm tư của anh rõ mồn một: "Nhưng bây giờ, em cảm thấy rất tốt. Nếu ban đầu, hai chúng ta vẫn ở bên nhau, có lẽ đã cãi nhau, chia tay rồi không chừng."

Anh im lặng chốc lát lại cười khê: "Nhanh thôi, em sẽ không phải làm những chuyện mà mình không thích nữa."

Đỗ Nhược quay đầu lại: "Là chuyện thu mua Nguyên Càn sao?"

"Ừ." Cảnh Minh buông cô ra. "Sản phẩm và kỹ thuật của bên em đều rất tốt... Qua vài ngày, anh sẽ đến Nguyên Càn lần nữa, tiện thể thăm em luôn."

Đỗ Nhược sững sốt, vẻ mặt có chút kỳ quặc.

"Sao vậy?"

"Chuyện chúng ta quay lại khoan hãy công khai ở công ty, không tốt lắm đâu."

Cảnh Minh nheo mắt "hừ" một tiếng: "Sao anh cứ cảm giác như quay lại thời đại học vậy nhỉ?"

"Người trong công ty em cũng đâu biết anh, cần thiết phải cho họ biết chuyện của chúng ta sao?"

"Dịch Khôn biết anh đấy."

Đỗ Nhược cắn môi, cảm túi xách đẩy anh: "Được rồi, nhanh đi thôi, em bị muộn rồi đấy."

Cảnh Minh đi ra ngoài, quay đầu lại nhìn xung quanh một vòng chế giễu: "Một phó tổng công ty lại ở căn hộ xập xệ thế này, Dịch Khôn đúng là keo kiệt. Anh thấy hán cũng không tử tế với em lắm đâu."

Đỗ Nhược định giải thích nhưng thấy rõ ràng là anh đang ghen, thế nên đành mặc kệ anh. Cô đi nhờ xe anh, đến công ty vừa đúng giờ.

Thứ hai vẫn họp giao ban như bình thường. Đỗ Nhược đi vào phòng họp, trùng hợp đúng phải Dịch Khôn ở đó.

Dịch Khôn hỏi thăm: "Em về khi nào thế?"

"Dạ, về tối qua."

"Mẹ em có sao không?"

"Không có gì, đã đỡ hơn rồi ạ."

"Ừ."

"Trong khoảng thời gian em nghỉ phép, không ảnh hưởng đến công việc chứ?"

"Không có. Điều chuyển cho Lê Thanh Hòa và Ô Chính Bắc rồi."

"Vâng." Đỗ Nhược gật đầu thờ phào.

Dịch Khôn nhìn cô giây lát, định nói gì đó thì mọi người đã đến.

***

Cảnh Minh đưa Đỗ Nhược đến công ty rồi nói chuyện điện thoại với Dương Thủ mười mấy phút, nói sơ lược về ý định của mình, dặn dò cô vài việc, sau đó đến phòng thí nghiệm của nhóm Hà Vọng. Mấy người đàn ông gặp lại, Hà Vọng không nói gì cả, chỉ bước đến cho anh một cái ôm thật chặt.

Cảnh Minh thoáng giật mình. Tiếp theo là Vạn Tử Ngang và Đồ Chi Viễn cũng tiến đến ôm anh. Anh bật cười: "Có thể đừng sến sẩm vậy không?"

Hà Vọng bật cười: "Đỗ Nhược luôn nói phải tạo cảm giác trinh trọng như vậy mới được. Ôm cậu nghĩa là chào đón cậu trở về."

Họ nhìn nhau cười, chút trắc trở lúc trước bay biến trong phút chốc, cảm giác thân thuộc xưa kia lại ùa về.

"Nào, cho cậu xem mấy năm qua, bọn tôi đã làm được những gì."

Hà Vọng dẫn Cảnh Minh đi tham quan một vòng phòng thí nghiệm, giới thiệu thành quả họ nghiên cứu mấy năm qua, từ những thuật toán mới trong máy chủ AI đến các robot có trang bị ý thức tự chủ và năng lực học tập. Thực lực đã vượt xa những công ty cùng ngành trong nước, có thể sánh ngang với những công ty mạnh ở Âu Mỹ rồi. Mấy năm qua, mọi người đều tiến bộ rất nhiều.

Cảnh Minh cảm khái: "Xem ra các cậu không hề thụ lùi, vẫn có đủ thực lực gia nhập Prime lần nữa."

"Đi chết đi!" Hà Vọng đánh anh một cú.

Vạn Tử Ngang lại giải thích: "Thật ra chuyện năm đó, ngoại trừ kỹ thuật hạn chế không đạt được đột phá, cũng có một số nguyên nhân khách quan khác. Năm đó, trang bị vật lý chịu tải thông tin cũng đến cực hạn, ở một trình độ nhất định nào đó đã hạn chế việc phát huy ý tưởng của chúng ta. Nhưng hôm nay, máy tính lượng tử bắt đầu thông dụng, có thể cho chúng ta thi triển quyền cước rồi." Anh ta nghiêm túc nhìn Cảnh Minh. "Thật sự đã nghĩ kỹ, muốn quay lại sao Big Boss?"

"Hà Vọng nói đúng, tôi không đi con đường này, người khác cũng sẽ đi." Cảnh Minh nhếch môi, ngông cuồng tuyên bố: "Thay vì thả cho người khác gây họa, vẫn để chúng ta làm thì hơn."

Đồ Chi Viễn sáng khoái cười ha hả: "Được! Chúng ta sẽ quây cho trời long đất lở luôn."

Bốn người đàn ông tụ họp lại với nhau, trò chuyện sơ qua khả năng gây dựng lại Prime.

"Nhiệm vụ hiện tại của Khoa học kỹ thuật Xuân Hòa chủ yếu là do Dương Thủ và mấy phó tổng khác quản lý. Công việc trọng tâm của tôi vẫn là lĩnh vực nghiên cứu phát triển." Cảnh Minh nói đơn giản ý tưởng của mình. "Sau khi phòng thí nghiệm Prime được thành lập lại, sẽ đặt chung trong trung tâm nghiên cứu của Xuân Hòa, tương đương với bộ phận nghiên cứu độc lập và thuần túy. Công ty sẽ là phía đầu tư cho phòng thí nghiệm. Cổ phần sẽ chia cho cả phòng thí nghiệm và công ty. Đồng thời nhân lực và tài nguyên trong trung tâm nghiên cứu đều liên hệ trao đổi với phòng thí nghiệm Prime, cả hai tiếp thu và góp ý lẫn nhau. Các cậu thấy sao?"

Mọi người đều tán thành ý tưởng này.

Thậm chí Hà Vọng còn nôn nóng hỏi: "Mẹ nó, thật ra cậu đã chuẩn bị từ lâu rồi, đúng không?"

Nếu Prime thật sự muốn phát triển thành đế quốc xe hơi không người lái, chắc chắn không thể không quan tâm đến việc quản lý nhân sự và cơ cấu tổ chức khổng lồ. Nhưng thứ họ mong muốn duy nhất là dồn hết nhiệt tình và chuyên tâm vào con đường nghiên cứu khoa học, không ngừng đột phá ranh giới, quyết chí tiến lên như hồi niên thiếu.

Cảnh Minh trò chuyện với nhóm Hà Vọng xong liền cấp tốc trở về Xuân Hòa. Lúc anh chờ thang máy, tình cờ gặp được Dương Thủ vừa làm xong việc, thể là cùng nhau đi lên.

Cảnh Minh hỏi han: "Bên khu công nghiệp thế nào rồi?"

Ba năm trước, lúc Xuân Hòa thành lập đã mua một mảnh đất trong khu công nghiệp để xây dựng nhà xưởng mới, đội công ty mở rộng sẽ chuyển qua. Năm trước, cơ sở hạ tầng đã xây xong. Trong năm nay liên tục bổ sung và tối ưu hóa các thiết bị nội bộ. Bài trí trang hoàng đã xong xuôi từ lâu, nhưng việc bố trí máy móc trang thiết bị thì hơi chậm.

"Trong một tháng, tất cả thiết bị có thể sẵn sàng."

"Chậm quá."

Dương Thủ trầm ngâm chốc lát: "Nhanh nhất là hai mươi ngày. Nhất là trung tâm nghiên cứu, có rất nhiều thiết bị thí nghiệm cao cấp phải vận chuyển từ nước ngoài về, thủ tục mua bán ở giai đoạn đầu đã hoàn tất, nhưng nhanh nhất phải hai mươi ngày mới về đến đây."

"Được."

"Xem ra cậu đã bàn bạc với nhóm Hà Vọng êm xuôi rồi?"

"Tất cả đều thuận lợi. Sau này, công tác của tôi sẽ chuyển trọng tâm sang Prime. Mấy sự vụ khác của Xuân Hòa đành giao cho chị toàn quyền quản lý. Dù rằng trước kia cũng vậy."

Dương Thủ giật mình kinh ngạc bởi giọng nói trịnh trọng của Cảnh Minh rồi khẽ cười: "Tôi biết rồi."

"Vất vả cho chị rồi."

Dương Thủ lại cười rộ: "Không cần khách sáo thế. Nói thật, tôi cũng muốn chứng kiến, thậm chí tham gia vào việc thành lập một đế quốc mà. Bất kể là Xuân Hòa hay Prime."

Cảnh Minh nhìn vào vách thang máy vàng óng, ánh mắt sắc bén, gần từng chữ: "Xuân Hòa, Prime sẽ cho cả thế giới cùng chứng kiến."

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 78

Buổi chiều, Đỗ Nhược định đến khu công nghiệp sau khi kết thúc công việc ở văn phòng, nhưng đang chuẩn bị tan ca, chưa xuống tầng đã nhận được tin nhắn của Cảnh Minh: "*Anh đang chờ em dưới sân.*"

Cô chạy tới ngồi vào xe anh: "Em đang định đến phòng thí nghiệm đây."

Cảnh Minh mỉm cười: "Dẫn em đến chỗ này."

"Đi đâu?"

"Đến rồi em sẽ biết thôi." Anh nói xong lại vô thức nắm tay cô, mười ngón tay đan xen thật chặt.

Đỗ Nhược thấy lòng ấm áp, kê đến tựa vào vai anh. Đường hơi tắc, xe cứ chạy một chút lại ngừng, có điều tâm trạng anh khá tốt, ngón tay thường mon trón lòng bàn tay cô, khiến cô râm ran.

Cô ngẩng đầu, chợt nhớ ra: "Nói chuyện với nhóm Hà Vọng ổn không?"

"Ừ."

Cô mỉm cười.

"Em cười gì vậy?"

"Xem ra tâm trạng anh không tệ."

Không lâu sau, chiếc xe Mercedes chạy vào một khu công nghiệp mới xây dựng rồi dừng trước một bức tường rào. Cảnh Minh dẫn Đỗ Nhược xuống xe, đi qua cánh cửa sắt nhỏ. Cả mảng cỏ cây xanh mướt, hai bên đường trồng cây bạch quả và cây phong đập ngay vào tầm mắt. Men theo con đường chính đến thẳng một khu công trình kiến trúc phức hợp công nghiệp và thương mại hiện đại hóa gồm: Tòa nhà văn phòng, phân xưởng, bãi đỗ xe... Trong đó có một tòa nhà được thiết kế vô cùng phá cách, thoát nhìn giống một chiếc xe đua khổng lồ, đậm nét nghệ thuật.

"Tòa nhà này đẹp quá." Đỗ Nhược say mê ngắm nhìn. "Tòa nhà văn phòng mới xây của Xuân Hòa sao? Bên anh lắm tiền thế?"

Cảnh Minh đi đến nắm tay cô, giới thiệu: "Đây là trung tâm nghiên cứu của Xuân Hòa, cũng chính là trụ sở phòng thí nghiệm của Prime."

Đỗ Nhược tròn xoe mắt, ngạc nhiên quay sang nhìn anh.

Cảnh Minh cười thân nhiên: "Có cần khoa trương vậy không?"

Đỗ Nhược giải thích: "Em không kinh ngạc chuyện Prime được xây dựng lại, chỉ sững sốt tòa nhà này lớn quá thôi."

"Mục tiêu vĩ đại thì dĩ nhiên phải cần một nơi khổng lồ thế này mới chứa nổi rồi."

Anh nhìn tòa nhà ấy, như bỗng thấy được buổi tối ngày xưa, mười một người họ ngồi ven đường, thỏa thích tưởng tượng về tương lai. Họ đã nói muốn xe hơi không người lái của Prime phủ sóng toàn thế giới, muốn thành lập đế quốc Prime.

Đỗ Nhược cũng nhớ đến đêm chén choáng kia, tiếng cười sang sảng của nhóm thanh niên vang vọng khắp ngõ ngách thành phố Bắc Kinh. Cô xúc động, vừa cảm khái vừa sôi sục ý chí chiến đấu: "Cũng phải. Nếu Prime muốn lần nữa bước lên con đường theo đuổi mơ ước ban đầu của chúng ta, đương nhiên cần phải có kế hoạch lâu dài hơn."

"Quyết định quay trở lại con đường này, nghiên cứu phát triển chắc chắn là cốt lõi." Cảnh Minh khẳng định. "Prime sẽ không bao giờ giảm lên vết xe đổ lần nữa."

Người đàn ông bên cạnh nhìn tòa nhà với ánh mắt vừa kiên định vừa hiu quạnh, vừa vững tin vừa tiếc nuối. Đỗ Nhược thấy lòng hơi nhói, bèn bước đến ôm lấy eo anh, khẽ giọng: "Em cảm thấy cậu ấy ở trên kia đang vui mừng cho anh của hiện tại đấy. Chúng ta xa cách sáu năm, chẳng phải cậu ấy cũng phải đợi sáu năm sao? Bởi vì đây cũng là ước mơ cả đời của Lý Duy mà."

Cảnh Minh trầm mặc, siết lấy eo cô.

"Cảnh Minh!" Ánh mắt cô kiên định và vững tin, khẽ thì thầm: "Em có dự cảm, lần này, Prime của chúng ta nhất định sẽ vượt qua sóng gió, thẳng tiến về phía trước. Anh có tin không?"

Anh ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh trong vơi vợi của mùa thu, sắc trời sáng rực phản chiếu nơi đáy mắt anh, trong veo thấu triệt: "Tin."

***

Lúc rời khỏi khu công nghiệp, Đỗ Nhược đề nghị về nhà nấu cơm. Anh sợ cô mệt nên quyết định ăn ngoài, lại nói sau này sẽ tìm người giúp việc đến nấu. Đỗ Nhược nghe vậy, loáng thoáng cảm thấy có gì không đúng lắm, nhưng không mấy để tâm.

Hai người dùng cơm tối xong, Đỗ Nhược còn ngây thơ nói với anh tài xế: "Có thể đưa tôi về nhà trước không? Như vậy không cần đi vòng xa."

Anh tài xế liếc nhìn ông chủ của mình.

Cảnh Minh nói với Đỗ Nhược: "Anh mới chuyển cả đồng hồ tài liệu ở nhà ba mẹ về, em đến sắp xếp lại giúp anh đi. Một mình anh làm không xuể."

Đỗ Nhược ngoan ngoãn nhận lời: "Được thôi."

Đến nhà Cảnh Minh, Đỗ Nhược nhìn phòng khách ngăn nắp: "Tài liệu đâu?"

"Tất nhiên ở phòng sách rồi. Em ngốc à?"

"... Ừ'nhỉ."

Hai người đi lên cầu thang, vừa rẽ qua khúc cua thì đã nghe thấy tiếng máy móc ro ro và giọng nói đáng yêu của Eva truyền đến: "Anh về rồi..."

Cảnh Minh đi lên bậc thang, Eva vui sướng nhào đến ôm chân anh. Đỗ Nhược giật mình, ngạc nhiên không thôi: "Eva vẫn còn ư?"

Eva quay lại nhìn cô, hết nghiêng đầu sang trái đến nghiêng đầu sang phải, chớp chớp mắt nhận biết gì đó. Rốt cuộc, ánh mắt nó sáng lên, vui mừng giơ tay, lạch bạch chạy đến ôm chầm lấy cô nũng nịu: "Cái cô này tính tình kỳ cục quá..."

Đỗ Nhược ngồi xuống, ôm Eva vào lòng, xúc động mồm lẩm bẩm: "Eva đã lâu không gặp."

Eva đưa tay vuốt ve gò má cô, thỏ thẻ: "Em rất nhớ chị, chị có nhớ em không..."

Tìm Đỗ Nhược tan chảy, vuốt đầu nó rồi ngẩng đầu lên nhìn Cảnh Minh: "Eva thông minh hơn rồi."

Cảnh Minh chế nhạo: "Em cho rằng giống tên nhóc nhà em à? Ngốc nghếch, nói cũng không xong."

Đỗ Nhược tối tăm mặt mày, định nói gì đó thì Eva đã vỗ về cô: "Eo ôi, em sai rồi, đừng giận mà!" Cảnh Minh á khẩu. Đỗ Nhược cười phá lên.

"Đúng là nuôi ong tay áo mà." Cảnh Minh bỏ đến phòng sách, Đỗ Nhược đi theo. Eva cũng lẻo đẻo theo đuôi họ, vung vẩy đôi tay nhỏ bé: "Nuôi ong tay áo..."

Cảnh Minh cũng cạn lời.

Mấy ngày qua, anh đã mang toàn bộ bản vẽ trong nhà ba mẹ về đây, chất đống trong phòng sách. Đỗ Nhược ngồi dưới đất, sắp xếp lại tài liệu giúp anh: "Mấy tài liệu này anh định xử lý thế nào? Chuyển hết đến phòng thí nghiệm Prime à?"

"Ừ. Hai, ba tuần nữa, phòng thí nghiệm sẽ hoàn tất. Lúc đó, nhóm Hà Vọng đều có mặt." Anh lật vài tờ bản thảo, chợt ngẩng đầu nhìn cô: "Còn em?"

Đỗ Nhược nhỏ giọng: "Em tìm cơ hội xin thôi việc đã." Sau đó, nghĩ thế nào, cô lại hỏi câu này: "Nhưng nếu Nguyên Càn bị Xuân Hòa thu mua thì em không cần xin nghỉ, trực tiếp điều động nội bộ là được."

Cảnh Minh hừ khẩy: "Với tính cách của Dịch Khôn, nhất định sẽ kỳ kèo chuyện thu mua với anh mất đến một, hai tháng cho xem."

Đỗ Nhược nghĩ thầm, tính tình khó ưa của anh còn không biết xấu hổ đi nói người ta à?

"Rốt cuộc tại sao hai người cứ bàn bạc mãi không xong vậy?"

"Quyền lợi, tiền bạc, điều khoản... nhiều lắm. Con người anh ta rất phiền phức, đâu phải em không biết."

Đỗ Nhược nhe răng, cô không biết thật đấy! Trời ạ, hai người này rốt cuộc là bàn việc hợp tác hay là cố ý so đo làm đối phương khó chịu thế? Thôi, cô không xen vào nữa, chuyên tâm sắp xếp lại tài liệu thì hơn, đó là từng viên gạch tương lai của Prime đấy.

Hai người bận bịu với đồng giấy tờ, còn Eva thì đi qua đi lại, chốc chốc lại xem nội dung trên giấy, tò mò suy ngẫm, lát lát lại chạm vào Đỗ Nhược, vui đùa với cô. Đêm dần về khuya, nó gục bên chân Đỗ Nhược, yên lành ngủ say.

Đỗ Nhược ngáp dài, nhìn đồng hồ đã là mười một giờ.

Cánh Minh gọi ý: "Muộn quá rồi, em ở lại đây đi, tài xế đã tan ca rồi."

Đỗ Nhược ngờ ngàng: "Tài xế của anh cũng tan ca sao?"

"Con người anh rất có nhân tính đấy."

Đỗ Nhược do dự: "Nhưng quần áo của em đều để ở nhà rồi."

"Sáng mai anh đưa em về thay."

Đỗ Nhược vẫn còn do dự, nhủ mày suy nghĩ. Cánh Minh đứng dậy, điều bộ một mồi rã rời: "Thôi, để anh đưa em về, thuận đường ghé qua bệnh viện lấy chút thuốc ngủ."

Đỗ Nhược sững sốt kéo anh lại: "Thôi, muộn lắm rồi, anh đi nghỉ ngơi sớm thôi."

"Vậy anh tìm đồ cho em thay." Cánh Minh đi ra khỏi phòng sách, nhất thời không tìm được, khóe miệng lặng lẽ nhếch lên.

Sàn nhà, vách tường trong phòng tắm đều lát đá màu xám đen khơi gợi xúc cảm. Bồn rửa tay dài trắng tinh kết hợp với tấm gương lớn sạch sẽ khiến cả không gian như bừng sáng. Đỗ Nhược mặc chiếc áo sơ mi trắng rộng thùng thình của anh vào, ngắm nhìn hoa văn vàng ản ản. Cô đưa lên mũi hít hà mùi hương thoang thoảng còn vương trên áo.

Cô vừa xắn tay áo vừa ra khỏi phòng tắm, bắt gặp Cánh Minh ngồi trên sofa đọc sách. Nghe thấy tiếng mở cửa, anh ngước mắt lên. Cô người yêu bé nhỏ đang mặc áo sơ mi trắng của anh, tay lột thỏm trong tay áo, để lộ đôi chân thon thả, trắng nõn.

Đỗ Nhược ngại ngần đến bên cạnh anh, định ngồi xuống thì anh đã đưa tay lôi cô ngã ngồi trên chân mình, tư thế của hai người toát lên sự mờ ám khó tả.

Cánh Minh chậm rãi ngước mắt, ánh sáng của ngọn đèn đứng phản chiếu nơi đáy mắt anh lấp lánh như sao trời. Lòng bàn tay anh cháy bỏng, âm yếm cô qua lớp vải, ánh mắt nhuốm đẫm sự khát khao cháy bỏng.

Chỉ một ánh mắt thôi đã khiến tim cô đập rộn rã. Hai tay cô vịn lên vai anh, ngoan ngoãn cúi đầu hôn đôi môi mềm mại kia. Anh cũng dịu dàng đáp lại cô. Dưới vạt áo sơ mi, da thịt con gái mịn màng mềm mại.

"Ừm..." Cô đột ngột co rụt lại.

"Sao vậy?"

"Đau."

"Để anh xem."

"Đừng." Mặt cô đỏ như gấc, đứng dậy định chạy trốn.

Anh nắm tay cô kéo lại, đầu gối cô khụy xuống, hai chân quỳ bên hông anh, tư thế càng táo bạo hơn. Anh cười khế, chiếc áo sơ mi rộng mặc trên người cô thật ra có cũng như không.

Ánh sáng từ ngọn đèn đứng rọi xuống sắc đỏ đã lan tới tận vành tai khiến cô xấu hổ không thôi, thì thào: "Tắt đèn đi."

Anh đương nhiên không chịu, ngước cổ hôn lên vành tai nóng rực của cô, tiếng nói đầy ma mị: "Nhược Xuân!"

"Giờ cơ?" Cô vừa sợ sệt vừa rối loạn, bất an giãy giụa tránh khỏi tay anh.

"Dọn sang sống với anh đi."

Đỗ Nhược lặng thinh.

"Được không? Không có em, anh ngủ không được."

"Em..."

"Anh không muốn phải uống thuốc ngủ nữa." Giọng anh khàn khàn như đang tẩy não cô. "Nhược Xuân, em chính là thuốc của anh đấy."

Lời này như dòng điện nóng ran chạy khắp toàn thân cô, khiến cô vô thức bật thốt tiếng rên rỉ. Điều này làm cô ngượng chín cả mặt, nhào đến ôm lấy cổ anh, chỉ mong không phải đối mặt với anh nữa. Trong phút chốc, anh cũng kêu rên, ôm lấy eo cô, trở mình áp cô xuống sofa.

***

Hôm sau, Đỗ Nhược tỉnh dậy đã thấy mình nằm trên chiếc giường lớn, vừa cử động thắt lưng liền đau nhức.

"Dậy rồi à?" Anh đã thức dậy từ sớm, bước tới, cúi người sờ lên trán cô, rồi đặt một nụ hôn lên môi cô.

Trông anh tỉnh thần phấn chấn, nhưng đêm hôm qua, từ sofa đến trên giường, cô sắp bị anh "hành xác" đến chết rồi. Giờ phút này, anh quần áo chỉnh tề, còn cô thì trần trụi cuộn trong chăn, quần bách hỏi: "Anh ngủ không ngon hả? Sao thức dậy sớm vậy?"

Cánh Minh nhìn cô chốc lát mới cười rộ: "Bây giờ đã chín giờ rồi."

Đỗ Nhược sùng sốt, ngồi bật dậy: "Sao anh không gọi em?"

"Anh thấy em mệt."

Đỗ Nhược thăm roì lệ đầm đìa. Tối qua, hai giờ cô mới ngủ, có thể không mệt sao? Cô đập anh một cú, vội vàng mặc quần áo. "Đều tại anh, em không có thời gian về nhà thay quần áo nữa. Hôm nay phải họp về chuyện thu mua nữa."

Cánh Minh nhìn cô, nén cười.

Đỗ Nhược lẩm bẩm: "Anh đừng hòng moi được tin tức gì từ em."

"Hà." Anh cười trêu: "Anh mà cần gián điệp sao? Em nghĩ tối qua anh dùng mỹ nhân kế, đối chác bằng thể xác hả?"

Tại Đỗ Nhược đỏ gay, lặng thinh không đáp. Lúc nửa mặt trời ra, thấy anh đang gài khuy măng séc cô mua năm xưa, cô lập tức kéo tay anh lại, áy náy ngăn cản: "Đừng đeo cái này."

"Tại sao?"

Cô lí nhí: "Rẻ quá."

Anh gạt tay cô ra: "Đeo trên tay anh, ai sẽ cho rằng nó rẻ hả?"

Cô ngăn người cầm nín. Đúng vậy, đeo trên tay anh thì chẳng ai dám nghĩ nó chỉ đáng giá một nghìn tệ cả.

"Anh ở đó mà kiêu căng đi." Cô nói vậy nhưng trong lòng cười trộm không thôi. Anh vẫn tự phụ, kiêu ngạo, vẫn là Cánh Minh mà cô thích.

Trước khi ra cửa, Cánh Minh đưa cho cô một chiếc chìa khóa.

"Chuyện dọn nhà anh đã giao cho Trần Hiền làm, em không cần lo đâu, tối nay cứ về thẳng đây nhé."

"Vâng."

***

Chín giờ bốn mươi lăm phút, Đỗ Nhược mới đến công ty, may mà mười giờ mới họp. Mấy phó tổng khác đã đến đông đủ, Dịch Khôn cũng không hỏi nhiều. Mọi người bắt đầu bàn bạc về chuyện thu mua. Nội bộ công ty không mâu thuẫn gắt gao, không ai phản đối chuyện này, trọng điểm đều nằm ở các điều khoản. Dịch Khôn công khai hết điều kiện mà Xuân Hòa đề ra, bao gồm cả chi phí thu mua, sự thay đổi nhân sự sau khi bị thu mua cũng như từng quyền lợi một.

Đỗ Nhược nghe xong phát hiện, điều kiện Xuân Hòa đưa ra không tệ, nhưng lẽ đương nhiên, việc nhúng tay vào kiểm soát Nguyên Càn cũng rất lớn. Tuy vậy, đánh giá chung thì đây không phải một cuộc giao dịch tồi, mấy phó tổng khác cũng cho là vậy. Chỉ có Ô Chính Bắc lên tiếng: "Xuân Hòa tài chính hùng hậu, kỳ kèo thêm có thể tranh thủ được nhiều lợi ích hơn."

Dịch Khôn gật đầu: "Tôi cũng nghĩ vậy."

Giờ Đỗ Nhược mới biết, Dịch Khôn khá hài lòng với Xuân Hòa, nhưng có thể giành được nhiều hơn sao lại không làm. Dù sao, đối phương là Cánh Minh, khiến anh khó chịu thêm vài ngày cũng chẳng vấn đề gì. Mà trong lòng, Cánh Minh khẳng định cũng biết rõ mồn một, nên hai người mới giằng co hăng say đến vậy.

Sau khi tan họp, Đỗ Nhược gọi Dịch Khôn lại: "Đàn anh, em có chuyện muốn bàn với anh."

"Chuyện gì?"

Đỗ Nhược chần chừ vài phút: "Đến khi thu mua xong, nhân sự của công ty sẽ thay đổi rất lớn. Em nghĩ, đến lúc đó, có thể em sẽ không làm ở vị trí này nữa."

Dịch Khôn rất bình tĩnh: "Em có dự tính khác à?"

"Em cảm thấy hai năm qua thật sự mệt mỏi. Chức vị phó tổng này không thích hợp với em lắm, có chút miễn cưỡng. Em vẫn thích hợp làm việc trong môi trường nghiên cứu đơn giản hơn."

Dịch Khôn im lặng. Anh rất hiểu tính cách của Đỗ Nhược. Cố gắng và biểu hiện của cô hai năm qua, anh đều thấy được. "Công việc này đúng là không thể nào khiến người ta vui vẻ."

"Cũng không phải, hai năm qua, em đã được anh chiều cố rất nhiều."

"Có qua có lại thôi. Nguyên Căn được như hôm nay không thể thiếu công lao của em." Dịch Khôn cười rất nhạt, chợt hỏi: "Là có người lôi kéo em sang nơi khác sao? Ví dụ như là... Cảnh Minh."

Đỗ Nhược ngẩng người. Dịch Khôn không vạch trần, anh sớm đoán được trong lòng cô vẫn có cậu ta. Anh chưa kịp ngó lơ, dường như đã chậm mất một bước, hoặc có lẽ không cần thiết ngó lơ, bởi từ nhiều năm về trước, anh đã đến muộn rồi.

"Anh yên tâm, em sẽ không tiết lộ cho bất cứ ai chuyện nội bộ công ty đâu."

Dịch Khôn không hề lo lắng việc này, anh hiểu Đỗ Nhược sẽ không làm chuyện như vậy, cũng thừa biết Cảnh Minh khinh thường những chuyện thế này. "Dù thế nào đi nữa, chờ thu mua xong, lấy tiền rồi hãy đi."

Đỗ Nhược ngẩng người đôi chút rồi cười xòa: "Đó là dĩ nhiên."

***

Buổi chiều, Đỗ Nhược tan sở đúng giờ. Trần Hiền đến đón cô, bảo Cảnh Minh đang họp, phải tối mới về. Cậu ta đã tìm được công ty chuyển nhà rồi. Đỗ Nhược trả lời ngắn gọn, đại ý là đã nắm rõ thông tin.

Nhân viên chuyển nhà vô cùng có trách nhiệm, cô gần như không phải động tay vào việc gì. Họ đóng thùng gọn gàng, vận chuyển đến nhà Cảnh Minh. Đồ đạc của cô cũng không nhiều, đồ dùng nhà bếp nhà vệ sinh đều bỏ hết, chỉ còn quần áo và sách vở.

Lúc Đỗ Nhược kéo cửa phòng thay đồ của Cảnh Minh ra, thoáng chốc ngây ngẩn cả người. Nơi này có lẽ còn lớn hơn căn hộ cô và Hà Hoan Hoan thuê chung nữa. Từng dãy tủ kê ngay hàng thẳng lối, quần áo treo theo loại, tủ để giày, ngăn để cravat, ngăn để măng sét, ngăn để đồng hồ... cứ như một cửa hàng thời trang.

Cô tò mò nhìn xung quanh, ánh mắt lướt qua hơn mười chiếc đồng hồ đeo tay và cả đồng măng sét: Màu xanh biển, màu đen, màu trắng, đá sapphire, gỗ thông, đồi mồi, đá spinel... nằm ngay ngắn trong từng ô riêng biệt.

Đỗ Nhược đi hết một vòng quanh phòng, phát hiện Cảnh Minh đã dành riêng một hàng tủ cho mình. Cô bỏ hết quần áo của mình vào đó mà vẫn còn trống khá nhiều.

Sửa sang xong lại đến phòng sách. Chiếc kệ trong phòng cũng chứa một khoảng trống cho cô. Đỗ Nhược bỏ sách lên kệ rồi đặt Wall-E đang ngủ mê bên cạnh sofa. Eva tò mò đến gần, nghiêng đầu nhìn, hồi lâu mới dè dặt chạm vào một cái, nhưng vừa mới chạm trúng đã vội vàng rút tay về.

Nó ngẩng đầu, ngọt ngào hỏi Đỗ Nhược: "Đây là gì thế?"

"Đây là Wall-E." Đỗ Nhược vuốt đầu cô nhóc. "Chờ cậu ấy tỉnh lại sẽ chơi với em."

Eva vui vẻ vẫy tay: "Cậu ấy đẹp quá..."

Eva vui mừng chạy vòng quanh Wall-E, chờ người bạn mới tỉnh lại.

Đỗ Nhược cười tủm tỉm, đứng dậy đi vào phòng ngủ, đặt chiếc đèn xông hương lên tủ đầu giường. Kéo ngăn tủ ra, cô vô tình nhìn thấy chiếc iPhone 7 màu đen và dây sạc. Là điện thoại của anh sáu năm trước.

Đỗ Nhược thấy lạ. Điện thoại cũ sao anh vẫn giữ lại, còn đặt trong tủ đầu giường làm gì nhỉ? Cô thử mở ra nhưng đã bị khóa mặt mã, không đoán được đánh bêu môi bỏ lại vào ngăn kéo.

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79

Lúc Cảnh Minh vào nhà thì thoáng ngờ ngàng. Bên trong có chút thay đổi nho nhỏ: Trên bệ cửa sổ đặt một hàng sen đá, một con cá nhỏ đang bơi lội nhàn nhả trên bàn trà. Trên chiếc kệ phía sau sofa đặt một bình hoa màu đỏ cắm vài nhánh cây dài. Trên bàn ăn đặt một bình men sứ cắm hoa sao nhái. Căn nhà trở nên thật tinh tươm, ấm cúng.

Kệ bếp đặt từng bát ớt chuông thái sợi, thịt bò, tôm, trứng gà, dưa chuột... giống như chờ nam chính về nhà mới bắt đầu cho vào nồi vậy. Nhưng bây giờ đã mười một giờ khuya rồi.

Anh thả nhẹ bước chân đi lên tầng, không nghe thấy giọng nói của Eva, chỉ thấy nó đứng bên cạnh Wall-E đang sạc pin, tha thiết chờ đợi trong phòng sách. Vừa thấy Cảnh Minh, Eva chạy ngay đến bên chân anh, chỉ vào Wall-E, nũng nịu hỏi: "Đây là gì thế?"

"Wall-E."

"À..."

Wall-E đã sạc đầy pin, anh rút đầu cắm ra. Nó lập tức mở mắt, vui mừng nhìn xung quanh, thấy Eva thì mắt cười cong cong, chạy đến soàn soạt lau chùi chân cho cô bé. Eva hoảng sợ chạy lùi lại, núp phía sau Cảnh Minh.

Wall-E ngơ ngác nhìn Eva. Eva len lén lộ đầu ra, xấu hổ nhìn người bạn mới. Wall-E quay đầu chạy đến bên sofa, cần mẫn lau chùi.

Eva dè dặt rời khỏi chân Cảnh Minh, rón rén đến phía sau Wall-E, đưa bàn tay nhỏ đến đặt nhẹ vào. Wall-E tức khắc quay người lại. Eva lại lùi về phía sau nửa mét. Wall-E tiếp tục cười toe toét. Eva khẽ chớp mắt, cất giọng đáng yêu: "Cậu là ai?"

"Oa..." Wall-E cao hứng vung đôi tay, chạy vòng quanh Eva.

Eva cũng vui mừng nghiêng đầu nhìn, thỏ thẻ: "Cậu là Wall-E."

"Oa..." Wall-E vẫn mừng rỡ vung vẩy tay.

Eva hết nghiêng đầu sang trái rồi lại nghiêng sang phải, cũng khua tay theo: "Oa..."

Cảnh Minh khom lưng vỗ đầu hai chú robot rồi đi vào phòng ngủ. Trong phòng im ắng, chỉ có ngọn đèn để mở, tỏa ra thứ ánh sáng dịu dịu, Đỗ Nhược nằm một góc trên chiếc giường lớn, co người ngủ thiếp đi. Anh cởi áo khoác ra, chui vào chăn nằm bên cạnh.

Cô choàng tỉnh dậy, dụi mắt lẩm bẩm: "Sao em lại ngủ quên thế này?"

Giọng Cảnh Minh khẽ khàng: "Chờ anh à?"

"Vâng." Cô vẫn còn ngái ngủ, mắt mơ màng.

"Chưa ăn tối hả?"

"Ăn rồi." Cô mở to mắt, tỉnh táo giây lát mới cựa người định xuống giường. "Anh còn chưa ăn phải không? Em xuống dưới nấu cơm."

"Anh ăn rồi." Anh cúi đầu, hôn lên chóp mũi cô.

"Sao anh về muộn thế?" Giọng cô khẽ khàng, có chút oán trách: "Giống như không biết có người đang chờ ở nhà vậy."

"Sắp dời công ty nên có rất nhiều việc." Anh cũng dụi mắt.

Cô không giận nổi nữa: "Mệt lắm sao?"

"Hơi hơi." Anh ôm cô vào lòng hít hà, thân thể cô thơm ngát, mềm mại và mảnh mai.

"Hôm nay, em đã nói chuyện xin nghỉ với Dịch Khôn rồi, nhưng sắp xếp công việc phải cần thời gian, chắc hẳn đến tháng sau mới xong được. Bên Prime sắp xếp thế nào? Cần em nhanh chóng qua đó không?"

Căn phòng ngủ yên tĩnh, anh không hề lên tiếng. Đỗ Nhược ngược mắt nhìn lên, người đàn ông bên cạnh đã ngủ say rồi. Cô cũng không nói gì nữa, khẽ nhắm mắt lại. Hôm nay vừa dọn đến, cô vốn có chút không quen, cảm thấy căn nhà này lớn thật nhưng vắng lạnh quá. Nhưng giờ phút này, nằm bên cạnh anh, tất cả cảm giác trống trải kia bỗng tan thành mây khói.

Với cô, nơi nào có anh, nơi đó là yên bình. Chắc hẳn anh cũng như thế.

***

Hơn nửa tháng tiếp theo, Đỗ Nhược bận bàn giao trước khi nghỉ, còn Cảnh Minh thì bận lên kế hoạch và mở lại phòng thí nghiệm Prime. Hai người đều đi sớm về muộn, bên nhau thì ít mà xa cách thì nhiều.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, chớp mắt đã đến đầu tháng Mười Một. Khí hậu ngày càng lạnh, cây bạch quả ngoài cửa sổ cũng chuyển màu vàng óng. Giờ này năm trước, Đỗ Nhược đều quán mình trong chăn run rẩy bầy. Thế nhưng hôm nay, bên cạnh đã có vòm ngực ấm nóng hệt như bếp lò của người đàn ông mà cô yêu tha thiết. Rúc trong lòng anh thật ấm áp và yên bình, như thể ngay cả buổi sớm tinh mơ giữa thu cũng chẳng còn lạnh lẽo.

Hôm ấy, trước khi đi làm, Cảnh Minh dặn dò: "Chiều nay về sớm một chút, dẫn em tới chỗ này."

"Đi đâu?"

"Đi thì sẽ biết thôi."

Anh ra vẻ thần bí, hiển hiện ý đồ đen tối nơi đuôi mày khỏe môi. Đỗ Nhượng đoán, chắc thiết bị của phòng thí nghiệm Prime đến đủ rồi. Nhưng buổi chiều, anh đến đón cô, đưa cô đến một nhà hàng rất riêng tư được cải tạo từ một căn tư hợp viện mang phong cách cổ xưa. Đỗ Nhượng nhìn tường đỏ ngói xám, hành lang uốn khúc, đèn lồng giấy lay động theo gió... chợt thấy vô cùng quen thuộc, bỗng nhớ lại đây là nhà hàng Trung Hoa sáu năm trước họ đã dùng com với lão tiên sinh Ngôn Nhượng Ngu.

Đi vào phòng, cô thấy Hà Vọng, Vạn Tử Ngang và Đồ Chi Viễn đang chờ sẵn bên trong.

Vừa gặp mặt, Hà Vọng đã cầu nhàu: "Khi nãy đã thấy xe hai cậu trên đường vành đai rồi, hai người làm gì trong xe mà rề rà vậy? Có thể nể mặt đám ế kinh niên bọn tôi một chút không?"

Đỗ Nhượng lừ mắt: "Lát nữa, tôi sẽ nhét lồng há cáo tôm vào miệng cậu."

Hà Vọng nhướn mày: "Nào, làm nhanh đi, mình hiểu cậu quá mà."

Đỗ Nhượng mỉm cười lườm Hà Vọng, ánh mắt nhìn lướt chiếc bàn tròn gỗ lim, thấy bày mười bộ bát đĩa tinh xảo, lòng nao nao: "Không lẽ..."

Lời còn chưa dứt thì đã nghe một giọng nam sang sảng: "Không phải quên mình rồi chứ?"

Đỗ Nhượng ngạc nhiên quay lại nhìn. Năm người Chu Thao, Hường Nghị đều từ Mỹ trở về. Cảnh Minh đứng dậy, Chu Thao đi thẳng đến chỗ anh, cho anh một cái ôm thật chặt. Anh em ngày xưa ôm ghì lấy nhau, Chu Thao có chút kích động, mắt ươn ướt, vỗ vỗ lưng Cảnh Minh: "Vất vả rồi... vất vả rồi."

Cảnh Minh cười đùa: "Tồi lái xe đến đây chỉ mấy chục phút, các cậu ngồi máy bay những mười mấy giờ, phải là các cậu vất vả chứ."

Chu Thao cười giòn tan. Cả đám đàn ông lần lượt ôm nhau. Chu Thao cũng ôm lấy Đỗ Nhượng rồi ngồi xuống ghế: "Sớm biết như vậy, ban đầu nên đóng gói Đỗ Nhượng đưa đến MIT cho rồi."

Đỗ Nhượng bĩu môi: "Phải đấy, hồi hận chết đi được. Anh ấy bảo không cho phép mình đi tìm anh ấy, vậy mà mình lại ngoan ngoãn nghe lời thật."

Cảnh Minh cười khì, vuốt ve gáy Đỗ Nhượng: "Anh nói khách sáo thôi, nào biết em nhân tâm không đi tìm thật."

Đỗ Nhượng quay đầu lại: "Vậy là lỗi của em à?"

Cảnh Minh nhướn mày: "Được, được, chuyện này trách anh, bữa hôm nay anh mời."

Vạn Tử Ngang cười hềnh hếch: "Mẹ nó! Vốn cậu phải mời mà!"

Đồ Chi Viễn cũng gào lên: "Phạt rượu đi! Cảnh Minh, hôm nay uống rượu vang nhé?"

Cảnh Minh gật đầu: "Được." Anh nhắc ly rượu lên, nhìn hết bạn bè trên bàn, nghiêm túc cất lời: "Ly này là chuộc tội cho quá khứ."

Trên bàn nhất thời im lặng.

"Mấy năm qua, mọi người đã chịu nhiều vất vả rồi. Chào đón tất cả trở về."

Hà Vọng nhắc ly, nghiêm trang kính lại anh: "Chúng ta cùng cạn ly."

Những người khác cũng rồi rít nâng ly: "Cạn nào!"

Mười ly rượu khẽ chạm vào nhau vang lên âm thanh thanh thúy. Họ đồng loạt kê lên môi uống cạn dưới ánh đèn phản chiếu lung linh rục rờ. Đặt chiếc ly xuống, cả nhóm cùng nhìn nhau cười. Sáu năm xa cách đằng đằng như hóa hư vô.

Chu Thao phần chân hỏi thăm: "Các cậu đi tham quan phòng thí nghiệm mới của Prime rồi chứ hả?"

Cảnh Minh hát cảm chỉ Hà Vọng: "Thằng nhóc này vừa vào cửa đã hú hét mấy chục lần."

Hà Vọng hí hửng xen lời: "Chu Thao đến chắc chắn sẽ kêu năm chục lần cho xem"

Vạn Tử Ngang xưa nay khiêm tốn cũng lên tiếng: "Là phòng thí nghiệm cao cấp nhất cả trong và ngoài nước mà tôi từng thấy được trong mấy năm qua. Ngày mai dẫn cậu đi xem." Chu Thao càng thêm hưng phấn: "Vậy tối nay tôi mất ngủ chắc rồi."

"Đẹp đi! Cậu bị lệch múi giờ thì có." Đồ Chi Viễn vạch trần không nể nang. "Mấy ngày qua, bọn tôi đều tăng ca làm kế hoạch. Qua vài hôm nữa, phòng thí nghiệm sẽ công khai cất băng rồi."

"Ngày mai, mình có thể đi làm được luôn." Chu Thao hăm hồ xắn tay áo. "Cắt băng khánh thành ngày nào?"

Cảnh Minh điềm tĩnh đáp: "Ngày 13 tháng này."

Chu Thao ngây người chốc lát rồi trịnh trọng gật đầu: "Tốt, 13 tháng 11, ngày tốt."

Đến ngày đó là tròn sáu năm đăng đăng.

Chu Thao có chút cảm khái: "Các cậu cũng biết đấy, mấy năm nay, công nghệ không người lái ở nước ngoài phát triển rất nhanh. Sáu năm trước, Mỹ đã phê chuẩn cho xe hơi không người lái chạy trên đường rồi, tỷ trọng của nó trong thị trường xe hơi cũng tăng vọt. Nhưng không ngờ nước mình vẫn còn lạc hậu nhiều như vậy." Nói đến đây, anh ta thoáng đau lòng.

Hà Vọng gật đầu: "Chính phủ đã giúp đỡ và hỗ trợ rất nhiều, mấy năm nay phát triển cũng không ít, nhưng việc công khai chạy trên đường thì vẫn chưa." Rồi anh thoáng trầm mặc, lát sau lại nhận xét: "Thật ra, xét đến môi trường trong nước ở thời điểm hiện tại thì kỹ thuật của chúng ta sáu năm trước cũng có thể xưng tụng là hàng đầu rồi."

Đỗ Nhượng đang uống canh, cảm nhận không khí nhuộm màu nỗi tiếc liền đặt thìa xuống, cười nói: "Nhưng chúng ta hiện giờ đã vượt xa sáu năm trước. Mình không cảm thấy chậm trễ sáu năm có gì tiếc nuối cả, ngược lại cho rằng mấy năm qua là những khoảng lặng để tiếp sức và bình tâm lại, cực kỳ quan trọng ấy chứ. Hơn nữa, trước kia Cảnh Minh đã nói, đây là cuộc chạy marathon, chạy thua mấy trăm mét đầu cũng không sao. Chặng đường phía sau vẫn còn rất dài."

Không khí trên bàn ăn lại được khuấy động. Hà Vọng nhìn sang cô bật ngón cái. Vạn Tử Ngang cũng tán thành: "Đỗ Nhượng nói đúng lắm. Con đường của chúng ta còn rất dài, tuy khởi đầu có vấp ngã, nhưng chính trải nghiệm đó đã tôi luyện nên mỗi người của hôm nay, vì thế càng cần phải trân trọng và khắc cốt ghi tâm"

Cảnh Minh nghiêng đầu, chăm chú nhìn cô hồi lâu, khoe môi cong cong: "Anh nói khi nào?"

Đỗ Nhượng lè lưỡi: "Hội chợ triển lãm lần đó, anh nói với lão tiên sinh Ngôn Nhượng Ngu, bị em nghe trộm."

Cảnh Minh hồi tưởng lại, hình như có chuyện như vậy, mới đó đã nhiều năm trôi qua. "Ồ, khi đó em đã để ý đến anh rồi."

Đỗ Nhượng đá anh một cú rõ đau dưới bàn. Anh lại ngồi ngay ngắn trên ghế, cười tủm tỉm.

Vạn Tử Ngang phổ cập thông tin cho Chu Thao: "Bây giờ, nổi tiếng nhất trong nước về xe hơi không người lái là Bằng Trình, công ty năm đó muốn tìm chúng ta hợp tác ấy."

Chu Thao nhớ lại: "Tên Đồng Thành kia quả thật là gian thương."

"Ý nghĩa tồn tại chủ yếu của Bằng Trình chính là vết tiền thay công ty mẹ Thụy Phong, tranh thủ chính sách giúp đỡ và giảm thuế." Vạn Tử Ngang kể: "Lúc trước, Cảnh Minh từng tháo xe Bằng Trình ra xem. Kỹ thuật rất tệ, căn bản dựa vào chất lượng sản phẩm của bên cung ứng."

Hà Vọng cười khẩy khinh thường, lại hả hê nói: "Sau này, mấy nhà cung ứng hàng đầu đều bị Big Boss của chúng ta thu mua sạch." Vừa nói anh vừa chỉ sang Cảnh Minh.

Chu Thao cười to: "Cái thằng này, đã sớm có chuẩn bị rồi."

Cảnh Minh chau mày: "Còn thiếu mỗi Nguyên Căn thôi."

"Công ty của Dịch Khôn hả?"

"Đúng, nếu để đối thủ cạnh tranh phỗng tay trên thì sẽ có chút phiền phức."

Hà Vọng tặc lưỡi: "Đã đàm phán gần tháng nay còn chưa xong à?"

"Con người Dịch Khôn phiền phức lắm."

Mấy người còn lại đều nhìn nhau, không nhịn được cười. Là phó tổng Nguyên Căn, Đỗ Nhượng chỉ lặng lẽ ăn cơm, không phát biểu hay bình luận gì.

Cảnh Minh múc hai con tôm bỏ vào bát Đỗ Nhượng: "Mai anh sẽ đến Nguyên Căn một chuyến."

"Là chuyện thu mua hả?"

"Ừ."

Đỗ Nhượng nhú mày. Quả thật giữa tháng, Prime sẽ phải khánh thành, chắc hẳn Cảnh Minh không còn nhần nại được nữa rồi. "Vậy hai người cứ nói chuyện đằng hoàng, đừng làm quan hệ xấu đi."

Anh châm chọc: "Đã xấu sẵn rồi, còn sợ gì nữa."

Đỗ Nhược cạn lời.

***

Sáng hôm sau, Cảnh Minh dẫn theo nhóm Dương Thù đến công ty Nguyên Càn, gặp Dịch Khôn ở văn phòng. Lần trước đàm phán không vui vẻ, nhưng lần này, hai người đã khôi phục vẻ lạnh lùng điềm tĩnh, như thể chuyện lần trước chưa hề xảy ra, ai cũng thần nhiên tự tại.

Cảnh Minh đi thẳng vào vấn đề, không vòng vo với anh ta: "Hôm nay đến đây là để nói rõ ràng chuyện thu mua. Cứ ngày ngày giằng co, anh không rảnh, tôi cũng bận, cứ dứt khoát nói một lần cho xong."

"Nói như vậy là cậu chấp nhận điều kiện của Nguyên Càn rồi sao?"

Ngón tay Cảnh Minh gõ lên ghế, cười nhạt: "Điều kiện do anh đưa ra hay do cổ đông đưa ra? Thực lực của Xuân Hòa đã vô cùng rõ ràng, việc bị thu mua chỉ có lợi chứ không hề có hại cho công ty anh."

"Nói thì nói vậy, nhưng chuyện lợi ích thì càng nhiều càng tốt mà."

"Trước mắt, mức giá Xuân Hòa đưa ra đã là tốt nhất rồi. Tôi nghĩ trên thị trường, không có công ty nào ra được cái giá này đâu."

"Có." Dịch Khôn nhìn xoáy vào Cảnh Minh. "Ngay sáng nay, tôi vừa nhận được điện thoại của Bằng Trình."

Cả văn phòng lặng ngắt như tờ.

Dịch Khôn tiếp tục: "Nói thật, trước đó, tôi đứng là nghiêng về phía hợp tác với Xuân Hòa. Tôi đoán cậu đã nhìn ra nên không chịu nhượng bộ. Nhưng hiện tại phát sinh tình huống mới này... Cậu nên biết, con người tôi rất yêu tiền."

Cảnh Minh nhìn anh ta hồi lâu mới cười giễu: "Ý anh là muốn tôi cạnh tranh giá?"

Dịch Khôn nhún vai: "Làm ăn thì đương nhiên giá cả phải được ưu tiên."

"Cũng đúng." Cảnh Minh tựa vào ghế, nhàn nhã nghịch ngón tay mình. "Tôi nghĩ, nếu tôi khoe mẽ với anh, nói thực lực Xuân Hòa mạnh hơn Bằng Trình gấp bao nhiêu lần, đoán chừng cũng vô ích. Anh không quan tâm, dù sao lợi ích vẫn là cao nhất mà."

Mí mắt Dịch Khôn khẽ giật.

"Không bằng tôi đổi lại cách nói đi." Ánh mắt Cảnh Minh trở nên sắc bén. "Prime gây dựng lại, nhất định sẽ khiến Bằng Trình sụp đổ. Nếu Nguyên Càn bị Bằng Trình thu mua, vậy thì chờ chôn chung với nhau đi. Bởi vì Prime chắc chắn sẽ trèo lên đỉnh cao của thế giới."

Sắc mặt trở nên lạnh lùng hơn, Dịch Khôn nhìn chằm chằm Cảnh Minh. Thật bất ngờ, anh ta không tức giận vì lời nói cuồng vọng lớn lối của anh, chỉ là không sao tưởng tượng được, trải qua thất bại thảm hại chấn động toàn thế giới sáu năm trước, Prime lần nữa được xây dựng lại. Cảnh Minh của sáu năm trước đã trở lại rồi.

Ánh mắt hai người nhìn nhau sắc bén như đao kiếm. Dương Thù chống tay dưới cằm, con người của Cảnh Minh ra ngoài đàm phán quả thật có thể khiến người ta sợ chết khiếp. Nhưng Dịch Khôn cũng không phải dạng vừa.

Không khí như thể đóng băng, đúng lúc này truyền đến tiếng gõ cửa. Đỗ Nhược gọi bên ngoài: "Đàn anh."

Sắc mặt Cảnh Minh phút chốc dịu xuống, quay đầu nhìn ra cửa.

Dịch Khôn cũng nhẹ giọng: "Vào đi."

Đỗ Nhược đẩy cửa ra, thấy nhóm Cảnh Minh đang đàm phán thì ngẩn người, cô cho rằng buổi chiều anh mới đến cơ. Ánh mắt Cảnh Minh nhìn cô không mấy thân thiện. Đỗ Nhược á khẩu, quả thật không biết đã chọc gì đến anh, đành nhìn thẳng Dịch Khôn, đưa hồ sơ cho anh.

"Em xem xong rồi."

"Ừ."

Đỗ Nhược không ở lại lâu, quay người đi ra ngoài. Không khí trong phòng lại dịu xuống một cách thần kỳ.

Đợi cô đi khuất, Cảnh Minh mới lên tiếng lần nữa: "Dịch Khôn, hai chúng ta không cần cố chấp giằng co như vậy chỉ vì không ưa nhau. Ngoại trừ kiếm tiền, con người anh còn có một đặc tính rất lớn, chính là coi trọng phẩm chất. Hệ thống phản tự động chất lượng tốt như vậy của Nguyên Càn lại bị đám Bằng Trình không biết gì về kỹ thuật giày xéo. Tôi không biết anh có bằng lòng hay không, nhưng tôi có thể khẳng định, anh càng mong muốn được hợp tác với công ty xe hơi có trình độ ngang hàng với mình. Sau này, Xuân Hòa sẽ đứng đầu trong nước. Hơn nữa, mục tiêu cạnh tranh còn là các công ty Âu Mỹ cùng ngành, tôi không tin anh không muốn gia nhập. Điều kiện Bằng Trình đưa ra tôi sẽ không đáp ứng giống họ, càng không có chuyện cạnh tranh giá. Nhưng tôi có thể nhượng anh một bước, nâng lên bằng mức giá trung bình giữa Xuân Hòa và Bằng Trình. Về phần anh có chịu nhượng bộ hay không thì cứ suy nghĩ thêm, nội trong hôm nay cho tôi câu trả lời."

Nói xong, anh không buồn nán lại, bỏ tay vào túi, ung dung đứng dậy rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80

Cảnh Minh ra khỏi văn phòng, ánh mắt quét sang cửa văn phòng Đỗ Nhược đang mở. Anh đi thẳng vào trong, đóng cửa lại rồi bấm khóa.

Đỗ Nhược vội ngừng đầu. Cảnh Minh bước đến quay ghế làm việc của cô lại, kéo đến trước mặt mình. Người Đỗ Nhược bị giật ngửa ra đằng sau, cả người lẫn ghế đều trượt vào lòng anh.

"Anh làm gì..."

Anh cúi người, nhẹ cắn cắn môi cô, hơi thở dồn dập nóng ran phả xuống mặt cô. Giấy tờ trong tay Đỗ Nhược rơi xuống đất, đầu bị ghì trên lưng ghế không thể nhúc nhích, tay cô vùng vẫy đẩy anh. Cảnh Minh đặt cô ngồi lên bàn, một tay đỡ lấy lưng cô, một tay giữ chặt gáy cô, hôn say đắm.

Hai chân Đỗ Nhược cách xa mặt đất, không có lực chống đỡ đành bất lực quăn lấy eo anh, giây sau đã bị anh áp đảo trên mặt bàn. Ban đầu, cô còn giãy giụa theo phản xạ, sau đó mềm mại hùa theo anh. Anh như thể trút giận, gặm cắn môi cô mãi mới chịu bỏ qua.

Mặt Đỗ Nhược đỏ bừng xấu hổ: "Đề em ngồi dậy."

Anh gườm gườm nhìn cô giây lát, lại mút mặt thật mạnh lên cổ cô, đóng dấu chủ quyền rồi lạnh nhạt cất lời: "Đi làm thì lo làm đi, còn tưởng ở đây là trường học sao?"

Đỗ Nhược chột hiệu ra, bị anh chọc giận bèn húc đầu gối vào bụng anh. Cảnh Minh bị đau, đành lùi về sau một bước. Cô ngồi dậy, đập một cú vào tay áo anh, để lại dấu giày in hằn rất rõ.

Cảnh Minh kinh ngạc, trợn trừng mắt nhìn cô, hai người đồng thanh thốt lên:

"Anh nổi điên gì vậy?"

"Em nổi điên gì vậy?"

Cảnh Minh điên tiết: "Hết Lê Thanh Hòa lại đến Dịch Khôn. Đỗ Nhược Xuân, em giỏi lắm!"

Đỗ Nhược gắt gồng: "Anh bệnh vừa thôi! Bảo Trần Hiền mua cho anh bình giám trị bệnh đi, cho chưa chết anh luôn đi."

"Em..." Cảnh Minh chỉ cô, vừa định nói gì đó thì cửa vang lên tiếng gõ "cốc cốc".

Hai người sững sốt nhìn nhau. Cảnh Minh lập tức bước đến, vuốt lại mái tóc bị vò rối cho cô, còn Đỗ Nhược thì vội vàng phùi sạch dấu giày trên tay áo anh. Chỉ chốc lát đã sửa soạn xong. Đỗ Nhược ngồi lại trên ghế, Cảnh Minh ra mở cửa, là thư ký đến đưa giấy tờ.

Cảnh Minh đi ra ngoài còn quay lại chỉ cô, đe dọa bằng khẩu hình: "Em hãy đợi đấy!"

Đỗ Nhược e ngại thư ký trước mặt, ngay cả lờm anh cũng lười. Sau khi thư ký đi, Đỗ Nhược vừa xoa gương mặt nóng hổi, cửa lại vang lên tiếng gõ.

"Vào đi."

Là Dịch Khôn.

"Đàn anh..." Cô vừa cất lời, bỗng nhớ đến ánh mắt của Cảnh Minh, vội nuốt khan. "... Có chuyện tìm em sao?"

"Về chuyện thu mua..." Dịch Khôn vừa ngồi xuống liền thấy dấu hôn in rõ trên cổ cô, đành dờ mắt nhìn ra phong cảnh ngập nắng mùa thu ngoài cửa sổ, mím môi im lặng. Tầm hồn và đầu óc tên kia chắc chắn nhỏ hơn bản thân cậu ta những mười tuổi.

Đỗ Nhược hỏi dò: "Hai người cãi nhau à?"

Dịch Khôn hồ hững không nói đúng sai: "Bằng Trình đòi thu mua chúng ta, đưa ra điều kiện tốt hơn Xuân Hòa."

Đỗ Nhược thẳng thốt: "Em đoán Bằng Trình thăm dò được ý đồ của Xuân Hòa nên muốn phỗng tay trên rồi. Dĩ nhiên, đây là chuyện tốt với chúng ta, song phương đầu giả."

"Nếu Xuân Hòa không chịu đầu giá, em sẽ chọn ai?"

Đỗ Nhược cân nhắc chốc lát: "Em cảm thấy, có thể đàm phán với Xuân Hòa, bảo họ cho thêm một vài điều kiện thích hợp."

"Vẫn nghiêng về Xuân Hòa à?"

"Xuân Hòa có thực lực, còn Bằng Trình chỉ là cái xác rỗng. Tuy bị thu mua, tiền chia cho mấy cổ đông của chúng ta nhiều hơn, nhưng dù sao, Nguyên Càn vẫn là tâm huyết của chúng ta, cũng là nơi sau này chúng ta tiếp tục phấn đấu, nên tìm cho nó một nền tảng phát triển tốt."

Dịch Khôn hỏi ngược lại: "Sao em dám xác định thực lực Xuân Hòa mạnh hơn Bằng Trình."

Đỗ Nhược bị hỏi khó. Vì lĩnh vực không người lái của Xuân Hòa còn chưa có bất cứ động thái nào.

"Prime sắp sửa gây dựng trở lại rồi." Đỗ Nhược nhìn thẳng Dịch Khôn, quả quyết: "Em tin tưởng, so với Bằng Trình, Xuân Hòa có thực lực trở thành công ty hàng đầu trong nước. Đúng là chúng ta cần kiếm tiền. Nhưng xuất thân từ dân kỹ thuật, anh thật sự không muốn gia nhập sao?"

Dịch Khôn nhìn cô hồi lâu: "Vừa rồi, Cảnh Minh cũng nói hệt như em vậy."

Đỗ Nhược ngẩn ngơ.

Dịch Khôn đứng dậy: "Trong lòng anh có tính toán. Trước đó, anh đã đồng ý với em, em có thể mang hệ thống thị giác của mình rời đi. Đến khi thu mua hoàn thành, tiền được chuyển khoản, cũng sẽ chia cho em theo cổ phần. Prime được khôi phục lại, bên này Nguyên Càn không có chuyện gì khác nữa, em có thể nghỉ trước."

Đỗ Nhược ngờ ngác, đến tận khi anh bỏ đi mới bắt gặp nói cảm ơn.

***

Chiều hôm đó, Dịch Khôn đồng ý với việc thu mua của bên Xuân Hòa. Bộ phận pháp chế hai bên bắt đầu chính thức bàn thảo.

Về nhà, Đỗ Nhược kể chuyện này với Cảnh Minh: "Em cảm thấy, thật ra anh ấy đã sớm có quyết định rồi."

Cảnh Minh cười khẩy: "Con người Dịch Khôn có vẻ xem trọng ích lợi nhưng rất có nguyên tắc, tầm mắt cao, chí hướng xa. Anh ta vốn không thích Đồng Thành, không thể nào chấp nhận điều kiện của Bằng Trình."

"Anh ấy cũng đâu thích anh."

Cảnh Minh hằm hè nhìn cô. Đỗ Nhược thấy không ổn, vừa định chuẩn đi đã bị tóm lại, ấn xuống sô pha: "Ban ngày còn chưa tính sổ với em, bây giờ còn dám phát ngôn như thế hả?"

Vừa nói anh vừa đưa tay cù vào eo cô. Cô co rụt cả người. Anh lật người cô lại, cù từ trên xuống dưới, Đỗ Nhược co cuộn người, cười khanh khách xin tha.

Bên góc sô pha, Eva và Wall-E nhìn nhau nói léo nhéo.

Eva nghiêng đầu: "Cậu là ai?"

Wall-E cong cong mắt cười: "Oa..."

Eva chớp mắt: "Cậu là Wall-E."

Wall-E cười tí mắt: "Ồ..."

Eva vui vẻ khua tay: "Quéo quèo, quéo quèo..."

Wall-E cao hứng vẫy tay: "Òa..."

Eva học theo: "Òa..."

Wall-E càng hào hứng hơn: "Òa..."

***

Hôm sau, Đỗ Nhược thôi việc ở Nguyên Càn, chính thức đầu quân cho phòng thí nghiệm Prime của trung tâm nghiên cứu Xuân Hòa và chuẩn bị cho lễ khánh thành sắp tới. Tin tức Khoa học kỹ thuật Xuân Hòa gia nhập vào lĩnh vực không người lái được công bố đã gây ra tiếng vang không nhỏ trong giới. Có người nghi ngờ, có người mong chờ, cũng có người hóng hớt.

Không ít cánh truyền thông và người trong ngành muốn thăm dò tin tức, Xuân Hòa đều nhã nhặn từ chối, nhưng lại mời họ đến tham gia cuộc họp báo khánh thành vào ngày 13 tháng này. Gần đến ngày khánh thành, bầu không khí áp lực bao trùm cả công ty từ trên xuống dưới.

Cảnh Minh và Đỗ Nhược tranh thủ thời gian tham dự lễ đính hôn của Hà Hoan Hoan và Tăng Khả Phàm. Nơi tổ chức là nhà hàng Tây có bãi cỏ ngoài trời, nằm ở tầng thượng trung tâm thương mại, có thể phóng tầm mắt ngắm những cao ốc phồn hoa tấp nập phía xa.

Vậy nhưng Cảnh Minh vừa đến đã cảm nhận: "Trời lạnh như vậy mà chọn tổ chức ngoài trời, dũng cảm thật."

Đỗ Nhược véo tay anh: "Anh nhỏ tiếng hộ em một chút."

Đều là sinh viên kỹ thuật nên ở buổi lễ, số lượng nam nhiều hơn hẳn nữ. Bạn học nam cùng lớp với Đỗ Nhược đều đến Bắc Kinh tham dự. Còn nữ thì ngoại trừ ba người bạn cùng phòng cũng chỉ có Tô Nghiên lớp Hà Hoan Hoan và Vương Hoài Ngọc lớp Cảnh Minh.

Buổi lễ đính hôn tụ họp đầy đủ nhóm bạn học đã lâu không gặp không khí vô cùng hòa hợp. Sự xuất hiện của Cảnh Minh khiến nhiều người bất ngờ. Dù sao hiện nay, từ khóa "Khoa học kỹ thuật Xuân Hòa" đã trở thành từ hot trong xu hướng tìm kiếm.

Tất cả đều rất quan tâm đến tình hình của Cảnh Minh gần đây. Anh cũng hiếm khi kiên nhẫn trả lời từng người, còn cười gượng: "Trước mắt, Xuân Hòa đang thiếu nhân tài, ai muốn nhảy việc thì cứ đến tìm tôi."

Nhóm nam sinh cười ha hả, bảo anh vẫn giống sáu năm trước, không thay đổi chút nào. Cảnh Minh chỉ cười xòa. Người đời chỉ biết hôm nay buồn anh lộng gió, nào thấy được sóng cả anh đã trải qua. Cảnh Minh lơ đãng quay đầu lại, ánh mắt tìm kiếm nơi bày đầy hoa hồng và bong bóng, vừa nhìn đã thấy được người con gái của anh. Cô đang ngồi tán gẫu với mấy cô gái bên cạnh chiếc bàn dài trắng muốt. Người khác đều ngồi yên, chỉ có cô là len lén ăn bánh ngọt trên bàn, ăn xong còn mút mảnh vụn dính trên tay nữa chứ.

Khuru Vũ Thần hỏi Đỗ Nhược: "Hai cậu quay lại với nhau lúc nào thế?"

Đỗ Nhược vừa ăn bánh ngọt vừa nói: "Tháng trước."

"Quay lại rồi cũng không báo cho bọn mình một tiếng là sao?"

"Gần đây bận quá nên quên mất."

"Nghe nói phòng thí nghiệm Prime sắp khôi phục lại, nhóm Chu Thao đều trở về rồi hả?"

"Ừ. Đều trở về rồi."

Khuru Vũ Thần bỗng nhớ đến Lý Duy, nhưng không nói gì cả, chỉ gật đầu: "Tốt, tốt."

Vương Hoài Ngọc cảm khái: "Tốt quá. Qua sáu năm, sự nghiệp vẫn có thể gầy dựng trở lại, tình cảm cũng có thể nối lại, may mắn thật đấy!" Lại thật tình khích lệ: "Cò Nhỏ, nhìn thấy các cậu lại cùng nhau xây dựng ước mơ, thật là tốt. Nhất định phải cố lên, Prime ngày trước chính là huyền thoại của trường chúng ta đấy!"

"Cảm ơn cậu, Hoài Ngọc."

Hạ Nam quay đầu nhìn Cảnh Minh đang ngồi trong đám nam sinh, ngẫu nhiên bắt gặp anh đang chăm chú nhìn Đỗ Nhược. Cô ấy dời mắt đi, thản nhiên nói: "Trông cậu ấy bây giờ rất phần phật, vẫn tự tin ngồi ngồi như vậy. Vốn tưởng rằng trải qua sự cố kia, cậu ấy sẽ thay đổi rất nhiều."

Đỗ Nhược bình thản cười: "Anh ấy là Cảnh Minh mà, dĩ nhiên sẽ không thay đổi."

"Ờ... buồn nôn quá!"

Vương Hoài Ngọc cười rộ.

Hạ Nam chỉ nhẹ cong môi: "Hy vọng hai cậu luôn hạnh phúc." Đỗ Nhược gật đầu: "Cảm ơn."

Họ đang tít tít nói chuyện thì MC thông báo buổi lễ sắp bắt đầu. Cảnh Minh đi đến, khom lưng vịn lấy eo Đỗ Nhược, nhìn một lượt các cô gái trong bàn: "Xin lỗi, tôi dẫn bạn gái đi nhé."

Đỗ Nhược đỏ mặt, Vương Hoài Ngọc tặc lưỡi liên hồi. Cảnh Minh nhìn cô bạn học cũ, không kìm được cười tươi rói, song khi ánh mắt chạm phải Khuru Vũ Thần thì nụ cười vui đi đôi chút, gật đầu chào cô. Khuru Vũ Thần cười thân thiện, đã không còn canh cánh chuyện của Lý Duy nữa. Đỗ Nhược đứng dậy, rồi đi cùng Cảnh Minh.

Đội mọi người an vị, Tăng Khả Phàm và Hà Hoan Hoan mới đi đến trước phong nền kết đầy hoa hồng. Ánh mắt mọi người dồn hết vào hai nhân vật chính. Họ bắt đầu yêu nhau từ năm thứ ba, cho đến bây giờ đã tròn năm năm. Đa số bạn học tại đây đều chứng kiến quá trình tìm hiểu rồi đi đến tình yêu của họ. Nói đến những việc từng trải qua, hai người mắt long lanh, tất cả bạn bè ngồi bên dưới đều xúc động.

Cảnh Minh nhìn họ, ánh mắt bất chợt mất đi tiêu cự, tựa như nhìn về nơi xa xăm nào đó.

Sau nghi thức đính hôn đơn giản, mọi người kéo nhau lên chụp ảnh chung. Đỗ Nhược nhỏ giọng: "Thế mà họ đã ở bên nhau từng đây năm, từ lúc đại học đã quen nhau, ra xã hội vẫn bên nhau, chưa từng xa cách."

Cảnh Minh không nói lời nào, kéo cô sát vào người mình. Cô tự nhiên tựa vào lòng anh, đầu dựa lên vai anh, yên lặng nhìn mấy người bạn đang rủ nhau chụp ảnh cách đó không xa.

Vương Hoài Ngọc đi ngang qua họ, thấy vậy liền tắc lưỡi liên tục: "Minh thấy đôi này cũng sắp thành rồi, cứ tình tứ thế này làm người ta ghen tỵ quá đi mất. Hai cậu có thể bớt bớt lại chút không?"

"Được." Cảnh Minh ngả ngón nhếch môi rồi cúi đầu hôn chụt lên môi Đỗ Nhược. Cô đỏ mặt, khẽ đánh anh.

Vương Hoài Ngọc rú lên: "Mẹ ơi, mù mắt rồi!"

Hạ Nam mỉm cười đi qua.

Sau buổi tiệc tối, mọi người chuyển trận địa sang quán bar ở trung tâm thương mại kế bên.

Đỗ Nhược ra khỏi nhà vệ sinh liền thấy mọi người đã đi hết, chỉ còn Cảnh Minh đang cúi đầu chơi game đợi cô. Gió đêm thổi tóc mái anh phất phơ, chỉ trong chớp mắt, cô cảm giác giống hệt như năm ấy. Tim như lỡ nhịp, cô nhào đến choàng qua vai anh. Tay anh bị đụng phải, thua mất ván game, bèn bỏ điện thoại vào túi, xoa tay Đỗ Nhược: "Lạnh không?"

"Khi này còn rửa bằng nước lạnh nữa cơ."

Anh không tin, liền đưa tay vào tay áo cô sờ thử, nhăm mảy: "Anh đã nói trời lạnh thế này còn tổ chức tiệc ngoài trời, rõ là tra tấn người ta mà."

Đỗ Nhược cười khúc khích: "Vậy anh sưởi ấm cho em đi."

Bàn tay nhỏ bé chui vào tay áo anh, nắm lấy cánh tay rắn chắc ấm áp, cọ qua cọ lại. Anh không khỏi bật cười, mặc cho cô nghịch ngợm. Gió đêm lay động cánh hoa hồng, cả thành phố sáng bừng lấp lánh.

Cô nghiêng đầu tựa vào lòng anh: "Cảnh Minh."

"Sao hả?"

"Không biết tại sao, hôm nay lòng cứ nao nao, đột nhiên rất muốn trở về trường, một lần nữa đi học, cái thời mà hai chúng ta chỉ mới mười tám, mười chín tuổi ấy."

Anh cúi đầu: "Sau đó thì sao?"

"Sau đó, em và anh sẽ đến căng tin ăn cơm, em xem anh đánh bóng rổ, chạy bộ với anh, lên lớp tiếng Anh, đi tự học, bảo anh đến thư viện đón em, đưa em về ký túc xá... Bỗng nhiên rất muốn được sống như vậy. Nhưng thời đại học của chúng ta sao lại ngắn ngủi quá, thoáng chốc đã qua mất rồi. Rõ ràng còn chưa tận hưởng trọn vẹn mà."

Cảnh Minh trầm mặc, không biết nói sao.

"Sau khi khánh thành xong, anh sẽ đưa em về trường chơi, được không?"

"Thật sao?" Cô ngừng đầu, đôi mắt tỏa sáng, còn tưởng hai từ "đại học" là cấm kỵ của anh nữa.

"Thật." Anh cam đoan. "Ở đây lạnh quá, đi thôi!" Rồi đứng dậy nắm lấy tay cô.

Hai người ra khỏi nhà hàng. Tầng một trung tâm thương mại tập trung những thương hiệu xa xỉ. Lúc đi ngang qua một cửa hàng, Cảnh Minh vô tình nhìn vào: "Chiếc áo khoác đó đẹp đấy, em thử xem."

Quản lý cửa hàng nhìn thấy Cảnh Minh, liền đơn đã bung trà rót nước. Chiếc áo khoác lông dê màu nâu nhạt đó kiểu rất đẹp, Đỗ Nhược mặc thử khá thích, nhưng tiếc là hơi rộng.

Cảnh Minh nắn nắn bả vai cô: "Lấy nhỏ hơn một cỡ."

"Xin lỗi cậu Cảnh, hiện tại trong cửa hàng không còn cỡ nhỏ. Ngày mai hàng mới chuyển tới, đến lúc đó, chúng tôi sẽ gửi đến nhà cho cậu, có được không ạ?"

"Được."

Đỗ Nhược vội xen lời: "Nhỏ hơn một số cũng phải thử lại, không thử đã mua luôn sao được chứ."

Quản lý mỉm cười: "Nếu mai đưa đến nhà, cô không thích có thể trả lại."

"À, vậy thì được."

Đang nói thì một cô gái xinh đẹp cao hơn Đỗ Nhược bước đến, sờ chiếc áo kia, nói: "Tôi muốn thử cái này."

Ánh mắt Cảnh Minh nhất thời hiện lên vẻ không vui, thế nhưng Đỗ Nhược lại hào phóng cười, đưa cho cô ta.

Đối phương trông dáng vẻ vẫn còn là sinh viên, mặt mũi xinh đẹp, mặc vào đẹp hơn Đỗ Nhược nhiều. Cô nàng xoay tới xoay lui trước mặt Đỗ Nhược và Cảnh Minh rồi quay đầu nhong nhèo với bạn đi cùng: "Em muốn cái này."

"Được, em thích cái nào thì mua cái đó."

Cảnh Minh nghe thấy giọng nói này, lập tức chau mày. Đồng Thành cười giả lả đến chào: "Cậu Cảnh, thật trùng hợp."

"Khéo thật, gặp được Đồng tổng ở đây."

"Chúng ta thật có duyên, nếu không cũng sẽ không cùng coi trọng một công ty." Nhưng điều đáng hận là, rõ ràng Bằng Trình ra giá rất cao, vậy mà Dịch Khôn vẫn lựa chọn Xuân Hòa. Ngoài mặt, Đồng Thành vẫn giữ phong độ. "Tôi và Dịch Khôn còn từng hợp tác, xem ra vẫn không sánh bằng tình nghĩa sâu sắc của anh em cùng trường các cậu rồi."

Cô sinh viên kia bước đến: "Hai người quen nhau à?"

"Người quen cũ." Đồng Thành nhìn Đỗ Nhược tò mò: "Vị này là..."

"Vợ chưa cưới của tôi." Cảnh Minh bình thản đáp rồi nhìn sang cô gái kia. "Cô đây là..."

Mặt cô ta biến sắc. Vẻ mặt Đồng Thành cũng hiện lên chút lúng túng, vội cười xòa: "Em gái, em gái."

Đỗ Nhược bị ba chữ "vợ chưa cưới" làm chấn động, tròn mắt nhìn Cảnh Minh. Người khác không nhìn ra, nhưng cô vừa thoáng nhìn đã phát hiện anh đang tức giận, trong giọng nói ẩn chứa sự châm chọc giễu cợt. Có điều... Cô không sao hiểu được anh đang tức giận việc gì.

Quản lý cửa hàng rất tinh ý, đã sớm cử nhân viên vào kho, ôm một chiếc áo khoác màu hồng phấn ra: "Cậu Cảnh, có muốn để cô đây thử mẫu này không? Số nhỏ ạ."

Chiếc áo này tinh xảo hơn chiếc vừa rồi, sắc mặt Cảnh Minh mới giãn ra chút ít: "Chiếc này thích hợp với em hơn."

Đỗ Nhược mặc vào, quả nhiên rất hợp với nét thanh tú của cô, cũng tôn da hơn. Lúc này, Cảnh Minh mới nở nụ cười, vuốt tay cô: "Thích không?"

Cô gật đầu ưng ý: "Thích."

"Vậy mua cái này đi."

Không ngờ cô sinh viên kia lại hỏi quản lý: "Chiếc chị ta mặc còn không? Tôi muốn thử."

Quản lý lễ phép cười: "Thật xin lỗi, đây là mẫu số lượng có hạn, chỉ có một chiếc dành cho khách VIP thôi ạ."

Cô nàng sững sốt, thấy sắc mặt Đồng Thành thay đổi, không muốn khiến đại gia bao mình mất thể diện bèn im lặng đặt chiếc áo khoác màu nâu nhạt khi này sang một bên.

Đồng Thành nhìn Cảnh Minh: "Phòng thí nghiệm Prime sẽ khánh thành vào ngày 13 à?"

"Phải."

Đồng Thành cười mát: "Chọn ngày đó, quả thật tâm lý của cậu Cảnh mạnh thật đấy."

"Anh khinh thường tôi rồi."

"Định quay lại lĩnh vực không người lái thật sao?"

"Rảnh rồi chơi thử thôi."

"Ồ, vị anh cả Bằng Trình chúng tôi xin hoan nghênh nhóm hậu bối các cậu gia nhập."

"Quý nhân thật hay quên." Cảnh Minh đáp trả. "Lĩnh vực không người lái này Prime mới là anh cả chứ nhỉ? Sáu năm trước đã thế, sáu năm sau cũng vậy."

Nụ cười của Đồng Thành cứng đờ. Trong nháy mắt, hắn ta như thể thấy lại chàng trai trẻ sáu năm trước đã vô số lần khiến mình mặt xám mày tro.

"Vậy chúc các cậu khánh thành thuận lợi. Tôi có việc bận, không thể đến tham gia buổi lễ rồi."

"Xin nhận tấm lòng của anh." Cảnh Minh nhận lấy túi từ quản lý cửa hàng rồi nắm tay Đỗ Nhược rồi đi.

Đi xa rồi, Đỗ Nhược mới khuyên: "Sau này, anh nói chuyện đừng bốc đồng như vậy nữa."

"Tại sao?"

"Vừa rồi anh cứ nói móc Đồng Thành, mặt mũi ông ta không biết giấu đi đâu luôn ấy."

Cảnh Minh tức tối: "Là hẳn trêu chọc anh trước, nếu không anh cũng chẳng hơi sức đâu để ý đến hẳn!"

Đỗ Nhược cắn môi, nghĩ bản tính của anh trời sinh đã như vậy, không thay đổi được, nhưng vẫn khuyên can: "Thà đắc tội quân tử chứ đừng đắc tội tiểu nhân. Đồng Thành nhìn đã biết là tiểu nhân rồi, em sợ hẳn sẽ hại anh."

Anh phản bác: "Nếu là tiểu nhân, không đắc tội hẳn thì sẽ không bị hãm hại sao? Anh nhìn hẳn khó ưa, không thể giả vờ cười nói thân thiện được." Anh nổi cáu xong lại im lặng chốc lát rồi mới nhìn cô. "Lo lắng cho anh sao?"

"Hơi hơi. Tính tình anh chẳng thay đổi chút nào cả." Giọng nói của cô còn mang theo oán trách.

Anh mất hứng, tỏ vẻ mỉa mai: "Nếu thay đổi có thể tươi cười giao tiếp với kẻ như thế, vậy có chết anh cũng không đổi."

Đỗ Nhược không nói gì nữa, anh cũng không đếm xỉa đến cô. Mãi đến khi ra khỏi cửa, gió rét thổi vào, anh mới tui ngưu kéo áo khoác bao lấy cô, ôm vào lòng. Đỗ Nhược ôm eo anh, bỏ qua chút mâu thuẫn khi nãy, cũng nhất thời quên đi câu "vợ chưa cưới" vừa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81

Ngày qua ngày, sắc thu dần đậm. Dưới sự quản lý của Dương Thủ, vụ thu mua Nguyên Căn của Xuân Hòa được tiến hành vô cùng nhanh chóng. Bộ phận nghiên cứu của Nguyên Căn thuận lợi sáp nhập vào trung tâm phát triển Xuân Hòa.

Bên phía phòng thí nghiệm Prime đã chuẩn bị sẵn sàng. Tất cả đều được sắp xếp thỏa đáng, chỉ đợi lễ cất băng khánh thành vào 9 giờ sáng ngày 13.

***

Hôm 13 tháng 11, tất cả thành viên Prime đều dậy thật sớm.

Cảnh Minh tỉnh giấc lúc 6 giờ sáng, lặng lẽ vùi đầu vào cổ Đỗ Nhược rồi nhắm mắt dưỡng thần, không hề quán quýt ân ái như buổi sớm thường ngày. Đỗ Nhược vuốt tóc anh, hết như trấn an một đứa trẻ.

Hai người yên tĩnh nằm hơn mười phút, anh mới mở mắt ra, nhìn cô bằng ánh mắt trong suốt. Cô cười khê, kẻ đến hôn phớt lên môi anh.

Cả hai rời khỏi nhà khi mặt trời còn chưa mọc. Chạy xe nửa giờ mới đến nghĩa trang, nhóm Chu Thao và Hà Vọng cũng vừa đến. Tất cả đều mặc bộ đồ đen tuyền.

Hơn bảy giờ sáng, tầng mây phía Đông còn chưa tan hết. Đương độ giữa thu, ngọn gió hanh hao xào xạc thổi qua thảm cỏ khô héo, úa tàn. Họ ôm hoa đi men theo bậc thang lên sườn núi, ngang qua từng dãy mộ bia, đến trước mộ Lý Duy. Trên bia đá xanh trắng dán một tấm ảnh Lý Duy mười chín tuổi ngây ngô trẻ trung với nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời.

Cảnh Minh chậm rãi ngồi xổm xuống trước mộ Lý Duy, mắt nhìn thẳng vào đôi mắt Lý Duy trong ảnh: "Lý Duy, tôi trở về rồi." Tất cả thành viên của Prime chúng ta đã trở về rồi đây. Cậu hãy nhìn đi, chúng tôi đều đã trưởng thành, chỉ có cậu là mãi mãi tuổi mười chín, vĩnh viễn dừng lại ở thời thanh xuân đẹp đẽ.

Anh đưa tay chạm vào tấm ảnh đen trắng kia, mắt đỏ hoe: "Lý Duy, ban đầu, chúng ta đã sai rồi, tôi sai rồi. Tôi cam đoan, sau này sẽ mãi ôm lòng kính sợ, tình táo và sáng suốt."

Cảnh Minh nói xong liền đứng dậy, cúi đầu nắm chặt lấy mộ bia, vỗ nhẹ nhẹ hết như đang vỗ vai cậu bạn chí cốt rồi nhanh chóng đưa lưng về phía mọi người, ngẩng đầu nhìn bầu trời mùa thu xám trắng. Đỗ Nhược không quấy rầy anh mà quay đầu gạt đi giọt lệ đọng nơi khóe mắt.

Chu Thao khê sờ bia mộ, mỉm cười: "Người anh em, bọn tôi đều trở về rồi, cũng đã trưởng thành, Hôm nay, chúng tôi sẽ bắt đầu theo đuổi lại giấc mơ của chúng ta lần nữa, đương nhiên không thiếu phần cậu. Chúng ta lại cùng nhau rong ruổi nhé. Cậu ở trên đây nhớ dõi theo bọn này thật kỹ đấy!"

Từng người một bước đến, lần lượt nói chuyện với Lý Duy. Đỗ Nhược là người cuối cùng, cô đặt hoa xuống trước bia đá, mím môi cười: "Lớp trưởng vẫn chưa kịp nói cảm ơn với cậu, cảm ơn sự quan tâm của cậu trong suốt quãng thời gian đó. Hôm nay, mình đến thăm cậu còn có chuyện muốn kể cho cậu nghe. Đến bây giờ, Khuru Vũ Thần vẫn cô đơn một mình. Hình như cô ấy không buông bỏ được, cũng không thể mở rộng trái tim để yêu người khác. Cô ấy nói với mình, kể từ khi cậu ra đi đến nay, chưa lần nào cô ấy mơ thấy cậu, giống như không thể quên được. Nếu cậu nghe thấy lời này, có thể đi vào giấc mơ của cô ấy, nói với cô ấy hãy mở lòng đón nhận hạnh phúc, được không? Còn về giấc mơ của chúng ta, Prime sẽ mãi khắc ghi tên cậu, chúng mình sẽ luôn nhớ đến cậu."

Mười bó hoa tươi tràn đầy sức sống bày trước mộ bia, bên trên là tấm ảnh Lý Duy vĩnh viễn mang nụ cười rực rỡ thuở thiếu thời.

Cảnh Minh ổn định lại tâm trạng dù mắt vẫn còn hoe đỏ. Mười người đứng trước mộ, đồng loạt cúi người chào Lý Duy. Một tia nắng mỏng manh lóe ra khỏi tầng mây, ánh sáng vàng nhạt soi phủ lên tấm áo đen của họ.

Bái tế xong, họ trầm mặc rời đi, vừa bước xuống bậc thang đã chạm mặt ba mẹ của Lý Duy. Họ dẫn theo một cậu bé chừng bốn, năm tuổi. Nhóm Cảnh Minh đều khựng lại, ngập ngừng im lặng.

Trái lại, mẹ của Lý Duy lại cười với Cảnh Minh, cúi đầu kéo cậu bé bên chân, khích lệ: "Tu Duy, chào anh chị đi con!"

Cậu bé ngẩng đầu tò mò, khuôn mặt bé nhỏ giống hệt Lý Duy, không hề sợ người lạ, trong trẻo gọi: "Em chào anh, chị ạ!"

Cảnh Minh gật đầu: "Chào em!"

Ba của Lý Duy là giáo sư đại học, cũng làm nghiên cứu, hiền từ hỏi thăm: "Chú xem báo thấy báo hôm nay Prime khánh thành đúng không?"

"Dạ."

Chú Lý gật đầu cổ vũ: "Các cháu cố lên nhé!"

Cậu bé cũng vung quả đấm nhỏ, đáng yêu hét to: "Anh chị cố lên!"

Cảnh Minh vuốt đầu cậu rồi chào từ biệt ba mẹ Lý Duy.

Lúc ra khỏi nghĩa trang, mặt trời đã hoàn toàn ló rạng. Cả khoảng không sáng bừng lên từng mảng xanh lam trong vắt.

Hà Vọng thở phào: "Hôm nay trời đẹp đấy."

Cảnh Minh xem đồng hồ, đã tám giờ đúng: "Đi thôi."

Họ lên xe lái đi, khu nghĩa trang khuất dần phía sau, đường nét đô thị phồn hoa dần thấp thoáng. Lúc xe vào khu công nghiệp, ngoài cổng công ty đã đông nghịt phóng viên, truyền thông đang tiến hành kiểm tra đối chiếu thân phận để vào trong.

Rừng cây bạch quả và cây phong trong khuôn viên nổi bật lên hai màu vàng óng và đỏ rực. Bên ngoài tòa nhà trung tâm được lợp bằng kính nên phản chiếu ánh nắng chói lóa, in bóng trời xanh mây trắng cực kỳ xinh đẹp.

Đỗ Nhược thấy cảnh đầu người lúc nhúc, bỗng chốc tràn đầy mong đợi với lễ khánh thành. Khoảng sân lộ thiên ngay cổng chính náo nhiệt tung bừng. Bàn chủ tịch đặt hoa tươi nở rộ, đằng sau là phòng nền màu xanh da trời với hàng chữ to phóng khoáng: "Lễ hợp báo khánh thành phòng thí nghiệm Prime."

Thế nhưng Cảnh Minh lại thoáng cau mày, xem tin nhắn Trần Hiền gửi đến. Chuyện không hay xảy ra cách thời gian diễn ra nghi thức cất bằng một giờ, ngay cả bộ phận quan hệ công chúng cũng không biết nên ứng phó thế nào.

Xe dừng bên cửa hông, Trần Hiền đang chờ sẵn ở đấy, vẻ mặt nghiêm trọng mở cửa xe.

Cảnh Minh bước xuống, hỏi luôn: "Tình hình thế nào?"

"Nhất định có kẻ chủ mưu phía sau. Mới sáng sớm nhưng chủ đề đã bị phát tán ồ ạt." Trần Hiền báo cáo: "Dương tổng đã cử người liên lạc với bên an ninh mạng rồi. Đoạn phim mang tính nhạy cảm gây thương tổn cho gia đình nạn nhân thế này lẽ ra không được phép lan truyền. Ngoài ra, chúng ta đã phái người kiểm soát gắt gao nhóm phóng viên tham dự hôm nay. Nhưng có người thao túng việc này, không biết họ có sắp xếp người trà trộn vào không. Anh xem nên làm thế nào?"

"Cứ tiến hành như bình thường." Cảnh Minh vừa nói vừa cất bước đi vào tòa nhà.

"Vâng."

Đỗ Nhược không hiểu gì cả, vừa định hỏi xảy ra chuyện gì thì Vạn Từ Ngang đã đưa điện thoại cho cô xem.

Vừa xem được, đầu óc cô đã trở nên hỗn loạn. Trên mạng đang phát tán đoạn tư liệu ngắn quay lại khoảnh khắc Prime No.2 tông xe năm xưa, thân xe biến dạng, kính chắn gió và mặt đất văng đầy máu tươi, trông thể thảm cực độ.

Tiêu đề tin tức là: *"Kiều ngạo liều lĩnh đổi mạng người! Quay lại thương trường mong kiếm chác? Thảm nạn máu me bao giờ mới thôi?"*

Bình luận bên dưới đều là những lời mặt sát:

"Loại rác rưởi, hại chết người còn mặt mũi quay về sao?"

"Không người lái hot như vậy, nhất định là vì tiền rồi."

"Nghe nói nạn nhân còn là bạn thân của hắn đấy, vậy mà không hề bị chướng ngại tâm lý, đúng là mạnh mẽ thật."

"Tôi không thích trí tuệ nhân tạo, cảm giác có ngày nó sẽ thống trị loài người."

"Cũng đâu thể nói vậy được."

...

Đỗ Nhượng lập tức tìm kiếm bóng dáng Cảnh Minh, anh đã đi vào phòng nghỉ. Quay lại nhìn khoảng sân hợp báo cách đó không xa, khu VIP dưới sân khấu đã lục tục có người vào ngồi. Bây giờ là 8 giờ 45 phút. Còn 15 phút nữa, lễ khánh thành sẽ bắt đầu.

Đỗ Nhượng chạy theo đến phòng nghỉ. Cảnh Minh đang cầm khăn giấy lau tay, nghe thấy động tĩnh liền ngẩng đầu nhìn cô, gương mặt không cảm xúc.

Đỗ Nhượng kiềm chế nổi căng thẳng: "Anh ổn chứ?"

Cảnh Minh nhếch môi: "Nhìn anh có gì không ổn à?"

Cô thở phào nhẹ nhõm. "Vậy thì tốt. Anh đừng tức giận. Nhắm đúng thời điểm này ra tay, nhất định là có người có ý quấy rối. Anh đừng trúng kế bọn họ."

"Anh đâu ngu ngốc như vậy. Chẳng qua là..." Anh gằn giọng: "Muốn chơi anh cũng đừng nên lôi đoạn clip đó ra. Nếu ba mẹ Lý Duy thấy..." Vết thương vết và lăm mới khép lại của họ sẽ bị xé toạc lần nữa. Cảnh Minh vò tờ khăn giấy ném vào sọt rác, đôi mắt lóe lên tia sắc lạnh. "Chờ xác định được kẻ thao túng phía sau, anh sẽ không tha cho nó."

Sống lưng Đỗ Nhượng lạnh toát, cô vội vàng đi đến nắm lấy tay anh. Anh nhìn cô, ánh mắt khôi phục vẻ ngang tàng ung dung: "Ra ngoài thôi."

Cảnh Minh vừa mới quay người, Đỗ Nhượng đã níu lấy tay anh không buông. Anh quay lại nghi hoặc: "Sao thế?"

Đỗ Nhượng kiễng chân lên, hôn nhẹ lên khóe môi anh: "Cố lên!"

Anh khề cong môi.

***

Ngoài sân, ánh nắng ấm áp soi rọi khắp nơi, những lẵng hoa trang trí trên sân khấu rực rỡ khoe sắc. Dưới sân khấu, người qua người lại hối hả. Các chuyên gia nổi tiếng, kỹ sư, khách mời đối tác, phóng viên báo chí, truyền hình... đều đã vào vị trí.

Chín giờ đúng, cuộc họp báo ra mắt và lễ khánh thành Prime chính thức bắt đầu. Người dẫn chương trình tươi cười chào đón các đại biểu có mặt, đọc diễn văn khai mạc và mời tổng giám đốc điều hành Dương Thủ lên phát biểu.

Dương Thủ mời mọi người xem một đoạn video giới thiệu tóm tắt những mốc sự kiện quan trọng của Khoa học kỹ thuật Xuân Hòa trên thị trường trong mấy năm gần đây cũng như kế hoạch chi tiết tương lai năm năm, mười năm, hai mươi năm tới. Ý tưởng rõ ràng, định vị cụ thể, mục tiêu lớn lao, thu hút vô số ánh mắt và lời khen ngợi dưới sân khấu.

Tiếp theo đến lượt Cảnh Minh bước lên sân khấu. Anh đơn giản cảm ơn các vị khách quý hôm nay đã đến tham dự, sau đó tuyên bố mở lại phòng thí nghiệm Prime trực thuộc Xuân Hòa, chính thức quay lại lĩnh vực xe hơi không người lái. Anh súc tích giới thiệu phương hướng phát triển tương lai năm năm tới và bản thiết kế mô hình xe sắp đưa ra thị trường. Không nhiều lời sáo rỗng, chỉ vài câu anh đã trình bày rõ ràng những thông tin quan trọng nhất, sau đó bắt đầu lễ khánh thành.

Trong ánh đèn flash lóe lên liên hồi, mười thanh niên nguyên lão của phòng thí nghiệm Prime tập trung bên cạnh bàn chủ tịch, ngay trước một tấm vải đỏ không lồ ở giữa sân. Họ đứng ngay hàng thẳng lối, mỉm cười nắm lấy mép tấm vải đỏ. Một, hai, ba, đồng thời hát tám vai lên, trên khối đá cẩm thạch khắc nổi từ đơn tiếng Anh với những đường nét mạnh mẽ và phóng khoáng: "Prime".

Ánh nắng rọi lên khối đá, phản chiếu từng tia sáng lấp lánh. Đèn flash không ngừng nhấp nháy. Dưới sân khấu là tiếng vỗ tay vang dội.

Sau nghi lễ khánh thành là thời gian họp báo. Trên sân khấu đã sắp xếp bục phát biểu và ghế ngồi.

MC mời phóng viên đặt câu hỏi. Trần Hiền và nhân viên bảo vệ đứng ở xung quanh, cảnh giác nhìn chăm chăm khu vực phóng viên.

Sắc mặt Đỗ Nhượng nghiêm túc, trầm lắng, rù rù không biết đang nghĩ gì. Nhóm Vạn Từ Ngang khá thận trọng, chỉ có Cảnh Minh vẫn điềm nhiên như

không.

Phóng viên A lên tiếng: "Vừa rồi, chúng tôi đã được nghe kế hoạch tóm tắt của anh Cảnh về Prime vô cùng tường tận. Xin hỏi Xuân Hòa đã chuẩn bị bao lâu cho việc xây dựng lại phòng thí nghiệm Prime và lĩnh vực không người lái?"

Cảnh Minh đáp: "Xuân Hòa được thành lập vì lĩnh vực không người lái. Tất cả động thái trên thị trường trong ba năm đều có liên quan đến loại xe hơi này, còn nhân tài thì đã trù bị sáu năm. Hôm nay, Xuân Hòa nắm giữ tài nguyên và kỹ thuật tốt nhất cả nước trong lĩnh vực này."

Phóng viên B đưa ra câu hỏi: "Anh Cảnh có cái nhìn như thế nào về hiện trạng lĩnh vực không người lái ở trong nước hiện nay? Có thể chia sẻ với chúng tôi không?"

"Khuếch trương thanh thế để trục lợi, cũng hết như hàng giả kém chất lượng, không có tiềm năng phát triển. Xuân Hòa sẽ tận sức không ngừng đổi mới, tăng cường kỹ thuật, nâng cao trình độ, giành lấy vị trí dẫn đầu."

Lời nói này cuồng vọng, rành rành châm chọc, chế giễu Bằng Trinh. Nhóm phóng viên thì thầm to nhỏ bên dưới. Đỗ Nhượng quay sang nhìn góc mặt khinh khỉnh ngông cuồng của anh, lại dòi mắt cụp mí xuống.

Phóng viên C: "Prime vừa mới xây dựng lại, có thể trong thời gian ngắn cho ra đời dòng xe mới không?"

"Kỹ sư của trung tâm nghiên cứu Xuân Hòa cũng như mỗi thành viên của Prime đã chuẩn bị mấy năm rồi."

Đối phương gật đầu tỏ ý đã hiểu.

Phóng viên D: "Không biết cậu Cảnh còn nhớ tôi không? Hồi cậu còn là sinh viên, tôi đã từng phỏng vấn cậu."

"Có ấn tượng."

"Tôi không có vấn đề gì cần hỏi, chỉ muốn nói với cậu mấy lời. Hôm nay, được tham sự lễ khánh thành của Prime, tôi vô cùng vui mừng. Hy vọng mọi người sẽ càng chạy càng xa. Cố lên nhé!"

Cảnh Minh mỉm cười: "Cảm ơn."

Sau vài lượt hỏi đáp, không khí vô cùng hài hòa. Thấm thoát chỉ còn lại mấy người cuối cùng chờ được đặt câu hỏi. Một phóng viên nam ngồi bên góc đứng lên, cầm lấy micro, lớn giọng hỏi: "Cậu Cảnh có giải thích gì về vụ tai nạn xe sáu năm trước không? Dù sao người chết là một đồng đội trong nhóm các cậu. Hơn nữa, trên mạng cũng chỉ trích chuyện này rất gắt gao."

Hiện trường phút chốc yên tĩnh. Mọi người không ngốc, đều biết rõ người này chủ ý đến phá rối. Đỗ Nhượng xanh mặt, ngược mắt thấy Trần Hiền nhanh chóng dẫn bảo vệ bước đến, định cường chế mòi gãi đi.

Tuy nhiên, Cảnh Minh lại cất lời trong khi đang cố kiềm chế cảm xúc: "Năm đó, là vì điều kiện khách quan và trình độ kỹ thuật hạn chế, dẫn đến Prime No.2 xảy ra tai nạn..."

Anh vừa cất lời thì gã ký giả đã ngắt ngang: "Điều kiện khách quan ư? Nhưng tôi nghe nói, sớ dĩ Prime No.2 xe hỏng người chết là do các cậu không chuyên nghiệp và tự cao tự đại. Thái độ của các cậu như vậy làm sao đảm bảo sự an toàn cho khác hàng tương lai?"

Cảnh Minh trừng mắt nhìn gã, vừa định phản biện thì không ngờ Đỗ Nhượng đã chủ động lên tiếng: "Nghe nói sao? Nghe ai nói? Phiền anh nói tôi biết tên xem"

Cả hiện trường lại lần nữa lặng ngắt. Gã phóng viên bị hỏi khó, cứng họng không biết đáp sao.

"Xem ra không có rồi. Nghe đồn sao?" Đỗ Nhượng cười khẩy, chất vấn ngược lại: "Anh là phóng viên của báo mạng *Tân khoa học kỹ thuật* à? Ăn nói không có trách nhiệm, nghe sai đồn bậy như vậy, tổng biên tập của anh có biết không? Năm đó, báo cáo ở Cục Cảnh sát đã ghi lại rõ ràng: "Kỹ thuật hiện tại không thể nào đáp ứng được tốc độ vận hành toàn thân và ý thức tự chủ của xe". Ý chính là "điều kiện khách quan không cho phép". Bây giờ, anh đưa ra vấn đề này là nghi ngờ chuyên gia phá án giờ trò, cảnh sát không làm tròn trách nhiệm bao che, đúng không?"

Gã phóng viên tái mặt. Làm sao gã dám cơ chứ?

"Còn nữa, khi này, anh nhắc đến vấn đề an toàn. Ý anh công nghệ không người lái, trí tuệ nhân tạo là thứ dữ uy hiếp an toàn của loài người sao? Nhưng đây chính là dự án được Chính phủ đẩy mạnh, khuyến khích phát triển hiện nay. Anh nói mấy lời đe dọa này là sao? Có mục đích gì?" Đỗ Nhượng khí thế át người, từng câu từng chữ đều áp đảo gã phóng viên. "Là muốn nói chính sách quốc gia sai lầm?"

Đối phương mặt mày đỏ gay, cầm lấy micro lý sự cùn: "Cô xuyên tạc..."

"Loại người như anh sao lại làm phóng viên được nhỉ? Vì muốn đưa tin giật gân, thu hút sự chú ý mà bẻ cong sự thật, đặt điều ác ý, rạch thêm một nhát dao lên vết thương của gia đình nạn nhân. Nơi này không hoan nghênh anh. Mời anh rời khỏi đây ngay lập tức. Sau này, Khoa học kỹ thuật Xuân Hòa và trang báo mạng của các anh sẽ không có bất cứ sự hợp tác nào, bao gồm tất cả các phương diện, kể cả phỏng vấn, chia sẻ thông tin và trao đổi kỹ thuật."

Cô vừa dứt câu, toàn sân im ắng đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi. Dương Thù và các thành viên khác cũng đồng thời sửng sốt.

Cảnh Minh nhìn sang Đỗ Nhược, thấy cô tức giận đỏ mặt tía tai, giọng nói và biểu cảm đều hùng hực khí thế, song tay chân dưới gầm bàn lại run lẩy bẩy. Anh cảm lấy tay cô, khí thế hùng hực như ngọn lửa lúc này của Đỗ Nhược phút chốc như bị tắt ngấm, thoát cái mềm nhũn người, nhưng không dám quay lại nhìn Cảnh Minh.

Cô nhìn về phía mọi người dưới sân khấu, giọng dịu đi: "Thưa các vị, vụ tai nạn năm đó, trường chúng tôi đã mở một cuộc họp báo. Tôi xin mượn lời phát ngôn của đại diện trường trả lời mọi người, đồng thời cũng phản hồi đến những lời chỉ trích ác ý trên mạng: *"Trên con đường nghiên cứu khoa học luôn luôn có thất bại và chúng ngại khiến người ta tan nát cõi lòng, vì vậy thành công và thành tựu mới trở nên hiếm có và đáng trân trọng vô cùng. Hy vọng những thanh niên kia đừng nản chí, đừng chùn bước, hãy đứng dậy và tiếp tục hành trình. Trường vẫn sẽ vĩnh viễn ủng hộ các em"*. Đây..."

Hít sâu một hơi, cô cố giữ cho giọng nói của mình không bị run rẩy: "... Là thái độ mà những người làm khoa học nên có. Cảnh Minh anh ấy... chúng tôi chưa bao giờ trốn tránh. Đây cũng là lý do vì sao chúng tôi chọn ngày hôm nay để cử hành lễ khánh thành Prime. Bởi vì hôm nay chính là ngày gỗ của đồng đội chúng tôi. Cả nhóm muốn dùng ngày này để cảnh tỉnh bản thân: Trên con đường tương lai càng phải tinh táo, sáng suốt và luôn luôn tìm tòi nghiên cứu cũng như không ngừng nỗ lực. Đây cũng là lời hứa của chúng tôi với tất cả các vị đang có mặt tại nơi này."

Sau giây phút yên ắng, có người nổ lên tiếng pháo tay đầu tiên, rồi những người khác nối đuôi, tiếng vỗ tay mau chóng vang lên như sấm.

***

Họp báo kết thúc, Cảnh Minh bị không ít người trong giới giữ lại hỏi han. Đỗ Nhược rào bước về phòng nghỉ. Lúc đi, chân cô vẫn còn run rẩy. Khi này, cô tự tiện tuyên bố chấm dứt quan hệ với trang báo mạng *Tân khoa học kỹ thuật*, còn lời chính sách quốc gia, cảnh sát này nọ vào, không biết có gây họa không nữa.

Không biết Đỗ Nhược bồn chồn mất bao lâu, Cảnh Minh mới mở cửa đi vào, thấy cô đang ngồi bất động, xoắn hai bàn tay vào nhau. Anh ngồi xuống đối diện cô, hai chân mở ra, khuỷu tay chống lên đầu gối, nghiêng người về phía trước.

"Là ai bảo anh nói chuyện đừng quá kích động ấy nhỉ?"

Da đầu Đỗ Nhược rờn rợn, cô tròn to mắt gượng cười: "Tên đó đáng ghét chết đi được, em muốn mắng cho hắn một trận."

"Tính khí nóng nảy như thế, sao không thay đổi chút nào vậy?"

Đỗ Nhược sùng sốt, ngẩng đầu bất gặp đôi mắt anh sâu hút, con phần nộ lúc này cứ thế tiêu tan. Cô lí nhí: "Vừa rồi, có phải em đã quá..."

Anh khép hờ mắt, lắc đầu: "Những lời đó đã nghĩ bao lâu rồi?"

"Lúc nào cũng luẩn quẩn trong đầu."

Cảnh Minh chợt im lặng, cúi đầu nắm chặt lấy tay cô, ngón cái nhẹ nhàng mon trón mu bàn tay Đỗ Nhược. Không ngờ có một ngày, Cảnh Minh anh cũng được phụ nữ bảo vệ kia đấy, cảm giác này quả thật vô cùng ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82

Đỗ Nhược đi vào phòng thí nghiệm Prime, thấy mọi thứ ngăn nắp, sạch sẽ, sáng rực lên trong nắng. Những đồng đội trước đây của cô hoặc vui đùa vào công việc, hoặc lật xem tài liệu, vẫn hết như năm xưa.

Cô còn nhớ như in sáu năm trước, lần đầu tiên bước vào phòng thí nghiệm Prime với tư cách thành viên mới. Đó là một buổi trưa mùa hè nóng bức. Cô bị đoạn phim quảng bá cuộc thi xe đua không người lái 2017 ở Thâm Quyển thu hút, nội tâm kích động chạy vụt đến chỗ họ trong ánh nắng chói chang, bắt đầu cuộc hành trình mới của cuộc đời mình.

Hôm nay trở về điểm xuất phát, cô đứng ở cửa, nhìn lướt qua phòng thí nghiệm rộng rãi sáng lóa, tầm nhìn giao với ánh mắt Cảnh Minh qua dãy bàn thí nghiệm.

Anh trùng hợp ngẩng đầu lên nhìn về phía cửa. Hai người tự nhiên trao đổi ánh mắt, rồi anh lại cúi đầu, tiếp tục công việc của mình. Cô bất giác mỉm cười, cất nhẹ bước chân đi ngang qua Hà Vọng.

Hà Vọng cười trừ: "Wow, nữ hoàng giá đáo."

Kể từ vụ hợp báo, Hà Vọng đã đặt cho cô biệt danh "nữ hoàng", lần nào gặp cũng gọi, khiến cô phát điên: "Cậu phiền chết đi được. Gọi nữa là tôi tự sát đây. Hôm ấy tôi sốt ruột muốn bảo vệ danh tiếng cho Prime, hiểu không?"

Hà Vọng vẫn trêu chọc: "Nói như vậy, lần sau có người kiếm chuyện với mình, cậu cũng sẽ ra mặt giúp mình hả?"

Đỗ Nhược ghen hòng.

Cảnh Minh ngược lên, ánh mắt thăm thẳm nhìn cô rồi quay sang Hà Vọng: "Cậu miệng lưỡi lợi hại như vậy, cần cô ấy ra mặt giúp sao?"

Đỗ Nhược lập tức hòa theo: "Đúng đấy."

"Trời ơi!" Hà Vọng bị đá kích sâu sắc. "Sao lợi hại bằng cậu? Không phải cậu cũng cần người giúp đỡ đấy sao?"

Cảnh Minh còn chưa nói gì, Đỗ Nhược đã đáp thay: "Anh ấy là Big Boss, không tiện ra mặt cãi nhau với người khác."

Cảnh Minh không nhịn được bật cười.

Hà Vọng đành chào thua, lần nữa tức tưởi vỗ ngực mình: "Khốn khổ cho kẻ cô đơn này!"

Vạn Tử Ngang cười gộp lời: "Bình thường, tính cách Đỗ Nhược rất ôn hòa, gọi là nữ hoàng nghe không hợp, kỳ lắm."

"Tôi cũng thấy vậy." Đồ Chi Viễn dời mắt khỏi màn hình vi tính, ngẩng đầu lên tham gia. "Tôi nghĩ biệt danh Cỏ Nhỏ có thể tiến hóa thành Cây Nhỏ được rồi."

Chu Thao đắc ý tán thành: "Chuẩn đấy!"

Đỗ Nhược thắc mắc: "Chủ đề nghiên cứu của phòng thí nghiệm hôm nay là đặt biệt danh cho mình đấy à?"

Cả đám cười ha hả.

Hà Vọng thẳng chân đẩy chiếc ghế trượt đi, mệt mỏi vươn vai. "Dù sao cậu cũng là bóng hồng trong đội, phải giữ mặt mũi cho dân kỹ thuật chứ, đặt biệt danh trước đã."

"Bỏ tay, không cách nào bịt miệng của cậu." Cảnh Minh đi tới, gõ nhẹ vào đầu cậu ta. "Hợp thôi!"

Hà Vọng đứng dậy, cúi đầu nhìn di động: "Hỏi: Sếp không ưa tôi, luôn kiếm chuyện soi mói, phải làm thế nào? Đang online đội, gấp!"

Vạn Tử Ngang trả lời: "Tự sát đi!"

Mọi người cười phá lên rồi tụ tập quanh bàn, liếc mắt nhìn nhau, phát hiện thứ tự chỗ ngồi vẫn giống hệt năm đó thì lại cười rộ lên lần nữa.

Cảnh Minh băng quơ nhìn về phía Đỗ Nhược phía đối diện: Nụ cười rạng rỡ, miệng nhỏ xinh, mi dài cong vút, buộc tóc đuôi ngựa gọn gàng năng động. Cô không khác năm đó là bao, vẫn trẻ trung tươi tắn, có điều đã đẹp hơn rất nhiều. Cô chưa kịp nhận ra ánh mắt anh đang nhìn mình thì anh đã quay đi rồi.

Mọi người bắt đầu hợp. Lần này trở lại lĩnh vực xe hơi không người lái, chỉ dựa vào mười người trong phòng thí nghiệm Prime thì không thể đủ, cần thêm đội ngũ cả trăm nhân viên nghiên cứu của trung tâm Xuân Hòa làm dự bị và hỗ trợ. Trong khoảng thời gian này, mỗi tổ của Prime đều bận kết nối với nhóm kỹ sư trung tâm, vừa trao đổi kỹ thuật vừa giao lưu vun đắp tình đồng đội.

Chu Thao chịu trách nhiệm Tổ điều khiển, đã tiếp xúc với nhóm chuyên gia điều khiển cơ khí của trung tâm và cả Dịch Khôn. Quá trình trao đổi rất thuận lợi, anh báo cáo xong còn bật ngón cái với Cảnh Minh: "Trung tâm nghiên cứu toàn nhân tài, nền tảng cực kỳ vững chắc."

Vạn Tử Ngang của Tổ cảm biến cũng tán thành: "Đúng vậy, thực lực kỹ sư cảm biến bên mình cũng rất cao. Có một người còn là đàn anh khóa trên ở Viện Công nghệ California của mình nữa. Cảnh Minh, cậu âm thầm chuẩn bị lâu thật đấy."

Cảnh Minh nhếch môi: "Làm việc mà, sao có thể lăm trợn mới lo mải girom chứ?"

Hà Vọng đã sớm ngồi không yên, đến lượt mình liền hờ hờ báo cáo: "Mình và nhóm làm AI đều là người quen, tuần này còn đấu với nhau vài lần. Chỉ một chữ thôi, suồng! Não bộ AI lên đến năm trăm năm mươi nghìn tỷ thuật toán hoàn toàn không thành vấn đề." Nói đến đây, anh ta lại có chút cảm khái: "Nghĩ lại sáu năm trước, Prime No.1 cao nhất chỉ có một trăm chín mươi nghìn tỷ thôi. Chắc chắn, lúc đầu sao nghĩ đến sẽ có ngày hôm nay cơ chứ? Mẹ nó, hiện tại, tôi có cảm giác mãnh liệt rằng thời đại không người lái của chúng ta đã đến rồi." Sau đó, anh ta đưa ngón trỏ gõ thật mạnh xuống bàn. "Vạch xuất phát ở đây, chúng ta đang ở đây."

Cảm xúc kích động của Hà Vọng đã lây nhiễm cho mọi người.

Đỗ Nhược cũng không đè nén được tâm trạng dâng trào, nhấn mạnh: "Vậy thì chiến thôi, để cho đám dê tiện dâm sau lưng chúng ta mở to mắt nhìn cho rõ. Bất kể là trước kia hay hiện tại, chúng đều sẽ bị thực lực của chúng ta nghiền nát."

Hà Vọng xuyết xoa: "Woa, Cỏ Nhỏ!"

Cảnh Minh xoay cây bút, nhìn cô từ phía đối diện, trong mắt ba phần nét cười bảy phần nghiêm túc: "Thù dai vậy hả?"

"Những kẻ chỉ trích anh, hăm hại anh đều phải trả giá đắt."

Lời này vừa thốt ra, trên bàn phút chốc yên tĩnh.

Cây bút đang xoay trong tay Cảnh Minh dừng lại, ánh mắt anh xoáy sâu nhìn cô những vằn rất dịu dàng.

Mặt Đỗ Nhược bỗng nóng ran: "À... Ý mình là Prime."

Lần này, Hà Vọng không trêu chọc cô nữa.

Cây bút lại tiếp tục xoay đều trên tay Cảnh Minh. Anh bình tĩnh cắt lời: "Bên bộ phận quan hệ công chúng đã giải quyết rồi, chuyện này mọi người không cần để trong lòng. Ra mắt được chiếc xe thực sự mới là điều quan trọng nhất."

"Đúng vậy." Vạn Tử Ngang gật đầu. "Các cậu cảm thấy chuyện trên mạng là ai giờ trò quỷ?"

Hà Vọng cười gằn: "Còn ai vào đây nữa. Bây giờ trên thị trường, ai đang xem chúng ta là cái gai trong mắt? Đối thủ có ai hả?"

Đỗ Nhược khinh thường: "Bằng Trình còn chưa xứng làm đối thủ của chúng ta, thua cả một trăm tám mươi nghìn dặm ấy." Hiếm khi cô vênh váo, làm cả đám đàn ông đều bật cười.

Cảnh Minh lại nhìn Đỗ Nhược lần nữa, tuy anh không cười nhưng đôi mắt lại đong đầy ý cười. Cô quả thật không phải nữ hoàng kiên cường vô địch, nhưng cũng không phải quá hồng mềm mại người nấn bóp. Có lẽ đúng thật là ngọn cỏ, mềm mại yếu ớt nhưng bền bỉ và tràn trề sức sống.

Anh dời mắt đi, điềm nhiên tựa vào lưng ghế, thờ dãi: "Con người Đồng Thành quả thật không đáng để xem là đối thủ, thật ra còn ngu xuẩn hơn tôi tưởng tượng nhiều. Chỉ riêng sự việc trên mạng thôi, không cần thiết tung ra chiêu dê hèn ấy để hạ thấp danh dự chúng ta một cách lộ liễu như vậy."

Chu Thao khinh bỉ: "Hắn mà có tiêu chuẩn đạo đức cao vậy sao?"

Cảnh Minh lắc đầu: "Không phải nói đạo đức, chỉ cần thông minh một chút, suy nghĩ từ góc độ lợi ích bản thân thì phải hiểu: Nếu hại người thì phải diệt cỏ tận gốc. Nhất định phải đảm bảo xuất một chiêu chí mạng, khiến kẻ địch hoàn toàn gục ngã, không có cơ hội trở mình. Nếu không giẫm chết đối phương thì chính là ăn không ngồi rồi tự chuốc thù oán cho mình. Bởi thế mới nói hắn ngu xuẩn."

Đỗ Nhược yên lặng gật đầu, rõ là đạo lý hay.

"Nhưng những điều này đều không quan trọng." Anh thay đổi giọng điệu. "Chuyện Bằng Trình gạt sang một bên trước đã. Tập trung tinh thần làm tốt chuyện của mình, đừng để hắn ảnh hưởng đến chúng ta. Mục tiêu trước mắt là tranh thủ sớm ngày cho ra mắt mẫu xe mới."

Quay trở lại đề tài chính, Hà Vọng lại hứng khởi, kích động như đứa trẻ, vỗ bàn: "Nào, nào, nào, mọi người nghỉ xem, đến khi chúng ta ra mắt xe mới, nhất định phải làm một màn thật hoành tráng. Giống như cuộc thi ở Thâm Quyển năm đó, tuyên bố cho toàn bộ thế giới biết."

Mắt Cảnh Minh sáng lấp lánh: "Yên tâm, tôi đã nghĩ ra rồi."

Đỗ Nhược tò mò: "Là gì thế?"

"Khoảng xuân hè sang năm là giải đấu thể giới xe hơi không người lái."

Đỗ Nhược sững sờ. Cô từng nghe nói đến cuộc thi kéo dài sáu ngày đêm này. Đường đua gần 4.000km, từ thành phố đến hoang mạc, từ đường cái đến thảo nguyên, băng qua đèo núi ruộng đồng, đi qua nóng bức giá lạnh, trải qua hết tất cả thử thách nghiệt ngã của thiên nhiên. Mức độ khắc nghiệt, tàn khốc của cuộc thi ngang ngửa với giải Dakar Rally do người lái. Đỗ Nhược bất giác cảm thấy hồi hộp vô cùng. Hà Vọng vỗ bàn, bật dậy khỏi ghế: "Mẹ nó, giải này ngầu đây! Cảnh Minh, tôi yêu cậu chết mất!"

Cảnh Minh bật cười: "Biến!"

Vạn Tử Ngang hưng phấn và kinh ngạc: "Mấy năm trước, mình đã chú ý đến giải này, nhưng... chúng ta vừa trở lại đã chơi lớn vậy sao?"

Cảnh Minh nhướn cao mày: "Sợ à?"

"Ai sợ là chó đấy!" Chu Thao quả quyết. "Big Boss, cậu có yêu cầu gì thì cứ nói, chúng tôi cam đoan sẽ làm được."

"Yêu cầu hả? Chỉ một thôi." Cảnh Minh gằn giọng: "Nhất định phải thắng."

Cả phòng thoáng chốc lặng đi.

Cảnh Minh nhếch môi nhưng không hề có ý cười: "Nhớ kỹ, Prime không có cơ hội thất bại lần hai, thất bại nữa chính-là-chết."

Đỗ Nhược ngược mắt, thấy sắc mặt mọi người đều trầm trọng và nghiêm túc. Nói thật, giây trước cô còn đang lo lắng quy định của cuộc thi quá khắt khe, muốn khuyên họ tỉnh táo lại. Nhưng khoảnh khắc này, nhìn vào gương mặt hai mươi lăm tuổi của anh, cô bỗng đổi ý. Hai mươi lăm với một người bình thường vẫn còn rất trẻ, nhưng đối với một thiên tài từ tuổi thiếu niên như anh thì dường như đã quá già rồi. Cảnh Minh đáng lẽ phải đứng trên đỉnh thế giới từ lâu.

Vì vậy, cô chốt kiên định hơn bao giờ hết: "Yên tâm đi, Big Boss. Lần này, tuyệt đối sẽ không thất bại đâu."

"Đúng, tuyệt đối không thất bại." Hà Vọng siết chặt bàn tay.

Mọi người đồng thanh hô to: "Nhất định sẽ thắng."

Cảnh Minh gằn giọng: "Vậy thì chiến thôi!"

Đến khi tan họp, mọi người lần lượt đi làm việc của mình, Đỗ Nhược mới đến bên cạnh Cảnh Minh, khẽ bảo: "Anh ra ngoài với em một lát."

Cảnh Minh nhướn mày quay lại, cô đã đi thẳng ra cửa. Anh cất đồ đạc rồi đi theo, thế nhưng không thấy bóng dáng cô đâu. Cảnh Minh nghĩ ngợi chốc lát liền đến cầu thang theo thói quen ngày còn đi học, quả nhiên cô ở đây.

Cảnh Minh bất giác mỉm cười.

Đỗ Nhược trừng mắt nhìn anh: "Em có việc quan trọng muốn bàn bạc với anh."

Anh nhìn cô từ trên xuống dưới chốc lát, mắt nheo lại cảnh giác: "Không phải muốn khuyên anh bình tĩnh, chờ thêm một, hai năm nữa hãy tham gia cuộc thi đấy chứ?"

Đỗ Nhược sững sốt nhú mày: "Đã bảo ủng hộ anh rồi, anh nghĩ đi đâu vậy?"

Anh cười rộ: "Vậy tìm anh có chuyện gì?"

"Đã nói chúng ta làm chuyện lớn, đừng để ý đến kẻ không liên quan. Vậy có phải đừng nên chuốc phiền phức cho bản thân sẽ tốt hơn không?"

Cảnh Minh đảo mắt, nghĩ đến ẩn ý bên trong bèn cố nén cười, giả vờ hồ đồ: "Anh chuốc phiền phức gì chứ?"

"Lần trước đã nói với anh rồi, đừng nói chuyện đắc tội người ta. Gặp tiểu nhân thì tránh xa một chút, đừng chọc đến bọn họ, không được sao?" Hàng mày mảnh mai của cô nhú lại. "Cái tính xấu này của anh phải thay đổi đi."

Cảnh Minh cười xòa: "Tình tình em cũng có tốt hơn đâu."

Đỗ Nhược tức đến nghiến răng: "Em không phải cũng vì anh đấy sao?"

Anh nhìn đáng vẻ câu tiết của cô, đáy lòng xao xuyến: "Biết rồi, đôi."

Đỗ Nhược không ngờ anh lại đột nhiên ngoan ngoãn như vậy, nghi ngờ hỏi: "Thay đổi bao nhiêu?"

Anh đưa ngón tay thoáng gãi cổ: "Cái này anh không thể chắc chắn được."

Đỗ Nhược sa sầm mặt mày. Thấy vẻ mặt không chút khoan nhượng của cô, anh lại cười: "Rồi, rồi, rồi, em nói sao thì là vậy, được chưa?"

Đỗ Nhược lừ mắt: "Đi thôi."

***

Buổi chiều, lúc sắp tan việc, Đỗ Nhược đi qua chỗ Dịch Khôn lấy tài liệu. Nguyên Càn đã sát nhập vào Xuân Hòa, Dịch Khôn hoàn toàn quay về cương vị nghiên cứu phát triển, thích ứng khá nhanh với hoàn cảnh công việc mới. Anh ta đang hợp tác với Chu Thao cải thiện hệ thống điều khiển.

Tiền thu mua chuyển khoản, những lão công thần của Nguyên Càn bao gồm cả Đỗ Nhược đều được chia một khoản kha khá. Hôm nay trở lại con đường chuyên tâm nghiên cứu, cuộc sống trái lại đơn giản hơn rất nhiều. Dịch Khôn cũng không phải người thích xã giao. Phòng thí nghiệm thích hợp với gương mặt lạnh như tiền của anh ta hơn.

"Anh nghe Chu Thao nói Cảnh Minh muốn tham gia giải Rally thế giới năm sau hả?"

"Vâng." Đỗ Nhược thấy rõ chút biểu cảm thay đổi trên gương mặt Dịch Khôn, liền truy vấn: "Sao vậy a?"

"Cậu ta to gan thật." Giọng nói không rõ là khen hay chê. "Cuộc thi đã tổ chức ba mùa nhưng chưa lần nào có đội đến từ Trung Quốc dự thi, bởi vì không đạt được tiêu chuẩn kỹ thuật của ban tổ chức. Ba mùa trước đều tổ chức ở Mỹ, lần này Chính phủ ngỏ lời mời, nhưng rất khó xử vì không có đội trong nước tham gia. Nghe nói cấp trên gây áp lực với Bằng Trình, cưỡng chế phải tham gia thi đấu."

Đỗ Nhược chỉ chú ý đến nội dung mình quan tâm nhất: "Tại sao anh nói anh ấy to gan?"

"Quy định kỹ thuật cuộc thi khá khắt khe, hơn hẳn cuộc đua ở Thâm Quyển lúc trước các em tham gia ấy. Anh cho rằng, sau khi cậu ta trở lại, ít nhiều cũng sẽ khiêm nhường một thời gian." Nói xong, anh lại bật cười. "Có điều, con người như cậu ta, nếu có thể khiêm nhường thì không còn là Cảnh Minh nữa rồi."

Tim Đỗ Nhược đập thình thịch, nổi bất an lúc họp lại quay về, dè dặt hỏi: "Anh không tin tưởng anh ấy sao?"

"Anh không nói như vậy. Nói thật, thực lực của Xuân Hòa mạnh hơn anh tưởng nhiều. Dù sao, bất kể là thiết bị, nhân tài hay tài nguyên kỹ thuật, cậu ta đã thu gom và chuẩn bị trong suốt sáu năm rồi. Nhưng thiên thời địa lợi nhân hòa, chuyện gì cũng đều cần chút may mắn."

Giống như tai nạn sáu năm trước vậy, nếu Prime No.2 có thể kiên trì thêm vài phút nữa, kết quả sẽ không như thế. Vận may của bọn em quá kém, thử xe gần chục nghìn kilomet không có vấn đề gì, thế mà ngày đó lại xảy ra lỗi. Chuẩn bị có đầy đủ thế nào đi nữa cũng sẽ có lúc mất không chế, cho nên thi đấu vẫn cần chút vận may. Nếu lần này thất bại nữa, em cho rằng Cảnh Minh sẽ ra sao?"

Lòng Đỗ Nhược thình lình lạnh toát, không dám nghĩ tiếp. Nhưng cô lại nhanh chóng lắc đầu: "Không đúng, anh ấy không chỉ vì thi thố. Hiện tại, Prime không giống với ban đầu, mục tiêu của bọn em là từng chiếc xe, bất kể chạy bao nhiêu kilomet cũng sẽ không bị mất không chế. Em tin điều này nhất định có thể làm được. Sáu năm qua, cố gắng của mỗi người bọn em đều không phải công cốc."

Giọng cô kiên quyết như thế khiến Dịch Khôn chỉ biết trầm mặc. Anh nhìn cô, trước mắt dường như hiện lên dáng vẻ cô tăng ca đến khuya trong phòng thí nghiệm những năm qua. Trước kia, anh không biết cô đang toan tính điều gì, giờ đã vỡ lẽ rồi. Cô gái trông yếu đuối ôn hòa là thế, vậy mà trong cốt cách lại kiên định, cố chấp như vậy.

Dịch Khôn không nói gì nữa, chỉ cười rất nhạt: "Vậy thì cố lên." Lúc quay người lại, anh còn nói thêm: "Nếu là Cảnh Minh sáu năm trước, tự tin tự phụ đến mức trong lòng không hề có chút nghi ngờ, định ninh rằng mình nhất định sẽ thắng, vậy thì anh tin. Nhưng hiện tại, cậu ta chắc chắn là người sợ thất bại nhất trong nhóm các em đấy."

Đỗ Nhược giật nảy mình. Sao cô lại không chú ý đến điều này?

***

Rời khỏi văn phòng, cô nhìn ánh nắng mỏng manh và cây cối điêu tàn ngoài cửa kính hành lang. Cuối tháng Mười Một, không khí lạnh ủa về nhiều hơn, lá thu vàng óng đỏ rực đã rơi rụng từ lúc nào. Trong khuôn viên chỉ còn lại cảnh sắc lạnh lẽo đầu đông. Thời tiết giao mùa, năm tháng héo khô. Đỗ Nhược che mắt lại, thật lâu mới ngẩng đầu lên, quay người rời đi.

Trở về phòng thí nghiệm Prime, Cảnh Minh đang ngồi bên bàn, cúi đầu nhìn máy tính gỗ liên tục, góc mặt trầm lặng và an tĩnh. Cảm nhận được Đỗ Nhược đi đến, anh ngược mắt thoáng nhìn cô: "Có chuyện gì vậy?" Rồi ánh mắt lại tập trung nhìn vào máy vi tính.

"Hình như anh vẫn chưa xem hệ thống thị giác cảm biến mà em luôn nghiên cứu suốt mấy năm qua thì phải?"

"Hử?" Anh vẫn chăm chú nhìn máy tính, ánh sáng màn hình phản chiếu nơi mắt anh lấp lánh như mặt hồ phản chiếu ánh mặt trời.

Đỗ Nhược không buồn để ý, khẽ nói: "So sánh với mắt của Prime No.2 năm đó, mắt của xe hơi chúng ta sau này có thể phân biệt được nhiều thứ hơn, như là nước mưa, bụi bặm, cát đá, đường cái, đồng ruộng, ánh sáng phản chiếu từ các chướng ngại vật với màu sắc khác nhau, và cả hệ thống che chắn làm sạch mắt nữa. Tóm lại, nó có thể nhìn thấy được thứ mà máy móc khác không nhìn thấy. Mấy năm qua, em đã cải tiến đưa vào tất cả những tình huống xe sẽ gặp phải trên đường mà em có thể nghĩ đến. Sau này, chúng ta tiếp tục mở rộng dữ liệu, không ngừng hoàn thiện, khiến năng lực cảm ứng của nó gần giống như con người."

Lúc này, Cảnh Minh mới dừng lại, ngược mắt nhìn cô: "Vậy nên?"

"Cảnh Minh, anh đừng sợ." Đỗ Nhược cười tươi tắn. "Em sẽ giúp anh chiến thắng."

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83

Đầu tháng Mười Hai, khuôn viên xưởng công nghiệp trải đầy lá vàng rơi rụng. Đỗ Nhược băng qua hành lang, kẻ sát cửa kính nhìn ngắm cảnh vật. Một mùa đông nữa lại đến. Cô hà hơi lên lớp kính dày tạo nên màn sương mờ mờ, đưa tay viết chữ "Prime" lên lớp sương ấy rồi mỉm cười bỏ đi.

Cả ngày, Đỗ Nhược đều ở trong phòng thí nghiệm cảm biến cùng với những kỹ sư khác, lúc sắp tan tầm thì di động thình phất ra âm báo. Cảnh Minh gửi tin nhắn: "*Về thôi.*"

Cô thu dọn đồ đạc, quay về phòng thí nghiệm Prime, vừa đến cửa đã gặp anh đi ra. Anh nắm tay cô rất dỗi tự nhiên.

Trong khoảng thời gian này, hai người đều bận công việc của riêng mình, ở chung thì ít, xa cách thì nhiều. Chút thời gian còn lại chỉ là cùng nhau ăn cơm và ra về, nhưng bình thường cũng là hơn mười một giờ tối mới về đến nhà.

"Hôm nay về sớm như vậy có gì không?" Đỗ Nhược quàng khăn vào cổ. "Việc của em còn chưa xong nữa."

"Đưa em đi ăn một bữa."

"Đi đâu?"

"Nhà ba mẹ anh."

Đỗ Nhược khựng bước, khẽ giọng: "Chú đi biết rồi hả?"

Cảnh Minh thân nhiên nhìn cô: "Hai đứa mình sống chung lâu như vậy, họ có thể không biết sao?"

"Chú đi có nói gì không?"

"Không nói gì cả."

Tìm Đỗ Nhược đập thành thịch.

"Vẻ mặt này là sao?" Anh cau mày, kéo cô đến xoa nắn gương mặt cô.

"Em..." Cô không biết nên bày ra vẻ mặt gì lúc này. "Lỡ chú đi không chấp nhận thì sao?"

Cảnh Minh không kìm được bật cười: "Đơn giản thôi, thể hiện khí thế của em ra, giống như cuộc họp báo lần trước ấy, phản bác lại họ."

Đỗ Nhược á khẩu, quay đầu né tránh.

Cảnh Minh quan sát cô chốc lát, không trêu đùa nữa, đưa tay kéo cô lại, hỏi: "Căng thẳng thật hả?"

Cô gật đầu, lí nhí: "Nếu đi phản đối hai chúng ta ở bên nhau thì sao?"

"Mẹ thích em như vậy, sao lại phản đối? Đừng cả nghĩ." Anh vuốt tóc cô an ủi. "Vói lại, lẽ nào mẹ phản đối thì em sẽ chia tay anh?"

Đỗ Nhược im lìm, như thể ngầm thừa nhận. Nét cười biến mất nơi đáy mắt, Cảnh Minh khẽ đẩy vai cô.

Đỗ Nhược lùi về sau một bước, thấy anh sầm mặt lại, lập tức rớt rít nhận lỗi: "Ôi, em không..."

Cảnh Minh không thêm để ý đến cô, quay người bỏ đi.

Cô cuống quýt đuổi theo, kéo anh lại: "Anh giận gì vậy?"

Cảnh Minh gạt tay cô ra. Cô lại chạy theo, xuống nước nín kẻo: "Đừng giận mà, ý em không phải vậy."

Anh vẫn hất ra.

"Anh đi chậm thôi, em chạy không nổi." Cô đuổi theo quán lấy cánh tay anh, anh hất hai lần không được, đành mặc kệ, song bước chân lại vu vơ thả chậm, có điều vẫn không để ý đến cô.

Trên đường về nhà, anh hậm hực không nguôi. Đỗ Nhược cũng rất phiền muộn. Hai người giận dỗi về nhà thì khó coi chết được. Suốt quãng đường, cô cứ rầu rĩ trước tính khí của anh, khiến cảm giác căng thẳng ban đầu bay biến.

Mãi đến khi xe dừng trước cửa nhà, Đỗ Nhược mới bèn chồn trở lại, rề rà đi theo Cảnh Minh xuống xe. Cô muốn nói gì đó xoa dịu không khí lại không biết mở lời thế nào, lòng hết sức chán nản, thấy sắp sửa vào nhà thì càng ừ ề hơn.

Cảnh Minh một tay lấy chìa khóa mở cửa, tay kia nắm chặt lấy tay cô. Đỗ Nhược còn đang sừng sốt thì cửa đã mở ra.

Cảnh Viễn Sơn và Minh Y đều ngồi trong phòng khách tầng một. Nghe thấy tiếng mở cửa, Minh Y cười tươi: "Về rồi à?"

"Hơi tắc đường ạ!" Cảnh Minh vừa đáp vừa kéo Đỗ Nhược vào nhà.

Đỗ Nhược bẽn lẽn mỉm cười: "Chú, đi."

Minh Y cười nói: "Tiểu Nhược đã tròn hơn một chút rồi, mặt không còn gầy gầy xương xương nữa."

"Ồ, vậy à?" Đỗ Nhược thoáng sờ mặt, thấy di Minh Y nở nụ cười mới yên tâm trở lại.

"Gần đây, cô ấy ăn nhiều lắm, như heo vậy." Cảnh Minh lạnh lùng lườm cô.

Cô ghen hòng, đúng là đồ hẹp hòi, lấy việc công trả thù riêng đây mà.

Cảnh Minh quay lại đối mặt với cô, nói cực khế: "Em nói xem, em có ngốc hay không?"

Bóng dáng cao lớn của anh che đi tầm mắt trong phòng khách, cô nắm lấy cánh tay anh khẽ lay, nói bằng khẩu hình: "Em sai rồi."

Tuy vẫn liếc xéo Đỗ Nhược nhưng sắc mặt anh đã dịu đi.

Bên kia, Cảnh Viễn Sơn bỏ tờ báo xuống, mắng: "Cái thằng này, có ai lại nói bạn gái mình như vậy không?"

Cảnh Minh "hờ" một tiếng, không nói gì tiếp nữa. Đỗ Nhược đang đổi giày, nghe chú Cảnh nói hai chữ "bạn gái" thì trái tim chợt lỡ nhịp, vừa ngọt ngào vừa vui sướng. Cô xỏ chân vào đôi dép êm ái, vừa vịn và ảm áp.

Cô đi theo Cảnh Minh vào phòng khách, tự nhiên ngồi bên cạnh anh. Cảnh Minh nghiêng người, lười biếng ngồi ngả ngón trên sofa.

Cảnh Viễn Sơn lại cau mày: "Xem cái tướng ngồi kia, ngay ngắn lại."

Cảnh Minh khó chịu nhíu mày, lại lười đời co với ông nên im lặng dịch người sang một bên. Minh Y ngồi bên cạnh nhẹ nhàng cười nói. Không khí trong nhà lâu lắm rồi không được vui vẻ như vậy.

"Tiểu Nhược qua đây nói chuyện với dì nào."

Đỗ Nhược đi sang ngồi bên cạnh bà.

"Gần đây bận lắm sao?"

"Dạ. Trong phòng thí nghiệm nhiều việc lắm ạ.""

"Có gặp phải khó khăn gì không?"

"Tạm thời không có ạ. Gặp phải mấy chuyện nhỏ nhặt thôi, chúng con đã giải quyết xong rồi."

"Lần này nhất định phải nghiêm ngặt và cẩn thận hơn đấy." Di Minh Y kéo tay cô, khẽ sát vào tai cô nói nhỏ: "Tính cách nó có chút liều lĩnh, con không thể thuận theo, phải kiểm soát nó chặt vào."

"... Vâng ạ." Đỗ Nhược đỏ mặt một cách khó hiểu.

Cảnh Minh đang nói chuyện với ba mình, vô tình nhìn sang Đỗ Nhược, thấy cô vẫn khá thoải mái liền dời mắt đi.

Di Minh Y lại hỏi: "Hai đứa có hay cãi nhau không?"

"Hồi đi học thì có, giờ thì không ạ."

Bà gật đầu: "Tính tình nó không tốt, mấy lời nói trong lúc tức giận con đừng để trong lòng, biết không? Đừng đoái hoài đến nó, hết giận nó sẽ tự động bình thường lại thôi."

Đỗ Nhược mỉm cười, gật đầu: "Dạ, con biết rồi." Trước kia đi học không hiểu, nhưng sau vô số lần được "ném mìn" thì bây giờ, cô đã thấu hiểu triệt để rồi.

Bên này phòng ăn, thím Trần đã chuẩn bị mâm cơm sẵn sàng.

Minh Y đứng dậy: "Đi thôi, ăn cơm nào." Tay bà vòng ra sau lưng Đỗ Nhược rất đời tự nhiên và thân thiết nên chút cảm giác nhút nhát cuối cùng trong lòng cô cũng hoàn toàn biến mất.

Trên bàn ăn, bà lại hỏi han: "Hai đứa bình thường ăn uống thế nào? Có ăn cơm đúng giờ không?"

Đỗ Nhược gật đầu: "Có ạ, có khi là con nấu, có khi thì ăn bên ngoài."

Minh Y cau mày: "Con bận như vậy, sao có thời gian nấu cơm? Hay là thuê người giúp việc đi."

Đỗ Nhược vội nói: "Tạm thời không cần đâu ạ. Gần đây, bọn con đều ăn ở công ty."

Cảnh Minh đang uống canh liền xen lời: "Nhược Xuân nấu cơm ngon lắm." Rồi quay sang cười với thím Trần: "Ngon hơn thím Trần nấu nhiều."

Thím Trần bụng thức ăn lên bàn, chỉ cười trách yêu.

Đỗ Nhược xấu hổ: "Anh ấy nói đùa thôi ạ." Dứt lời, cô lại đá anh một cú dưới gầm bàn.

Anh chỉ liếc nhìn cô, không nói gì cả. Sau bữa cơm, hai người ở lại trò chuyện với ba mẹ một lúc. Cảnh Minh không định ngủ lại nên hơn chín giờ, họ đã xin phép ra về.

Lúc ra cửa, Minh Y vừa kéo tay Đỗ Nhược vừa dặn dò: "Gần đây trời lạnh, dù có bận thì cũng phải dành chút thời gian đi mua quần áo ấm, đừng để bị cảm lạnh."

Lòng Đỗ Nhược ấm áp: "Dạ, con biết rồi ạ."

Cảnh Minh thúc giục: "Đi thôi."

Đỗ Nhược vẫy tay tạm biệt chú dì.

"Lái xe từ từ thôi. Tiểu Nhược, con bảo nó lái xe chậm thôi đấy."

"Dạ!"

Hai người đi xuống bãi cỏ, lên xe. Tay Cảnh Minh đặt trên vô lăng, ánh mắt thờ ơ liếc sang cô.

Đỗ Nhược đẩy cánh tay anh: "Thôi mà."

Cảnh Minh cũng không chọc ghẹo cô nữa: "Sao rồi?"

"Hừ?"

"Còn căng thẳng nữa không?"

Đỗ Nhược mỉm cười lắc đầu.

"Ba mẹ anh không phải kiểu người như em nghĩ. Con người họ rất tốt."

Đỗ Nhược thoáng giật mình, lúng túng: "Em biết, chỉ là..."

Thấy không khí sắp sửa gượng gạo, Cảnh Minh chuyển đề tài: "Muốn đi xem phim không?"

Đỗ Nhược kinh ngạc: "Bây giờ á?"

"Phải, bây giờ."

Dẫn cô về nhà một chuyến, anh đột nhiên lại nhớ đến khoảng thời gian xưa kia ở nhà với cô. Ngoại trừ lần đầu tiên đến ga tàu hỏa đón cô về nhà, về sau lên lút ba mẹ yêu đương, anh chợt phát hiện, hình như họ đã bỏ qua rất nhiều chuyện mà một đôi tình nhân thường trải qua cùng nhau. Ví dụ như chưa bao giờ đi xem phim với nhau chẳng hạn.

"Được thôi." Đỗ Nhược thắt dây an toàn, hào hứng nói: "Đi nào, đi nào."

Bình thường, Đỗ Nhược vốn là một cô gái dịu dàng, dễ thỏa mãn, nên dù anh có đề nghị gì thì cô đều hớn hờ đáp ứng. Rạp chiếu phim họ chọn nằm ở khu mua sắm gần nhà, gần đây đang chiếu hai bộ phim, một tình cảm và một khoa học viễn tưởng. Hai người nhìn con robot trên poster phim viễn tưởng, đồng thanh hô: "Xem cái này đi."

Cầm lấy vé xem phim, Cảnh Minh hỏi: "Muốn ăn gì không?"

Đỗ Nhược rướn cổ nhìn một vòng quầy bán quà vặt, chun môi: "Em muốn ăn xúc xích nướng."

Cảnh Minh chê bai: "Món đó toàn chất tạo vị, cũng ăn được sao?"

Đỗ Nhược đưa tay gãi mặt rồi chọn: "Vậy ăn kem đi."

Cảnh Minh nói với người bán hàng: "Một cốc kem." Kem được đưa đến, cô mở nắp ra cầm thìa múc ăn, nhưng mắt vẫn đau đáu nhìn dây xúc xích nướng quay tròn trong lò. Cảnh Minh nhìn cô giây lát rồi thờ dãi nói với nhân viên bán hàng: "Lấy cho cô ấy cây xúc xích nướng đi."

Đỗ Nhược ngẩng đầu lên cười tí mắt. Cảnh Minh chợt phát hiện trông cô ngốc nghếch hệt như Wall-E vậy.

"Lấy thêm chai nước nữa." Anh quẹt thẻ trả tiền, đưa xúc xích nướng cho cô.

Cô vừa ngậm kem vừa ú ớ nói: "Em đang ăn cái này. Anh cầm giúp em một lát đi."

Cảnh Minh đành cầm lấy xúc xích nướng rồi đi vào phòng chiếu phim với cô. Cô ăn kem xong liền cắn một miếng xúc xích: "Ngon lắm, anh thử không?"

Cô dâng đến tận miệng nhưng anh lại khinh thường, nghiêng về sau tránh né. Đợi cô ăn xong, anh vặn nắp chai nước đưa cho cô. Đỗ Nhược uống ừng ực vài hớp, bộ phim cũng bắt đầu chiếu.

Nội dung phim nói về thế giới tương lai, robot thống trị trái đất. Xem hơn mười phút, Đỗ Nhược bèn kê đến, thì thầm với anh: "Cảnh vừa rồi, giáo sư làm phẫu thuật cho người máy đã cảm ngược cực âm của điện dung. Cảm như vậy thế nào cũng cháy cho xem."

"Anh cũng thấy." Cảnh Minh cười khẩy: "Chẳng biết người cổ vấn kỹ thuật cho bộ phim này làm ăn kiểu gì thế không biết."

Lát sau, anh lại khêu tay cô, kê vào tai cô thì thảo: "Em thấy cảnh vừa rồi không?"

"Thấy, không lấp bằng mạch." Đỗ Nhược phì cười.

Cảnh Minh cũng lẳng lẳng cười trong bóng tối. Hai người cứ thế chụm đầu vào nhau, soi lỗi suốt bộ phim, xem vô cùng vui vẻ đến lúc kết thúc.

"Phim này hài thật."

Cảnh Minh khá đồng ý: "Thú vị thật."

Hai người thảo luận về mấy lỗi ngớ ngẩn trong phim suốt quãng đường về nhà, lên tầng liền thấy Eva và Wall-E đang chạy vòng quanh nhau, một bên gọi í ới, còn một bên kêu ộp oạp, vui quên hết xung quanh.

Đỗ Nhược hí hửng: "Kể từ khi Wall-E đến đây, Eva không thèm để ý đến anh nữa, không còn suốt ngày bám đuôi anh rồi."

Cảnh Minh đá đểu: "Anh có người theo đuôi rồi, còn cần nó theo làm gì."

Đỗ Nhược ghen lời, đưa tay đánh anh. Anh cười vui vẻ né tránh, nhìn Eva vui mừng chạy vòng quanh Wall-E, hết như chòm sao Song Tử vậy. Cảnh Minh nhướn cao mày, đúng là có chút khó chịu, sai bước đến ngồi xổm xuống: "Eva!"

Eva dừng lại, rột roạt ngược mắt lên nhìn anh, giọng non nớt: "Chuyện gì ạ?"

Cảnh Minh hát cảm: "Em còn nhận ra anh à?"

Đỗ Nhược dờ khóc dờ cười, bước đến kéo anh: "Anh thôi đi!"

Cảnh Minh sao có thể để cô lôi đi, vẫn giữ nguyên tư thế, nhìn Eva chằm chằm.

Eva chớp mắt, vui vẻ vung vẩy đôi tay nhỏ bé: "Anh là Cảnh Minh mà..." Rồi lạch bạch chạy đến ôm lấy chân anh, thân mật cọ cọ.

Wall-E nghiêng đầu: "Ơ?"

Cảnh Minh hát cảm chỉ Wall-E: "Vậy nó là ai?"

Eva: "Cậu ấy là Wall-E."

Wall-E cười tí mắt: "Ồ..."

Cảnh Minh cười gian, đặt câu hỏi khó có tính thách thức cao: "Em thích nó hay thích anh?"

Đỗ Nhược, Eva và Wall-E đều tròn mắt kinh ngạc.

Eva nghiêng đầu sang trái rồi lại ngả qua bên phải: "Ừm..."

Cảnh Minh nắm lấy bàn tay của nó, vuốt ve: "Nói đi, thích nó hay thích anh?"

"Ừm..." Eva nũng nịu. "Cảnh Minh..." Rồi quay đầu. "Wall-E..." Lại quay đầu. "Cảnh Minh..." Nó rối rắm cứ hết nhìn bên này lại đến bên kia.

Đỗ Nhược kéo anh ra: "Anh đừng trêu đùa nữa, còn tiếp tục nó sẽ chết máy đấy."

Cảnh Minh cười khoái chí như đứa bé gây ra trò nghịch thành công.

Đỗ Nhược ôm lấy nó: "Eva."

"Ồ ô..." Eva ngẩng đầu lên, phân biệt chốc lát lại vui vẻ khua tay. "Cái cô này tính tình kỳ cục quá..."

Cuối cùng cô bé đã khôi phục trạng thái bình thường. Cô thờ phào đặt Eva xuống, vuốt đầu nó: "Chơi với Wall-E đi."

Hai con robot lại vui mừng xúm lại nói chuyện i i a a, trao đổi bằng thứ ngôn ngữ mà con người không sao hiểu nổi.

Đỗ Nhược quay đầu lại, cái tên gây họa Cảnh Minh đã biến đâu mất rồi. Cô nghe thấy trong phòng sách có tiếng gọi điện thoại, vừa đẩy cửa vào, Cảnh Minh đã đặt di động xuống, thấy cô thì đưa điện thoại ra: "Tuần sau, Bằng Trình mở cuộc họp báo giới thiệu xe mới, mời anh tham dự."

"Anh đi không?"

"Đi xem thử." Cảnh Minh điềm nhiên. "Em đi với anh."

"Được." Cô lại hỏi dò. "Tối nay, anh có làm việc không?"

"Mười hai giờ rồi, đi tắm rồi nghỉ ngơi thôi." Cảnh Minh đặt cốc trên đỉnh đầu cô, nửa ôm nửa kéo cô vào phòng tắm.

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84

Cuộc họp báo của Bằng Trình vô cùng long trọng và náo nhiệt. Dù sao họ cũng có công ty mẹ là Thụy Phong làm chỗ dựa. Họp báo được tổ chức tại tầng một cao ốc Thụy Phong, hội trường hoành tráng, khách khứa nườm nượp ra vào. Các nhân vật trong giới có liên quan đến xe hơi và robot cùng tụ họp trò chuyện rôm rả.

Gần đây, Bằng Trình và công ty mẹ Thụy Phong phối hợp triển khai dự án xe hơi, cùng đưa ra mẫu xe dành cho gia đình. Đặc điểm nổi bật nhất của mẫu xe này là có lắp hệ thống lái tự động. Xe triển lãm hôm nay là hai chiếc xe trắng và đen, được bày ở hai hướng Đông và Tây của đại sảnh, đón nhận bao ánh nhìn của mọi người đến từ khắp nơi.

Sau khi Cảnh Minh vào đại sảnh liền tiến thẳng đến chỗ xe triển lãm, đi quanh nó một vòng, đánh giá từ trên xuống dưới: Kiểu dáng không có gì đặc biệt, không khác biệt so với mấy chiếc xe bình thường.

Đỗ Nhược đến đưa cho anh một tập tài liệu giới thiệu: "Anh xem đi."

Cảnh Minh nhận lấy, nhìn lướt qua phần giới thiệu vắn tắt. Hệ thống lái tự động của chiếc xe này chỉ có thể chạy được một chiều trên đường cao tốc có rào cách ly, tốc độ đạt được là 60km/h và trong vòng nửa giờ, chỉ vậy thôi.

Đỗ Nhược không nhịn được khinh bỉ: "Bằng Trình cố tình dựa hơi Thụy Phong để hét giá xe hơi. Một chiếc xe chỉ hai, ba trăm nghìn, thêm mỗi cái hệ thống lái tự động vớ vẩn liền treo giá năm, sáu trăm. Anh nói xem, người ta đang đi xe bình thường, tự dưng dùng hệ thống tự động lái làm gì?"

Cảnh Minh buồn cười nhìn cô: "Em có thành kiến lớn với Bằng Trình ghê nhỉ? Nói chuyện cay nghiệt thế?"

Đỗ Nhược lặng thinh.

Anh tiếp tục: "Bất kể thế nào cũng coi như có tiến triển, dù sao để thị trường tiếp nhận cũng cần một quá trình. Đẩy mạnh hệ thống không người lái trước tiên phải kết hợp với có người lái, từ bán tự động phát triển đến tự động toàn bộ. Trình tự như vậy là đúng. Chỉ là Bằng Trình không có thực lực này, biến thành mảnh lời để quảng cáo thôi."

Đỗ Nhược hỏi: "Sau này Xuân Hòa sẽ hợp tác với công ty xe hơi truyền thống sao?"

"Nếu song phương ý nghĩ tương đồng, có cùng mục tiêu."

Họ đang trao đổi thì bên cạnh truyền đến giọng cười khách sáo của Đồng Thành: "Cậu Cảnh hạ cố đến chơi. Hoan nghênh, hoan nghênh."

Cảnh Minh quay đầu lại, cũng khách sáo: "Đồng tổng, chúc mừng."

"Cảm ơn, cảm ơn. Sao hả? Cậu Cảnh cảm thấy sự kiện hôm nay thế nào?"

"Bằng Trình quả nhiên tài chính hùng hậu."

Đồng Thành không nghe ra được lời này của anh là khen hay chê. "Như nhau cả thôi, cũng hy vọng xe của Xuân Hòa có thể sớm ngày ra mắt."

"Cảm ơn đã quan tâm."

"Gần đây, trong giới có chút lời ra tiếng vào, châm dầu vào lửa, cậu đừng để trong lòng. Mấy kẻ đó đều là ghen ăn tức ở thôi. Cậu tuyệt đối đừng để bị

ảnh hưởng. Làm tốt vào, chúng tôi vẫn chờ xe mới của cậu đưa ra thị trường đây."

Cảnh Minh tươi cười đá xéo: "Đồng tổng nói rất đúng. Chẳng qua là mấy kẻ không bản lĩnh, bày đặt đi đường ngang ngõ tắt, chẳng làm được trò trống gì thôi."

Đồng Thành vẫn giữ nguyên nụ cười: "Cậu có thể nghĩ như vậy thì tốt quá. Hôm nay phải chơi cho vui nhé."

Đồng Thành đi rồi, về mặt Cảnh Minh khôi phục sự lãnh đạm. Đỗ Nhược vuốt tay anh, nhẹ giọng: "Đừng để ý đến hắn."

Cuộc họp báo nhanh chóng bắt đầu, hai người vào chỗ ngồi. Sự kiện lần này không có tiết mục gì đặc biệt, chỉ giới thiệu sản phẩm và phân tích động thái của thị trường, chiếu đoạn phim quảng cáo và đưa ra ý tưởng sản phẩm. Trái lại, Cảnh Minh xem rất nghiêm túc. Đỗ Nhược ngồi được nửa chừng bỗng muốn đi vệ sinh.

Đỗ Nhược tìm rất lâu mới thấy nhà vệ sinh nằm sâu cuối hành lang, cách hội trường khá xa. Vô ý nhìn vào gương khi rửa tay, cô thấy gương mặt mộc của mình. Từ khi trở lại Prime hơn một tháng nay, cô gần như không trang điểm khi đi làm nữa, trường hợp cần xã giao như hôm nay cũng quên mất. Có lẽ đã thành thói quen luôn rồi!

Cô gái trong gương da dẻ trắng nõn, mịn màng, môi hồng tươi tắn, hàng mày mảnh mai, trông vô cùng thoải mái. Không trang điểm nhưng cô vẫn rất đẹp, còn toát lên vẻ trẻ trung, tươi sáng. Đỗ Nhược không nhịn được cười, tự giễu: "Đúng là mèo khen mèo dài đuôi mà!"

Cô cầm khăn giấy lau tay, vuốt tóc gọn gàng rồi đi ra ngoài, trên mặt vẫn vương nét cười, ngay sau đó lại đùng độ Quách Hồng. Đỗ Nhược chỉ biết ban đầu, Xuân Hòa thu mua Vạn Hường đã đuổi cô gã, lại không ngờ gã sẽ xuất hiện ở đây, còn mặc vest nghiêm chỉnh.

Lúc đầu, Quách Hồng còn ngỡ ngàng, kẻ đến lập tức mặt mày hớn hờ: "Ồ, cô Đỗ, đã lâu không gặp. Cô không trang điểm còn có nét thanh khiết hơn ấy, giống như mấy cô em sinh viên vậy." Vừa nói gã vừa đưa tay đến.

Đỗ Nhược không thích kiểu ăn nói bỗ bã của gã, cũng không muốn bắt tay, chỉ vờ như không nhìn thấy: "Phó tổng Quách đang làm việc ở đâu?"

"Cô Đỗ chẳng quan tâm tôi gì hết. Đến dự họp báo mà không biết tôi đã sang làm việc cho Bằng Trình rồi sao? Làm người bạn già như tôi đau lòng quá." Gã nói mát, Đỗ Nhược chỉ cười nhạt: "Thì ra là vậy, tôi không nghe nói."

"Chuyện đầu tiên sau khi Xuân Hòa thu mua Vạn Hường là đuổi cô tôi, cô không nghe nói sao? Tôi đã xem cuộc họp báo của Xuân Hòa rồi, cô Đỗ ra mặt bảo vệ ông chủ, ăn nói sắc bén lắm. Cô Đỗ xưa nay thật biết nhìn người, lần này chắc phát tài rồi." Lời nói của Quách Hồng cực kỳ chọc ngoáy, tay còn đưa lên định vỗ vai cô theo thói quen.

Đỗ Nhược nghiêng người tránh né, không kiên nhẫn chơi trò khách sáo với gã: "Tôi có việc, đi trước đây."

"Ồ, cô gấp cái gì cơ chứ?" Quách Hồng nghiêng người chắn đường cô.

Lối đi chật hẹp lại cách xa hội trường, Đỗ Nhược thất kinh, lập tức lui về sau.

"Sao cô Đỗ lại có thái độ xa cách thế? Chẳng hề cười lấy một cái, quả nhiên bám víu được ông chủ Xuân Hòa thì lột xác, khác hẳn trước đây nhỉ?"

Gương mặt ửng đỏ vì tức giận, Đỗ Nhược lạnh lùng gần giọng: "Ngược lại, phó tổng Quách không khác gì trước đây cả, vẫn không biết chừng mực khiến người ta kinh tởm."

Cô nói xong liền bỏ đi, không ngờ gã nắm lấy vai cô kéo lại: "Ồi, phách lối quá nhỉ?"

Gương mặt gã đàn ông trung niên bi ối kẻ đến, mùi rượu nồng nặc phả lên mặt cô. Đỗ Nhược sợ đến mức mặt trắng bệch, theo phản xạ thét lên một tiếng rồi nhanh chóng nghiêng gót giày lên mũi chân gã.

"Mẹ kiếp, mày..." Quách Hồng đầu đến mức ôm lấy chân.

Đỗ Nhược thoát khỏi trời buộc, nhanh chân bỏ chạy. Lao ra khỏi hành lang rồi mà cô vẫn còn sợ hãi, cô liên tục quay đầu lại, thấy gã không đuổi theo nữa mới ổn định lại tâm trạng. Ánh đèn trên sân khấu soi xuống, che đi biểu cảm trên gương mặt của cô.

Không bao lâu thì Cảnh Minh đã phát hiện ra điều khác thường, bèn quay sang quan tâm: "Sao vậy?"

"Hả? Gì cơ?"

"Anh thấy em im lặng quá."

Anh vừa nói vừa quay mặt cô sang, nheo mắt quan sát: "Sao sắc mặt kém như vậy?"

Đỗ Nhược không dám nói, sợ anh tức giận: "Bụng khó chịu."

"Bị ngộ độc hay là đến ngày?"

"Em.. không biết."

Cảnh Minh xoa tay Đỗ Nhược, phát hiện lòng bàn tay cô lạnh toát. "Về nhà nghỉ thôi."

"Ở đây vẫn chưa xong mà."

"Không có gì đáng xem cả, đi thôi." Cảnh Minh không buồn quan tâm thêm, nắm tay cô rời khỏi hội trường.

Họ vừa đi được vài bước thì Đồng Thành - giám đốc Bằng Trình - lên bục phát biểu, thông báo xe hơi không người lái mà họ nghiên cứu tháng sau sẽ ra mắt, cũng tham gia giải Rally thế giới mấy tháng sau, tuyên bố: "Đây sẽ là đội đầu tiên của nước ta tham gia cuộc thi Rally xe hơi không người lái. Lần đầu tiên!"

Tin tức này vừa tung ra, lập tức khiến toàn thể hội trường ồ lên bàn tán sôi nổi. Đỗ Nhược khẽ giật mình, bị bọn họ giành trước cơ hội rồi. Cô nhìn Cảnh Minh, anh không có biểu cảm gì, chẳng mấy may ngoảnh lại.

Rời khỏi đại sảnh, Đỗ Nhược mới hỏi: "Bằng Trình chắc chắn sẽ dự thi sao?"

"Hắn có tham gia thi hay không thì liên quan gì đến chúng ta?" Cảnh Minh thần nhiên.

"Nhưng họ đã giành công bố tin tức trước rồi, còn nói mình là đội xe dự thi đầu tiên của nước ta nữa."

Cảnh Minh cười khinh thường: "Loại đầu tiên này chẳng được tích sự gì."

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85

Mùa đông đậm dần, sương mù dày đặc, khung cảnh thành phố chìm trong sắc màu xám xịt khiến mọi thứ trở nên âm đạm theo. Tuy nhiên, tòa nhà trung tâm nghiên cứu của Xuân Hòa bất kể ngày hay đêm đều đèn đuốc sáng trưng.

Vì sự ra đời của chiếc xe mới, cả nhóm Prime từ trên xuống dưới đã anh dũng chiến đấu hơn một tháng nay. Lần này, Cảnh Minh đưa ra yêu cầu vô cùng nghiêm khắc: Trước khi dự thi, xe mới ít nhất phải chạy thử ba tháng liền. Nói cách khác, đầu tháng Một, xe mới phải được xuất xưởng rồi.

Mùa đông này trôi qua hết sức vất vả và mệt nhọc. Mỗi ngày mỗi đêm, họ đều làm việc với cường độ cao và tăng ca không ngừng nghỉ. Không biết vì Cảnh Minh hay Lý Duy, Đỗ Nhược loáng thoáng cảm giác tất cả thành viên, kể cả người vốn tếu táo như Hà Vọng cũng đều nặng trĩu áp lực, khác hẳn với không khí ở trường hồi trước.

Càng đến gần thời hạn, không khí trong phòng thí nghiệm càng khẩn trương. Đến tận ngày cuối cùng của tháng Mười Hai, tất cả công tác chuẩn bị cho giai đoạn đầu đều đã sẵn sàng, chỉ đợi qua nghỉ lễ Tết Nguyên Đán sẽ đưa vào xưởng lắp ráp. Trọng trách mỗi người phải gánh vác voi đi một chút, song không hề có cảm giác thư thái như trút bớt được một phần gánh nặng. Khâu kỹ thuật trong mấy ngày đầu lắp ráp xe vẫn vô cùng quan trọng.

Sau khi mọi người trao đổi và kết nối các mảng công việc do mình phụ trách xong thì đã hơn tám giờ tối, tất cả cùng nhau ăn một bữa, cơm nước xong cũng mười giờ rồi. Không khí trên đường nhộn nhịp náo nức chào đón năm mới, đã khuya nhưng vẫn dập dìu trai gái ăn mặc đẹp đẽ dạo phố. Thế nhưng cả nhóm họ trong khoảng thời gian này đã quá sức mệt mỏi, không còn tâm tư nào hòa nhịp cùng sự náo nhiệt bên ngoài nữa, chỉ muốn về nhà vùi đầu ngủ say mà thôi.

Cảnh Minh chờ Đỗ Nhược về nhà.

Cô ngồi bên ghế phụ, vờn vai hỏi anh: "Đạo này anh mệt mỏi lắm phải không?"

"Cũng tạm, còn em?"

"Em ỏn, không mệt bằng anh, có quá nhiều việc phải phụ trách và bận tâm như vậy."

Anh cười xòa, chẳng tỏ thái độ gì. Lúc lái xe đến đường vành đai, Cảnh Minh chợt hỏi: "Muốn đến trường không?"

Đỗ Nhược kinh ngạc: "Bây giờ á?"

"Ừ."

Ánh đèn đường rọi qua kính chắn gió, chiếu lên khuôn mặt sắc nét và ẩn chứa vẻ mệt mỏi của anh. Lời khuyên "Anh nên về nghỉ ngơi sớm" đã đến bờ môi nhưng cô nuốt ngược trở lại. Cô mơ hồ phát hiện, ngày mai phải lắp ráp xe, có lẽ anh cần đi dạo đâu đó để hít thở, thư giãn một chút.

"Đi thôi." Đỗ Nhược cười vui vẻ. "Về trường đón năm mới rất có ý nghĩa kỉ niệm. Em muốn về thăm trường lâu rồi."

Anh bắt giác cong cong khóe môi.

Đêm khuya, đường vành đai bao quanh thành phố không bị tắc, chỉ chốc lát đã đến trường học. Đỗ Nhược kẻ sát cửa sổ ngắm nhìn khung cảnh xung quanh. Đã sáu năm rồi, dường như con phố bán đồ ăn vặt trước cổng trường vẫn không hề thay đổi, chỉ có các cửa hàng khác trước rất nhiều. Cửa hàng bánh bông lan lúc trước biến thành quán trà sữa mất rồi. Lúc này, ở đó có không ít sinh viên.

Cô còn chưa kịp ngó nghiêng nhiều thì thoáng chốc, sân trường đã hiện lên trong tầm mắt. Cô chợt nhớ đến cảnh tượng lần đầu nhập học, bóng cây hai bên đường che kín cả bầu trời, trên không giăng một tấm biểu ngữ màu đỏ và chiếc xe thể thao đỏ chói của Cảnh Minh biến mất tại khúc cua.

Mà hôm nay, sân trường đêm đông thật im ắng, hàng cây ven đường trơ trụi lá, đèn đường soi vào in bóng khẳng khiu trên nền đất. Những chú chim không bay về phương Nam trú đông thì nhau mổ mấy viên đá trên bãi cỏ.

Tuần trước, tuyết bắt đầu rơi. Thời tiết tuần này khá trong lành, không hề có sương mù. Khí trời ban đêm lạnh lẽo, Cảnh Minh dắt tay Đỗ Nhược dạo quanh khuôn viên trường. Cô phả hơi thở vào không khí, mỉm cười nhìn màn sương cuộn cuộn hết như những sợi tơ của bông vải dần tản ra.

Con đường phía trước không một bóng người. Ánh đèn đường mờ nhạt và bóng những thân cây khẳng khiu như kéo dài bất tận. Tâm trạng Đỗ Nhược rất thư thái, khoác cánh tay Cảnh Minh thong thả dạo bước.

"Hôm nay sao anh lại đột nhiên muốn về trường vậy?"

"Không phải nói đón năm mới sao?"

"Từ khi nào anh lại chú trọng hình thức thế?"

"Không phải em thích mấy thứ này à?" Anh hỏi ngược lại, qua hồi lâu lại dụi mắt. "Có điều anh cũng muốn về thăm trường. Dạo này mệt mỏi quá, đến đây đi dạo một chút."

Đỗ Nhược ngẩng đầu lên nhìn những bóng cây lướt qua gương mặt tuần tú của Cảnh Minh, cảm thấy mọi thứ thật tĩnh lặng và êm đềm.

"Công tác chuẩn bị cho việc lắp ráp xe khiến anh thấy áp lực rất lớn sao?"

"Tạm tạm."

Thế giới quay về an tĩnh, chỉ còn tiếng bước chân của hai người khẽ vang lên trong bóng tối nhạt nhòa. Cô không hỏi thêm nữa, lảng sang chuyện khác: "Sau đó, anh có về trường không?"

"Không, đây là lần đầu tiên. Còn em?"

"Em cũng không." Đỗ Nhược cảm khái. "Cảm thấy trường không hề thay đổi gì cả."

Cảnh Minh cười cô ngốc nghếch: "Trường có thể thay đổi cái gì? Xây thêm cao tốc à?"

Cô khẽ véo tay anh, rồi nghiêng đầu tựa vào vai anh: "Cũng phải. Hoa cỏ cây cối, tòa nhà giảng dạy, ký túc xá... đều không thay đổi. Chỉ có người bước vào sân trường năm này qua năm khác là thay đổi mà thôi. Ồ, anh còn nhớ không, con đường này vào mùa thu rất đẹp, bên này là cây bạch quả, phía trước là cây phong, hết vàng óng lại đỏ rực, trông thích mắt lắm."

"Không ấn tượng gì." Anh nói xong, bỗng nhớ đến gì đó, liền bật cười: "Chỉ nhớ lúc em bước đi hay nhìn lên trời, hết như cô ngốc vậy."

Đỗ Nhược tức tối.

Anh cười nhạo xong lại cúi đầu nhìn cô: "Lạnh không?"

"Không."

Anh vẫn dút tay cô vào túi mình, lòng bàn tay đàn ông nóng hừng hực sưởi ấm cả trái tim cô. Hai người chậm chậm đi đến trước cửa thư viện, nhìn thấy cả tòa nhà sáng đèn, bóng dáng nhóm sinh viên cặm cụi học tập in bóng lên những ô cửa.

"Em muốn vào không?"

Đỗ Nhược lắc đầu: "Thời kỳ cực lắm, cảm giác đây không còn là chỗ của mình nữa... Đến tòa nhà thí nghiệm đi."

"Đi thôi." Họ vòng qua con đường nhỏ, đi đến tòa nhà thí nghiệm. Vừa đến cửa, mùi kim loại, máy móc thoang thoang bên trong ập vào mặt. Người ta thường nói, mùi hương có thể khơi gợi ký ức. Hít thở trong bầu không khí quen thuộc kia thoáng chốc khiến họ như được quay về sáu năm trước, trở lại khoảng thời gian ngày ngày ra vào nơi đây, quá khứ son trẻ và rực rỡ. Cả hai chợt im lặng, cùng tận hưởng hương vị của ngày xưa.

Đi đến sảnh chờ thang máy, ánh mắt Cảnh Minh nhìn chằm chằm vào hàng nút bấm, chợt nói: "Em xem đi, mấy cái nút mờ cả rồi."

Năm đó, thang máy còn mới tinh, sáng lấp lánh, mà nay... Đúng vậy, sáu năm trôi qua, làm sao trường không có gì thay đổi cơ chứ?

Hàng lang, sàn nhà trông vẫn sạch sẽ, vách tường vẫn trắng phau nhưng... có gì đó khác. Cảm giác mới mẻ xưa kia không còn nữa, dường như đã có chút nhuộm màu năm tháng. Giống như những tấm ảnh bắt đầu phai màu đôi chút, không nói được là khác ở đâu, nhưng cảm giác ấy lại rất rõ ràng và sâu sắc. Dù chỉ là một đường nứt rất mảnh trên tường họ cũng có thể dễ dàng nhận ra.

Hai người đi đến trước phòng thí nghiệm Prime, nhìn vào trong qua lớp kính. Trong phòng đèn đuốc sáng rực, mấy sinh viên trẻ đang làm nghiên cứu. Thời gian như con nước xuôi dòng, đến nay cảnh còn người mất.

"Hình như thiết bị cũng đã thay mới." Đỗ Nhược quan sát.

"Những thứ lúc trước nên bỏ đi rồi." Ánh mắt Cảnh Minh lướt một vòng. "Em xem, bàn ghế cũng đổi rồi kia."

Hai người đứng ngoài cửa chốc lát, nhưng không tiện đi vào. Hồi lâu Cảnh Minh mới nhẹ giọng: "Đi thôi."

"Ừm."

Đi hết hành lang, rốt cuộc anh cũng chịu lên tiếng: "Vụ việc lúc trước, xử lý phòng thí nghiệm thế nào?"

"Cảnh sát niêm phong phòng thí nghiệm rất lâu, bụi bặm bám đầy, đồ đạc bên trong không thể dùng nữa... Chắc hẳn vì như vậy nên trường mới đổi hết."

Cảnh Minh yên lặng thật lâu. "Khoảng thời gian đó, có phải cuộc sống của em ở trường rất tẻ không?"

"Không đâu." Đỗ Nhược giả vờ bông đùa nói với anh: "Khi đó, ai cũng lo chửi rủa anh, làm gì có thời gian để ý em?"

Cảnh Minh không hỏi gì nữa.

Rời khỏi tòa nhà thí nghiệm, gió rét ủa đến, Đỗ Nhược như chú chim nhỏ ngoan ngoãn nép sát vào người Cảnh Minh. Lúc này, trên đường có khá nhiều sinh viên. Gần đến mười hai giờ, có rất nhiều người chạy ra ngoài chơi, bên bệ cửa sổ ký túc xá truyền đến tiếng gào rú của nhóm con trai.

Đỗ Nhược từ từ đi bên cạnh anh, dần dà khoe môi trần ngập nét cười. Đi qua sân thể dục, cô chợt nhớ trái tim vẫn đập thành thịch khi thấy anh chạy bộ qua mỗi lần ôn bài buổi sang. Đi qua ban công ký túc xá nam, cô từng vừa nhìn đã nhận ra đâu là áo sơ mi của anh. Băng qua tòa nhà hành chính, nơi cô từng bám đuôi anh nhưng bị anh phát hiện, quýnh quáng đến mức đỏ mặt tía tai. Ngang qua hội trường, cô từng khiêu vũ nhiệt tình vào đêm đón năm mới. Hóa ra trong hồi ức lại có nhiều chuyện vui vẻ đến thế.

"Cảnh Minh."

"Sao hả?"

"Sau này, hằng năm, chúng ta đều về thăm trường một lần, được không?"

"Được."

"Còn nữa..."

"Gì cơ?"

"Ngày mai lắp ráp xe nhất định thuận lợi, đừng lo lắng. Lát nữa, em sẽ cầu nguyện năm mới giúp anh."

"...Ừ."

"Cố lên!"

"Thôi đi!"

***

Đêm khuya, đèn đường bị sương mù vây quanh, tỏa ra thứ ánh sáng nhàn nhạt, mờ lung, mờ ảo. Đến chỗ đỗ xe, vừa định ngồi vào thì họ nghe thấy tiếng đếm ngược của nhóm sinh viên vọng ra từ sân trường, vui vẻ, khoan khoái, xé toạc trời đêm, văng vẳng trong bầu không khí lạnh giá: "10, 9..."

Mắt Đỗ Nhược sáng rỡ, cô không nhìn được, nhảy cẫng lên hân hoan: "Sắp qua năm mới rồi!"

Cảnh Minh cũng dừng lại, nhìn cô đắm đuối.

"6, 5..."

Đỗ Nhược nói rất nhanh: "Ước nguyện năm mới của em là anh sẽ đạt được chức vô địch thế giới!"

Cảnh Minh sững sốt chốc lát, bỗng bật cười: "Nhược Xuân!"

"Hà?"

"Không có gì."

"..."

"2, 1..."

Anh mỉm cười, đặt một nụ hôn lên môi cô: "Năm mới vui về!"

Thật ra cũng chẳng có gì, chỉ mong rằng, thời gian trôi qua, mỗi một khoảnh khắc quan trọng của cuộc đời, đều sẽ có em ở bên anh.

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86

Tuần đầu tiên của năm mới là thời gian lắp ráp xe của Prime. Cảnh Minh, Hà Vọng, Vạn Tử Ngang, Chu Thao và mười mấy kỹ sư xe hơi ngày ngày đóng quân trong xưởng. Năm đó còn phải nhờ người khác, hôm nay, họ đã có hẳn đội ngũ kỹ sư và dây chuyền sản xuất của riêng mình.

Đỗ Nhược sợ mình sẽ hồi hộp nên không định đi xem. Đến thời khắc này, cô mới ý thức được sự khác biệt. Prime được gây dựng lại quả thật đã tạo áp lực lớn đến mức cô không thể thờ ơ nổi. Cô không dám đi xem cũng không hỏi han gì, chỉ ở lại phòng thí nghiệm làm việc với những người còn lại. Mỗi đêm, cô vẫn chờ anh cùng về nhà như thường lệ. Anh bảo cô về trước, bởi có khi sẽ bận đến hai, ba giờ sáng, nhưng cô không chịu, một mực ở lại đợi anh. Anh cũng không khuyên nhủ thêm nữa.

Về tiến độ lắp ráp, cô chưa bao giờ biểu hiện sự mong đợi hay bồn chồn trước mặt anh, chỉ lặng lẽ chờ đến ngày anh báo với cô đã hoàn tất việc lắp ráp mà thôi. Nhưng một tuần trôi qua mà chiếc xe vẫn chưa xong, Đỗ Nhược cảm thấy không ổn cho lắm. Nhưng cô không dám hỏi, chỉ thấy nhóm Cảnh Minh và Hà Vọng càng ngày càng mệt mỏi hơn.

Đến tối ngày thứ mười, vào khoảng bảy, tám giờ, Đỗ Nhược và Đồ Chi Viễn đang xây dựng mô hình trong phòng thí nghiệm thì bỗng nhận được điện thoại của Vạn Tử Ngang, bảo cô đến xưởng một chuyến.

Đỗ Nhược thắc mắc: "Xe lắp ráp xong rồi hả?"

Vạn Tử Ngang chần chừ: "Cậu đến đây trước đi, chỉ mình cậu thôi, đừng nói với nhóm Đồ Chi Viễn."

Lòng Đỗ Nhược giật thót. Cô có dự cảm chẳng lành, vội vàng mặc áo phao lông vũ, trùm mình trong cơn gió rét khuya khoắt thảng. Một chạy đến xưởng, Đỗ Nhược gặp Vạn Tử Ngang ở hành lang. Thức khuya dậy sớm, mệt mỏi mười ngày liền, lúc này, Vạn Tử Ngang vô cùng tiêu tụy, thê thảm.

"Sao thế?"

"Cảnh Minh xảy ra chút vấn đề."

Đỗ Nhược bỗng chốc căng thẳng: "Vấn đề gì?"

"Cậu ấy..." Vạn Tử Ngang đau khổ ôm đầu. "Xe cứ lắp rồi lại tháo, tháo rồi lại lắp, cậu ấy vẫn không hài lòng, luôn cảm giác bên trong có vấn đề, không đúng chỗ nào đó. Mọi người đều bị cậu ấy hành hạ đến phát điên rồi."

"Vậy các cậu thương thảo kỹ với anh ấy xem."

"Bọn mình, bọn mình cũng không nói được. Bởi vì..." Vạn Tử Ngang nhìn cô, mắt hằn đầy tia máu. "Đỗ Nhược, bọn mình cũng sợ. Lỡ như cậu ấy đúng thì sao? Chuyện Lý Duy đã để lại nỗi ám ảnh tâm lý quá lớn cho bọn mình. Nhưng Cảnh Minh là đội trưởng, cậu ấy không dứt khoát ra quyết định, bọn mình cũng chẳng ai dám làm gì cả."

Đỗ Nhược cắn môi đi vào xưởng. Từ cái nhìn đầu tiên, cô đã hoàn toàn sững sờ. Đã qua mười ngày, nhưng tất cả vẫn là một đồng bừa bãi. Ngoại trừ sàn xe ra, ngay cả hình dạng cơ bản cũng chưa có gì cả. Nhóm Hà Vọng mệt mỏi trầm mặc, đang cúi húi sắp xếp lại các trang thiết bị rải rác đầy đất. Cảnh Minh đứng bên cạnh bàn thí nghiệm, một tay chống xuống bàn, một tay cấp tốc lật qua lật lại bản thiết kế, sắc mặt cực kém.

Cảm nhận được có người đến, anh liền ngẩng đầu lên, đôi môi khô khốc, hốc mắt lờm lờ. Nhìn thấy Đỗ Nhược, anh thoáng sững sốt nhưng vẫn không

nói gì, cúi đầu tiếp tục làm việc của mình.

Đỗ Nhược dịu dàng hỏi: "Sao vẫn còn chưa làm xong?"

Mày anh cau chặt, miến cường lắm mới lên tiếng: "Gặp phải chút phiền phức."

Cô liếm môi: "Phiền phức gì?"

"Em không cần để ý chuyện ở đây." Giọng anh cố nhẫn nại kiềm chế nhưng vẫn lộ ra một chút cáu gắt.

Mặt hơi ửng đỏ vì căng thẳng nhưng cô không hề tức giận. Người xung quanh phát hiện ra điều gì đó, đều tự giác rút khỏi phân xưởng. Cả khu xưởng màu xám bạc chỉ còn hai người. Cảnh Minh đi đến bên cạnh xe, ngồi xổm xuống tìm kiếm linh kiện gì đó.

Cô vẫn theo sát anh như chiếc đuôi, khẽ hỏi: "Rốt cuộc đã xảy ra vấn đề gì?"

"Cảm giác không ổn." Anh gằn giọng.

"Chỗ nào không ổn chứ?"

Anh nghiêng răng, cố gắng kiềm chế: "Chưa tìm ra."

"Có phải anh căng thẳng quá... nghĩ nhiều rồi không?"

Không ai trả lời. Cảnh Minh lẳng lặng ngược mắt nhìn cô, ánh mắt không còn khách sáo: "Em có ý gì?"

Cô biết lời này đã đụng phải lòng kiêu hãnh của anh, bèn đổi cách khuyên nhủ khác: "Bây giờ tìm không ra, có lẽ do suy nghĩ vào ngõ cụt rồi. Hay là nghỉ ngơi trước đã? Về nhà thôi."

"Em về trước đi, muộn rồi."

"Em muốn về cùng anh."

Anh khắc chế tâm trạng, hít sâu vào, cố nén cơn tức giận: "Vậy em đợi đi."

"Đợi bao lâu?"

Đáp lại cô chỉ là sự im lặng. Đỗ Nhược bước đến, vuốt tay anh: "Hay là ngày mai nghỉ ngơi một ngày đi, thư giãn một chút, được không?"

Anh tức khắc nổi cáu, gạt tay cô ra: "Bảo em về đi!"

Đỗ Nhược giật nảy mình. Về mặt Cảnh Minh thoáng ngây dại. Anh lập tức quay mặt đi, bóp trán, cố hết sức nén lửa giận: "Anh bận lắm, em về trước đi."

Đỗ Nhược vẫn bất động. Anh không đoái hoài đến cô, vẫn ngồi trên mặt đất tiếp tục tìm kiếm dụng cụ. Cô vẫn ở yên đó, bình tĩnh và yên lặng nhìn anh. Anh như không thấy, đi về phía sàn xe. Cô lập tức sai bước, tiến lên chặn đường anh lại.

Cảnh Minh đành mặt nhìn cô: "Em làm gì vậy?"

"Bây giờ, anh theo em về nhà." Đỗ Nhược đánh giọng, cầm lấy cờ lê trong tay anh.

Cảnh Minh không nhận được nữa, hất tay cô ra: "Đỗ Nhược Xuân, em có thôi đi không?"

"Anh mới là người cần phải thôi đi đấy." Đỗ Nhược cất giọng đánh thép. "Anh có thể bình tĩnh một chút không? Trạng thái của anh bây giờ cho dù có ở đây mười ngày cũng không nghĩ ra được gì. Mười ngày sau, nơi này vẫn là một đồng sắt vụn."

Cảnh Minh nóng nảy: "Anh bảo em tránh ra!"

Về mặt Đỗ Nhược cứng rắn, kiên quyết không tránh đi. Anh bước lên, cô cũng bước lên, dang hai tay ra chặn trước người anh.

"Tránh ra!"

"Không tránh!"

Con thịnh nộ nhìn hơn mười ngày nay phun trào. Cảnh Minh tóm lấy cánh tay cô, kéo phăng cô ra, nhưng cô vẫn ngoan cố bất động, vòng tay ôm lấy cánh tay anh. Trong màn giằng co, cô bật thốt tiếng nghẹn ngào hết như quần bách đến sắp khóc. Cảnh Minh chợt khựng lại, ngọn lửa đang bốc cao bỗng chốc tắt lịm, quả thật không biết phải trút giận vào đâu. Đỗ Nhược vẫn như bạch tuộc quấn lấy tay anh.

Anh nén nhịn: "Rốt cuộc em muốn thế nào?"

Cô cất giọng đau xót: "Cảnh Minh, em mệt sắp chết rồi. Mình về nhà được không anh?"

Yên tĩnh một lúc lâu, anh mới ra lệnh: "Em buông tay ra."

Vài giây sau, cô mới từ từ buông tay, ngược đôi mắt vừa cảnh giác vừa dè dặt nhìn anh. Cảnh Minh mím môi nhìn cô chăm chăm, ánh mắt như muốn nổi cơn bão tố, nhưng cuối cùng vẫn không nói lời nào. Anh ném cờ lê xuống đất, quay người đi ra ngoài. Đỗ Nhược tức khắc theo sau.

Ra khỏi xương, nhóm Hà Vọng vẫn chực chờ ở đó.

Đỗ Nhược nói bằng khẩu hình: "Về nhà đi!"

***

Trên đường trở về, Đỗ Nhược lái xe, Cảnh Minh ngồi thu lu bên ghế phụ, không nói câu nào.

Vừa về đến nhà, anh đã đi thẳng lên tầng. Đỗ Nhược gọi vói theo: "Em còn chưa ăn cơm nữa. Nếu anh không ăn thì em cũng không ăn."

Bóng lưng cao lớn của anh chột khựng lại trong chốc lát, cuối cùng vẫn quay đầu.

Đỗ Nhược lập tức chuồn vào bếp, mở tủ lạnh ra: "Tối nay ăn gì? Cháo, cơm hay mì?"

Anh không muốn ăn, chọn bữa: "Cháo."

"Anh lấy gạo cho em đi, em nhiều việc quá."

Anh đi lấy gạo, cô cắt tôm và bông cải xanh bỏ vào đĩa, lại rửa rau diếp, cà rốt và quả bơ.

Bên này, anh vo gạo xong, cho nhiều nước rồi đặt lên bếp nấu. Chỉ chốc lát, nước đã sôi, từng hạt gạo quay cuồng trong nồi, tỏa ra hương thơm thoang thoảng. Cô lộ đầu sang, dạn dò: "Anh nhớ trông kỹ, đừng để nước trào ra ngoài đấy."

Anh vẫn không nói câu nào, đứng bên cạnh bếp, một tay đút túi, một tay cầm muôi khuấy cháo. Đỗ Nhược quay đầu nhìn dáng vẻ của anh, bỗng dưng lén nở nụ cười.

Cô trộn bơ, cà rốt và rau diếp làm món salad, vắt hai cốc nước cam, nướng một đĩa cà chua bi, cuối cùng ộp thêm hai quả trứng gà. Cháo đã đặc, Đỗ Nhược bỏ tôm và bông cải xanh vào, thêm gia vị rồi múc vào bát bung lên bàn.

Đêm đông khuya khoắt, cả phòng thật ấm áp.

Cảnh Minh im lặng ăn cháo tôm.

Đỗ Nhược thử hỏi: "Mùi vị thế nào?"

"Tàm tạm."

"Vậy sau này, anh thuê người giúp việc đi, em không nấu cơm cho anh nữa đâu."

"..."

"Anh ăn trứng trước đi, để lát nữa sẽ lạnh tanh đấy."

"Ừ."

Anh ăn hết một bát, khẩu vị có vẻ đã khá hơn, lại múc thêm bát nữa: "Anh muốn ăn thêm trứng."

"Ồ, được." Cô nhanh chóng đứng dậy, đi ộp la trứng cho anh.

Cảnh Minh ngược mắt nhìn theo bóng lưng Đỗ Nhược, nhìn mãi cho đến khi cô quay người lấy dầu oliu mới dời mắt. Thấy anh đã ăn gần hết cà chua bi nướng, cô lại lột vỏ thêm mấy quả, cho vào đĩa của anh, thỏ thẻ: "Con người anh đúng là khó tính, không chịu ăn vỏ cà chua, cả đồng tạt xấu."

Cảnh Minh thoáng liếc nhìn miếng cà chua cô đã lột sạch vỏ bỏ trong đĩa, ngược lên nói khẽ: "Ngày mai ở nhà nghỉ ngơi, em cũng vậy... nói với nhóm Hà Vọng nghỉ một ngày đi."

Đỗ Nhược thẳng thốt, giây lát sau vội gật đầu như gà mổ thóc: "Được."

***

Hôm sau, Đỗ Nhược hoàn toàn dành riêng không gian và thời gian cho anh, để anh ở một mình trong phòng sách, nghe nhạc, đọc sách, ngắm người, ngủ

trưa... Mỗi người tự thanh tịnh, không quấy rầy lẫn nhau.

Cả một ngày, trong nhà yên ắng, ngay cả Eva với Wall-E cũng ngoan ngoãn hôn mê bên nhau. Mãi cho đến tối, anh xuống tầng người đã khôi phục trạng thái tinh thần như bình thường.

Lúc ăn tối, Cảnh Minh bảo: "Tối nay, em xem lại bản thiết kế lần nữa với anh."

Đỗ Nhược hoang mang: "Anh vẫn cảm thấy có vấn đề à?"

"Cảm giác không ổn." Anh rất kiên trì.

"Được." Cô gật đầu đồng ý.

Lát sau, anh mới khó chịu hằm hừ: "Em thật sự cho rằng anh mệt quá nên bắt đầu nảy sinh ảo giác à?"

Đỗ Nhược không dám ho he.

Sau khi ăn xong, hai người chui ra vào phòng sách, lấy hết toàn bộ tài liệu ra xem. Lượng thông tin kỹ thuật hết sức khổng lồ, tốn gần ba giờ xem xét, đối chiếu, tính toán vẫn không tìm ra vấn đề gì. Mà Cảnh Minh cau lại lần nữa, nhưng Đỗ Nhược lại ý chí chiến đấu sôi sục: "Không sao, làm lần nữa, tìm ra mới thôi."

Cảnh Minh nhìn cô, ánh mắt trở nên khó hiểu.

Cô lại cười xòa: "Thấy lạ sao? Hôm qua bảo anh trở về là do trạng thái của anh không tốt. Hôm nay bình tĩnh một ngày, anh vẫn cảm thấy không đúng thì em phải tin tưởng anh vô điều kiện thôi." Cô nhìn sang đồng hồ đeo tay: "Mười một giờ rồi, cố lên, tranh thủ phải xong trước hai giờ sáng."

Khóe môi Cảnh Minh lần nữa cong cong, thấp thoáng ý cười. Đêm khuya, mọi thứ đều yên tĩnh, hai người vui đầu làm việc trong phòng sách.

Một rưỡi sáng, rốt cuộc Cảnh Minh đã tìm ra vấn đề. Công tắc hệ thống âm thanh ánh sáng tuy phù hợp với quy cách tiêu chuẩn, nhưng vì toàn bộ hệ thống xe họ đã nâng cấp, nên quy cách tiêu chuẩn cũng phải đồng loạt nâng lên. Chiều dài công tắc chênh lệch 0,33mm.

"Mẹ nó!" Cảnh Minh đập bút xuống, thở hắt ra, cả người anh đều phấn chấn, nhấn đầu bút vẽ một vòng tròn thật to vào bản thiết kế. "Mẹ nó, mày trốn trong này."

Đỗ Nhược đến gần xem, vô cùng ngạc nhiên. Thật không ngờ anh có thể linh cảm được và moi ra một lỗi cực nhỏ trong hệ thống từ mớ tài liệu hỗn tạp này. Trong giai đoạn chuẩn bị, anh đã tốn bao nhiêu công sức gian khổ cơ chứ? Chỉ sợ bấy giờ, anh đã thuộc lòng cả hệ thống luôn rồi.

"Chắc là kỹ sư cấp dưới sai sót, tính sai quy cách tiêu chuẩn rồi." Cô vừa nói vừa cẩn thận đối chiếu hai bộ tiêu chuẩn. "Nhưng cái này không ảnh hưởng đến hiệu quả thực tế đâu, vẫn trong phạm vi sai số cho phép mà."

"Trước mắt xem ra không có gì ảnh hưởng quá lớn, ngoại trừ tâm trạng của anh." Cảnh Minh lặng lẽ cười.

Đỗ Nhược thấy nụ cười như trút được gánh nặng của anh, bất chợt hiểu được áp lực trên vai anh nặng nề cỡ nào, cũng hiểu được câu nói "Tôi cam đoan nghiêm ngặt và cẩn thận, tinh táo và sáng suốt" của anh trước mộ Lý Duy. Nội tâm cô rung động, bỗng cảm xúc ồ ạt tuôn trào.

Cô khẽ cười: "Còn một ảnh hưởng rất lớn đối với Prime nữa."

"Hử?"

"Nhóm Vạn Tử Ngang và em tin nhiệm anh vô điều kiện là đúng. Một sai số nhỏ nhất như thế anh vẫn có thể tìm ra được. Em cho rằng, chỉ cần anh cảm thấy hài lòng, xe của chúng ta nhất định sẽ hoàn mỹ. Thuốc an thần mang tên đội trưởng."

Cảnh Minh yên lặng nhìn cô, có ngàn câu vạn chữ cũng không thể nào thốt ra. Bỗng anh nghiêng người đến, đưa tay giữ gáy cô, đôi mắt đen láy nhìn cô chăm chú. Đỗ Nhược cũng lặng lẽ nhìn anh. Ánh mắt anh từ từ dời xuống, dán vào môi cô.

Và rồi môi anh mềm mại đặt lên môi cô, hơi thở quẩn quýt, chẳng phải nụ hôn nồng cháy, chỉ đơn giản là hai đôi môi thân mật cọ sát vào nhau say đắm.

"Đỗ Nhược Xuân."

"Ừm."

"Anh yêu em." Giọng anh khê khàng.

Trong nháy mắt, cô chỉ còn nghe thấy đôi tim hòa chung một nhịp.

***

Hôm sau, Cảnh Minh thông báo điểm sai sót này với mọi người, sau đó tiến hành thay đổi linh kiện. Tất cả mọi người đều thờ phào nhẹ nhõm, cũng từ đó

trút đi nỗi bất an thấp thỏm trong nội tâm, sự tự tin lại ủa về.

Mọi người nghỉ ngơi thêm một ngày để điều chỉnh tâm trạng. Hai ngày sau, cả nhóm tập trung bắt đầu lắp ráp xe lần nữa. Lần này, không khí đã hòa hợp và nhẹ nhàng hơn rất nhiều, xua hết nỗi căng thẳng suốt mấy tháng qua.

Chỉ tốn năm ngày, Đỗ Nhượng đã nhận được điện thoại trước giờ tan làm, là Cảnh Minh gọi đến. Làm việc cường độ cao mấy ngày liền khiến giọng anh khàn khàn: "Mọi người có đó không?"

"Có, sao vậy anh?" Nói thì nói vậy, song cô đã có dự cảm, trái tim mơ hồ đập rộn rã.

"Đến xưởng hết đi."

Đỗ Nhượng buong điện thoại xuống, đè nén tâm trạng cuồng loạn, hét lên với nhóm Đồ Chi Viễn: "Xe hoàn tất rồi."

Cả nhóm lập tức ủa ra khỏi phòng thí nghiệm như ong vỡ tổ. Hôm đó là trung tuần tháng Giêng, tuyết rơi dày bay lả tả nhưng bầu trời vẫn thật trong xanh. Hơi thở phả ra thành từng cụm khói của nhóm người trẻ tuổi như đóa hoa trắng nở rộ trong gió tuyết. Họ cười hóm hĩnh, chạy đi một mạch.

Trong phân xưởng xám bạc sạch sẽ, nhóm Cảnh Minh mặc đồng phục công nhân màu xanh lam, vây quanh một chiếc xe. Nghe thấy tiếng bước chân rầm rập chạy đến, Cảnh Minh, Hà Vọng, Vạn Từ Ngang, Chu Thao quay đầu lại nở nụ cười rạng rỡ.

Họ tránh sang một bên, để chiếc xe việt dã màu xanh đậm hiện ra trước mắt mọi người, bốn bánh trơn tru, nội thất xa xỉ, kiểu dáng sang chảnh. Trên thân xe vẽ một hoa văn hình giọt nước màu trắng, logo Prime nổi bật cực kỳ khí phách.

"Nào, xin giới thiệu với mọi người tên nhóc này." Cảnh Minh hất cằm chỉ về phía chiếc xe. "Prime No.3. Tên tiếng Trung là: Duy Nhất."

Chữ "Duy" trong tên của Lý Duy.

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87

Mùa đông năm ấy ngập tràn khí lạnh, nhưng trong ký ức của Đỗ Nhượng, thời khắc giao mùa giữa đông và xuân lại ấm áp và rõ nét vô cùng.

Suốt ba tháng đầu năm, cuộc sống của họ chỉ gói gọn trong hai chữ: Thử xe. Từ núi tuyết trắng xóa đến đường quê bùn lầy phủ đầy mưa xuân, từ đường cái đan xen nhau phức tạp của thành phố đến đường đèo chật hẹp quanh co trùng điệp, Prime No.3 - Duy Nhất một đường băng băng, biểu hiện hoàn mỹ, cộng thêm mấy lần điều chỉnh và cải thiện của nhóm, chức năng cũng tăng vọt.

Giao mùa năm ấy, trong lòng mọi người đều nhiệt huyết sôi trào. Mùa đông rét lạnh nhanh chóng qua đi như thể chỉ trong một đêm biến mất không chút dấu vết, thế giới nhanh chóng dấy lên sắc xuân phơi phới.

Đầu tháng Tư, Bắc Kinh đã thay chiếc áo ủa tàn xám xịt, từ trung tâm thành phố đến vùng ngoại ô xa xôi đều khoác lên bộ trang phục rực rỡ sắc màu. Hàng dương liễu hai bên đường đâm chồi nảy lộc, hoa lê đua nở phủ kín núi đồi.

Cũng chính lúc này, dưới chân trường thành Bát Đạt Lĩnh, giải đua xe không người lái Rally thế giới lần thứ tư thu hút đông đảo người quan tâm chính thức khởi động. Bắc Kinh 2024, đến rồi.

Cuộc thi tập trung hai mươi đội xe đến từ mười lăm quốc gia trên thế giới, đều là những đại diện có trình độ cao nhất trong lĩnh vực công nghệ không người lái của mỗi nước. Giải đấu được truyền hình trực tiếp trên tivi và internet toàn cầu. Phóng viên, kênh truyền hình từ khắp nơi trên thế giới đều đổ về đưa tin.

Sáng hôm ấy, ở vạch xuất phát Bát Đạt Lĩnh đông nghịt người mê xe đến xem. Màu cờ tung bay phấp phới, tiếng hô hào dậy trời. Bên hàng lang khu phóng vấn căng rộn ràng nhộn nhạo hơn, đủ mọi kích cỡ máy ảnh, súng ngắn súng dài.

Bởi lợi thế đăng cai nên giới truyền thông trong nước chiếm được nửa giang sơn khu vực truyền thông, vây quanh Đồng Thành và đội xe Bằng Trình phòng vấn. Mấy tháng qua, hoạt động quảng cáo tạo tiếng vang của Bằng Trình càng ngày càng rầm rộ, cổ phiếu tăng vọt, toàn dân chú ý, như thể chỉ chờ đợi đến ngày Bằng Trình giành chức vô địch thế giới ngay tại sân nhà.

Nhìn lại Prime, khoảng thời gian này, họ không hề công bố tin tức gì với bên ngoài, cả nhóm đều vô cùng lặng lẽ. Nhóm Cảnh Minh băng qua lối đi phóng vấn, tiến thẳng vào nơi thi đấu.

Trên đường, bắt gặp họ bắt gặp đội AD của Mỹ. Quán quân và Á quân cuộc đua năm đó tại Thâm Quyển tái ngộ. Hai nhóm đều ngạc nhiên và vui mừng quá đỗi, tay bắt mặt mừng thăm hỏi nhau. AD là vô địch giải Rally mùa trước, mục tiêu mùa này là bảo vệ thành tích. Cảnh Minh cũng hề khiếm

nhường tuyên bố: Mục tiêu của Prime là giành giải vô địch. Thành viên hai nhóm thoải mái cười ngất, chúc đối phương may mắn, hẹn gặp nhau nơi đường đua.

Chín giờ sáng, lễ khai mạc bắt đầu, MC lần lượt giới thiệu các đội dự thi và hành trình cuộc đua lần này với những người hâm mộ có mặt tại hiện trường cũng như người xem đang ngồi trước màn hình trên toàn thế giới. Chặng đua ngày đầu là ngắn nhất, 490km từ Bắc Kinh đến Hồ Hột, đoạn đường trải dài qua thành phố, nông thôn, vùng núi và thảo nguyên. Đường đua đặc biệt của chặng này là 120km, chia thành bốn đoạn 30km. Ban tổ chức chỉ ghi lại thành tích thời gian vượt qua đoạn đặc biệt, nhưng tất cả các đội xe dự thi phải chạy về đích trong thời gian quy định, nếu không sẽ bị phạt cộng thêm giờ.

Dựa vào thứ tự, các xe tiến đến vạch xuất phát của đường đua, tính giờ để chia thành bốn xe một nhóm. Đoạn đặc biệt hôm nay là đường đèo cách vạch xuất phát 50km, chính là loại hình đường núi có độ khó cao nhất toàn giải.

Ban tổ chức sắp xếp như vậy cũng vì cân nhắc đến tỷ suất người xem qua truyền hình trực tiếp, muốn nâng cao sự hưng phấn và làm nóng không khí cuộc thi ngay từ vòng đua đầu tiên.

Khoảng mười giờ, cuộc thi chính thức bắt đầu. Hai mươi chiếc xe không người lái đổ ngoài bãi lộ thiên, đỏ vàng đen trắng, muôn màu muôn vẻ.

Hiện nay, công nghệ không người lái đã phát triển nhanh chóng không giống với hồi ở Thâm Quyển trước kia. Rất nhiều đội không chỉ chú trọng tính thực dụng mà bắt đầu đề ý đến kiểu dáng rồi.

Đỗ Nhược hí hửng nhìn lướt qua xe của các đội khác, tự tin rằng Duy Nhất của họ vẫn khóa mắt nhất. Cảnh Minh đến bên cạnh Duy Nhất rồi nhìn về phía xa.

Phía trước đoàn xe là nền trời xanh thăm thẳm. Flycam đang được điều chỉnh thử để cất cánh. Phía xa chân trời là con đường khúc khuỷu, men theo trường thành hùng vĩ, khuất dạng giữa non sông bát ngát.

Anh nắm lấy kính chiếu hậu của Duy Nhất, khẽ giao phó: "Anh bạn, con đường phía trước phải trông cậy hết vào cậu rồi."

Nhóm Hà Vọng và Đỗ Nhược cũng xúm lại, vuốt ve thân xe No.3, khẽ vỗ vỗ mấy cái để động viên nó.

Cuộc thi sắp bắt đầu, nhân viên ban tổ chức ra hiệu cho xe đua lần lượt ra sân. Cảnh Minh nhìn Đỗ Nhược. Cô nhoen môi cười, đưa tay phải ra: "Nào, cùng cố vũ."

Hà Vọng, Vạn Từ Ngang cười sang sảng. Tay trái Cảnh Minh đặt lên thân Duy Nhất, tay phải đặt lên mu bàn tay Đỗ Nhược, tiếp theo là Hà Vọng, rồi đến Đồ Chi Viễn, Chu Thao, Vạn Từ Ngang... Cả nhóm lần lượt đặt tay lên nhau, mười bàn tay nắm chặt, đồng thanh cười rộ. Ánh dương rạng ngời ấm áp của ngày xuân đông đầy trong đôi mắt sáng ngời của họ.

Họ cùng ấn mạnh tay xuống: "Prime go! Có lên!"

Prime No.3 - Duy Nhất chính thức ra sân.

Trước ánh mắt chăm chú của toàn sân, Duy Nhất từ từ chạy ra khỏi bãi cùng với những chiếc xe khác, chuẩn bị bắt đầu hành trình. Chữ Prime khi phách, phóng khoáng nổi bật trên thân xe.

Hai mươi chiếc xe lần lượt dừng tại vạch xuất phát. Đúng mười giờ sáng, ở Bắc Kinh, cả đất trời tĩnh lặng như tờ. Một tiếng súng lệnh vang lên, hai mươi chiếc xe việt dã không người lái đồng thời xuất phát dưới chân trường thành.

Cảnh tượng hoành tráng được toàn bộ khán giả khắp thế giới dõi theo qua tivi và internet truyền hình trực tiếp.

Thông qua cửa sổ xe, có thể thấy được ghế lái, ghế phụ và hàng ghế sau không một bóng người. Nhưng cả đoàn xe lại như có mắt, bám đuổi theo nhau sát sao mà không hề xảy ra va chạm, men theo đường cái, rong ruổi chạy đi. Trong dòng xe, Duy Nhất có thiết kế xanh trắng vô cùng bắt mắt.

Không phải đoạn đường đặc biệt thì không tính giờ, chỉ cần trong thời gian quy định chạy đến khu vực yêu cầu là được. Cho nên ngay lúc này, giữa các xe dự thi chưa có sự cạnh tranh khốc liệt, giọng bình luận viên đều đều giới thiệu những sự kiện bên lề.

Có một số đội vì muốn mau chóng bước vào chặng đua tiếp theo cũng như tránh sự cạnh tranh không cần thiết với các đối thủ kém cỏi mà gây tổn thương ngoài ý muốn cho mình nên tranh thủ giành lấy vị trí trong nhóm đua dẫn đầu. Duy Nhất là một trong số đó.

Nhóm Cảnh Minh, Dương Thù, Trần Hiền, Dịch Khôn và một số kỹ sư, nhân viên hậu cần của Xuân Hòa chia nhau lên bốn chiếc việt dã khác, theo đuôi đoàn xe không người lái.

Từ màn hình phát sóng trực tiếp, có thể thấy được Duy Nhất trước sau vẫn ở tốp đầu, không tranh đoạt nhưng cũng tuyệt đối không bị bỏ lại phía sau.

Trong đoạn đường bình thường, đa số xe đều có biểu hiện tốt, không xảy ra hiện tượng va quệt hoặc lệch ra khỏi quỹ đạo, ngay cả xe của Bằng Trình cũng chạy rất suôn sẻ.

Hơn bốn mươi phút sau, Prime, AD, Bằng Trình và một đội xe nước Pháp dẫn đầu, chạy vào đường đua đặc biệt trước tiên, bốn xe một nhóm tiến hành thi đấu. Đoạn đường đèo 30km này chạy với tốc độ cao mất khoảng mười phút. Trước khi thi đấu sẽ có vài phút chuẩn bị, nhóm Cảnh Minh và Đỗ

Nhược nhanh chóng kiểm tra và bảo trì đơn giản cho xe, đảm bảo không có bất cứ vấn đề gì.

Đến thời khắc này, những người hâm mộ xe hơi trên mạng mới bắt đầu hăng hái bình luận. Thời gian chuẩn bị nhanh chóng trôi qua, mọi người đều vào vị trí. Cuộc thi bắt đầu!

Bốn chiếc xe đồng thời lao vút ra khỏi vạch xuất phát, hét như tên rời cung. Tròng vòng một giây, Duy Nhất đã tăng tốc đến 100km/h, giành vị trí dẫn đầu. Ở đoạn đường đèo, muốn vượt qua nhau sẽ tương đối khó khăn, ba chiếc xe sau vẫn bám sát như chiếc đuôi. Bốn chiếc chạy vèo vèo trên con đường đèo uốn lượn quanh co như rắn.

Đường có rất nhiều khúc cua, No.3 như thể đang được một tay đua cực điệu nghệ điều khiển, vào cua tất nhiên sẽ trượt bánh đánh vòng nhưng tức khắc đã có thể ổn định trở lại, khiến lá cây đất cát trên đường bay mù mịt. Xe của đội AD và đội nước Pháp tức thì khởi động hệ thống hút bụi, đảm bảo tầm nhìn rõ ràng. Bằng Trình không bị cắt đuôi, vẫn gắt gao đuổi theo.

Đây chỉ là chặng đua đầu của cuộc thi, theo lẽ thường thì không cần dốc hết toàn lực. Nhưng chiếc xe đỏ của AD hiển nhiên đã xác định Duy Nhất là đối thủ cạnh tranh số một nên nó không ngừng tăng tốc, muốn thách thức và tranh đoạt vị trí dẫn đầu. Nhưng Duy Nhất lại vô cùng thông minh, liên tục giữ vững vị thế khiến AD không tài nào vượt qua được.

Đang lúc hai chiếc xe cạnh tranh với nhau khó phân thắng bại, không ngờ xe Bằng Trình thừa dịp sơ hở, vượt qua nửa thân Duy Nhất, sắp vượt lên vị trí dẫn đầu. Trong nháy mắt, Duy Nhất phát hiện ra, chỉ một giây sau đã tăng tốc lên 210km/h, vượt qua hẳn xe Bằng Trình.

Cảnh tượng này khiến bình luận viên không ngừng xuýt xoa. Trong những chiếc xe việt dã theo sau cũng truyền đến tiếng hô kinh ngạc. Tốc độ này quá nguy hiểm. Phía trước là một khúc cua rất gắt!

Lúc mọi người đều thót tim, nghi ngờ Duy Nhất không thể nào bám được mặt đất với tốc độ này, sẽ trượt ra khỏi đường đèo thì đuôi xe gọn gàng xoay chuyển một cách ngoạn mục. Chỉ trong chớp nhoáng, lớp xe nghiêng lên mặt đường, cát đá văng tung tóe. Phút chốc nó quay đầu, ổn định thân xe rồi chạy đi như bay.

Tính năng này khiến bình luận viên vô bàn tán dương: "Thật không thể tin được!" Góc bình luận trực tiếp trên mạng cũng chỉ chít chữ.

Còn tất cả các đội tham gia thi đấu đều ớn lạnh. Phong thái nhà vô địch là thế nào? Chính là đây! Ai có thể nghĩ đến, sáu năm trước, Prime trèo lên đỉnh thế giới rồi đột ngột rơi xuống, hôm nay đã thật sự trở lại và lợi hại hơn xưa. Xuất hiện như tia chớp rạch ngang bầu trời, không hề giấu tài, phách lối, cuồng vọng, chỉ trong chớp mắt đã mở màn "chém giết" cho cuộc thi lần này.

Duy Nhất chạy nhanh như chớp, vượt qua đoạn đường 30 km về đến đích với thời gian là 7 phút 38 giây, phá kỷ lục chặng đua đường đèo của ba mùa trước.

Trong xe việt dã theo sau, Hà Vọng kích động quay đầu, giờ tay lên. Đỗ Nhược lập tức phối hợp nhịp nhàng, đập tay với anh ta.

"Mẹ nó chứ!" Hà Vọng trút ra nỗi bức bí trong lòng, sáng khoái nói: "Nhìn sáu năm rồi, ôi mẹ nó!"

Cảnh Minh mỉa mai: "Đoạn đường sau còn rất dài, có thể khiêm tốn một chút được không?"

"Khiêm tốn cái gì! Trên xe này, người không có tư cách nói hai chữ ấy nhất chính là cậu đấy!"

Mọi người cười ha hả, vừa hưng phấn vừa nhẹ nhõm. Thế nhưng Cảnh Minh lại thành linh thốt ra một câu: "Xe Bằng Trình rất kỳ lạ."

Đỗ Nhược tò mò: "Lạ ở đâu."

"Không nói ngay được." Cảnh Minh khẽ chau mày. "Biểu hiện tốt hơn trong tương tượng của anh nhiều. Có gì đó không đúng."

"Tôi cũng phát hiện ra." Vạn Tử Ngang tán thành. "Giống như mấy đội mạnh hàng đầu thế giới vậy."

"Thôi, cứ kệ nó đi."

Mười sáu chiếc xe còn lại theo thứ tự tiến vào đường đua, nhưng tất cả khán giả vẫn còn chìm đắm trong trận đấu đầu tiên nên khó có thể tập trung được. Thậm chí, bình luận viên sau khi nhóm thứ hai đã bắt đầu mà vẫn say sưa ca ngợi: "Trận đấu tiên có thể ghi vào lịch sử giải đấu."

Duy Nhất sau khi tóa sáng trong trận đua, bây giờ lại điềm tĩnh chạy đi, vinh nhục không sòng, tiến thẳng vào đường đua kế tiếp. Bởi vì biểu hiện quá nổi trội nên lúc chạy trên đoạn đường bình thường, hình ảnh phát sóng vẫn không ngừng tập trung góc quay vào nó.

"Ồi chà!" Hà Vọng lướt xem bình luận trực tiếp trên điện thoại. "Đến tận bây giờ, màn hình vẫn toàn là bình luận về Prime đấy! Bọn mình lại nổi tiếng rồi."

Cảnh Minh cười khẩy khinh thường: "Cái kiểu người lúc thành công thì kéo đến xun xoe, lúc suy tàn thì phẩy áo bỏ đi, ông đây chẳng thêm."

Hà Vọng nhướng mày. Cũng phải, thế là không xem bình luận nữa. Đỗ Nhược nhìn gương mặt nghiêng của anh, thừa dịp không ai để ý liền lên vuốt tay anh, tỏ ý an ủi.

Còn anh chỉ mỉa mai vài câu rồi thôi, chẳng hề để tâm, bị cô len lén vuốt tay như vậy nên có chút nhồn nhột buồn cười, quay đầu lại hỏi khẽ: "Mệt"

không?"

Họ đã lác lư trên đường hơn một giờ rồi.

Đỗ Nhược lác đầu: "Không mệt."

"Mệt thì tựa vai anh ngủ đi."

"Ừm."

Hà Vọng xen lời: "Tôi có thể tựa vào vai cậu ngủ không?"

Cánh Minh trừng mắt: "Cút!"

Đội đến khi bốn nhóm thi xong, kết quả thống kê đã có, Prime đứng nhất chặng đua.

Đoạn thứ hai là đường đất vùng quê, thử thách mất cảm biến trong môi trường bụi bặm mịn mù với tốc độ cao. Đoạn thứ ba là đường cát đá ở thôn, thử thách mức độ mài mòn thân xe khi chạy tốc độ cao và xóc nảy. Duy Nhất thể như chẻ tre, giành được hạng nhất ba trận liên.

Đến đoạn đặc biệt thứ tư là đua trên thảo nguyên thì xảy ra chút vấn đề ngoài ý muốn. Hơn năm giờ chiều, trải qua một ngày bốn ba, đoàn xe đã vượt qua hơn 400 km, sắp bước vào địa phận Hồi Hột.

Bầu trời trên thảo nguyên mùa xuân cao vợi vợi, dòng sông trong suốt uốn lượn như băng gấm trên thảm cỏ xanh rờn. Mặt trời sắp lặn xuống núi, bầu trời muôn hồng nghìn tía.

AD, Prime, Bằng Trình và đội xe của Anh vượt mặt những xe khác, bắt đầu tổ hợp thành nhóm thi đấu trên thảo nguyên. Đoạn đường này thử thách năng lực định hướng tuyến đường và khả năng vượt qua bãi cạn. Trên thảo nguyên không có đường, không có ranh giới, con đường 30km hoàn toàn dựa vào hệ thống GPS định vị của xe, tự lựa chọn tuyến đường tốt nhất cho mình.

Vùng thảo nguyên bao la bát ngát, giữa xe và xe không hề quấy nhiễu lẫn nhau, từng chiếc chạy băng băng theo tuyến đường mình chọn. Bên dưới flycam là vùng đồng nội xanh biếc mênh mông, đẹp không sao tả xiết. Bốn chiếc xe hệt như hộp diêm nhỏ chạy băng băng xuyên qua những ngọn cỏ xanh rì.

Duy Nhất thuận lợi chạy qua một nhánh sông cạn. Chỉ còn 3km, nó và AD, Bằng Trình đồng thời cùng nhau xông đến con đường đá sỏi phía cuối chặng đua. Lần này, Duy Nhất vẫn tăng tốc vuron lên dẫn đầu. AD và Bằng Trình chia nhau theo sát không ngơi nghỉ.

Bình luận viên kích động lơ lơ, quên mất phía sau còn ba nhóm thi nữa: "Lẽ nào Prime sẽ giành giải nhất chung cuộc của chặng đua hôm nay, tạo nên kỷ lục mới hay sao? Liệu có xuất hiện kỳ tích không?"

Mọi người nín thở chờ đợi, thấy chỉ còn 1km cuối cùng, ba chiếc xe liều mình chạy như bay, song đột nhiên lại xảy ra sự cố. Bằng Trình đột ngột tăng tốc, đụng vào thân xe Duy Nhất, vang lên tiếng "ầm" thật lớn.

Cánh cửa ở hàng ghế sau Duy Nhất bị đụng lõm một lỗ, chữ E của Prime bị tróc đi một mảng. Bình luận viên đang nói hào hứng nhất thời á khẩu.

May mà trước khi bị tông một giây, Duy Nhất đã phát hiện ra có xe đến gần, tránh đi một chút, nên tổn thương không lớn. Thân xe khê tròng trành rồi mau chóng ổn định trọng tâm, lần nữa tăng tốc phóng về đích. Vẫn là hạng nhất.

Bên khung bình luận trực tiếp bùng nổ lần nữa. Tuy nhiên, về mặt tất cả thành viên của Prime đều bùng bùng lửa giận.

Chu Thao vô cùng xót xa: "Mẹ kiếp, chiếc xe cà tàng của Bằng Trình cũng dám đem đi thi đấu à?"

Hà Vọng giận dữ: "Ông đây nhất định phải đi khiếu nại."

Đỗ Nhược cũng giận đến mắt long lên sòng sọc: "Sao lần nào cũng gặp phải loại đối thủ đê tiện thế này vậy?"

Cánh Minh trầm mặc chốc lát, lạnh lùng khẳng định: "Chiếc xe kia cố ý đụng Duy Nhất."

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cánh Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88

Mọi người giật mình: "Ý là sao?"

Hà Vọng lập tức nêu lên nghi ngờ của mình: "Sao vậy được? Chẳng lẽ trí tuệ nhân tạo của Bằng Trình đã lợi hại như thế? Có cả cảm xúc tiêu cực, đâm xe trả thù?"

Vạn Từ Ngang lắc đầu: "Họ không thể nào có khả năng đó được."

Đỗ Nhược phân tích: "Hay hệ thống thị giác xe họ có vấn đề, không thấy được Duy Nhất."

"Không giống." Cảnh Minh lắc đầu, cầm điều khiển tua lại đoạn phim, "Ở 3km cuối cùng, nó vẫn cố gắng vượt lên, cho thấy chắc chắn nó nhìn thấy Duy Nhất ở phía trước. Lúc sắp về đích thì nó tăng tốc, không phải tăng tốc về phía trước mà là tăng tốc về phía Duy Nhất. Xem đi, đây không phải cố ý thì là gì?"

Mọi người xem đoạn phim tua lại, quả nhiên là vậy...

Đỗ Nhược kinh ngạc: "Giống như có người ngồi trong xe điều khiển vậy."

Hà Vọng không hiểu lắm: "Trí tuệ nhân tạo của Bằng Trình đã đạt đến đẳng cấp này rồi sao?"

"Mơ à?" Cảnh Minh châm chọc. "Đội xe cừ nhất thế giới còn chưa được đẳng cấp đấy. Hấn lấy đầu ra khả năng này?"

Tuy có điểm khả nghi nhưng trong chốc lát, họ vẫn không nghĩ ra được vấn đề nằm ở chỗ nào. Trong xe lại yên lặng. Ngoài cửa sổ, mặt trời bắt đầu lặn xuống phía Tây thảo nguyên, ráng chiều phủ khắp bầu trời.

P phía trước cách mấy trăm mét, trong xe Dương Thù, cô đang hút thuốc ngắm nhìn phong cảnh thảo nguyên ngoài ô cửa. Dù mệt nhọc cả ngày nhưng nhóm kỹ sư trong xe đều phấn chấn tinh thần, tự hào thảo luận về Prime Xuân Hòa. Chỉ mình Dịch Khôn im lặng nhìn ra cửa sổ.

Dương Thù hỏi vu vơ: "Cảm thấy cuộc thi thế nào?"

Dịch Khôn gật đầu: "Đúng là cậu ta có thực lực."

Dương Thù nhướn mày, quay lại nhìn hình tròn đỏ rực đang lặn nơi cuối chân trời.

Họ nhanh chóng về đến điểm cuối chặng đua ở Hối Hối. Duy Nhất đã sớm dừng ở vạch đích, đón nhận tiếng reo hò hoan hô của người hâm mộ. Lúc sáng sớm xuất phát ở Bắc Kinh, tất cả sự chú ý trong nước đều đổ dồn vào Bằng Trình. Hoàng hôn tại Hối Hối, toàn bộ lời khen tặng đều dành cho Prime Xuân Hòa. Trong vòng một ngày, danh tiếng đã xoay chuyển ba trăm sáu mươi độ, khung bình luận trực tiếp trên mạng nhảy liên hồi. Danh tiếng Prime No.3 - Duy Nhất bùng nổ, giành hết giải nhất ở bốn đường đua đặc biệt, hiện ngang nắm trọn tiếng tăm vinh quang ở chặng đua thứ nhất.

Bên lối phòng vấn, đèn flash lóe lên như chớp, tất cả ký giả đều giơ micro chờ người chiến thắng phát biểu. Thế nhưng thành viên của Prime từ chối tất cả lời mời, bước đi không hề ngoảnh lại, đi thẳng vào nhà để xe.

Họ theo Duy Nhất suốt quãng đường từ Bắc Kinh đến Hối Hối, trải qua tất cả những đoạn đường khó khăn, giờ phút này, cả người đều bụi bặm, mệt lử. Nhưng họ vẫn lập tức chạy đến bên "người anh em" của mình.

Duy Nhất chạy cả quãng đường 490km nhuộm đầm phong trần, bùn đất lấm lem, đang yên lặng chờ họ trong bãi đỗ. Cảnh Minh vừa thấy Duy Nhất thì bất chấp bùn lầy trên thân xe, khẽ vỗ nấp capoo: "Vắt và rồi, cậu nhóc!"

Hà Vọng vui vẻ vỗ về nó: "Biểu hiện tốt lắm, người anh em!"

Họ lôi ống nước, tắm rửa cho nó từ trên xuống dưới, ngay cả kẽ bánh xe cũng rửa sạch sẽ không còn một hạt bụi.

Hà Vọng chắc chắn vài tiếng: "Ôi trình độ này! Nếu có một ngày không làm trong ngành này nữa, bọn mình góp vốn mở cửa hàng rửa xe đi. Bảo đảm buôn may bán đắt!"

Cảnh Minh dè bủi: "Tôi không có hứng rửa xe cho người khác."

Đỗ Nhược đồng ý: "Anh ấy không đập hỏng xe người ta là may rồi. Bồi thường đến phá sản luôn thì có."

Cảnh Minh gườm gườm nhìn cô. Đỗ Nhược lè lưỡi. Mọi người cười ha hả.

Rửa xe xong, họ sửa lại chỗ bị lõm, sau đó kiểm tra bảo trì toàn thân và tra dầu cho xe, hết lòng chăm sóc Duy Nhất. Đỗ Nhược đói đến mức dạ dày đau âm ỉ nhưng không buồn đi vệ. Ai cũng tập trung cao độ cả.

Hai giờ sau, cả đội mới về khách sạn, tắm rửa xong xuôi rồi đến nhà hàng dùng cơm. Hơn tám giờ, đã quá giờ ăn tối, đa số khách hàng đều là mấy đội tham gia thi đấu, không ít người đến bàn họ chúc mừng. Ngẫu nhiên có người qua đường hiếu kỳ nhìn ngó, nhận ra đây chính là đội nổi tiếng nhất nước hôm nay.

Lúc ăn cơm, Đỗ Nhược không ngừng lướt di động. Báo chí truyền thông khen ngợi hết lời, mức độ quan tâm trên mạng xã hội bùng nổ, thậm chí còn át cả tin tức mình tình nào đó kết hôn gần đây. Dân mạng bình luận tán dương:

"Mẹ ơi, Prime năm xưa rốt cuộc đã quay trở lại rồi, làm ông đây đợi những sáu năm. Năm đó, tôi còn là nghiên cứu sinh, bây giờ đã băm ba nhát. Thời gian trôi qua thật nhanh, khiến người ta cảm khái!"

"Bắt tay với chú, tôi cũng là fan của họ này!"

"Cánh Minh ngẫu nhất, nhìn thôi đã muốn chung một giường rồi."

"Prime đúng là trâu thật, hack cả khoa học kỹ thuật! Thấy nước nhà lớn mạnh như vậy, tôi yên tâm rồi."

"Tôi nói này, cái công ty Bằng Trình kia chỉ là quảng cáo láo, Prime mới là đỉnh cao của không người lái nước ta."

Cô vừa xem vừa mỉm cười.

Cánh Minh cau mày: "Lo ăn đi!"

"Ừm." Cô ngoan ngoãn cất điện thoại.

"Không muốn ăn hả?"

"Qua con đói rồi." Đỗ Nhược nhấn mày. "Nên giờ em ăn không vào."

"Vậy cũng phải ăn. Ngày mai chạy những 700km, càng mệt hơn."

"Ừm, em ăn thêm một chút vậy."

Ngày mai từ Hồi Hột đến Ngân Xuyên, ngày kia từ Ngân Xuyên đến Tây Ninh... một mạch đi về phía Tây, băng qua sa mạc, hành trình ngày càng cam go. Sau bữa cơm tối, mọi người lên tầng, Hà Vọng phấn khích quá, nói mới chín giờ không ngủ được bèn đề nghị chơi game. Cả nhóm ủa đến phòng anh ta và Vạn Từ Ngang, ngồi nghiêng ngả, nằm vắt vẻo trên hai chiếc giường và sofa, ôm điện thoại chia thành hai đội.

Đỗ Nhược không biết chơi, đành đi theo nhân vật của Cánh Minh. Được một lát, bỗng Cánh Minh nhìn chăm chăm vào màn hình, gọi: "Đỗ Nhược!"

Cô lập tức ngẩng đầu: "Hả?"

"Không có gì."

Cô nhìn lại điện thoại, ối, hóa ra nhân vật của cô bị Hà Vọng đánh chết rồi.

Hà Vọng ngẩng đầu cười khà khà: "Mình không định giết cậu. Sao cậu không chạy?"

"Mình có thấy cậu đâu."

"Cậu chơi game gà thật."

Đồ Chi Viễn bỗng hô: "Hà Vọng!"

"Chuyện gì?"

"Cánh Minh 'đồ sát' cậu rồi."

"Cái gì?" Hà Vọng bật dậy. "Chu Thao, trả thù cho tôi."

"Ông đây không phải người yêu của cậu nhé."

Đỗ Nhược chơi vài ván thì bỏ đấy, chạy đi tìm đồ ăn vặt. Cánh Minh cũng không chơi, ngồi trước máy vi tính xem đoạn phim tư liệu quay lại hành trình chặng đua hôm nay. Nhóm Hà Vọng vẫn hăng say chém giết trong game.

Đỗ Nhược bóc vỏ cam xong, tự động chạy đến ngồi bên cạnh Cánh Minh, đút từng múi cho anh. Anh há miệng ngậm lấy, mắt vẫn nhìn màn hình, cô cũng kê đầu vào xem cùng.

"Đang tìm Bằng Trình à?"

"Ừ."

Tay anh gõ như múa trên bàn phím, hình ảnh nhanh chóng trôi qua, bỗng anh gõ phím tạm dừng: "Flycam này..."

Hình ảnh quay được từ một máy flycam bay thấp gần thân xe, quay trực quan cảnh bánh xe cấp tốc ma sát xuống mặt đường. Trên không, gần mười chiếc flycam phân bổ đều để thu thập các góc quay đa dạng.

Cảnh Minh nhìn chăm chăm vào một chiếc máy bay bên góc. Thoạt nhìn, nó khá giống với những chiếc khác của ban tổ chức, nhưng xem kỹ thì chân của nó có chút khác biệt nho nhỏ.

Cảnh Minh gọi to: "Tất cả qua đây xem, chiếc flycam này có vấn đề."

Cả nhóm vội vàng tụ tập lại trước bàn. Cảnh Minh phóng to vào hình ảnh anh tìm được. Người ngoài nghề có thể nhìn không ra, nhưng người trong nghề vừa nhìn đã biết không cùng loại.

Chu Thao tò mò: "Chiếc flycam ấy ở đâu chui ra vậy?"

Cảnh Minh nhếch miệng: "Các cậu xem mấy ảnh quay trúng nó này, lúc nào cũng ở gần xe của Bằng Trình."

Hà Vọng hiểu ra ngay: "Mẹ nó, Bằng Trình không phải gian lận, giờ trò điều khiển từ xa đấy chứ?"

Tuy nói công nghệ không người lái để phát triển đến mức độ có thể sản xuất hàng loạt với quay mô lớn trong tương lai, tất nhiên cần phải xây dựng hệ thống điều khiển từ xa và mạng lưới tổng hợp. Nhưng ở giai đoạn hiện tại, cuộc thi này chỉ với mục đích khảo nghiệm tính năng của bản thân chiếc xe, hoàn toàn nghiêm cấm có người điều khiển từ xa ở đằng sau. Mà trước mắt, chế độ điều khiển từ xa cũng chưa đạt đến trình độ cao cấp, chẳng qua chỉ muốn ứng phó với cuộc thi, giờ trò đầu cơ trục lợi, đường ngang ngõ tắt mà thôi.

Vạn Tử Ngang tặc lưỡi: "Nếu quả thật như vậy, căn bản xe của chúng không phải không người lái mà là xe điều khiển từ xa rồi."

Đỗ Nhược thật sự không dám tin: "Trò dối trá như vậy, chỉ có họ mới nghĩ ra."

Cảnh Minh mĩa mai: "Đầu tư nhỏ, thu vào lớn. Nếu không phải Prime đoạt mất oai phòng thì với biểu hiện của Bằng Trình hôm nay, cổ phiếu Thụy Phong sẽ kiếm được món hời rồi."

Đồ Chi Viễn không sao tin nổi, bốp trán thờ dài liên hồi: "Vô liêm sỉ quá đi mất! Mấy đội xe dự thi có ai không tốn mấy năm công sức nghiên cứu phát triển đâu, mang đứa con tinh thần đến dự thi, vậy mà bọn họ lại gian lận."

Đỗ Nhược lo lắng: "Vậy phải làm sao đây?"

"Kiện!" Hà Vọng cảm phần sục sôi. "Hằng năm, Bằng Trình nhận được cả đồng tiền đầu tư và trợ cấp cho dự án khoa học kỹ thuật của quốc gia, thế mà lại làm chuyện bẩn thỉu này. Cứ vạch trần mọi chuyện ra ánh sáng để nó sụp đổ, hoàn toàn bốc hơi trong giới luôn."

"Nhưng cậu có nghĩ đến chuyện cuộc thi được nước mình đăng cai, vậy mà đội xe trong nước lại gian lận, ảnh hưởng tiêu cực này rất ác liệt, khác nào làm nhục cả đất nước không?"

"Việc này..."

Cảnh Minh xen lời: "Không sao cả, chúng ta giành được chức vô địch thì lấy lại mặt mũi cho Trung Quốc là được rồi." Cuối cùng, anh cũng nói ra suy nghĩ trong lòng: "Chỉ sợ lãnh đạo sẽ che đậy giấu giếm, gây bất lợi cho chúng ta. Càng đáng sợ hơn..."

Anh không nói hết nhưng trong lòng mọi người đều tỏ tường. Càng đáng sợ hơn là, lỡ như ban tổ chức biết được sự việc... thì tai tiếng sẽ còn kinh khủng hơn nữa. Nhóm họ nào gặp phải chuyện đen tối thế này bao giờ, nhất thời đều im phăng phắc.

"Hắn không đến nỗi như vậy đâu." Cảnh Minh lắc đầu.

Đỗ Nhược dò hỏi: "Nếu đi kiện thì có quá nhiều nhân tố không thể kiểm soát, sợ gây bất lợi cho chúng ta. Với lại, lỡ như chiếc flycam kia không có vấn đề thì sao? Phải xác định chắc chắn việc Bằng Trình gian lận trước đã."

Cảnh Minh trầm mặc xem lại đoạn phim, lát sau bỗng bật cười: "Có cách rồi."

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89

Chặng đua ngày thứ hai từ Hội Hột đến Ngân Xuyên, lộ trình 710 km, băng qua thảo nguyên, sa mạc và những đồi đất vàng. Đoạn đường đặc thù gồm 300km, chia làm mười đoạn 30km.

Trải qua ngày đầu tiên làm nóng người, những ngày thi tiếp theo, tình hình càng lúc càng khốc liệt. Các đoạn đua dày đặc, cường độ lớn, tốn nhiều thời gian, tình hình đường xá kém tạo ra thử thách rất lớn đối với tính năng xe, thậm chí là người mang xe đi dự thi và nhóm kỹ sư, nhân viên hậu cần.

7 giờ 30 phút sáng, nhóm Cảnh Minh đã xuất phát đến trường đua. Trước khi lên xe, họ gặp mặt Dương Thủ, hỏi cô ấy chuyện đã làm đến đâu rồi. Dương Thủ đáp đã xử lý xong mọi việc, bảo anh yên tâm.

Đỗ Nhượng nghe thấy, bèn tò mò: "Chuyện gì vậy?"

Cảnh Minh nhếch môi: "Đến lúc đó em sẽ biết thôi."

"... Là vụ việc của Bằng Trình ấy hả?"

"Ừ."

Đỗ Nhượng nghĩ ngợi, lại thì thầm: "Cẩn thận một chút, em sợ Đồng Thành sẽ trả thù anh."

"Không sao." Anh cười, xoa đầu cô.

Xe vừa chạy chốc lát, anh lại hỏi Đỗ Nhượng: "Mệt không?"

"Mới sáng sớm thôi mà, em đâu yếu ớt đến vậy."

Cảnh Minh khẽ nở nụ cười.

Đến trường đua, hai bên rào chắn điểm xuất phát chật kín người hâm mộ, nhất là có không ít người đẹp mê xe, họ còn hô hào khẩu hiệu của Prime nữa. Cảnh Minh chỉ an vị trên ghế xe, khéo mắt thoáng nhìn ra ngoài rồi thờ ơ dời đi.

Đỗ Nhượng ghen tỵ với anh: "Đều đến để ngắm anh đấy."

Cảnh Minh thờ dãi: "Ngắm cũng vô ích thôi, chậu đã có hoa rồi."

Đỗ Nhượng thoáng nhếch môi, lòng thầm "Woa" một tiếng. Hà Vọng muốn tự sát ngay và luôn ấy, cho cửa sổ xe hạ xuống: "Mấy cậu đừng cản, ông đây muốn nhảy xe."

Cảnh Minh thúc giục: "Nhảy luôn đi!"

Họ xuống xe đi vào, lúc băng qua lối dành cho cánh nhà báo thì nhìn thấy Đồng Thành đang trả lời phỏng vấn của phóng viên. Nhưng Cảnh Minh vừa xuất hiện thì nhóm phóng viên lập tức ào ào như ong vỡ tổ chạy đến. Anh vẫn không đồng ý tiếp nhận bất cứ cuộc phỏng vấn nào, đi thẳng vào nhà để xe.

Khi đi ngang qua Đồng Thành, hai người thoáng nhìn nhau rồi Cảnh Minh lạnh nhạt quay đi. Giây phút đó, anh như thể đã sớm nhìn thấy kết cục ngày hôm nay của hắn.

Đoàn xe xuất phát lúc 8 giờ. Hôm nay, đoàn đua đặc biệt đầu tiên bắt đầu ở cây số thứ hai mươi: Đường đồng hoang. Lần này, xe Bằng Trình không nằm trong nhóm đầu tiên nữa.

Sự việc tông xe hôm qua tuy do xe Bằng Trình kỹ thuật không đạt chuẩn nên xảy ra sơ suất, nhưng trên mạng vẫn đầy lời chửi rủa và chế giễu: "*Kỹ thuật không đủ trình thì đừng đến đây ăn vạ.*" Lần này, Bằng Trình vì muốn tránh né sóng gió dư luận nên ở lại nhóm thứ hai.

Còn Duy Nhất vì hôm qua biểu hiện xuất chúng, rất nhiều đội đều muốn cạnh tranh với nó. AD không giành được vị trí trong топ đầu, bị đội Nhật, Nga và một đội khác của Mỹ thay thế.

Đoạn đường đồng hoang cát bụi ngợp trời, bốn chiếc xe thỏa thích phóng trên hoang mạc quả thật rất hả hê.

Duy Nhất lại dẫn đầu trong nhóm đua thứ nhất. Sau đoạn đua đầu, ba đội còn lại đều hưng phấn, cho rằng được tranh tài với đội mạnh thì xe mình cũng sẽ phát huy tốt hơn. Toàn bộ đều muốn tỷ thí với Duy Nhất, không khí vô cùng hòa hợp.

Lúc cho xe nghỉ ngơi, Trần Hiền gọi điện báo cáo với Cảnh Minh. Tuy hiện trường rất nhiều flycam nhưng họ đã xác định được mục tiêu. Cảnh Minh dặn dò vẫn làm đúng theo kế hoạch ban đầu.

Vừa định đặt điện thoại xuống, Trần Hiền lại nói thêm: "Chị Dương Thủ bảo em chuyển lời đến anh: Ban tổ chức bảo đội Prime cứ không chịu tiếp nhận phỏng vấn như vậy thì không ổn, cần phải phối hợp quảng bá một chút."

"Biết rồi."

Anh lên xe, xem truyền hình trực tiếp với các thành viên khác. Тốp thứ hai chuẩn bị thi đấu, vạch xuất phát cách Hội Hột 20km, bốn chiếc xe đã chuẩn bị sẵn sàng. Tám chiếc xe còn lại đều đỗ cách đó không xa chờ đợi.

Kỹ thuật viên truyền hình trực tiếp và nhân viên điều khiển flycam tại hiện trường đang chuẩn bị thiết bị trong xe. Các phóng viên đặc cách đều có mặt ở điểm chốt để đưa tin sốt dẻo. Tất cả đều được tiến hành đầu vào đây.

Vào khoảnh khắc súng lệnh vang lên, Bằng Trình và ba chiếc xe trong nhóm đồng thời lao đi, xông vào hoang mạc. Cũng lúc đấy, một chiếc "flycam" ở khoảng trống giữa xe việt dã hậu cần của Bằng Trình và xe thiết bị truyền hình đang chuẩn bị cất cánh bay lên thì bị một chiếc xe chở phóng viên đưa tin đột nhiên mất khống chế, tăng tốc đâm thẳng vào khi còn đang bay ở tầm thấp. Trong nháy mắt, nó đã bị bánh xe nghiền nát. Xe của Bằng Trình lập tức tắt máy, dừng ngay giữa đường trong khi ba chiếc xe khác vẫn lao đi vun vút.

Ở cuối chặng đường 30km đầu tiên, Cảnh Minh ung dung ngồi trên ghế, nhìn chăm chăm vào hình ảnh truyền hình trực tiếp.

Bình luận viên kinh ngạc: "O, hiện trường xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Đội Bằng Trình hôm qua biểu hiện rất tốt, nhưng hôm nay lại có khởi đầu không thuận lợi ư? Không biết vì nguyên do gì mà xe bỗng dừng lại."

Bởi vì xảy ra chuyện nên có vài chiếc flycam vây quanh quay cận cảnh tình huống. Bình luận viên tường thuật tiếp: "Máy quay hiện trường đang ghi lại cảnh xe Bằng Trình, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì."

Không ngờ có một camera cận cảnh trùng hợp ghi được tình huống ở gần vạch xuất phát, phóng viên điều khiển xe bắt cần gây chuyện cuống quýt chạy xuống: "Xin lỗi, xin lỗi, tôi đập nhầm chân ga, làm hỏng flycam của các anh..."

Mấy nhân viên kỹ thuật trong xe thiết bị truyền hình cũng vội nhảy xuống kiểm tra tình hình. Một người cầm chiếc flycam lên xem xét, thấy lớp vỏ của máy đã nát bươm, để lộ thiết bị bên trong. Chỉ thoáng chốc, nhân viên kỹ thuật mặt mũi trắng bệch, biết xảy ra chuyện lớn rồi. Ngay sau đó, nơi vạch xuất phát vang lên tiếng quát giân dừ: "Chiếc flycam này của đội nào?"

Đồng thời, có người cất giọng thắc mắc: "Sao xe Bằng Trình lại đứng yên giữa đường mãi thế kia?"

Tất cả camera độ phân giải cao và micro đều ghi lại tình huống ấy vô cùng rõ nét. Trên màn ảnh truyền hình trực tiếp, bình luận viên chỉ biết im lặng một cách kỳ lạ. Mà cách địa điểm xảy ra chuyện 20km, khán giả xem truyền hình trực tiếp tại Hội Hột cũng đều yên lặng như tờ, kính hồn bạt vía, nhìn nhau trân trối.

Màn hình nhanh chóng cắt hình ảnh quay xe Bằng Trình, đổi sang cảnh ba chiếc xe đang chạy đua phía trước. Phút chốc, tất cả khán giả tại hiện trường đều xôn xao bàn tán và kháng nghị, còn trong khung bình luận trực tiếp trên mạng cũng ngập tràn những lời chửi rủa, thóa mạ.

"Gian lận, có kẻ gian lận."

"Chớ má, tưởng đâu Bằng Trình ngẫu cỡ nào, hóa ra là xe điều khiển từ xa."

Các máy quay đồng loạt không ghi hình tại vạch xuất phát nữa.

Trong xe việt dã của Cảnh Minh im phăng phắc. Hà Vọng lên tiếng trước: "Bây giờ, tình huống bên kia thế nào?"

Cảnh Minh đáp: "Cứ chờ xem."

Trở lại với tình hình ở vạch xuất phát, sau tiếng quát tháo của nhân viên kỹ thuật, mười mấy đội dự thi đứng chờ gần đó ngo ngắc nhìn nhau, rồi rít hỏi phiên dịch tình huống cụ thể. Đội của Bằng Trình mặt mày xám ngoét.

Cho dù dễ dàng gạt được người ngoài nghề, nhưng những đội dự thi tại đây đều là dân nghiên cứu công nghệ không người lái. Vừa nhìn chiếc xe đột ngột tắt máy và chiếc máy bay vỡ nát, trong lòng mọi người đều hiểu rõ.

Đồng Thành tái mặt, vội đi đến xoa dịu tình hình, muốn kéo nhân viên kỹ thuật kia qua một bên để lo lót. Nhưng hiện trường có nhiều camera và phóng viên nước ngoài như vậy, cho nhân viên kỹ thuật kia một trăm lá gan, anh ta cũng không dám. Huống chi đội AD và đội của Pháp cực kỳ phần nộ, lớn tiếng đòi khiếu nại với ban tổ chức quốc tế.

Nhân viên kỹ thuật gạt tay Đồng Thành ra, quay người nói với nhân viên: "Bảo cáo ban tổ chức, lập tức phái tổ điều tra, có người gian lận."

Lần này, Đồng Thành thật sự cuống cuồng, lập tức chạy về xe gọi điện thoại cho tổng bộ ở Thụy Phong, nhất định phải tìm người móc nối, bung bít chuyện này. Thế nhưng làm sao có thể che giấu được, có "bạn bè nước ngoài" đã quay được cảnh ở hiện trường, bao gồm cuộc đối thoại của Đồng Thành và nhân viên kỹ thuật cũng như các hình ảnh nội bộ chụp chiếc flycam kia. Tất cả đang được chia sẻ điên cuồng trên mạng, tạo nên làn sóng phần nộ khủng khiếp. Những tuyến thủ ngoại quốc tức khắc gửi thư khiếu nại đến ban tổ chức quốc tế.

Nhóm Cảnh Minh ngồi trong xe không bao lâu đã nhận được tin từ ban tổ chức Bắc Kinh gửi đến: Tạm dừng cuộc thi, tất cả các đội đều ở yên đội lệnh.

Đỗ Nhục lo lắng: "Có khi nào lãnh đạo sẽ giấu nhem chuyện này đi không?"

"Không đến nỗi vậy đâu. Có thể bên ban tổ chức không biết chuyện này."

"Vậy nếu Bằng Trình tìm người móc nối thì sao?"

Cảnh Minh buồn cười: "Đội chủ nhà gian lận gây tai tiếng với bạn bè quốc tế, cho dù mười công ty Thụy Phong ra mặt chống lưng cũng không cứu được hần."

Huống chi chứng cứ đã được đưa đến chỗ Hội đồng quốc tế của cuộc thi rồi, Ban tổ chức Bắc Kinh làm sao bung bít được. Quả nhiên, sau một giờ chờ đợi, họ nhận được tin: Toàn bộ đội xe quay lại Hôi Hột.

"Mẹ nó!" Hà Vọng hả lòng hả dạ hô lên: "Đi xem kịch hay nào!"

Đỗ Nhược lo lắng nhìn Cảnh Minh: "Bằng Trình sẽ không nghỉ ngơi anh chứ?"

Cảnh Minh hừ lạnh: "Tự mình làm bậy, còn trách ai?"

"Nhưng bọn họ là tiểu nhân, hy vọng họ tự nhìn nhận lỗi sai của mình, có thể à?"

Cảnh Minh không nói gì nữa, trông về phía đường chân trời ngoài cửa sổ. Mặt trời ở thảo nguyên dần lên cao. Sáng nay, lúc gặp Đồng Thành, hắn vẫn còn hăm hở đắc ý. Giờ phút này, trong lòng hắn hân hân đã long trời lở đất rồi.

Anh chợt nhớ đến lời ba mẹ đã dạy hồi bé: Đừng rấp tâm hại người.

Lời này chắc hẳn ba mẹ Đồng Thành không dạy hắn rồi. Nếu hắn không có ý đồ xấu xa làm hại Duy Nhất, cố ý dâm vào nó thì làm sao Cảnh Minh xác định được chiếc xe kia có điều dị thường? Làm sao đến nỗi ngay cả các đội tuyển khác cũng phát hiện ra điều khác lạ, cùng nhau tố giác hắn chứ? Không thì Bằng Trình có lẽ đã thuận lợi hoàn thành cuộc thi và giành được giải thưởng kia rồi.

Bằng Trình một lòng rấp tâm hại người, kết quả lại thành tự hại mình.

Tất cả nhân viên liên quan đến cuộc đua lần này mau chóng trở về điểm xuất phát. Thành viên Hội đồng quốc tế mở cuộc họp báo trước mặt các đội dự thi. Trước phóng viên, truyền hình và đông đảo người hâm mộ, khán giả có mặt tại hiện trường, họ công khai sự thật xe Bằng Trình gian lận và tuyên bố quyết định vĩnh viễn xóa tên Bằng Trình trong tất cả các cuộc thi về lĩnh vực không người lái trên thế giới, đồng thời cam đoan sẽ kiểm tra gắt gao các thiết bị và xe khác lần nữa, đảm bảo không để chuyện gian lận này tái diễn. Ngoài ra, họ sẽ nhanh chóng rà soát và tăng cường các thiết bị kiểm tra cao cấp để phòng ngừa việc gian lận, hoan nghênh mọi người, bao gồm cả những đội dự thi, tố giác những hành động khả nghi.

Nhân viên ban tổ chức Bắc Kinh bày tỏ sẽ phối hợp chặt chẽ với Hội đồng quốc tế để điều tra kỹ càng vụ việc lần này, kể cả các nhân viên có liên quan đến sự việc, sớm đưa ra câu trả lời thỏa đáng cho mọi người.

Một phương án tối ưu cho mọi vấn đề, vừa nhanh chóng, quyết đoán lại hữu hiệu. Trước tiên có thể lập tức gạt bỏ chất vấn đối với Ban tổ chức và mọi suy đoán ở trong và ngoài nước. Truyền thông quốc tế bày tỏ sự hài lòng với phương án giải quyết này. Toàn bộ dư luận trong nước chĩa mũi giáo lên án và công kích Bằng Trình, bên cạnh đó cũng ủng hộ và đặt hết hy vọng vào đội Trung Quốc duy nhất còn lại là Prime.

Chủ đề "Bằng Trình gian lận làm ô nhục đất nước" được giật tít trên tất cả các kênh báo chí và truyền hình, thậm chí còn sốt dẻo hơn cả chặng đua ngày đầu tiên. Xét trên mức độ nào đó, sự việc ấy cũng giúp quảng bá cho cuộc thi lần này, khiến toàn dân đều biết đến nó.

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90

Toàn bộ chặng đua ngày thứ hai đều bị hủy bỏ, đội Ban tổ chức khẩn cấp vận chuyển các thiết bị phòng chống gian lận cao cấp hơn đến, tiến hành kiểm tra lần nữa.

Về phần nhóm đã hoàn thành xong chặng đua đặc biệt đầu tiên, phía Ban tổ chức sau khi trao đổi bàn bạc với bốn đội, đặc biệt là Prime, được các đội đồng ý hủy bỏ thành tích. Tất cả các đội dự thi vì sự việc ngoài ý muốn mà được nghỉ ngơi một ngày. Ban tổ chức Bắc Kinh quyết định cử nhân viên dẫn cả nhóm tuyển thủ đi tham quan cảnh sắc thảo nguyên trong ngày hôm ấy.

Bên họ nhàn nhã thư thái, nhưng bên ngoài thì sóng triều cuộn cuộn. Trong vòng một ngày, phía đối tác, đầu tư của Bằng Trình đều rút rút đưa ra thông báo rút vốn và điều động nhân viên kỹ thuật, cắt đứt hợp tác, vạch rõ giới hạn. Bộ khoa học kỹ thuật cũng bắt đầu lập tổ chuyên án, điều tra vấn đề Bằng Trình tham ô nguồn vốn đầu tư dự án. Thậm chí, vụ việc này còn liên lụy đến cổ phiếu công ty mẹ Thụy Phong, vừa mở phiên giao dịch đã rớt giá liên tục.

Còn Prime vì hành động rộng lượng đồng ý hủy bỏ thành tích đã nhận được vô số lời khen ngợi. Có điều, nhóm Cảnh Minh không chú ý đến một loạt sự kiện phát sinh sau đó.

Những đội dự thi đến từ các nước tâm thái cũng ôn hòa, chỉ một lòng thưởng thức khung cảnh phong tình của thảo nguyên, cười ngửa, uống trà, ăn thịt dê nướng, xem người dân tộc Mông Cổ múa hát, cười nói rộn rã không ngớt.

Người dân thảo nguyên nhiệt tình hiếu khách, đêm đó tổ chức hẳn một buổi lửa trại long trọng. Tất cả phụ nữ và đàn ông dân tộc Mông Cổ có chất giọng hay nhất trong phạm vi mấy chục dặm thảo nguyên đều cao hứng hát vang khúc dân tộc, hoan nghênh những vị khách đường xa đến chơi.

Chủ nhà hát xong lại đến khách khứa, mấy người ngoại quốc bình thường bộ dạng nghiêm túc nhưng lúc này thì hoàn toàn thư giãn. Đội Canada hát *Red river valley*, hai đội Mỹ cùng hợp ca bài *Oh! Susanna*, đội Anh hát bài *London bridge is falling down*, còn đội Nga cũng đóng góp tiết mục *Katyusha*. Đến lượt đội chủ nhà Prime, cả nhóm dứt khoát cùng nhau hát quốc ca của nước bạn bằng tiếng Trung.

Tuy bắt đồng ngôn ngữ nhưng giai điệu quen thuộc, lại thêm tiếng ca chất chứa sự ăn ý và tình cảm nồng hậu khó diễn tả bằng lời, tất cả cùng hòa giọng với nhau, âm thanh vang vọng khắp thảo nguyên bao la, trầm bổng dưới bầu trời đêm bát ngát. Vòm trời sao mùa xuân trên đỉnh đầu vẫn sáng lấp lánh và mê hoặc lòng người.

Đỗ Nhược ngẩng đầu ngắm trời sao nơi thảo nguyên, không kim được nhoeo môi cười thật tươi. Cảnh Minh nhìn thấy, khẽ khàng hỏi: "Uống trà cũng say hả?"

Đỗ Nhược cười rạng rỡ: "Anh không cảm thấy đây mới là bầu không khí nên có của cuộc thi sao?"

Cảnh Minh cong cong khóe môi: "Ai nói không phải?"

Cô cười khanh khách, nghiêng đầu tựa vào vai anh. Đêm thảo nguyên miên man, gió xuân hây hây thổi.

Bởi vì ngày mai phải thi đấu nên mới chín giờ, mọi người đã lên đường về khách sạn. Trên đường trở về, đội Prime và AD ngồi chung một chiếc xe buýt. Đội trưởng AD là một thanh niên vô cùng dí dỏm, cười bảo xe họ hôm qua bị lệch múi giờ nên chưa kịp thích ứng, để Prime giành mất oai phong, trận sau sẽ không nhường nữa.

Cảnh Minh sáng khoái đáp lời: "Được, nếu các anh giành được một giải nhất ở đoạn đua nào đó, tôi sẽ mời cả đội ăn lẩu."

Đội trưởng AD tò mò: "Lẩu là gì?"

Đỗ Nhược nhiệt tình giải thích cặn kẽ cho họ hiểu. Anh đội trưởng nghe xong, tròn xoe mắt, càng tò mò hơn, tuyên bố hùng hồn. Dù có giành được giải nhất ở đoạn đua nào hay không thì đều phải ăn cho bằng được.

Cảnh Minh ghen lời, hay lắm, lạc đề rồi!

***

Hôm sau, hơn bảy giờ, họ lại xuất phát đến đường đua. Dù mới sáng sớm nhưng người hâm mộ chỉ có tăng chứ không hề giảm, gần như gấp đôi hôm qua. Ai ai cũng hô to cổ vũ cho từng đội, có Prime, có AD, đội Pháp, đội Anh, đội Đức...

Cả khán đài đồng thanh cất cao giọng, hô khẩu hiệu: "*Thi đấu công bằng, khoa học kỹ thuật là nhất*" bằng tiếng Trung và tiếng Anh, phất chóc khiến tất cả các đội thi đều cảm động, bỏ lại cảm giác ảm đạm ngày hôm trước, tiếp tục lên đường.

Ở chặng đua thứ hai, quả nhiên xe đội AD biểu hiện hơn người, giành được vị trí top đầu, cạnh tranh với Prime. Đoạn 30km đầu tiên, xe họ thắng Duy Nhất với thời gian ít hơn 3 giây. Sau khi toàn bộ bốn nhóm chạy hết đoạn đua đầu tiên, kết quả thống kê đã có: AD giành được giải nhất.

Cảnh Minh cười nói với họ: "Xem ra đã quen múi giờ rồi nhỉ?"

Đối phương vui vẻ nháy mắt với anh. Đoàn xe lại tiếp tục tiến về phía trước, chạy hơn 400km, sau khi hoàn thành hết đoạn đặc biệt thứ năm thì cũng đã một giờ chiều. Có thể nói, chỉ trong buổi sáng mà đã lộ diện các đội xe thể hiện xuất sắc: AD, Prime, Nga, Anh, Đức, mỗi đội đều đạt được một giải nhất.

Đến giờ cơm trưa, tổ hậu cần của Ban tổ chức thống nhất phát cơm hộp. Vì đang ở khu vực hoang dã, điều kiện gian khổ nên mọi người đều ngồi trên mặt đất. Vậy nhưng khung cảnh trời cao đất rộng này ngược lại có cái hay riêng.

Tâm trạng Đỗ Nhược rất tốt, cô vừa ăn vừa trò chuyện với mấy thành viên đội mình, có điều không ăn được nhiều lắm. Dạ dày đau âm ỉ, có thể do thời gian này cô mệt nhọc quá độ. Cũng có thể do hôm qua ăn thức ăn của người dân tộc nên khó chịu. Khẩu vị cô không tốt, cộng thêm thời gian gấp rút, vừa đến giờ đã vội vàng thu dọn đồ đạc, chạy đến đoạn đường đua tiếp theo.

Đoàn xe hùng dũng phi một mạch về phía Tây, từ thảo nguyên đến sa mạc, phong cảnh không ngừng biến hóa ngoài cửa sổ. Vùng đất vàng rực nơi đoàn xe đi qua đều dấy lên cát bụi mù trời.

Những đoạn thi tiếp theo mỗi lúc một khó hơn, từng cuộc so tài cũng càng lúc càng quyết liệt. Suốt chặng đều gặp phải cánh xe không người lái và xe hậu cần xảy ra trục trặc, nhân viên kỹ thuật vội vàng sửa chữa. Cũng có không ít nhân viên không chịu được đường xá xóc nảy mà nôn mửa trên đường. Đây cũng là chỗ khắc nghiệt của giải Rally, thử thách sức chịu đựng của mỗi người và của từng chiếc xe.

Cả đoàn cứ thế băng qua rất nhiều phong cảnh khác nhau, cuối cùng đến những ngọn đồi đất vàng. Trong năm đoạn đua buổi chiều thì Prime giành được hai giải nhất, AD, Nhật và Pháp mỗi đội giành một giải nhất. Khi tất cả về đích ở Ngăn Xuyên thì đã hơn bảy giờ tối.

Trong màn đêm, nhóm người hâm mộ lớn tiếng reo hò cổ động cả đoàn xe. Lúc đi qua khu vực phòng vấn, có không ít đội đều dừng lại trả lời câu hỏi của phóng viên, trong đó có cả nhóm Cảnh Minh. Họ vừa dừng lại thì nhóm phóng viên đã ủa đến.

Đỗ Nhược đi cuối hàng, nhìn thành viên nhóm mình được phỏng vấn nhưng cô chỉ đứng phía sau. Một ngày vất vả, cô đã mệt lắm rồi, đầu óc có chút trì trệ. Cô đi một mình ra khỏi khu vực phỏng vấn, đứng chờ đồng đội ở cuối hành lang.

Ngắm nhìn Cảnh Minh trả lời phỏng vấn từ đằng xa, góc mặt đàn ông sắc nét, cả vẻ mặt bình thản của anh nữa, cô vô thức mỉm cười. Thế nhưng khi vừa cúi đầu sờ mũi, ánh mắt cô vô tình nhìn vào trong sân, nụ cười chợt cứng lại.

Vừa rồi, cô loáng thoáng thấy một bóng dáng quen quen đi về phía nhà xe, khá giống Quách Hồng. Sao gã lại chạy đến Ngân Xuyên? Có khi nào cô nhìn lầm không.

Đỗ Nhược nãy sinh nghi ngờ, bèn vội bám theo. Vừa chạy đến gần thì cô đã thấy có mấy tên phóng viên lén lút lút lút trong bóng tối, cầm máy ảnh đi về phía nhà xe. Bọn họ ra dấu tay với Quách Hồng, sau đó trốn sau lối thoát hiểm. Còn Quách Hồng cảm thiết bị gì đó đi về phía Prime No.3 đang đỗ trong gara.

Bên trong im ắng không một bóng người, Quách Hồng nhanh chóng chuồn đến bên cạnh Prime No.3, lấy dụng cụ từ bàn điều khiển gần đó, vừa toan mở nắp capô thì nghe tiếng quát giận dữ: "Anh làm gì thế?"

Quách Hồng có tật giật mình, mắt hồn mắt vía một phen, quay lại nhìn chỉ thấy có mỗi mình Đỗ Nhược thì bình tĩnh trở lại: "Ồ, cô Đỗ."

Cô mặc kệ giọng điệu bốn cột kia, nhìn chằm chằm phía sau gã, sai bước đi đến: "Đây là gì?"

Quách Hồng tức khắc giấu đi nhưng Đỗ Nhược đã đi đến bên cạnh, thấy rõ ràng đó là một thiết bị đầu cuối từ xa. Cô sùng sốt, phút chốc nghĩ đến phóng viên núp sau lối thoát hiểm thì đã hiểu ra mọi chuyện. Quách Hồng ráp tâm định bỏ vật này vào Duy Nhất, lát sau, khi đội Prime đến bảo trì xe, mở nắp capô lên phát hiện vật lạ, lấy ra xem sẽ bị bọn phóng viên mà chúng sắp xếp từ trước ủa ra chụp hình lại.

Đỗ Nhược vừa phẫn nộ vừa kinh tởm, chửi rủa thậm tệ: "Mặt anh quả thật dày đến mức dám làm ra chuyện bi ối như vậy!"

Quách Hồng thấy chuyện đã vỡ lở, cũng không buồn che đậy, bèn đổ tội: "Chuyện Bằng Trình nhất định là do đám người các cô động tay động chân..."

"Kẻ gian lận chính là Bằng Trình. Nếu các người có chút liêm sỉ thì không nên gây ra chuyện nhục nhã như vậy, còn gian lận ngay tại sân nhà của mình nữa chứ. Bây giờ còn muốn hăm dọa chúng tôi à? Đi!" Đỗ Nhược bước đến lôi kéo hắn. "Tất cả phóng viên đều đang ở bên ngoài, tôi phải..."

"Cút đi con diêm!" Quách Hồng hét mạnh.

Đỗ Nhược va vào kệ đựng dụng cụ, vật kim loại đụng nhau kêu leng keng.

"Tao làm xong việc rồi sẽ xử đến mày." Gã gằn giọng mắng chửi rồi lại quay đi, định mở nắp capô lên.

Đỗ Nhược xông đến, giật lấy thiết bị điều khiển từ xa, ném thẳng xuống đất khiến nó vỡ tan tành.

"Tao giết chết mày!" Quách Hồng nổi giận, vung tay tát vào mặt Đỗ Nhược như trời giáng.

Đỗ Nhược nỏ đom đóm mắt, người đụng vào thân xe, bụng nện vào kính chiếu hậu, cơn đau nhức dội lên. Cô bám chặt Duy Nhất, đau đến suýt ngất, há miệng nhưng lại không thể cất lên nổi âm thanh nào, đôi mắt đỏ quạch, miệng mũi toàn mũi máu tanh.

Trong cơn tức giận, Quách Hồng nhìn cô gái mảnh mai đến mức không có sức đánh trả, cười dâm tà, đưa tay túm lấy cổ cô lôi đến trước mặt mình. Nhưng gã chưa kịp hành động tiếp đã nghe thấy tiếng bước chân cấp tốc chạy đến.

Gã vừa quay đầu lại đã thấy Cảnh Minh phùng phùng lửa giận tiến đến, nhấc chân đạp thẳng vào ngực mình, sức lực mạnh đến độ Quách Hồng văng xa vài mét. Gã đâm vào vách tường trong nháy mắt, đau đến nhăn nhó mặt mày, hít thở cũng khó khăn. Cảnh Minh không nói một lời, lửa giận bốc lên bao phủ toàn thân, rút một ống thép trên kệ rồi đi về phía Quách Hồng, ánh mắt lạnh lẽo như muốn giết người.

Quách Hồng run rẩy lùi về phía sau, giờ tay lên van nài: "Đừng, đừng, đừng, tôi..."

Đỗ Nhược đang tựa vào bên thân xe, thấy thế vô cùng khiếp sợ, cổ hết sức nhắc người dậy: "Cảnh Minh, em không..."

Nhưng Cảnh Minh đã vung ống thép quất xuống đầu Quách Hồng, "bụp" một tiếng sắc ngọt đến lạnh người. Đỗ Nhược kinh hãi, hai chân nhũn ra. Còn Quách Hồng thì vỡ đầu chảy máu, miệng phun máu tươi, mặt trắng bệch như người chết.

Cú đánh đầu tiên, ống thép quét qua vách tường nên lực đánh cũng giảm phần nào, Quách Hồng còn có thể cử động. Khao khát được sống sót thôi thúc gã dùng hết sức bình sinh lê lét bò trốn, nhưng thương tích gã khá nặng, làm sao thoát được.

Cảnh Minh lạnh lùng nhìn gã, tay siết chặt ống thép, nâng lên lần nữa. Đỗ Nhược sợ đến mức khóc rồi cả lên: "Cảnh Minh, anh đừng như vậy! Cảnh Minh!"

Nhưng dường như anh không nghe thấy, lại quật thật mạnh vào gáy của Quách Hồng lần nữa.

"Cảnh Minh!" Nhóm Hà Vọng và Vạn Tử Ngang chạy đến hô to.

"Cánh Minh!" Đỗ Nhược nhào vào ngực anh, khóc nức nở. "Em không sao, em không sao. Cánh Minh, anh đừng như vậy. Em không sao."

Anh ôm chặt lấy thân thể run lẩy bẩy của cô, lồng ngực đập phồng kịch liệt, mắt đỏ lên, long sòng sọc, nghiêng rằng muốn bước đến đập cho Quách Hồng thêm một cú.

Đỗ Nhược liều mạng ngăn cản: "Cánh Minh, em..."

Đột nhiên, cơn đau quặn kịch liệt nơi khoang bụng ập đến. Trước mắt bỗng tối sầm, cô khuỵu xuống trước mặt anh. Cánh Minh hét hoảng ngồi xổm xuống ôm lấy cô, lo lắng hỏi: "Em đau chỗ nào?"

Đỗ Nhược nắm chặt tay anh, vừa hé môi đã phun ra một ngụm máu tươi lên ngực anh. Ánh mắt cô thất thần, chỉ kịp thấy khuôn mặt kinh hoàng của Cánh Minh rồi ý thức hoàn toàn chìm vào bóng tối.

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cánh Minh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91

Đêm khuya, tại bệnh viện Ngân Xuyên.

Cánh Minh tựa vào vách tường hành lang, cúi thấp đầu, đôi mắt vô hồn, không biết tâm trí đã trôi về nơi nào. Nhóm Hà Vọng và Vạn Từ Ngang bồn chồn chờ bên cạnh.

Cửa phòng cấp cứu bỗng bị đẩy ra, Cánh Minh lập tức ngẩng đầu, sải bước đi đến.

"Ai là người nhà bệnh nhân?"

"Là tôi." Cánh Minh vội hỏi: "Bác sĩ, tình trạng cô ấy thế nào?"

"Xuất huyết dạ dày vô cùng nguy hiểm, phải lập tức phẫu thuật."

Cánh Minh thoáng giật mình, khẽ nghiêng đầu giống như nghe không hiểu: "Cô ấy bị người ta đẩy một cái, sao lại..."

"Cô ấy có bệnh dạ dày nặng, cậu không biết à? Cộng thêm va đập mạnh bên ngoài..." Bác sĩ nghi ngờ: "Cậu có quan hệ thế nào với cô ấy?"

"Là chồng."

"Ký vào đơn đồng ý phẫu thuật đi."

Cánh Minh nhận lấy đơn, nhìn lướt qua, vừa định ký lại thấy một hàng chữ: "Bệnh nhân và gia đình bệnh nhân đồng ý chấp nhận những nguy hiểm bất khả kháng có thể xảy ra trong ca phẫu thuật." Bút trong tay chợt khựng lại, anh ngẩng đầu, căng thẳng hỏi: "Phẫu thuật có nguy hiểm gì?"

Bác sĩ giải thích: "Bất cứ cuộc phẫu thuật nào cũng đều tiềm ẩn nguy hiểm, không ca nào có thể đảm bảo trăm phần trăm cả."

Mặt Cánh Minh tái mét: "Các người là bác sĩ, tình huống như vậy không phải hiếm thấy, sao có thể nguy hiểm chứ."

Chu Thao khuyên: "Cánh Minh, đơn đồng ý phẫu thuật nào cũng đều như vậy, là quy trình thôi. Cậu yên tâm đi, không xảy ra chuyện gì đâu."

Cánh Minh mắt đỏ quạch: "Nếu xảy ra chuyện thì sao? Tôi biết tìm ai đòi người."

Chu Thao sùng sốt. Cánh Minh đưa tay lên vuốt mặt mình, ép buộc bản thân tỉnh táo lại, hít sâu vào, cầm bệnh ra, nhanh chóng ký hai chữ "Cánh Minh" vào bên dưới góc phải. Nhìn nét chữ cũng thấy được nỗi run sợ của anh.

Bác sĩ và y tá nhanh chóng lui lại tờ đơn, đóng sầm cửa phòng phẫu thuật. Cánh Minh đứng nguyên đó, thân thể cứng đờ chết lặng, song hai tay đang siết chặt thành nắm đấm vẫn run rẩy. Một lúc lâu sau, anh mới quay trở lại vách tường, ngồi xổm xuống, vùi đầu vào khuỷu tay.

Hơn ba giờ sau, ca phẫu thuật kết thúc, y tá đi ra báo tin: "Ca mổ rất thành công, người nhà có thể yên tâm rồi."

Người được đẩy ra, Cánh Minh tức khắc bật dậy chạy đến. Khuôn mặt Đỗ Nhược trên giường bệnh trắng bệch như tờ giấy, ngay cả môi cũng tái nhợt, hai mắt nhắm nghiền, yên tĩnh quá mức khiến lòng anh rối bời. Chỉ thoáng nhìn cô, nước mắt anh liền rơi xuống.

"Không sao rồi." Anh cầm bàn tay lạnh lạnh bé nhỏ ấy, hơi thở run run. "Không sao rồi."

***

Cảnh Minh bước ra khỏi văn phòng bác sĩ, Hà Vọng hỏi ngay: "Bác sĩ nói thế nào?"

"Dặn dò chút việc cần chú ý sau phẫu thuật thôi."

Cả nhóm Vạn Tử Ngang đều thở phào: "Không sao thì bọn tôi cũng yên tâm rồi."

Cảnh Minh có chút mệt mỏi: "Muộn quá rồi, các cậu về hết đi. Nghỉ ngơi cho tốt, chuẩn bị cho chặng đua sau."

Mọi người nghe lời này của anh liền hiểu, cũng không ai ngạc nhiên, vì Cảnh Minh sao có thể để một mình Đỗ Nhược ở lại Ngân Xuyên chứ. Không ai nói gì nhiều, chỉ cam đoan: "Yên tâm, bốn ngày sau, bọn tôi sẽ đưa Duy Nhất về lại Bắc Kinh."

Cảnh Minh gật đầu: "Nhờ hết vào các cậu."

Anh lần lượt bắt tay từng người. Cuộc chia tay vội vã diễn ra trong hành lang bệnh viện cùng lời hẹn gặp lại ở Bắc Kinh.

Cảnh Minh dỗi mắt tiễn tám người bọn họ rời đi rồi mới quay về phòng bệnh. Đỗ Nhược đang ngủ say, trên tay vẫn gắn kim truyền dịch. Tối nay, cô phải truyền mười mấy lọ thuốc.

Anh đi đến, ngồi xuống mép giường, nhìn khuôn mặt xanh xao nhợt nhạt của cô, nhất thời hàng mày cau lại thật chặt. Anh đưa tay che mắt, môi run run, nước mắt chảy xuống thành hàng. Điện thoại trong túi bỗng rung lên, anh vội đứng dậy ra khỏi phòng bệnh, đến lối cầu thang bộ mới bắt máy: "A lô?"

Trần Hiền báo cáo: "Cảnh tổng, mọi chuyện đã làm xong. Chúng ta vạch trần toàn bộ chuyện xấu mà Bằng Trình đã làm, chị Dương Thù cũng lấy danh nghĩa Khoa học kỹ thuật Xuân Hòa khiếu nại công khai với Ban tổ chức."

Quách Hồng có thể thuận lợi đến gần xe đưa đúng lúc bảo vệ không có mặt, camera giám sát nhà để xe cũng "vừa khéo" trục trặc. Việc này không đơn giản chỉ là phía Ban tổ chức thất trách. Bằng Trình nhất định đã mua chuộc một số nhân viên nội bộ, ngay cả việc gian lận lúc trước cũng không thoát khỏi liên quan, có khả năng rất lớn là trong ứng ngoại hợp.

"Tình huống bây giờ thế nào?"

"Chị Dương Thù đã bí mật tìm rất nhiều kênh truyền thông để công khai việc này."

Cảnh Minh im lặng. Một ngày trước, Bằng Trình gian lận, anh không hề mượn sức ép từ dư luận để làm lớn vụ việc, cũng chưa từng giấu đồ bìm leo. Nhưng lần này, chúng muốn chơi lớn cỡ nào thì anh sẽ chơi lớn cỡ đó.

"Cậu chuyển lời tới Dương Thù, tôi muốn bọn chúng ngồi tù."

"Vâng."

Cảnh Minh trở về phòng bệnh, Đỗ Nhược vẫn còn ngủ say. Anh rón rén đi đến, trông chừng bên giường, cúi đầu hôn lên mu bàn tay lạnh ngắt của cô.

Anh thức suốt cả đêm, luôn túc trực bên cạnh không dờn mắt, đến giờ thì gọi y tá đổi thuốc. Mãi cho đến năm giờ sáng, tay Đỗ Nhược mới khẽ cử động, người như thoát khỏi cơn mơ đang đắm. Cảnh Minh cho rằng cô sắp tỉnh, bèn cất tiếng gọi: "Nhược Xuân!"

Một hàng lệ từ khóe mắt chảy xuống, cô hấp háy cổ mở mắt ra, tay vô thức nắm chặt tay anh, nức nở: "Xe... phóng viên... muốn hại anh... Cảnh Minh, cẩn thận... Họ muốn hại anh."

Cô thở hỗn hển vài hơi rồi lại khép mi mắt, chìm vào giấc ngủ, chỉ còn lại nước mắt ướt đầm bên huyệt thái dương. Cảnh Minh hít thật sâu kìm nén nỗi lòng, đưa ngón cái nhẹ lau nước mắt cho cô.

***

Khi Đỗ Nhược tỉnh lại không biết là mấy giờ. Nắng xuân chiếu vào từ rèm cửa sổ dịu dàng và ấm áp. Trong phòng bệnh yên tĩnh, vết thương trên bụng truyền đến cảm giác đau râm ran khiến cô khó chịu nhăn mày.

Quay đầu lại nhìn chiếc giường gấp nhỏ nhỏ bên cạnh, chăn vẫn còn tung ra, chưa gấp lại. Cô biết nhất định Cảnh Minh đã ngủ ở đây. Chiếc giường nhỏ như thế, anh nằm co cuộn trên đó ắt hẳn cũng không thoải mái.

Cô đang nhìn chăm chăm chiếc giường kia thì cửa phòng bệnh bị đẩy ra. Cảnh Minh cầm bình giữ nhiệt đi vào, khẽ sùng sốt: "Em tỉnh rồi sao?"

"Có phóng viên." Giọng cô khàn đặc. "Cảnh Minh, trong gara có phóng viên."

Cảnh Minh giật mình, không ngờ chuyện đầu tiên khi cô tỉnh lại vẫn là lo cho anh.

"Anh không sao." Cảnh Minh nắm tay trấn an cô. "Nhược Xuân, trong xe có camera và thiết bị ghi chép mà, em quên rồi sao?"

Cô ngậy người chốc lát mới áp ứng: "Em nhất thời cuồng cuồng nên quên mất."

Nói xong, mắt cô cong cong, lúc này mới thấy thật sự nhẹ nhõm. Anh chỉ sờ trán cô, không nói gì đến mấy chuyện khác.

***

Việc Bằng Trình mua chuộc nhân viên Ban tổ chức, gian lận, hãm hại đội xe trong nước bùng phát thành sự kiện lớn trong xã hội. Lãnh đạo hạ lệnh tra xét rõ, một khi thăm tra ra ngọn nguồn thì bất kể là Thụy Phong, Bằng Trình hay những kẻ có liên quan đều không tránh khỏi cái kết vương vờng lao lý.

Kể ra cũng thật nực cười. Đám Đồng Thành, Quách Hồng đều không có lòng chuyên tâm nghiên cứu, kỹ thuật và kết cấu của xe mình không đạt chuẩn thì thôi đi, còn ngu xuẩn đến mức không biết rằng tất cả các xe dự thi đều có camera ghi lại hành trình nhằm cung cấp cho đội chế tạo xe các số liệu phục vụ mục đích nghiên cứu, cải tiến sau này. Trộm gà không được còn mất nắm gạo, tự nộp mạng đến cửa, đúng là chuyện cười lớn nhất năm.

Đỗ Nhược thắc mắc: "Em bị sao thế?"

"Xuất huyết dạ dày, anh gọi bác sĩ đến khám đã." Anh ấn chuông.

Bác sĩ nhanh chóng đến kiểm tra, bảo cô nghỉ ngơi cho tốt, lại dặn dò: "Tạm thời không được ăn. Chừng nào xì hơi được thì có thể ăn cháo loãng, nhưng không thể ăn nhiều. Phải chú ý giữ cho tâm trạng thoải mái."

Đỗ Nhược như mất hồn, không chú ý lắng nghe.

Trái lại, Cảnh Minh tỏ ra rất nghiêm túc: "Chỉ có thể ăn cháo trắng hay là có thể thêm rau và thịt."

"Thêm lượng vừa đủ thôi, chú ý cân bằng dinh dưỡng."

Bác sĩ vừa đi, Đỗ Nhược yếu ớt hỏi: "Giờ là mấy giờ?"

"Một giờ chiều." Anh nhìn cô với ánh mắt cảnh giác. "Sao vậy?"

"Nhóm Hà Vọng đến đâu rồi? Em muốn xem cuộc thi." Về mặt cô tiều tụy, nhưng ánh mắt lại sáng ngời.

Cảnh Minh cau mày: "Em không nghe bác sĩ nói sao? Phải nghỉ ngơi nhiều."

"Chỉ xem thôi mà, không sao đâu." Cô nhỏ giọng kháng nghị: "Người em đau, muốn phân tán sự chú ý."

Anh khựng lại, dịu giọng: "Đau chỗ nào?"

"Bụng." Cô đau đến nhăn nhó mặt mày.

Cảnh Minh vén chăn lên xem, vươn tay vào, bàn tay nóng hổi đặt lên bụng cô, truyền đến cảm giác ấm áp. Cô ngơ ngác tròn xoe mắt, ồ, đúng là con đau giảm đi khá khá.

Cảnh Minh dặn: "Sau này, có chuyện gì cũng đừng bày đặt 'anh hùng rom', nghe không?"

Không ngờ cô lại cãi cớ: "Nhưng em không cho phép bọn chúng đụng vào xe của chúng ta, ai cũng không được."

Cảnh Minh gằn giọng: "Vậy cũng không đáng để em..."

"Ai muốn hại anh, em sẽ liều mạng với người đó."

Cảnh Minh ghen hòng lặng thinh. Trong phòng bệnh bỗng chốc yên tĩnh như tờ, chỉ có ánh nắng rọi vào và gió xuân lay động rèm cửa phất phơ.

"Anh còn nói em hả?" Cô lí nhí: "Anh cũng kích động có thua gì đâu."

"Anh chỉ..." Anh nói được một nửa thì im bặt. Anh chỉ sợ không bảo vệ được mọi người thôi.

Cô nghĩ đến gì đó, lại thăm dò: "Quách Hồng thì sao?"

Cảnh Minh cười lạnh: "Chết rồi."

"..."

Anh cau mày, dường như rất phẫn nộ khi nhắc đến tên gã kia. "Bị cảnh sát giải đi rồi."

May nhờ cô kéo anh lại sau cú đánh thứ hai, nếu không, Quách Hồng sẽ tàn phế, anh cũng không thể bình an vô sự ngồi đây.

"Ủm." Đỗ Nhược lăm bằm, lát sau lại khẽ hỏi: "Cảnh Minh..."

"Hử?"

"Em muốn xem thi..."

Tay anh vẫn đặt trên bụng cô, mắt liếc sang: "Anh ừ như vậy vẫn không thoải mái sao?"

Tim Đỗ Nhược lơ nhịp, cô im lặng quay đầu đi, lát sau lại nghe thấy giọng của bình luận viên: "*Nhóm thứ tư trong đoạn đua thứ sáu hôm nay có Nhật Bản...*"

Đỗ Nhược quay đầu lại, một tay Cảnh Minh giờ di động ra trước mặt cô. Cô sợ anh mệt, định tự mình cầm thì anh né tay đi, gất gồng: "Rốt cuộc em có xem không?"

Thế nên cô đành để mặc anh. Xem xong đoạn đường đua thứ sáu của nhóm thứ tư lại đến chặng đua bình thường dài đằng đẵng. Đoàn xe đã đến địa phận Thanh Hải, dẽ bò thong dong trên cao nguyên, hoa xuân nở rộ khắp vùng. Trời xanh có biếc, núi non trùng điệp, cảm giác như đang xem một bộ phim về thiên nhiên hoang dã.

Đỗ Nhược xem không được bao lâu thì mí mắt nặng trĩu, cứ thế ngủ thiếp đi. Mới mở xong nên cơ thể cô vẫn còn rất yếu. Cảnh Minh nghe thấy tiếng hít thở đều đặn của cô mới bỏ điện thoại xuống, tay kia cũng rút ra khỏi chăn. Ngắm nhìn khuôn mặt yên bình của cô gần trong gang tấc, chốc lát sau, cơn buồn ngủ ập đến, anh cũng gục bên giường.

***

Hai ngày tiếp theo, Cảnh Minh vẫn canh giữ suốt ở phòng bệnh, đút cô ăn cháo, bế cô vào nhà vệ sinh, tán gẫu với cô... Tuy vậy, cô vẫn thường hay ngủ thiếp đi trong lúc đang nói chuyện với anh.

Đến buổi tối hôm thứ ba sau phẫu thuật, cũng là buổi tối thứ năm của cuộc thi, Đỗ Nhược chợt thô thể với Cảnh Minh: "Ngày mai, em muốn về Bắc Kinh."

Cảnh Minh cự tuyệt mà chẳng hề ngẩng đầu lên: "Không được."

Đỗ Nhược than thở: "Nhưng mai là ngày cuối cùng rồi, đích đến của cuộc thi đó."

"Cho nên?"

"Nếu Duy Nhất thắng, chúng ta sẽ giành được chức vô địch."

"Nếu cuối cùng vẫn giành được, có đến hiện trường hay không cũng đều giống nhau thôi."

"Không giống." Đỗ Nhược quả quyết.

Cảnh Minh nhìn xoáy vào mắt cô: "Không giống chỗ nào?"

Đỗ Nhược cũng nhìn thẳng vào anh: "Em muốn nhìn thấy anh đứng trên bục lĩnh thưởng, nhìn anh đạt được giải vô địch thế giới. Hoa tươi, tiếng vỗ tay, giải thưởng, địa vị, danh dự, lịch sử... tất cả mọi thứ. Cảnh Minh, tất cả những thứ đó vốn thuộc về anh. Em phải tận mắt chứng kiến một lần nữa chúng được khoác lên người anh."

Cô lại cười khê khàng, dáng vẻ hạnh phúc vô vàn: "Em chờ ngày này đã lâu lắm rồi, anh cũng biết là em rất chú trọng hình thức mà. Hơn nữa, em còn muốn chứng kiến, được ở bên cạnh nhìn Duy Nhất chạy hết lộ trình. Mấy ngày qua không thể theo sát, em cứ tiếc hùi hụi. Em biết anh cũng tiếc nuối vô cùng mà." Rồi cô nhấn mạnh: "Cảnh Minh, em phải đi."

Cảnh Minh nhìn cô một lúc lâu mới gật đầu.

***

Sáng ngày thi thứ sáu, Cảnh Minh đưa Đỗ Nhược về Bắc Kinh. Suốt quãng đường, cô đều nép vào lòng anh nhắm mắt dưỡng thần, vẻ mặt yếu ớt mà yên bình đến lạ.

Buổi chiều, họ về đến Bắc Kinh, đi đến điểm cuối cuộc thi ở dưới chân Bát Đạt Lĩnh. Hai người ngồi trong khu VIP, cùng tất cả người hâm mộ chờ đợi đoàn xe chiến thắng trở về. Sáu ngày sáu đêm lặn lội đường xa, mười chín đội xe sắp quay về vạch xuất phát.

Đoạn đua cuối cùng là vùng đồng hoang cách Bát Đạt Lĩnh 20km. Trải qua sáu ngày thi đấu, tính giờ theo những chặng thi đặc biệt, trước mắt, thời gian của Prime là ít nhất, xếp hạng nhất toàn giải. Tiếp theo là đội AD đứng thứ hai, chỉ chênh lệch nhau 28 giây. Nếu không có gì ngoài ý muốn, Prime sẽ giành được chức vô địch.

Nhưng còn chưa đến giây cuối cùng của cuộc đua, không ai có thể nói chắc được điều gì. Trước ngày đua chặng cuối, đội Pháp bất ngờ bị lật xe, rớt khỏi top 3.

Cách thắng lợi càng gần thì mong đợi càng lớn. Ngày thi cuối cùng chiếm được sự chú ý lớn chưa từng có: Tỷ lệ người xem truyền hình trực tiếp cao nhất trong gần mười năm qua, các website phát sóng trực tiếp cũng nghẽn băng thông. Không khí tại hiện trường nóng vô cùng, ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào màn hình lớn.

Nhằm đây không khí hồi hộp lên cao trào, Ban tổ chức đã cho bốn đội đứng đầu bốn nhóm thi chung ở nhóm cuối cùng. Sau khi ba tổ kia thi xong thì trận cuối cùng của cuộc đua marathon sáu ngày sáu đêm cũng theo đó bắt đầu.

Trên màn hình lớn, Đỗ Nhược nhìn bốn chiếc xe dừng tại vạch xuất phát của đoạn đường đua. Duy Nhất của họ như đứa con trai thân yêu đã trèo đèo lội suối, chờ đợi giây phút được trở về nhà. Cô chưa bao giờ căng thẳng như giờ phút này, siết chặt tay Cảnh Minh bên cạnh.

Nghe tiếng súng lệnh vang lên, bốn chiếc xe lao đi như bay, tạo nên bốn vệt màu trên đồng nội mùa xuân. Chúng chạy bám sát nhau gắt gao.

Còn ánh mắt của Cảnh Minh và Đỗ Nhược trước sau vẫn nhìn chăm chăm vào hình ảnh chiếc xe màu xanh kia. Tay họ nắm chặt lấy nhau, Duy Nhất tự do rong ruổi giữa đất trời bao la. Nó chạy nhanh như chớp, như thể đang từ quá khứ xa xôi sáu, bảy năm trước chạy thẳng một đường về phía họ, về tương lai phía trước.

Mang theo ký ức thời niên thiếu, mang theo nước mắt và nụ cười, huy hoàng và thất bại, cả đau khổ lẫn vui sướng của họ, vượt qua mưa gió, chạy thẳng về đây. Nó tự do, phấn khởi, ngông cuồng và đầy hoài bão, luôn luôn kiên định, mãi mãi quật cường, bình tĩnh và sáng suốt, thẳng tiến không sòn.

Duy Nhất như một chàng thiếu niên trẻ trung đầy mộng ảo, mang theo mơ ước của tất cả mọi người lao thẳng về đích.

Trong tích tắc, tất cả khán giả tại hiện trường đều bật dậy, reo hò gào thét, hoan hô dậy sóng. Còn Đỗ Nhược thì giàn giụa nước mắt, lồng ngực Cảnh Minh phập phồng. Anh không nói lời nào, chỉ ôm siết cô vào ngực, hôn lên tóc cô.

Hơn mười phút sau, trong tiếng hoan hô điên cuồng của người hâm mộ, Duy Nhất cùng mười tám chiếc xe khác trở lại dưới chân trường thành. Xe việt dã hậu cần của mỗi đội cũng lần lượt trình diện.

Cảnh Minh và Đỗ Nhược đi đến nghênh đón đồng đội. Cửa xe mở ra, Hà Vọng cười rạng rỡ nhảy xuống, bỏ thẳng vào ngực Cảnh Minh: "Bọn mình về rồi đây!"

Nhóm Vạn Từ Ngang, Chu Thao, Đồ Chi Viễn toàn bộ nhảy xuống ôm chặt lấy nhau.

Họ đã trở lại rồi, trải qua bảy năm đầy khổ đau và gian khó, rớt cuộc, họ đã trở lại rồi! Đỉnh cao của thế giới chẳng qua chỉ là nơi mà họ từng đặt chân đến, là nơi mà họ vẫn luôn tìm kiếm không thôi, thật muốn quay trở về nơi ấy. Và ngày hôm nay, họ thật sự đã chạm tay đến đỉnh cao ấy một lần nữa, cảm xuống ngọn cờ lớn mang tên: "Prime".

***

Trong lễ trao giải, Cảnh Minh nhận lấy cúp do đích thân ông Pulake - Phó Chủ tịch Hội đồng tổ chức cuộc thi không người lái quốc tế trao tặng. Trong khoảnh khắc ấy, pháo nổ vang rền chúc mừng đội vô địch, tiếng vỗ tay vang dậy như sấm, đèn flash chớp nháy chói lóa.

MC mời đội trưởng phát biểu cảm nghĩ, Cảnh Minh hơi khom người, kề sát vào micro, kiêu ngạo nói: "Hôm nay, tôi ở đây để nói cho mọi người biết: Ai mới là Big Boss."

Cả hiện trường phút chốc cười vang. Tất cả phóng viên, các đội dự thi, khán giả đều vừa cười vừa gào lên: "Là anh!"

Ngay cả các thành viên Prime bên cạnh cũng hô lớn: "Là cậu!"

Đỗ Nhược ngược nhìn anh, nhìn giấy kim tuyến bay lá tả, gương mặt nghiêng của Cảnh Minh rất đỗi chân thật dưới ánh mặt trời. Giờ khắc này, anh tự tin, kiêu ngạo, mang theo vẻ ngông cuồng và kiêu hãnh trời sinh hết như chàng trai thuở xưa.

Thật tốt quá, anh đã trở lại rồi! Chàng trai ngày trước, chàng trai tốt nhất trần đời trong mắt cô đã thật sự trở lại rồi.

Lúc Đỗ Nhược đang đắm đuối ngắm nhìn, dường như anh cảm nhận được ánh mắt cô, liền quay đầu lại. Bốn mắt họ giao nhau qua những sợi kim tuyến lấp phát. Dưới sân khấu là tiếng hoan hô rền trời. Anh cười với cô, ánh mắt mê đắm, trong đôi mắt như chứa đựng cả bầu trời sao hết như năm đó.

Cảnh Minh ôm lấy eo Đỗ Nhược, kéo cô đến sát bên cạnh mình, cúi đầu đặt một nụ hôn nồng cháy lên môi người con gái anh yêu tha thiết. Dưới sân khấu vang lên tiếng hò hét chói tai. Khoảnh khắc ấy, ước mơ của cô cũng trở thành sự thật.

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92

Khoảng khắc Cảnh Minh đứng trên bục nhận giải dưới chân trường thành hôn Đỗ Nhược trước mặt khán giả toàn thể giới đã trở thành một trong những hình ảnh kinh điển của mùa giải này, cũng là tiêu điểm bàn luận của các kênh truyền thông và mạng xã hội.

Đa số người hâm mộ lão làng đều là phái nam, họ vui vẻ chúc mừng, thường đùa là "Người thành đạt, ước gì mình được như anh ấy". Còn những fan mới phần lớn là nữ, họ than trời trách đất, oán thán nam thần đã có chủ, không vui gì hết. Có một bộ phận nhỏ phi báng Đỗ Nhược, gặp phải một nhóm người mắng trả: *"Nói cứ như nam thần còn độc thân thì mấy người có cơ hội vậy. Nữ thần Nhược Nhược xinh đẹp của tôi vừa có khí chất vừa khiêm tốn. Thạc sĩ Berkeley đấy, trong tay còn cả tá bản quyền sáng chế nhé. Nhìn lại bản thân đi, có tài năng gì? Cào bàn phím chắc?"*

Đỗ Nhược không có thói quen lên mạng xã hội xem tin tức, không biết gì về chuyện sốt dẻo trên đó cả, nhưng vẫn thường xuyên dạo diễn đàn của trường cũ. Không khí ở đó hài hòa, có rất nhiều sinh viên là fan trung thành của Prime năm xưa, cho nên đều là những bình luận chúc mừng, khiến cô chợt nhớ đến thời gian còn đi học.

Nửa tháng sau, đề tài về cuộc thi dần dần giảm nhiệt trên mạng. Nhưng bất kể ra sao, chỉ trong thời gian ngắn, mười thành viên của Prime đều có người hâm mộ của riêng mình, cũng lần nữa làm giới khoa học kỹ thuật dậy sóng.

Khi đài truyền hình Trung ương thực hiện bản tin về hiện tượng này đã phỏng vấn học sinh tiểu học. Các em nhỏ phấn khích trả lời:

"Bây giờ hâm mộ ngôi sao là xưa rồi, nếu có thần tượng thì phải thần tượng đại thần khảo học kỹ thuật cơ."

"Em thích anh Cảnh Minh nhất. Sau này lớn lên, em muốn đến làm việc cho Khoa học kỹ thuật Xuân Hòa."

...

Đồng thời, Khoa học kỹ thuật Xuân Hòa cũng nhận được sự hỗ trợ hết mình từ Chính phủ, trực tiếp triển khai hợp tác mật thiết với Bộ Khoa học kỹ thuật, Bộ Giao thông và các bộ ban ngành có liên quan khác, thúc đẩy tuyến đường sắt đô thị không người lái, tàu hỏa không người lái... và nhiều hạng mục quy mô lớn thuộc chiến lược phát triển quốc gia.

Hôm ấy, nhóm Dương Thủ và Dịch Khôn thảo luận về công trình đường sắt đô thị không người lái với ban lãnh đạo Bộ giao thông. Sau khi ra khỏi tòa nhà, Dương Thủ đứng hút thuốc ven đường, nhìn con phố xe cộ qua lại như thoi, không khỏi thờ dãi: "Trước đây, tôi đã nghĩ đến Xuân Hòa sẽ có ngày hôm nay, nhưng không ngờ nó lại đến nhanh như vậy. Chắc, Cảnh Minh thật lợi hại."

Dịch Khôn đứng bên cạnh, ngắm cảnh Bắc Kinh vào cuối tháng Tư xuân ý dào dạt, chợt cảm khái: "Có đôi khi, tôi cảm thấy rất hâm mộ cậu ta."

Dương Thủ nhướn mày, không ngờ anh lại chính miệng thốt ra lời này: "Sao lại nói vậy?"

"Có một nhóm chiến hữu đáng tin cậy, không xa không rời."

"Anh không nghĩ đến, có thể kết nối nhóm người kia là vì cậu ấy xứng đáng sao?"

Dịch Khôn thoáng sững sờ, quay đầu nhìn cô.

Dương Thủ cười nhạt: "Anh và cậu ấy khá giống nhau, nhưng không phải cùng một kiểu người."

Dịch Khôn nghĩ ngợi rồi đáp: "Chắc vậy."

***

Hai tuần sau khi cuộc thi kết thúc, Đỗ Nhược không đi làm, ngày ngày ru rú ở nhà tĩnh dưỡng. Di Minh Y thuê hai đầu bếp dinh dưỡng cho cô, ba bữa mỗi ngày ăn uống bài bản, nói bệnh dạ dày rất khó trị dứt điểm nên nhất định phải chú ý ăn uống, từ từ bồi dưỡng trong thời gian dài mới khỏi hẳn được.

Đỗ Nhược ngoan ngoãn phối hợp, cả ngày chỉ ở nhà ăn uống, đọc sách, trồng hoa chăm vườn, chơi đùa với Eva và Wall-E. Cảnh minh sợ cô nhàn rồi quá sinh buồn chán nên trưa nào cũng về nhà ăn cơm với cô, mỗi tối đứng sáu giờ tan ca.

Cũng vào lúc này, tổ chuyên án đã có kết quả điều tra. Thụy Phong - Bằng Trình bị tình nghi hối lộ một số nhân viên trong Ban tổ chức cuộc thi, giờ trò gian lận, hãm hại đối thủ, nay chứng cứ đã đầy đủ. Những nhân viên liên quan bên phía Ban tổ chức và người chịu trách nhiệm trong nội bộ công ty Thụy Phong - Bằng Trình có dính líu đến sự vụ này đồng loạt bị khởi tố.

Theo chuyên gia pháp luật phân tích, ngoại trừ người có liên quan trực tiếp đến vụ án sẽ chịu hình phạt tuân theo luật định, công ty mẹ Thụy Phong cũng bị phạt hành chính một số tiền rất lớn. Ngoài ra, cổ phiếu của Thụy Phong - Bằng Trình liên tục rớt giá trong nửa tháng liền, e rằng còn vướng phải nguy cơ tài chính nghiêm trọng hơn nữa.

Đối với việc này, Đỗ Nhược chỉ xem như tin tức xã hội thông thường, không liên quan gì đến mình. Cuối tháng Tư, sức khỏe cô đã hồi phục khá tốt, lần nữa trở về phòng thí nghiệm Prime làm việc.

Hôm ấy là thứ Sáu, sau khi tan làm, Cảnh Minh đưa Đỗ Nhược về nhà ba mẹ ăn cơm. Di Minh Y vừa thấy cô đã sốt sáng hỏi han liên tục.

Đỗ Nhược cười thưa: "Đã sớm khỏe rồi ạ, giờ ăn gì cũng được hết ạ."

Bà dặn dò: "Mấy món cay nóng tạm thời đừng nên ăn, sau này cũng ít ăn thôi."

"Vâng ạ."

Bà lại tỉ mỉ nhìn cô lần nữa: "Hồi con mới về Bắc Kinh gầy lắm. Giờ thì tốt rồi, nghỉ ngơi nửa tháng bắt đầu có da có thịt một chút."

Cảnh Minh nhìn chằm chằm Đỗ Nhược hồi lâu, cau mày: "Có sao? Sao con vẫn thấy cô ấy gầy quắt ấy? Như cộng giá vậy."

Minh Y giải thích: "Có thể do ngày nào con cũng nhìn nên không nhận ra, mẹ thấy Tiểu Nhược đã béo hơn một chút rồi."

Cảnh Minh kiên quyết: "Không có."

Đỗ Nhược bỗng dưng có cảm giác mẹ con anh đang thảo luận xem lợn nhà mình nuôi có béo lên hay không thì phải?

Lúc ăn cơm, Cảnh Minh múc canh cho cô, chú di Cảnh thi nhau gấp thức ăn cho cô. Đỗ Nhược biết điều ăn hết mọi thứ, rất tự giác làm nũng heo ngoan ngoan trong gia đình. Cảnh Minh và Đỗ Nhược ăn cơm xong liền ngồi trên sofa xem tivi như thường lệ. Lát sau, anh cầm điện thoại lên xem tin nhắn. Trong lúc vô tình, Đỗ Nhược liếc sang màn hình anh, thấy tên cô trong ứng dụng tin nhắn ghi là: "Nhược Xuân."

Đỗ Nhược nhú mày. Ồ, sao tên không phải là "Pha Lê Đội Nhà" nữa rồi?

Đang hoang mang thì Cảnh Minh đã nhắn tin xong: "Lên phòng sách của anh trên tầng, lấy vài cuốn sách xuống đi, lát nữa anh mang về."

"Sách gì?"

"Anh nhắn tên sách cho em qua điện thoại rồi đấy."

Đỗ Nhược chỉnh điện thoại im lặng, lấy ra xem thì thấy có năm quyển.

"Vâng." Cô vâng lời đi lên tầng.

Cảnh Minh ngồi trên sofa, vừa xoay điện thoại vừa dỏng tai nghe tiếng bước chân cô càng lúc càng xa mới đứng dậy, chạy đến phòng ăn.

"Ba, mẹ." Lúc này, anh ngồi rất ngay ngắn, không ngả gối như thường ngày.

Cảnh Viễn Sơn và Minh Y vừa thấy điệu bộ này đã biết ông con có chuyện quan trọng rồi.

Minh Y lên tiếng: "Chuyện gì?"

"Con muốn kết hôn với Nhược Xuân."

Hai vợ chồng đều khá ngỡ ngàng.

Mẹ anh lại hỏi tiếp: "Bao giờ?"

"Không biết, còn chưa nói với cô ấy, nói trước với ba mẹ một tiếng thôi."

Minh Y nhìn chồng mình.

Cảnh Viễn Sơn đặt đĩa xuống, gật gù: "Hai đứa các con có sở thích giống nhau, lại chung tư tưởng, chung kế hoạch và mục tiêu cuộc sống. Tuy tính cách có chút khác biệt nhưng trong mắt ba đều không thành vấn đề. Bởi vì cả hai đứa đều là những đứa trẻ tâm tư đơn thuần và lương thiện, ba và mẹ ủng hộ con. Có điều, một khi đã kết hôn, con chính là chủ gia đình, phải gánh vác trách nhiệm lo toan cho cả nhà, không thể tùy tiện và bốc đồng như trước nữa."

Ban đầu, Cảnh Minh còn nghiêm túc lắng nghe, lát sau đã nhướng mày không vui: "Con có bao giờ vô trách nhiệm đâu?"

"Ba chẳng qua chỉ nhắc nhở con thôi, con nóng cái gì?" Minh Y quở trách. "Mẹ còn chưa nói con. Lúc trước, trong cuộc thi Rally, nếu không phải Đỗ Nhược kịp thời ngăn cản, có phải con định đánh chết gã kia không? Mẹ nghe tin mà sợ mất hết hồn vía. Con nói xem, từ khi nào con lại biết đánh người như vậy? Từ bé, mẹ đã dạy con thế nào..."

"Tên Quách Hồng kia đáng bị đánh." Không ngờ lần này, Cảnh Viễn Sơn lại đứng về phía con trai. "Một người đàn ông không bảo vệ được người nhà và sự nghiệp của mình, chỉ biết nhịn nhục chịu đựng thì không phải là đàn ông. Có điều, dù phần nộ đến cỡ nào, con cũng không thể vượt quá chừng mực. Hơn nữa, việc trừng trị gã cứ giao cho pháp luật. Con nghĩ xem, vì loại người này mà liên lụy đến bản thân, có phải là lợi bất cập hại hay không?"

Cảnh Minh không cãi cổ với ông, chỉ lẩm bẩm: "Con biết rồi."

Cảnh Viễn Sơn nói tiếp: "Vì vậy, vẫn là có Tiểu Nhược ở bên cạnh trông coi con thì tốt hơn." Rồi ông quay sang nhìn Minh Y. "Nếu muốn kết hôn thì chúng ta cũng nên lựa thời gian đến nói chuyện với gia đình Tiểu Nhược."

Minh Y gật đầu: "Cứ để Cảnh Minh nói với Tiểu Nhựt trước đã, rồi Tiểu Nhựt nói với mẹ con bé một tiếng, tránh ngớ ngàng. Chuyện được quyết định như thế. Cảnh Minh thở phào, lại quay về ngồi xuống sô pha, vừa định nhắn tin cho Đỗ Nhựt là một quyển sách trong đó không có ở phòng sách thì Minh Y đi đến, ngồi cạnh anh. "Con trai, mẹ có chuyện muốn hỏi con."

Cảnh Minh ngược mắt: "Dạ?"

Minh Y nấp máy môi: "Hai đứa, chuyện kia..." Bà cứ ngập ngừng mãi.

Cảnh Minh không hiểu ra sao: "Rốt cuộc mẹ muốn nói gì?"

Minh Y chần chờ chốc lát, rốt cuộc hỏi nhỏ: "Hai đứa sinh hoạt có hài hòa không?"

Cảnh Minh dờ người, có chút bối rối nhìn bà.

Minh Y cũng không áp ứng nữa mà hỏi thẳng: "Hai đứa sống chung hơn nửa năm rồi. Ngày nào cũng ngủ chung, làm sao..."

Cảnh Minh cào tóc: "Ồi mẹ ơi, tụi con còn chưa làm đám cưới mà mẹ đã mong cháu rồi à?"

"Cái thẳng này, mẹ chỉ hỏi thôi mà."

"Có gì phải cuống chứ! Nên đến thì sẽ đến, chưa đến thì cứ từ từ thôi."

Minh Y lẩm bẩm: "Sức khỏe con bé hơi yếu, nhưng mà từ từ điều dưỡng sẽ tốt lên thôi."

Cảnh Minh cạn lời. Di động vang âm báo, là Đỗ Nhựt nhắn tin: "*Quyển cuối cùng em không tìm thấy.*"

Cảnh Minh trả lời: "*Anh nhớ nhầm rồi, hình như ở nhà.*"

Đỗ Nhựt gửi biểu cảm bó tay. Anh không nhịn được phì cười. Cô nhanh chóng ôm sách xuống lầu.

Cảnh Viễn Sơn và Minh Y đều không có biểu hiện gì khác thường. Cảnh Minh cũng không ở lại thêm vì buổi tối có hẹn gặp thầy Lương Vãng Bang. Trước khi đi, anh còn ôm theo mấy hộp trà hảo hạng của ba mình tặng cho thầy.

Mấy năm qua, Cảnh Minh không hề liên lạc với thầy Lương. Mãi đến khi Prime giành được chức vô địch giải Rally, anh mới gọi hỏi thăm thầy. Hôm đó, thầy Lương nhận được điện thoại, kích động quá đỗi, rồi rít hỏi anh mấy năm qua sống thế nào, còn nói ông có theo dõi toàn bộ quá trình cuộc thi, còn bảo ngay từ năm ngoái, khi Prime gây dựng lại thì ông đã bắt đầu dõi theo họ rồi.

Cảm giác của Cảnh Minh lúc ấy cũng phức tạp khó tả. Hôm nay, đến nhà thăm thầy, họ vừa bước vào khu chung cư, từ xa đã thấy thầy Lương đứng đón ở cửa.

Cảnh Minh bối rối: "Sao thầy lại xuống đây?"

Thầy Lương cười xòa: "Mấy con số ở khóa mật mã bị mờ rồi, thầy sợ các em không mở được."

Ánh đèn mờ nhạt hắt ra từ hành lang khiến bóng đêm như loăng ra đôi chút. Gần bảy năm không gặp, tóc thầy Lương đã điểm bạc, song nụ cười vẫn ấm áp, vừa ngắm nhìn anh vừa cảm thán liên hồi: "Trường thành rồi, các em đều trưởng thành rồi."

Đỗ Nhựt mỉm cười: "Thầy Lương không thay đổi gì cả, vẫn như xưa."

"Như xưa đâu mà như xưa, tóc thầy đã bạc cả rồi."

Cảnh Minh thuận miệng hỏi: "Chắc học trò không nghe lời, chọc giận thầy à?"

Đỗ Nhựt lờm anh: "Anh nói người khác như vậy mà không thấy ngượng sao?"

Thầy Lương cười khà.

Lên tầng vào nhà, vợ thầy pha trà và cắt hoa quả mời khách, lại ngồi bên cạnh chồng, dịu dàng kể: "Thầy Lương của các em dạo trước ngày nào cũng theo dõi cuộc thi, xem đến nghiền luôn. Mỗi ngày về nhà đều lên mạng tìm xem tin tức và các bài phỏng vấn sau cuộc thi, nhiều khi còn xem thâu đêm nữa. Vừa xem vừa cảm khái, thẳng nhóc này cách nói chuyện vẫn hết năm đó. Sau khi các em đoạt chức vô địch, đừng nói là ông ấy mừng rỡ hết lớn, còn không ngừng lải nhải với cô, bảo rằng các em nhất định sẽ đến tìm ông ấy."

Cảnh Minh nhướn mày: "Giành được giải nhất, đương nhiên phải đến tìm thầy khoe khoang rồi à."

Thầy Lương cười lắc đầu, thế nhưng trong lòng biết rất rõ, tuy tên nhóc này rất sĩ diện nhưng rất xem trọng tình nghĩa.

"Thầy xem tin tức, nghe nói Khoa học kỹ thuật Xuân Hòa hợp tác với quốc gia thực hiện hạng mục lớn hả?"

"Dạ." Cảnh Minh kể với thầy Lương về kế hoạch và những hạng mục trước mắt, thầy không kìm được cười nói: "Thầy có sinh viên xuất sắc nào thì đề cử cho trung tâm nghiên cứu phát triển Xuân Hòa với ạ." (*Cái chỗ này, tra bản gốc thì là "Dạ." Cảnh Minh kể với thầy Lương về kế hoạch và những hạng mục trước mắt, vừa không kìm được nói... - Sách không biết có phải in vội vàng không mà nhiều lỗi sai quá, lỗi chính tả siêu nhiều, rồi cả lỗi logic khi dịch nữa. Bạn nào muốn mua hãy chờ tái bản nhé.*)

Thầy Lương vỗ tay: "Em còn phải nói sao? Bây giờ, cả đám sinh viên đều coi em là thần tượng rồi. Được, ký cho thầy vài chữ đi."

Cảnh Minh nghẹn lời, tuy cần nhả vài câu nhưng vẫn cầm bút ký tên lên giấy.

Đỗ Nhược đứng dậy đến phòng vệ sinh một chút. Vừa thấy cô đi, thầy Lương liền thấp giọng hỏi: "Đỗ Nhược có kể với em về sự việc kia không?" Rồi lại tự đáp: "Thầy đoán là không rồi."

Cảnh Minh hí hoáy ký tên, không hề ngẩng đầu lên: "Chuyện gì ạ?"

"Chuyện lúc đó, nhà trường muốn đuổi em ấy."

Bút trong tay khựng lại, anh ngẩng phát đầu lên.

***

Đỗ Nhược rời khỏi phòng vệ sinh, trò chuyện với thầy cô chốc lát mới xin phép ra về.

Trên đường về nhà, Cảnh Minh rất yên lặng, Đỗ Nhược cho rằng anh gặp lại thầy mình nên xúc động khôn nguôi, thế nên không quấy rầy anh. Giữa chừng, anh thỉnh thoảng kéo cô qua, ôm chặt vào lòng. Cô lẳng lặng tựa vào lòng anh, nghe nhịp tim đập vững chãi trong lồng ngực anh.

Về đến nhà, Đỗ Nhược tắm rửa sạch sẽ rồi nằm ườn trên chiếc giường mềm mại, vừa quay sang thì bắt gặp Cảnh Minh đang yên lặng chăm chú nhìn cô. Ánh mắt anh sâu hút như bầu trời sao dưới ánh đèn dịu dàng trong phòng. Cô đưa tay khẽ chạm vào mũi và môi anh, lại nhẹ nhàng mon trớn cánh môi mềm mại và mịn màng ấy, bất chợt cười ngốc nghếch: "Đẹp thật."

Anh hé môi ngậm lấy ngón tay cô, rồi bỗng thở dài một hơi, dịch người sang một chút: "Nhợc Xuân!"

"Hả?"

"Anh thích em chết đi được."

Giọng đàn ông trầm ấm vang lên bên tai, tim thoáng chốc râm ran, cô mím môi cười: "Thích nhiều cỡ nào?"

"Ừm... thích nhiều cỡ nào à?" Anh nheo mắt. "Anh nghĩ đã." Rồi cười rộ. "Thích đến mức muốn mỗi ngày được ôm em ngủ, ngày ngày ân ái với em."

Đỗ Nhược thẳng thốt, đỏ mặt đánh anh. Tiếng cười của anh chấn động cả lồng ngực. "Được rồi, được rồi. Thích đến mức muốn ngày ngày ôm em ngủ, dù ngày đó không làm gì với em cũng được."

"Đừng đùa nữa." Cô thật muốn cắn anh một cái cho bõ ghét.

Anh cười thỏa thích thì im lặng, sau đó rất đổi nghiêm túc nhìn cô: "Em thật sự muốn biết anh thích em cỡ nào à?"

"Vâng."

"Chính là nhiều đến mức không hiểu sao bản thân lại có thể thích một người đến như vậy."

Đỗ Nhược thoáng chốc ngẩn ngơ.

"Thích đến mức... muốn kết hôn với em luôn."

Thân thể mảnh mai chợt cứng đờ, con tim như thể ngừng đập, cô chỉ biết ngây dại nhìn anh, lắng nghe anh nói.

"Đỗ Nhược Xuân, làm vợ anh nhé!"

Bạn đang đọc truyện *Nhợc Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93

Nếu sau này có người hỏi Đỗ Nhược, hôm Cảnh Minh cầu hôn có chuẩn bị điều đặc biệt gì không, Đỗ Nhược hẳn không có gì để nói. Con người Cảnh Minh xưa nay luôn thẳng thắn, chỉ một câu ngắn gọn súc tích và truyền tải đầy đủ ý muốn của người nói: "Đỗ Nhược Xuân, làm vợ anh nhé!", vậy thôi. Thế mà cô lại đổ ngay ấy chứ, nào có tâm tư nghĩ đến kế hoạch cầu hôn hay sự kiện đặc biệt gì nữa, lập tức trả lời: "Được ạ."

Thật ra cũng có chút sự kiện nho nhỏ. Hai người lăn lộn hết sô pha đến xuống đất, rồi lại lên giường đến mức xương cốt rã rời. Nhưng kiểu "sự kiện đặc biệt" này một mình mình biết là được rồi.

Hôm sau, Đỗ Nhược gần trưa mới dậy, mở mắt nhìn không gian xung quanh nhuộm sắc màu cuối xuân đầu hè. Ánh nắng cuối tháng Tư soi qua cửa sổ, cả căn phòng ngập tràn hương vị ngọt ngào. Cảnh Minh vẫn còn say ngủ bên cạnh cô, hơi thở phả ra vòn quanh bà vai trần khiến cô ngứa ran.

Cô lặng lẽ xuống giường, cầm di động, rón rén chườn ra khỏi phòng hệt như chú mèo con. Lúc băng qua phòng khách, Wall-E nghe thấy động tĩnh mắt liền cong lên, lạch xạch chạy đến bên chân cô.

Đỗ Nhược đi vào phòng sách gọi điện cho mẹ, thông báo chuyện cô sắp kết hôn với Cảnh Minh. Đầu dây bên kia, mẹ Đỗ lấy làm kinh hãi, ban đầu còn cho rằng chỉ là chàng trai nào đó trùng tên trùng họ thôi, sau đó còn tưởng cô trêu bà, cuối cùng còn nghĩ là cô nói mơ.

Đỗ Nhược phải nói đi nói lại rất nhiều lần, cuối cùng đành phải nói luôn gốc gác với bà: "Cảnh Minh, là con trai chú Cảnh Viễn Sơn và dì Minh Y, chính là Cảnh Minh lần trước đến nhà mình đấy. Con sắp sửa kết hôn với anh ấy. Vài ngày nữa, chú và dì sẽ đến nhà gặp mẹ. Đây là sự thật."

Mẹ Đỗ gần như hồn xiêu phách lạc, căng thẳng hỏi lại: "Ba mẹ của cậu ta đồng ý ư? Họ không chê con sao?"

Tuy lúc trước Đỗ Nhược cũng lo chú và dì phản đối, nhưng hôm nay, chính mẹ cô lại nói ra những lời như vậy, lòng cô vẫn nhoi nhoi, mắt hừng đáp: "Con có gì không tốt hả mẹ?"

Wall-E nghiêng đầu, kẻ đến đưa tay vuốt ve mắt cá chân của cô: "Oa..."

Mẹ cô vội nói: "Đâu nói con không tốt, con tốt lắm! Mẹ sợ nhà họ giàu có như vậy, sau này sẽ coi thường con thôi."

Mũi Đỗ Nhược cay cay, giọng dịu xuống an ủi: "Bây giờ, con cũng kiếm được rất nhiều tiền mà, lần trước nói muốn mua nhà cho mẹ ở, mẹ quên rồi sao? Còn nữa, chú dì đều là người tốt, không phải như mẹ nghĩ đâu."

Cô kể lại chuyện hằng ngày qua lại với ba mẹ Cảnh Minh cho bà nghe, nói một lúc lâu lại nhắc đến chuyện lần đầu tiên Cảnh Minh đến ga tàu hỏa phía Tây đón cô. "Mẹ nói xem, nhà họ nhiều tài xế như vậy, nhưng ngày đầu tiên con đến Bắc Kinh, chú và dì đã bảo Cảnh Minh đi đón con. Điều này chứng tỏ trong lòng họ xưa nay không hề khinh thường con. Mẹ, mẹ đừng cá nghĩ nữa. Sau này, con nhất định sẽ rất hạnh phúc. Thật đấy!"

Lúc này, mẹ cô mới yên tâm, cũng dần dần vui vẻ vì chuyện con gái sắp lấy chồng. Hai mẹ con trò chuyện hồi lâu mới cúp máy.

Sau khi nói chuyện với mẹ xong, tâm trạng Đỗ Nhược đã sáng sủa hơn. Ra khỏi phòng sách, đang chuẩn bị đến phòng tắm rửa mặt thì không ngờ Eva vội vàng chạy đến, không cẩn thận đụng vào chân cô.

"Ồi..." Eva dừng lại, ngốc nghếch đưa tay lên xoa đầu: "Cái cô này, hừ!"

Tính khí cũng nóng nảy quá nhỉ, cô nhóc! Đỗ Nhược ngồi xổm xuống, chỉ vào trán Eva: "Rõ ràng là em đụng chị. Nhóc con, còn biết vu vạ nữa hả?"

"Oa..." Eva lập tức nghiêng đầu ra vẻ đáng yêu. "Thôi thôi, là em sai rồi, được chưa..."

Đỗ Nhược phì cười: "Không có gì, đi chơi đi."

Cô vừa đứng dậy, toan bỏ đi thì Eva lại nắm lấy dép cô: "Chị đánh rơi gì nè..."

"Hả? Gì thế?" Đỗ Nhược cúi đầu, thấy Eva tròn xoe mắt nhìn cô, tay kia giờ lên chiếc nhẫn kim cương sáng lấp lánh.

Đỗ Nhược kinh ngạc, nhận lấy chiếc nhẫn kim cương từ tay nó. Viên kim cương to bằng ngón tay cái của cô đang tỏa sáng óng ánh. Đẹp quá đi mất!

Eva tỉnh nghịch trên: "Eo ôi, có người sắp làm cô dâu rồi, lêu lêu..."

Lúc Đỗ Nhược phì cười thì cửa phòng ngủ mở ra, Cảnh Minh tựa vào khung cửa nhìn cô, miệng cố nén cười. Đỗ Nhược lờm anh: "Qua quýt!"

Cảnh Minh tóc tai rối bù, còn mặc áo ngủ, vừa tiện tay thắt lại đai lưng vừa đi đến trước mặt cô, quỳ một chân xuống, ngẩng đầu nhìn cô: "Em... gả cho anh nhé!"

Đỗ Nhược dờ khóc dờ cười, khẽ đánh anh.

Chỉ chớp mắt, anh đã thôi bốn cột. Anh kéo tay cô đến, đeo chiếc nhẫn kia lên ngón áp út cho cô với vẻ mặt vô cùng nghiêm túc. Thế nhưng chỉ một giây sau, khóe môi anh lại nhếch lên cười gian, hôn rồ kêu lên mu bàn tay cô rồi kéo cô ngã xuống sô pha.

"Em muốn khi nào tổ chức đám cưới?"

Đỗ Nhược mãi lo ngắm nghía chiếc nhẫn kim cương trên tay. "Lúc nào cũng được."

"Vậy thì tuần sau."

Tim Đỗ Nhược giật thót, hoảng hốt kêu lên: "Nhanh vậy sao?"

Cảnh Minh nói như lẽ đương nhiên: "Nghe người ta nói, cô dâu tháng Năm là hạnh phúc nhất."

Cô vẫn cảm thấy nhanh quá: "Vậy... tổ chức đám cưới ở đâu?"

"Tahiti."

Đỗ Nhược sững sốt.

"Đây là nơi tổ chức hôn lễ mà anh nghĩ đến đầu tiên." Năm ấy, ở Thâm Quyển, cảm giác khi ở cùng cô trong khu rừng bên bờ biển, đến nay anh vẫn còn nhớ như in.

Đỗ Nhược hồi tưởng: "Thảo nào lần đó, mọi người bàn xem sau khi Prime No.2 thử xe thành công thì sẽ đi đâu du lịch, anh nói muốn đi Fiji."

"Phải, là có ý đồ riêng đấy." Anh mỉm cười.

Anh vốn muốn để dành Tahiti cho lễ cưới, nhưng Lý Duy muốn đi đến đấy. Sau đó anh nghĩ, làm đám cưới ở Fiji cũng hay, nên đành nhường bộ Lý Duy. Ai ngờ, cuối cùng vẫn không đi được. Hiện tại, quanh đi quẩn lại, rốt cuộc lại trở về nơi ban đầu.

"Cả nhóm đi du lịch kết hợp đám cưới ở Tahiti luôn."

Đỗ Nhược ngồi lên chân anh, ôm lấy cổ anh, gật đầu liên hồi, nhưng rõ ràng vẫn chưa hoàn hồn: "Em chưa bao giờ nghĩ đến sẽ tổ chức đám cưới ở nước ngoài. Bạn bè thân thiết đều đến sao? Được bao nhiêu người nhỉ?"

"Chỉ những người thân thiết nhất thôi, người không liên quan thì cho qua đi. Chúng ta đâu cần tiền mừng." Cảnh Minh đã sớm lo nghĩ chu đáo rồi. "Ngoại trừ Vạn Từ Ngang ra, bảy tên còn lại của Prime đều là phù rể."

Đỗ Nhược tò mò: "Tại sao phải loại Vạn Từ Ngang?"

"Cậu ta không phải lớp em sao? Thêm mười chín tên lớp em nữa đều phải làm phù rể."

Đỗ Nhược trở mặt, lát sau cười phá lên: "Mọi người đi hết à?"

"Đi hết."

"Cả ba cô bạn cùng phòng của em nữa."

Bên cô không có bà con họ hàng, bạn học và bạn cùng phòng đều kéo đi để tạo khí thế cho bên nhà gái. Lần này, Đỗ Nhược hưng phấn tột cùng, ngồi bật dậy: "Anh nói vậy làm em muốn kết hôn ngay hôm nay ấy."

Anh nựng mặt cô, cười khê: "Hôm nay không kịp tổ chức hôn lễ, nhưng có thể đi đăng ký kết hôn đấy."

Vừa dứt câu, hai người thoáng nhìn nhau rồi lập tức đứng dậy rửa mặt thay đồ, ăn sáng qua loa rồi chạy thẳng đến Cục Dân chính.

Trên đường, Cảnh Minh gọi điện cho mẹ, nhờ bà mang hộ khẩu đến.

Minh Y cực kỳ bất ngờ: "Sao hôm qua vừa mới nói, hôm nay đã đi đăng ký rồi."

"Giờ mẹ có đưa hộ khẩu đến hay không?"

"Cái thằng này, chờ đấy."

Cảnh Minh và Đỗ Nhược vừa đến Cục Dân chính thì Cảnh Viễn Sơn và Minh Y đã có mặt ở đấy, nhìn hai đứa trẻ mặc áo trắng quần jeans, mặt mày rạng rỡ hưng phấn hết như sinh viên vậy.

Minh Y đưa hộ khẩu cho Cảnh Minh, không khỏi thở dài: "Kết hôn rồi thì tên con sẽ cắt khỏi hộ khẩu của ba mẹ, ghi vào quyển sổ mới, có gia đình của riêng mình rồi."

Cảnh Minh thoáng giật mình, về mặt ngược ngùng, lát sau mới "hừ" một tiếng: "Kết hôn rồi thì không còn là con trai mẹ nữa sao?"

Bà lườm cậu. Cảnh Minh nhận lấy hộ khẩu, vừa dậm bước liền quay đầu lại: "Thứ Sáu tới, con sẽ đến Tahiti kết hôn, mẹ báo cho cô dì chú bác đi."

Minh Y ngẩn người: "Cái thằng này, sao không bàn bạc gì với gia đình hết vậy? Còn chưa đi gặp trưởng bối của Đỗ Nhược nữa. Báo tin cho bà con họ

hàng cũng không thể nhanh như vậy, còn phải đặt nhà hàng tổ chức đám cưới..."

Cảnh Minh cau mày: "Hôm nay là thứ Bảy, không phải còn những năm ngày sao?"

"Cái tháng..."

"Cứ quyết định vậy đi." Cảnh Minh nắm tay Đỗ Nhược chạy vào Cục Dân chính, vừa chạy vừa quay sang nhìn nhau. Nụ cười nở rộ trên gương mặt họ hết như hai đứa trẻ bày trò tại quán thành công.

Hiện nay, tỷ lệ kết hôn trong nước đang giảm sút qua từng năm, nên chi phí làm giấy hôn thú được miễn phí hoàn toàn. Hai người nhanh chóng điền đơn và chụp ảnh làm giấy tờ.

Anh thợ chụp ảnh đơn đã hỏi: "Hai anh chị qua đây xem ảnh đi, xem có hài lòng không?"

Tâm trạng Cảnh Minh vui vẻ, cười khà: "Bây giờ phục vụ tốt vậy sao? Còn được chọn hình nữa..."

Đỗ Nhược kéo tay anh, ý bảo anh im lặng.

Hai người đến trước máy vi tính xem ảnh, đôi tình nhân trẻ mặc áo sơ mi trắng đứng trước phong nền đỏ tươi, vẻ mặt Cảnh Minh thư thái tự nhiên, Đỗ Nhược hơi mím môi, mắt to tròn, bên lên hạnh phúc.

Cảnh Minh nhìn chăm chăm vào gương mặt thanh khiết, dịu dàng của Đỗ Nhược trên ảnh giấy lát, lòng như có sợi lông vũ lướt qua, khóe môi vô thức nhoeo cong: "Hài lòng."

Hai tờ giấy chứng nhận kết hôn được in ra, bức ảnh thực được rửa còn đẹp hơn trong máy nhiều, bỗng chốc có cảm giác thời gian thoi đưa, cuộc đời đầu bể, hai cô cậu trẻ tuổi trong ảnh cũng thật đẹp đôi.

Con dấu được đóng lên giấy chứng nhận, kể từ giây phút này, họ đã là vợ chồng hợp pháp, được nhà nước công nhận.

Hôm ấy, Đỗ Nhược mang theo giấy hôn thú đến gặp ba cô bạn cùng phòng, báo tin cho họ biết bốn ngày nữa đến Tahiti làm phụ dâu cho mình. Ba cô nàng ngoại trừ kinh ngạc, ánh mắt còn dán chặt vào tấm ảnh chụp trên giấy hôn thú nữa.

Hà Hoan Hoan cảm khái: "Có nhan sắc tốt thật, lên hình đẹp quá trời."

Khuru Vũ Thần xem hồi lâu vẫn không sao dời mắt được: "Mình phát hiện mắt Cảnh Minh sáng ghê, lấp lánh luôn á."

"Phải không, phải không?" Đỗ Nhược vui thích như ôm được báu vật. "Có phải là sáng như sao không?"

Hạ Nam tán thành: "Giống như chứa cả trời sao vậy."

***

Hôn lễ được tổ chức vào bốn ngày sau.

Vốn dĩ kết hôn phải lo đủ thứ việc lớn việc nhỏ đến bù đầu, cuống quýt, thế mà Đỗ Nhược hoàn toàn không phải nhúng tay, chỉ cần ở bên cạnh nghe Cảnh Minh gọi điện liên tục, dặn dò dùng loại hoa gì, màu ra sao, bày bàn kiểu nào, khăn trải bàn loại gì, thức ăn, bát đĩa, quà tặng khách, ban nhạc...

Đỗ Nhược hỏi anh có cần cô giúp không thì anh tỉnh bơ đáp: "Chỉ cần hôm đó em có mặt là được rồi."

Đỗ Nhược á khẩu. Đúng lúc này, căn hộ cô mua bằng số tiền nhận được khi Nguyên Càn bị thu mua đã sửa sang xong. Căn hộ nằm bên đường vành đai bốn, hai phòng ngủ một phòng khách, hai hướng Nam Bắc đều thông thoáng, còn vô cùng ấm cúng nữa.

Cảnh Minh tham quan một vòng rồi nhướn mày: "Có cần thiết mua căn hộ này không?"

"Đương nhiên là cần rồi. Đây là nhà mẹ đẻ của em. Sau này, nếu cãi nhau với anh, bỏ nhà ra đi, em sẽ về nhà mẹ đẻ, không đến nỗi vất vưởng không chốn quay về."

Cảnh Minh nhìn cô dò xét hồi lâu, chợt cười: "Được, nếu em bỏ nhà đi thì anh sẽ đến nhà mẹ vợ, năn nỉ em về."

Lòng Đỗ Nhược như được bàn tay ừ ả, yên lặng hồi lâu mới thì thầm: "Anh nhất định phải đến năn nỉ em về đấy."

"Nói nhảm, không đến năn nỉ, chẳng lẽ để em len lén khóc một mình hả?" Cảnh Minh thuận miệng nói xong, bỗng trịnh trọng nhìn cô. "Nếu thật sự cãi nhau, anh sẽ tự ra ngoài, em cứ ở nhà."

"Vậy lỡ cãi nhau long trời lở đất, em bỏ nhà đi thì sao?"

"Vậy thì chỉ được phép đến nơi này, không thể để anh không tìm được." Ánh mắt Cảnh Minh cực kỳ nghiêm túc. "Anh không thể nào cam đoan sau khi kết hôn sẽ không xảy ra cãi cọ. Nhưng anh có thể chắc chắn, đời này sẽ không khiến em bỏ nhà đi nhiều hơn ba lần."

Đỗ Nhượng thẳng thót, lòng nhát thời mềm nhũn, khẽ cong môi, nhào đến ôm lấy eo anh: "Anh nói đấy nhé!"

***

Hai ngày sau, ba mẹ Cảnh Minh lên núi chào hỏi mẹ Đỗ Nhượng. Sau đó, Đỗ Nhượng nhân tiện đón mẹ và bà ngoại đến Bắc Kinh sống trong căn hộ mới của mình. Mẹ và bà ở không quen, không thích hoàn cảnh sống ở thành phố, không muốn bước ra khỏi cửa, cũng không tài nào trò chuyện với mấy bà cụ hàng xóm, chỉ có thể nghe hý khúc, mới được một ngày đã bảo ở quê tốt hơn nhiều.

Có điều hôn lễ đã đến gần trước mắt, chờ hôn lễ xong xuôi cô mới có thể đưa họ về quê được.

Bạn đang đọc truyện *Nhượng Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94

Ba ngày sau, binh đoàn hùng hậu bao cả chiếc máy bay đến Tahiti.

Đỗ Nhượng gặp lại Cảnh Ninh và Cảnh Trí, cả hai đều đã lên đại học. Năm đó, Cảnh Ninh thật sự thi đỗ trường trung học trực thuộc Đại học Nhân dân, hiện tại đang học ở trường đại học cũ của Đỗ Nhượng và Cảnh Minh. Còn Cảnh Trí cũng thật sự không còn học piano nữa. Về phần cô, nguyện vọng "học hành tấn tới, làm việc siêng năng, sống thật vui vẻ" cũng thành hiện thực rồi.

Hai đứa vừa thấy cô đã ngọt ngào chào hỏi: "Chị Đỗ Nhượng!"

Cảnh Minh cau mày: "Gọi là gì?"

Hai đứa lập tức đồng thanh đối xưng hô: "Chị ba!"

Mặt Đỗ Nhượng thoáng ửng đỏ. Đứa cháu ngày trước giành điều khiển với Cảnh Minh giờ cũng sắp mười tuổi rồi, xấu hổ không dám chào, núp sau lưng anh họ của Cảnh Minh không chịu lộ mặt ra.

Mẹ và bà ngoại Đỗ Nhượng tán gẫu rất vui với ông bà nội Cảnh Minh, tuy có chút khó khăn nhưng miễn cưỡng vẫn có thể nghe hiểu đôi bên nói gì, cộng thêm khuya tay múa chân diễn tả nên cũng coi như giao lưu vui vẻ.

Trong khoang máy bay, Hà Vọng bắt được cơ hội xia xối Cảnh Minh: "Nói là cả nhóm đi du lịch thất thất tình cảm lại biến thành hôn lễ. Bắt bọn tôi hao phí sức lực làm phụ rể cũng thôi đi, còn phải tiêu tốn tiền mừng cưới. Cậu tính toán khôn quá rồi đấy!"

Chu Thao bật cười: "Cậu nói nhầm nhiều vậy làm gì, mau tìm bạn gái gỡ lại phần tiền này là được rồi."

Hà Vọng lắc đầu: "Tôi khác mấy kẻ phàm phu tục tử như các cậu, người yêu tôi là khoa học."

Vạn Tử Ngang cường điệu: "Ôi, tôi bị say máy bay rồi."

Hà Vọng tức tối đáp anh ta một cú.

***

Đáp xuống Tahiti, đến khách sạn, nhân viên phục vụ chờ ở cổng nhiệt tình cài hoa dành dành cho họ. Cài bên tai phải là còn độc thân, bên tai trái là đã kết hôn. Đỗ Nhượng cầm đóa hoa cài lên tai phải, Cảnh Minh xoay vai cô lờ mắt nhắc nhở.

"Em chỉ còn cài bên phải được một ngày thôi, ngày mai phải cài bên trái rồi."

Anh nhăn mày, tháo đóa hoa bên tai cô xuống, cài sang bên trái: "Đăng ký kết hôn rồi, em là người đã có gia đình."

Đỗ Nhượng ghen lời.

Phòng cưới là một căn phòng trên biển, khắp góc vách đều rải đầy cánh hoa hồng tỏa hương ngào ngạt. Ba mặt là cửa kính sát đất với lối đi bằng sàn gỗ, phóng tầm mắt ra ngoài là trời xanh biển biếc, đẹp không sao tả xiết.

Nước biển trong veo vuốt ve bờ cát trắng, có vài chú cá nhỏ bơi lượn tung tăng. Vùng nước nông sóng lăn tăn xanh ngắt như bầu trời, chuyển sang màu sậm dần, lan rộng đến chân trời thăm thẳm.

Khí trời nóng bức, Đỗ Nhượng bỏ hành lý xuống liền chui ngay vào phòng tắm. Đang tắm giữa chừng thì Cảnh Minh đi vào, ôm lấy cô từ phía sau, cúi

đầu hôn lên vành tai cô. Lòng Đỗ Nhược râm ran, khẽ khàng: "Chờ một chút..."

"Không chờ nổi nữa... Suốt cả đường đi, anh đều nghĩ đến chuyện này." Anh cười thầm, đưa lưỡi đùa nghịch vành tai cô, hơi thở nóng rực phả xuống cổ.

Toàn thân Đỗ Nhược tê dại, càng nóng bức hơn, rụt cổ lại, muốn xoay người đi thì bị anh ghì chặt vào vách tường. Đóa hoa dành dành bị nước xối rơi xuống, nằm chổng chơ trên sàn, bị bàn chân trần của anh đó giẫm bẹp.

Cả đường bên ba, mấy vị trưởng bối và trẻ nhỏ đều đi nghỉ trưa. Trên mặt biển tĩnh lặng, trong căn phòng nằm khá tách biệt kia chỉ còn tiếng ngậm nga của cô gái cùng với hơi thở dốc nặng nề của chàng trai hòa lẫn vào nhau rồi dần tan ra trong ánh nắng hè, theo tiếng sóng biển dạt ra ngoài khơi xa.

Gió biển khẽ mon tron thân hình mướt mát mồ hôi. Sau giây phút ngọt ngào, họ ôm nhau nghỉ ngơi chốc lát thì điện thoại di động rung lên. Cảnh Minh mò lấy áp lên tai, "ừ, ừ" vài tiếng.

Đỗ Nhược thắc mắc: "Sao thế?"

Cảnh Minh cười khì: "Đám khi kia không chờ nổi."

Đến thiên đường nghỉ dưỡng thế này, lớp thanh niên làm sao kìm nén được sự háo hức trong lòng. Hải đảo mùa hè nắng gắt, tất cả mọi người đều mặc áo mỏng, định bắt xe đi vòng quanh. Tập trung lại với nhau, Hà Vọng căn nhắc Cảnh Minh: "Lễ mà lễ mề, hơn một tiếng trước đã muốn gọi cậu ra chơi với bọn này rồi. Vạn Tử Ngang cứ can không cho gọi, nói cậu đang nghỉ trưa. Nghỉ con khi gì? Đi du lịch mà còn nghỉ trưa."

Vạn Tử Ngang giờ tay che mặt. Còn Đỗ Nhược thì đỏ mặt quay đi.

Đồ Chi Viễn xoa tay: "Được rồi, được rồi, lên xe hết đi."

Mọi người ùn ùn lên ba chiếc xe tham quan màu đỏ, vàng, xanh. Gió biển mơn mẩn lay động rừng cây trên đảo nghe xào xạc. Mấy thanh niên hoặc ngồi hoặc đứng, có người còn nhào qua lan can xe, há to miệng đón gió rồi hét "u u oa oa". Xe chạy men theo đường núi, chỉ chốc lát đã quay đầu, phong cảnh từ đại dương biến thành rừng rậm, chạy băng băng được một lúc thì bóng cây khuất dần, nhường không gian lại cho biển trời mênh mông. Họ cười đùa, la hét, hát hò. Trai mặc sơ mi trắng, gái mặc váy hoa hòe trông như cả vườn hoa đua nở trong khu rừng xanh mướt.

Đến lúc trời tối, họ tổ chức dạ tiệc trên bờ cát. Bàn dài kiểu Âu trắng tinh bày biện bát đĩa tinh xảo và hoa hồng nở rộ.

Sau khi mọi người đã yên vị, Hà Vọng đứng dậy trước, cầm đĩa gỗ vào ly thủy tinh. Đợi tất cả im lặng, anh chàng mới dùng tư cách phù rể chính chào hỏi tất cả thân thích và bạn bè đến tham dự hôn lễ của hai người bạn thân là Cảnh Minh và Đỗ Nhược. "Tôi vẫn luôn nghĩ con người Cảnh Minh sẽ không kết hôn, bởi vì cậu ta quá giống tôi, vô cùng tự kỷ, nghĩ rằng không có cô gái nào có thể xứng đôi với mình."

Khách dự tiệc cười vang. Đỗ Nhược cũng cười đến ngã vào ngực Cảnh Minh. Cảnh Minh hơi nghiêng người, nhếch môi, lắc đầu: "Chọn nhầm phù rể rồi."

Hà Vọng lừ mắt với anh rồi nhanh chóng đánh tan đáng vẻ ngả ngớn, nghiêm túc nói: "Bởi vì cậu ấy có ước mơ vĩ đại và cao cả, hoặc phải nói là lý tưởng. Lý tưởng này lớn đến mức cậu ấy bằng lòng cố gắng cả đời, phấn đấu cả đời và cống hiến cả đời. Lớn đến mức nếu một cô gái không cách nào sánh kịp với tư tưởng, năng lực và tầm nhìn của cậu ấy, thì cậu ấy sẽ không yêu, không tin nhiệm, không mở rộng trái tim, cũng không nắm tay cô ấy cùng đồng hành trên suốt quãng đời này."

Xung quanh yên tĩnh lại, chỉ có gió biển thổi phất phơ qua ngọn nến và cánh hoa trên bàn.

"Trên đời này, có rất nhiều loại tình yêu. Có tình yêu bắt đầu từ dục vọng, có tình yêu bắt đầu từ nỗi cô đơn, có tình yêu bắt đầu bằng lợi ích, có tình yêu bắt đầu từ sự thu hút của nhân cách và phẩm giá. Hai linh hồn không khuất phục, không nhượng bộ, độc lập nhưng lại quấn quýt lấy nhau, cùng chia sẻ một tương lai và mơ ước chung là chuyện may mắn biết mấy."

Cảnh Minh lẳng lặng nhìn Hà Vọng, còn Đỗ Nhược thì mỉm cười tựa vào lòng anh, mắt long lanh ngấn nước.

"Chín năm trước, tôi đã biết Cảnh Minh, bảy năm trước biết Đỗ Nhược. Tôi nhìn họ cùng nhau theo đuổi ước mơ, cùng nhau phấn đấu, cùng nhau thất bại, cùng nhau làm lại từ đầu. Tôi thấy được sự giúp đỡ, dịu dặt và bảo vệ của Cảnh Minh dành cho Đỗ Nhược, cũng nhìn thấy sự hỗ trợ, giữ gìn và hy sinh của Đỗ Nhược dành cho Cảnh Minh. Tôi nghĩ, trên đời này, không tìm ra được người nào phù hợp với nhau như hai cậu. Hôm nay, tôi xin dùng một bài thơ để chúc phúc cho hai người."

"Chúng ta cùng vượt qua giá lạnh, gió mưa và đông bão

Chúng ta cùng đi qua những ngày sương sa, mây mù hay trời quang đãng

Ngờ rằng phải xa nhau mãi mãi

Nhưng đôi ta lại trọn đời bên nhau

Chính nó, một tình yêu vĩ đại

Lòng kiên trung mãi vẫn không sờn

Yêu...

Không chỉ yêu vóc dáng anh cao lớn

Mà yêu cả sự kiên định trong anh

Nơi mảnh đất anh luôn từng đứng đấy*."

(*) Bài thơ Gửi cây sồi của tác giả Thư Đình.

"Chúc hai cậu hạnh phúc, tân hôn vui vẻ." Hà Vọng nâng ly rượu champagne lên. "Chúc mừng Cảnh Minh và Đỗ Nhược."

Cảnh Minh và Đỗ Nhược nâng ly, nhận lời chúc phúc của tất cả mọi người, uống một hơi cạn sạch rượu champagne. Đặt ly xuống, anh mới nói: "Trời đất, cái tên không có nổi mảnh tình vắt vai mà nói câu nào là triết lý câu đó!"

Hà Vọng cười ha ha: "Đầu óc thông minh, chịu thôi!"

Cảnh Minh phì cười, lát sau mới chậm rãi nói lời cảm kích: "Cảm ơn cậu."

Tiếp theo là ba mẹ và họ hàng thân thích quan trọng nâng cốc chúc mừng. Mẹ Đỗ không biết nói chuyện cho lắm, bản thân lại căng thẳng nên không lên tiếng phát biểu. Nhưng sau khi tiệc tối kết thúc, khi Cảnh Minh và Đỗ Nhược đưa mẹ và bà ngoại về phòng, đến cửa, bà đưa cho Đỗ Nhược một chiếc túi nhỏ được bao lại bằng tấm khăn lụa, nói nhỏ: "Tiểu Xuân, con đi lấy chồng, nên mẹ có chuẩn bị của hồi môn cho con này."

Nói xong, có lẽ sợ Đỗ Nhược từ chối, bà vội vàng nhét vào tay cô rồi đi thẳng vào phòng. Đỗ Nhược mở khăn lụa ra xem, bên trong là cuốn sổ tiết kiệm cũ của Hợp tác xã tín dụng nông thôn, con số đến hơn trăm nghìn. Đây là tiền mấy năm qua cô gửi về cho gia đình, gần như mẹ không dùng đến, để dành lại hết cho cô. Thoáng chốc, Đỗ Nhược đã nhạt nhòa nước mắt.

***

Hôm sau, hôn lễ được tổ chức vào lúc hoàng hôn. Khi ấy, ánh tà dương chênh chếch soi trên mặt nước, biển trời như được nối liền bởi một màu tím đỏ. Nhóm bạn bè thân thích ngồi vào những chiếc ghế màu trắng có kết hoa hồng trên bờ cát, thành viên ban nhạc đứng một bên chơi bài Wedding March.

Cảnh Minh mặc bộ vest đen làm nổi bật dáng vóc cao lớn, khôi ngô, trong vòng vây của bảy vị phù rể đi đến phía đầu tẩm thắm. Anh đứng dưới cổng vòm được kết từ những đóa hoa hồng trắng, chờ đợi cô dâu của anh. Sau đó, hai mươi chàng "phù dâu" cùng với ba cô phù dâu mặc váy lụa màu hồng cất bước vào lễ đường trong nền nhạc vui nhộn, nhất thời đẩy lên tiếng cười đùa và hoan hô của mọi người.

Mấy nhân viên phục vụ và người nước ngoài vây xem hôn lễ ở xung quanh cũng cười rộ, vỗ tay chúc mừng.

Đội phù dâu xếp hàng ngay ngắn, cô dâu mới xuất hiện ở cuối tẩm thắm trắng muốt. Đỗ Nhược mặc chiếc váy cưới quây ngực, vạt váy bằng lụa mỏng dát kim cương tầng tầng lớp lớp. Ánh hoàng hôn chiếu rọi, cả người cô đều tỏa sáng lấp lánh, đẹp khôn tả.

Bên đầu kia thảm trắng, Cảnh Minh nhìn cô đắm đuối, đôi mắt sâu thẳm, không hề chớp mắt. Cô không còn ba. Lúc trước, Cảnh Viễn Sơn đề nghị để bác của Cảnh Minh dẫn cô ra lễ đường nhưng cô khéo léo từ chối, muốn tự mình bước đi.

Giờ phút này, cô đứng một mình ở cuối thảm, chỉ có Eva và Wall-E theo sau, ngoan ngoãn cầm đuôi váy cưới. Bên kia, ánh mắt anh tha thiết nóng bỏng. Bên này, khuôn mặt cô ẩn hiện dưới lớp sa mỏng, gò má ửng hồng, khe liếc nhìn anh rồi e lệ cúi đầu, song lại nhanh chóng ngước lên. Cả hai đắm đuối nhìn nhau không rời mắt.

Cô chăm chú nhìn anh với ánh mắt thật dịu dàng, ẩn chứa nét cười bên lề, hướng về phía anh từng bước một trong hương hoa và gió biển. Thời điểm chỉ còn cách anh hai, ba bước, Cảnh Minh không nhận được, bước tới đưa tay về phía cô.

Bàn tay nhỏ nhắn mang găng ren đặt vào lòng bàn tay anh, anh nắm thật chặt. Thoáng chốc, tay cô cũng run rẩy siết chặt lấy tay anh. Không hiểu vì sao mà hốc mắt anh ươn ướt.

Họ nhìn nhau thật lâu, trên môi mỗi người đều khẽ nở nụ cười ngập tràn hạnh phúc. Cách chiếc khăn che mặt bằng sa mỏng, cô gái của anh đẹp đến mức khiến người ta ngạt thở.

Anh nắm tay cô bước lên lễ đài. Eva và Wall-E buông vạt váy cưới ra, tíu tít chạy sang một bên, ngoan ngoãn đứng nhìn. Gió biển mon tron qua những đóa hồng đang tỏa hương thoang thoảng.

Cảnh Minh đứng đối diện Đỗ Nhược, hai đôi bàn tay nắm chặt lấy nhau. Đỗ Nhược ngước nhìn anh, mỉm cười thẹn thùng: "Em thích anh, luôn luôn thích anh, từ lần đầu tiên gặp được anh hồi mười bốn tuổi đã thích anh rồi. Em..."

Cô thoáng xúc động nghẹn ngào, rõ ràng đang cười nhưng nước mắt lại tuôn rơi. Nhất thời Cảnh Minh cũng khó dần lòng, đưa tay gạt đi nước mắt trên gò má cô.

Cô nhoen môi cười rồi nói tiếp: "Em luôn cảm thấy, anh nên có tất cả mọi thứ tốt nhất trên đời này, bất kể là chuyện gì, những điều tốt đẹp nhất luôn phải

dành cho anh. Cũng vì gặp được anh, yêu anh, em mới cố gắng trở thành một Đỗ Nhược tốt nhất. Cảm ơn anh, Cảnh Minh, em yêu anh."

Cảnh Minh không thể kìm nén thêm nữa, mặc kệ mọi nghi lễ, bước đến ôm chặt cô vào lòng: "Nhược Xuân, là anh nên nói cảm ơn mới đúng." Cảm ơn em đã đợi anh, cảm ơn em đã cứu rỗi anh, và cảm ơn em đã luôn yêu anh.

"Anh..." Anh hé môi, có bao lời muốn nói mà không tài nào thốt nổi thành câu. Chỉ ôm siết cô vào lòng, cảm thấy bản thân vô cùng may mắn.

Thật may mắn khi có em trong đời.

Những tháng ngày tối tăm, tương lai mờ mịt, lạc mất phương hướng nhất trong cuộc đời anh, bởi vì có bàn tay của em đưa lối nên anh mới có thể quay trở lại.

Muôn câu vạn chữ, cuối cùng chỉ ngưng đọng lại trong một câu: "Anh yêu em, anh yêu em, Đỗ Nhược Xuân. Bởi vì có em, anh mới có tiền đồ gấm hoa, một đời hạnh phúc."

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Kết

Ba năm sau. Năm 2027.

Ánh nắng rọi vào từ cửa sổ, phủ lên chiếc giường không một bóng người. Có tiếng nước nở nũng nịu của phụ nữ vọng ra qua khe cửa phòng thay quần áo, khe khẽ ngân nga. "Bịch" một tiếng, hình như có chiếc giá áo đổ xuống, sau một giây an tĩnh, bỗng rộ lên hai tiếng cười quần quýt hòa vào nhau. Tiếp theo lại nhanh chóng vang lên đủ mọi âm thanh thật khó diễn tả.

Khi tia nắng vàng rực chiếu rọi cả căn phòng, Cảnh Minh và Đỗ Nhược mới ra khỏi phòng thay quần áo, một người tinh thần phấn chấn, một người gò má hây hây.

Dưới lầu, Cá Con hơn hai tuổi ngồi trên thảm trải sàn phòng khách nghịch đồ chơi. Eva và Wall-E quanh quẩn bên cậu bé, tò mò nghiêng đầu xem, thỉnh thoảng lại cất tiếng ô ô a a.

Bỗng Eva khua đôi tay nhỏ: "Eo ôi, hỏng rồi!"

Thím Lâm dọn bữa sáng lên bàn, vừa nhìn sang phòng khách liền hoảng sợ hô to. Máy bay điều khiển từ xa mà bà nội Minh Y mua cho Cảnh Cá Con vừa mang về tối qua đã bị cậu vé tháo rời từng mảnh, nằm rải rác trên mặt thảm. Thím Lâm sợ cậu bé bỏ mảnh vụn vào miệng, cuống quýt chạy đến ôm Cá Con lên: "Ôi, ông trời con của thím ơi, đồ chơi bà nội con mới mua, sao lại phá hỏng hết thế kia?"

"Ưm ưm..." Cảnh Cá Con khó chịu cự quậy người.

Lát sau, nghe thấy tiếng bước chân của Cảnh Minh đi xuống, cậu bé lập tức ngồi yên trên đất, che đi hiện tượng tai họa bằng thân thể nhỏ bé của mình. Bàn tay trắng nõn, mồm mím còn lên đầy xác chiếc máy bay ra sau mỏng, đôi mắt đen láy nhìn Cảnh Minh đầy cảnh giác.

Vóc dáng cậu quá nhỏ bé, Cảnh Minh chỉ nhìn thoáng qua đã thấy hiện tượng thảm phía sau. Nhưng anh đi thẳng đến phòng ăn mà chẳng nói câu nào.

Đỗ Nhược ngồi xồm xuống, khề lừ mắt: "Vua phá hoại, sao con nghịch vậy hả?"

Cảnh Cá Con phụng phịu nhào vào lòng mẹ, hôn Đỗ Nhược một cái rồ kêu: "Mẹ..."

Đỗ Nhược đành bó tay: "Đi ăn sáng nào."

Cậu bé tung tăng chạy đến phòng ăn, vừa thấy Cảnh Minh thì bước chậm lại. Cảnh Cá Con để mẹ bế mình lên ghế dành cho trẻ con, ngoan ngoãn tự ăn sáng. Nếu không có mặt ba, nhất định cậu sẽ đòi mẹ dứt.

Đỗ Nhược mỉm cười nhìn giọt sữa dính bên mép Cảnh Cá Con. Cậu bé giống Cảnh Minh như tạc, da trắng môi hồng, hàng mi cong vút, mắt đen láy sáng ngời. Mới có tí tuổi thôi mà khi bước ra đường, cậu đã lập tức thu hút vô số ánh nhìn. Trong quả đầu dưa ấy chứa toàn những thứ "trời ơi đất hời", lúc nào cũng hàng tá câu hỏi tại sao.

***

Cô mang thai Cá Con ở Tahiti. Năm ấy, họ và nhóm bạn vui chơi ở Tahiti hai, ba ngày, sau đó cả hai đến Bắc Âu hưởng tuần trăng mật riêng tư. Khi trở về, không biết do không quen ẩm thực nước ngoài hay sao mà Đỗ Nhược thấy không khỏe, ngày nào cũng đầy bụng, buồn nôn. Cảnh Minh cho rằng

bệnh dạ dày của cô tái phát, lập tức đưa đến bệnh viện kiểm tra. Kết quả, bác sĩ thông báo: "Dạ dày không có vấn đề, là có thai thôi."

Cảnh Minh sững sốt hồi lâu mới bật thốt: "Ôi trời, lời mẹ nói linh thật."

Trên đường về nhà, Đỗ Nhược hỏi Cảnh Minh có nên báo với mẹ Minh Y không. Anh ngại họ làm phiền nên bảo cứ để yên tĩnh mấy ngày đã.

Sau khi về nhà, anh vẫn nhẩn mây suy tư, không biết đang nghĩ gì. Bữa tối, đang ăn giữa chừng anh chợt nói: "Anh đã nghĩ xong tên cho con rồi. Con trai thì đặt tên là Cảnh Lâm, con gái là Cảnh Đình."

Đỗ Nhược không hiểu cho lắm: "Chữ nào?"

"Trong bài thơ *Nhạc dương lâu ký* của Phạm Trọng Yêm ấy. *Sa âu tường tập, cảm lân du vịnh, ngạn chi đình lan, uất uất thanh thanh**."

(*) Câu thơ có nghĩa là: Đàn hải âu bay lượn trên bãi biển, cá lội tung tăng vẫy sóng lấp lánh, cỏ thơm bên bờ xanh tươi mơn mơn.

Đỗ Nhược vừa nghe xong suýt nữa máu dồn lên nào: "Lâm là vậy cá á? Anh đừng mơ, đặt cho con tên này không sợ đi học bị bạn cười sao? Có ai làm cha như anh không? Tên mình thì hay như vậy, đặt tên con là... chiếc vậy á? Em không đồng ý đâu."

Cảnh Minh chẳng buồn đoái hoài: "Ba mẹ đặt tên anh mới là lười ấy, ghép hai họ lại với nhau thành tên con trai mình." Nói xong anh lại nhìn cô. "Cảnh Đỗ? Khó nghe chết đi được." Rồi lại lắc đầu chê bai. "Anh vẫn nhất quyết đặt là Cảnh Lâm và Cảnh Đình."

"Em không chấp nhận."

"Con của anh, anh đặt sao thì là vậy."

Đỗ Nhược bị anh chọc giận suýt ngất: "Sao anh lại bá đạo như thế?"

Tuy nhiên, trong đầu lại thoáng hiện ra một câu thơ: "Chỉ nhược xuân hòa cảnh minh*", cô nhất thời ngẩn ngơ, mau chóng trấn tĩnh lại: "Cho nên, Khoa học kỹ thuật Xuân Hòa cũng là chữ "xuân hòa" trong *Nhạc dương lâu ký* phải không?"

(*) Câu thơ có nghĩa là: Khi xuân thấm tươi, cảnh rạng ngời.

Cảnh Minh nhường mi, dường như bất mãn vì đến giờ cô mới phát hiện ra: "Nếu không, em cho rằng là vì sao? Để kỷ niệm tình cảm giữa em và Lê Thanh Hòa chắc?"

Đỗ Nhược im lìm. Cô lười đấu khẩu với anh, thông thả vào bếp rót nước trái cây.

Cảnh Minh dỗi mắt nhìn chăm chăm vào bụng cô. Rõ ràng bụng cô vẫn phẳng lì mà, không hề có bất cứ điều gì khác thường. Con của anh nằm ở đâu được nhỉ?

Đỗ Nhược ngoái đầu lại, bắt gặp ánh mắt anh đang chăm chú nhìn bụng mình, mặt ửng đỏ: "Anh nhìn gì vậy?"

Anh ngược mắt lên, đi đến đặt tay lên bụng cô giây lát, không cảm nhận được gì liền quay về ghế ngồi. Đỗ Nhược chỉ biết trở mắt nhìn.

Anh yên lặng hồi lâu, bỗng cất lời: "Nhược Xuân, anh chưa biết làm cha là như thế nào, cũng không dám chắc mình có phải một người cha tốt hay không..." Đỗ Nhược giật mình, vừa định nói gì đó thì anh lại nhường mảy nói tiếp: "Nhưng anh sẽ cố hết sức."

Đỗ Nhược tranh thủ cơ hội thương lượng: "Trước hết, có thể đổi tên khác được không?"

Cảnh Minh im thin thít.

"Chữ "lân" này không hay gì cả, em không thích. Hơn nữa, ba mẹ nhất định cũng sẽ không đồng ý."

"Vậy thì đổi thành "lân" của kỳ lân đi."

Lông phượng sừng lân ư? Đỗ Nhược mừng húm: "Tên này hay đấy, Cảnh Lâm."

Song Cảnh Minh vẫn còn rất cố chấp với câu "Cảm lân du vịnh", bèn thương lượng: "Tên ở nhà thì gọi là Cá Con đi."

Vất vả lắm Đỗ Nhược mới bỏ được chữ "vậy" kia đi, đương nhiên là rầm rập nghe lời để lấy lòng anh rồi. "Cá Con Hoa Nhỏ gì đều tùy anh hết. Anh muốn gọi là gì cũng được."

Cứ thế, Cá Con thông dong bơi lội và lớn dần trong bụng mẹ. Cảnh Minh tiếp nhận sự xuất hiện của thành viên mới trong nhà chậm hơn Đỗ Nhược, cho nên ban đầu không để ý cho lắm. Buổi tối, anh tuyên bố với Đỗ Nhược: "Nó còn chưa bằng hạt đậu phộng nữa, biết gì đâu chứ?"

Ngày ngày trôi qua, bụng Đỗ Nhược bắt đầu nhô lên rõ ràng hơn, anh mới ý thức được sinh mạng bé nhỏ kia - kết tinh tình yêu của anh và cô đang từng ngày trưởng thành. Quá trình Đỗ Nhược mang thai vô cùng cực khổ. Thời gian đầu, cô nôn nghén rất nghiêm trọng, về sau thai quấy đạp liên hồi, tình lực dồi dào khiến cô cả đêm không ngon giấc.

Cảnh Minh xót vợ: "Đứa con này nhất định rất ngộ nghịch."

Quả nhiên, đến ngày dự sinh, thằng bé chậm chạp mãi không chịu ra, kéo dài đến cả tuần. Đỗ Nhược bị giày vò đến mức người gầy xộc, ấy vậy mà cậu bé lại trắng trẻo mập mạp, tiếng khóc vang dội cả hành lang.

***

Từ bé, Cảnh Cá Con đã nghịch ngợm không yên, đụng vào thứ gì là hỏng thứ ấy, trong nhà hết như nuôi một con Husky vậy. Bú sữa thôi mà cậu bé vụng mớ được nắp đầy làm đổ hết sữa vào người, thấy ai cũng giễu võ dương oai, chỉ sợ mỗi ba mình.

Cảnh Minh khá khó tính, tuy không nổi giận với con trai nhưng cũng không kiên nhẫn là mấy. Huống chi đứa bé trai mới hơn hai tuổi thì tính nghịch, phá phách vô cùng, trong đầu chứa nhiều ý tưởng kỳ quái nên thật khó mà dạy dỗ được cậu bé. Lúc Cá Con ngủ, anh ở bên cạnh ngắm nhìn con trai chốc lát, nhưng vừa thức dậy thì cậu bé liền như quả bom bùng nổ, náo loạn khắp nhà khiến anh không thể không cau mày. Thế nhưng chuyện Cá Con hay tháo gỡ đồ đạc, Cảnh Minh trái lại chưa bao giờ la mắng, hoàn toàn để mặc cậu bé thỏa thích muốn làm gì thì làm.

***

Nếu cả nhà đi ra ngoài tản bộ, nhất định Cá Con sẽ lạch bạch theo mẹ. Có lần đầu xuân, Đỗ Nhược bỏ quên đồ phải quay về nhà lấy, để lại Cảnh Minh và Cá Con đứng bên ngoài. Mẹ đi rồi, cậu bé rề rà đi bên chân ba, nhưng kiên quyết không cần ba dắt. Đi một hồi, khăn quàng cổ lỏng ra, bị cậu bé kéo lê trên mặt đất.

Cảnh Minh mãi nghĩ ngợi công việc nên không chú ý. Đến khi cúi đầu, thấy Cá Con đang vật lộn với chiếc khăn quàng cổ, anh mới khom lưng nhặt lên rồi quần quanh đầu Cá Con một vòng, gần như trùm kín gương mặt cậu bé. Mặt Cá Con bị che khuất, không nhìn thấy rõ lắm.

Khi đó, trời vẫn còn lạnh, Cá Con mặc chiếc áo phao lông vũ thật dày, bàn tay bé nhỏ lần mò trong khoảng không, vừa lạch bạch đi vừa cố kéo khăn quàng quần trên đầu mình ra.

"Ba..." Cậu bé vừa thở hắt hắt vừa gọi ú ớ: "Ba..."

"Hả?" Cảnh Minh bất giác cúi đầu.

"Bịch!" Cậu bé đâm sầm vào cột điện.

Cảnh Minh vội vàng đỡ lấy con trai, kéo khăn quàng cổ của cậu nhóc ra. Lần này đụng khá mạnh, thấy trán sắp sưng vù, anh nhất thời cuống cuống đưa tay ấn chỗ ấy xuống. Cá Con la oai oái.

Cảnh Minh quay đầu nhìn về phía nhà mình, thương lượng với con trai: "Không được nói với mẹ, biết chưa?"

Cá Con rung rung nước mắt: "Dạ!"

Đêm đó về nhà, Đỗ Nhược vừa hôn con trai chúc ngủ ngon liền cảm thấy khó hiểu, trên trán sao lại u lên một cục thế kia?"

***

Bình thường, nếu Đỗ Nhược không ở nhà, hình thức sống chung của hai cha con chính là mạnh ai làm việc nấy. Nếu Cá Con có chuyện muốn hỏi ba thì sẽ chạy đến bên cạnh, cất giọng non nớt hỏi rành mạch. Cảnh Minh chỉ trả lời theo kiểu có sao nói vậy.

Hồi mới hơn một tuổi, Cá Con hay ôm vật, mỗi lần ôm là ù xù im im, nhưng không hề khóc lóc hay nhõng nhẽo. Mỗi lần như thế, người ôm cậu bé đi tới đi lui dỗ ngủ lại là Cảnh Minh.

Đỗ Nhược vừa ăn được một phần sandwich thì Cá Con ngồi bên cạnh đã chúi miệng: "Mẹ, con ăn no rồi."

Cô bế cậu ra khỏi ghế trẻ con, cậu bé lập tức chạy ra phòng khách tìm kiếm "thành quả nghiên cứu" của mình. Cậu nhanh chóng tìm được xác máy bay điều khiển mà thám Lâm cất vào trong ngăn kéo, đang nghĩ xem nên giấu ở đâu mới tốt thì Cảnh Minh đã ngồi xuống sô pha.

Cảnh Cá Con lập tức lo lắng quay đầu lại. Eva và Wall-E thấy thế cũng vội cùng chạy đến "bảo vệ" cậu chủ.

Cảnh Minh tròn mắt nhìn cả ba.

Cá Con ngoan ngoãn gọi: "Ba."

Cảnh Minh chỉ nhìn thứ cậu đang giấu phía sau lưng: "Đó là động cơ."

"Ồ?" Cá Con tò mò đưa linh kiện trong tay ra phía trước, hỏi lại: "Động cơ là gì?"

"Chuyển đổi các năng lượng khác thành động lực, máy bay mới có thể bay lên."

Cá Con chau hàng mày nhỏ nhỏ, không hiểu gì cả những vẫn "ồ" một tiếng, chỉ biết là một thứ rất quan trọng. Cậu cúi đầu vào ngăn kéo lục lọi, lấy ra thứ gì đó: "Ba, cái này là gì?"

"Mấy thu tín hiệu. Tín hiệu từ điều khiển từ xa phát ra được nó tiếp nhận, rồi chuyển hóa thành mệnh lệnh." Cảnh Cá Con nghiêng đầu: "À..."

Cảnh Minh buồn cười: "Chờ con lớn thêm một chút sẽ hiểu thôi."

Anh nhìn đồng hồ, đã sắp đến giờ: "Đi thôi, thay quần áo nào."

"Dạ." Cảnh Cá Con vâng lời đứng dậy, đưa tay cho ba.

Vì ba cao quá, cậu không nắm tới nên đành nắm quần của ba, hai cha con đi lên tầng.

Đa số quần áo của Cảnh Cá Con đều do Cảnh Minh mua. Sau khi cưới, phong cách ăn mặc của Cảnh Minh lại quay về kiểu cool ngầu lúc trước, rất hiếm khi mặc đồ Tây. Quần áo mua cho Cá Con cũng vậy, vừa ngầu vừa đẹp. Đỗ Nhược cảm thấy, nếu hai cha con nhà này mà đăng ảnh lên instagram thì nhất định sẽ hút cả đồng fan, thế nào cũng thành cặp đôi cha con nổi tiếng nhất năm cho xem.

Lát sau hai người đi vào phòng khách, Cá Con hỏi nhỏ: "Minh đi đâu ạ?"

"Dẫn con đi chơi."

"Tuyệt quá!" Cảnh Cá Con tung tẩy chạy theo bước chân của ba, chẳng mấy may biết rằng ngày hôm nay sẽ có ảnh hưởng sâu sắc thế nào đến cuộc đời cậu bé.

Tám giờ đúng, Cảnh Minh và Đỗ Nhược dẫn Cảnh Cá Con ra khỏi cửa. Chiếc Mercedes chạy lên đường vành đai, từng chiếc xe buýt không người lái chạy qua ngoài cửa sổ xe. Cá Con nhìn những chiếc xe buýt tự động chạy kia không hề thấy kì lạ. Từ lúc biết chuyện cho đến nay, thế giới của cậu đã là như vậy rồi.

Ngày nay, xe buýt, tàu điện ngầm, đường sắt nội thành, tàu hỏa đều là dạng không người lái. Logo của Prime có mặt khắp mọi nơi, cậu biết, đây là đế quốc của ba mình. Thế giới của hôm nay, lĩnh vực khoa học kỹ thuật, robot, công nghệ không người lái, trí tuệ nhân tạo... đã được quan tâm nhiều hơn, trở thành những từ khóa vô cùng quen thuộc đối với người bình thường.

Mấy năm trước, Khoa học kỹ thuật Xuân Hòa không chỉ ra mắt các phương tiện giao thông không người lái đa dạng mà còn tiến hành tổng hợp thông tin và cơ sở dữ liệu giao thông cho mạng lưới quốc gia, kết hợp với điều khiển từ xa, đưa hệ thống giao thông lên một tầm cao mới với trí năng hóa, thông tin hóa và hiệu suất hóa.

Thế giới này mỗi ngày đều đang thay đổi từng chút một, bất chợt quay đầu sẽ nhận ra, hoàn cảnh xung quanh thấm thoát đã thay hình đổi dạng, biến đổi khôn lường.

***

Đầu tháng Tư, bầu trời Bắc Kinh xanh trong vời vời.

Hôm nay, dưới sự chỉ đạo của Chính phủ, Hội nghị Xe hơi không người lái do Hiệp hội không người lái thế giới tổ chức, công khai thử xe tại Bắc Kinh. Hơn chục nghìn chiếc xe đến từ khắp các nơi trên thế giới công khai chạy trên phố.

Họ đến bãi đỗ xe của hội trường, đúng lúc gặp nhóm Hà Vọng đang xuống xe.

Mắt Hà Vọng sáng rực: "Cá Con!"

"Chú Hà Vọng!" Cảnh Cá Con vụt chạy đến ôm lấy chân anh ta. Hà Vọng nhắc bóng cậu bé lên cao làm Cá Con cười khanh khách.

Vạn Từ Ngang cảm khái: "Hai chú cháu thân thiết trên mức bình thường đấy."

"Người có tâm hồn gần giống nhau thì dễ trao đổi mà." Cảnh Minh chọc ngoáy.

Hà Vọng không phục: "Cậu đấy, thật sự cho rằng bản thân kết hôn thì sẽ chín chắn sao? Cậu còn không chừng chặc bằng Cá Con nữa kia."

Cảnh Minh ghen hòng.

Mọi người đi đến khu VIP. Cảnh Cá Con được Hà Vọng bế trong lòng một lúc thì bắt đầu "ngựa ngáy" muốn leo xuống tự mình đi. Đỗ Nhược sợ con trai chân ngắn chạy lung tung sẽ va phải người ta, bèn bế cậu nhóc vào lòng. Vừa mới được ôm lên, cậu bé đã nhăn mày nhăn mũi, cựa quậy thân thể nhỏ nhỏ đòi xuống. Đỗ Nhược không ôm được, đành thả cậu bé xuống.

Cá Con hí hửng chạy đi. Khóe mắt Cảnh Minh vẫn để ý cậu con trai, thỉnh thoảng phát hiện "nguy cơ tiềm tàng" là một nhân viên đẩy chiếc xe thật to đi trên hành lang, hoàn toàn không thấy được Cá Con ở phía trước. Cảnh Minh tức khắc phóng đến, xóc con trai lên, giữ lấy đầu và ôm vào ngực.

Anh nhân viên kia hoảng sợ hô to nhưng không kịp phanh xe. Chiếc xe húc thẳng vào người Cảnh Minh, vang lên tiếng "ầm" thật lớn.

Đôi phương rồi rít xin lỗi.

"Không sao." Sắc mặt Cảnh Minh không tốt lắm, nhìn Cảnh Cá Con trong lòng. Cậu bé cắn môi im thin thít, hàng mi dài cũng rủ xuống, ngoan ngoãn ở yên trong vòng tay của ba.

Anh nghĩ thầm, khi còn bé, mình cũng nghịch ngợm như vậy sao?

Mọi người đến phòng VIP, quan sát dãy nhà cao tầng bên dưới và đường vành đai thành phố. Hơn chục nghìn chiếc xe không người lái đỗ ở đó, xếp thành những hàng dài. Màn hình LED gắn ở tòa nhà đối diện phát sóng trực tiếp buổi thử nghiệm hôm nay.

Cảnh Cá Con ngồi trong lòng Đỗ Nhược, ngo ngoáy hết bên này đến bên khác khiến cô không sao giữ cậu ngồi yên được. Trước khi thử nghiệm bắt đầu, Cảnh Minh định ôm cậu bé sang ngồi trong lòng mình thì cậu lập tức bất động, ôm chặt cổ mẹ.

Cảnh Minh lườm con trai: "Sang đây."

Cá Con từ từ thả tay ra, Cảnh Minh ôm cậu ngồi trên chân mình. Lần này, cậu bé đã an phận, không vịn vẹo ồn ào nữa, ngoan ngoãn chăm chú nhìn màn hình lớn.

Chín giờ đúng, buổi thử nghiệm bắt đầu. Hơn chục nghìn chiếc xe hơi không người lái bắt đầu chạy trên đường phố. Vô số người ở khắp nơi trên thế giới thông qua truyền hình và trang web phát sóng trực tiếp có thể chiêm ngưỡng cảnh tượng hoành tráng, đáng được ghi vào lịch sử loài người này.

Mấy chục nghìn chiếc xe không người lái nhưng lại như thể có người điều khiển, băng qua phố lớn ngõ nhỏ trong thành phố. Chúng tuân thủ luật lệ giao thông, biết né tránh người đi đường, thuận lợi chạy trên đường không chút trở ngại.

Mười năm trước, mô hình thành phố Cảnh Minh dựng lên trong buổi triển lãm khởi nghiệp trí tuệ nhân tạo ở trường đã trở thành sự thật.

Ánh mắt Cảnh Cá Con hoàn toàn bị thu hút, đôi mắt trẻ thơ dán chặt vào thành phố mang tầm vóc quốc tế trong màn hình. Mùa xuân xanh uơm đầy sức sống, những chiếc flycam bay lượn dưới ánh mặt trời. Hàng vạn chiếc xe không người lái qua lại như con thoi trong thành phố. Sự trôi chảy, ngay ngắn và trật tự tạo nên một nét đẹp hoàn mỹ, tác động trực tiếp vào lòng người.

"Ba, đây là gì?" Cảnh Cá Con ngẩng đầu hỏi.

"Đó là đế quốc Prime." Cảnh Minh tự hào đáp.

Vương quốc lý tưởng của anh.

Prime, điều kỳ diệu của sinh mạng, hào quang của cuộc đời.

***

Hôm ấy, cả gia đình về nhà rất muộn. "Choi" cả ngày ở bên ngoài, Cảnh Cá Con thấm mệt, nửa đường đã ngủ gục trên vai ba.

Đến nhà, anh nhẹ nhàng đặt Cá Con xuống giường của riêng cậu bé. Cảnh Minh rửa mặt xong leo lên giường, thấy Đỗ Nhược cứ cười tủm tỉm, không biết cô đang nghĩ gì.

"Có chuyện gì vui à?"

Cô kể đến, ôm lấy eo anh: "Hôm nay, cảm thấy anh vô cùng quyến rũ ấy mà."

Cảnh Minh cười nhạo: "Em ngốc rồi à?"

Cô cười khúc khích: "Mỗi lần nhìn anh ôm Cá Con, em đều cảm thấy anh rất đẹp trai."

Cảnh Minh dở khóc dở cười, không sao hiểu nổi sự nhạy cảm kỳ lạ này của cô.

"Nhưng mà, anh đối với con cũng nghiêm khắc quá."

"Con trai không nghiêm thì sau này sẽ hư."

"Ngụy biện." Đỗ Nhược chê bai. "Là anh trời sinh không biết dịu dàng thì có."

Cảnh Minh nhếch miệng nhìn cô hồi lâu, tay luồn vào áo ngủ của cô, giọng kéo dài: "Anh còn không dịu dàng sao?"

Toàn thân Đỗ Nhược mềm nhũn, khẽ đánh anh: "Ai nói chuyện này!"

Hơi thở anh dần nặng: "Em muốn anh dịu dàng thì sinh con gái đi."

Cô không tin: "Tình tình của anh, có dịu dàng được không đây?"

Anh nhướn mày, cời đồ của cô ra: "Nào, sinh con gái cho anh đi."

Đêm mùa xuân se lạnh, vầng trăng khuyết cong cong như lưỡi liềm tỏa ánh sáng trong veo như nước, êm dịu chiếu rọi căn phòng. Không gian mờ mờ tựa trong mộng cảnh. Cảnh Minh nghiêng người ôm Đỗ Nhược, hơi thở vẫn còn nặng nề, chưa kịp bình ổn lại.

Cô lẳng lặng nép vào ngực anh, chợt nhớ đến cảnh tượng được nhìn ngắm lúc sáng: "Cảnh Minh."

"Ừm?"

"Anh nói xem, năm mươi năm sau, thế giới sẽ thế nào?"

Anh chậm rãi mở mắt ra, con ngươi phản chiếu ánh trăng sáng lấp lánh.

"Năm mươi năm sau, chúng ta đã bảy mươi tám tuổi rồi." Cảnh Minh tưởng tượng đến thế giới khi ấy, đột nhiên bật cười.

Đỗ Nhược vẫn thả hồn bay bổng: "Năm mươi năm sau, trí tuệ nhân tạo đã phát triển như điều gặp gió. Không người lái phổ biến thông dụng, nhà nhà đều có robot."

Cảnh Minh hoàn hồn: "Em nói là chuyện này à?"

"Không thì sao?" Cô lấy làm lạ. "Anh nghĩ đến cái gì thế?"

"Anh tưởng em hỏi về hai chúng ta." Cảnh Minh cười khẽ, có chút buồn ngủ. "Anh nghĩ, năm mươi năm sau, chắc không khác với bây giờ cho lắm, mỗi đêm đều ôm em ngủ, mỗi sáng tỉnh lại đều có thể nhìn thấy em đầu tiên."

Đỗ Nhược ngơ ngác, bỗng nhiên phì cười: "Vậy anh nhất định là một ông lão bảnh chọe, khó ưa rồi."

"Ngoại hình thế nào không quan trọng." Cảnh Minh nói chắc như đinh đóng cột. "Nhưng anh rất chắc chắn, năm mươi năm sau, anh vẫn yêu em giống như bây giờ."

Cô thàng thốt chốc lát rồi ôm siết lấy anh, vùi đầu vào lòng anh: "Em cũng vậy, mãi mãi yêu anh."

Đã từng nếm trải đau khổ và chia xa, từng trải qua gặp ghềnh và thất bại, nhưng tương lai vẫn còn dài dang dàng phía trước, mặc cho bao đông tố phong ba vẫn không sợ hãi không nao lòng. Em và anh mãi sống vai bên nhau, cùng đối mặt với tất cả buồn vui và phúc họa. Chỉ cần được ở bên nhau, mỗi phút giây đều là tuyệt nhất.

Nếu có một ngày, xuân thấm tươi cảnh rạng ngời, ánh mặt trời soi khắp vạn dặm, nguyện kẻ vai nhau cùng tận hưởng, đường dài cùng nhau chung bước.

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96: Ngoại Truyện - Nhược Xuân

(1)

Lần đầu tiên Đỗ Nhược gặp Cảnh Minh là khi cô mười bốn tuổi. Chú di Cảnh là nhà tài trợ trường kỳ từ Bắc Kinh đến thăm cô.

Hôm đó, cô đã dọn dẹp từ trong ra ngoài căn nhà xập xệ nhỏ của mình, nhưng dù quét dọn thế nào thì lụp xụp vẫn là lụp xụp. Cô chạy vào núi hái một ít hoa lê về trang trí cho ngôi nhà. Thu dọn xong hết thấy, cô chờ đón họ dưới chân núi trong tâm trạng hồi hộp, dè dặt.

Chú Cảnh và di Minh thân thiện, bình dị và gần gũi hơn trong tưởng tượng của cô nhiều. Họ quay đầu nhìn về phía ghế sau xe, gọi: "Cảnh Minh, mau ra đây đi."

Lúc này, Đỗ Nhược mới phát hiện ra trong xe còn có một người nữa. Bóng dáng màu trắng áp gần đến cửa xe. Cửa đột ngột bật mở, Đỗ Nhược bị đụng nhẹ, lùi về sau một bước.

Cậu thiếu niên bước xuống, dáng vóc gầy gò, cao ráo thoắt chốc che đi ánh nắng mùa hè rực rỡ. Đỗ Nhược ngẩng đầu nhìn cậu, ngây ra như phỗng. Làn da cậu trắng như muốn hòa tan vào ánh sáng, môi đỏ, mắt trong veo lấp lánh, hệt như thiên sứ.

Đẹp quá đi mất!

Cậu liếc nhìn cô, hàng mày khẽ cau lại. Con nhóc miền núi vừa gầy vừa quê mùa, đương nhiên cậu khinh thường chẳng buồn ngó đến. Cảnh Minh khó chịu dời mắt đi, nhét chiếc điện thoại đang chơi game vào túi quần jeans, miễn cưỡng đi theo ba mẹ mình lên núi.

Người trong thôn đều tò mò dõi theo gia đình họ, trông người nào cũng đẹp như bước ra từ tranh vẽ. Trưởng thôn, phóng viên, nhân viên hộ tống và gia đình họ Cảnh đi ở phía trước. Đỗ Nhược đen đúa gầy còm bị tụt lại, yên lặng đi theo phía sau. Thịnh thoảng cô lại ngẩng đầu nhìn Cảnh Minh. Áo sơ mi của cậu trắng tinh, nắng soi vào như lung linh tỏa sáng. Cậu ấy cao thật, còn cao hơn cả người lớn trong làng cô nữa. Rõ ràng cùng tuổi, nhưng Đỗ Nhược còn thấp hơn cậu một cái đầu.

Cậu bất chợt quay đầu lại, băng quơ nhìn tỏ chim én trên tán cây nào đó, lộ ra góc mặt tuấn tú ửng hồng. Bị nắng soi vào mắt, cậu đưa tay lên che đi, ngón tay thon dài ánh lên những tia nắng óng ả từ ánh mặt trời.

Đỗ Nhược im thin thít, tiếp tục cúi đầu đi theo sau, vô thức đưa tay xoa mặt mình. Chợt nhìn thấy tay mình đen như móng gà, cô vội vàng giấu ra sau, nhẹ nhàng chỉnh lại bộ đồ thêu hoa đã giặt đến bạc màu.

Lên đến nhà, chú dì Cảnh trò chuyện với mẹ cô, phóng viên ở bên cạnh kết hợp phỏng vấn, Đỗ Nhược cũng bị kéo vào.

Vất vả lắm mới có thời gian xả hơi, ánh mắt cô nhìn lướt một vòng gian nhà chính tối mờ. Mấy đứa bé đến hóng chuyện đầy cả phòng, nhưng không thấy Cảnh Minh đâu cả. Từ đầu đến cuối, cậu không hề vào nhà.

Mẹ Đỗ châm trà tiếp đãi mọi người, lại đưa cho Đỗ Nhược một tách, hỏi nhỏ: "Cậu bé nhà họ Cảnh đâu?"

Đỗ Nhược bung tách trà chạy đi tìm, Cảnh Minh đang ngồi trên bậc thềm ngoài cửa nghịch điện thoại. Mấy đứa trẻ đen thui trong thôn tò mò vây quanh, chỉ rón cò nhìn chứ không dám đến gần.

Đỗ Nhược chùi tay vào áo mình, đi đến khẽ mời: "Cậu uống trà đi!"

Ánh mắt cậu thiếu niên lướt từ trên xuống dưới Đỗ Nhược một lượt mới ngó đến chiếc tách sứ trên tay cô. Chiếc tách kia đã bị mẻ vài miếng nhỏ, Cảnh Minh chau mày, tiếp tục chơi điện thoại.

Đỗ Nhược ngượng ngùng rút tay về, quay người đi vào nhà.

(2)

Không bao lâu, Đỗ Nhược nghe thấy tiếng mấy đứa trẻ ồn ào ngoài cửa, không nhìn được tò mò chạy ra xem. Cả nhóm đang tranh nhau một gói đồ gì đó đủ màu, cười hí hửng chạy đi.

Rốt cuộc Cảnh Minh đã được thanh tịnh, ngồi trên bậc thềm chơi điện thoại tiếp. Chỉ có cảm cậu cử động, hai bên má thịnh thoảng phồng lên xẹp xuống, giống như đang ăn gì đó. Cô không dám đến gần, chỉ lên nhìn trộm thôi. Nhưng ánh dương chênh chếch đã in bóng cô lên trước mặt cậu.

Cậu thiếu niên nhanh chóng phát hiện ra, quay đầu nhìn cô bằng ánh mắt không hề thân thiện. Cô hoảng sợ, đang lúc không biết phải làm sao thì cậu bỗng chìa tay ra với cô: "Đây!"

Trong tay cậu là viên kẹo được bọc nylon trong suốt, căng tròn, vàng óng. Đỗ Nhược dè dặt nhận lấy, trên kẹo còn vương hơi ẩm từ lòng bàn tay cậu.

"Cảm ơn." Cô khe khẽ nói.

Cậu không buồn phản ứng, tiếp tục chém giết soàn soạt trong game. Đỗ Nhược đứng lại chốc lát vẫn chưa chịu đi, rón cò hiếu kỳ nhìn chiếc điện thoại thông minh trong tay cậu. Màn hình muôn màu muôn sắc rực rỡ, thật thần kỳ!

Cảnh Minh phát hiện ra, ánh mắt liếc sang, thờ ơ nhìn cô.

Cô rụt cổ lại, lẩm bẩm: "Điện thoại của cậu...xịn quá."

Cậu nhướng mày, lên mặt dạy đời: "Cô lo mà học cho giỏi, thi đỗ đại học, đến Bắc Kinh còn có nhiều cái hay hơn chờ cô, biết chưa?"

Cô ngơ ngác như thể đang được nghe kể về vùng đất trong mơ, còn chưa kịp hoàn hồn đáp lời.

"Có nghe không?" Cậu gằn giọng hỏi lại.

Đỗ Nhược vội vàng gạt đầu như bấm tỏi. Cảnh Minh lướt mắt đi, đã sớm không còn đoái hoài đến cô nữa.

Đỗ Nhược cầm viên kẹo ngắm nghía rất lâu. Cô chưa từng thấy loại kẹo này, trông ngon hơn mấy loại ở hàng tạp hóa trong thôn bán nhiều. Cát kỹ viên kẹo, cô chạy ra vườn hái rau, rửa sạch cái trắng, dưa leo, cà chua, ớt, lại hỏi mẹ có cần bắt gà không. Mẹ cô gạt đầu.

Đỗ Nhược tung tăng chạy ra ngoài, vừa đến cửa đã nghe thấy giọng nói cáu gắt: "Ba mẹ nói là một tiếng, giờ mẹ xem đã mấy giờ rồi?"

"Cảnh Minh, nghe lời nào, cơm nước xong rồi đi..." Đây là giọng dì Minh Y đang dỗ dành cậu.

"Không ăn!" Cậu thiếu niên gần như nổi cáu: "Con mặc kệ, bây giờ con muốn đi về." Rồi hạ tối hậu thư: "Con đi đây!"

"Cảnh Minh!"

Đỗ Nhược nhìn ra cửa sổ, nhìn bóng dáng thiếu niên áo trắng đi thẳng xuống sườn núi không hề ngoảnh lại. Chú Cảnh Viễn Sơn và dì Minh Y nhanh chóng quay vào nhà, áy náy nói tạm thời có việc phải về trước, không ở lại dùng cơm với cả nhà được.

Mẹ Đỗ cố giữ chân họ lại mà không được. Đỗ Nhược và các phóng viên đành cùng nhau đưa họ xuống núi. Suốt quãng đường, cô đều không thấy bóng dáng dong dỏng cao của cậu thiếu niên kia đâu. Mãi đến chân núi, tới trước xe mới thấy cậu đã sớm ngồi thu lu ở ghế sau xe chơi iPad, hoàn toàn mặc kệ mọi việc bên ngoài.

Đỗ Nhược lăm lét nhìn vào trong xe vài lần, chỉ thấy chiếc cằm thanh tú và đôi môi mỏng kia. Dù chỉ là nửa khuôn mặt vẫn nhìn ra được tâm trạng cậu rất tệ.

Lúc này, một phóng viên đẩy Đỗ Nhược tới cửa xe chỗ Cảnh Minh ngồi. Thành linh kéo cửa xe ra, Đỗ Nhược sững sốt, tròn tròn mắt nhìn cậu. Cậu ngồi trong xe cũng cau có mặt mày, nhìn họ từ trên xuống dưới.

Anh phóng viên nhanh chóng nhận lấy bó hoa từ chỗ đồng nghiệp, đưa cho Đỗ Nhược: "Tặng hoa cho nhà tài trợ đi." Vừa nói anh ta vừa lùi về sau vài bước, giờ máy ảnh lên tác nghiệp.

Đỗ Nhược cầm bó hoa mà mặt mày ngầy ngốc, căng thẳng nhìn Cảnh Minh, chân vô thức dậm bước, nhưng ánh mắt lạnh như băng của cậu khiến cô thoáng chốc đứng lại. Cảnh Minh đưa tay kéo cửa xe đóng âm lại không chút nề nang, để lại khuôn mặt cô thiếu nữ mười bốn tuổi ngơ ngác phản chiếu trên cửa kính.

(3)

Ngày nhận được giấy báo trúng tuyển, Đỗ Nhược gọi cho dì Minh Y trước tiên, báo tin tốt này với bà. Đương nhiên dì Minh Ý rất vui mừng, hỏi thăm ngày tựu trường của cô. Bà biết rõ mẹ cô không cách nào tiễn con gái lên đây đi học được, liền dặn dò trước khi lên đường thì báo số tàu cho bà biết, bà sẽ cho người đến đón cô.

Vì vậy Đỗ Nhược an tâm được phần nào. Lần đầu tiên đến thành phố lớn như Bắc Kinh, trong lòng cô có chút sợ sệt.

Ngồi xe lửa ba mươi ba giờ đồng hồ, phong cảnh ngoài cửa sổ chuyển từ vùng núi sang gò đất, từ thung lũng đến đồng bằng, mãi mới đến Bắc Kinh. Vốn tưởng dì Minh Y sẽ cử tài xế đến đón cô, nhưng trong khoảnh khắc đầu dây bên kia truyền đến giọng nói gắt gỏng của con trai, cô đã nghĩ ngay đến Cảnh Minh. Cô kéo vali nặng như tảng đá, cuống quýt tìm bãi đỗ xe, nhìn thấy cậu con trai trắng trẻo hết như thiên sứ thuở nào. Chàng thiên sứ nhàu mày chơi game, trông rất mất hứng và cau kỉnh.

Cô có chút khúm núm đi theo cậu, nghĩ thầm sao cậu lại cao lớn như vậy, cô chỉ miễn cưỡng đứng đến bả vai cậu thôi. Cô nhớ lại hồi mười bốn tuổi vụng về bắt chuyện với cậu, nhưng chàng trai mười tám tuổi trước mặt này không hề ngó ngang đến cô, khéo mắt đuôi mày đầy vẻ ghét bỏ và bức dọc.

Đỗ Nhược nhanh chóng ý thức được cậu không ưa cô. Thế nên cô im lặng, ký ức bốn năm trước vỡ tan như bọt nước, biến mất tăm mất tích.

(4)

Đỗ Nhược nghĩ Cảnh Minh không ưa cô, nói thẳng ra chính là ghét cô. Đó chẳng phải chuyện gì lớn lao. Cô cũng chẳng thêm thích cậu, cô mới càng ghét cậu ấy.

Một tên sinh viên tự cho mình hơn người, được tuyển đặc cách, không phải trải qua cuộc thi gian khổ có tư cách gì ra vẻ kênh kiệu với cô chứ? Thế nhưng cô hơi sợ cậu, mỗi khi nhìn thấy cậu là vừa căng thẳng vừa cảnh giác, cảm xúc rất khó tả.

Trong lòng cô luôn dằn vặt, muốn giỏi hơn cậu để chứng minh cho cậu thấy thật ra cô cũng là một sinh viên rất xuất sắc. Bất kể là quân sự hay học Anh văn, cô đều có thể học thật giỏi. Nhưng sự giỏi giang cô cố gắng chứng minh dễ dàng bị cậu nghiền thành tro bụi. Không những chẳng phải sinh viên cá biệt, cậu còn là thiên tài cơ đấy!

Xét cho cùng, cô không thích cậu chẳng qua là vì chút thành kiến mù quáng mà thôi.

(5)

Những tháng ngày đầu tiên trong cuộc sống đại học của Đỗ Nhược gói gọn trong hai chữ "hoang loạn". Dường như cô bị lạc lối mất rồi: Bị lạc trong nỗi lo lắng, muốn cố gắng theo kịp bạn cùng khóa; bị lạc trong nỗi căng thẳng, ngày đêm khắc khổ học hành; cũng bị lạc trong thế giới mơ hồ mà ở đó, dường như cô đã dành đôi chút tâm tư cho Cảnh Minh.

Tại sao cô luôn vô thức chú ý đến cậu? Vì tò mò ư? Hay vì dễ tâm? Cả sân trường rộng lớn là thế nhưng cậu luôn xuất hiện trong tầm mắt của cô. Bóng hình cậu đứng dưới trụ bóng rổ, dáng người chạy quanh sân thể dục, nụ cười bông đùa trong dịp đại hội thể dục thể thao, chiếc máy laptop giữa đêm hôm khuya khoắt...

Xong thật rồi, hình như cô "cảm nắng" cậu thật rồi!

(6)

Có lẽ ban đầu, cô dùng nên "ghét" cậu, không nên mượn danh nghĩa "ghét" cậu để chú ý đến cậu, trộm nhìn cậu, mắng thăm cậu... thì có lẽ sẽ không vô thức khiến sự chú ý ấy dần dần trở nên mất khống chế, biến thành nhớ mãi không quên.

Nỗi tương tư đau đầu trong lòng như hòn đá bị mài mòn, nhưng không thể bày tỏ, cũng không thể tâm sự với bất cứ ai. Nỗi đắng chát và ngọt ngào trong cô không hề có ranh giới.

Mới trước đó, cô nhìn đám đông sẽ nghĩ đến cậu, nhìn thấy xe sẽ nhớ đến cậu, thấy chim bồ câu cũng nhớ đến cậu. Nhưng trong nhóm người qua lại không hề có bóng dáng cậu, đáy lòng cô đau khổ như muốn quặn thắt.

Nhưng ngay sau đấy, cô thấy cậu chạy qua sân thể dục, thấy cậu bước đi ở cầu thang, thấy cậu tan học đi đằng trước, phút chốc tâm trạng âm u bùng tỏa sáng, vụn dăm xanh trong.

Ngọt ngào là hương vị thế nào? Ất hẳn tựa như viên kẹo trái cây ngày trước cậu cho cô vậy.

Nhưng có rất nhiều chuyện còn chưa kịp nghĩ rõ, nỗi đắng cay pha lẫn ngọt ngào khi yêu thắm cũng chưa kịp ném trái trọn vẹn thì tất cả đã "chết yểu" một cách đột ngột.

Cậu bảo: Đừng thích tôi, tôi sẽ không thích cô đâu.

Ừ, không thích thì không thích! Dù sao, tôi cũng không thích cậu cho lắm. Thật, không thích lắm đâu! Khóc òa một trận là quên mất. Chẳng qua không muốn thấy cậu nữa, chẳng qua chỉ là lạc lối ở một đoạn nhỏ nào đó trên đường đời của mình mà thôi.

Cô muốn điều chỉnh lại tâm trạng, tiếp tục lên đường, muốn trở về là Đỗ Nhược tự tin, vui vẻ của trước kia. Nhưng tại sao nửa năm qua đi, sau khi đã hoàn toàn lột xác, thì đúng cái đêm định mệnh mà cô phải đương đầu với cậu, lòng vẫn đau như cắt, nước mắt vẫn giàn giụa cơ chứ?

(7)

Hóa ra có một loại tình cảm mang tên "rất rất thích".

Bạn không nhắc đến không có nghĩa là đã lãng quên nó.

Bạn không nghĩ đến không có nghĩa là đã thay lòng đổi dạ.

Cô vẫn thích cậu, thích cậu rất nhiều.

Thích vẻ dịu dàng cậu dành cho Eva, thích khí phách của cậu khi đập IMU giúp cô, thích nét nghiêm túc tỉ mỉ khi cậu vui đầu làm việc trong phòng thí nghiệm, thích vẻ phấn chấn của cậu trên đường đua ở Thâm Quyển, thích điệu bộ ngông cuồng tự đại của cậu khi đứng nhìn cậu vượt ngắm nhìn thế giới...

Thích một mặt khác của con người cậu mà chỉ cô thấy được.

Thích sự gần gũi thật lặng lẽ của cậu nơi cầu thang, thích vẻ mặt cậu bỗng yên tĩnh và đôi môi mềm mại thân mật kề đến, thích lòng bàn tay cậu nóng rực mon tron không hề giữ khế, thích vòng tay gầy gầy nhưng lại mạnh mẽ khiến người ta ngạt thở...

Thích đến mức nếu phải cùng cậu đi đến cùng trời cuối đất, cô sẽ không chút do dự mà đồng ý ngay tức khắc. Cũng thích đến mức, nếu cậu nói đừng đến tìm cậu, cô sẽ ngoan ngoãn gạt nước mắt, vâng lời cậu.

Chỉ là, không kịp nói với cậu: Em thích anh, vẫn luôn thích anh. Từ lần đầu tiên gặp anh vào mười bốn tuổi, em đã thích anh rồi.

(8)

Đỗ Nhược tự nhận mình là một cô gái kiên cường, độc lập, nhưng lúc vừa đến Mỹ, cuộc sống của cô trôi qua vô cùng khổ cực. Bài vở quá nặng, cô có thể thích ứng, cuộc sống khác biệt, cô có thể xử lý. Nhưng sự trống vắng lạc lõng ủa đến những khi không quá bận rộn thật sự khiến cô khó chịu vô cùng.

Thậm chí, cô có thể ném được mùi vị cay đắng vẫn chất chứa trong lòng ấy. Tình thoảng, cô rơi vào trạng thái khủng hoảng giống hết khoảng thời gian mới nhập trường hồi đại học vậy. Cô tận lực kiên trì phấn đấu, sợ mình ngã xuống sẽ không đuổi kịp bước chân các bạn cùng khóa, sợ có một ngày anh đột ngột trở về, cô lại tụt hậu quá nhiều, không thể đứng ở vị trí có thể sánh vai với anh nữa.

Cô đã từng tiếc nuối vô vàn, hối hận tại sao không thỏa lòng yêu đương với anh, toàn tâm toàn ý thích anh, không tự ti, không hèn yếu, vui vẻ thích anh, không để lại nỗi tiếc nuối như bây giờ. Vậy nên, nếu cả hai có thể bắt đầu lại, cô nhất định phải tốt hơn trước mới được.

Cô luôn cảm thấy, người như anh nên có được tất cả những điều tốt nhất trên thế giới. Bất kể thứ gì, chỉ cần là tốt nhất thì đều nên dành cho anh. Vì thế, cô muốn trở thành tốt nhất. Vì thế, cô không ngừng cố gắng bước vào thế giới của anh.

Cô từng sợ hãi rụt rè, nhát gan rồi rầm, là anh đã chìa tay ra với cô, kéo cô vào thế giới của mình. Nay anh rơi vào mờ mịt, chán nản cô đơn, cô cũng

muốn chia tay ra với anh, đưa anh thoát khỏi chiếc lồng đang vây hãm nội tâm nhiều giằng xé ấy.

(9)

Thình thoảng, Đỗ Nhược hồi tưởng lại, phát hiện tình cảm cô dành cho anh bắt đầu từ dáng vẻ như thiên sứ của anh trong mắt con bé miền núi quê mùa kia. Sau đó, cô chìm đắm vào tài hoa của anh trong lĩnh vực robot, sự nghiêm túc, cẩn trọng và cần cù đối với khoa học, sự tự tin và tầm nhìn xa rộng về thế giới tương lai của anh. Từ từ, cô hình thành nên lòng trung thành đối với anh, dần đi đến đâu cũng muốn quay về bên anh, vẫn một tấm lòng tinh khiết, trong sáng như thời hoa niên xa vắng.

Anh vẫn là chàng trai đơn thuần theo đuổi mơ ước ban đầu.

Cô yêu anh là điều chắc chắn không phải nghi ngờ. Yêu sự huy hoàng anh có được, yêu nỗi khổ nạn anh từng chịu, càng yêu niềm hy vọng, sức sống và mơ ước mà anh mang đến cho cô.

Gặp được anh là điều may mắn xiết bao! Lần đầu gặp gỡ vào năm mười bốn tuổi, anh như thiên sứ giáng trần bước vào thế giới xám xịt của cô, khiến cô ngẩng đầu lên, hướng về một thế giới mới mẻ nơi phương xa. Cô từng chút một đi ra khỏi núi, từng chút một trở nên tốt đẹp, và cũng từng chút một được thấy phong cảnh xinh đẹp ngoài kia, thấy được cuộc đời mình không còn tầm thường vô vị.

Cô luôn mong muốn được chung sống với anh đến mãi về sau, muốn cuộn tròn ngủ yên trong lồng ngực anh, muốn mỗi sớm mai thức dậy được thấy anh đầu tiên. Muốn cùng anh đến phòng thí nghiệm, bận rộn nghiên cứu hạng mục của mỗi người, không quấy rầy lẫn nhau cũng rất tốt. Muốn ở bên anh nhìn thành quả của phòng thí nghiệm Prime ngày một nhiều hơn. Muốn sau khi vui vẻ cười nói bên ngoài, trở về mái nhà chỉ thuộc về họ, bật tivi, cùng nhau rửa rau ăn cơm, ép nước trái cây, nướng bánh mì...

Dẫu cuộc sống mai sau có gặp bao phong ba bão tố, dẫu con đường tương lai không hề dễ dàng giản đơn, nhưng có một điều vẫn luôn chắc chắn, đó là: Em muốn có anh hiện diện trong tương lai của mình.

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Ngoại Truyện - Cảnh Minh

Nếu bảo Cảnh Minh nhớ lại lần đầu tiên anh và Đỗ Nhược gặp mặt, chắc chắn anh không sao nhớ nổi.

Năm mười bốn tuổi, ba mẹ dẫn anh đến vùng núi gần biên giới, chuyện này thì anh vẫn loáng thoáng nhớ được. Còn chính xác đã đi đâu, từng gặp ai thì anh hoàn toàn không có ấn tượng.

Trong ký ức của anh, lần đầu tiên gặp Đỗ Nhược là khi anh tới nhà ga phía Tây Bắc Kinh đón cô. Tuy rằng anh đã nhận lời mẹ nhưng không tình nguyện cho lắm.

Ấn tượng "sâu sắc" của anh với Đỗ Nhược là một con nhóc xanh xao, vàng vọt, mặt mày mồ hôi nhễ nhại, ăn mặc quê mùa, toàn thân nồng nặc mùi tàu hỏa mốc meo, giống như một cộng giá bị người ta giẫm bẹp gí.

Quả thật Cảnh Minh không thích Đỗ Nhược lắm. Trước đây anh chưa từng gặp cô, nhưng không lúc nào là không nghe về cô từ Cảnh Viễn Sơn. Mỗi lần hai cha con vì chuyện gì đó mà tranh cãi ầm ĩ, hoặc Cảnh Viễn Sơn không thích hành vi của con trai mình, muốn quở trách vài câu, y như rằng sẽ lôi tôn tính đại danh Đỗ Nhược Xuân ra: "Con người ta ở vùng núi điều kiện gian khổ nhưng vẫn chịu khó học hành, còn làm việc nông giúp gia đình. Mày tự xem lại mình đi..."

Cảnh Minh lười cãi lại ông, càng không có hơi sức đâu để ý đến Đỗ Nhược. Anh chẳng buồn đoái hoài gì đến cô, ngay cả làm bạn cũng không có cửa. Dù sao, họ hoàn toàn không phải là người cùng một thế giới.

(2)

Lần dẫn Đỗ Nhược đến phòng karaoke hoàn toàn là ngoài dự tính của Cảnh Minh. Vào giây phút bị cô ngắt máy giữa chừng, anh gần như không thể tưởng tượng nổi: Con nhỏ Đỗ Nhược Xuân này tính tình cũng không phải dạng vừa đâu!

Nhưng chỉ một sự việc này cũng không thể khiến hai người thay đổi cái nhìn về nhau. Suốt khoảng thời gian rất dài về sau, trong mắt Cảnh Minh, sự tồn tại của Đỗ Nhược không hơn một người qua đường. Nhưng trong vô thức, anh lại sắm vai nhà tài trợ thay cho ba mẹ mình, trợ giúp cho cô trong một chừng mực nào đó. Ví dụ như laptop, bữa sáng, sinh hoạt phí... tất cả đều chỉ là sự quan tâm với tư cách một nhà tài trợ, giống như ba mẹ anh vậy, rất hợp tình hợp lý.

(3)

Có lần Đỗ Nhược hỏi Cảnh Minh, anh có nhớ lần đó ở đại hội thể dục thể thao, em mặc váy trắng, anh khen em ưa nhìn không? Cảnh Minh nói không

nhớ.

Anh thật sự không nhớ mình đã nói ra lời khen ấy, nhưng anh nhớ được dáng vẻ cô mặc váy trắng đột ngột xuất hiện ở đường đua. Anh bỏ nhào vào người cô, đè cô ngã xuống đất. Thân thể mảnh mai gầy gò của Đỗ Nhược khiến anh sợ mất hồn mất vía, cứ tưởng đã đè bẹp cô rồi.

Trong khoảnh khắc đụng phải cô, nếu nói trong đầu anh không có chút phản ứng khác thường nào là chuyện không thể, dù sao cũng là con trai mà. Nhưng đây chẳng qua là phản ứng tâm lý bình thường khi hai người khác phải đụng chạm nhau thôi, phút chốc anh đã quên mất rồi.

Có phải từ đó, Đỗ Nhược Xuân trong ấn tượng của anh đã bắt đầu thay đổi không? Cảnh Minh không xác định được, cũng không suy nghĩ nhiều.

(4)

Cảnh Minh tự nhận mình rất ít khi gặp Đỗ Nhược, trôi qua nửa học kỳ mà chẳng đụng mặt nhau được mấy lần. Số lần gặp mặt trở nên dày đặc hơn hẳn là bắt đầu từ buổi dạ vũ đón năm mới.

Cô mặc chiếc váy đỏ rực rỡ, gương mặt trang điểm xinh xắn hết như chú mèo con, nhảy múa nhiệt tình và tự do trên sân khấu, như thể là một người khác hoàn toàn với Đỗ Nhược trong ấn tượng của anh.

Cô thật sự là một cô gái đầy mâu thuẫn, khiến anh không thể nhìn thấu và cảm thấy khó hiểu. Trước đây còn tươi cười rạng rỡ trong vũ hội, lát sau đã rơi lệ không ngừng ngay trước cửa nhà anh đêm Giao thừa. Trước đây còn lấy lòng anh nhưng đều bị anh phớt lờ, lát sau đã chạy xe như vũ bão trên đường đèo mùa xuân, gia nhập Orbit, tham gia cuộc thi chế tạo robot, xem nhạc hội, thi hùng biện...

Con nhóc kia giỏi rồi, còn biết lờ anh nữa chứ! Hừ, ai mới là kẻ kiêu căng đây?

Từ lúc nào mà Cảnh Minh lại có thiện cảm với cô, chính anh cũng không rõ. Có lẽ vì câu nói "Có khi nào nó đang rất buồn không" với con robot thua cuộc trong trận đấu khiến anh phút chốc cảm thấy tâm linh tương thông chăng? Hay vào thời khắc anh phát hiện ra chủ nhân của chữ viết trong tập tài liệu ôn thi môn Chính trị kia?

Tất cả đều không tài nào nói rõ, lúc hoàn hồn trở lại thì người đã bị một tấm lưới vô hình bao trùm. Phiền muộn, tức giận khiến anh vô cùng bức bối, ngay cả tỏ tình cũng hùng hùng hổ hổ, càng không nghĩ đến sẽ bị cự tuyệt.

Hừ, Cảnh Minh anh mà bị con gái cự tuyệt sao?

Tuy nhiên, lý do cự tuyệt của cô lại khiến anh tỉnh táo trong nháy mắt: Tôi chỉ muốn làm chính mình, khiến bản thân trở nên tốt hơn. Tôi cảm thấy chuyện này quan trọng hơn yêu đương với cậu.

Cảm tình anh dành cho cô kể từ khoảnh khắc ấy đã dần dần thay đổi trong thầm lặng. Anh phát hiện bản thân đã thích đúng người rồi. Sự giác ngộ này khiến anh cẩn trọng hơn và bình tĩnh lại.

(5)

Quãng thời gian kể từ mùa hè khi kết thúc năm nhất đến tháng Chín, tháng Mười là những ngày tháng Cảnh Minh thấy vui vẻ và buông thả nhất trong đời anh. Mỗi ngày đều có thể hình dung bằng câu "tắm gió xuân phơi phới".

Đạt được giải vô địch cuộc thi tại Thâm Quyển, Prime bước lên đỉnh cao của thế giới. Giấc mộng của anh, lý tưởng của anh, kế hoạch xây dựng đế quốc riêng của anh từ từ rõ nét hơn. Tất cả đều có thể đạt được, tương lai cũng được vạch sẵn.

Chính vào lúc đó, anh có bạn gái.

Đỗ Nhược Xuân, anh rất thích cô, nhiều đến mức không thể tưởng tượng ra bản thân lại có thể thích một người đến như vậy. Kể cũng lạ, rõ ràng cãi nhau lửa giận bùng bùng lại không nở chiến tranh lạnh với cô, không nở để cô ảm ức, nhất là càng không muốn thấy cô khóc. Cô vừa khóc, anh đã thấy khó chịu muốn nổ tung.

Rõ ràng mới yêu nhau không lâu, tính cách đôi bên còn chưa kịp thích ứng với đối phương, nhưng từ trong tiềm thức, tương lai của anh sớm đã có sự hiện diện của cô rồi. Nếu một ngày nào đó của nhiều năm sau có một người phụ nữ đứng bên cạnh anh, cùng anh ngắm nhìn đế quốc Prime rộng lớn, người phụ nữ đó chỉ có thể là cô, Đỗ Nhược Xuân.

Ai cũng bảo biết trước tương lai là một chuyện rất vô vị, thế nhưng Cảnh Minh không thấy vậy. Khi ấy, anh đã xác định rất rõ, rất kiên định, cũng vô cùng vững tin vào tương lai của mình. Nơi ấy có Nhược Xuân, có Prime, có tất cả những thứ mà anh mong muốn...

Nếu như lần đó không xảy ra chuyện đã trở thành nỗi áy náy cả đời ấy...

(6)

Cảnh Minh chìm ngập trong cơn ác mộng không hồi kết. Chỉ cần nhắm mắt lại, hình ảnh, âm thanh Prime No.2 gặp tai nạn vào giây phút cuối cùng liên thừa cơ len lỏi vào đầu anh. Máu tươi văng tung tóe khiến ai ai cũng kinh hoàng khiếp đảm. Chiếc xe biến dạng chỉ còn là đồng sắt vụn, thân thể không nguyên vẹn của Lý Duy. Tiếng khóc đau xé ruột gan của mẹ cậu ấy trong hành lang bệnh viện...

Mẹ nói với anh, sẽ tốt thôi, rồi một ngày, mọi thứ sẽ tốt lên. Thế là anh chờ đợi, kháng kháng đợi đến ngày ấy. Vậy mà ngày ấy không bao giờ đến, và tình trạng của anh ngày càng nghiêm trọng. Những hình ảnh kia không sao xua đi được. Nó không chỉ hiện diện trong mỗi cơn ác mộng mà còn tập kích cuộc sống của anh. Cho dù là an ngày, dù rằng anh đang ngồi trước mặt bác sĩ, những hình ảnh đó cũng sẽ đột nhiên kéo anh ra khỏi hiện thực, tóm lấy linh hồn anh lôi đến một thế giới khác.

Anh bắt đầu không thể phân rõ thực tế và hư ảo. Bác sĩ nói anh mắc phải chứng PTSD* nghiêm trọng, cần uống thuốc để khống chế suy nghĩ và tâm trạng của mình.

(*)PTSD (Posttraumatic Stress Disorder) hay còn gọi là chứng rối loạn tâm lý hậu sang chấn, là một trong những rối loạn tâm lý, tổn thương về mặt tinh thần, biểu hiện bằng các triệu chứng dạng lo âu, hoảng sợ, kinh hoàng, thường xảy ra khi người bệnh chứng kiến hoặc trải nghiệm một điều gì đó gây nên tổn thương tâm lý nghiêm trọng.

Anh bắt đầu rơi vào giấc ngủ mê man kéo dài, trong cơn mơ và cũng có thể là thực tế, anh thường nghe thấy tiếng Đỗ Nhượng khóc, nhưng anh lại không nhìn thấy cô. Làm sao cô vào phòng anh được? Thế nhưng cô đang khóc nức nở bên cạnh giường anh. Anh nghe thấy giọng nói của cô nhưng không nhìn thấy cô. Anh chỉ thấy chiếc xe kia lao đến chân cầu, anh dốc hết toàn lực chạy đến, muốn ngăn cản nhưng vẫn chậm một giây. Anh trơ mắt nhìn thân xe nổ tung, máu tươi tung tóe.

Những giấc mộng giống hệt nhau cứ thế nối tiếp, trở thành một vòng tuần hoàn chết. Anh bị vây khốn trong đó, không sao thoát ra được.

Sau khi uống thuốc nửa tháng, cuối cùng, anh đã tỉnh táo trở lại, bước ra khỏi phòng, dáng vẻ tiêu tụy. Hôm ấy, anh đã gặp lão tiên sinh Ngôn Nhượng Ngu. Ông ấy đích thân đến nhà, khuyên bảo và an ủi anh. Nhưng không biết anh có nghe hay không, ánh mắt chẳng mấy may le lói chút dấu hiệu sự sống nào, trợn trừng nhìn chằm chằm bóng cây ngoài cửa sổ. Nhành cây trơ trụi lay động trong gió rét... Tiết trời đã vào đông.

Sau khi lão tiên sinh Ngôn Nhượng Ngu ra về, anh ngồi lặng lẽ nhìn chằm chằm vào thân cây kia thật lâu. Minh Y đến gần, muốn thử nói chuyện với anh, nhưng anh đột nhiên cắt lời, giọng khàn đặc mờ hồ: "Trường cho nghỉ lễ rồi phải không?"

"Mới đầu tháng Giêng, chưa được nghỉ đâu. Con..."

"Con muốn thấy cô ấy. Chỉ nhìn một lát thôi."

(7)

Anh đã nhìn rất nhiều lần, khom lưng cúi đầu đi sau lưng cô, từ thư viện đến dưới tòa nhà ký túc xá. Cô mặc chiếc áo khoác ni thật dày, quần khăn quàng cổ lông xù, che kín nửa gương mặt, không nói với ai lời nào, chiếc bóng trông thật cô quạnh.

Quần áo mùa đông thật dày, vậy mà anh lại cảm thấy cô đã gầy đi rồi. Anh dõi mắt nhìn cô đi vào ký túc xá, nhìn đắm đắm theo bóng lưng cô hòa vào dòng người rồi mất hút.

Một mình đứng ven đường chốc lát, ngẩn ngơ nhớ đến vô số đêm họ đã chia tay trong ngọt ngào ở nơi này, hơi thở dưới lớp khẩu trang đen chột đờn đập.

Anh quay người bỏ đi, nhưng vừa được vài bước quay đầu nhìn về phía ký túc xá. Lần này, anh đã nhìn thấy cô. Cô chạy vọt ra giữa đường, hoang mang nhìn đảo mắt xung quanh như tìm kiếm gì đó.

Thế nhưng anh lại như đứa trẻ bị kinh hãi, trốn vào rừng cây theo phản xạ. Sau đó, anh nghe thấy tiếng cô khóc, hòa vào gió rét hết như lưỡi dao, từng tiếng cửa vào tìm anh.

(8)

Cảnh Minh biết rõ mình không thể quay lại được nữa, ít nhất trước mắt không thể quay lại.

Với trạng thái hiện giờ, đừng nói là anh, ngay cả bác sĩ cũng không thể khống chế. Hai người ở bên nhau sợ rằng kết cục còn bi thảm hơn, ngay cả ký ức tốt đẹp cũng sẽ không còn sót lại chút gì.

Anh không có cách nào quay trở về bên cô, trở về bên cạnh những đồng đội thân thiết trong Prime, không thể nào nữa rồi.

Người ngoài không thể chấp nhận một "kẻ gây chuyện" vẫn "thản nhiên như không" tiếp tục cuộc sống của mình. Những lời chỉ trích ác độc và đồn thổi vô căn cứ sẽ theo sự trở lại của anh chuyển sang người Đỗ Nhượng và Prime.

Anh không thể không đi. Ít nhất là trả cho cô cuộc sống yên bình, trả lại cho đồng đội của anh một cuộc sống không có sóng gió. Còn lòng anh mãi mãi không thể bình yên được nữa.

Mỗi ngày trôi qua ở Mỹ đều vô cùng khổ sở. Anh nhớ Đỗ Nhượng, nhớ da diết, có khi nhớ đến mức mất ngủ cả đêm, thậm chí uống thuốc cũng vô ích. Tha hương nơi xứ người, không biết nên tìm cớ ở đâu, anh chỉ có thể cắn răng kìm nén tất cả trong lòng.

Anh còn muốn trở về, phải trở về nước, quay lại Prime lần nữa. Chờ đến một ngày đủ lớn mạnh, khi ấy, anh muốn được trở về bên cạnh cô.

Thế nhưng... sự kiên trì ngày qua ngày ấy, nửa năm sau lại đổi lấy kết quả là bệnh tình chuyển biến xấu.

(9)

Có đôi khi, Cảnh Minh không nhớ rõ mình đã nói câu "đừng đến tìm anh" như thế nào, không nhớ được Đỗ Nhược đã trả lời ra sao, cũng không nhớ rõ phải chăng đôi bên đã giao hẹn rồi, cô sẽ không đến tìm anh nữa.

Nhất định là vậy rồi! Nếu không, tại sao cô lại thật sự không xuất hiện chứ?

Từ đó, anh cũng không dám nghĩ đến Đỗ Nhược nữa. Sợ rằng mỗi khi nghĩ đến thì vết thương lại rách toạc, chảy máu đầm đìa.

Anh bắt đầu nghi ngờ và chất vấn bản thân. Con ác mộng từng vất vả lắm mới bị thuốc khống chế nay lại cuộn cuộn kéo về lần nữa. Càng ngẫm nghĩ khi nó còn mạnh hơn trước, quật anh ngã nhào. Và như thế, anh lại không thể phân rõ thế giới chân thật và ảo giác.

Đi trong sân trường, bạn học chạy xe đạp ở phía trước nhưng anh lại nhìn ra chiếc Prime No.2 đang lao đến, Lý Duy ngồi bên trong vẻ mặt vô cùng hoảng sợ.

Ngồi trong lớp học, bạn bè nghiêm túc làm bài thi, anh ngẩng đầu nhìn ra cửa, trên hành lang đặt một chiếc thùng màu trắng sơn đỏ, thế mà đôi mắt anh lại "mã hóa" thành Prime No.2 dính đầy máu tươi.

Ban đầu, anh còn có thể ép buộc mình tỉnh táo lại, tự nói với bản thân, chẳng qua đầu óc đang bị bệnh thôi. Những thứ kia đều là ảo giác, nhắm mắt mở ra lần nữa sẽ chỉ thấy xe đạp và chiếc thùng màu trắng thôi mà.

Nhưng dần dần, anh càng khắc khổ học tập, vui đùa trong phòng thí nghiệm tìm kiếm tài liệu thì ảo giác lại càng trầm trọng hơn. Càng về sau, anh hoàn toàn không phân rõ ngày đêm, hiện thực và mộng ảo nữa.

Có một buổi tối, anh mơ thấy một giấc mộng rất đau đớn. Mơ thấy Prime muốn thử xe công khai, Lý Duy đi đến ngồi vào ghế lái phụ. Anh lập tức ngăn cản, dốc hết sức ngăn cản, nhưng Lý Duy không nghe. Những người khác đều không hiểu, vô cùng bối rối.

Anh tuyệt vọng gào lên: "Sẽ chết đấy, cậu ấy sẽ chết! Các cậu không biết sao?"

Mọi người đều không tin: "Làm gì có chuyện đó? Xe của bọn mình là tốt nhất."

Xe chạy ra đường, Cảnh Minh lao ra khỏi đám người, chạy đuổi theo Prime No.2. Anh tìm tất cả những người mà mình có thể tìm được trong mơ hòng ngăn chiếc xe lại, không cho nó đi đến ngã tư định mệnh kia.

Song dốc hết khả năng vẫn chẳng làm được gì, cũng không cách nào chịu đựng thêm nữa. Anh muốn kết thúc giấc mộng kia, muốn bản thân tỉnh táo lại. Thế là... anh đã tự sát trong mơ.

(10)

Dường như anh đã ngủ thật lâu, lần này lại mơ thấy một giấc mộng khác. Trong mơ, Đỗ Nhược nhào người bên giường anh, cầm lấy cánh tay anh khóc nghẹn ngào. Anh muốn vuốt tóc cô nhưng tay không sao nhấc lên nổi. Anh tận lực vùng vẫy, khi tỉnh lại chỉ nghe tiếng khóc thút thít của mẹ mình.

Mở mắt ra, anh đang nằm trong bệnh viện màu sắc trắng xóa. Ba mẹ đã bay sang đây, ba anh mắt đỏ hoe, quay đi chùi mắt. Ban đầu, Cảnh Minh không hiểu cho lắm, lát sau, anh mới biết được chuyện gì đã xảy ra.

"Con tưởng mình đang nằm mơ."

Nhất thời, mẹ anh rơi nước mắt như mưa. Anh cũng đỏ hoe đôi mắt, khàn giọng nói: "Mẹ, con sai rồi. Mẹ, con đau khổ quá."

Mẹ, con rất sợ căn bệnh này sẽ không bao giờ khỏi, bất kể là nhắm hay mở mắt, thế giới đều là hình ảnh xe và người bị tông đến vỡ nát, tất cả đều là máu thịt bầy nhầy. Mẹ, con đau khổ muốn chết. Mẹ nói tất cả rồi sẽ tốt lên, nhưng nếu không tốt lên thì phải làm sao?

Lúc xuất viện, anh bảo: "Đề Trần Hiền ở lại."

Mười ngày sau, Cảnh Minh nhận được một tấm ảnh do Trần Hiền gửi đến. Phóng to lên xem, là ảnh chụp hiện trường cuộc thi robot ở Bắc Mỹ cách đây không lâu, trong đội đại diện cho trường Berkeley có một cô gái châu Á tóc dài vô cùng nổi bật.

Anh phóng to hơn, ảnh liền bị vỡ do độ phân giải thấp, nhưng vẫn thấy được đường nét khuôn mặt thanh tú và đôi môi khẽ mỉm của Đỗ Nhược.

Trong nháy mắt, lòng phẳng lặng như mặt hồ, anh nhẹ nhàng gõ một hàng chữ ghi chú bên dưới tấm ảnh: "Ngoảnh đầu gọi Ngu Thuấn, đỗ nhược hương tỏa lan*."

(*) Câu thơ cuối cùng trong bài thơ "Thủy điệu ca đầu" của nhà thơ Trương Hiếu Tường thời Nam Tống, sáng tác khi đi qua lầu Nhạc Dương.

(11)

Anh vẫn nằm mơ, nhưng dần dần không còn chỉ mơ thấy Lý Duy mà còn mơ thấy cả Đỗ Nhược, mơ thấy cô vừa đi vừa khóc. Anh bật dậy lúc nửa đêm, cho rằng cô bị bắt nạt liên tiếp Trần Hiền đi điều tra. Trần Hiền báo cáo Đỗ Nhược vẫn sống ổn, lại viết luận văn gì đó, giành giải thưởng gì đó. Anh biết cô đang nỗ lực đuổi theo mình.

Anh vẫn mơ về cô, đa số đều thấy cô trầm mặc ngồi trong góc, không hề nhìn mình, có lẽ đang giận dữ.

Gần sáu năm, anh từ từ bước ra khỏi hội chứng PTSD, phân biệt rõ thực tế và hư ảo. Nhưng không biết phải làm sao để nhận thức rõ hiện tại và tương lai, không biết phải đối mặt với quãng thời gian trong quá khứ và cả những cố nhân bị dòng thời gian ngăn cách thế nào.

Anh biết Đỗ Nhược về Bắc Kinh rồi. Anh đã trở về nhưng không biết nên đối mặt thế nào, bất kể là cô hay Prime, bất kể là ký ức từng hăm dọa phần đầu hay mơ ước cao hơn cả bầu trời kia.

Sáu năm qua, không phút giây nào anh dám thả lỏng bản thân, năng lực ngày càng hùng mạnh. Thế nhưng trong quãng thời gian ấy, lòng anh cũng chưa từng có khoảnh khắc nào được giải thoát.

Nội tâm chưa bao giờ trở lại trạng thái cân bằng, gặp Đỗ Nhược thì hoàn toàn rối ren. Anh nóng lòng muốn gặp gỡ nhưng lại không biết làm cách nào ra khỏi, sáu năm mù mịt và tối tăm cứ níu chặt bước chân anh.

Nhất định Đỗ Nhược không hề biết, lúc cô nói câu "Em yêu anh" trên cầu vượt, trái tim anh dường như đã sống lại.

(12)

"Nhược Xuân, hãy cứu anh!" Lời nói không tài nào thoát ra được ở sân bay sáu năm trước rốt cuộc đã được cất lên.

Chàng trai từng trần trọc thao thức vô số đêm, vậy mà lại co ro ngủ yên giấc trên chiếc giường chật hẹp của Đỗ Nhược trong một căn hộ chung cư cũ kỹ. Trong lòng anh biết rõ: Cô sẽ không đi đâu cả.

Đúng vậy, người kiêu ngạo như anh cũng biết sợ hãi, sợ mất cô, sợ bản thân quay trở về sáu năm tăm tối kia.

Sáu năm đó, anh hối hận, không cam lòng, đau khổ, căm hận, lo âu, tất cả cảm xúc mãnh liệt ấy đã cho anh động lực bước từng bước về phía trước. Giờ đây, lời hứa của cô phút chốc hóa giải hết thảy. Đã đến lúc anh phải can đảm thoát khỏi vây khốn và nắm chặt lấy bàn tay cô.

(13)

Cảnh Minh không hề ý thức được mình đã thoát ra từ lúc nào, cũng không hề chú ý đến. Nhớ lại khoảng thời gian ấy, dường như chẳng có gì đặc biệt, chẳng qua mỗi ngày đều ở bên Đỗ Nhược mà thôi.

Trước khi ngủ, nhìn khuôn mặt dịu dàng của cô, lúc tỉnh lại sẽ được thấy vẻ mặt cô đang say giấc, ăn những bữa cơm do cô đích thân nấu, cùng nhau làm việc trong phòng thí nghiệm, cùng nhau vẽ sơ đồ trong phòng sách, cùng nhau cuộn mình trên sofa trêu chọc Eva và Wall-E, cùng nằm trên giường ôm nhau xem phim, hôn môi, âu yếm... Tất cả những tiếc nuối cho quãng thời gian yêu đương quá đỗi ngắn ngủi thời đại học, hôm nay đang được bù đắp từng chút một.

Hôm nào tan việc không muốn về nhà, họ sẽ tìm một nhà hàng thật ngon để thưởng thức bữa tối dưới ánh nến lãng mạn. Làm thí nghiệm xong, thấy dưới lầu là phong độ rực rỡ chuẩn ra khỏi văn phòng, chạy xuống nghịch.

Tất cả đều như lẽ tự nhiên. Thỉnh thoảng cũng sẽ có cãi nhau, nhưng rồi lại làm lành.

Chính những ngày tháng sống trong vô thức như thế mà anh đã dần bước ra khỏi cơn ác mộng đeo bám bấy lâu.

Cái mà cô cho anh là sức mạnh và yên bình trong nội tâm sâu thẳm. Chàng trai kiêu ngạo trước kia đã quay trở lại. Và đương nhiên, chỉ cần anh bằng lòng, mọi vinh quang đã mất cũng sẽ theo đó trở về. Cô thật sự đã cứu rồi anh. Cô chính là mùa xuân của anh, là khởi nguồn, cũng là phép màu hồi sinh cuộc đời anh.

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98: Ngoại Truyện Nhỏ

(1)

Cái tính khó chịu của Cảnh Minh đến khi làm ba vẫn không hề thay đổi. Tuy không nổi giận la mắng Cá Con nhưng cũng không kiên nhẫn và chiều con là bao.

Hiển nhiên từ bé, Cá Con gần gũi với mẹ hơn, suốt ngày bám dính Đỗ Nhược. Cảnh Minh không thích như vậy chút nào. Nhất là đến buổi tối, Cá Con cứ mè nheo trong lòng mẹ, không chịu về phòng ngủ, Cảnh Minh chỉ muốn ném bay thằng bé ra khỏi hệ mặt trời luôn cho rồi.

Sau này, Đỗ Nhược mang thai Hoa Nhỏ, không có sức chăm sóc Cá Con, thế nên thời gian hai cha con ở bên nhau tăng vọt.

Có dạo, Đỗ Nhược bị ảnh hưởng bởi hormone trong cơ thể khi mang thai nên hay sáng nắng chiều mưa trưa đông bão. Cô thường nổi giận với người nhà, tâm trạng cũng không tốt cho lắm. Bởi vậy, Đỗ Nhược đuổi hai cha con "ngây thơ" vô tội ra khỏi nhà, hạ lệnh cường chế, khi nào trạng thái cô khá khảm hơn mới được về.

Cảnh Minh đứng ở cửa, thờ dài thườn thượt nhìn củ cái nhỏ nhảy nhót bên chân. Không còn cách nào, đành phải chăm trẻ thôi. Anh bước đi trên lề đường, cho tay vào túi và suy nghĩ về công việc, Cá Con chạy lạch bạch theo sát, sợ bị ba bỏ rơi lại phía sau, thỉnh thoảng vươn tay muốn nắm tay ba nhưng với mãi không tới.

Đi một hồi, Cảnh Minh mới thoát khỏi trầm tư, nghe thấy tiếng thở hổn hển của cậu con trai phía sau, quay đầu liền thấy đôi chân ngắn cùn đang rồi rít chạy theo, hai bàn tay nhỏ cứ vung vẩy theo nhịp bước chân.

Anh dừng lại, đứng bên lề đường nhìn vườn hoa trong khu dân cư rồi tiếp tục suy tư. Cá Con cũng dừng lại, chạy lăng xăng vài vòng quanh chân anh. Bị mấy hồn sỏi ở con suối nhân tạo thu hút, cậu bé chạy đến chộp lấy ngay một phát, tay áo ướt đầm, còn lấm lem bùn đất.

Cá Con len lén nhìn ba, đúng lúc Cảnh Minh cũng nhìn sang. Thấy tay áo cậu con trai vừa bẩn vừa ướt, ánh mắt bắt đầu nghiêm nghị.

Cá Con nhoe nhoai cười lấy lòng ba, đưa tay ra sau lưng hòng giấu đi chứng cứ phạm tội, nhưng ngây thơ không biết mặt mình cũng bị dính bùn lấm tẩm. Cậu bé cười khúc khích, tròn xoe mắt nhìn ba.

Cảnh Minh đứng yên giây lát mới nói: "Qua đây."

Hai bàn tay bé xú của Cá Con xoắn vào nhau. Đôi chân ngắn cùn bước đến bên cạnh Cảnh Minh, gương mặt trẻ thơ ngẩng lên nhìn anh.

Người đàn ông cao lớn ngồi xổm xuống, lấy khăn tay lau vết bùn trên mặt con trai. Nhưng anh mạnh tay quá làm người cậu bé lắc lư nghiêng ngả. "CON thấy có mấy viên đá đủ màu đỏ, xanh..."

Anh lau sạch mặt rồi kéo cậu nhóc lại, tiếp tục lau tay và tay áo, vừa lau vừa nhìn con trai. Thằng bé này giống hệt anh khi còn bé, bây giờ trông ngoan ngoãn đấy, không chừng mấy năm nữa sẽ quậy tung nhà cho xem.

Lúc mở cửa, Đỗ Nhược thấy Cảnh Minh ôm con trai trong lòng. Cậu nhóc cuộn mình trong chiếc áo khoác của ba, thân hình bé bỏng nép trong vòng tay ba say ngủ.

Đỗ Nhược nhẹ giọng: "Sao lại ngủ gục rồi?"

"Chạy chơi mệt." Cảnh Minh khẽ đáp.

Bé con trai về phòng của cậu bé ở trên tầng, anh đặt Cá Con xuống giường, rồi cởi áo khoác và giày của thằng bé ra, cuối cùng là đắp chăn cho "ông trời con".

Anh nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn khẽ vuốt ve, bỗng nhớ đến hồi bé, mình cũng từng ngủ say trong lòng ba như vậy. Chuyện cụ thể đã không còn nhớ rõ, nhưng vẫn mang máng ghi nhớ ký ức về tiếng bước chân vững chãi, tiếng hít thở nhịp nhàng, nhịp đập trái tim trầm ổn và mùi hương từ áo khoác của ba, đặc biệt nhất chính là cảm giác ấm áp và an toàn khi ấy.

Ất hẳn khi Cá Con trưởng thành sẽ vẫn nhớ được những điều này nhỉ?

(2)

Cá Con là cậu nhóc thương em gái một cách quá đáng. Trong mắt cậu, em gái Hoa Nhỏ chính là đứa bé đáng yêu nhất trên đời này. Bé hồng hào, trắng mịn, i i a a thật đáng yêu. Cậu bé đặc biệt thích mỗi khi rảnh rỗi chạy đến ôm em gái, hôn lên khuôn mặt be bé, mồm mím của em.

Hừ, ba mỗi ngày đều hôn mẹ, nên cậu mỗi ngày cũng phải hôn em. Chụt chụt chụt, cậu hôn lấy hôn để vào mặt em.

Ồ... Ba ôm em đi rồi! Hừ, Cá Con chạy đến ôm mẹ.

Ồ... Ba cũng ôm cả mẹ đi luôn. Cá Con gào khóc. Tại sao ba lại cướp hết tất cả, không chừa cho con người nào hết vậy?

Eva và Wall-E ro ro chạy đến, ôm lấy đôi chân ngắn cùn của cậu: Chúng tôi phải bảo vệ cậu chủ!

(3)

Trong căn phòng ngủ yên tĩnh, cánh cửa bị đẩy ra he hé, Eva rón rén ló đầu vào, nhìn lướt khắp phòng rồi lạch bạch chạy vào.

Quả bóng của Cá Con đâu rồi nhỉ?

Một mình nó đi qua đi lại trên thảm tìm kiếm, ánh mắt bỗng bị một món đồ kỳ lạ thu hút, Có một vật đen thui, dẹt dẹt đang nằm trên sàn nhà sặc pin.

Òa, nó lục lọi kho dữ liệu trong cái đầu bé tí của mình, hình như đây là một chiếc điện thoại di động từ rất nhiều năm trước. Eva đến gần, đưa bàn tay nhỏ bé khẽ chạm vào, màn hình phát sáng.

Mật khẩu ư? Nó kiểm tra trong "bảo bối" của mình, 171113. Cứ bấm thử xem sao, không ngờ thật sự mở được khóa rồi. Màn hình nền tối đen chẳng có gì cả, tất cả chương trình đều bị xóa sạch, chỉ còn lại một biểu tượng ứng dụng Wechat xanh biếc.

Eva ấn "tay" vào ứng dụng kia, giao diện chương trình mở ra, danh bạ bên trong trống hoác, chỉ còn mỗi một cái tên là "Pha Lê Đội Nhà".

Ờ? Nó nghiêng đầu, tò mò chớp mắt, nghĩ ngợi một lúc ấn vào cái tên ấy, bỗng chốc hiện ra một cửa sổ tin nhắn thật dài. Eva đưa tay lướt màn hình từ dưới lên trên, rồi từ trên xuống dưới, ánh sáng trên đó hắt vào đáy mắt nó.

Ngày 31 tháng 07 năm 2017

"Ngủ rồi hả?"

"Chưa."

"Em đang làm gì vậy?"

"Chuẩn bị đi ngủ. Còn anh?"

"Anh cũng vậy, ngủ ngon, chụt."

"Ngủ ngon, chụt."

...

Ngày 01 tháng 08 năm 2017

"Chạy bộ với anh đi."

"Ừm."

"Ngoan~~~~"

Eva nghiêng nghiêng đầu, không hiểu gì cả, lại lướt nhanh xuống.

Ngày 27 tháng 10 năm 2017

"Em đang ở đâu?"

"Thư viện, còn anh?"

"Phòng thí nghiệm."

"Làm việc xong rồi sao?"

"Ừ, sắp đóng cửa rồi."

"Ừ."

"Anh đến đón em."

"Được."

"Đừng chạy."

Eva lại lướt tiếp.

Ngày 13 tháng 11 năm 2017

"Thức dậy đi!"

"Ừm."

"Anh ở dưới lầu chờ em."

"Xuống ngay..."

...

"Cánh Minh, anh nghe điện thoại đi."

"Anh nghe điện thoại đi, được không?"

"Em muốn nói chuyện với anh, chỉ vài câu thôi."

"Em chỉ muốn nghe giọng nói của anh thôi, có được không?"

...

Ngày 14 tháng 11 năm 2017

"Điện thoại của anh không mở nữa sao?"

"Cánh Minh, nếu anh thấy được tin nhắn này thì hãy liên lạc với em, được không?"

"Không phải lỗi của anh, thật sự không phải lỗi của anh."

"Anh đừng một mình tự trách và đau khổ. Anh đừng giam lỏng bản thân, hãy để em được ở cùng anh, được không?"

...

Ngày 15 tháng 11 năm 2017

"Bây giờ anh sống thế nào?"

"Hãy cho em ở bên cạnh anh, được không?"

Tay Eva lại nhanh chóng lướt tiếp.

...

Ngày 07 tháng 01 năm 2018:

"Lại sắp thi học kỳ rồi."

"Hôm nay, anh đã đến trường đúng không? Tại sao không đến gặp em..."

"Em rất nhớ anh..."

...

Ngày 23 tháng 01 năm 2018

"Anh hãy ngủ một giấc thật ngon trên máy bay, quên hết chuyện ở nơi này đi."

...

Ngày 23 tháng 02 năm 2018

"Nhưng dường như em không quên được, phải làm sao đây?"

...

Ngày 03 tháng 03 năm 2018

"Cánh Minh, em đến Mỹ rồi."

Ngày 04 tháng 03 năm 2018

"Hóa ra ở Mỹ còn chia giờ miền Đông và miền Tây. Chúng ta không ở cùng một múi giờ rồi."

...

Ngày 10 tháng 03 năm 2018

"Mỗi ngày, em đều chăm chỉ học tập đấy, nhưng bỗng dưng phát hiện ra những gì đã học trước đây vẫn chưa đủ. Em sẽ cố gắng trở nên giỏi giang hơn, sau đó đi tìm anh."

...

Ngày 06 tháng 04 năm 2018

"Lúc trước, em bảo anh hãy quên tất cả những chuyện đã xảy ra, chỉ cần nhớ đến ước mơ của mình thôi."

"Nhưng bây giờ, em có chút hối hận."

"Có thể nào nhớ cả em nữa, được không?"

...

Ngày 01 tháng 05 năm 2018

"Hôm nay gặp được một sinh viên ở MIT, em không hỏi thăm cậu ta về anh."

"Anh sống có tốt không"

Từng đoạn tin nhắn theo trình tự thời gian lướt nhanh trong đôi mắt Eva như dòng nước chảy xiết.

Ngày 31 tháng 07 năm 2018

"Cánh Minh, sinh nhật vui vẻ."

...

Ngày 24 tháng 09 năm 2018

"Hôm nay em gặp được Hà Vọng, nhưng cũng không nhắc đến anh với cậu ấy."

"Anh sống thế nào?"

...

Ngày 24 tháng 09 năm 2019

"Em tham gia một diễn đàn học thuật, trong đó toàn đề cập đến lĩnh vực sở trường của anh."

...

Ngày 14 tháng 10 năm 2019

"Tham gia thi đấu, lại nhớ đến anh."

"Anh vẫn ổn chứ?"

...

Ngày 13 tháng 06 năm 2020

"Anh có quên em không?"

"Đừng quên..."

"Được không?"

...

Ngày 01 tháng 07 năm 2021

"Cánh Minh, em về nước rồi."

...

Ngày 03 tháng 10 năm 2022

"*Hôm nay đi ngang qua trường nhưng không vào.*"

"*Anh sống ra sao?*"

...

Ngày 28 tháng 04 năm 2023

"*Gặp được Chương Lỗi bạn cùng phòng với anh.*"

"*Anh giờ thế nào?*"

...

Từ ngày 13 tháng 11 năm 2017 đến tháng 07 năm 2023, gần như mỗi ngày đều có tin gửi đến, chưa bao giờ gián đoạn.

Ồ, Eva lại nghiêng đầu, người nhắn tin là ai thế nhỉ? Đầu cô bé cứ lắc lư mãi, lại nhìn bốn chữ trên đầu khung đối thoại: "Pha Lê Đội Nhà". Cụm từ này có ý nghĩa gì? Không sao cả, hiện tại, Eva đã có hệ thống tự học rồi. Cô bé tra tìm trong não mình, hóa ra là một trò chơi nhiều năm về trước, ý là "Đối tượng cần dốc hết sức lực để bảo vệ".

Là ý này sao? Eva là cô bé rất hiếu học, quyết định tìm hiểu sâu hơn. À, lại tìm thêm được một vài ý nghĩa nữa: "Nguồn năng lượng sống", "Duy trì sinh mệnh", "Mất đi cô ấy, sự sống cũng chẳng còn".

Ồ, thì ra là vậy!

Bạn đang đọc truyện *Nhược Xuân Và Cảnh Minh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.